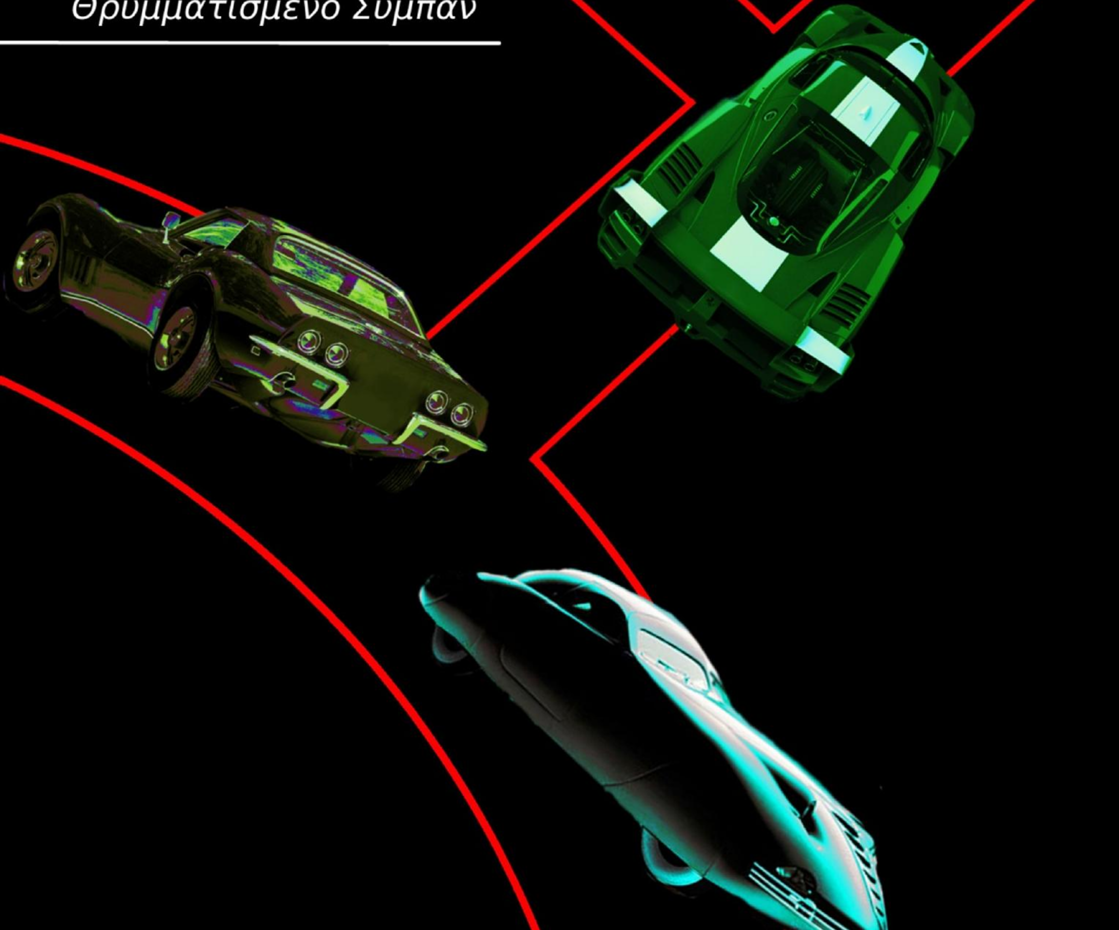
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΑΣ

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ISBN: 978-618-5031-40-4

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΑΣ

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

1

Ονειρευόταν πως οδηγούσε
πως έτρεχε
ολοένα και πιο γρήγορα
ολοένα και πιο γρήγορα.
Και μετά, πετούσε
και μετά, ήταν έξω από τον εαυτό της.
Και μετά, ήταν παντού–

Το όχημα έτρεχε πάνω στη μεγάλη δημοσιά που οδηγούσε προς τη Νέσριβεκ περνώντας μέσα από τους όμορφους κάμπους με το ψηλό χορτάρι. Οι τέσσερις μεταλλικοί τροχοί του περιστρέφονταν τόσο γρήγορα που έμοιαζαν αόρατοι, γυαλίζοντας σαν άστρα. Το ηλιακό φως έκανε το βαμμένο γαλάζιο σκαρί του και τα τζάμια των παραθύρων του να αστράφτουν. Επάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματος ήταν ζωγραφισμένη η όψη ενός γρύπα· στα πλάγια του, επάνω στις πόρτες, τα φτερά ενός γρύπα· και στην πίσω μεριά του, ένα σύννεφο από μενεξεδιές φλόγες.

Γρύπα των Δρόμων ονόμαζε το όχημα η Ελοντί Αλλόγνωμη, και ήταν ένα τετράκυκλο φτιαγμένο για ράλι. Χρόνια το είχε, από προτού αποφασίσει να εγκαταλείψει τη ζωή της τραγουδίστριας. Και ο *Γρύπας των Δρόμων* ποτέ δεν την είχε απογοητεύσει. Ακόμα κι όταν έχανε κάποιον αγώνα, έκανε πάντα ό,τι μπορούσε. Ήταν γρήγορο και γερό όχημα. Η Ελοντί είχε *φροντίσει* να είναι έτσι. Τον είχε φτιάξει, τον είχε ενισχύσει, λίγο-λίγο, σαν να έβαζε πινελιές σ’έναν πίνακα που ήθελε να τελειοποιήσει, σαν να οικοδομούσε ένα ισχυρό κάστρο.

Ήταν καθισμένη τώρα μπροστά στο τιμόνι, κρατώντας το άνετα και έμπειρα μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια της. Από τα ηχεία ακούγονταν οι μελωδίες του συγκροτήματος Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, *Κτηνωδία Τροχών* – ένα μάλλον ταιριαστό τραγούδι για ό,τι σύντομα θα ακολουθούσε στη διάσταση της Σεργήλης, νόμιζε η Ελοντί. Αυτό θα ήταν το μεγαλύτερο ράλι που είχε γνωρίσει στη ζωή της· και πιθανώς να ήταν και το μεγαλύτερο ράλι που είχε γίνει *ποτέ* στην ιστορία της Σεργήλης, γενικά. Εξάλλου, οι διοργανωτές του δεν μπορεί να το είχαν ονομάσει τυχαία Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης…

Η Ελοντί αισθανόταν ενθουσιασμένη, όπως πριν από κάθε αγώνα. Ακόμα και τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια που ασχολιόταν με το ράλι, δεν είχε πάψει να αισθάνεται ενθουσιασμένη. Η ταχύτητα αναγεννούσε κάτι το παιδικό μέσα της. Το αναγεννούσε πολύ περισσότερο απ'ό,τι το τραγούδι, είχε διαπιστώσει. Σίγουρα, πολύ περισσότερο απ'ό,τι το τραγούδι. Αυτό πια λίγο την ενθουσίαζε. Ίσως να έφταιγαν και οι καταστάσεις, ίσως οι άνθρωποι και τα κυκλώματα που σχετίζονταν μ'αυτό, ή ίσως απλά οι διαθέσεις της να είχαν αλλάξει…

Ο *Γρύπας των Δρόμων* πλησίαζε τώρα τη Νέσριβεκ και τον μεγάλο ποταμό Ήρντεφ που περνούσε από μέσα της, χωρίζοντάς την σε ανατολική και δυτική. Η Ελοντί έβλεπε τις ψηλές πολυκατοικίες και τα ορμητικά τρεχούμενα νερά να στραφταλίζουν στο φως του ήλιου, πίσω από τα μαύρα γυαλιά της.

Μ'έναν επιδέξιο χειρισμό του τιμονιού, πέρασε δίπλα από ένα μεγάλο φορτηγό που είχε βρεθεί μπροστά της και συνέχισε τη γρήγορη πορεία της, ελαττώνοντας σιγά-σιγά την ταχύτητα, αφήνοντας το πόδι της να χαλαρώσει την πίεσή του επάνω στο πετάλι. Η κίνηση στη δημοσιά γινόταν ολοένα και περισσότερη καθώς πλησίαζε τη Νέσριβεκ την Όμορφη. Οχήματα ταξίδευαν προς και από τη μεγάλη πόλη, καθώς και άνθρωποι επάνω σε ζώα οι οποίοι πήγαιναν σε αγρούς και αγροικίες στις όχθες του ποταμού Ήρντεφ και γύρω από αυτές.

Νέσριβεκ, σκέφτηκε η Ελοντί, *έρχομαι να σε επισκεφτώ ξανά.*

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, κάπου δυο ντουζίνες εκκολαπτόμενοι τραγουδιστές και τραγουδίστριες είχαν συγκεντρωθεί στη Νέσριβεκ την Όμορφη. Η Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ τούς είχε φέρει εδώ, για να επιδείξουν τις ικανότητές τους μπροστά σε *πραγματικό* κοινό και να βραβευθούν από ανθρώπους έμπειρους σε θέματα της μουσικής. Τα βραβεία θα καθόριζαν, φυσικά, και κάποιες από τις βαθμολογίες τους στη Μουσική Ακαδημία.

Η Ελοντί βρισκόταν ανάμεσα σε αυτές τις «εκκολαπτόμενες τραγουδίστριες», όπως του άρεσε να τις ονομάζει ο δάσκαλός τους. Ήταν μικρή ακόμα, και, παρότι είχε ακούσει ψιθυριστές φήμες μέσα στην ακαδημία, δεν τις πίστευε. Όχι τελείως, τουλάχιστον. Θεωρούσε πως όποιος προσπαθεί και είναι καλός στο τραγούδι ανταμείβεται ανάλογα από τους δασκάλους, και μετά έχει μια πολύ αξιόλογη καριέρα στη Σεργήλη.

«Δεν είναι ακριβώς έτσι, Ελοντί,» της είχε πει κάμποσες φορές η καινούργια της φίλη, η Αλίκη. «Γίνονται... προτιμήσεις.»

«Μην είσαι έτσι απαισιόδοξη!» της απαντούσε, όμως, η Ελοντί. «Θα δεις που θα τελειώσεις άνετα, και με καλούς βαθμούς, μάλιστα!» Νόμιζε ότι η Αλίκη παραπονιόταν επειδή είχε πάρει κακούς βαθμούς στην προηγούμενή τους εξέταση. Και η Αλίκη δεν προθυμοποιήθηκε να εξηγήσει περισσότερο τι εννοούσε. Η Ελοντί δεν καταλάβαινε τότε ότι η Αλίκη απλά φοβόταν να μιλήσει περισσότερο γιατί κάτι ίσως να διέρρεε στα λάθος πρόσωπα κι αυτό να κατέστρεφε κάθε μέλλον που μπορεί να είχε στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ.

Οι εκκολαπτόμενοι τραγουδιστές και τραγουδίστριες είχαν έρθει στη Νέσριβεκ μέσα σ'ένα μεγάλο, μακρύ εξάτροχο όχημα, και όταν ήταν εκεί τούς είχαν δοθεί δωμάτια στο γνωστό ξενοδοχείο *Ψηλό Μέγαρο*, που από τη μια του μεριά μπορούσες να δεις τον Εναέριο Σιδηρόδρομο να περνά πλάι σου – και ήταν, όντως, ένα όμορφο θέαμα, όπως έλεγαν τα διαφημιστικά φυλλάδια του ξενοδοχείου.

Η Ελοντί και οι άλλοι τραγουδιστές φιλοξενήθηκαν σε δωμάτια μέτριας ποιότητας (που ήταν πολύ καλύτερα από τα καλύτερα δωμάτια άλλων ξενοδοχείων) χωρίς να πληρώσουν ούτε ένα ακτίνιο. Τα πάντα ήταν πληρωμένα, φυσικά, από την ακαδημία. Η οποία, πέρα από ένα

βασικό ποσό εισόδου, δεν χρέωνε τίποτε άλλο τους μαθητευόμενους. Αυτό τότε δεν παραξένευε την Ελοντί· δεν καταλάβαινε ότι, από όταν έμπαινες στην ακαδημία, γινόσουν πηγή χρημάτων για την ακαδημία. Όταν έμπαινες στην ακαδημία, ήσουν εκεί για μια ζωή. Ήσουν *πηγή εσόδων* της ακαδημίας. Ήσουν στρατιώτης της. Βρισκόσουν κι εσύ στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας όπως κι ένας από τους πολεμιστές της· και η ελευθερία σου ίσως να ήταν ακόμα μικρότερη.

Η Ελοντί, όμως, δεν διανοείτο τέτοια πράγματα. Η Μεγάλη Μουσική Ακαδημία ήταν η αρχή του λαμπρού μέλλοντός της στον κόσμο του τραγουδιού ο οποίος την ενθουσίαζε!

Δεκαεφτά χρονών ήταν όταν είχε μπει στην ακαδημία.

Δεκαεννιά ήταν τώρα που είχαν επισκεφτεί τη Νέσριβεκ για να επιδείξουν τις μουσικές τους ικανότητες στο κοινό και σε εμπειρογνώμονες.

Φιλοξενήθηκαν στο *Ψηλό Μέγαρο* μία ολόκληρη ημέρα, όπου το μόνο που έκαναν ήταν να τρώνε, να πίνουν, και να κοινωνικοποιούνται. Μια διάθεση γενικής ευθυμίας επικρατούσε, αλλά οι δάσκαλοι προειδοποιούσαν ότι οι μαθητευόμενοι δεν έπρεπε να παρασύρονται γιατί αύριο όφειλαν να δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό. Μόνο οι καλύτεροι είχαν πιθανότητες να πάρουν τις υψηλότερες βαθμολογίες.

Η Ελοντί, ασφαλώς, ήθελε να είναι ανάμεσα στους καλύτερους, και τα λόγια των δασκάλων έπρεπε να παραδεχτεί ότι της προκαλούσαν λιγάκι άγχος. Δεν είπε, όμως, τίποτα σε κανέναν. Παρίστανε πως ήταν απίστευτα άνετη όπως νόμιζε ότι έπρεπε να είναι μια τραγουδίστρια που ευελπιστούσε να έχει μια αξιόλογη καριέρα στη Σεργήλη.

«Τι θα φορέσουμε, λοιπόν;» ρώτησε την Αλίκη, όταν ήταν μόνες στο δωμάτιο που μοιράζονταν. Οι δάσκαλοι τούς είχαν αφήσει όλους ελεύθερους να ντυθούν όπως πίστευαν, διότι και το να ξέρεις πώς να ντύνεσαι ήταν, υποτίθεται, μια σημαντική ικανότητα.

«Μικρή σημασία έχει,» αποκρίθηκε η Αλίκη, χαμογελώντας αχνά καθώς καθόταν στο τραπεζάκι μπροστά στον καθρέφτη, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και μ’ένα μισοτελειωμένο μπουκάλι Κρύο Ουρανό στο χέρι.

«*Μικρή σημασία;*» έκανε η Ελοντί, γελώντας. «Είναι *πολύ* σημαντικό, Αλίκη! Όλοι δεν το λένε;»

«Ναι, όλοι το λένε… αλλά αμφιβάλλω ότι είν' αλήθεια. Όχι τόσο πολύ…» κόμπιασε, «όχι τόσο πολύ… Δεν είναι και τόσο σπουδαίο όσο ακούγεται, δηλαδή…» Και πιο σταθερά: «Ο διαγωνισμός θα το αποδείξει, νομίζω.»

Η Ελοντί τής έριξε ένα διασκεδασμένο βλέμμα, κουνώντας το κεφάλι και υπομειδιώντας. Αυτή η Αλίκη τα πάντα έτσι τα έβλεπε, απαισιόδοξα! «Ας κάνουμε μια προσπάθεια, όμως,» είπε η Ελοντί, κι άπλωσε ολόκληρη τη γκαρνταρόμπα τους επάνω στα κρεβάτια, το ένα ρούχο μετά το άλλο, κοιτάζοντάς τα κριτικά.

Την επομένη, ο διαγωνισμός ξεκίνησε από το πρωί. Δεν θα συμμετείχαν όλοι οι τραγουδιστές και οι τραγουδίστριες συγχρόνως, φυσικά˙ ο καθένας έπρεπε να περιμένει τη σειρά του. Και η σειρά της Αλίκης ήταν πριν από της Ελοντί. Η Αλίκη τραγούδησε ένα τραγούδι με θέμα το μεσημέρι, ανεβαίνοντας στη σκηνή μισή ώρα προτού ο ήλιος μεσουρανήσει. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, αστραφτερό, γαλάζιο φόρεμα με δαντέλες και μυτερό, διχτυωτό ντεκολτέ ώς τον αφαλό. Το κατάλευκο σαν χιόνι δέρμα της Αλίκης έμοιαζε να γυαλίζει μαζί με το φόρεμα˙ τα μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά της χόρευαν σαν κάτι το ζωντανό γύρω απ'το κεφάλι της, καθώς τραγουδούσε και λικνιζόταν επάνω στη σκηνή με το μικρόφωνο στα χέρια. Ήταν εξαιρετική. Το κοινό την αποθέωσε, και οι εμπειρογνώμονες τη συνεχάρησαν, αν και της είπαν ότι χρειαζόταν ακόμα περισσότερη προσπάθεια αν ήθελε πραγματικά να διαπρέψει, και παρόμοια τέτοια σχόλια. Η Ελοντί απόρησε με πολλά από τα λόγια τους. Τι άλλο μπορεί να είχε ακόμα να καταφέρει η Αλίκη; Σίγουρα, ποτέ κανείς δεν παύει να μαθαίνει, αλλά ήταν καλύτερη από πολλές άλλες, δήθεν έμπειρες τραγουδίστριες που είχε δει ή ακούσει η Ελοντί.

«Ήσουν υπέροχη!» της είπε όταν εκείνη κατέβηκε από τη σκηνή και ήρθε την αίθουσα αναψυχής του ξενοδοχείου. «Και όλο παραπονιέσαι, χα-χα-χα! Ανόητη! Έχεις την τύχη και την τέχνη της Λόρκης!» Και, αυθόρμητα, σκέφτηκε: *Και πού να μ'άκουγε η μάνα μου να μιλάω έτσι! Θα με είχε πλακώσει στο ξύλο.*

Η Αλίκη χαμογέλασε, φανερά ικανοποιημένη με τον εαυτό της, αν και, συγχρόνως, υπήρχε κάτι το θλιμμένο στο χαμόγελό της. «Μακάρι να είναι όπως τα λες, Ελοντί.»

«Σοβαρολογείς; Πρέπει να δεις τον εαυτό σου σύντομα στην οθόνη. Θ'αλλάξεις γνώμη αμέσως.»

«Κανένας δεν είναι τέλειος, Ελοντί,» είπε μια φωνή από δίπλα. «Επειδή κάτι εντυπωσιάζει εσένα, που δεν ξέρεις και πολλά, αυτό δεν σημαίνει πως εντυπωσιάζει και τους κριτές.»

Η Ελοντί στράφηκε για να δει τον Μαρκ, έναν άλλο από τους μαθητευόμενους τραγουδιστές. «Κι εσύ ξέρεις περισσότερα από εμένα;»

«Απλώς σου λέω,» αποκρίθηκε εκείνος, ανασηκώνοντας τους ώμους, καθώς απομακρυνόταν για να πάει κοντά σε κάποιους άλλους που ανέκαθεν ήταν παρέα όλοι τους και σνόμπαραν φανερά τους υπόλοιπους τραγουδιστές και τραγουδίστριες, οι οποίοι πολλές φορές τους αποκαλούσαν *η Μικρή Ακαδημία.* Η Ελοντί νόμιζε πως κι οι ίδιοι αποκαλούσαν τους εαυτούς τους έτσι.

Δεν συμπαθούσε κανέναν τους.

Το απόγευμα, ήρθε η δική της σειρά καθώς ο ήλιος της Σεργήλης έδυε. Παρά την αυξανόμενη ψύχρα, φορούσε μια ελαφριά, εφαρμοστή μαύρη μπλούζα χωρίς μανίκια, ένα πέτσινο παντελόνι που ήταν λιγάκι πιο μακρύ από το εσώρουχό της, και μπότες που έφταναν σχεδόν ώς εκεί όπου το κοντό παντελόνι τελείωνε, πολύ πάνω από το γόνατο, γυαλιστερές και κατάλευκες σαν το δέρμα της Αλίκης. Το δικό της δέρμα, που ήταν λευκό-ροζ, η Ελοντί το είχε ραντίσει με αστραφτόσκονη, και τα μαλλιά της, που ήταν καστανά, τα είχε βάψει ξανθά και τα είχε λυτά, αλλά με μια πορφυρή κορδέλα δεμένη γύρω από το μέτωπό της.

Η Ελοντί έδωσε τον καλύτερο της εαυτό εκείνο το δειλινό, επάνω στη σκηνή, ανάμεσα στα φανταχτερά ολογράμματα, στη μεγάλη αυλή του *Ψηλού Μεγάρου*, μπροστά στο συγκεντρωμένο πλήθος. Χρησιμοποίησε τη φωνή της όσο ικανότερα μπορούσε, έβαλε σε εφαρμογή όλα της τα κόλπα: κι όταν το τραγούδι της τελείωσε, το κοινό την αποθέωσε.

Παραδόξως, οι εμπειρογνώμονες δεν φάνηκαν και τόσο ενθουσιασμένοι. Της είπαν ότι αναμφίβολα ήταν καλή, «υποσχόμενη», αλλά η φωνή της χρειαζόταν ακόμα πολλή δουλειά, όπως και ο τρόπος που στεκόταν επάνω στη σκηνή. Επίσης, έπρεπε να δώσει και κάποιο βάρος στην εμφάνισή της.

Η Ελοντί αισθάνθηκε μπερδεμένη. *Μα, το κοινό ενθουσιάστηκε!* σκέφτηκε, αλλά δεν αντιμίλησε βέβαια.

«Δεν ήμουν αρκετά καλή;» ρώτησε την Αλίκη, μετά.

«Άψογη ήσουν.»

«Μου λες αλήθεια;»

Η Αλίκη την ατένισε συνοφρυωμένη, συλλογισμένη.

«Τι;» ρώτησε η Ελοντί. «Έκανα καμια μεγάλη γκάφα; Τι…;»

Η Αλίκη αναστέναξε. «Ελοντί, πρέπει να καταλάβεις ότι οι κριτές λένε κάποια πράγματα που… Δεν είναι, δηλαδή, και να τα παίρνεις όλα τοις μετρητοίς.»

«Τι εννοείς;»

«Επειδή σου λένε ότι κάτι δεν είναι και τόσο καλό δεν σημαίνει πως… δεν είναι καλό. Έχουν κι αυτοί… κάποια δική τους… νοοτροπία.»

«Τι νοοτροπία; Πώς κρίνουν, δηλαδή; Κι αν κρίνουν κάπως… κάπως αλλιώς, γιατί κανένας δεν μας το έχει πει;»

Η Αλίκη κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι τα πράγματα τόσο απλά όσο νομίζεις.»

Η Ελοντί είχε αρχίσει να θυμώνει. «Γιατί δεν μου εξηγείς τι εννοείς, Αλίκη; Εννοείς κάτι, ή μου λες χαζομάρες;»

«Θα καταλάβεις, υποθέτω, αύριο. Αν *δεν* καταλάβεις, θα σου πω.»

Αύριο, όμως, η Ελοντί κατάλαβε.

Αύριο, τους συγκέντρωσαν όλους σε μια από τις αίθουσες του *Ψηλού Μεγάρου* για να τους ανακοινώσουν τις βαθμολογίες τους. Η δική της βαθμολογία ήταν μέτρια, και της Αλίκης επίσης˙ και πολλών άλλων τραγουδιστών ακόμα χειρότερες. Τις καλύτερες βαθμολογίες πήρε η Μικρή Ακαδημία, παρότι οι περισσότεροι από αυτή την παρέα δεν ήταν παρά μέτριοι τραγουδιστές, και η Ελοντί ήταν βέβαιη πως ανάμεσά τους υπήρχαν κι αρκετοί πολύ *κακοί* τραγουδιστές. Σαν ανδρείκελα περιφέρονταν επάνω στη σκηνή, ή τσύριζαν σαν γάτες σε περίοδο αναπαραγωγής στην Παραγκούπολη της Μέλβερηθ. Τι σκατά; Ήταν *τυφλοί*, ήταν *κουφοί,* αυτοί οι κριτές; Ήταν *τρελοί* και αυτοί και οι δάσκαλοι της Μεγάλης Μουσικής Ακαδημίας της Άντχορκ;

Η Ελοντί είχε παρατηρήσει και παλιότερα, μέσα στην ακαδημία, ότι ορισμένα άτομα έπαιρναν τρομερά μεγάλους βαθμούς σε σχέση με τις ικανότητές τους, αλλά είχε υποθέσει πως ίσως – *ίσως* – εκείνη να μην

έκρινε σωστά. Ήταν αρχάρια, άλλωστε, δεν ήταν; Αλλά τώρα πια η Ελοντί είχε μεγαλύτερη εμπειρία, κι επιπλέον κάποια πράγματα ήταν οφθαλμοφανή!

Στο μυαλό της ήρθαν οι φήμες που είχε ακούσει για τα μέλη της Μικρής Ακαδημίας, καθώς και για άλλους μαθητευόμενους. Αυτός ήταν γιος του τάδε Παντοκρατορικού στρατιωτικού· αυτή ήταν κόρη του τάδε επιχειρηματία – *μεγάλου* επιχειρηματία – της Άντχορκ· αυτή έλεγαν πως, στην πραγματικότητα, ήταν παιδί μιας πράκτορος της Παντοκράτειρας… Μαθητευόμενοι που πάντα έπαιρναν καλές βαθμολογίες.

«Αλίκη…» είπε η Ελοντί στη φίλη της, όταν ήταν μόνες. «Ήμουν… ήμουν *τυφλή* τόσο καιρό; Ήμουν *ανόητη;*»

«Προσπάθησα να σε προειδοποιήσω. Τώρα κατάλαβες, υποθέτω, έτσι; Δε χρειάζονται εξηγήσεις.»

«Φυσικά και κατάλαβα. Όλοι αυτοί που βαθμολογούνται καλά είν–»

«Αρκετά,» τη διέκοψε η Αλίκη. «Για τέτοια πράγματα δεν συζητάς ανοιχτά, γιατί μπορεί και να σε διώξουν.»

«Να με *διώξουν;*» μούγκρισε η Ελοντί. «Σκέφτομαι να *φύγω* απ'αυτή τη γαμημένη ακαδημία προτού με διώξουν!»

«Μην κάνεις τίποτα βιαστικό. Μπορεί να μη γίνεις τόσο σπουδαία όσο κάποιοι άλλοι αλλά σίγουρα θα έχεις ένα μέλλον αν είσαι υπάκουη και εργαστείς σωστά μέσα στην ακαδημία.»

Τι μαλακίες είν' αυτές! σκέφτηκε η Ελοντί, που άλλα είχε στο μυαλό της όταν ήρθε εδώ.

Μετά από κανένα χρόνο εγκατέλειψε τη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ.

Και δεν το μετάνιωσε ούτε στιγμή.

Η Αλίκη, δυστυχώς, δεν την ακολούθησε. Κρίμα· ήταν καλή κοπέλα.

Η Ελοντί ήταν σίγουρη πως ετούτη η συγκέντρωση ραλιστών δεν θα είχε καμία σχέση μ'εκείνη τη συγκέντρωση τραγουδιστών πριν από τόσα χρόνια.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* μπήκε στη Νέσριβεκ την Όμορφη με μειωμένη ταχύτητα, και ακολούθησε τη Λεωφόρο Ταξιδευτή η οποία αποτελούσε συνέχεια της δημοσιάς. Η κίνηση ήταν φανερά αυξημένη, πράγμα που αναμφίβολα οφειλόταν στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, έκρινε η Ελοντί, και στη διαφήμιση που του είχε γίνει σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν. Καθώς διέσχιζε τη Λεωφόρο Ταξιδευτή, που ήταν γεμάτη ξενοδοχεία και πανδοχεία, έβλεπε στους πεζόδρομους ανθρώπους που δεν μπορεί να ήταν από τη Σεργήλη – *πολλούς* ανθρώπους που δεν μπορεί να ήταν από τη Σεργήλη. Αν και η Σεργήλη αποτελούσε κέντρο του Γνωστού Σύμπαντος και συγκεντρώνονταν εδώ άτομα από ό,τι διάσταση φανταζόταν κανείς, ένας γηγενής μπορούσε να ξεχωρίσει τους εξωδιαστασιακούς. Αυτοί εκεί οι άνθρωποι τώρα, που ο ένας τους καβαλούσε ένα ψηλό, σαυροειδές πλάσμα, αποκλείεται να ήταν Σεργήλιοι· πρέπει να ήταν Απολλώνιοι. Η Ελοντί είχε δει σε φωτογραφίες πλάσματα σαν αυτό: τα ονόμαζαν Σερπετά στην Απολλώνια. Κι εκείνος εκεί ο πανύψηλος τύπος και οι τρεις γυναίκες γύρω του πρέπει να ήταν ή από τη Σάρντλι ή από τη Φεηνάρκια. Αυτός ήταν κοκκινόδερμος κι αυτές χρυσόδερμες, και είχαν όλοι κάτι το άγριο στην εμφάνισή τους. Τα ρούχα τους, επίσης, δεν θύμιζαν καθόλου τα ρούχα Σεργήλιων.

Στα καταστήματα της Νέσριβεκ θα είχε κίνηση τώρα, ήταν βέβαιη η Ελοντί. Οι επιχειρηματίες, που διαμαρτύρονταν για την άθλια οικονομική κατάσταση μετά τη διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, θα αισθάνονταν λιγάκι καλύτερα, μάλλον. Το ράλι, εξάλλου, γι'αυτό γινόταν: για να συγκεντρώσει η Σεργήλη χρήματα, για να συνέλθει μετά από τον καταστροφικό πόλεμο εναντίον των δυνάμεων της Παντοκράτειρας.

Σημάδια του πολέμου υπήρχαν ακόμα στη Νέσριβεκ· η Ελοντί τα έβλεπε παντού γύρω της. Δεν είχαν προλάβει όλες οι ζημιές να αποκατασταθούν, και η Νέσριβεκ ήταν από τις πόλεις που είχαν χτυπηθεί πιο άσχημα. Ολόκληρος ανταρτοπόλεμος είχε ξεκινήσει εδώ μέσα προτού γίνει ο μεγάλος διωγμός των Παντοκρατορικών από τη διάσταση. Η πόλη είχε υποφέρει. Η πόλη είχε εν μέρει ερημώσει. Πολλοί τότε την έλεγαν Νέσριβεκ η Άσχημη. Την ίδια περίοδο που η Ελοντί είχε φύγει από τη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ πρέπει να ήταν που

αυτός ο ανταρτοπόλεμος είχε αρχίσει εδώ, νόμιζε. Ακόμα κι ο Εναέριος Σιδηρόδρομος είχε καταστραφεί τότε, είχε ακούσει. Σήμερα, όμως, λειτουργούσε πάλι κανονικά.

Ένας συρμός του περνούσε τώρα πάνω από το όχημα της Ελοντί που συνέχιζε να διασχίζει τη Λεωφόρο Ταξιδευτή, φτάνοντας στη μεγάλη γέφυρα που δρασκέλιζε τον ποταμό Ήρντεφ. Μετά τη γέφυρα, η Λεωφόρος Ταξιδευτή γινόταν Δυτική Κεντρική Λεωφόρος και, ύστερα από δύο χιλιόμετρα περίπου, συναντούσε έναν κάθετο δρόμο που ονομαζόταν Οδός Ήλιου.

Εκεί η Ελοντί έστριψε το όχημά της, έχοντας ώς τώρα διασχίσει μια πόλη φανερά ταλαιπωρημένη από τον πόλεμο αλλά και γεμάτη ζωή. Ζωή όχι μόνο ντόπια μα κι από πολλές άλλες διαστάσεις του σύμπαντος.

Ακολουθώντας την Οδό Ήλιου, έφτασε στην Πλατεία Ελευθερίας – την πρώην Πλατεία Ήλιου, η οποία είχε αλλάξει όνομα μετά τον διωγμό των δυνάμεων της Παντοκράτειρας από την πόλη, όπως είχε μάθει η Ελοντί. Στο πέρας της πλατείας βρισκόταν ένα ψηλό οικοδόμημα: ο Ναός της Αρτάλης, που ήταν κλειστός κατά την περίοδο της Παντοκρατορικής κατοχής της Σεργήλης και είχε μετατραπεί σε αποθήκες πυρομαχικών. Τώρα λειτουργούσε ξανά, και οι Σεργήλιοι ήταν ευχαριστημένοι που μπορούσαν και πάλι να λατρεύουν ελεύθερα τους δικούς τους θεούς.

Σήμερα, η Πλατεία Ελευθερίας άστραφτε.

Άστραφτε από τα μέταλλα και τα τζάμια οχημάτων που ήταν σταθμευμένα εδώ. Γρήγορα οχήματα για το πανδιαστασιακό ράλι που σύντομα θα ξεκινούσε.

Η πλατεία ήταν περιφραγμένη με ψηλό κιγκλίδωμα και μισθοφόροι τη φρουρούσαν, ντυμένοι με αλεξίσφαιρες στολές και έχοντας πιστόλια και ξιφίδια θηκαρωμένα στις ζώνες τους, ενώ η Ελοντί ήταν βέβαιη πως θα υπήρχαν και ισχυρότερα όπλα μέσα στα δύο λυόμενα φυλάκια που είχαν στηθεί εδώ.

Πλησίασε τον *Γρύπα των Δρόμων* στην πύλη του κιγκλιδώματος, και κοίταξε τους φρουρούς μέσα από το ανοιχτό τζάμι σηκώνοντας τα μαύρα γυαλιά στο μέτωπό της.

Οι δύο άντρες χαμογέλασαν.

«Είσαι η Έκπτωτη Ελοντί, έτσι δεν είναι;» είπε ο ένας.

Την ήξεραν. Πράγμα που δεν την εξέπληττε και τόσο. Ήταν ένας καιρός που, ως τραγουδίστρια, η φάτσα της μόστραρε από δω κι από κει σε διαφημιστικές αφίσες.

«Το βρήκες, μεγάλε,» αποκρίθηκε στον φρουρό, επιστρέφοντας το χαμόγελο. «Να μπω;»

«Σε περιμένουμε. Εννοείται.» Πατώντας έναν διακόπτη παραδίπλα, έκανε το μεταλλικό φράγμα να σηκωθεί μπροστά στην πύλη της πλατείας. «Καλωσόρισες. Θα τραγουδήσεις κιόλας, ή μόνο για τον αγώνα είσαι εδώ;»

«Μόνο για τον αγώνα,» αποκρίθηκε η Ελοντί καθώς περνούσε την πύλη, για να βάλει τον *Γρύπα των Δρόμων* στην Πλατεία Ελευθερίας, ανάμεσα στα υπόλοιπα αγωνιστικά οχήματα.

2

Η Έκπτωτη από τη μεγάλη διάσταση διωγμένη
Στους δρόμους κυνηγημένη
Οι ίδιοι οι δικοί της δεν είναι τώρα άνθρωποί της
Η οικογένειά της την έχει διώξει
την έχει ΕΞΟΡΙΣΕΙ

Είναι τώρα η ΕΚΠΤΩΤΗ

Στους κόλπους του βασιλείου της Κυράς της γαλήνη δεν βρίσκει πια
Της έχουν απομείνει μονάχα μονοπάτια επαναστατικά
Διωγμένη από τη διάσταση τη μεγάλη
είναι τώρα μια ΑΠΟΣΤΑΤΡΙΑ

Είναι τώρα η ΕΚΠΤΩΤΗ — η ΕΚΠΤΩΤΗ!!!

Αγωνιστικά οχήματα ήταν σταθμευμένα στην Πλατεία Ελευθερίας, κάποια μεγαλύτερα, κάποια μικρότερα, όλα όμως με τέσσερις τροχούς και άνω· δίκυκλα και τρίκυκλα απαγορεύονταν στο συγκεκριμένο ράλι. Επιπλέον, όλα έπρεπε να ανταποκρίνονται σε κάποιες προδιαγραφές και, φυσικά, θα ελέγχονταν προτού ξεκινήσει ο αγώνας.

Η Ελοντί είδε γύρω της οχήματα διαφόρων ειδών, και με το βλέμμα μόνο μπορούσε κατευθείαν να κρίνει αρκετά βασικά πράγματα γι’αυτά. Είχε αποκτήσει μια κάποια εμπειρία, τα χρόνια που ασχολιόταν με τους αγώνες ταχύτητας.

Ορισμένα οχήματα ήταν ψηλά, ορισμένα χαμηλά, ορισμένα (όπως της Ελοντί) μέτρια στο ύψος. Ορισμένα είχαν μεταλλική οροφή και πόρτες δεξιά κι αριστερά˙ ορισμένα διέθεταν γυάλινο σκέπαστρο που κάλυπτε ολόκληρη την πάνω μεριά τους ή εν μέρει. Τα περισσότερα είχαν τέσσερις τροχούς, αλλά η Ελοντί είδε και δύο με έξι, τα οποία δεν ήταν και τόσο πιο μεγάλα από πολλά άλλα. Μάλιστα, υπήρχαν κάποια τετράκυκλα μεγαλύτερα από αυτά.

Τα μέταλλα των οχημάτων ήταν βαμμένα με ό,τι χρώμα μπορούσε κανείς να φανταστεί, και διακοσμημένα, παρομοίως, με ποικίλες εικόνες, ή και λέξεις. Πουλιά ήταν ζωγραφισμένα επάνω στα οχήματα, ζώα, γρύπες (ο *Γρύπας των Δρόμων* δεν ήταν ο μόνος γρύπας, προφανώς), καράβια, αεροσκάφη, σπαθιά, φλόγες, κεραυνοί, θάλασσες, ουρανοξύστες, δρόμοι, δάση… Η Ελοντί είδε στο πλάι ενός να γράφει με παχιά, λευκά γράμματα: ΛΕΥΚΟΣ ΚΑΠΝΟΣ˙ ενώ στην πίσω μεριά ενός άλλου έγραφε: ΦΑΕ ΣΚΟΝΗ˙ και στην οροφή ενός τρίτου: ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΛΟΥΝ.

Αναμφίβολα, δεν είχαν έρθει ακόμα όλοι οι ραλίστες: υπήρχαν πολλές θέσεις στην ειδικά διαμορφωμένη για την περίσταση πλατεία οι οποίες ήταν κενές. Η Ελοντί, όμως, αναγνώριζε κάποια από τα οχήματα˙ ανήκαν σε ραλίστες που ήξερε από άλλα ράλι. Κι ανάμεσα σ'αυτά διέκρινε κι ένα όχημα που ήλπιζε να μην διακρίνει αλλά φοβόταν ότι, φυσικά, κι αυτό εδώ θα ήταν. Το όχημα του Ζορδάμη. Το καινούργιο του όχημα, το οποίο είχε αγοράσει, όπως είχε μάθει η Ελοντί, αφότου χώρισαν.

Γάμα τον, σκέφτηκε. *Δεν έχει σημασία πλέον. Σα να μην τον ξέρεις είναι.* Και σταμάτησε τον *Γρύπα των Δρόμων* ανάμεσα σε δύο οχήματα – το ένα γνωστό της, το άλλο τελείως άγνωστο. Το γνωστό ανήκε στην Αμαλία, μια ραλίστρια μεγαλύτερη από την Ελοντί, και με περισσότερη πείρα.

Η Ελοντί έσβησε τη μηχανή του *Γρύπα*, βγήκε, κλείδωσε την πόρτα, και βάδισε ώς την έξοδο του κιγκλιδώματος που περικύκλωνε την Πλατεία Ελευθερίας. Δεν χρησιμοποιείτο ολόκληρη η πλατεία για τη στάθμευση οχημάτων, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της, και οι αλλαγές που είχαν γίνει γι'αυτό τον σκοπό φαίνονταν σχετικά εύκολα: πού τα καθίσματα είχαν προσωρινά ξηλωθεί, πού το χορτάρι είχε προσωρινά σκεπαστεί με μέταλλα και ξύλα.

Ο ένας από τους φρουρούς στην πύλη έκλεισε το μάτι στην Ελοντί˙ ο άλλος τη χαιρέτησε με το ύψωμα του χεριού, χαμογελώντας. Η Ελοντί τούς αντιχαιρέτησε κουνώντας τα δάχτυλα του αριστερού χεριού προς τη μεριά τους, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία, καθώς απομακρυνόταν βαδίζοντας στον πεζόδρομο της Οδού Ήλιου.

Ορισμένες γνωστές τραγουδίστριες – ή γνωστές γυναίκες για κάποιο άλλο λόγο – δεν ήθελαν να περπατούν ασυνόδευτες στους δρόμους των πόλεων της Σεργήλης. Φοβόνταν τους περίεργους αγνώστους. Αλλά όχι η Ελοντί. Είχε μεγαλώσει στην Παραγκούπολη της Μέλβερηθ, άλλωστε˙ και μετά οι συνθήκες της ζωής της δεν την είχαν κάνει λιγότερο σκληραγωγημένη. Επιπλέον, ήξερε τα βασικά για να προστατέψει τον εαυτό της αν χρειαζόταν. Ο Φοίνικας – ο τωρινός συνοδηγός της – είχε φροντίσει γι’αυτό. Την είχε μάθει ακόμα και σπαθί να χειρίζεται.

«Τι να το κάνω το σπαθί;» του είχε πει. «Δε σκοπεύω να ξιφομαχήσω.»

«Το σπαθί είναι τέχνη,» της είχε αποκριθεί ο Φοίνικας. «Το πιστόλι ο καθένας μπορεί να το σηκώσει, να σημαδέψει, και από κοντά εύκολα να σε σκοτώσει. Το σπαθί, όμως–»

«Δε μ’ενδιαφέρει.»

«Επιπλέον, το σπαθί έχει κάποια πολύ βασικά πλεονεκτήματα σε σχέση με οποιοδήποτε πυροβόλο όπλο.»

«Πες μου ένα,» τον προκάλεσε η Ελοντί.

«Όπως λέει κι ο φίλος μας ο Βασνάρος, ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ, ποτέ δεν του τελειώνουν οι σφαίρες, κατά πρώτον.»

Και η Ελοντί είχε χαμογελάσει, μη μπορώντας να διαφωνήσει μ’αυτό το επιχείρημα.

Τώρα, βέβαια, δεν κουβαλούσε σπαθί μαζί της, και δεν πίστευε ότι θα υπήρχε λόγος να προστατέψει τον εαυτό της από κακοποιούς ή ληστές. Ωστόσο, ακόμα κι εκείνη προτιμούσε να μη βλέπουν άγνωστοι το γνωστό πρόσωπό της όταν δεν υπήρχε λόγος˙ έτσι, καθώς βάδιζε στον πεζόδρομο της Οδού Ήλιου, σήκωσε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι.

Ήταν ντυμένη απλά σήμερα: καμία σχέση με το πώς ντυνόταν όταν έβγαινε να τραγουδήσει. Μαύρη εφαρμοστή μπλούζα, πέτσινο παντελόνι βαμμένο μπλε, κοντά καφετιά μποτάκια, φαρδιά καφέ ζώνη με

αργυρή αγκράφα. Στην πλάτη της έπεφτε μια κάπα πράσινη από έξω, καφέ από μέσα, με γούνα γύρω απ'τον λαιμό. Από τον ώμο της κρεμόταν το σακίδιό της.

Το ξενοδοχείο *Περίτρανος* δεν βρισκόταν μακριά από την Πλατεία Ελευθερίας: στην αντικρινή μεριά της Οδού Ήλιου ήταν. Και καθόλου τυχαία εδώ θα φιλοξενούνταν οι ραλίστες του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης μέχρι να ξεκινήσει ο αγώνας. Δε χρειαζόταν να είναι μακριά από τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων τους. Και ούτε ο χώρος στάθμευσης ήταν τυχαίος, φυσικά. Στην αρχή του ράλι, προτού τα οχήματα βγουν από την πόλη, θα τα ευλογούσαν οι ιέρειες του Ναού της Αρτάλης που βρισκόταν στο ένα άκρο της πλατείας. Ήταν μέρος της όλης τελετής, και θα αποτελούσε και θέαμα για τους ανθρώπους που είχαν έρθει από άλλες διαστάσεις.

Μπαίνοντας στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου, η Ελοντί είδε τρεις άντρες και μια γυναίκα να στέκονται σε αρκετή απόσταση προς τ'αριστερά της, κοντά στους καναπέδες και τις πολυθρόνες. Τους δύο δεν τους ήξερε, και δεν νόμιζε πως ήταν ραλίστες – αλλά μπορεί, άνετα, να έκανε και λάθος. Τον τρίτο τον ήξερε. Ήταν ο Ζορδάμης. Ψηλός και όμορφος, όπως τον θυμόταν, σα να μην είχε γεράσει ούτε μια ώρα ο μπάσταρδος γιος της Λόρκης. Και τη γυναίκα την αναγνώριζε, επίσης. Ήταν η συνοδηγός του Ζορδάμη, η Καλλιόπη, γαλανόδερμη και μελαχρινή.

Η Ελοντί έκανε πως δεν τους πρόσεξε, βαδίζοντας προς την κοπέλα πίσω από το γραφείο.

«Καλή σας ημέρα,» είπε εκείνη.

«Καλημέρα.» Η Ελοντί δεν έβγαλε τα μαύρα γυαλιά της, ούτε κατέβασε την κουκούλα της κάπας της. Έδωσε την ταυτότητά της στην κοπέλα. Δεν μπορούσε να ποντάρει ότι οι πάντες θα την αναγνώριζαν από την όψη της.

Η κοπέλα χαμογέλασε. «Είστε η Έκπτωτη Ελοντί;»

Η Ελοντί έβγαλε τα γυαλιά για να μη δίνει την εντύπωση πως προσπαθούσε να αποφύγει να την αναγνωρίσουν. «Μάλιστα.»

Η κοπέλα πληκτρολόγησε κάτι στην κονσόλα πλάι της. Ύστερα έδωσε στη ραλίστρια ένα κλειδί. «Το δωμάτιό σας είναι έτοιμο, κυρία Αλλόγνωμη. Καλή διαμονή,» είπε χαμογελώντας.

«Ευχαριστώ.» Η Ελοντί πήρε το κλειδί και την ταυτότητά της και πήγε στον ανελκυστήρα, ρίχνοντας μονάχα μια φευγαλέα ματιά προς τον Ζορδάμη, ο οποίος ακόμα μιλούσε με τους δύο άντρες έχοντας τα χέρια του στη μέση και γνέφοντας καταφατικά με το κεφάλι. Έμοιαζε λιγάκι νευρικός;

Η Ελοντί μπήκε στον ανελκυστήρα.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί νόμιζε πως επιτέλους ήταν ερωτευμένη. Ερωτευμένη όπως το έλεγαν οι στίχοι των τραγουδιών. Και αισθανόταν *απογειωμένη*.

Επιπλέον, ήταν στην αρχή των καλών της ημερών ως τραγουδίστρια, και τα πάντα τής έμοιαζαν υπέροχα. Ποιος νοιαζόταν τώρα αν η Παντοκράτειρα καταδυνάστευε τη Σεργήλη κι ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν; Σίγουρα, πάντως, *δεν* καταδυνάστευε την Ελοντί Αλλόγνωμη. Την Έκπτωτη Ελοντί, που το όνομά της είχε αρχίσει να γίνεται γνωστό σ'όλα τα μέρη όπου μουσική ακουγόταν. Κι απ'ό,τι της έλεγαν, τα τραγούδια της άρεσαν σε φτωχούς και πλούσιους, σε στρατιωτικούς και μάγους, σε εμπόρους και πλοηγούς. Στους πάντες. Τα τραγούδια της ήταν για όλους. Και τα είχε καταφέρει μόνη της, αφήνοντας την κωλοακαδημία πίσω της.

Και τώρα ήταν τρελά ερωτευμένη.

Νόμιζε πως τον είχε ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που τον είδε σε μια από τις συναυλίες της, να στέκεται στην πρώτη γραμμή και να την κοιτάζει διαπεραστικά. Ο Ζορδάμης, ψηλός και όμορφος, χρυσόδερμος και μελαχρινός, σγουρομάλλης, μ'ένα σαγηνευτικό χαμόγελο στα θελκτικά χείλη του. Η Ελοντί είχε αναρωτηθεί πώς θα ήταν αυτά τα χείλη να αγγίζουν το δέρμα της – αλλά μετά η σκέψη είχε χαθεί απ'το μυαλό της, παρασυρμένη από τα λόγια του τραγουδιού της, από την ίδια τη φωνή της, από τα φώτα και τα ολογράμματα της πίστας, από τις νότες που έβγαιναν από την κιθάρα της, από τους ήχους που εκπέμπονταν από τα άλλα μουσικά όργανα πίσω της.

Τραγουδούσε το τραγούδι που ήταν σήμα κατατεθέν της πλέον: *Η Έκπτωτη* – το οποίο έλεγε τη φανταστική ιστορία μιας επαναστάτριας από τη Ρελκάμνια. Στην αρχή, η Ελοντί νόμιζε ότι οι Παντοκρατορικές Αρχές της Σεργήλης θα το λογόκριναν, δε θα την άφηναν να το τραγουδά για πολύ, αλλά ώς τώρα κανείς δεν είχε πει τίποτα. *Παράξενο,* σκεφτόταν τότε... προτού καταλάβει ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας την αγνοούσαν επειδή κανένας, ούτως ή άλλως, δεν έδινε σημασία στα λόγια του τραγουδιού. Ούτε περιείχαν τίποτα το επικίνδυνο ή αληθινό.

Ο Ζορδάμης την παρακολουθούσε μέχρι το τέλος της συναυλίας. Είχε τα μάτια του καρφωμένα επάνω της. Κι αργότερα, τη συνάντησε στο καμαρίνι της για να της πει πόσο τού άρεσε η παράστασή της – ενώ η όψη του της έλεγε πόσο τού άρεσε η ίδια η Ελοντί. Της είπε, επίσης, ότι ήταν ραλίστας και ότι μπορούσε να της δείξει πώς ήταν η πραγματική ταχύτητα, αν τολμούσε.

Βρίσκονταν στη Θακέρκοβ, και μετά από μερικές ημέρες ένα ράλι θα γινόταν στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς και μέσα σε μερικά από τα μονοπάτια των βουνών – ένας αρκετά επικίνδυνος δρόμος. Ο Ζορδάμης είχε έρθει πολύ πιο νωρίς επειδή ήθελε να δει την Ελοντί στη σκηνή. «Οι αφίσες σε αδικούν,» της είπε. «Σε αδικούν *υπερβολικά*.»

Η Ελοντί δέχτηκε την πρόκλησή του. Τολμούσε, δήλωσε, να μπει στο αγωνιστικό του όχημα, όσο γρήγορα κι αν εκείνος σκόπευε να τρέξει.

«Όσο γρήγορα κι αν σκοπεύω να τρέξω;»

«Όσο γρήγορα κι αν σκοπεύεις να τρέξεις.»

Ο Ζορδάμης μειδίασε ευχαριστημένος.

Και την επομένη έτρεξαν μέσα στο αγωνιστικό τετράκυκλο που χρησιμοποιούσε τότε. Έτρεξαν σε χωματόδρομους επικίνδυνους. Με μεγάλη ταχύτητα. Σηκώνοντας σκόνη ολόγυρά τους. Η μηχανή βούιζε, οι τροχοί έτριζαν. Ο καιρός δεν ήταν και τόσο καλός˙ είχε σκοτεινιά και απειλούσε να βρέξει.

Η Ελοντί είχε χάσει την αναπνοή της. Τα μάτια της ήταν διασταλμένα, το στόμα της μισάνοιχτο˙ δεν κουνιόταν ρούπι από το κάθισμά της πλάι στον Ζορδάμη.

«Φοβάσαι;» ρώτησε εκείνος γελώντας.

«...Όχι.»

«Ψεύτρα!»

«Όχι,» είπε η Ελοντί, ειλικρινά. «Θεοί… είναι *υπέροχο…*»

Ήταν η πρώτη φορά που είχε νιώσει την ταχύτητα να φορτίζει έτσι το σώμα και την ψυχή της, να την ενθουσιάζει, να τη ζωντανεύει πολύ πιο απότομα και άγρια απ'ό,τι το τραγούδι. Νόμιζε ότι τα νεύρα της είχαν αρπάξει φωτιά. Κι άρχισε να γελά, και να γελά, και να γελά…

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ!» αναφώνησε ο Ζορδάμης. «Δε λες ψέματα τελικά. Σ'αρέσει!»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, και τα μάτια της στραφτάλιζαν. «*Ναι.*»

Ο Ζορδάμης επιτάχυνε – αν ήταν αυτό δυνατό – και, μετά από μερικά λεπτά, λίγο έλειψε να σκοτωθούν. Ίσα που πρόλαβε να στρίψει προτού πέσουν από έναν κρημνό και βρεθούν μέσα στον ποταμό Κάλμωθ. Σταμάτησε το όχημά του εκεί, απότομα. Μια σιωπηλή στιγμή πέρασε, κι ύστερα εκείνος και η Ελοντί άρχισαν να γελάνε.

«Είσαι τρελή, ε;» της είπε, ακόμα γελώντας.

«Εσύ είσαι πιο τρελός από εμένα,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «χα-χα-χα-χα-χα… Άμα μας έριχνες στο ποτάμι, τι θα γινόταν, μου λες; Χα-χα-χα-χα!»

«Χα-χα-χα-χα – θα βρεχόμασταν, μάλλον.»

«*Χιχιχιχιχι·* ίσως νάταν ωραία να βραχούμε,» είπε η Ελοντί, και τύλιξε τα χέρια της γύρω του.

Ο Ζορδάμης δεν δίστασε καθόλου να τη φιλήσει, και τα χείλη του αποδείχτηκαν τόσο άψογα επάνω στο δέρμα της όσο η Ελοντί είχε φευγαλέα φανταστεί στη συναυλία.

Η ταχύτητα και το χρυσόδερμο σώμα του την είχαν οδηγήσει στην παραφροσύνη.

Και ήθελε να μείνει εκεί, σ'αυτή την παραφροσύνη. Για πάντα.

Αλλά δεν κράτησε τόσο πολύ. Κράτησε δύο χρόνια περίπου. Δύο υπέροχα χρόνια για την Ελοντί. Ερωτευμένη με τον όμορφο ραλίστα και μεθυσμένη από τα τραγούδια της, ενώ η Επανάσταση αποκτούσε ολοένα και περισσότερη επιρροή στη Σεργήλη και ένα σωρό σαμποτάζ γίνονταν εναντίον των Παντοκρατορικών. Όλοι μιλούσαν για πράκτορες και για κατασκόπους. Και στη Νέσριβεκ είχε ήδη ξεκινήσει ανταρτοπόλεμος, από κάποια Χασρίνα, μια Πρόμαχο της Επανάστασης. Την Ελοντί, όμως, λίγο την ενδιέφεραν αυτά. Ας γινόταν στάχτη η καταρα-

μένη η Νέσριβεκ! Ούτως ή άλλως, είχε να πάει εκεί από τότε που ήταν στην ακαδημία, και δεν σκόπευε να επιστρέψει.

Αλλά, ύστερα, το όνειρο χάλασε.

Βρίσκονταν στη Χαρπόβη, στις παρυφές των δασότοπων Φέρνιλγκαν, και η Ελοντί γύριζε πιο νωρίς από τις πρόβες για την επόμενη συναυλία. Ήταν απόγευμα, οι σκιές πύκνωναν. Κανένας άλλος δεν φαινόταν στον δρόμο μπροστά από την πολυκατοικία όπου είχαν νοικιάσει ένα διαμέρισμα για τον καιρό που θα έμεναν εδώ. Το όχημα του Ζορδάμη ήταν σταθμευμένο επάνω στον πεζόδρομο, πλάι σ'ένα μεγάλο δέντρο, και μια σκιά κινιόταν πίσω από το τζάμι του.

Η Ελοντί κοκάλωσε. *Κλέφτης;* σκέφτηκε αμέσως. Όμως δεν της έμοιαζε για κλέφτης. Οι πόρτες ήταν κλειστές… κι αυτή η μορφή λικνιζόταν σαν… Η Ελοντί πλησίασε, προσεχτικά, γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς γινόταν. Ήξερε γι'αυτό το πράγμα ο Ζορδάμης; Είχε παραχωρήσει το όχημα σε κάποιον γνωστό του, ίσως; Μα, αυτός ποτέ δεν παραχωρούσε το όχημά του σε κανέναν! Είχαν, λοιπόν, κάποιοι διαρρήξει το όχημα για να ερωτοτροπήσουν μέσα του; Ήταν δυνατόν; Της φαινόταν σχεδόν αστείο! Μυθιστορηματικό!

Πλησίασε, περίεργη.

Η μορφή που λικνιζόταν ήταν γυναικεία. Με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά κατάξανθα, και μια όψη στο πρόσωπό της που η Ελοντί θα μπορούσε μονάχα να χαρακτηρίσει *άγρια*. Μια όψη που, μάλλον, φανέρωνε πως η γυναίκα ήταν από ετούτες τις περιοχές – από τα Φέρνιλγκαν. Και κάποιον καβαλούσε – κάποιον που το ένα του χέρι βρισκόταν στο αριστερό της στήθος και το άλλο στη μέση της. Κάποιον που ήταν χρυσόδερμος–

Τα μάτια της Ελοντί γούρλωσαν.

Κι ύστερα κλοτσούσε με τη μπότα της το πλάι του οχήματος, εξαγριωμένη, βρίζοντας, φωνάζοντας, εξαπολύοντας κατάρες και απειλές. Θα τους σκότωνε και τους δύο! Θα τους σκότωνε και τους δύο, γαμώ τα πόδια της Λόρκης! Και τους δύο θα τους σκότωνε και θα έπινε το αίμα τους!

Ο Ζορδάμης και η άγνωστη, κατάλευκη γυναίκα συνήλθαν γρήγορα από το ξάφνιασμα και βγήκαν από την άλλη μεριά του οχήματος, για ν'αποφύγουν την αφιονισμένη Ελοντί.

«*Τι σκατά κάνεις, ρε γαμιόλη, μ'αυτή την πουτάνα!*» ούρλιαξε εκείνη καθώς έκανε τον γύρο του οχήματος για να τους φτάσει. «*Δεν έχεις δικό σου άντρα, μωρή καριόλα, κόρη της πηδηγμένης αδελφής της Λόρκης–!*»

«Ποια σκατά είσαι συ; Πάρε δρόμο! Ανώμαλη!» φώναξε η κατάλευκη, ξανθιά γυναίκα, που ίσα που είχε προλάβει να φορέσει το μεσοφόρι της προτού βγει από το όχημα.

«Ποια σκατά είμαι *εγώ*, μωρή μαλακισμένη;» γρύλισε η Ελοντί ζυγώνοντάς την, έτοιμη να της χιμήσει.

«Εντάξει,» προσπάθησε να παρέμβει ο Ζορδάμης, πιάνοντάς τον ώμο της Ελοντί για να την απομακρύνει, «συνέβη ένα–» Τινάχτηκε πίσω για ν'αποφύγει το πόδι της προτού τον κλοτσήσει στα χαμηλά.

Η κατάλευκη γυναίκα, τότε, έσπρωξε απότομα, άγρια, την Ελοντί, στέλνοντάς την πάνω στον τοίχο δίπλα στο δέντρο και στο όχημα. Ήταν δυνατή. Δεν ήταν ψέματα αυτά που λέγονταν για τους ανθρώπους των Φέρνιλγκαν – όχι όλα, τουλάχιστον. Αλλά η Ελοντί, εξαγριωμένη καθώς ήταν, ίσα που το παρατήρησε αυτό: χίμησε καταπάνω στην άγνωστη, χαστουκίζοντάς την καταπρόσωπο με το ένα χέρι και γρονθοκοπώντας την στην κοιλιά με το άλλο. Όμως το πετσί της καταραμένης πρέπει να ήταν σκληρό σαν επεξεργασμένο δέρμα! Δε φάνηκε να επηρεάζεται και τόσο από τα χτυπήματα της Ελοντί· διπλώθηκε, μουγκρίζοντας, αλλά σχεδόν αμέσως όρμησε. Και τα δικά της χτυπήματα ήταν πολύ πιο επώδυνα επάνω στην Ελοντί – ή, τουλάχιστον, έτσι η Ελοντί νόμιζε. Δέχτηκε μια γροθιά στο σαγόνι και κατάπιε αίμα· δέχτηκε μια κλοτσιά στο γόνατο και το πόδι της λύγισε παρότι η κατάλευκη γυναίκα δεν ήταν ποδεμένη· δέχτηκε ακόμα μια κλοτσιά, αυτή στην κοιλιά, και βρέθηκε διπλωμένη πάνω στο πλακόστρωτο, φτύνοντας χολή, σάλιο, και αίμα, μη μπορώντας ν'αναπνεύσει. *Θα τη σκοτώσω τη σκρόφα!* σκέφτηκε. *ΘΑ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΩ!*

Μετά, όμως, άκουσε μια μηχανή να βρυχάται και τροχούς να μπαίνουν σε κίνηση.

Το όχημα του Ζορδάμη είχε φύγει από μπροστά της. Και μαζί του, ο Ζορδάμης και η κατάλευκη, ξανθιά γυναίκα από τα Φέρνιλγκαν.

Η Ελοντί ποτέ δεν έμαθε το όνομά της. Και τον Ζορδάμη έκανε χρόνια να τον ξαναδεί, και τότε από απόσταση μονάχα. Δεν ήταν σίγουρη πως δεν θα τον πλάκωνε στο ξύλο αν τον πλησίαζε.

Τώρα, η Ελοντί δεν νόμιζε ότι ο Ζορδάμης την ενδιέφερε πια τόσο ώστε να μπει στον κόπο να τον πλακώσει στο ξύλο. Ακόμα, όμως, αναρωτιόταν ορισμένες φορές ποια να ήταν αυτή η ξανθιά, λευκόδερμη γυναίκα. Όχι πως είχε σημασία, βέβαια. Όπως έμαθε αργότερα, ο Ζορδάμης πήγαινε με διάφορες.

Καθώς η Ελοντί ξεκλείδωνε την πόρτα του δωματίου της μέσα στον *Περίτρανο*, θυμόταν τα λόγια της Αμαλίας: *«Πρέπει να ήσουν η πιο σταθερή του σχέση, νομίζω. Δύο ολόκληρα χρόνια είπες ότι έμεινε μαζί σου;»* Η μεγαλύτερη ραλίστρια γελούσε. *«Πρέπει να ήταν πραγματικά τσιμπημένος μ'εσένα!»*

Τι συγκινητικό… σκέφτηκε ειρωνικά η Ελοντί καθώς έμπαινε στο δωμάτιο κι έκλεινε την πόρτα πίσω της.

Τα πατζούρια ήταν κλειστά και ο χώρος ήταν ημιφωτισμένος. Πήγε και τα άνοιξε, αφήνοντας το πρωινό φως να περάσει ανενόχλητα. Άφησε τον σάκο της πλάι στον καθρέφτη, έβγαλε την κάπα της–

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε δίπλα στο κρεβάτι.

Η Ελοντί αισθάνθηκε ένα ακούσιο ρίγος να τη διατρέχει, καθώς προς στιγμή τής δόθηκε η εντύπωση ότι την παρακολουθούσαν. Μετά όμως έδιωξε αυτή την ανοησία απ'το μυαλό της. *Σύμπτωση προφανώς. Αλλά ποιος μπορεί να είναι; Υπάλληλος του ξενοδοχείου;*

Πλησίασε τον επικοινωνιακό δίαυλο και πάτησε το πλήκτρο για την αποδοχή της κλήσης.

«Μάλιστα;» είπε.

Μια αντρική φωνή ήρθε από το μεγάφωνο: «*Ελοντί, εσύ είσαι;*»

«Ποιος είναι;»

Ο άντρας γέλασε. «*Μη θορυβείσαι. Είχα πει στη ρεσεψιόν να με ειδοποιήσει όταν ερχόσουν. Ο Καλλέργης είμαι. Ο Καλλέργης Βάρντενλοφ.*» Ένας ραλίστας: γνωστός της.

«Καλλέργη… Τι θέλεις;»

«*Θα μπορούσα να έρθω να μιλήσουμε; Ή, αν προτιμάς, μπορείς εσύ να έρθεις στο δωμάτιό μου· δεν έχω πρόβλημα.*»

«Όχι,» είπε η Ελοντί, «έλα. Έλα. Μόλις μπήκα, βέβαια, αλλά έλα.»

«*Θέλεις να έρθω αργότερα;*»

«Εεε, σε μισή ωρίτσα;» *Να κάνω, τουλάχιστον, ένα ντους.*

«*Ναι, εντάξει. Σε μισή ώρα θα είμαι εκεί.*»

«Είναι σημαντικό, Καλλέργη;»

«*Νομίζω ότι θα σ’ενδιαφέρει,*» ήταν η απάντησή του. «*Αφορά τον Ζορδάμη.*»

3

Σκοτεινιές και ερημιές έχουμε περάσει…
…για να ξεπροβάλουμε ισχυρότεροι από ποτέ…
…και τον εχθρό της ελευθερίας μας να καταποντίσουμε.

Η Ελοντί γνώριζε ότι ο Καλλέργης αντιπαθούσε τον Ζορδάμη, ότι, αν όχι εχθροί, σίγουρα δεν ήταν καθόλου φίλοι οι δυο τους. Αμφέβαλλε όμως πως αυτό που θα είχε να της πει θα την ενδιέφερε.

Δε θέλω πια να έχω καμια σχέση με τον Ζορδάμη, σκεφτόταν καθώς έκανε ένα γρήγορο ντους μέσα στο μπάνιο του δωματίου, αφήνοντας το χλιαρό νερό να κυλήσει στο λευκόδερμο σώμα της διώχνοντας το σαπούνι. *Δε μ'απασχολεί ο άνθρωπος.*

Ήταν, όμως, περίεργη να μάθει τι μπορεί να νόμιζε ο Καλλέργης ότι θα την ενδιέφερε. Πολύ περίεργη. *Αποκλείεται να είναι τίποτα το καλό για τον Ζορδάμη.*

Μεγάλη Αρτάλη, μη με ξαναμπλέξεις μαζί του. Με κανέναν τρόπο. Σε παρακαλώ. Με κανέναν τρόπο!

Όταν η Ελοντί βγήκε από το μπάνιο, σκουπίστηκε και φόρεσε τα ρούχα που φορούσε και πριν, εκτός από τα μποτάκια. Ξάπλωσε στο κρεβάτι και άναψε ένα τσιγάρο, περιμένοντας.

Μετά από λίγο η πόρτα της χτύπησε, οπότε σηκώθηκε από το κρεβάτι και την πλησίασε. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Ο Καλλέργης.»

Η Ελοντί τού άνοιξε και τον άφησε να μπει.

Εκείνος χαμογέλασε. «Τι κάνεις;» είπε. «Όλα καλά;»

«Όλα εντάξει,» αποκρίθηκε η Ελοντί, κάνοντάς του νόημα να καθίσει στη μοναδική καρέκλα του δωματίου, μπροστά στον καθρέφτη. «Εσύ;»

Ο Καλλέργης κάθισε. «Μια χαρά.» Ήταν πιο κοντός από τον Ζορδάμη, σίγουρα λιγότερο όμορφος, και λευκόδερμος όπως η Ελοντί, με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. Φορούσε τώρα λευκό πουκάμισο, μαύρο γιλέκο, και μπλε παντελόνι. Επάνω στο γιλέκο ήταν καρφιτσωμένη μια κονκάρδα από έναν παλιό αγώνα ταχύτητας. Έναν αγώνα όπου είχε βγει νικητής.

«Θα μου έλεγες κάτι ενδιαφέρον…» τον ώθησε η Ελοντί, καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της. Το τσιγάρο της ήταν ακόμα αναμμένο, και πήρε μια τζούρα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης. «Σχετικά με τον Ζορδάμη. Τον οποίο ξέρω ότι δεν συμπαθείς καθόλου και, αναμφίβολα, έχεις πολύ καλό λόγο γι'αυτό.»

«Ποιος σ'το είπε;» Δεν ήταν μυστικό ότι είχε, παλιά, σχέση με τον Ζορδάμη, αλλά ούτε και κοινή γνώση ήταν σ'όλους τους ραλίστες της Σεργήλης.

«Το άκουσα,» είπε ο Καλλέργης προσπαθώντας φανερά ν'αποφύγει ν'απαντήσει. «Και ξέρω τι κάνει ο Ζορδάμης με τις γυναίκες. Αν τον μισείς είσαι απόλυτα δικαιολογημένη.»

«Δεν τον μισώ.» Η Ελοντί σηκώθηκε από το κρεβάτι για να σβήσει το τσιγάρο της στο τασάκι, επάνω στο τραπεζάκι μπροστά στον καθρέφτη, δίπλα απ'τον Καλλέργη. «Δε μ'ενδιαφέρει πια ο άνθρωπος.» Επέστρεψε στη θέση της στην άκρη του κρεβατιού.

«Αυτό, προφανώς, σημαίνει ότι δεν είχες ευχάριστες εμπειρίες μαζί του…»

«Πού θέλεις να καταλήξεις; Στις εμπειρίες μου με τον Ζορδάμη;»

«Όχι βέβαια,» αποκρίθηκε αμέσως ο Καλλέργης, μοιάζοντας να μη θέλει να την προσβάλει. «Είναι προσωπική σου υπόθεση· δε μπλέκομαι… Απλώς να ξέρεις ότι ούτε εγώ συμπαθώ τον Ζορδάμη.»

«Δεν γνωρίζω γιατί, όμως.»

«Έχουμε ανταλλάξει κουβέντες, μπορείς να πεις. Ήμασταν αντίπαλοι σε αρκετούς αγώνες–»

«Οι αντιπαλότητες στους αγώνες, συνήθως, δεν είναι εχθρικές–»

«Με τον Ζορδάμη, όμως, ούτε φιλικές είναι,» τη διέκοψε ο Καλλέργης – πιο έντονα ίσως απ'ό,τι χρειαζόταν, νόμιζε η Ελοντί. «Και το παράκανε όταν έβαλε κάτι λεχρίτες να σαμποτάρουν το όχημά μου.»

«Σοβαρολογείς;»

«Δεν τα κατάφεραν όμως. Τους πήρα είδηση και τους έδιωξα. Έπεσε ξύλο.»

«Σε ποιον αγώνα έγινε αυτό;»

«Στον τελευταίο κοντά στην Ύγκρας, στις ερήμους. Δεν ήσουν εκεί, απ'ό,τι θυμάμαι.»

Η Ελοντί ένευσε. «Όχι, δεν ήμουν.» *Θα ήθελα όμως.* Δυστυχώς δεν είχε προλάβει να δηλώσει συμμετοχή, και μετά όλες οι θέσεις ήταν κλεισμένες. «Αλλά είσαι *σίγουρος* πως ο Ζορδάμης τούς έβαλε να σαμποτάρουν το όχημά σου; Σ'το είπαν;»

«Όσο δερνόμασταν; Όχι, δεν κάναμε τόσο πολιτισμένη κουβέντα, Ελοντί,» είπε ο Καλλέργης. «Ο Ζορδάμης, όμως, τους είχε βάλει· το έχω καταλάβει. Το είδα στη φάτσα του, κατά πρώτον, το άλλο πρωί. Το πρωί του αγώνα.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ελοντί, προσπαθώντας να τον ωθήσει έμμεσα να της μιλήσει γι'αυτό που θεωρούσε ότι την ενδιέφερε.

Ο Καλλέργης καθάρισε τον λαιμό του. «Και σε τούτο τον αγώνα κάτι θα κάνει ξανά, είμαι βέβαιος.»

«Εναντίον σου, εννοείς;»

«Μπορεί εναντίον όλων μας, ή μπορεί να κάνει κάτι με το *δικό του* όχημα αυτή τη φορά.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Δε σε καταλαβαίνω.»

«Ο Ζορδάμης χρωστά, Ελοντί. Σε κάποιους, δεν ξέρω ακριβώς σε ποιους, αλλά πρέπει να τους φοβάται. Και τα λεφτά δεν πρέπει να είναι λίγα. Θέλει οπωσδήποτε να κερδίσει σε τούτο το ράλι για να συλλέξει την αμοιβή. Και δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι θα χρησιμοποιήσει αθέμιτα μέσα.»

«Μισό λεπτό. Πού τα έμαθες αυτά;»

«Μου τα είπαν άλλοι ραλίστες. Τον έχουν δει να μιλά με περίεργους ανθρώπους, και είναι γνωστό ότι πρέπει να δώσει ένα μεγάλο ποσό σε κάποιους, για δύο λόγους τουλάχιστον. Κατά πρώτον, είχε κάνει παράβαση στο τελευταίο ράλι κοντά στα Φέρνιλγκαν – άσχημη παράβα-

ση – και είχε δεχτεί πρόστιμο. Στην αρχή, δεν είχε να το πληρώσει, αλλά μετά, ξαφνικά, είχε. Καταλαβαίνεις; Κάποιοι τού έδωσαν λεφτά. Και κατά δεύτερον, ενώ επίσης δεν είχε να επισκευάσει το όχημά του, αναπάντεχα τα λεφτά ξανά βρέθηκαν.»

«Μπορεί να πήρε δάνειο από κάποια τράπεζα...»

«Δεν έχω ακούσει να είναι έτσι, Ελοντί. Το δάνειο που πήρε δεν ήταν από τράπεζα. Ήταν από κάπου αλλού, και τώρα δεν έχει να ξεπληρώσει. Και τον απειλούν, ίσως. Και τους φοβάται–»

(Στο μυαλό της ήρθε η ανάμνηση του Ζορδάμη να μιλά με τους δύο άγνωστους άντρες, στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου, ενώ εκείνη έπαιρνε το κλειδί της και πήγαινε στον ανελκυστήρα)

«–Θα κάνει το παν για να κερδίσει αυτό το ράλι.»

«Δεν είναι εύκολο να βεβαιωθεί για κάτι τέτοιο,» είπε η Ελοντί. «Είναι μεγάλο ράλι. Τριάντα ραλίστες συμμετέχουν. Θα σαμποτάρει τα οχήματα όλων τους;»

«Σου είπα: μπορεί να κάνει κάτι με το *δικό του* όχημα.»

Η Ελοντί γέλασε κοφτά. «Τι να κάνει; Τα οχήματα θα ελεγχθούν από Τεχνομαθείς μάγους πριν από την αρχή του αγώνα. Αν κάνει κάτι, αμέσως θα ανακαλυφθεί και θα τον διώξουν από το ράλι. Αν είναι, μάλιστα, πολύ σοβαρό το παράπτωμα, ίσως να πληρώσει κι άλλο πρόστιμο.»

«Δεν ξέρω τι θα επιχειρήσει ακριβώς,» τόνισε ο Καλλέργης, «αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι *κάτι θα επιχειρήσει.*»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Εντάξει. Και τι θέλεις να κάνω εγώ; Να τον προσέχω; Στο λάθος άτομο ήρθες.»

Ο Καλλέργης έγνεψε αρνητικά. «Δε θέλω να τον προσέχεις. Θέλω να με βοηθήσεις να τον ξεφορτωθούμε προτού ξεφτιλίσει το ράλι.»

«Τι πάει να πει 'να τον ξεφορτωθούμε';»

«Μην τρέχει το μυαλό σου σε φονικά. Εννοώ να φροντίσουμε να βγει από το ράλι, με κάποιον τρόπο. Όσο πιο νωρίς τόσο το καλύτερο–»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι, διακόπτοντάς τον. «Δεν ενδιαφέρομαι, Καλλέργη. Δε συμμετέχω σε τέτοια πράγματα.»

«Ύστερα από τον τρόπο με τον οποίο σου φέρθηκε;»

«Δεν ξέρεις τίποτα για το πώς μου φέρθηκε,» του είπε η Ελοντί, «και δεν–»

«Ξέρω, όμως, τι κάθαρμα είναι!»

Η Ελοντί αναστέναξε πάλι. «Αρκετά,» είπε σταθερά. «Δεν θα προσπαθήσω να τον σαμποτάρω.»

«Γιατί όχι; Τον αντιπαθείς λιγότερο απ'ό,τι εγώ; Δε νομίζω, Ελοντί. Εμένα, ακόμα κι αν ο ίδιος δεν μου είχε κάνει κάτι, θα με εξόργιζε το γεγονός ότι αυτό το κάθαρμα φέρθηκε έτσι σε μια γυναίκα σαν εσένα.»

Δεν της άρεσε ο τρόπος του. Είχε δει πολλούς άντρες στη ζωή της να παίρνουν ξαφνικά τέτοιο ύφος μαζί της. Αλλά δεν ήξερε τι απάντηση να δώσει αμέσως. Δεν ήθελε να φανεί εχθρική απέναντί του.

Ο Καλλέργης συνέχισε: «Ζητάω τη βοήθειά σου γιατί το ξέρω πως έχεις *λόγο* να με βοηθήσεις. Σε κανέναν άλλο δεν έχω μιλήσει. Και διστάζω να κινηθώ μόνος μου εναντίον του Ζορδάμη.»

«Καλά θα κάνεις,» του είπε η Ελοντί, «να *μην* κινηθείς εναντίον του. Δεν έχεις σκεφτεί ότι μπορεί να μπλέξεις και να σε διώξουν από τον αγώνα;»

«Αν με βοηθήσεις, οι πιθανότητες να συμβεί αυτό σίγουρα θα είναι μικρότερες.»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι ξανά. «Δε μπορώ να σου προσφέρω τέτοια βοήθεια.» Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού, θέλοντας μ'αυτή την κίνηση να του δώσει το σιωπηλό μήνυμα ότι ήταν ώρα να πηγαίνει.

Ο Καλλέργης σηκώθηκε επίσης όρθιος, αλλά δεν έφυγε. «Δεν το πιστεύω!» είπε. «Νομίζεις ότι δεν του αξίζει ό,τι κι αν πάθει;»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι θα πάθει ο Ζορδάμης–»

«Δε σ'ενδιαφέρει ούτε τι θα πάθουμε όλοι οι υπόλοιποι; Θα τον αφήσεις να νικήσει; Ο Ζορδάμης θέλει *οπωσδήποτε* να νικήσει, Ελοντί.»

Ή έτσι λες εσύ, σκέφτηκε η Ελοντί. «Δε θα πάρω το ρόλο τροχοφονιά!» του είπε τελεσίδικα, αρχίζοντας να θυμώνει. «Αν δω τον Ζορδάμη να κάνει κάποια παράβαση, θα τον αναφέρω. Δε θα τον σαμποτάρω όμως η ίδια. Τελείωσε, Καλλέργη· δεν έχω τίποτ' άλλο να πω πάνω σ'αυτό.»

«Ξανασκέψου το,» την προέτρεψε εκείνος, «και μπορούμε να συζητήσουμε πάλι στο πρώτο σημείο ελέγχου, ή στο δεύτερο, ή και στο τρίτο. Ώς τότε ίσως να έχεις καταλάβει ότι ο Ζορδάμης είναι επικίνδυνος

όπως σου λέω. Ή ίσως να έχεις αποφασίσει πως ήρθε η ώρα να τον ξεπληρώσεις για ό,τι σου έκανε.» Και με τούτα τα λόγια βάδισε προς την πόρτα του δωματίου.

Η Ελοντί ήταν σιωπηλή, με τα χείλη σφιγμένα, καθώς τον έβλεπε να φεύγει.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε αρχίσει να βαριέται το τραγούδι και να νιώθει ολοένα και περισσότερο ενθουσιασμό για την ταχύτητα. Είχε, μάλιστα, ήδη λάβει μέρος και σε μερικά ράλι. Δεν είχε νικήσει σε κανένα, μα δεν αισθανόταν καθόλου απογοητευμένη από αυτό. Παρότι στο τραγούδι ήταν γνωστή και πληρωνόταν αρκετά καλά, προτιμούσε τους αγώνες δρόμου. Προτιμούσε να βρίσκεται ανάμεσα σε τέσσερις τροχούς και να τρέχει όσο πιο γρήγορα τής επέτρεπε η μηχανή του οχήματός της και ο δρόμος όπου οδηγούσε. Νόμιζε ότι έβγαινε από τον εαυτό της, ότι πετούσε, ότι μεταμορφωνόταν…

Είχε δώσει σχεδόν όλα τα λεφτά που είχε στην τράπεζα για να αγοράσει ένα άψογο αγωνιστικό όχημα και να του κάνει η ίδια ό,τι αλλαγές και προσθήκες νόμιζε. Και το αποτέλεσμα την είχε αφήσει ευχαριστημένη. Ανυπομονούσε να χρησιμοποιήσει το όχημα στον επόμενο αγώνα. Ήταν ερωτευμένη μαζί του. Και ήταν σίγουρη ότι αυτός ο εραστής ποτέ δεν θα της έκανε τις ίδιες μαλακίες που της είχε κάνει ο Ζορδάμης. Δεν είχε ακόμα αποφασίσει πώς να τον ονομάσει, αλλά σκεφτόταν να τον πει *Δράκο των Δρόμων,* ή *Γρύπα των Δρόμων,* ή *Πολεμιστή των Δρόμων.*

Τον είχε, επί του παρόντος, σ’ένα γκαράζ που είχε νοικιάσει στην Αγκένροβ, επειδή εδώ εργαζόταν ως τραγουδίστρια τον τελευταίο καιρό – στο κέντρο διασκέδασης «*Το Γαλανόφωτο Σπίτι*». Την πλήρωναν καλά, ευτυχώς, γιατί τα έξοδα που έκανε για το όχημά της δεν ήταν λίγα, και έπρεπε επιπλέον να νοικιάζει και διαμέρισμα. Ακόμα δεν είχε αγοράσει μόνιμη κατοικία. Με την πλανόδια ζωή που έκανε, δεν μπορούσε να αποφασίσει πού θα ήταν καλύτερα να μένει. Όπου κι αν αγό-

ραζε σπίτι, θα χρειαζόταν να νοικιάζει ούτως ή άλλως όταν άλλαζε πόλη, οπότε τα έξοδα για την αγορά ανόητα έξοδα θα ήταν. Αυτά τα έκαναν μόνο κάτι τραγουδιστές που κολυμπούσαν στους ήλιους˙ η Ελοντί δεν ήταν τόσο πλούσια – όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Μια νύχτα – ξημερώματα, δηλαδή – αφότου είχε τελειώσει με την παράστασή της στο *Γαλανόφωτο Σπίτι* και είχε αρνηθεί τις προσκλήσεις σε άλλα σπίτια από άντρες που προθυμοποιούνταν να τη φιλοξενήσουν για όσο ήθελε, βγήκε από το κέντρο διασκέδασης και βάδισε προς το όχημά της. Το *τρίκυκλο* όχημα, όχι το αγωνιστικό. Ναι, είχε δύο οχήματα στην κατοχή της τότε. Αρκετά έξοδα. Αλλά δεν ήθελε να χρησιμοποιεί για καθημερινές μετακινήσεις το αγωνιστικό όχημα που είχε μόλις αποκτήσει, και ούτε ήθελε να έχει άλογο για να μετακινείται μες στην πόλη. Το άλογο δεν της έδινε την ίδια αίσθηση ταχύτητας και ευφορίας που της έδινε το να κάθεται μπροστά σ'ένα τιμόνι, πάνω από τροχούς που περιστρέφονταν γρυλίζοντας.

Νόμιζε πως, συνολικά, είχε πληρώσει πιο πολλά λεφτά γι'αυτά τα δύο οχήματα απ'ό,τι είχε πληρώσει για τον εαυτό της από τότε που έφυγε από τη μητέρα της για να πάει στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ.

Καθώς τώρα πλησίαζε το τρίκυκλο όχημα με το γυάλινο σκέπαστρο, είδε κάποιον να ξεπροβάλλει από τις σκιές και να έρχεται προς το μέρος της. Φορούσε κάπα και κουκούλα, αλλά από μέσα φαινόταν ένα γαλανόδερμο αντρικό πρόσωπο με καστανό γένι στο σαγόνι και μάτια ετοιμοπόλεμα και καχύποπτα.

«Στων κλεμμένων πολιτειών τη σκιά βαδίζουμε…» της είπε χαμηλόφωνα.

«…παρατηρώντας τον λευκό εχθρό και περιμένοντάς τον να γλιστρήσει…» συνέχισε το συνθηματικό η Ελοντί.

«…για να του δώσουμε το φονικό χτύπημα και να ξαναπάρουμε τα σπίτια μας,» τελείωσε το συνθηματικό ο άντρας.

Η Ελοντί δεν τον είχε ξαναδεί. Είχαν αποφασίσει οι επαναστάτες να της στείλουν καινούργιο σύνδεσμο; Γιατί, άραγε; Είχε πάθει κάτι η Κλυμένη; «Ποιος είσαι εσύ;»

«Φοίνικα με λένε.»

«Φοίνικας...» Η Ελοντί ξεκλείδωσε το σκέπαστρο του οχήματός της και το άνοιξε. «Έλα,» είπε καθίζοντας μπροστά στο τιμόνι.

Ο Φοίνικας κάθισε πίσω της. Η Ελοντί έκλεισε το σκέπαστρο πιέζοντας ένα κουμπί στην κονσόλα μπροστά της, ενεργοποίησε τη μηχανή, και πάτησε το πετάλι, φεύγοντας από τη γειτονιά όπου βρισκόταν το *Γαλανόφωτο Σπίτι.*

«Είναι καλά η Κλυμένη;» ρώτησε.

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Ήθελα όμως να σε συναντήσω.»

Ακόμα ένας θαυμαστής; «Γιατί;» Η Ελοντί τον κοίταξε από τον καθρέφτη του οχήματος.

«Άκουσα ότι είσαι ραλίστρια.»

Η Ελοντί χαμογέλασε σαν κοριτσάκι. Δεν ήταν, βέβαια, και τόσο μεγάλη – είκοσι-εφτά χρονών, τότε – αλλά *αισθανόταν* σαν να ήταν μεγάλη. Σαν να είχε ζήσει πολλά. «Ασχολούμαι,» παραδέχτηκε. *Όχι θαυμαστής, λοιπόν. Μάλλον.*

«Μ'αρέσει κι εμένα,» είπε ο Φοίνικας, «αλλά δεν έχω όχημα τώρα, και δε νομίζω ότι ξέρω κι όσα πρέπει. Αλλά αν ενδιαφέρεσαι για κάποιον συνοδηγό....»

Η Ελοντί συνέχισε να χαμογελά. «Προσφέρεσαι για συνοδηγός;»

«Ναι, αν ψάχνεις. Και άκουσα ότι ψάχνεις για κάποιον μόνιμο.»

«Η αλήθεια είναι πως ψάχνω,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Γι'αυτό, λοιπόν, ήρθες να με συναντήσεις;»

«Όχι μόνο. Επ'ευκαιρία σ'το ανέφερα. Είδες τον Ταγματάρχη καθόλου απόψε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Ήταν στο κέντρο. Μαζί με μια γυναίκα κι έναν άντρα που κι αυτοί του Στρατού της Παντοκράτειρας πρέπει να είναι. Και μετά από κανένα μισάωρο ήρθε και τους συνάντησε ένας πρασινόδερμος τύπος που μάλλον ήταν ο Ζακ Πυρόφιλος. Δηλαδή, όχι 'μάλλον'· *αυτός* ήταν. Ρώτησα στο κέντρο και το επιβεβαίωσαν.»

«Μην τραβάς την προσοχή χωρίς λόγο.»

«Δεν τράβηξα την προσοχή κανενός,» τον διαβεβαίωσε η Ελοντί. «Είναι συνηθισμένο να ρωτάμε ποιος είν' ο ένας και ποιος είν' ο άλλος. Τόσος κόσμος περνά απ΄το *Γαλανόφωτο Σπίτι.*»

«Να έχεις το νου σου, πάντως. Η μυστικότητα είναι το καλύτερό μας όπλο.»

Της έδιναν συμβουλές. Οι επαναστάτες τής έδιναν συνέχεια συμβουλές. Δεν τη θεωρούσαν αρκετά έμπειρη ως κατάσκοπο: και είχαν δίκιο. Δεν είχε πρωτύτερη πείρα. Αλλά ήταν πρόθυμη να βοηθήσει την Επανάσταση. Παραπάνω από πρόθυμη, ύστερα απ'αυτό που είχε συμβεί στη μητέρα της. Ήταν ο μόνος τρόπος για να εκδικηθεί τα καθάρματα της Παντοκράτειρας.

«Σας έχω ξαναπεί: *προσέχω,*» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Δεν είμαι ανόητη.»

«Δεν είπε κανένας ότι είσαι ανόητη.»

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ρώτα.»

«Σε ξέρουν οι λευκοί; Υπάρχει περίπτωση να μπλέξουμε άμα σε πάρω για συνοδηγό και σε δει κανένας ύποπτος;»

Ο Φοίνικας κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν είμαι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, Ελοντί.» Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, ο πρώτος άνθρωπος που είχε στραφεί εναντίον της Παντοκράτειρας ενώ πριν ήταν ένας από τους συζύγους της. Δεν ήταν παιδί της Σεργήλης· διάστασή του ήταν η Απολλώνια· αλλά ακόμα κι εδώ το πρόσωπό του ήταν γνωστό. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας τον αναζητούσαν σε κάθε γωνιά του σύμπαντος.

Η Ελοντί μειδίασε. «Βρήκα συνοδηγό, λοιπόν,» είπε.

Η Ελοντί κοιμήθηκε ύστερα από την επίσκεψη του Καλλέργη.

Όταν ξύπνησε ήταν πια απόγευμα, ο ουρανός είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, κι εκείνη πεινούσε. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και ντύθηκε με καινούργια ρούχα – όχι αυτά που φορούσε όταν είχε έρθει. Έφυγε από το δωμάτιό της και κατέβηκε στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου για να δει αν είχε απομείνει τίποτα από το μεσημεριανό. Παραδόξως, διαπίστωσε ότι είχε απομείνει παραπάνω από αρκετό φαγητό για άλλα δύο μεσημέρια. Ή μάλλον, όχι «παραδόξως», άλλαξε γνώμη η Ελοντί: το

Συμβούλιο της Νέσριβεκ λογικά θα ήθελε να φερθεί καλά στους ραλίστες.

Κάθισε σ'ένα τραπέζι, παράγγειλε φαγητό, και αμέσως είχε δύο πιάτα μπροστά της καθώς κι ένα ποτήρι κρασί – Σεργήλιος οίνος από τα αμπέλια της Νέσριβεκ: ο καλύτερος της διάστασης. Ο καλύτερος στο Γνωστό Σύμπαν, έλεγαν πολλοί.

Καθώς έτρωγε, παρατήρησε ότι ήταν και κάποιοι άλλοι στην τραπεζαρία – όχι πολλοί, και δεν ήξερε κανέναν τους. Ραλίστες; Ίσως.

Λίγο προτού τελειώσει το φαγητό της, είδε την Αμαλία να μπαίνει μαζί με τη συνοδηγό της, την Ανθίνη. Τους έγνεψε με το ύψωμα του ποτηριού της, κι εκείνες, χαμογελώντας, ήρθαν και κάθισαν στο τραπέζι της.

«Ελοντί!» είπε η Αμαλία. «Τι κάνεις, κοπέλα μου;»

«Ζωντανή είμαι, ακόμα,» αποκρίθηκε η Ελοντί επιστρέφοντάς τους το χαμόγελο.

«Πότε ήρθες;»

«Λίγο πριν από το μεσημέρι, και *τώρα* τρώω όπως βλέπεις. Θα φάτε κι εσείς;»

«Για ένα ποτό ήρθαμε.»

«Κερνάω, τότε.»

Και τις κέρασε. Η Αμαλία πήρε έναν Κρύο Ουρανό, η Ανθίνη μια Πράσινη Γαλήνη χωρίς πάγο. Μετά, έπιασαν να συζητάνε για τους αγώνες – αυτόν εδώ, που ήταν αναμφίβολα ο μεγαλύτερος που είχε γίνει ποτέ στη Σεργήλη, αλλά και τους παλιότερους. Η Αμαλία ήταν, ανέκαθεν, όλο ιστορίες. Και τι δεν ήξερε για τα διάφορα ράλι που είχαν διεξαχθεί στη Σεργήλη και για τους διάφορους ραλίστες. Κι ακόμα και στα τεχνικά θέματα ήταν γνώστρια: μηχανές, οχήματα, τροχούς, ποια γκαράζ ήταν καλύτερα, ποιοι τεχνουργοί ικανότεροι, ποιοι Τεχνομαθείς μάγοι φθηνοί και καλοί συγχρόνως.

Η Ελοντί, όμως, ήθελε να δει αν εκείνη ή η Ανθίνη θα της έλεγαν τίποτα για τον Ζορδάμη. Κάτι σαν αυτά που είχε αναφέρει ο Καλλέργης. Λέξη, ωστόσο, δεν ειπώθηκε για τον παλιό εραστή της. Και η Ελοντί δεν ήθελε να ρωτήσει. Δε βρήκε την ευκαιρία, εξάλλου.

Όταν έριξε μια ματιά στο ρολόι στον καρπό της, διαπίστωσε ότι έπρεπε να φύγει. Είχε υποσχεθεί στον Φοίνικα ότι θα τον συναντούσε

στο λιμάνι. Όχι, βέβαια, πως υπήρχε περίπτωση να χαθεί στην πόλη παρότι ήταν η πρώτη του φορά εδώ…

«Θα σας αφήσω τώρα,» είπε η Ελοντί.

«Πού πας να βρεις χειρότερα;» ρώτησε η Ανθίνη.

«Πάω να πάρω τον συνοδηγό μου απ'το λιμάνι.» Η Ελοντί σηκώθηκε από την καρέκλα της.

«Αυτό τον γαλανόδερμο τίγρη που ακόμα προσπαθείς να μας πείσεις ότι είναι μόνο φίλος σου;» την πείραξε η Ανθίνη ενώ η Αμαλία γελούσε.

«Φίλος μου είναι μόνο,» της είπε η Ελοντί – πράγμα που, άλλωστε, ήταν αλήθεια – κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

«Πες του, τότε, ότι είμαι μια μοναχική, ευαίσθητη ύπαρξη…»

Κι αυτός είναι μια παντρεμένη, ευαίσθητη ύπαρξη. «Θα το έχω κατά νου.»

Έξω απ'το ξενοδοχείο *Περίτρανος* είχε βραδιάσει και τα φώτα της Νέσριβεκ ήταν αναμμένα για να διευκολύνουν την κυκλοφορία στους δρόμους. Η Ελοντί διέσχισε κάθετα την Οδό Ήλιου και βάδισε προς τα ανατολικά, με ταχύ αλλά όχι βιαστικό βηματισμό. Μπορούσε να πάρει και κάποιο επιβατηγό όχημα, μα ήθελε να περπατήσει, να της χτυπήσει ο αέρας, να ρίξει μια ματιά στη νυχτερινή ζωή της Νέσριβεκ.

Το λιμάνι απείχε πάνω από δυο χιλιόμετρα από τον *Περίτρανο*, και η Ελοντί έφτασε εκεί σε μισή ώρα, μπροστά στις αποβάθρες και στα νερά του ποταμού Ήρντεφ. Αντίκρυ της, στην άλλη όχθη, φαίνονταν τα φώτα του ανατολικού τμήματος της πόλης. Ορισμένες πολυκατοικίες έμοιαζαν με δαυλούς μες στη νύχτα, ενώ στον ουρανό διακρίνονταν να πετάνε μερικά φτερωτά πλάσματα: γρυποκαβαλάρηδες αερομεταφορείς, και πιθανώς κάποιοι άνθρωποι της χωροφυλακής που καβαλούσαν γρύπες.

Η Ελοντί δεν ήξερε σε ποια αποβάθρα θα άραζε το πλοίο με το οποίο ερχόταν ο Φοίνικας, οπότε πήγε και ρώτησε έναν λιμενοφύλακα. Εκείνος τής έδειξε.

«Δεν έχει έρθει ακόμα;» είπε η Ελοντί, γιατί εκεί δεν έβλεπε κανένα καράβι αραγμένο.

«Σε κανένα δεκάλεπτο – τέταρτο, το πολύ – θάναι εδώ, κυρία,» της αποκρίθηκε ο λιμενοφύλακας. Ευτυχώς, δεν την είχε αναγνωρίσει.

Η Ελοντί πλησίασε την αποβάθρα και, ανάβοντας τσιγάρο, περίμενε.

Μετά από περίπου ένα τέταρτο της ώρας, ένα αρκετά μεγάλο μηχανοκίνητο πλοίο μπήκε στο λιμάνι και άραξε στην αποβάθρα. Ερχόταν από Νίρβεκ, πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα ανατολικά της Νέσριβεκ, μετά την Άντχορκ, στις ακτές της θάλασσας.

Η Ελοντί παρατηρούσε τους επιβάτες καθώς έβγαιναν και, σύντομα, είδε τον Φοίνικα. Ήταν από τους πρώτους που αποβιβάζονταν, ντυμένος μ'ένα μαύρο δερμάτινο πανωφόρι κι έχοντας έναν σάκο στον ώμο. Τα καστανά μαλλιά του τα είχε αφήσει να μακρύνουν, ύστερα από τη διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, και είχε ξυρίσει το γένι του. Επίσης, είχε παντρευτεί στη Νίρβεκ μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών και ζούσε εκεί τώρα. Εξακολουθούσε, όμως, να έρχεται σ'όλα τα ράλι όπου συμμετείχε η Ελοντί.

Η Ελοντί τού έκανε νόημα με το ύψωμα του χεριού, κι εκείνος την πλησίασε χαμογελώντας.

«Σκοτεινιές και ερημιές έχουμε περάσει...» της είπε, ξεκινώντας ένα από τα παλιά συνθηματικά της Επανάστασης στη Σεργήλη.

«Δεν σε ξέρω˙ είσαι ύποπτος,» τον πείραξε η Ελοντί, και του έγνεψε να την ακολουθήσει καθώς άρχιζε να βαδίζει.

«Τι γίνεται, λοιπόν;» ρώτησε ο Φοίνικας βαδίζοντας πλάι της.

«Περίεργα πράγματα,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας σχεδιάζουν να σαμποτάρουν το ράλι;» Δεν μιλούσε σοβαρά, ασφαλώς, και φαινόταν από τον τόνο της φωνής του, από το μειδίαμα στα χείλη του, κι από τη γυαλάδα στα μάτια του.

«Χειρότερα. Ο Ζορδάμης είναι εδώ, και ο Καλλέργης Βάρντενλοφ μού μίλησε γι'αυτόν.»

«Το ήξερες ότι ο Ζορδάμης θα ήταν στο ράλι, δεν το ήξερες;»

«Ναι.»

«Τι σου είπε ο Καλλέργης;»

Η Ελοντί τού εξήγησε, καθώς ο συρμός του Εναέριου Σιδηρόδρομου περνούσε από πάνω τους και βάδιζαν προς την Πλατεία Ελευθερίας και το ξενοδοχείο *Περίτρανος.*

4

Στο Φως της Μεγάλης Θεάς πορεύομαι.
Το Φως της Αρτάλης το κακό αποδιώχνει.
Το Φως της Αρτάλης μ'αγκαλιάζει,
κι η δύναμή του μου προσφέρεται.

Ο Φοίνικας θεώρησε την απάντησή της στον Καλλέργη συνετή.

«Το καλύτερο,» της είπε όταν βρίσκονταν στο δωμάτιό της στον *Περίτρανο.* «Τι δουλειά έχεις εσύ να μπλέξεις με κάτι τέτοιο; Επιτηρήτρια του ράλι είσαι; Αν ο Καλλέργης φοβάται ότι ο Ζορδάμης θα κάνει κάτι τόσο δραματικό, ας πάει να ειδοποιήσει τους διοργανωτές. Ξέρεις τι νομίζω εγώ;» Ήπιε μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό που είχε πάρει από κάτω, από το εστιατόριο του ξενοδοχείου, προτού ανεβούν στο δωμάτιο. (Η Αμαλία και η Ανθίνη είχαν φύγει˙ η Ελοντί δεν τις είδε εκεί. Πρόσεξε, όμως, δυο άλλους γνωστούς της ραλίστες, αλλά δεν πλησίασε για να τους μιλήσει.)

«Νομίζω,» συνέχισε ο Φοίνικας, «ότι ο Καλλέργης, για κάποιο λόγο – πιθανώς *καλό* λόγο˙ δεν τον κατακρίνω, έτσι; – θέλει να βγάλει τον Ζορδάμη από το ράλι, και σκέφτεται ότι καλά θα ήταν να είχε και κάποια βοήθεια. Και η δική σου βοήθεια…» Κόμπιασε προς στιγμή.

«Η δική μου βοήθεια ήταν η πρώτη που ήρθε στο μυαλό του, επειδή ξέρει την προϊστορία μου με τον Ζορδάμη.»

«Ναι. Αν και απορώ πώς έμαθε γι'αυτό.»

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους καθώς ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της. «Δεν είναι και κρυφό. Μπορεί η Αμαλία να του το είπε, σε τελική ανάλυση…»

«Τα έχει καλά με την Αμαλία;» Ο Φοίνικας καθόταν στη μοναδική καρέκλα του δωματίου.

Η Ελοντί μόρφασε. «Μιλάνε. Τίποτα περισσότερο, απ’όσο ξέρω.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Φοίνικας˙ «λέω να πάω να την πέσω. Το ταξίδι με το πλοίο με έλιωσε.»

«Κακός ο καιρός στη θάλασσα;»

«Δεν ήταν και καλός, πάντως. Αλλά αν με θέλεις για κάτι μη διστάσεις να με φωνάξεις.»

Η Ελοντί ένευσε, και τον είδε να σηκώνεται από την καρέκλα, να παίρνει τον σάκο του από κάτω, και να φεύγει.

Ο Φοίνικας ήταν ο καλύτερος φίλος της, εδώ και χρόνια. Και γι’αυτό δεν έφταιγε μόνο το γεγονός ότι ήταν κι οι δυο τους κάποτε μπλεγμένοι με την Επανάσταση (αν και ο Φοίνικας ήταν πολύ περισσότερο μπλεγμένος απ’ό,τι εκείνη, ασφαλώς), ούτε το γεγονός ότι ήταν συνοδηγός της. Απλώς... ταίριαζαν.

Αλλά, παρά τις αμφιβολίες ορισμένων περίεργων – όπως της Ανθίνης – ουδέποτε ήταν εραστές οι δυο τους.

Η Ελοντί σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού και πήγε στη μπαλκονόπορτα του δωματίου. Την άνοιξε και βγήκε στο στενό μπαλκόνι, νιώθοντας την ψύχρα της νύχτας στο πρόσωπό της, την παγωνιά της πέτρας κάτω από τα καλτσοντυμένα πόδια της. Κοίταξε τη Νέσριβεκ που απλωνόταν μπροστά της, φωτισμένη από μυριάδες φώτα. Είδε τον Εναέριο Σιδηρόδρομο να περνά πάνω από τις ψηλές πολυκατοικίες. Είδε την Πλατεία Ελευθερίας και τα σταθμευμένα αγωνιστικά οχήματα, το κιγκλίδωμα και τους μισθοφόρους φύλακες. Είδε τον Ναό της Αρτάλης στο πέρας της πλατείας: ψηλό, θολωτό, με τον Ήλιο της Αρτάλης λαξεμένο από χρυσάφι πάνω από την είσοδό του: έναν ήλιο μεγάλο, με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, που δύο γυναικείες παλάμες τον κρατούσαν προστατευτικά ανάμεσά τους, μία από δεξιά, μία από αριστερά.

Όπως μια μητέρα το παιδί της...

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν κυνηγήσει τις ιέρειες της Αρτάλης, βλέποντας ότι δεν μπορούσαν να τις αναγκάσουν να υποταχθούν πλήρως στις επιταγές τους. Τις είχαν κυνηγήσει για να τις αφανίσουν. Η θρησκεία της Αρτάλης είχε απαγορευτεί στη Σεργήλη, γιατί ήταν η πιο επικίνδυνη από τις θρησκείες της διάστασης – η μεγαλύτερη και με την περισσότερη επιρροή στον κόσμο.

Η Ελοντί ήταν έντεκα χρονών όταν η μητέρα της, μια από τις ιέρειες της Αρτάλης, την πήρε από τον Ναό όπου την εκπαίδευε ως δόκιμη και την πήγε, κρυφά, μαζί με άλλες ιέρειες, στην Παραγκούπολη της Μέλβερηθ: μια περιοχή στα άκρα της πόλης, η οποία πρόσφατα είχε δημιουργηθεί, εξαιτίας των στρατευμάτων της Παντοκράτειρας. Οι πρόσφυγες από τα χωριά και τις μικρότερες πόλεις συγκεντρώνονταν εδώ, στις παρυφές της Μέλβερηθ, αναζητώντας ασφάλεια, χώρο για να κοιμηθούν, χώρο για να ζήσουν όπως μπορούσαν: κι έτσι είχε γεννηθεί η Παραγκούπολη – ένα χάος από σκηνές και παραπήγματα, ένα μέρος όπου ακόμα κι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας το σκέφτονταν να μπουν. Ένα μέρος, επομένως, κατάλληλο για να κρυφτούν οι καταtρεγμένες ιέρειες της Αρτάλης.

Ένα μέρος για να συνεχίσουν να λατρεύουν τη θεά τους κρυφά. Ένα μέρος για να συνεχίσουν να βοηθάνε τους άλλους ανθρώπους όπως μπορούσαν.

Η μικρή Ελοντί είχε τρομοκρατηθεί από όλ’ αυτά. Η πίστη της στην Αρτάλη είχε κλονιστεί.

«Γιατί η Μεγάλη Θεά δεν μας προστατεύει, μαμά;» είχε ρώτησε τη μητέρα της, ενώ βρίσκονταν μέσα στο σκοτεινό τους παράπηγμα κι απέξω ο αέρας λυσσομανούσε, γλιστρώντας στο εσωτερικό από τις χαραμάδες. Η παλιά ενεργειακή σόμπα μετά δυσκολίας ζέσταινε τον χώρο, κι έτριζε επίφοβα, μοιάζοντας έτοιμη να παραδώσει το πνεύμα.

«Η Αρτάλη μάς έχει προστατέψει, Ελοντί,» της απάντησε η μητέρα της. «Εδώ είμαστε ασφαλείς.»

«Δε μπορούσε να μας προστατέψει μέσα στον Ναό;»

«Οι εχθροί μας έχουν στρατιώτες˙ τους έχεις δει. Έχουν όπλα–»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν, που λένε ότι ο θεός τους, ο Κρόνος, είναι δυνατότερος από την Αρτάλη;»

«Ανοησίες,» είπε η μητέρα της.

«Τότε, γιατί η Αρτάλη δεν τους διώχνει;» απαίτησε η Ελοντί.

«Δεν είναι ο θεός τους που μας κυνηγά, Ελοντί, αλλά οι πράκτορές τους και οι πολεμιστές τους. Ο Κρόνος δεν έχει δύναμη στη Σεργήλη˙ είναι θεός της Ρελκάμνια˙ και οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν θα έπρεπε ποτέ να φέρουν τους ναούς του εδώ. Οι κάτοικοι της Σεργήλης ποτέ δεν θα πιστέψουν στον Κρόνο. Θα είναι όλα ένα ψέμα.»

«Η Μεγάλη Κυρά, όμως, μας εγκατέλειψε–»

«Μη σε ξανακούσω να το λες αυτό!» Η μητέρα της έμοιαζε θυμωμένη. «Η Αρτάλη μάς αγαπά και μας προφυλάσσει. Θυμάσαι την προσευχή της Αρτάλης που διώχνει το κακό;»

Η Ελοντί κατένευσε, κρυώνοντας, τυλιγμένη μέσα στην κουβέρτα της.

«Πες τη να την ακούσω.»

«Θα την πω από μέσα μου,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι.»

Η μητέρα της έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο. «Ωραία.

»Σ’αγαπώ, Ελοντί,» της ψιθύρισε έντονα, ενώ την κρατούσε κοντά της. «Και η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου μάς αγαπά και τις δύο. Μην το λησμονείς αυτό, εντάξει; Εντάξει;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί, και μετά ξάπλωσε για να κοιμηθεί.

Αλλά δεν είπε την προσευχή που διώχνει το κακό. Γιατί η Αρτάλη δεν μπορούσε να διώξει το κακό. Δεν μπορούσε να διώξει ούτε τους ιερείς του Κρόνου ούτε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας από τη Σεργήλη. Ούτε μπορούσε καν να προστατέψει τις ιέρειές της…

Η Ελοντί, που από εφτά χρονών εκπαιδευόταν ως δόκιμη και σε λίγα χρόνια ακόμα θα γινόταν ιέρεια της Αρτάλης, είχε αρχίσει να χάνει την πίστη της στη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου.

Η Ελοντί νόμιζε πλέον πως εκείνη η εποχή, η εποχή του διωγμού των ιερειών της Αρτάλης, δεν ήταν παρά ένα όνειρο. Ένας εφιάλτης.

Όμως ήξερε ότι ήταν πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που είχε σημαδέψει σαν σπαθιά το πρόσωπο της Σεργήλης.

Ένα όχημα φάνηκε να φεύγει από την Πλατεία Ελευθερίας. Κάποιος ραλίστας πήγαινε βόλτα–

Κάποιος; Η Ελοντί βλεφάρισε, διώχνοντας τις αναμνήσεις από το μυαλό της. *Κάποιος; Το όχημα του Ζορδάμη δεν είν' αυτό;* Αλλά δεν μπορούσε να είναι σίγουρη, γιατί τώρα πλέον το τετράκυκλο είχε βγει από το πεδίο όρασής της. *Ακόμα κι αν είναι, τι με νοιάζει εμένα;*

Στο νου της ήρθαν όσα τής είχε πει ο Καλλέργης–

Όχι, δεν με νοιάζει. Ό,τι κι αν συμβαίνει μαζί του.

Η Ελοντί μπήκε στο δωμάτιό της πάλι, κλείνοντας τη μπαλκονόπορτα, και σκέφτηκε να κατεβεί στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, όπου σίγουρα θα συναντούσε κάμποσους από τους ραλίστες. Θα έβλεπε παλιούς γνωστούς και θα έκανε νέες γνωριμίες. Γιατί όχι;

Δεν ξανάστρεψε τις σκέψεις της στον Ζορδάμη, ούτε στο όχημα που είχε φύγει από την Πλατεία Ελευθερίας…

…το οποίο τώρα, κατευθυνόμενο βόρεια, έφτανε στο τέλος της Οδού Ήλιου. Στη διασταύρωση.

Σταμάτησε προς στιγμή, προσέχοντας την κυκλοφορία η οποία ήταν αυξημένη λόγω της κίνησης που είχε η Νέσριβεκ από τους ανθρώπους που είχαν έρθει για να παρακολουθήσουν το ράλι. Μετά, πέρασε απέναντι, ακολουθώντας μια λεωφόρο που πήγαινε βορειοδυτικά και σύντομα έβγαζε στους αγρούς, στη νυχτερινή ύπαιθρο, πέρα από την πόλη.

Ο Ζορδάμης οδηγούσε τώρα επάνω σ'έναν χωματόδρομο χωρίς κανένα πρόβλημα. Το όχημά του ήταν, αναμφίβολα, δυνατό, και μπορούσε να αντιμετωπίσει πολύ χειρότερα εδάφη. Βγήκε, σε λίγο, από τον δρόμο και διέσχισε ένα μέρος όλο ψηλό χόρτο. Πλησίασε, τελικά, τις όχθες του ποταμού Ήρντεφ, σ'ένα σημείο έρημο, κοντά σε μια παλιά, ερειπωμένη καλύβα.

Ο ραλίστας σταμάτησε το όχημα, άνοιξε την πόρτα, και βγήκε χωρίς να σβήσει τα φώτα.

Κοίταξε τριγύρω, λιγάκι νευρικά.

«Μάγε;» φώναξε.

Μια σκοτεινή μορφή παρουσιάστηκε από το εσωτερικό της ερειπωμένης καλύβας. «Ζορδάμη…» είπε.

«Είσαι έτοιμος;»

«Εδώ και μέρες» Ο άντρας που ονομαζόταν Λύκος'λι – κι από το επίθημα του ονόματός του υποδηλωνόταν πως ανήκε στο μαγικό τάγμα των Δεσμοφυλάκων – πλησίασε τα φώτα του οχήματος του ραλίστα. Γαλανό δέρμα αποκαλύφθηκε, και κόκκινα μακριά μαλλιά. Δύο διαπεραστικά πράσινα μάτια, σαν σμαράγδια. Μακριά μύτη που ξεπρόβαλλε μέσα από πυκνά γένια. Ο άνθρωπος ήταν από τα Φέρνιλγκαν, και φαινόταν.

«Είσαι *σίγουρος* ότι δεν θα καταλάβουν τίποτα;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Τεχνομαθείς δεν μου είπες ότι θα το ελέγξουν;» Η φωνή του μάγου ήταν τραχιά αλλά όχι απότομη.

«Ναι, αυτό ξέρουμε. Αυτό πάντα γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις.»

«Τίποτα δεν πρόκειται να βρουν, τότε. Αλλού θα κοιτάνε, αλλού θα είναι.»

«Αν όμως….;» Ο Ζορδάμης κόμπιασε.

«Αν τι;»

«Αν όμως φέρουν κι άλλους μάγους; Άλλων ταγμάτων;»

«Αν είναι Δεσμοφύλακες θα το καταλάβουν˙ σ'το είπα και πριν, Ζορδάμη!» τον προειδοποίησε ο Λύκος'λι.

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε. «Σιγά μη φέρουν Δεσμοφύλακες.» Ήταν σπάνιοι στη Σεργήλη˙ πολύ σπάνιοι. «Ποιοι άλλοι μπορεί να το βρουν;»

«Διαλογιστές, ίσως,» είπε ο Λύκος'λι. «Είναι γνωστό πως ασχολούνται με τον κόσμο των πνευμάτων.»

«Απίθανο μού φαίνεται να φέρουν Διαλογιστές… Ερευνητές;»

«Με τους Ερευνητές εξαρτάται,» αποκρίθηκε ο Λύκος'λι. «Κάποιοι μπορεί να εντοπίσουν ότι κάτι συμβαίνει, κάποιοι άλλοι δεν θα πάρουν είδηση.»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε.

«Άκουσες ότι θα φέρουν και Ερευνητές;» ρώτησε ο μάγος.

Ο ραλίστας κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Προχωράμε, λοιπόν, Ζορδάμη;»

«Ναι.»

«Το υπόλοιπο της αμοιβής μου;»

«Αφότου ολοκληρώσεις τη δουλειά.»

«Δεν είναι ακίνδυνο αυτό που έκανα για σένα. Ούτε αυτό που θα κάνω τώρα,» τόνισε ο Λύκος'λι.

«Αφότου ολοκληρώσεις τη δουλειά,» επανέλαβε ο Ζορδάμης. «Και πρόσεχε τι θα κάνεις στο όχημά μου, μάγε!»

«Τίποτα που δεν μου ζήτησες ο ίδιος.» Τα πράσινα μάτια του γυάλισαν. Και πλησίασε το όχημα, για ν'αγγίξει τα μέταλλα της μπροστινής μεριάς του. «Απενεργοποίησέ το πλήρως. Ούτε φώτα ούτε τίποτα.»

Ο Ζορδάμης υπάκουσε: μπαίνοντας στο όχημα, το απενεργοποίησε, και βγήκε ξανά. Χωρίς τους προβολείς ο έρημος τόπος ήταν ασύγκριτα πιο σκοτεινός. Και η παρουσία του μοναδικού φεγγαριού της Σεργήλης πολύ πιο αισθητή.

«Δείξε μου τη μηχανή,» ζήτησε ο Λύκος'λι.

Ο ραλίστας άνοιξε ένα τμήμα του οχήματος. «Ορίστε. Αν μπορείς να δεις τίποτα, δηλαδή. Θες να–;»

«Δε χρειάζεται να βλέπω πολλά,» τον διέκοψε ο μάγος.

Φόρεσε ένα ζευγάρι μεταλλικά γάντια κι έβγαλε έναν οκτάπλευρο κρύσταλλο από τα ρούχα του. Στο φως του φεγγαριού, κάτι σαν ομίχλη φαινόταν να κινείται στο εσωτερικό του, λαμπυρίζοντας κάπου-κάπου.

Ο μάγος άρχισε να μουρμουρίζει λόγια σε κάποια γλώσσα που ο Ζορδάμης δεν κατανοούσε. Οι τρίχες του ορθώθηκαν˙ οι μάγοι πάντα τον φρίκαραν. Έκανε μερικά βήματα πίσω, υποθέτοντας πως μάλλον δεν ήταν καλό να βρίσκεται πολύ κοντά στον Λύκο'λι όταν εκείνος ύφαινε τις μαγείες του.

Τον περίμενε. Σιωπηλός.

Ο μάγος συνέχισε να υποτονθορύζει, κρατώντας τον κρύσταλλο υψωμένο μπροστά του, ανάμεσα στα δύο γαντοφορεμένα χέρια του. Λαμπύριζε ο κρύσταλλος πιο έντονα τώρα;

Η νύχτα ήταν σαν να είχε κοκαλώσει.

Ο χρόνος σαν να είχε σταματήσει.

Τα τελευταία λόγια του μάγου θύμιζαν άναρθρο γρύλισμα. Τα μεταλλικά γάντια του πίεσαν τον κρύσταλλο με δύναμη. Ρωγμές φάνηκαν επάνω του.

Οι ρωγμές πλήθυναν γρήγορα. Μεγάλωσαν. Βάθυναν–

Ο κρύσταλλος θρυμματίστηκε: κι ένα πορφυροπράσινο φως τινάχτηκε από μέσα του: προς τα κάτω, βουτώντας στο εσωτερικό της μηχανής του οχήματος του Ζορδάμη, φωτίζοντάς την για μια στιγμή. Και μετά, το φως χάθηκε.

Το όχημα τραντάχτηκε, ξαφνικά, γρυλίζοντας σαν θηρίο.

«Μάγε!» αναφώνησε ο Ζορδάμης, ανήσυχος, ταραγμένος.

Ο Λύκος'λι ύψωσε το ένα μεταλλικό χέρι του προς τη μεριά του ραλίστα, κάνοντάς του νόημα να μείνει πίσω.

Το όχημα έπαψε να τραντάζεται. Σιγαλιά απλώθηκε.

Ο μάγος έβγαλε τα γάντια, στρεφόμενος στον Ζορδάμη. «Τελείωσε,» του είπε.

«Αυτό… αυτό ήταν;»

«Ναι,» απάντησε ο Λύκος'λι. «Ο δαίμονας που ονομάζεται *Ρέσ'κρικ'κεκ* είναι τώρα μέσα στη μηχανή του οχήματός σου. Θα βοηθήσει, όπως σου υποσχέθηκα.

»Η ανταμοιβή μου, τώρα.»

«Περίμενε λίγο, μάγε! Ακόμα δεν τον δοκίμασα τον δαίμονά σου.»

«Αμφιβάλλεις γι'αυτά που σου είπα; Δοκίμασέ τον, τότε, εδώ και πλήρωσέ με.»

«Εδώ; Χα! Εδώ δεν έχει και μεγάλη σημασία τι θα γίνει. Εδώ δεν είναι ράλι. Εδώ είναι ένα οποιοδήποτε πεδινό μέρος–»

«Αρνείσαι να με πληρώσεις;» μούγκρισε ο Λύκος'λι ατενίζοντάς τον άγρια.

Ο Ζορδάμης αναστέναξε. «Κοίτα… Τώρα, αμέσως τώρα, δεν έχω χρήματα επάνω μου. Θα σε πληρώσω μετά το ράλι, εντάξει;»

«Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας, Ζορδάμη.»

«Το ξέρω,» είπε ο ραλίστας. «Αλλά κι εσύ ξέρεις ότι έχω προβλήματα. Πιο πολλά προβλήματα απ'ό,τι λεφτά. Θα σε πληρώσω, μάγε – σ'το υπόσχομαι – αλλά όχι τώρα. Δεν έχω τώρα. Λήστεψέ με άμα θες! Δεν έχω τίποτα.»

«Όταν ξανασυναντηθούμε, λοιπόν,» είπε ο Λύκος'λι. «Σύντομα.»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Σύντομα.» Πλησίασε το όχημά του. «Μπορώ να οδηγήσω;»

«Ναι. Φρόντισε να σε μάθει και να τον μάθεις.»

«Θες να έρθεις κι εσύ μαζί μου, για μια βόλτα εδώ γύρω;»

«Η δουλειά μου τελείωσε.»

«Όπως νομίζεις.»

Ο Ζορδάμης μπήκε στο όχημα, και το ενεργοποίησε. Η μηχανή του βρυχήθηκε με τρόπο διαφορετικό απ'ό,τι θυμόταν.

«Ο φίλος σου λέγεται *Ρέσ'κρικ'κεκ,*» του υπενθύμισε ο μάγος. «Μην το ξεχνάς, γιατί μπορεί να θες να τον φωνάξεις.»

«*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» επανέλαβε ο ραλίστας, όχι χωρίς κάποια δυσκολία. «Δεν είναι από τη Σεργήλη, υποθέτω,» προσπάθησε να αστειευτεί.

«Ούτε από καμια άλλη διάσταση που ξέρεις.»

Ο Ζορδάμης δεν ζήτησε να μάθει περισσότερα. Πάτησε το πετάλι κι έστριψε το τιμόνι, παίρνοντας το όχημά του μακριά από την όχθη και τον μάγο. Οδηγώντας το στους κάμπους έξω από τη Νέσριβεκ, μες στη νύχτα.

Η μηχανή σίγουρα γρύλιζε διαφορετικά, κι ο Ζορδάμης αισθανόταν μια ακατονόμαστη *παρουσία* κοντά του.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» είπε, για να μην το ξεχάσει, και είδε τις οθόνες με τις ενδείξεις πίσω από το τιμόνι να γυαλίζουν πορφυροπράσινες προς στιγμή. Δύο μάτια σχηματίστηκαν μέσα από τις αναλαμπές, και μετά εξαφανίστηκαν. Ή ήταν μονάχα η ιδέα του; «*Ρέσ'κρικ'κεκ*...»

Ο ραλίστας επιτάχυνε... επιτάχυνε... επιτάχυνε... Και συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε όριο μέχρι το οποίο μπορούσε να επιταχύνει.

Αλλά – μα τα πόδια της Λόρκης! – πώς έπεφτε έτσι η ενέργεια του οχήματος! Ήταν στο 86% όταν ο Ζορδάμης έφυγε από τη Νέσριβεκ, και τώρα βρισκόταν στο 43%! Ο δαίμονας τη ρουφούσε· δε μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση.

Ο ραλίστας έκοψε ταχύτητα, κι άρχισε να επιστρέφει στην πόλη.

5

Ονειρευόταν πως οδηγούσε
πως έτρεχε
πιο γρήγορα από οτιδήποτε άλλο
—και ο κόσμος
σταμάτησε
γύρω της.
Μια ατέρμονη ακινησία απλώθηκε
και μια σιγαλιά:
κι από εκεί, ένας εφιάλτης ξεπρόβαλε
για να την καταπιεί—
Γύρισε τα μάτια της και τον χτύπησε,
και ο εφιάλτης βούλιαξε μέσα στην ακινησία,
και η ακινησία σκορπίστηκε
σαν φτερό—

Η Ελοντί ξύπνησε νωρίς την επόμενη ημέρα, από τη μελωδία του ρολογιού στον καρπό της.

Σηκώθηκε. Άνοιξε τα παντζούρια. Πλύθηκε. Ντύθηκε. Βγήκε στο μπαλκόνι για να καπνίσει ένα πρωινό τσιγάρο προτού κατεβεί για καφέ. Έκανε ψύχρα, πιο πολύ από χτες, διαπίστωσε˙ αλλά δεν επέστρεψε στο εσωτερικό του δωματίου.

Σήμερα ήταν η ημέρα πριν από την έναρξη του αγώνα. Οι ραλίστες έπρεπε να είναι έτοιμοι από νωρίς, γιατί, έναν-έναν, θα τους καλούσαν ώστε να γίνει ο απαραίτητος έλεγχος στα οχήματά τους. Ώς το απόγευμα, οι έλεγχοι κανονικά θα είχαν τελειώσει. Ίσως και ώς το μεση-

μέρι. Ανάλογα. Δεν ήταν και λίγοι οι ραλίστες σ'αυτό τον αγώνα. Τριάντα, στο σύνολό τους.

Αφού ολοκληρώνονταν οι έλεγχοι, τα οχήματα θα κλειδώνονταν πίσω από το κιγκλίδωμα της Πλατείας Ελευθερίας και σε κανέναν δεν θα επιτρεπόταν να μπει, μέχρι αύριο το πρωί που θα ξεκινούσε το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης.

Εκτός από τους ελέγχους, σήμερα οι διοργανωτές θα καλούσαν τους ραλίστες για να τους πουν ποια *ακριβώς* θα ήταν η πορεία τους. Διότι, ώς τώρα, κανένας δεν το ήξερε αυτό. Γνώριζαν πως θα διέσχιζαν τη Σεργήλη απ'άκρη σ'άκρη και θα επέστρεφαν, στο τέλος, πάλι στη Νέσριβεκ· αλλά καμία λεπτομέρεια. Τώρα, όμως, οι λεπτομέρειες θα αποκαλύπτονταν. Ή, τουλάχιστον, οι περισσότερες από αυτές. Αναμφίβολα, οι διοργανωτές θα άφηναν και μερικές για έκπληξη.

Η Ελοντί τελείωσε το τσιγάρο της και κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Περίτρανου* για καφέ. Εκεί είδε πως ήταν συγκεντρωμένοι σχεδόν όλοι οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους – άνθρωποι που γνώριζε από παλιά, και πολλοί άνθρωποι που είχε συναντήσει χτες βράδυ. Ο Φοίνικας ήταν επίσης εδώ, και μιλούσε με την Ανθίνη. Η Ελοντί μειδίασε αχνά. *Πραγματικά έχει σκοπό να τον τραβήξει κοντά της; Δε νομίζω να καταφέρει τίποτα.*

Η Ελοντί πλησίασε το τραπέζι τους. «Να καθίσω; ή είναι η κουβέντα σας προσωπική;»

Η Ανθίνη γέλασε, δείχνοντας να καταλαβαίνει το υπονοούμενο στο σχόλιό της. «Δεν έχουμε αγοράσει το τραπέζι.»

Η Ελοντί κάθισε. «Πού είναι η αφέντρα σου;»

«Βλέπεις πώς μου μιλάει;» είπε η Ανθίνη στον Φοίνικα. «Έχει την τρομερά εσφαλμένη εντύπωση ότι είμαι υπηρέτρια της Αμαλίας, ή κάτι παρόμοιο. Κι εσένα έτσι σου φέρεται;»

«Υπερβάλλεις, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, υπομειδιώντας, και ήπιε μια γουλιά από το τσάι του.

Η Ελοντί παράγγειλε έναν καφέ από τη σερβιτόρα, και μετά ρώτησε τους συνοδηγούς: «Έχουν καλέσει κανέναν για έλεγχο, ή ακόμα;» Με τις άκριες των ματιών της είδε τον Ζορδάμη να την κοιτάζει από ένα άλλο τραπέζι καθώς ήταν καθισμένος εκεί μαζί με τη Καλλιόπη. Δεν του έδωσε καμία σημασία, ελπίζοντας σύντομα να πάρει τα μάτια του

από πάνω της, αλλιώς θα του εκτόξευε το κουταλάκι που ήταν πλάι στο φλιτζάνι της Ανθίνης.

«Κανέναν, απ'ό,τι ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

Ο Ζορδάμης πήρε τα μάτια του από την Ελοντί, και γλίτωσε το κουταλάκι.

«Πού είναι, λοιπόν, η Αμαλία;» ρώτησε η Ελοντί την Ανθίνη.

Η Ανθίνη έδειξε με το βλέμμα.

Η Ελοντί στράφηκε, διακριτικά, και είδε την Αμαλία να κάθεται σ'ένα τραπέζι μαζί μ'άλλους τρεις ραλίστες και μία συνοδηγό. Δεν την είχε προσέξει πριν, καθώς έμπαινε. Οι συνομιλητές της ήταν όλοι από αυτούς που η Ελοντί δεν ήξερε από παλιά. Τους δύο τούς είχε γνωρίσει χτες βράδυ, καθώς και τη συνοδηγό· ο τρίτος ήταν άγνωστος τελείως. Γνώριζε μόνο το όνομά του και την όψη του. Ούτε καλησπέρα δεν είχαν ανταλλάξει.

Η σερβιτόρα επέστρεψε με τον καφέ της Ελοντί, τον άφησε, κι έφυγε.

Μια φωνή αντήχησε τότε μέσα στην τραπεζαρία: «Είναι εδώ ο κύριος Έκτορας Νικένρωφ;»

Ο ένας από τους ραλίστες με τους οποίους καθόταν η Αμαλία (όχι αυτός που ήταν τελείως άγνωστος για την Ελοντί) σηκώθηκε από τη θέση του. «Εδώ είμαι,» είπε στον άντρα που είχε μόλις μπει στην τραπεζαρία.

«Ελάτε για έλεγχο του οχήματός σας, παρακαλώ, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Στην πλατεία, το συντομότερο δυνατό.»

«Αρχίσαμε λοιπόν,» σχολίασε η Ανθίνη, και ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ της.

«Μη δείχνεις τόσο αγχωμένος,» του είπε η Καλλιόπη.

«Φαίνεται, ε;» Ο Ζορδάμης έσβησε το τέταρτο τσιγάρο μέσα στο τασάκι.

«Δυστυχώς.»

Η όψη του άλλαξε σχεδόν σαν να είχε αλλάξει μάσκα επάνω στο πρόσωπό του. «Τώρα;»

Η Καλλιόπη μειδίασε. «Πολύ καλύτερα.» Και κούνησε το κεφάλι. «Ορισμένες φορές δεν μπορώ να καταλάβω πώς το κάνεις.»

«Είναι έμφυτο, ίσως.»

«Απατεώνας από γεννησιμιού;» τον πείραξε υψώνοντας ένα μαύρο, λεπτό φρύδι.

Το βλέμμα του σκοτείνιασε. «Τέτοια αστεία–»

«Και σταμάτα να κοιτάς την τραγουδίστρια,» είπε η Καλλιόπη, αποπροσανατολίζοντάς τον προς στιγμή με την αλλαγή θέματος. «Είσαι ακόμα τσιμπημένος μαζί της, όπως λένε μερικοί;»

«Ανοησίες,» είπε ο Ζορδάμης. «Απλώς… χωρίσαμε τελείως *λάθος*.»

«Είναι δυνατόν κάποιος να χωρίσει ‘σωστά’;»

Την κοίταξε παραξενεμένος. «Δε μπορείς να φανταστείς πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό;»

Η Καλλιόπη, που είχε μια προϊστορία ερωτικών σχέσεων παρόμοια με του Ζορδάμη, αποκρίθηκε ουδέτερα: «Όχι.»

«Αναρωτιέμαι τότε τι θα γίνει όταν χωρίσουμε.»

«Αυτό δεν είναι και το καλύτερο που μπορείς να πεις στη συνοδηγό σου μια μέρα πριν από τον αγώνα.»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε.

Κι εκείνη χαμογέλασε.

Ταίριαζαν οι δυο τους.

Την Ελοντί την κάλεσαν στην Πλατεία Ελευθερίας λίγο πριν από το μεσημέρι. Ο Φοίνικας τη ρώτησε αν ήθελε να πάει μαζί της, αλλά εκείνη τού είπε: «Όχι, μείνε.» Τώρα, στο τραπέζι τους ήταν και η Αμαλία, καθώς κι ένας ραλίστας που ονομαζόταν Άνθιμος και η Ελοντί τον είχε γνωρίσει χτες βράδυ. Ήταν πιλότος αεροπλάνου, στο επάγγελμα, και οδηγός οχήματος ξηράς μόνο ερασιτεχνικά.

Η Ελοντί κατέβηκε στην πλατεία και έδειξε στους φρουρούς την ταυτότητά της, διαδικαστικά. Την άφησαν να περάσει, και βάδισε δίπλα στα υπόλοιπα σταθμευμένα οχήματα για να φτάσει στο δικό της. Δύο άντρες την περίμεναν εκεί, κι ο ένας είχε στο μπράτσο του περα-

σμένη μια ταινία με το έμβλημα του μαγικού τάγματος των Τεχνομαθών.

«Θα ρίξουμε μια ματιά, σύμφωνα με τους κανονισμούς,» είπε ο άλλος άντρας στην Ελοντί. Εκείνη ένευσε και ξεκλείδωσε το όχημά της. Ο άντρας μπήκε και ενεργοποίησε τη μηχανή, κοίταξε τις ενδείξεις στην κονσόλα, πάτησε μερικά πλήκτρα. Έκανε, μετά, νόημα στον μάγο, κι εκείνος ήρθε και κάθισε στη θέση του συνοδηγού. Άγγιξε την κονσόλα και φάνηκε να αρθρώνει κάποιο ξόρκι˙ η Ελοντί, στεκόμενη έξω από το όχημα, έβλεπε τα χείλη του να κινούνται πίσω από το τζάμι ενώ τα μάτια του έμοιαζαν να μην κοιτάζουν πουθενά: έμοιαζαν σχεδόν να έχουν *θολώσει,* οι κόρες τους να έχουν εξαφανιστεί.

Μετά από λίγο, κι οι δύο άντρες βγήκαν από τον *Γρύπα των Δρόμων*, κι αυτός που είχε μιλήσει και πριν στην Ελοντί τής είπε: «Όλα εντάξει. Σας ευχαριστούμε, κυρία Αλλόγνωμη. Μπορείτε να κλειδώσετε το όχημά σας και να πηγαίνετε.»

Η Ελοντί το κλείδωσε και έφυγε.

Καθώς έβγαινε από την πύλη του κιγκλιδώματος, είδε τον Ζορδάμη να έρχεται, και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν προς στιγμή. Η Ελοντί απομάκρυνε πρώτη το δικό της βλέμμα και τον προσπέρασε χωρίς να του μιλήσει, χωρίς να δείξει καν ότι τον είχε προσέξει – αν και, φυσικά, ήταν αδύνατο να μην τον είχε προσέξει.

Αναρωτιέμαι τι θα πει ο Καλλέργης τώρα που θα ελέγξουν το όχημα του Ζορδάμη και, μάλλον, δεν θα βρουν τίποτα το ύποπτο, σκέφτηκε. Διότι, βέβαια, δεν νόμιζε πως ο Ζορδάμης ήταν τόσο ανόητος ώστε να έρθει στον αγώνα ρισκάροντας να τον αποβάλουν.

Όταν ανέβηκε πάλι στην τραπεζαρία του *Περίτρανου,* πήγε κοντά στο τζάμι κοιτάζοντας απέναντι, την Πλατεία Ελευθερίας, προσπαθώντας να διακρίνει τι γινόταν με τον Ζορδάμη. Το μόνο που μπορούσε να δει, όμως, ήταν – αναμενόμενα – έναν άνθρωπο να στέκεται μπροστά στο όχημά του. Ο ίδιος, μάλλον.

Ο Φοίνικας ήρθε πλάι της. «Όλα εντάξει;»

«Ναι.»

«Τι κοιτάς, τότε;»

«Τον Ζορδάμη.»

«Το άκουσα πως τον κάλεσαν. Νομίζεις ότι θα βρουν κάτι στο όχημά του;»

«Το αποκλείω.»

Περίμενε όμως, κοιτάζοντας. Και μετά από λίγο, είδε δυο ανθρώπους να βγαίνουν από το όχημα, κι αυτόν που στεκόταν απέξω να το κλειδώνει και να φεύγει από την πλατεία.

«Τίποτα δεν βρήκαν,» είπε η Ελοντί. «Αν σκοπεύει να κάνει κάτι, άλλο είναι. Αλλά δε μπορώ να φανταστώ τι. Αποκλείεται να σαμποτάρει τόσους πολλούς ραλίστες – είναι αδύνατο.»

«Μην το σκέφτεσαι,» της είπε ο Φοίνικας. «Πρέπει νάχεις το μυαλό σου καθαρό αύριο που θα τρέξουμε.»

Η Ελοντί ένευσε. «Ναι.»

Πήγαν προς το τραπέζι τους, και πρόσεξε ότι ο Καλλέργης την κοίταζε από ένα άλλο τραπέζι, καθισμένος μόνος και καπνίζοντας. *Περιμένει να πάω να του μιλήσω;* Η Ελοντί δεν τον πλησίασε.

Κι έπειτα από λίγο, καθώς ήταν καθισμένη κοντά στον Φοίνικα, την Αμαλία, και τους άλλους, είδε τον συνοδηγό του Καλλέργη να έρχεται για να καθίσει πλάι του. Ένας σωματώδης, πορφυρόδερμος άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά. Ήταν καινούργιος – παλιά, ο Καλλέργης είχε άλλο συνοδηγό – και χτες βράδυ η Ελοντί είχε μάθει πως ονομαζόταν Ηλιόδρομος ο Δεύτερος. Ένα πολύ παράξενο όνομα.

«Ψευδώνυμο είναι;» είχε ρωτήσει την Αμαλία.

Εκείνη είχε γελάσει. «Το κανονικό όνομά του είναι. Κατάγεται από τη Σάρντλι, και λένε πως είναι από κάποιο σημαντικό οίκο ευγενών εκεί. Αλλά βρίσκεται χρόνια στη Σεργήλη.»

«Οίκο ευγενών;»

«Ναι, κάτι τέτοιο,» μόρφασε η Αμαλία.

Δεν υπήρχαν οίκοι ευγενών στη Σεργήλη.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί θυμήθηκε εκείνη την πρώτη φορά που είχε μπει στο όχημα του Ζορδάμη. Και εκείνη την *έκσταση* που της είχε προκαλέσει η ταχύτητα. Μια

έκσταση που δεν είχε συναντήσει πουθενά αλλού. Ούτε καν στο τραγούδι.

Και τώρα, αυτή η έκσταση τής χρειαζόταν. Για να διώξει από το μυαλό της τα κακά νέα. Για να καθαρίσει την ψυχή της.

Μετά από αυτά που είχε μάθει για τη μητέρα της το έβρισκε πολύ δύσκολο να τραγουδήσει. Το έβρισκε πολύ δύσκολο να ενθουσιαστεί με οτιδήποτε. Αλλά νόμιζε ότι η ταχύτητα θα άλλαζε αυτή την κατάσταση μέσα της. Θα επανέφερε – θα αναγεννούσε – την παλιά Ελοντί: εκείνη που υπήρχε προτού γνωρίσει τον Ζορδάμη· εκείνη που υπήρχε προτού μάθει τι είχε συμβεί στη μητέρα της.

Η Ελοντί δεν είχε ποτέ μέχρι στιγμής όχημα στην κατοχή της. Μετακινιόταν με επιβατηγά, ή, αφού ο Ζορδάμης την είχε μάθει να οδηγεί, νοίκιαζε κανένα αν υπήρχε ανάγκη. Τώρα, όμως, αγόρασε όχημα από μια εταιρεία της Αγκένροβ. Ένα τετράκυκλο, απλό, όχι για αγώνες δρόμου.

Δεν περίμενε να της το φέρουν μπροστά στο σπίτι που νοίκιαζε. Το πήρε κατευθείαν από τη βιομηχανία. Αφού τους πλήρωσε (ξοδεύοντας ένα αρκετά μεγάλο μέρος από τις οικονομίες της) κάθισε στη θέση του οδηγού και ενεργοποίησε τη μηχανή. Τα πόδια της ήταν στα πετάλια, τα χέρια της στο τιμόνι. Αισθανόταν καλά.

Βγήκε από τον περίβολο της βιομηχανίας αυξάνοντας ταχύτητα. Αλλά διέσχισε τους δρόμους της Αγκένροβ με προσοχή, αλλιώς ήξερε πως η χωροφυλακή αμέσως θα τη σταματούσε. Βγήκε από την πόλη, προς τα νότια, όπου οι τόποι ήταν ανοιχτοί. Ανέπτυξε ταχύτητα. Βγήκε από τη δημοσιά, ακολουθώντας μικρότερους δρόμους. Ανέπτυξε περισσότερη ταχύτητα.

Άρχισε να νιώθει την ψυχή της να ζωντανεύει. Νόμιζε σχεδόν πως το όχημα ήταν προέκταση του σώματός της.

Αύξησε κι άλλο την ταχύτητά της. Το πόδι της πίεζε το πετάλι ώς το τέρμα· άκουγε τη μηχανή του οχήματος να ουρλιάζει, να διαμαρτύρεται σαν θηρίο που ο καβαλάρης του το σπρώχνει να πάει πιο γρήγορα απ’ό,τι μπορεί.

Θεοί! Αυτό είναι! Η Ελοντί αισθανόταν ξανά όπως τότε που ο Ζορδάμης την είχε πάει εκείνη την πρώτη βόλτα μες στο όχημά του. Δεν ήταν

ο ίδιος ο Ζορδάμης, τελικά, που την είχε κάνει να νιώσει έτσι˙ *σίγουρα* δεν ήταν ο ίδιος ο Ζορδάμης.

Αυτό είναι! Αυτό!

Η Ελοντί νόμιζε πως ο χρόνος είχε σταματήσει, είχε... διαλυθεί. Το τοπίο γύρω της είχε αρχίσει να χάνει τη συνοχή του, και έπρεπε να προσέχει, έπρεπε να έχει όλες της τις αισθήσεις εστιασμένες στην οδήγηση, αν δεν ήθελε να σκοτωθεί. Κι αυτό έκανε τον ενθουσιασμό στην ψυχή της να μεγαλώνει ακόμα περισσότερο. Νόμιζε ότι πετούσε! Άρχισε να γελά.

Νόμιζε ότι λίγο ακόμα και...

και...

Κάτι θα γινόταν! *Κάτι θα γινόταν!* (Αλλά αδυνατούσε να πει τι.)

–Παραλίγο να χάσει τον έλεγχο, τότε.

Δεν ήξερε καλά ετούτους τους δρόμους, και δεν ήταν και τόσο έμπειρη οδηγός. Σε μια στροφή, οι μεταλλικοί τροχοί ξέφυγαν. Η Ελοντί αισθάνθηκε έναν έντονο τρόμο να έρχεται για να κατασπαράξει τον ενθουσιασμό της ψυχής της. Πάτησε το φρένο, γύρισε το τιμόνι. Άκουσε τις ρόδες να ουρλιάζουν, σκόνη είχε σηκωθεί παντού γύρω της– Μια μαύρη σκιά πλησίαζε γρήγορα πίσω από τη θολούρα–

Το όχημα τραντάχτηκε άγρια, ένα τζάμι του – ευτυχώς αυτό που ήταν πιο μακριά από την Ελοντί – έσπασε.

Το όχημα είχε σταματήσει.

Ο τρόμος δεν είχε κατασπαράξει τον ενθουσιασμό της ψυχής της.

«Γαμήσου...» αναστέναξε η Ελοντί. Άνοιξε την πόρτα πλάι της και βγήκε από το όχημα. Είδε πως το είχε κουτουλήσει, με την πλαϊνή μεριά, επάνω σ'ένα παλιό δέντρο με κορμό τόσο χοντρό που η Ελοντί υποπτευόταν ότι μετά δυσκολίας θα μπορούσε να αγκαλιάσει – και αν. Ένας αρχαίος γέροντας στη στροφή του χωματόδρομου.

Και προς στιγμή η Ελοντί νόμιζε πως είδε ένα πρόσωπο να την κοιτάζει από τον κορμό του δέντρου. Μετά, όμως, το πρόσωπο εξαφανίστηκε, κι εκείνη έλεγξε να δει τι ζημιές είχε το όχημά της.

Ένα σπασμένο πλαϊνό τζάμι. Το μπροστινό τζάμι ραγισμένο. Ολόκληρη η δεξιά μεριά βαθουλωμένη από την πρόσκρουση, τα μέταλλα λυγισμένα. Ευτυχώς, οι τροχοί ήταν στη θέση τους.

Η Ελοντί, τσαντισμένη, πήρε το βλέμμα της από το όχημα, και τυχαία πρόσεξε κάτι σκαλίσματα επάνω στον κορμό του δέντρου. Συνοφρυωμένη, τα κοίταξε πιο προσεχτικά. Τα μάτια της στένεψαν καθώς τα αναγνώρισε. *Της Λόρκης.* Τα θυμόταν από τότε που ήταν μικρή, δόκιμη ιέρεια. Η μητέρα της της είχε δείξει πολλά σημάδια της Λόρκης˙ της είχε πει ότι ήταν ανόσια και όφειλε να τα αποφεύγει. Η Λόρκη, η Κυρά της Απάτης, ήταν ανέκαθεν αντίπαλος της Αρτάλης.

Αλλά η Αρτάλη δεν σε βοήθησε, μαμά, σκέφτηκε η Ελοντί, νιώθοντας ξαφνικά δάκρυα να βουρκώνουν τα μάτια της. *Ούτε τότε, ούτε τώρα!* Και κλότσησε το δέντρο, οργισμένη.

Μπήκε πάλι στο όχημα και πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας αλλά τώρα χωρίς να τρέχει. Άκουγε το όχημα να τρίζει παράξενα γύρω της. Και μετά από λίγο κατάλαβε ότι, επίσης, ο ένας μπροστινός του τροχός ήταν ξεχαρβαλωμένος, επικίνδυνος να φύγει από στιγμή σε στιγμή.

Χρειαζόταν επισκευές. *Μόλις το πήρα και χρειάζεται επισκευές…*

Κι άλλα λεφτά. Κι άλλοι ήλιοι που είχε κερδίσει τραγουδώντας.

Άξιζε, όμως. Γι’αυτό που είχε αισθανθεί, άξιζε. Σίγουρα.

Νόμιζε πως ο παλιός της εαυτός είχε επιστρέψει.

Το μεσημέρι, οι έλεγχοι των οχημάτων δεν είχαν τελειώσει˙ απέμεναν μερικοί ακόμα. Αλλά οι διοργανωτές του ράλι τούς διέκοψαν προς το παρόν, ώστε να συγκεντρώσουν τους ραλίστες σε μια αίθουσα του *Περίτρανου* και να τους μιλήσουν για τη διαδρομή: να τους δείξουν ποια πορεία ακριβώς θα ακολουθούσαν, πού θα βρίσκονταν τα σημεία ελέγχου, και τι θα ζητείτο από αυτούς σε κάθε σκέλος της πορείας.

Οι διοργανωτές του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης ήταν επιχειρηματίες και πολιτικοί από ολάκερη τη διάσταση, από διάφορες πόλεις. Είχαν, όμως, έναν ενιαίο σκοπό. Προσπαθούσαν να φέρουν χρήματα στη Σεργήλη, η οποία είχε υποφέρει ύστερα από τον πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς. Και το ράλι ήλπιζαν ότι θα συγκέντρωνε αρκετό κόσμο από άλλες διαστάσεις ώστε να τους βοηθήσει οικονομικά. Η Ελοντί, κρίνοντας από το πλήθος των ανθρώπων που είχε δει

στη Νέσριβεκ, υπέθετε ότι μάλλον δεν θα έμεναν δυσαρεστημένοι από την προσέλευση.

Οι διοργανωτές δεν ήταν όλοι γνωστοί στους ραλίστες, ή, τουλάχιστον, η Ελοντί δεν τους ήξερε όλους. Είχε ακούσει μόνο για κάποιους – όπως ότι, για παράδειγμα, μία ήταν η καινούργια Πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου της Νέσριβεκ, η Νιρίφα Τασκάρδεφ – και ήταν σίγουρη πως δεν βρίσκονταν τώρα όλοι εδώ, στην πόλη˙ μερικοί μονάχα.

Κατά πάσα πιθανότητα, όμως, δεν θα μιλούσαν οι ίδιοι στους ραλίστες˙ θα έβαζαν άλλους να τους πουν για την πορεία που έπρεπε να ακολουθήσουν.

Η Ελοντί κατέβηκε στην αίθουσα συγκεντρώσεων – η οποία ήταν στο ισόγειο του ξενοδοχείου – μαζί με τον Φοίνικα, την Αμαλία, την Ανθίνη, και τον Έκτορα Νικένρωφ και τον συνοδηγό του. Πολλοί άλλοι ραλίστες βρίσκονταν ήδη εδώ, και ανάμεσά τους κι ο Ζορδάμης με την Καλλιόπη. Κάθονταν στις καρέκλες που βρίσκονταν τοποθετημένες σε σειρές μπροστά από ένα βάθρο. Επάνω στο βάθρο ήταν ένα γραφείο, και στον τοίχο πίσω του μια οθόνη.

Οι καρέκλες δεν άργησαν να γεμίσουν, και εξήντα άνθρωποι να είναι συγκεντρωμένοι στην αίθουσα: τριάντα ραλίστες, τριάντα συνοδηγοί. Βαβούρα επικρατούσε, καθώς όλοι μιλούσαν. Αλλά σύντομα ο θόρυβος σταμάτησε και μια ξαφνική ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο. Μια πλευρική πόρτα είχε ανοίξει, και δύο γυναίκες κι ένας άντρας είχαν μπει. Η μία πρέπει να ήταν υπάλληλος του ξενοδοχείου, η άλλη μάλλον όχι, ούτε ο άντρας. Οι δύο τελευταίοι ανέβηκαν στο βάθρο, και εκείνος χαιρέτησε τους ραλίστες και τους είπε πως ονομαζόταν Αρδάνης, εργαζόταν για τους διοργανωτές, και θα τους ενημέρωνε για την πορεία του αγώνα. Μετά, έκανε νόημα στη γυναίκα κι εκείνη, κρατώντας ένα πάκο χαρτιά στα χέρια, πλησίασε τους ραλίστες, αρχίζοντας να περνά μπροστά από όλα τα καθίσματα και να δίνει χάρτες της πορείας.

Όταν η Ελοντί είχε έναν απ᾽αυτούς στα χέρια της, είδε ότι η διαδρομή ήταν περίπου όπως είχε υποθέσει: Από τη Νέσριβεκ στα Φέρνιλγκαν, στην Αγκένροβ, στην Άκρη, στη Ραχοκοκαλιά και– Εδώ γιατί διακοπτόταν και μετά συνέχιζε στην άλλη μεριά της Ραχοκοκαλιάς; Παράξενο. Τι είχαν ετοιμάσει οι διοργανωτές; Από την άλλη μεριά της Ραχο-

κοκαλιάς, η πορεία συνέχιζε προς τις ερήμους και, τελικά, ανέβαινε πάλι, επιστρέφοντας στη Νέσριβεκ.

Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί είχαν αρχίσει ξανά να μιλούν αναμεταξύ τους, και βαβούρα είχε απλωθεί.

«Γιατί εδώ η πορεία διακόπτεται;» ρώτησε ο Έκτορας, δείχνοντας το περίεργο σημείο στη Ραχοκοκαλιά της Σεργήλης.

«Την ίδια απορία έχω κι εγώ,» είπε η Ελοντί.

«Οι φήμες, λοιπόν, είναι αληθινές…» σχολίασε η Αμαλία.

«Ποιες φήμες;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Θ’ακούσεις τώρα. Μάλλον θα μπούμε σε ενδοδιάσταση.»

«*Ενδοδιάσταση;*»

Η φωνή του άντρα επάνω στο βάθρο αντήχησε μέσα από τη βαβούρα: «Ησυχία, παρακαλώ! Ησυχία!»

Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί έπαψαν να μιλούν, κι όλων τα βλέμματα στράφηκαν σ’αυτόν. Ήταν μετρίου αναστήματος με δέρμα κατάμαυρο σαν μελάνι και μαλλιά μοβ και κοντοκουρεμένα. Μάτια πράσινα. Φορούσε γκρίζο κοστούμι και λευκό πουκάμισο, και φαινόταν πολύ σοβαρός. Η γυναίκα που μοίραζε τους χάρτες είχε τώρα επιστρέψει κοντά του. Ήταν περίπου στο ίδιο ύψος μ’αυτόν, ντυμένη με καρό ταγέρ, μελαχρινή, και έχοντας δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Φορούσε ένα ζευγάρι ορθογώνια γυαλιά με χοντρό σκελετό, και τα χείλη της ήταν έντονα βαμμένα.

«Την πορεία την έχετε όλοι στα χέρια σας,» είπε ο μαυρόδερμος άντρας που είχε συστηθεί ως Αρδάνης, «αλλά ας την έχουμε κι εδώ.» Πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω σε μια κονσόλα και η μεγάλη οθόνη στον τοίχο πίσω του άναψε, δείχνοντας τον χάρτη που κρατούσαν οι ραλίστες.

«Το πρώτο σημείο ελέγχου, όπως βλέπετε,» είπε ο Αρδάνης, «είναι στην Άντχορκ. Η πορεία μέχρι εκεί θα είναι σχετικά απλή. Επάνω στη δημοσιά. Τίποτα το ιδιαίτερο. Έχουμε ειδοποιήσει, φυσικά, ώστε να μην υπάρχει κυκλοφορία στον δρόμο˙ αλλά τίποτα δεν είναι βέβαιο, οπότε θα πρέπει να είστε προσεχτικοί. Επίσης, πιθανώς να υπάρχουν κάποια στημένα εμπόδια.

»Στην Άντχορκ θα μπορέσετε να ξεκουραστείτε, να αλλάξετε ενεργειακές φιάλες στα οχήματά σας, να κάνετε επισκευές, και ό,τι άλλο

χρειαστεί. Θα σας πουν εκεί. Και το επόμενο σκέλος της πορείας θα είναι μέσα στην ίδια την πόλη. Επάνω στις οροφές των οικοδομημάτων της.»

Μια σχετική βαβούρα άρχισε πάλι.

Ο Αρδάνης ύψωσε το χέρι του για να την κάνει να καταλαγιάσει. «Θα έχουν στηθεί ειδικές ράμπες γι'αυτή τη δουλειά. Θα δείτε όταν είστε εκεί. Θα πρέπει να περάσετε από τις ράμπες ώστε να βγείτε από την πόλη και να συνεχίσετε την πορεία σας. Η οποία...» κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη και έδειξε, «θα σας οδηγήσει εδώ, στο δεύτερο σημείο ελέγχου: στη Νίρκωφ. Θα τρέξετε επάνω σε δημοσιά πάλι. Η κυκλοφορία θα είναι ελάχιστη, γιατί φυσικά έχουμε ειδοποιήσει, αλλά προσοχή απαιτείται. Επιπλέον, πιθανώς να υπάρχουν και στημένα εμπόδια.

»Από τη Νίρκωφ θα πάτε νότια, όπως βλέπετε, μέσα από χωματόδρομους στην αρχή, ώς την Έτρεβοθ – η οποία *δεν* αποτελεί σημείο ελέγχου – και μετά θα συνεχίσετε προς τα ανατολικά μέσα από περιοχές που οι δρόμοι δεν είναι και τόσο ξεκάθαροι. Θα περάσετε από τις παρυφές των δασότοπων Φέρνιλγκαν και τις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ, και θα φτάσετε στο τρίτο σημείο ελέγχου – στη Χαρπόβη. Ο δρόμος δεν θα είναι εύκολος, απ'ό,τι ξέρω, και η διαδρομή, όπως βλέπετε, είναι μεγάλη.

»Η επόμενη είναι μικρότερη: από τη Χαρπόβη ώς την Αγκένροβ, μέσω της δημοσιάς. Και μετά, θα τρέξετε ώς την Άκρη και τις ακτές του Πορφυρού Κενού. Επάνω σε δημοσιά πάλι.

»Από την Άκρη θα πάτε στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς και θα μπείτε σε μια ενδοδιάσταση, γι'αυτό εδώ η πορεία σας μοιάζει να διακόπτεται απότομα. Υποθέτω πως όλοι έχετε ακούσει τι είναι η ενδοδιάσταση, αλλά, για όσους δεν ξέρουν, είναι ένα μικρότερο χωροχρονικό πεδίο μέσα στην ευρύτερη διάσταση της Σεργήλης. Η συγκεκριμένη ενδοδιάσταση με έχουν ενημερώσει ότι ονομάζεται Σίγμα-Οκτώ. Μια ονομασία που της έχει δοθεί από τους μάγους του τάγματος των Ερευνητών. Δεν είναι βατή διάσταση. Δείτε.»

Ο Αρδάνης πληκτρολόγησε ξανά επάνω στην κονσόλα, και τώρα στην οθόνη στον τοίχο παρουσιάστηκε η φωτογραφία ενός μέρους γεμάτο απότομες πέτρες. Ο ουρανός ήταν πράσινος, και ένας μικρός

πορφυρός ήλιος τον φώτιζε. Ανάμεσα στους τραχείς βράχους, σε πολλά σημεία, κάποιου είδους μαύρη μάζα φαινόταν.

«Ασφαλώς,» είπε ο Αρδάνης, «εσείς δεν θα χρειαστεί να τη διασχίσετε έτσι όπως τη βλέπετε. Οι μάγοι που έχουν προσλάβει οι διοργανωτές έχουν δημιουργήσει έναν δρόμο πάνω από τις πέτρες. Αλλά, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, ο δρόμος δεν είναι ευθύς· είναι μάλλον λαβυρινθώδης. Θα σας πουν περισσότερα γι'αυτό όταν είστε στην Άκρη. Εγώ εκείνο που ξέρω είναι ότι θα μπείτε στην ενδοδιάσταση από τους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, θα τη διασχίσετε, και θα βγείτε στην άλλη μεριά της Ραχοκοκαλιάς, στα δυτικά.»

«Πόσο μεγάλη είναι αυτή η ενδοδιάσταση;» ρώτησε μια ραλίστρια.

«Όχι πολύ μεγάλη, απ'ό,τι ξέρω. Όσο η Νέσριβεκ, ή ίσως λίγο μεγαλύτερη. Αλλά ο χρόνος εκεί μετρά διαφορετικά, και οι ελκτικές δυνάμεις είναι ασθενέστερες από ό,τι στη Σεργήλη, οπότε θα πρέπει να είστε προσεχτικότεροι με την οδήγησή σας. Αν πέσετε από τον δρόμο που σας έχουν ετοιμάσει οι μάγοι, μετά θα είναι πάρα πολύ δύσκολο να συνεχίσετε.»

«Πώς είναι φτιαγμένος αυτός ο δρόμος;» ρώτησε ένας ραλίστας.

«Δε γνωρίζω περισσότερα. Θα σας πουν στην Άκρη,» αποκρίθηκε ο Αρδάνης. Και, αλλάζοντας την εικόνα στην οθόνη, επαναφέροντας τον χάρτη με την πορεία του ράλι, συνέχισε: «Στη Μέλβερηθ είναι το επόμενο σημείο ελέγχου. Εκεί θα σας δοθούν οδηγίες για το σκέλος της πορείας που περνά μέσα από τις ερήμους και τη σαβάνα. Στην Κάρντλας είναι άλλο ένα σημείο ελέγχου. Από εκεί θα περάσετε τον ποταμό, θα διασχίσετε το δάσος, και θα φτάσετε στη Βέλνημ. Η πορεία είναι δύσκολη, μέσα από άγριους τόπους συνεχώς. Και από τη Βέλνημ – που είναι το τελευταίο σημείο ελέγχου – θα πάτε βόρεια, διασχίζοντας τα βουνά Ρίναλγκην και επιστρέφοντας στη Νέσριβεκ μέσα από τους πεδινούς τόπους.

»Σε κάθε σημείο ελέγχου, σας λέω και πάλι, θα σας δίνονται επιπλέον πληροφορίες για το σκέλος της διαδρομής που θα ακολουθήσει. Αυτά που σας είπα εγώ δεν είναι παρά κάποια βασικά πράγματα.

»Αν θέλετε, όμως, μπορείτε να μου κάνετε ερωτήσεις.»

Η Ελοντί δεν ήξερε τι να πρωτορωτήσει – ήταν, αναμφίβολα, ένα *τεράστιο* ράλι – οπότε έμεινε σιωπηλή. Πολλοί, όμως, δεν ακολούθησαν

το παράδειγμά της. Άρχισαν να ρωτάνε – κυρίως για την ενδοδιάσταση και για τη διαδρομή στα Φέρνιλγκαν.

Η Ελοντί παρατήρησε ότι ο Ζορδάμης ήταν από τους σιωπηλούς. Αυτό, άραγε, έδειχνε αυτοπεποίθηση από μέρους του, ή ότι ήξερε για την πορεία παραπάνω πράγματα απ'ό,τι οι υπόλοιποι;

Όταν οι έλεγχοι των οχημάτων τελείωσαν ήταν απόγευμα, και η Ελοντί βρισκόταν στο δωμάτιό της, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, χαζεύοντας αυτά που έδειχνε ο τηλεοπτικός δέκτης αντίκρυ της. Ανθρώπους να μιλάνε για το ράλι: εμπειρογνώμονες που σχολίαζαν την πορεία· εμπειρογνώμονες που σχολίαζαν κάποια πράγματα για την οικονομία· εμπειρογνώμονες που σχολίαζαν την κατασκευή Σεργήλιων αγωνιστικών οχημάτων σε σύγκριση με οχήματα που κατασκευάζονταν σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος… Η Ελοντί τούς βαριόταν.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε πλάι στο κρεβάτι.

Η Ελοντί άπλωσε το χέρι της και τον άνοιξε, ενώ με το άλλο χέρι έκλεινε τον τηλεοπτικό δέκτη πατώντας ένα κουμπί πάνω στο τηλεχειριστήριο.

«Μάλιστα;»

«*Η κυρία Αλλόγνωμη;*» είπε μια γυναικεία φωνή.

«Η ίδια.»

«*Η Πρόεδρος καλεί όλους τους ραλίστες στη δεύτερη αίθουσα συγκεντρώσεων του ξενοδοχείου, στο ισόγειο, σε μισή ώρα, και σας παρακαλεί να παρευρεθείτε.*»

«Ευχαριστώ,» είπε η Ελοντί. Η γυναίκα – κάποια υπάλληλος του ξενοδοχείου, μάλλον – τη χαιρέτησε και η επικοινωνία τερματίστηκε.

Η Ελοντί σηκώθηκε από το κρεβάτι κι άρχισε να ετοιμάζεται.

Δεν ήταν έκπληξη αυτή η πρόσκληση. Όλοι τους το περίμεναν ότι η Πρόεδρος θα τους μιλούσε πριν από τον αγώνα. Απλώς κανένας δεν ήξερε αν αυτό θα γινόταν τώρα ή αύριο το πρωί, πριν από την ευλογία των ιερειών της Αρτάλης.

Η Ελοντί δεν νόμιζε ότι χρειαζόταν να ειδοποιήσει τον Φοίνικα· μάλλον τον είχαν ειδοποιήσει κι αυτόν από το ξενοδοχείο. Και πράγματι,

έτσι ήταν. Μετά από λίγο, ενώ η Ελοντί ήταν έτοιμη να φύγει, η πόρτα της χτύπησε. Την άνοιξε και είδε τον Φοίνικα.

«Σου είπαν, σίγουρα, ότι μας καλεί η Πρόεδρος…» της είπε.

Εκείνη ένευσε. «Πάμε,» είπε βγαίνοντας και κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο Φοίνικας μειδίασε. «Με περίμενες, πίσω απ'το κατώφλι, να σου χτυπήσω;»

Η Ελοντί τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Περίπου.»

Κατέβηκαν στην αίθουσα συγκεντρώσεων, και εκεί είδαν ότι ήταν από τους πρώτους που είχαν έρθει.

Επρόκειτο για την ίδια αίθουσα που είχε χρησιμοποιηθεί και στην προηγούμενη συγκέντρωση για την ενημέρωση σχετικά με την πορεία, αλλά τώρα ήταν λιγάκι διαφορετικά διακοσμημένη. Πιο επίσημα, και χωρίς οθόνη στον τοίχο. Ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου στεκόταν πίσω από έναν μπουφέ (τώρα τοποθετημένο εκεί) και πρόσφερε ποτά σε όσους ήθελαν. Η Ελοντί πήρε ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο, και το ίδιο κι ο Φοίνικας.

Ο Καλλέργης τούς πλησίασε. «Καλησπέρα,» χαιρέτησε.

Η Ελοντί ένευσε προς το μέρος του. «Έτοιμος να τρέξεις;»

«Ασφαλώς. Σκέφτηκες αυτό που συζητήσαμε;»

Αμέσως στο ψητό, παρατήρησε η Ελοντί, αν και, βλέποντάς τον να έρχεται, δεν είχε αμφιβολία ότι ήθελε να της μιλήσει για τον Ζορδάμη (ο οποίος δεν φαινόταν να είναι ακόμα εδώ). «Δεν υπήρξε λόγος. Έγινε έλεγχος στο όχημά του. Όλα κανονικά.» Μόρφασε.

«Μην είσαι αφελής, Ελοντί. Σου εξήγησα πώς έχει το πράγμα!»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Η απάντηση εξακολουθεί να είναι *όχι.* Και νομίζω ότι υπερβάλλεις.» *Ή ότι έχεις άλλους σκοπούς στο μυαλό σου.*

«Αναρωτιέμαι αν και στην Άντχορκ θα έχεις την ίδια άποψη,» είπε ο Καλλέργης.

«Γιατί να έχω αλλάξει;» Και με πολύ πιο χαμηλωμένη φωνή: «Πραγματικά πιστεύεις ότι ο Ζορδάμης θα σαμποτάρει όλους τους άλλους ραλίστες; *Τριάντα ραλίστες;* Είναι δυνατόν; Τι θα κάνει; Θα ρίξει βόμβα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είναι απελπισμένος, και μου είπαν ότι, χτες βράδυ, πήρε το όχημά του και βγήκε από την πόλη, επιστρέφοντας μετά από καμια, δυο ώρες.»

«Ποιος σ’το είπε αυτό;»

«Έχει σημασία; Δε νομίζω ότι είναι ψέμα.»

Η Ελοντί θυμήθηκε ότι κι εκείνη είχε δει ένα όχημα να φεύγει από την Πλατεία Ελευθερίας χτες βράδυ, και μάλλον ήταν του Ζορδάμη. «Ακόμα κι αν βγήκε από την πόλη, τι πάει να πει αυτό;»

«Τη νύχτα προτού γίνει ο έλεγχος στα οχήματά μας; Τι λόγο μπορεί να είχε, Ελοντί;»

«Παραείσαι καχύποπτος. Δεν ξέρω τι λόγους μπορεί *εσύ* να έχεις–»

«Σου έχω εξηγήσει τους λόγους μου–»

«Οι λόγοι σου είναι προσωπικοί. Και είσαι δικαιολογημένος να μην εμπιστεύεσαι τον Ζορ–»

«Εσύ δεν έχεις προσωπικούς λόγους;» τη διέκοψε απότομα ο Καλλέργης, μοιάζοντας να θυμώνει.

«Εδώ και *πολλά* χρόνια – *όχι.* Ούτε και θέλω να έχω,» του απάντησε η Ελοντί, στον ίδιο τόνο. «Τελείωσε το θέμα. Δεν πρόκειται να σε βοηθήσω να κάνεις τίποτα εναντίον του. Και η γνώμη μου αυτή δεν θ’αλλάξει, *ό,τι* κι αν συμβεί.»

Ο Καλλέργης δεν είπε άλλη κουβέντα – μάλλον, μη θέλοντας να προκαλέσει τσακωμό – γύρισε και έφυγε.

Ο Φοίνικας παρατήρησε: «Του έχει καρφωθεί στο μυαλό για τα καλά…»

Η Ελοντί αναστέναξε και ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Ίσως και να έχει δίκιο,» συνέχισε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Δεν εννοώ ότι θα έπρεπε να τον βοηθήσεις να σαμποτάρει τον Ζορδάμη,» εξήγησε εκείνος. «Αλλά ίσως να έχει δίκιο που φοβάται ότι ο Ζορδάμης θα κάνει κάτι. Αλλιώς γιατί να επιμένει τόσο; Και μ’αυτό τον τρόπο; Δε νομίζω ότι παλιά ήταν έτσι ο Καλλέργης.»

Η Ελοντί δεν θέλησε να σχολιάσει άλλο το θέμα.

Και τότε είδε τον Ζορδάμη να μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τη συνοδηγό του. Την κρατούσε αγκαζέ, και η Καλλιόπη γελούσε με κάτι που έλεγαν.

Η αίθουσα είχε αρχίσει να γεμίζει, καθώς οι ραλίστες έρχονταν ο έ-νας μετά τον άλλο συνοδευόμενοι από τους συνοδηγούς τους. Όταν όλοι βρίσκονταν εδώ, ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου τούς ζήτησε να καθίσουν, και η Ελοντί καθώς καθόταν πλάι στον Φοίνικα παρατήρη-σε ότι και κάποιοι φρουροί είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα. Για λό-γους ασφαλείας, προφανώς.

Μια πλευρική πόρτα άνοιξε και η Πρόεδρος Νιρίφα Τασκάρδεφ μπή-κε. Μαζί της ήταν μια λευκόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα με τα μακριά μαλλιά της δεμένα αλογοουρά. Είχε την όψη πολεμίστριας παρότι ό-πλα δεν φαινόταν να κουβαλά. Η Ελοντί την αναγνώρισε από φωτο-γραφίες που είχε δει. Ήταν η Χασρίνα, η πρώην Πρόμαχος της Επανά-στασης στη Νέσριβεκ και τώρα μέλος του Γενικού Συμβουλίου της Πό-λης.

«Καλησπέρα σας,» χαιρέτησε η Νιρίφα Τασκάρδεφ, όταν στεκόταν επάνω στο βάθρο, αντίκρυ στους ραλίστες. Ήταν μια γυναίκα λιγάκι κοντύτερη από τη Χασρίνα, γαλανόδερμη και καστανομάλλα, με πλού-σια μαλλιά κουρεμένα κοντά, τα οποία φούσκωναν ομοιόμορφα επά-νω στο κεφάλι της και γύρω από το στρογγυλό πρόσωπό της. Δύο με-γάλα, γυαλιστερά σκουλαρίκια διακρίνονταν μέσα τους, πιασμένα σε κρυμμένα αφτιά. Η Πρόεδρος ήταν ντυμένη μ'ένα πράσινο ταγέρ με χρυσό σιρίτι, και έναν πορφυρό μανδύα που έπεφτε ώς τα γόνατα. Στον λαιμό της φορούσε ένα λαξευτό κολάρο από ασήμι.

«Όταν η διάστασή μας βρισκόταν υπό την τυραννία της Παντοκρά-τειρας,» είπε η Νιρίφα, «είχαμε ανάγκη από γενναίους και αποφασι-σμένους πολεμιστές για να σπάσουν τα δεσμά μας και να διώξουν τον εχθρό. Τώρα, η διάστασή μας είναι ελεύθερη αλλά καταπονημένη. Διώ-ξαμε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας, όμως όχι χωρίς μεγάλο κόστος σε υλικές ζημιές και σε ανθρώπινες ζωές. Η οικονομία της Σερ-γήλης είναι σε άσχημη κατάσταση, όπως γνωρίζετε. Και η διάστασή μας έχει ανάγκη από *καινούργιους* πολεμιστές. Ανθρώπους που θα α-γωνιστούν για να τη βοηθήσουν.

»Αυτοί οι καινούργιοι πολεμιστές είστε *εσείς.* Ο πόλεμός σας είναι διαφορετικός μα εξίσου σημαντικός με τον προηγούμενο. Δεν θα αγω-νιστείτε με φονικά όπλα, αλλά με οχήματα, σε δρόμους δύσκολους,

από τη μια άκρη της Σεργήλης ώς την άλλη, ενώ ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν θα έχει τα μάτια του στραμμένα επάνω σας.

»Είναι τιμή μου που απόψε βρίσκομαι εδώ, απέναντί σας, και θα ήθελα να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για τον αγώνα που δίνετε για τη Σεργήλη.»

Χειροκροτήματα ακολούθησαν από τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους.

Η Νιρίφα χαμογέλασε συγκρατημένα. Η Χασρίνα, που στεκόταν πίσω της, ήταν αγέλαστη και παρατηρητική σαν με το βλέμμα της να προσπαθούσε να κρίνει τους ανθρώπους που θα συμμετείχαν στο ράλι.

«Όταν θα σας ξανασυναντήσω,» είπε η Νιρίφα καθώς τα χειροκροτήματα τελείωναν, «ένας από εσάς θα είναι ο νικητής του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης, αλλά για εμένα – και για *πολλούς* άλλους ακόμα – *όλοι* θα είστε νικητές.

»Όταν η Επανάσταση αγωνιζόταν εναντίον της Παντοκράτειρας, η Χασρίνα μού είχε πει ότι δεν υπάρχουν ηττημένοι που αγωνίζονται. Μόνο νικητές. Ήττα είναι το να μην έχει κανείς αγωνιστεί για ό,τι πιστεύει.»

Περισσότερα χειροκροτήματα ακολούθησαν.

Αλλά η Ελοντί άκουσε μερικούς να σχολιάζουν ότι η Πρόεδρος γινόταν αχρείαστα μελοδραματική. «Δεν είναι και το πρώτο μας ράλι…» είπε κάποιος, γελώντας· η φωνή του ίσα που έφτασε στ’αφτιά της Ελοντί μέσα απ’τα χειροκροτήματα.

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

6

Η ημέρα της έναρξης του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης ξημέρωσε.

Ο ήλιος, ξεπροβάλλοντας από την ανατολή, φώτισε τις ψηλές πολυκατοικίες της Νέσριβεκ της Όμορφης και τα λιβάδια γύρω της και γύρω από τις όχθες του μεγάλου ποταμού Ήρντεφ.

Στο ξενοδοχείο *Περίτρανος,* οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους ξυπνούσαν ο ένας μετά τον άλλο, και ετοιμάζονταν. Δεν ήταν πρωτόπειροι – κανένας πρωτόπειρος δεν θα λάμβανε μέρος σ'έναν τόσο μεγάλο αγώνα – αλλά όλοι τους αισθάνονταν έναν κάποιο ενθουσιασμό για το ράλι που θα ακολουθούσε. Ήταν το μεγαλύτερο ράλι που είχε γίνει ποτέ στη Σεργήλη! Θα πήγαιναν από τη μια άκρη της διάστασης στην άλλη! Από τη δύση ώς την ανατολή˙ από τα Φέρνιλγκαν ώς τις ερήμους˙ ακόμα και τις ακτές του Πορφυρού Κενού θα πλησίαζαν˙ ακόμα και σε μια ενδοδιάσταση θα έμπαιναν! Θα είχαν όλοι τους κάτι να θυμούνται για χρόνια. Θα είχαν πάμπολλες ιστορίες να λένε. Ό,τι κι αν γινόταν, όποιος κι αν έβγαινε πρωτονικητής, όποιοι κι αν έβγαιναν δευτερονικητές, όλοι θα είχαν ζήσει την τρομερότερη, ίσως, περιπέτεια της καριέρας τους!

Οι τουρίστες και οι δημοσιογράφοι που είχαν επισκεφτεί τη Νέσριβεκ, ερχόμενοι είτε από άλλα μέρη της Σεργήλης είτε από άλλες διαστάσεις, για να παρευρεθούν στην έναρξη του ράλι, είχαν σηκωθεί νωρίτερα από τους ραλίστες και είχαν γεμίσει τους μεγάλους δρόμους, τα μπαλκόνια, και τις ταράτσες της πόλης. Ορισμένοι είχαν στήσει μηχανικούς οφθαλμούς σε κατάλληλα ψηλά σημεία ώστε να αποθηκεύσουν οπτικά δεδομένα της έναρξης. Ορισμένοι είχαν έτοιμες τις φωτογραφικές μηχανές τους για να απαθανατίσουν τις πρώτες στιγμές του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης. Ορισμένοι έβαζαν στοιχήματα, από τώρα.

Ο Εναέριος Σιδηρόδρομος της Νέσριβεκ συνέχιζε αδιάφορα τις διαδρομές του πάνω από τους δρόμους και τις λεωφόρους της.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη είχαν κοιμηθεί μαζί χτες βράδυ, οπότε ξύπνησαν και μαζί καθώς το ρολόι χτυπούσε επάνω στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι. Σηκώθηκαν κι άρχισαν να ετοιμάζονται διαδικαστικά για το ράλι, με την εμπειρία ανθρώπων που το είχαν κάνει αυτό πολλές φορές.

«Ακόμα αγχωμένος;» ρώτησε η Καλλιόπη, αν και δε νόμιζε πως τον έβλεπε αγχωμένο πια.

«Το κρίσιμο σημείο το περάσαμε,» είπε ο Ζορδάμης. «Ο δαίμονας του μάγου δεν βρέθηκε. Οπότε τώρα το θέμα είναι αν θα με βοηθήσει κατά το αναμενόμενο.»

«Αν δεν σε βοηθήσει, ο μάγος δεν θα πρέπει να πάρει άλλα λεφτά.»

«Δε θα είμαι σε θέση να του δώσω άλλα λεφτά, ούτως ή άλλως,» της θύμισε ο Ζορδάμης. «Ποτέ ξανά.»

«…Μπορεί να καταφέρεις να διαπραγματευτείς μαζί τους,» κόμπιασε η Καλλιόπη, δένοντας κάποια τελευταία λουριά της ενδυμασίας της.

«Φοβάμαι όμως τι είδους διαπραγματεύσεις μπορεί να είναι αυτές. Τις επιπλέον φιάλες τις έχεις έτοιμες;»

Η Καλλιόπη έπιασε έναν σάκο από δίπλα, υψώνοντάς τον. «Δύο. Θα μας φτάσουν, έτσι;»

«Λογικά, ναι.» *Αυτός ο δαίμονας,* σκέφτηκε ο Ζορδάμης, *ρουφά την ενέργεια σαν πορτοκαλάδα, αλλά δε μπορεί να μην είναι αρκετές γι'αυτόν τρεις ολόκληρες φιάλες μέχρι να φτάσουμε στην Άντχορκ.* Αναστέναξε.

«Σταμάτα ν'ανησυχείς,» του είπε η Καλλιόπη. «Θα οδηγήσεις χειρότερα ανησυχώντας.»

«Εσύ δεν έχεις τίποτα να χάσεις, ό,τι κι αν γίνει.»

Ο τρόπος του ήταν απότομος, και την πείραξε. *Νομίζει ότι δεν νοιάζομαι καθόλου γι'αυτόν;* απόρησε, κοιτάζοντας το πρόσωπό του και προσπαθώντας να διακρίνει από εκεί τις σκέψεις του – μάταια. «Μπο-

ρεί να χάσω τον οδηγό μου,» του είπε, κοφτά, και πήρε τον σάκο με τις φιάλες στον ώμο. «Πάμε;»

«Πάμε.» Ο Ζορδάμης ήταν έτοιμος, έχοντας μόλις δέσει τη ζώνη του.

Βγήκαν από το δωμάτιό τους και, πλησιάζοντας τους ανελκυστήρες του ξενοδοχείου, είδαν ότι κι οι τρεις ήταν κατειλημμένοι.

«Πάμε με τα πόδια;» πρότεινε ο Ζορδάμης, και η Καλλιόπη έγνεψε καταφατικά.

Κατέβηκαν από τις σκάλες και, καθοδόν, συνάντησαν κι άλλους ραλίστες. *Την ίδια ώρα όλοι σκεφτήκαμε να κατεβούμε;* αναρωτήθηκε ο Ζορδάμης.

Στο ισόγειο, δημοσιογράφοι ήταν συγκεντρωμένοι προσπαθώντας να μιλήσουν με τους οδηγούς προτού φύγουν από το ξενοδοχείο και πάνε στην Πλατεία Ελευθερίας. Ορισμένοι ραλίστες έμοιαζαν παραπάνω από πρόθυμοι να πουν τις απόψεις τους, χαμογελώντας αυτάρεσκα· κάποιους άλλους οι δημοσιογράφοι έπρεπε να τους στριμώξουν για να τους πάρουν πέντε, δέκα κουβέντες· και κάποιοι αρνούνταν να στριμωχτούν, περνώντας ανάμεσα από τους δημοσιογράφους χωρίς κανένα σχόλιο.

Η Ελοντί ήταν από τους δεύτερους.

Ο Ζορδάμης την είδε να μιλά σε τρεις δημοσιογράφους – δύο άντρες, μία γυναίκα – αλλά όχι και με πολλή όρεξη. Οι δύο κρατούσαν συσκευές ηχητικής αποθήκευσης, ο ένας σημειωματάριο και στιλογράφο. Μια άλλη δημοσιογράφος στεκόταν παραδίπλα κρατώντας έναν μηχανικό οφθαλμό υψωμένο μπροστά της.

Η Καλλιόπη πρόσεξε ότι ο Ζορδάμης είχε πάψει να βαδίζει, και πρόσεξε επίσης πού ήταν στραμμένο το βλέμμα του. *Η τραγουδίστρια πάλι! Αυτή η μαλακισμένη.*

Η Καλλιόπη τον σκούντησε. «Υπάρχει λόγος που σταματάμε;»

«...Από πού να περάσουμε,» είπε ο Ζορδάμης, λιγάκι ξαφνιασμένος. «Βλέπω από πού να περάσουμε. Θες να μιλήσεις στους δημοσιογράφους;»

«Η φίλη σου τους έχει τραβήξει όλη την προσοχή για την ώρα· δεν υπάρχει φόβος.»

«Τους υπόλοιπους ραλίστες που μιλάνε σε δημοσιογράφους δεν τους βλέπεις;»

«Ούτε εσύ τούς βλέπεις, μάλλον,» είπε καυστικά η Καλλιόπη.

Τα κέρατα του Κάρτωλακ! σκέφτηκε ο Ζορδάμης. *Τι έχει εναντίον της; Εγώ είχα μπλεξίματα με την Ελοντί παλιά, όχι εκείνη!* Ήταν δυνατόν να ζηλεύει; Αποκλείεται! Απλώς ήταν περίεργη και στριφνή, ως συνήθως.

«Πάμε,» της είπε, και προχώρησε.

Η Καλλιόπη τον ακολούθησε. Και κατάφεραν να προσπεράσουν τους δημοσιογράφους χωρίς να μιλήσουν σε κανέναν. Αλλά, καθώς διέσχιζαν τον συγκεντρωμένο κόσμο, ο Ζορδάμης είδε έναν άντρα να τον παρατηρεί: έναν άντρα που στεκόταν πίσω από τους άλλους, ακίνητος και σχεδόν αόρατος, θα μπορούσες να πεις. Με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Φορώντας μαύρα γυαλιά. Έχοντας όψη σταθερή, αλύγιστη.

Ένας απ'αυτούς στους οποίους ο Ζορδάμης χρωστούσε. Ήταν άγνωστος τελείως για τον Ζορδάμη μέχρι που είχε έρθει να τον συναντήσει εδώ, στη Νέσριβεκ. Πολλοί ήταν έτσι – τον γνώριζαν αλλά δεν τους γνώριζε. Ο συγκεκριμένος τον είχε, ουσιαστικά, απειλήσει. *Φρόντισε αυτή τη φορά να μας ξεπληρώσεις, αλλιώς άσχημα πράγματα θα σου συμβούν…*

Και τώρα, ο άντρας με τα γυαλιά ύψωσε το ένα χέρι και του έκανε το σημάδι της καλής τύχης με τα δάχτυλα. Ένα σημάδι της Λόρκης, που χρησιμοποιούσαν κυρίως οι άνθρωποι του υπόκοσμου.

Ο Ζορδάμης αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει καθώς έβγαινε από το ξενοδοχείο.

Δεν έπρεπε ποτέ να είχα δεχτεί λεφτά από αυτούς.

Ήμουν ηλίθιος! Ηλίθιος!

Η Ελοντί ξέμπλεξε με τους δημοσιογράφους πιο γρήγορα απ'ό,τι περίμενε. Θα ήθελε να τους είχε αποφύγει τελείως, αλλά ήξερε πως αυτό ήταν αδύνατο. Στην αρχή ενός τόσο μεγάλου ράλι, σίγουρα θα συγκεντρώνονταν πολλοί εκεί όπου ήξεραν ότι θα έβρισκαν τους ραλίστες μαζεμένους. Και η Ελοντί δεν μπορούσε τώρα να βγει φορώντας κουκούλα και μαύρα γυαλιά. Επομένως, υποχρεωτικά έπρεπε να τους μι-

λήσει αν δεν ήθελε να φανεί πολύ αγενής. Δε θα την άφηναν, αλλιώς, να περάσει. Δεν ήταν μόνο ραλίστρια, ήταν και η Έκπτωτη Ελοντί: είχαν ακούσει τα τραγούδια της, την είχαν δει στην πίστα.

Ευτυχώς, όμως, τα πράγματα δεν αποδείχτηκαν τελικά τόσο άσχημα όσο φοβόταν. Και ο Φοίνικας τη βοήθησε να ξεμπερδέψει νωρίτερα, πλησιάζοντάς την, πιάνοντάς την από τον πήχη, και λέγοντας εμφατικά ότι έπρεπε να έρθει, δεν μπορούσαν να καθυστερήσουν άλλο! Η Ελοντί, έτσι, βρήκε την ευκαιρία που περίμενε για ν'απομακρυνθεί από τους δημοσιογράφους χωρίς να προκαλέσει επεισόδιο. Και τον επόμενο που την πλησίασε, καθώς βάδιζε προς την έξοδο του ξενοδοχείου, έκανε πως δεν τον είδε καθόλου· τον προσπέρασε και βγήκε στον πρωινό αέρα της πόλης, στην Οδό Ήλιου, με τον Φοίνικα πλάι της.

«Ευχαριστώ,» του είπε, υπομειδιώντας.

«Γιατί έχεις τον συνοδηγό σου αν όχι για να σε ξεμπλέκει;» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς διέσχιζαν κάθετα την Οδό Ήλιου για να πάνε στην Πλατεία Ελευθερίας, απέναντι.

Η λεωφόρος ήταν κλειστή και κόσμος συγκεντρωμένος δεξιά κι αριστερά από τα διαχωριστικά που είχαν στηθεί ώστε να δημιουργούν έναν δρόμο από το ξενοδοχείο ώς την πύλη του κιγκλιδώματος της πλατείας. Μισθοφόροι φρουροί επέβλεπαν, για να αποτρέψουν κανένα τυχόν δυσάρεστο επεισόδιο – αν και κανείς δεν φαινόταν να πιστεύει ότι όντως θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Η Ελοντί είδε πολλούς από το πλήθος να τραβάνε φωτογραφίες, κάποιους να κρατάνε μηχανικούς οφθαλμούς, κάποιους να φωνάζουν συνθήματα ή να σφυρίζουν, κάποιους να φωνάζουν το όνομά της, κάποιους να φωνάζουν στίχους από τα τραγούδια της. Και δεν ήταν μόνη της τώρα. Δεν ήταν μόνο εκείνη κι ο Φοίνικας που περνούσαν απέναντι· ήταν κι άλλοι δύο ραλίστες. Η Ελοντί χαμογέλασε προς το πλήθος και ύψωσε το χέρι της σε χαιρετισμό. Οι φωνές και οι φωτογραφίσεις ξαφνικά πολλαπλασιάστηκαν.

«Σ'αγαπάνε,» είπε ο Φοίνικας. «Αισθάνομαι τόσο παραγκωνισμένος, Ελοντί...»

Εκείνη γέλασε. «Σταμάτα τις ανοησίες! Εγώ θα ήθελα ν'ανταλλάξουμε θέσεις.»

«Εννοείς να είμαι εγώ οδηγός κι εσύ συνοδηγός;»

«Ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ!»

Έφτασαν στην πύλη της πλατείας και οι φρουροί τούς άφησαν να περάσουν χωρίς καμια κουβέντα. Πλησίασαν τον *Γρύπα των Δρόμων* ανάμεσα στα υπόλοιπα οχήματα, ξεκλείδωσαν τις πόρτες του, και μπήκαν.

Η Ελοντί ενεργοποίησε τη μηχανή του και όλα τα συστήματα. Το όχημα μούγκρισε εύηχα γύρω της. Ένας ήχος που, στ'αφτιά της, έμοιαζε με *καλημέρα.*

«Δεν έχω ξαναδεί πώς γίνεται η ευλογία των ιερειών,» είπε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας έξω από το τζάμι προς τον Ναό της Αρτάλης στο πέρας της πλατείας.

«Ούτε εγώ,» είπε η Ελοντί. «Ούτε, νομίζω, και κανένας άλλος εδώ πέρα.» Τόσα χρόνια η θρησκεία της Αρτάλης ήταν απαγορευμένη από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Οι ιέρειες – κυνηγημένες παντού στη Σεργήλη – δεν ευλογούσαν αγώνες δρόμων. Ούτε υπήρχαν ιέρειες για να ευλογήσουν τους δύο αγώνες όπου η Ελοντί είχε συμμετάσχει μετά την κατάρρευση της Παντοκρατορίας.

«Μου έχουν πει, όμως, τι θα γίνει,» συνέχισε. «Είναι πολύ απλό. Μερικά λεπτά θα κρατήσει.»

Όταν όλοι οι ραλίστες ήταν στα οχήματά τους, μια ιέρεια βγήκε από τον Ναό της Αρτάλης και στάθηκε στην κορυφή των σκαλοπατιών μπροστά από την είσοδο. Ήταν ντυμένη με κατάλευκο χιτώνα και κοσμήματα που στραφτάλιζαν στο φως του πρωινού ήλιου. Η όλη της εμφάνιση έδινε την εντύπωση ότι η γυναίκα ήταν χαμένη μέσα σε κάποια ιερή ακτινοβολία. Μετά δυσκολίας ξεχώριζε κανείς ότι τα μαλλιά της ήταν μαύρα και το δέρμα της λευκό με απόχρωση του ροζ.

Πίσω της στέκονταν δύο άλλες γυναίκες, ντυμένες παρόμοια αλλά, φανερά, λιγότερο φανταχτερά – πιο λίγα αστραφτερά κοσμήματα επάνω τους, πιθανώς. Ιέρειες πρέπει, όμως, να ήταν κι αυτές, ή ίσως δόκιμες.

Η ιέρεια που στεκόταν μπροστά ύψωσε τα χέρια της ανοιχτά πάνω απ'το κεφάλι, και τα δαχτυλίδια τους τα έκαναν να μοιάζουν κι αυτά

τυλιγμένα στο φως. Ο πρωινός άνεμος που περνούσε ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα της Νέσριβεκ της Όμορφης κυμάτιζε τον κατάλευκο χιτώνα της γυναίκας, αποκαλύπτοντας κάθε τόσο τα ψηλά πόδια της από τα δύο μακριά σχισίματα στη μπροστινή μεριά του.

Η ιέρεια δεν έβγαλε λόγο, ούτε φώναξε κάποια ευλογία. Τα χείλη της δεν φάνηκαν να κινούνται. Απλώς έμεινε να στέκεται εκεί για κάποια ώρα, σαν οπτασία σχεδόν, αστραποβολώντας, λες κι έτσι, κάπως, να καλούσε τη δύναμη της Αρτάλης μέσα από τον πρωινό ήλιο.

Οι δύο γυναίκες που στέκονταν πίσω της, μετά από ένα μικρό χρονικό διάστημα ακινησίας, τράβηξαν σπαθιά μέσα από τους χιτώνες τους. Σπαθιά που προηγουμένως κανείς, από την πλατεία, δεν μπορούσε να δει. Τα ύψωσαν και ένωσαν τις αιχμές ανάμεσά τους, ώστε να σχηματίζουν τρίγωνο, πίσω και πάνω απ'το κεφάλι της ιέρειας που στεκόταν μπροστά.

Συγχρόνως, μια παράξενη, μυστηριακή μουσική άρχισε να απλώνεται στον αέρα, προερχόμενη από αόρατα ηχεία, κρυμμένα κάπου στον Ναό.

Η ιέρεια που στεκόταν πρώτη κατέβασε τα χέρια της και τα δίπλωσε κάτω από το στήθος, ενώ την ίδια στιγμή γονάτιζε στο ένα γόνατο, κλίνοντας το κεφάλι. Μοιάζοντας να έχει μετατραπεί σε μια σφαίρα φωτός. Και ύστερα από μερικές στιγμές, απρόσμενα, απότομα, ορθώθηκε! Τίναξε τα χέρια της στον αέρα, εκτοξεύοντας κάτι φωτεινό, σαν βέλος, το οποίο ταξίδεψε γρήγορα στον ουρανό και εξερράγη, παράγοντας όχι ήχο – καθόλου ήχο – αλλά μόνο φως. Ένα δυνατό άστρο, ένας πρόσκαιρος ήλιος, σχηματίστηκε πάνω από τα αγωνιστικά οχήματα στην Πλατεία Ελευθερίας, και μετά διαλύθηκε, σκορπίζοντας σαν ατμός.

Το πλήθος γύρω από την πλατεία φωτογράφιζε και αποθήκευε οπτικά δεδομένα με μηχανικούς οφθαλμούς, ενώ όλοι είχαν σιωπήσει από την αρχή της ιερής τελετής και έπειτα.

Η ιέρεια τώρα κατέβασε το ένα της χέρι και, με το άλλο, χαιρέτησε τους ραλίστες. Ύστερα, αποσύρθηκε στο εσωτερικό του Ναού περνώντας κάτω από το τρίγωνο που σχημάτιζαν τα ενωμένα ξίφη των άλλων δύο γυναικών. Εκείνες, μόλις η πρώτη ιέρεια χάθηκε μέσα στον Ναό, θηκάρωσαν τις αστραφτερές λεπίδες και την ακολούθησαν.

Το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης μπορούσε να ξεκινήσει.

Οι ραλίστες άρχισαν να βγάζουν τα οχήματά τους από την Πλατεία Ελευθερίας και να τα οδηγούν επάνω στην Οδό Ήλιου, η οποία δεν ήταν τώρα μπλοκαρισμένη από τον κόσμο. Τα πλήθη είχαν συγκεντρωθεί στους πλευρικούς πεζόδρομους, συνεχίζοντας να φωνάζουν, να πανηγυρίζουν, να τραβάνε φωτογραφίες, και να χρησιμοποιούν μηχανικούς οφθαλμούς. Στον ουρανό, ένα δημοσιογραφικό ελικόπτερο πετούσε, καθώς και γρυποκαβαλάρηδες της Χωροφυλακής της Νέσριβεκ.

Ο Ζορδάμης δεν είχε, μέχρι στιγμής, παρατηρήσει κανένα σημάδι του δαίμονα μέσα στο όχημά του, σαν η τρομερή οντότητα να κοιμόταν. Ακόμα κι ο ρυθμός κατανάλωσης ενέργειας τού έμοιαζε φυσιολογικός. *Δεν πιστεύω ο δαίμονας του μάγου να ήταν πιο έξυπνος από εκείνον – αρκετά έξυπνος για να ξεγλιστρήσει από τη μηχανή του οχήματός μου και να την κοπανήσει…*

Ο Ζορδάμης καθάρισε τον λαιμό του, και άρθρωσε: «*Ρέσ'κρικ'κεκ;*»

Η Καλλιόπη, που δεν ήξερε το όνομα του δαίμονα, είπε ξαφνιασμένη, μορφάζοντας: «Τι;»

«*Ρέσ'κρικ'κεκ;*» επανέλαβε ο Ζορδάμης.

Μια σειρά από πορφυροπράσινες λάμψεις και ανταύγειες πέρασαν από τα κρύσταλλα της κονσόλας του οχήματος, και προς στιγμή δύο μάτια φάνηκαν να σχηματίζονται.

Εδώ είσαι, λοιπόν, παρατήρησε ο Ζορδάμης μειδιώντας.

«Τι…; Τι ήταν αυτό;» απόρησε η Καλλιόπη.

«Ο δεύτερος συνοδηγός μου. Τις είδες κι εσύ τις λάμψεις;»

«Φυσικά και τις είδα.»

«Είδες και τα μάτια;»

«Ποια μάτια;»

Ο Ζορδάμης δεν απάντησε καθώς διέσχιζαν την Οδό Ήλιου μαζί με τα άλλα οχήματα, χωρίς να τρέχουν, κατευθυνόμενοι προς τη Δυτική Κεντρική.

«Ποια μάτια;» επέμεινε η Καλλιόπη.

«Αυτές οι λάμψεις σού δίνουν την εντύπωση ότι σχηματίζουν μάτια,» εξήγησε ο Ζορδάμης. «Ή, τουλάχιστον, σ'*εμένα* δίνουν αυτή την εντύπωση ορισμένες φορές.»

«Κι εκείνη η παράξενη λέξη που είπες, πριν;»

«Το όνομα του φίλου μας. Ο μάγος έτσι μου είπε να τον φωνάζω όταν τον θέλω.»

«Σε *καταλαβαίνει,* δηλαδή;»

«Εννοείς αν καταλαβαίνει τα λόγια μου; Όπως μιλάμε εμείς αναμεταξύ μας;»

«Ναι.»

«Δεν ξέρω. Ίσως– Μάλλον όχι, βασικά. Μάλλον, απλά διαισθάνεται. Δεν ξέρω. Δεν είμαι μάγος, Καλλιόπη.»

«Ελπίζω να μη μπορεί να φύγει από τον έλεγχό σου…»

«Ο μάγος είπε ότι είναι δεμένος με τη μηχανή. Δε μπορεί να κάνει μόνος του το όχημα να κινηθεί˙ πρέπει εγώ να το κινήσω.»

«Πες πάλι το όνομά του.»

«*Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

«…*Ρέσ'κρικ'κεκ*…» άρθρωσε αργά η Καλλιόπη, προσπαθώντας να το συνηθίσει. Δεν είχε ξαναγνωρίσει δαίμονα από κοντά. *Ίσως να έχει πλάκα,* σκέφτηκε υπομειδιώντας. «*Ρέσ'κρικ'κεκ;*» είπε. «Μας καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις τι σου λέω, τώρα;»

Καμία απόκριση δεν ήρθε από τον δαίμονα. Ούτε καν κάποια πορφυροπράσινη λάμψη.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ;* Με καταλαβαίνεις; Το όνομά μου είναι Καλλιόπη. Είμαι φίλη του Ζορδάμη–»

«Μην τον ενοχλείς άσκοπα!» της είπε ο Ζορδάμης, απορώντας με τα ανούσια παιχνίδια της. *Τι νομίζει, ότι θα πιάσει γκόμενο τον δαίμονα;*

Οι ραλίστες μπήκαν στη Δυτική Κεντρική Λεωφόρο και έστριψαν ανατολικά (όπου κι άλλα πλήθη τούς περίμεναν), πέρασαν τη γέφυρα (όπου δεν υπήρχαν πλήθη), ακολούθησαν τη Λεωφόρο του Ταξιδευτή (όπου, ξανά, κόσμος ήταν συγκεντρωμένος στους πεζόδρομους, στα μπαλκόνια, και στις οροφές), και σύντομα βγήκαν από τη Νέσριβεκ και σταμάτησαν στην αφετηρία, φανερή από τις σημαίες που ήταν στημένες εκεί.

Το ένα αγωνιστικό όχημα παρατάχθηκε πλάι στο άλλο, σχηματίζοντας μια μεγάλη γραμμή από τριάντα τροχοφόρα, τα περισσότερα από τα οποία τετράκυκλα. Τα μέταλλα και τα κρύσταλλά τους γυάλιζαν στον πρωινό ήλιο˙ οι μηχανές τους ακούγονταν να μουγκρίζουν και να βουίζουν, σαν να ανυπομονούσαν ο αγώνας να ξεκινήσει.

Ένας στρατός των δρόμων.

Γύρω από την αφετηρία ήταν συγκεντρωμένο ένα αρκετά μεγάλο πλήθος από θεατές, καθώς και κάποιοι μισθοφόροι φρουροί για παν ενδεχόμενο. Ένας γρυποκαβαλάρης πετούσε από πάνω τους κρατώντας μηχανικό οφθαλμό, καταγράφοντας κινούμενες εικόνες.

Ένας άντρας, ντυμένος ως επίσημος υπάλληλος του ράλι, πήγε και στάθηκε σε μια μικρή εξέδρα, κρατώντας μια σημαία υψωμένη. Όταν η σημαία κατέβαινε, οι τροχοί θα έμπαιναν σε κίνηση…

7

Τα αγωνιστικά οχήματα ξεκίνησαν με μεγάλο σαματά μηχανών και τροχών, κι ένα πελώριο σύννεφο σκόνης.

Φεύγοντας από την αφετηρία ακολούθησαν τη δημοσιά που πήγαινε προς τα νότια και τα ανατολικά.

Ο Ζορδάμης είδε άλλα οχήματα να περνάνε μπροστά του, να προηγούνται, αλλά δεν χρησιμοποίησε ακόμα τον δαίμονα μέσα στο δικό του όχημα για να επιταχύνει. Ήθελε να απομακρυνθεί από τη Νέσριβεκ, ήθελε να κάνει τα πράγματα να φανούν όσο πιο φυσιολογικά γινόταν.

Προσπέρασε έναν αντίπαλο χωρίς μεγάλη δυσκολία – *ο Άνθιμος Νίλεντριφ,* τον αναγνώρισε. Και τώρα μπροστά του βρίσκονταν δυο άλλα οχήματα: ένα εξάτροχο κι ένα τετράτροχο. Το δεύτερο, μέσα στη σκόνη, δεν μπορούσε εύκολα να διακρίνει σε ποιον ανήκε. Το εξάτροχο, όμως, το έβλεπε καλά. Ήταν της Ευγενίας Πυρρόχρωμης. Κατά πρώτον δεν ήταν και πολλά τα εξάτροχα σε τούτο τον αγώνα, και κατά δεύτερον το όχημα της Ευγενίας ήταν ολόκληρο θηρίο. Όχι και τόσο μεγαλύτερο από του Ζορδάμη, αλλά με τρεις τροχούς δεξιά και τρεις αριστερά έμοιαζε τρομερό, αν όχι τερατώδες.

Ο Ζορδάμης το πλησίασε, επιταχύνοντας, και, με μια πεπειραμένη μανούβρα που έκανε τους τροχούς του να τρίξουν, το προσπέρασε. Τα κρύσταλλα στην κονσόλα του γυάλισαν πορφυροπράσινα. *Ίσως η οδήγησή μου ν'αρέσει στον* Ρέσ'κρικ'κεκ*!* Ο Ζορδάμης μειδίασε. Απολάμβανε την ταχύτητα, όπως πάντα – παρότι ήξερε ότι ετούτος ο αγώνας δεν ήταν μόνο για διασκέδαση· ήταν, για εκείνον, θέμα *επιβίωσης*.

Το εξάτροχο της Πυρρόχρωμης προσπάθησε να φτάσει τον Ζορδάμη και να τον προσπεράσει, αλλά εκείνος εύκολα απομάκρυνε το όχημά του, αφήνοντας το εξάτροχο πίσω του.

Το τετράκυκλο που φαινόταν μπροστά του έκανε μια απότομη στροφή, και ο Ζορδάμης είδε, μέσα από τη σκόνη, κάτι ξύλα πεταμένα στη μια μεριά της δημοσιάς – ένα από τα στημένα εμπόδια των διοργανωτών, προφανώς. Τα απέφυγε κι εκείνος, χωρίς δυσκολία – αλλά την τελευταία δυνατή στιγμή. Και πίσω του άκουσε την Ευγενία να χτυπά επάνω τους, τσακίζοντάς τα.

Γέλασε.

«Μην κάνεις φιγούρες από τώρα,» του είπε η Καλλιόπη, αν κι εκείνη χαμογελούσε άγρια μέσα από το κράνος της.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα ξανά.

«Τι θέλει ο δαίμονάς σου;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Του αρέσει η οδήγησή μου, μάλλον. Δεν έχω κάνει τίποτα ακραίο ακόμα.»

Ο Ζορδάμης πλησίαζε τώρα το όχημα που προηγείτο – και το αναγνώρισε. Ήταν του Έκτορα Νικένρωφ.

Για να δούμε, λοιπόν, πόσο καλός είσαι πραγματικά, Έκτορα, σκέφτηκε, και επιτάχυνε.

Ο Έκτορας όμως κρατούσε μια σταθερή απόσταση από αυτόν· το όχημά του ήταν εξίσου γρήγορο με του Ζορδάμη – χωρίς να υπολογίζει κανείς τον δαίμονα, φυσικά, ο οποίος δεν είχε δείξει τη δύναμή του ώς τώρα. Και ακόμα κι όταν ο Έκτορας αναγκάστηκε ν'αποφύγει ένα από τα στημένα εμπόδια της δημοσιάς – λάσπες που σχημάτιζαν λίμνες – συνέχιζε να διατηρεί την ταχύτητά του, και την απόσταση ανάμεσα σ'αυτόν και τον Ζορδάμη, ενώ είχαν κι οι δυο τους προσπεράσει ένα άλλο όχημα.

«Εντάξει,» μουρμούρισε ο Ζορδάμης, «τέλειωσαν τα παιχνίδια μαζί σου, Έκτορα.» Και πιο δυνατά: «*Ρέσ'κρικ'κεκ,* τώρα θα πρέπει να με βοηθήσεις.»

Άρχισε να επιταχύνει, και να επιταχύνει, και να επιταχύνει.

Τα μάτια της Καλλιόπης γούρλωσαν καθώς έβλεπε τον χιλιομετρητή να έχει φτάσει στο τέρμα αλλά το όχημα να συνεχίζει να αυξάνει ταχύτητα. *Θεοί!* σκέφτηκε. *Πρόσεχε τι κάνεις, Ζορδάμη, για να μη σκοτωθούμε κι οι δύο!* Ήξερε πως ήταν καλός οδηγός, αλλά, με τέτοια ταχύτητα, ο καθένας μπορούσε να χάσει τον έλεγχο του οχήματός του.

Η ποσότητα ενέργειας, επίσης, φαινόταν να πέφτει πιο γρήγορα από πριν, και τα κρύσταλλα της κονσόλας έκαναν συνεχώς πορφυροπράσινες ανταύγειες. Και τώρα η Καλλιόπη νόμιζε ότι κι εκείνη είδε δυο μάτια να σχηματίζονται από αυτές. *Ο δαίμονας;* Είχε, ξαφνικά, την εντύπωση πως το μουγκρητό της μηχανής ήταν κάποιο παράξενο γέλιο.

Ο Ζορδάμης έφτασε πλάι στον Έκτορα, τον προσπέρασε, και συνέχισε να τρέχει, αφήνοντάς τον πίσω του και αρχίζοντας τώρα να μειώνει ταχύτητα σταδιακά. Διότι κι αυτός ήξερε πως ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος όταν έτρεχε έτσι.

Όμως η ταχύτητά του εξακολουθούσε να είναι ακόμα υψηλή, και προσπέρασε άλλο ένα αγωνιστικό όχημα σαν να ήταν αμελητέο τελείως. *Ποιος ραλίστας ήταν αυτός;* Δεν πρόλαβε να καταλάβει.

Μετά, είδε ένα εμπόδιο να παρουσιάζεται πίσω από την επόμενη στροφή – κάτι βράχια, σε επικίνδυνο σημείο. Ξυστά τα απέφυγε˙ η πλαϊνή μεριά του οχήματός του ακούστηκε να γδέρνεται επάνω τους.

«Πρόσεχε, γαμώ την τρέλα σου,» είπε η Καλλιόπη. «Πρόσεχε.»

Αλλά η ταχύτητα του οχήματος είχε ήδη μειωθεί πολύ.

Το ίδιο και η ενέργεια του.

«Ετοιμάσου ν’αλλάξεις φιάλη μόλις χρειαστεί,» της είπε ο Ζορδάμης.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη. «Αλλά πρόσεχε,» τόνισε.

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Δεν ξέρεις πόσο προσεχτικά οδηγώ;» Είχε αρχίσει να του αρέσει η συνεργασία μ’αυτό τον δαίμονα.

Η Ελοντί είχε γίνει, γι’ακόμα μια φορά, ένα με το όχημά της και την ταχύτητα. Αισθανόταν τον ενθουσιασμό να διατρέχει κάθε σπιθαμή του σώματός της.

Φορούσε το αγωνιστικό κράνος της και τα σκούρα γυαλιά της, καθώς κρατούσε σταθερά το τιμόνι μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια της, στρίβοντας με κοφτές, έμπειρες κινήσεις όταν χρειαζόταν ν’αλλάξει κατεύθυνση. Τα πόδια της ήταν στα πετάλια, αυξάνοντας και μειώνοντας την ταχύτητα όποτε νόμιζε πως υπήρχε ανάγκη. Ο *Γρύπας των Δρόμων* ήταν προέκταση του σώματός της, και η Ελοντί τον οδηγούσε συγκεκριμένα και προσεχτικά. Αισθανόταν σαν να βρισκόταν μέσα

σ'έναν ποταμό που έρρεε ομοιόμορφα· κι όταν αισθανόταν έτσι, ήξερε πως κάτι έκανε σωστά. Νόμιζε πως το σύμπαν είχε απλώσει τα χέρια του και την είχε αγκαλιάσει. Και δεν αμφέβαλλε ότι δρούσε στο μέγιστο των ικανοτήτων της.

Αφού είχε πέσει η σημαία και το ράλι είχε ξεκινήσει, η Ελοντί δεν είχε βιαστεί να φύγει, αλλά ούτε και είχε καθυστερήσει. Είχε ακολουθήσει τη ροή του ποταμού που αισθανόταν μέσα της. Είχε περάσει εύκολα μπροστά από κάποια οχήματα, και μετά, αυτούς που προηγούνταν τούς είχε προσπεράσει επειδή αναγκάζονταν να κόψουν ταχύτητα στα στημένα εμπόδια της δημοσιάς. Η Ελοντί δεν έκοβε εκεί και πολλή ταχύτητα: έρρεε γύρω από τα εμπόδια όπως το νερό του ποταμού ρέει γύρω από τους βράχους.

Ο Φοίνικας, καθισμένος άνετα πλάι της, κάπνιζε. Πράγμα που δεν σήμαινε ότι δεν βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση, όπως η Ελοντί γνώριζε πολύ καλά.

Σε κάποια στιγμή συνάντησαν την Αμαλία, η οποία συνεχώς ήταν μπροστά τους. Βρέθηκαν τώρα μερικές δεκάδες μέτρα πίσω της. Η Ελοντί την είδε να συναντά έναν αμμόλοφο, μες στη μέση της λιθόστρωτης δημοσιάς, και να τον σκαρφαλώνει – οι τροχοί της τίναζαν σύννεφα άμμου προς τα πίσω, προς τον *Γρύπα των Δρόμων.* Η Ελοντί έστριψε – μια απότομη κίνηση που όμως αισθάνθηκε σαν τίποτα περισσότερο από τη συνεχόμενη ροή του ποταμού ολόγυρά της – και απέφυγε την άμμο προτού θολώσουν τα τζάμια της. Έβγαλε το όχημά της προς στιγμή από τη δημοσιά, επάνω σ'ένα (ευτυχώς) πεδινό μέρος με ελάχιστα δέντρα, και μετά το έβαλε πάλι στη δημοσιά έχοντας διαγράψει ένα γρήγορο ημικύκλιο.

Και τώρα βρισκόταν *μπροστά* από την Αμαλία, η οποία είχε καθυστερήσει σκαρφαλώνοντας τον αμμόλοφο.

Μπροστά, αλλά όχι πολύ μπροστά. Η Ελοντί επιτάχυνε, προσπαθώντας να της ξεφύγει γιατί εκείνη είχε αμέσως, φυσικά, αρχίσει να την καταδιώκει.

Ύστερα από μια στροφή και άλλη μία, ο Φοίνικας είπε, κοιτάζοντας τον καθρέφτη: «Δεν τη βλέπω πίσω μας πια.»

«Και θα την έχουμε τσαντίσει· είμαι σίγουρη,» είπε η Ελοντί, μειδιώντας. «Θα μας το χρωστά.»

«Δε θ'αργήσει να βρει ευκαιρία για ν'ανταποδώσει.»

«Δε θα την αφήσω, όμ–» η Ελοντί έστριψε για ν'αποφύγει έναν πεσμένο κορμό «–ως.

»Το χειρότερο κωλοεμπόδιο που έχουν βάλει μέχρι στιγμής,» παρατήρησε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίνικας σβήνοντας το τσιγάρο του. «Μπορεί να σκοτωθείς πάνω σ'αυτό το πράμα. Απορώ τι σκέφτονταν…»

«Ότι είμαστε πολύ καλοί οδηγοί;»

«Ή πολύ τρελοί, ίσως.»

Όταν είχε περάσει περίπου μιάμιση ώρα από την έναρξη του αγώνα, ο *Γρύπας των Δρόμων* βρέθηκε μπροστά σε μια μεγάλη γέφυρα που περνούσε πάνω από τις ράγες του σιδηρόδρομου της Σεργήλης. Ένα άλλο αγωνιστικό όχημα διέσχιζε τη γέφυρα εκείνη τη στιγμή – ένα εξάτροχο ενός ραλίστα που ονομαζόταν Καθάριος Μονοβάτης. Η Ελοντί τον είχε δει και παλιά σε κάποιους αγώνες, μα δεν τον ήξερε καλά. Γνώριζε όμως ότι αυτό το όχημά του ήταν γρήγορο. Τρεις μεγάλοι τροχοί δεξιά, τρεις μεγάλοι τροχοί αριστερά, κι ένα στενόμακρο κέλυφος ανάμεσα, κλειστό με κρυστάλλινο σκέπαστρο. Έτρεχε σαν βολίδα.

Η Ελοντί βάλθηκε να το ξεπεράσει.

Διέσχισε κι εκείνη τη γέφυρα, πιέζοντας το πετάλι κάτω από το πόδι της κι ακούγοντας τους τροχούς της να τρίζουν επάνω στις πέτρες.

Είδε τον Καθάριο Μονοβάτη να κατεβαίνει απ'την άλλη μεριά της γέφυρας και να απομακρύνεται, μέσα σε σκόνη και φως.

«Θα τον προφτάσω,» είπε η Ελοντί, κατεβαίνοντας κι εκείνη από τη γέφυρα και ακολουθώντας.

Ο Φοίνικας την προειδοποίησε μετά από λίγο: «Κάποιος έρχεται πίσω μας. Και νομίζω πως είναι ο Ζορδάμης.»

Η Ελοντί έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Πράγματι, ο Ζορδάμης ήταν. *Πολύ γρήγορα δεν παρουσιάστηκε;* Η Ελοντί τον είχε προσπεράσει από την αρχή κιόλας του αγώνα, και μετά δεν τον είχε ξαναδεί.

Συνοφρυώθηκε. *Επιταχύνει,* παρατήρησε, κι ένιωσε ένα ρίγος να τη διατρέχει, νομίζοντας ότι μπορούσε να διαισθανθεί κάτι το αφύσικο στην επιτάχυνσή του. *Τόσο γρήγορο είναι το όχημά του;*

Η Ελοντί είδε ένα εμπόδιο μπροστά: σωρούς από άχυρα. Πέρασε ανάμεσά τους, άνετα, με μια ελαφριά κίνηση του τιμονιού της. Ο δρόμος

τώρα ήταν ανοιχτός: μονάχα ο Καθάριος φαινόταν, κάπου στον ορίζοντα.

Ο Ζορδάμης εξακολουθούσε να έρχεται. Πέρασε κι εκείνος από τα άχυρα – διαλύοντάς τα. Δεν έκανε καν τον κόπο να τα αποφύγει!

«Τόχει βάλει σκοπό να μας ξεπεράσει,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί είδε λίγο παρακάτω ένα εμπόδιο από βαρέλια και ξύλα˙ και δεξιά κι αριστερά της δημοσιάς υπήρχαν δέντρα – αρκετά πυκνή βλάστηση για να το κάνουν αδύνατο κανείς να βγει από τον δρόμο χωρίς να τσακιστεί ή χωρίς να μειώσει την ταχύτητά του τόσο που σίγουρα θα ερχόταν τελευταίος στην Άντχορκ.

Το εμπόδιο, βέβαια, δεν καταλάμβανε ολόκληρο το πλάτος της δημοσιάς˙ ο καθένας μπορούσε να το αποφύγει με λίγη προσοχή.

Η Ελοντί είδε πως ο Ζορδάμης βρισκόταν τώρα ακριβώς πίσω της, κι αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το εμπόδιο προς όφελός της. Αν φαινόταν βιαστικός θα κοπανούσε επάνω του.

Η Ελοντί έστριψε πλάι από το εμπόδιο όπως το ορμητικό νερό του ποταμού κυλά γύρω από τους βράχους.

Πίσω της άκουσε έναν τρομερό γδούπο – θραύση και γρύλισμα – και πάλι ένα ρίγος τη διέτρεξε και οι τρίχες της ορθώθηκαν. Ήταν σαν το όχημά της, η προέκταση του σώματός της, να της έλεγε πως κοντά του βρισκόταν κάτι που δεν θα έπρεπε ποτέ να βρίσκεται εδώ.

Κι αναπάντεχα, το όχημα του Ζορδάμη προσγειώθηκε μπροστά της!

Προσγειώθηκε, κυριολεκτικά.

Έπεσε από ψηλά σαν να είχε ξαφνικά πετάξει. Αναπήδησε πάνω στις αναρτήσεις του – χωρίς να διαλυθεί – και συνέχισε να τρέχει – χωρίς να φαίνεται να έχει κόψει ταχύτητα!

«Τα πόδια της Λόρκης!» αναφώνησε η Ελοντί με κομμένη την ανάσα. «Πώς…;»

Αλλά κατάλαβε πώς πρέπει να είχε συμβεί αυτό: δεν μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση. Ο Ζορδάμης είχε καβαλήσει το εμπόδιο χρησιμοποιώντας το ως ράμπα για να πηδήσει.

Όμως πώς ήταν δυνατόν να είχε καταφέρει τέτοιο άλμα; Ήταν τόσο καλός ραλίστας; Ήταν πιο καλός απ'ό,τι η Ελοντί μπορούσε ποτέ να διανοηθεί;

«Τον είδες τι σκατά έκανε;» είπε ο Φοίνικας. «Τον είδες;»

«Δεν κοίταζα τον καθρέφτη, όχι...» Η φωνή της ήταν ταραγμένη. «Πήδησε πάνω απ'το εμπόδιο, ο καταραμένος! Πάνω απ'το εμπόδιο. Σα να καβαλούσε δίκυκλο που χρησιμοποιεί σανίδα για να πηδήσει!»

«Ναι, το φαντάστηκα,» είπε η Ελοντί, βλέποντας πως είχε υποθέσει σωστά. «Αλλά δε θάπρεπε να μπορεί να το κάνει αυτό...»

«Το έκανε, όμως.»

Στο μυαλό της Ελοντί ήρθαν πάλι οι προειδοποιήσεις του Καλλέργη. *Είχε δίκιο, τελικά; Πώς μπορεί να είχε δίκιο; Αν ο Ζορδάμης είχε πειράξει τη μηχανή του οχήματός του, οι ελεγκτές του αγώνα θα το εντόπιζαν. Είχαν και Τεχνομαθείς μάγους!*

Η Ελοντί είδε το όχημα του Ζορδάμη να στρίβει και να χάνεται. Η ταχύτητά του εξακολουθούσε να είναι αφύσικα μεγάλη, νόμιζε, αν και τώρα όχι τόσο μεγάλη όσο πριν.

«Αυτό,» είπε η Καλλιόπη όταν μπόρεσε να αναπνεύσει ξανά, «ήταν παρακινδυνευμένο.»

Αλλά του Ζορδάμη τού άρεσε. Του άρεσε πολύ. «Ο μάγος μού το είχε πει ότι με τον δαίμονά του θα μπορούσα να κάνω μεγάλα άλματα, σχεδόν σαν το όχημα να είναι ζωντανό· και τότε δεν ήξερα αν έπρεπε να τον πιστέψω.» Γέλασε.

«Τώρα πείστηκες, υποθέτω...»

«Και με το παραπάνω.»

«Αποκλείεται, πάντως, να μην τους φάνηκε περίεργο αυτό που κάναμε,» είπε η Καλλιόπη. «Δεν είναι κάτι που συμβαίνει συνήθως, και το ξέρεις.»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Ναι, αλλά τι μπορούν να αποδείξουν; Είμαι καλός οδηγός και τα κατάφερα.»

Πλησίαζαν το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη, τώρα, και το έβλεπαν να διατηρεί σταθερή απόσταση μπροστά τους. Ήταν γρήγορο. *Χωρίς εσένα,* Ρέσ'κρικ'κεκ, *δεν πρόκειται να το προλάβουμε,* σκέφτηκε ο Ζορδάμης.

Η Καλλιόπη έβλεπε τις ενδείξεις στην κονσόλα, και παρατήρησε ότι η ενέργεια είχε ήδη πέσει στο 86%. Η ενέργεια της *καινούργιας* φιάλης

που η ίδια είχε βάλει στο όχημα πριν από κάποια ώρα. «Με το ζόρι θα φτάσουμε στην Άντχορκ, αν δεν προσέξεις τι κάνεις,» είπε στον Ζορδάμη, προτού εκείνος αυξήσει ξανά την ταχύτητα του οχήματος πέρα από τα όρια του χιλιομετρητή.

«Τι;»

«Η ενέργεια δεν ξέρω αν θα μας φτάσει,» εξήγησε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης κοίταξε τον μετρητή. «Σοβαρέψου. Έχουμε ακόμα μια φιάλη.»

«Και κάπου τριακόσια χιλιόμετρα να διασχίσουμε ώς την Άντχορκ.»

«Μέσα στα προηγούμενα διακόσια χιλιόμετρα, αλλάξαμε μία φιάλη. Θα φτάσουμε, επομένως,» είπε ο Ζορδάμης.

Και επιτάχυνε.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας του γυάλισαν πορφυροπράσινα, κι ένα γρύλισμα σαν γέλιο ακούστηκε να έρχεται από τη μηχανή του οχήματος. Του *Ρέσ'κρικ'κεκ* τού άρεσε να χρησιμοποιεί τη δύναμή του, είχε παρατηρήσει ο Ζορδάμης. *Κι αναρωτιέμαι ποια να είναι τα όριά του. Αν έχει όρια.*

Πλησίασαν το γρήγορο όχημα του Καθάριου, το είδαν να προσπερνά με άνεση κάτι λάσπες που αναμφίβολα ήταν επίτηδες ριγμένες μες στη μέση του δρόμου. Πέρασαν κι εκείνοι από τις λάσπες: από δίπλα, σηκωμένοι στις δύο ρόδες. Και ο Ζορδάμης είχε την αίσθηση πως του *Ρέσ'κρικ'κεκ* κι αυτό τού άρεσε. Γρύλιζε ικανοποιημένα.

Αλλά και στην Καλλιόπη άρεσε. Χαμογελούσε άγρια. Ο δαίμονας την είχε φρικάρει, όφειλε να παραδεχτεί στον εαυτό της, γι'αυτό κιόλας ήταν επιφυλακτική μαζί του. Δεν την τρόμαζε η ίδια η ταχύτητα, αλλά περισσότερο το γεγονός ότι αυτή η ταχύτητα εκπήγαζε από εκεί όπου εκπήγασε.

Συγχρόνως, όμως, η Καλλιόπη νόμιζε ότι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τη γοήτευε κιόλας. Της κινούσε την περιέργεια. Ένας δαίμονας – ένας *αληθινός δαίμονας* – μέσα στο όχημα του ραλίστα της! Αν αυτό δεν ήταν διεγερτικό και περιπετειώδες, τότε τι μπορεί να ήταν;

Το όχημα έπεσε ξανά στις τέσσερις ρόδες, εξακολουθώντας να τρέχει περισσότερο απ'ό,τι του επέτρεπε κανονικά η μηχανή του. Έφτασε πλάι στο εξάτροχο του Καθάριου, και το προσπέρασε. Ο Ζορδάμης συνέχισε για λίγο ακόμα μ'αυτή την επαυξημένη ταχύτητα, και μετά την

ελάττωσε, για να χαλαρώσουν τα νεύρα του. Χρειαζόταν προσοχή όταν έτρεχε έτσι. Πολύ προσοχή. Ήταν τσιτωμένος. Η Καλλιόπη δεν υπερέβαλλε που του έλεγε πως όφειλε να έχει το νου του˙ ο Ζορδάμης το καταλάβαινε αυτό: δεν ήταν ανόητος.

Έριξε μια ματιά στον μετρητή ενέργειας.

79%, έγραφε.

«Σταμάτα να ρουφάς την ενέργειά μας όπως πίνεις τον καφέ σου, *Ρέσ'κρικ'κεκ,*» μουρμούρισε ο Ζορδάμης.

Και η Καλλιόπη, που δεν τον είχε ακούσει καλά μέσα στο βουητό της μηχανής, ρώτησε: «Τι είπες;»

«Τίπ–»

Ο Ζορδάμης είδε ξαφνικά ένα ζώο μπροστά του: ένα βόδι που, κάπως, είχε βρεθεί εκεί – και δεν μπορεί να ήταν ακόμα ένα από τα στημένα εμπόδια.

Ο Ζορδάμης δεν είχε χρόνο να σταματήσει το όχημά του – και δεν ήθελε. Δεν ήθελε να κόψει ταχύτητα τώρα και να έχει κίνδυνο να μην τερματίσει πρώτος στην Άντχορκ. Χτύπησε το βόδι, σωριάζοντάς το και πατώντας το λες κι ήταν ένα κομμάτι πεταμένο χαρτί μες στη μέση του δρόμου. Αίμα τινάχτηκε πάνω στα τζάμια. Οι τροχοί δεν έπαψαν ούτε για λίγο να κινούνται. Η ταχύτητα δεν ελαττώθηκε.

Ένα δαιμονικό γρύλισμα αντήχησε από τη μηχανή του οχήματος, και τα κρύσταλλα της κονσόλας φάνηκαν ν'αστράφτουν με πορφυροπράσινο φως.

«Σκατά...» μόρφασε η Καλλιόπη, βλέποντας τα κόκκινα υγρά να κυλάνε πάνω στο μπροστινό τζάμι. «Νομίζω ότι του άρεσε, Ζορδάμη.»

Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει ότι αναφερόταν στον δαίμονα.

«Ναι,» συμφώνησε ο ραλίστας, «κι εγώ την ίδια εντύπωση έχω.» *Ευτυχώς ήταν βόδι και όχι άνθρωπος,* σκέφτηκε. Κι έγινε λιγάκι πιο προσεχτικός με την οδήγησή του.

Μέχρι που, μετά από μισή ώρα, αντίκρισε το όχημα του Καλλέργη Βάρντενλοφ: αεροδυναμικό σαν αεροπλάνο, με τους δύο πίσω τροχούς λίγο μεγαλύτερους από τους μπροστινούς. Ήταν, δίχως αμφιβολία, γρήγορο. *Ένα πολύ επικίνδυνο όχημα,* παρατήρησε ο Ζορδάμης, όπως είχε παρατηρήσει και σε άλλους αγώνες. *Κανονικά, απαγορευμένο θα έπρεπε να είναι!*

Τώρα, όμως, δεν θα δυσκολευόταν να το ξεπεράσει.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» είπε, «πηγαίνουμε να συναντήσουμε έναν παλιό μας φίλο.» Και πάτησε περισσότερο το πετάλι.

Το όχημά του γρύλισε και, στρίβοντας επάνω σε μια μεγάλη ανοιχτή στροφή της δημοσιάς, κυνήγησε τον Καλλέργη όπως το αγρίμι κυνηγά το θήραμά του.

«Ο Καλλέργης...» είπε η Καλλιόπη, που δεν τον συμπαθούσε καθόλου. Τον θεωρούσε ξιπασμένο και ακατάδεκτο.

«Τώρα τον είδες; Δεν προσέχει τον δρόμο η συνοδηγός μου;»

«Η συνοδηγός σου προσέχει εσένα, μην κάνεις καμια στραβοτιμονιά έτσι όπως οδηγείς!» του αποκρίθηκε, λιγάκι απότομα. Στην αρχή, δεν ήταν βέβαιη ότι το όχημα που έβλεπαν αντίκρυ τους ήταν του Καλλέργη.

«Σα να σ'ακούω τσαντισμένη για κάποιον *άλλο* λόγο...» είπε ο Ζορδάμης, οδηγώντας σταθερά, κι έχοντας φτάσει τώρα πλάι στο όχημα του Καλλέργη. Είδε τον Καλλέργη να γυρίζει για να τον κοιτάξει, και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν προς στιγμή πίσω από τα σκούρα γυαλιά τους.

«Η ιδέα σου είναι,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, παρότι ήξερε τι εννοούσε ο Ζορδάμης. Ο Καλλέργης κάποτε την είχε περιφρονήσει πολύ εσκεμμένα, όταν η Καλλιόπη είχε επιχειρήσει να του δοθεί ερωτικά. Αλλά δεν την ενδιέφερε πλέον αυτό, φυσικά. Απλώς τον *αντιπαθούσε* γιατί ήταν *ένα ξιπασμένο καθίκι.*

Το όχημα του Καλλέργη ήρθε ξαφνικά προς το μέρος τους, χτυπώντας το όχημά τους βίαια, με το πλάι, τραντάζοντάς το απ'τη μια άκρη ώς την άλλη.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας στραφτάλισαν πορφυροπράσινα, ενώ ο δαίμονας μέσα στη μηχανή βρυχιόταν οργισμένα–

–και οι τροχοί, που είχαν αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, γλίστρησαν επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά–

Το όχημα του Ζορδάμη χτύπησε σ'έναν ξύλινο φράχτη, τον έσπασε, και βρέθηκε ανάμεσα σε δέντρα.

«*Ο γαμημένος!*» γρύλισε ο Ζορδάμης, χωρίς να κόψει ταχύτητα, γυρίζοντας μανιασμένα το τιμόνι, πατώντας περισσότερο το πετάλι. Το όχημα χτύπησε πάνω σ'ένα δέντρο μα δεν σταμάτησε· γύρισε στο πλά-

ι, στηριζόμενο στις δύο ρόδες, ενώ οι άλλες δύο έσκιζαν τον κορμό του δέντρου σαν περιστρεφόμενα δρεπάνια. Καθώς το όχημα έφευγε, πίσω του το δέντρο κατέρρεε˙ και μες στη μηχανή ο δαίμονας βρυχιόταν και γελούσε.

«Τσάκισέ το, το κάθαρμα!» είπε η Καλλιόπη στον Ζορδάμη, που, όταν το όχημα του Καλλέργη τούς είχε κουτουλήσει, είχε χτυπήσει το κεφάλι της επάνω στο πλαϊνό τζάμι. Φορούσε κράνος, βέβαια, και ευτυχώς δεν είχε αιμορραγήσει, αλλά είχε δει χρώματα να χορεύουν μπροστά της – κι ακόμα η όρασή της δεν είχε ξεθολώσει τελείως. «*Πάτησέ τον!*»

Ο Ζορδάμης δεν αποκρίθηκε, όμως είχε την ίδια ιδέα στο μυαλό του. Σπάζοντας τον ξύλινο φράχτη γι'ακόμα μια φορά αλλά σ'άλλο σημείο, βγήκε ξανά στη δημοσιά κυνηγώντας μανιασμένα τον Καλλέργη ο οποίος είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά.

Πάτησε το πετάλι στο τέρμα. Το σανίδωσε.

Κι ακόμα η ταχύτητα αυξανόταν, και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* γελούσε, και τα κρύσταλλα της κονσόλας έκαναν πορφυροπράσινες ανταύγειες.

«Κανονικά πρέπει να αποβληθεί απ'το ράλι γι'αυτό που έκανε!» είπε η Καλλιόπη.

«Αλλά ποιος θα σε πιστέψει αν τον κατηγορήσεις;» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Μόνο εμείς είμαστε εδώ. –*Και τώρα θα τον αποτελειώσω.*»

Το όχημά του έτρεχε σαν τον άνεμο.

Έφτασε πίσω από το όχημα του Καλλέργη, και το χτύπησε, άγρια, τσακίζοντας την οπίσθια μεριά του και κάνοντάς το να αναπηδήσει. Ο Καλλέργης έστριψε για ν'αποφύγει και δεύτερο χτύπημα, βγάζοντας το όχημά του από την πορεία του οχήματος του Ζορδάμη. Αλλά ο Ζορδάμης δεν ανησυχούσε. Βρέθηκε τώρα πλάι στον Καλλέργη. Του έκανε μια αισχρή χειρονομία από το παράθυρο – και έστριψε. Απότομα.

Το δαιμονισμένο όχημα κοπάνησε σαν πολεμική σφύρα το όχημα του Καλλέργη, τινάζοντάς το έξω απ'τον δρόμο, κάνοντάς το να σπάσει τον πέτρινο φράχτη που βρισκόταν από εκείνη τη μεριά και να πέσει σε μια ομαλή πλαγιά που κατέληγε σ'έναν χορταριασμένο τόπο.

Ο Ζορδάμης συνέχισε την πορεία του, αφήνοντας πίσω τον φανερά ηττημένο αντίπαλό του.

«Μπορούσες να του είχες κάνει και χειρότερα,» είπε η Καλλιόπη.

«Δεν ήθελα να προσπαθήσω να τον σκοτώσω. Γιατί αν αυτός ή ο συνοδηγός του ζούσε...»

«...θα σε κατηγορούσαν. Και τώρα, νομίζεις, δεν θα σε κατηγορήσουν;»

«Λέγοντας τι; Ότι εκείνοι μάς επιτέθηκαν πρώτοι; Το χτύπημά τους σίγουρα άφησε σημάδια επάνω στο όχημά μας. Όπως και τα δικά μας χτυπήματα επάνω στο δικό τους. Φυσικά, αν κανένας δεν μιλήσει, δεν υπάρχουν αποδείξεις για το πώς ακριβώς έγιναν αυτά τα σημάδια, ή από ποιον.»

«Κόψε ταχύτητα τώρα,» του είπε η Καλλιόπη.

Και ο Ζορδάμης συνειδητοποίησε ότι είχε δίκιο. Εξακολουθούσαν να τρέχουν σαν τον άνεμο.

Η ποσότητα ενέργειας είχε πέσει στο 56%.

Πολύ λαίμαργος αυτός ο *Ρέσ'κρικ'κεκ...*

8

Όταν η Ελοντί έφτασε στο σημείο ελέγχου δυτικά της Άντχορκ, κοντά στον παλιό Παντοκρατορικό Αερολιμένα ο οποίος ονομαζόταν πλέον Δυτικός Αερολιμένας, είδε αμέσως ότι τέσσερις ραλίστες είχαν έρθει εδώ πριν από εκείνη. Δηλαδή, από τους τριάντα είχε έρθει πέμπτη. Όχι κι άσχημα. Αλλά ούτε και τέλεια, φυσικά.

Δεν είχε, ωστόσο, παράπονο. Για την Ελοντί, η *αίσθηση* που της έδινε η ταχύτητα ήταν που μετρούσε, όχι σε ποια θέση θα βρισκόταν όταν τερμάτιζε.

Το σημείο ελέγχου ήταν ένα μεγάλο φορτηγό με σημαίες τριγύρω, και, καθώς τώρα η Ελοντί έφτασε πλάι του, διέκρινε ποιοι ακριβώς ήταν οι ραλίστες που είχαν έρθει πριν από εκείνη: Ο Ζορδάμης, ο Καθάριος Μονοβάτης, η Άλβα Σιριφάνδη, και ο Ζύρος Κερμένης. Σταμάτησε τον *Γρύπα των Δρόμων* δίπλα στα δικά τους οχήματα, και βγήκε μαζί με τον Φοίνικα. Έβγαλε το κράνος της και τα μαύρα γυαλιά της, και έλυσε τα καστανά της μαλλιά, αφήνοντάς τα να πέσουν στους ώμους της.

«Ο Ζορδάμης δεν την έβγαλε τελείως καθαρή,» είπε ο Φοίνικας, που κι αυτός είχε βγάλει το κράνος του (αλλά όχι τα γυαλιά του) και το κρατούσε παραμάσκαλα.

«Τι;»

Ο Φοίνικας κοίταξε προς το όχημα του Ζορδάμη, και η Ελοντί ακολούθησε το βλέμμα του. *Σωστά,* σκέφτηκε. *Πώς δεν το πρόσεξα πιο πριν;* Το όχημα ήταν χτυπημένο, κι επιπλέον... πιτσιλισμένο με... Τι θα μπορούσε να ήταν αυτό; Αίματα;

Αίματα;

«Σαν αίματα...» είπε η Ελοντί. «Εκείνο το βόδι στον δρόμο... Λες...;» Είχαν δει ένα σκοτωμένο βόδι μες στη μέση της δημοσιάς˙ έμοιαζε κάποιο όχημα να το είχε πατήσει.

«Δε θα το απέκλεια,» είπε ο Φοίνικας.

«Δε μπορεί να πάτησε ολόκληρο *βόδι* και να έφτασε εδώ ανάμεσα στους πρώτους!» είπε η Ελοντί.

Όπως, όμως, έμαθε μετά από λίγο, ο Ζορδάμης δεν είχε έρθει ανάμεσα στους πρώτους˙ είχε έρθει πρώτος. Και είχε όντως πατήσει το βόδι. Αν και όχι ενώ ήταν όρθιο. Από τους άλλους ραλίστες, η Ελοντί και ο Φοίνικας άκουσαν ότι ο Ζορδάμης είχε βρει το βόδι ξαπλωμένο μες στη μέση του δρόμου, μάλλον πεθαμένο ήδη ή μισοπεθάμενο, κι αναγκαστικά το είχε πατήσει, γι'αυτό και το όχημά του είχε γεμίσει αίματα.

«Και πού χτύπησε;» ρώτησε ο Φοίνικας τον Ζύρο. «Δε μπορεί να στραπατσαρίστηκε έτσι επειδή πάτησε ένα ξαπλωμένο βόδι.»

«Σε μια στροφή χτύπησε, πάνω σ'έναν τοίχο. Βγήκε από τον δρόμο για λίγο. Αλλά είναι ν'απορείς, έτσι όπως έτρεχε; Τον είδατε πώς πήγαινε;»

«Τον είδαμε,» είπε η Ελοντί, που ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει εκείνο το εξωφρενικό άλμα που είχε κάνει για να την προσπεράσει.

Οι υπόλοιποι ραλίστες, εν τω μεταξύ, έρχονταν στο σημείο ελέγχου της Άντχορκ, και ολοένα και περισσότερα οχήματα συγκεντρώνονταν. Οι άνθρωποι του σημείου ελέγχου έλεγαν σε όλους τους πόντους που είχαν πάρει ανάλογα με τον χρόνο που είχαν κάνει για να φτάσουν ώς εδώ. Ορισμένοι ήρθαν για να συγχαρούν τους πρώτους: ανάμεσα στους οποίους θεωρείτο και η Ελοντί. Η πέμπτη θέση δεν ήταν και τόσο άσχημη.

Η Αμαλία, που τελικά είχε έρθει όγδοη, της είπε: «Γίνεσαι ολοένα και καλύτερη. Αλλά την άλλη φορά θα τα πούμε!» πρόσθεσε μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Και θα είμαστε ψηλά, τότε,» τους θύμισε η Ανθίνη, η συνοδηγός της, στρέφοντας το βλέμμα προς τις πολυκατοικίες της Άντχορκ. Οι ράμπες που είχαν ετοιμαστεί για το ράλι φαίνονταν ανάμεσά τους: από τη μια οροφή στην άλλη.

«Ελπίζω μόνο να μη σας τρομάζουν τα ύψη,» τους είπε ο Φοίνικας.

«Εγώ όσο πιο ψηλά βρίσκομαι τόσο πιο καλά είμαι,» δήλωσε η Ανθίνη μειδιώντας.

Αλλά τότε η κουβέντα τους διακόπηκε καθώς άκουσαν ότι κάποιον αναζητούσαν. Είχαν έρθει είκοσι-εννιά ραλίστες. Έλειπε ένας: ο Καλλέργης Βάρντενλοφ. Ορισμένοι από τους άλλους φαινόταν να έχουν ανησυχήσει.

Ο Φοίνικας έριξε ένα βλέμμα στην Ελοντί, κι εκείνη κατάλαβε τι τον προβλημάτιζε. Είχε ο Καλλέργης προσπαθήσει να κάνει κάτι εναντίον του Ζορδάμη; Γι'αυτό τώρα καθυστερούσε; Επειδή ο Ζορδάμης ήταν εδώ; *Είναι ο Καλλέργης νεκρός;*

Ο Έκτορας Νικένρωφ και η Ευγενία Πυρρόχρωμη πρότειναν να σταλεί κάποιο όχημα για να αναζητήσει τον Καλλέργη, αλλά οι άνθρωποι του σημείου ελέγχου τούς είπαν να περιμένουν λίγο ακόμα. Μπορεί κάτι να του είχε τύχει και να είχε καθυστερήσει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε.

Και πράγματι, μετά από κανένα δεκάλεπτο, το όχημα του Καλλέργη φάνηκε να έρχεται σηκώνοντας σκόνη πίσω του. Καθώς όμως σταμάτησε κοντά στα υπόλοιπα, είδαν όλοι ότι ήταν χτυπημένο. Τα μέταλλά του τσακισμένα, τα τζάμια του σπασμένα.

Η Ελοντί κοίταξε τον Φοίνικα. Εκείνος κούνησε το κεφάλι, μορφάζοντας.

Δεν είναι δυνατόν! σκέφτηκε η Ελοντί. *Ο Ζορδάμης; Τι σκατά έγινε;*

Αλλά δεν πλησίασε τον Καλλέργη, καθώς εκείνος και ο συνοδηγός του, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, έβγαιναν από το όχημα και γύρω τους συγκεντρώνονταν οι άνθρωποι του σημείου ελέγχου και άλλοι ραλίστες και συνοδηγοί. Ο Φοίνικας, όμως, απομακρύνθηκε από την Ελοντί, πηγαίνοντας να μάθει τι συνέβη. Το ίδιο και η Αμαλία κι η Ανθίνη.

Η Ελοντί παρατήρησε ότι ο Ζορδάμης δεν πλησίασε τον Καλλέργη, ούτε η Καλλιόπη. Έμειναν κοντά στο όχημά τους, μαζί με άλλους δύο ραλίστες: τον Αρτέμιο Νιλμάνη και τη Χοαρκίδα Εύψυχη.

Όταν ο Φοίνικας επέστρεψε κοντά στην Ελοντί, της είπε: «Ο Καλλέργης γλίστρησε σε μια στροφή του δρόμου, χτύπησε σ'έναν τοίχο, και βρέθηκε σε μια πλαγιά που ευτυχώς κατέληγε σε πεδινό μέρος λίγο παρακάτω.»

«Παράξενο. Δεν ήταν ποτέ τόσο ατζαμής.»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Και η ιστορία του μου θυμίζει πολύ ύποπτα αυτή του Ζορδάμη...» Έριξε μια ματιά προς τα εκεί όπου στέκονταν ο εν λόγω ραλίστας και η συνοδηγός του.

«Λες οι δυο τους να τσούγκρισαν;»

«Πολύ πιθανό,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Και κανένας, φυσικά, δεν το λέει γιατί το ξέρουν ότι, αν δεν τους αποβάλουν και τους δύο, το λιγότερο είναι πως θα τους μειώσουν τη βαθμολογία.»

«Θα τους αποβάλουν κατά πάσα πιθανότητα,» είπε η Ελοντί. «Και είμαι βέβαιη πως ίσως κι οι άνθρωποι του σημείου ελέγχου να υποπτεύονται ότι έγινε αυτό που υποθέτεις.»

«Δε μπορούν, όμως, να το αποδείξουν. Κανένας δεν είδε τον Ζορδάμη και τον Καλλέργη να χτυπιούνται.

»Ποιος νομίζεις ότι το άρχισε, Ελοντί; Ο Καλλέργης;» ρώτησε ο Φοίνικας καθώς, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του, κοίταζε τους τελευταίους ραλίστες και τους ανθρώπους του σημείου ελέγχου ν'απομακρύνονται από τον Καλλέργη και τον Ηλιόδρομο τον Δεύτερο.

«Μου είχε πει ότι σκόπευε να βγάλει τον Ζορδάμη από τη μέση...» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Μ'αυτό τον τρόπο, όμως; Τόσο... ανόητα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά γιατί, αλλιώς, ο Ζορδάμης να του επιτεθεί;»

«Ούτε εγώ ξέρω,» είπε ο Φοίνικας. «Όμως εμείς, τουλάχιστον, τον είδαμε να συμπεριφέρεται με τρόπο... περίεργο; παράτολμο;»

«Τι περίεργο και παράτολμο; *Αδύνατο,* θες να πεις. Κανονικά, δεν έπρεπε να μπορεί να κάνει εκείνο το άλμα, Φοίνικα. Είναι φοβερά δύσκολο και επικίνδυνο να γίνει. Ακόμα και καβαλάρης δίκυκλου δεν θα μπορούσε να το καταφέρει παρά μόνο με πολύ μεγάλη δυσκολία και εξάσκηση.»

«Παράξενη υπόθεση,» είπε ο Φοίνικας. «Και μάλλον δεν μπορούμε να ρωτήσουμε τον Ζορδάμη για να μάθουμε τι έγινε.»

«Μπορούμε, όμως, να ρωτήσουμε τον Καλλέργη. Αν ο ίδιος δεν έρθει να μας βρει πρώτος.»

Πίσω από το σημείο ελέγχου ήταν συγκεντρωμένο ένα πλήθος θεατών και δημοσιογράφων που είχαν έρθει για να δουν τα αγωνιστικά οχήματα να φτάνουν στην Άντχορκ. Τώρα, το πλήθος παραμέριζε για να περάσουν τα οχήματα ανάμεσά τους, κατευθυνόμενα προς τη μεγάλη πόλη που ονομαζόταν επίσης «το Κόσμημα της Σεργήλης», γιατί, σύμφωνα με πολλούς, ήταν η σημαντικότερη πολιτεία της διάστασης. Και το ίδιο πίστευαν κι οι Παντοκρατορικοί όταν βρίσκονταν εδώ. Είχαν δώσει ιδιαίτερη σημασία στην Άντχορκ.

Μπροστά από τα αγωνιστικά οχήματα πήγαινε ένα απλό τρίκυκλο όχημα, για να τα καθοδηγεί μέσα στους δρόμους της πόλης ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους. Σημαίες ήταν κρεμασμένες σε διάφορα σημεία, ψηλά και χαμηλά, και πλήθη ήταν συγκεντρωμένα στους πεζόδρομους, στους εξώστες, και στις οροφές. Γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν πάνω από τη συνοδία των οχημάτων, κρατώντας μηχανικούς οφθαλμούς και αποθηκεύοντας τις κινούμενες εικόνες. Οι δυνάμεις ασφαλείας της πόλης, επίσης, βρίσκονταν φανερά σε επαγρύπνηση, μην τυχόν και γίνουν τίποτα φασαρίες – αν και αυτό ήταν, ομολογουμένως, απίθανο.

Η Ελοντί είδε αρκετούς θεατές να κρατάνε πανό με το όνομά της επάνω.

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ
ΣΕ ΑΓΑΠΑΜΕ!!

έγραφαν κάποια από αυτά˙ ενώ κάποια άλλα:

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ ΣΟΥ!

ή:

ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ
ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ!!!

Κι ένα τελευταίο:

Η ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η Ελοντί γέλασε δυνατά μ’αυτό. «Αυτοί οι τύποι πρέπει *σίγουρα* να με δουλεύουν!»

Κι ο Φοίνικας γελούσε. «Ό,τι του κατεβεί του καθενός στο κεφάλι…» σχολίασε ανάβοντας τσιγάρο.

Δεν υπήρχαν, βέβαια, πανό μόνο για την Ελοντί. Υπήρχαν και για άλλους ραλίστες. Αλλά κανένας άλλος δεν ήταν γνωστός τραγουδιστής στη Σεργήλη, οπότε η φασαρία για τον καθένα απ'αυτούς ξεχωριστά ήταν μικρότερη. Και ορισμένων το όνομα η Ελοντί ήταν βέβαιη πως δεν το είδε πουθενά. Για παράδειγμα, του Καθάριου Μονοβάτη. Παρότι ήταν καλός ραλίστας, δεν είχε φανατικούς οπαδούς.

Ο Ζορδάμης, όμως, είχε. Η Ελοντί είδε κάμποσα πανό με το όνομά του γραμμένο επάνω.

Η συνοδία των αγωνιστικών οχημάτων οδηγήθηκε σ'ένα ψηλό ξενοδοχείο που ονομαζόταν *Πολύκαρπος*. Από κάτω του υπήρχε ένα μεγάλο υπόγειο γκαράζ, και οι ραλίστες εκεί άφησαν τα τροχοφόρα τους. Κάποιοι υπεύθυνοι τούς είπαν ότι τα οχήματα θα φυλάσσονταν από τις δυνάμεις ασφαλείας της πόλης και, αν οι ραλίστες το επιθυμούσαν, μπορούσαν να ζητήσουν να τους γίνουν δωρεάν κάποιες βασικές επισκευές. Πληρωμένες από τις Αρχές της Άντχορκ.

Μόνο ένα καλό πλύσιμο χρειαζόταν ο *Γρύπας των Δρόμων*, νόμιζε η Ελοντί. Δεν είχε χτυπηθεί πουθενά, ούτε είχε πάθει καμια άλλη βλάβη. Και τα περισσότερα οχήματα στην ίδια κατάσταση φαινόταν να βρίσκονται – με φανερές εξαιρέσεις αυτά του Καλλέργη και του Ζορδάμη.

Αφού οι υπεύθυνοι τελείωσαν να τους μιλάνε για τα οχήματα, τους είπαν ότι μπορούσαν τώρα να πάνε στη ρεσεψιόν και να ζητήσουν τα κλειδιά για τα δωμάτιά τους. Θα φιλοξενούνταν ολόκληρη τη σημερινή ημέρα στον *Πολύκαρπο*, καθώς και την αυριανή· και μεθαύριο, δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, θα έτρεχαν επάνω στις ράμπες που είχαν ετοιμαστεί μέσα στην πόλη και θα συνέχιζαν έξω από αυτήν, προς τα ανατολικά, με επόμενο σημείο ελέγχου στη Νίρκωφ, στα Φέρνιλγκαν. Οι υπεύθυνοι είπαν ότι θα τους μιλούσαν, φυσικά, και αύριο ώστε να τους ενημερώσουν περισσότερο για το τι θα ακολουθούσε. Προς το παρόν, τους ευχήθηκαν καλή διαμονή στον *Πολύκαρπο*, και τους προέτρεψαν να μη διστάσουν να ζητήσουν από τους υπαλλήλους οτιδήποτε χρειάζονταν. Το προσωπικό βρισκόταν στη διάθεσή τους.

Το δωμάτιό της ήταν στον έβδομο όροφο του *Πολύκαρπου,* κι από τη μπαλκονόπορτα η Ελοντί μπορούσε να βλέπει άνετα τον μεγάλο ποταμό Σέρντιληθ και το Κρεμαστό Πάρκο της Άντχορκ: μια γιγάντια πλατφόρμα που κρεμόταν ανάμεσα στις πολυκατοικίες της πόλης με πανίσχυρες αλυσίδες, κι από κάτω της ήταν ένας από τους πιο πολυσύχναστους δρόμους, η Λεωφόρος Κλητού. Το Κρεμαστό Πάρκο ήταν γεμάτο δέντρα, λουλούδια, κιόσκια, πεζούλες, και μικρές τεχνητές λίμνες και σιντριβάνια. Η Ελοντί θυμόταν τις βόλτες που είχε κάνει εκεί όταν ήταν μικρή, όταν βρισκόταν στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ.

Χαμογέλασε, καθώς στο μυαλό της ήρθε μια φορά που εκείνη κι η Αλίκη είχαν φέρει δύο αγόρια στο Πάρκο, μες στα μεσάνυχτα, με σκοπό να τα ξελογιάσουν, και η όλη υπόθεση είχε εξελιχτεί τραγελαφική. Η Αλίκη είχε θυμώσει πολύ, και εν μέρει κατηγορούσε την Ελοντί για ό,τι είχε συμβεί.

Η Ελοντί πήρε τώρα το βλέμμα της από το Κρεμαστό Πάρκο και, καθώς ετοιμαζόταν για μπάνιο, αναρωτήθηκε τι να γινόταν η Αλίκη. Ήταν ακόμα στην Άντχορκ; Η Άντχορκ ήταν η γενέτειρά της, αλλά μπορεί και να είχε φύγει. Το Κόσμημα της Σεργήλης, παρότι είχε πολλά υπέρ, είχε και πολλά κατά, αναμφίβολα. Η Ελοντί, πάντως, δεν είχε ακούσει την Αλίκη ποτέ ώς τραγουδίστρια, και πολλές φορές είχε απορήσει μ'αυτό. Δεν είχε η Αλίκη τελειώσει τη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία τελικά; Είχε φύγει κι εκείνη; Ή κάτι άλλο, κάτι άσχημο, της είχε συμβεί;

Η Ελοντί έκανε ένα γρήγορο ντους και, μετά, ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ο ύπνος δεν άργησε καθόλου να την πάρει.

Και ονειρεύτηκε ότι οδηγούσε…

Όταν ξύπνησε αισθανόταν ξεκούραστη και πεινασμένη. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και κάλεσε τον Φοίνικα μέσω του επικοινωνιακού δίαυλου του ξενοδοχείου.

«*Ναι;*» ακούστηκε η φωνή του μετά από λίγο.

«Σε ξύπνησα;»

«*Ναι.*»

«Πεινάς;»

«*Ναι.*»

«Μία λέξη ξέρεις μόνο;»

«*Ναι.*»

Η Ελοντί γέλασε. «Πηγαίνω να φάω, στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Άμα θες έλα.»

«*Εντάξει. Θα κατεβώ.*»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και η Ελοντί άρχισε να ντύνεται και να βάφεται. Όταν είχε τελειώσει φορούσε ένα καφετί φόρεμα με μαύρα εφαρμοστά μανίκια και φούστα που επίσης μαύρη ήταν από τη μέση των μηρών ώς τα γόνατα όπου και σταματούσε. Στη μέση της δενόταν μια πλατιά μαύρη ζώνη. Στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι μαύρα γοβάκια και γκρίζες κάλτσες. Τα χείλη της ήταν βαμμένα κόκκινα, οι βλεφαρίδες της μαύρες. Τα καστανά μαλλιά της συγκρατούνταν πίσω με μια αργυρή, κεντητή κορδέλα γύρω από τους κροτάφους. Από τ'αφτιά της κρεμόταν ένα ζευγάρι αστραφτερά σκουλαρίκια – δύο μικρές ασημένιες νότες.

Η Ελοντί πήρε την τσάντα της και κατέβηκε στο εστιατόριο του *Πολύκαρπου* το οποίο βρισκόταν στον δεύτερο όροφο.

Παρατήρησε πως δεν ήταν η μόνη που πεινούσε. Οι περισσότεροι ραλίστες εδώ βρίσκονταν, καθώς και οι συνοδηγοί τους. Ο Καλλέργης και ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος ήταν ανάμεσά τους· κάθονταν κοντά σ'ένα από τα παράθυρα. Υπήρχαν μελανιές επάνω στο πρόσωπο του Καλλέργη, πρόσεξε τώρα η Ελοντί, καθώς κι ένα μικρό κόψιμο.

Ο Ζορδάμης ήταν επίσης εδώ, μαζί με την Καλλιόπη. Κάθονταν μακριά από τον Καλλέργη, στο κέντρο του εστιατορίου, και είχαν μπροστά τους ένα ψηλό μπουκάλι *τάο βις* (ποτό εισαγόμενο από τη διάσταση της Σάρντλι) το οποίο είχαν μισοτελειώσει.

Η Ελοντί είδε πως κι ο Φοίνικας ήταν στην τραπεζαρία. Καθόταν στο μπαρ κι έτρωγε ξηρούς καρπούς, έχοντας από κοντά ένα ποτήρι με κάποιο αναψυκτικό – Φλεγόμενο Γρύπα, μάλλον.

Η Ελοντί τον πλησίασε.

«Εγώ κοιμόμουν, εσύ άργησες να έρθεις,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Γκρινιάρη άντρα.»

«Η γυναίκα μου δεν παραπονιέται, πάντως.»

«Είναι πολύ ανεκτική, ίσως.»

«Θα φάμε;»

Η Ελοντί ένευσε. «Πάμε.»

Κάθισαν σ'ένα τραπέζι και σύντομα μια καλοντυμένη σερβιτόρα ήρθε για να πάρει παραγγελία. Μετά έφυγε, αφήνοντάς τους μόνους.

«Μίλησες καθόλου με τον Καλλέργη;» ρώτησε η Ελοντί.

«Φοβάμαι να τον πλησιάσω, έτσι όπως είναι η φάτσα του.»

Η Ελοντί καταλάβαινε τι εννοούσε. Η φάτσα του Καλλέργη ήταν, σίγουρα, άγρια τώρα – πράγμα που δεν οφειλόταν καθόλου στις μελανιές στο πρόσωπό του, ούτε στο κόψιμο.

«Ο Ζορδάμης, αντιθέτως, μοιάζει πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του,» παρατήρησε η Ελοντί.

«Πρώτος ήρθε στην Άντχορκ· γιατί να μην είναι ευχαριστημένος;» Ο Φοίνικας είχε πάρει μαζί του το αναψυκτικό, και ήπιε μια γουλιά.

«Κάτι πρέπει να έχει κάνει στο όχημά του, πάντως...»

«Τι εννοείς;»

«Σου είπα: κανονικά, δεν θα έπρεπε να μπορεί να καταφέρει εκείνο το άλμα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, «αλλά τα οχήματα ελέγχθηκαν. Και από Τεχνομαθή μάγο, μάλιστα.»

«Εκεί είναι το παράξενο...» Η Ελοντί ήταν προβληματισμένη. Άναψε ένα τσιγάρο.

Ο Φοίνικας δεν συνέχισε την κουβέντα.

Το φαγητό τους σύντομα ήρθε, κι άρχισαν να τρώνε χωρίς κουβέντες. Ήταν λιμασμένοι κι οι δυο τους. Είχαν να φάνε από χτες.

Λίγο προτού τελειώσουν, ο Φοίνικας είπε: «Λες η Αμαλία να ξέρει τίποτα ύποπτες λεπτομέρειες;» δείχνοντας την εν λόγω ραλίστρια με το βλέμμα του. Ήταν καθισμένη σ'ένα άλλο τραπέζι, έχοντας έρθει πριν από λίγο, και συζητούσε με τρεις ραλίστες και δύο συνοδηγούς. Η Ανθίνη ήταν επίσης εκεί.

«Μόνο αν ο Καλλέργης τής έχει μιλήσει,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Αλλά δεν το νομίζω.»

«Δεν το νομίζεις;»

«Μπορεί να της έχει πει κάτι, αλλά» – ήπιε μια γουλιά Σεργήλιο οίνο – «όχι την αλήθεια. Αν όντως τσούγκρισαν οχήματα με τον Ζορδάμη, αποκλείεται να πει σε κανέναν την αλήθεια.»

«Ούτε σ'εσένα;»

«Οι παρόντες εξαιρούνται. Εμένα μάλλον θα μου το πει, θέλοντας να με φέρει με το μέρος του. Για να είμαι ειλικρινής, μου κάνει εντύπωση που δεν με έχει πλησιάσει ακόμα.» *Περιμένει, άραγε, να τον πλησιάσω εγώ;* αναρωτήθηκε κοιτάζοντάς τον εκεί όπου καθόταν, κοντά στο παράθυρο, μαζί με τον Ηλιόδρομο. *Κι αν ναι, θα ήταν συνετό να ανταποκριθώ, ή όχι;*

«Τι σκέφτεσαι, Ελοντί;»

«Αν θα έπρεπε να πάω εγώ να του μιλήσω.»

«Όχι εδώ,» τόνισε ο Φοίνικας.

«Σίγουρα όχι εδώ. Νομίζεις ότι δεν έμαθα τίποτα από τους πράκτορες της Επανάστασης;»

Ο Φοίνικας μειδίασε, και γέμισε πάλι τα ποτήρια τους με Σεργήλιο οίνο.

Όταν είχε νυχτώσει για τα καλά, η Ελοντί πήγε προς το δωμάτιο του Καλλέργη μέσα στον *Πολύκαρπο.* Κοίταξε δύο φορές γύρω της, στον διάδρομο, για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν την παρακολουθούσε, και μετά χτύπησε την πόρτα.

Ο Καλλέργης άνοιξε, και δεν έμοιαζε αγουροξυπνημένος. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, εν μέρει ξεκούμπωτο, κι ένα μαύρο δερμάτινο παντελόνι. Ήταν ξυπόλυτος. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα μπουκάλι μπίρα.

«Ελπίζω να μην ενοχλώ...» είπε η Ελοντί.

Ο Καλλέργης τής έκανε νόημα να περάσει, κι εκείνη μπήκε στο δωμάτιο βλέποντας πως ο ραλίστας δεν ήταν μόνος: ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος ήταν επίσης εδώ, καθισμένος σε μια καρέκλα κι έχοντας κι εκείνος ένα μπουκάλι μπίρα στα χέρια. Χαιρέτησε την Ελοντί μ’ένα νεύμα.

Αλλά προτού εκείνη προλάβει να ανταποδώσει τον χαιρετισμό, ο Καλλέργης είπε: «Τώρα που τον είδες τι είναι, ήρθες να μου μιλήσεις, ε;»

Η Ελοντί στράφηκε να τον ατενίσει. «Είδα ποιον;»

Τα μάτια του Καλλέργη στένεψαν. «Ας αφήσουμε τις σαχλαμάρες. Το ξέρεις ότι μιλάω για τον Ζορδάμη. Όπως σου είχα πει, προσπαθεί με κάθε τρόπο να κερδίσει τον αγώνα.»

«Τι συνέβη μεταξύ σας;» ρώτησε ήρεμα η Ελοντί. «Γιατί δεν πιστεύω πως ούτε εσύ ούτε αυτός βγήκατε μόνοι σας από τον δρόμο.»

Ο Καλλέργης κι ο Ηλιόδρομος αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Μετά ο Καλλέργης είπε: «Κατ'αρχήν, είδες πώς έτρεχε ο Ζορδάμης ή δεν είδες;»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Πήγαινε γρήγορα, ομολογουμένως–»

«*Γρήγορα;*» είπε ο Καλλέργης. «Δεν πήγαινε απλώς *γρήγορα!* Έχει κάνει κάτι στο όχημά του! Βρισκόταν πίσω μου, και ξαφνικά βρέθηκε δίπλα μου˙ και μετά, όταν με κυνήγησε ξανά, η ταχύτητά του ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Και η δύναμη του οχήματός του….»

Ο Ηλιόδρομος είπε: «Μας χτύπησε σαν να ήταν διπλάσιου, τριπλάσιου όγκου απ'ό,τι είναι.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω. Τι *ακριβώς* συνέβη, Καλλέργη; Προσπάθησε να σε φτάσει αλλά εσύ τον πέρασες, οπότε ήρθε και σε χτύπησε;»

«Περίπου.»

«Δηλαδή;»

Ο Καλλέργης ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του, ενώ και εκείνος και η Ελοντί στέκονταν ακόμα όρθιοι. «Ουσιαστικά, εγώ τον χτύπησα πρώτος. Αλλά ήμουν απόλυτα δικαιολογημένος–»

«Απόλυτα δικαιολογημένος που του επιτέθηκες!;»

«Τ'όχημά του είναι *πειραγμένο,* γαμώ τα πόδια της Λόρκης γαμώ! Δεν είναι κανονικό όχημα–»

«*Τεχνομαθείς μάγοι* έλεγξαν τα οχήματά μας, Καλλέργη!»

«Μαλακίες έκαναν! Δεν ξέρω τι έγινε αλλά το όχημα του Ζορδάμη είναι πειραγμένο!»

«Δεν είναι δυνατόν.»

Ο Ηλιόδρομος μίλησε, τότε, πριν από τον Καλλέργη, και η φωνή του ήταν πολύ πιο ήρεμη: «Αποκλείεται να μην είναι πειραγμένο, Ελοντί. Ακόμα κι αν, κάπως, η ταχύτητα είναι φυσιολογική, το χτύπημα που μας έδωσε δείχνει κάτι… άλλο.»

«Τον χτύπησα,» είπε ο Καλλέργης στην Ελοντί, «επειδή ήταν φανερό ότι δεν έπαιζε δίκαια, όπως εξαρχής φοβόμουν. Και τον έβγαλα από

τον δρόμο· τον είδαμε, και εγώ και ο Ηλιόδρομος, από τους καθρέφτες μας. Μετά, όμως, παρουσιάστηκε πάλι στο κατόπι μας σαν δαίμονας! Και μας κουτούλησε – από πίσω. Παραλίγο να μας διαλύσει. Ήταν τρομερή η δύναμή του, και η ταχύτητά του επίσης. Έκανα στο πλάι για να βγω από μπροστά του, αλλά εκείνος δεν με προσπέρασε απλώς: ήρθε δίπλα μου, με χτύπησε, και με πέταξε κατευθείαν έξω από τον δρόμο.» Κοίταξε τον Ηλιόδρομο κι ύστερα πάλι την Ελοντί. «Λίγο έλειψε να σκοτωθούμε. Θα το τεμαχίσω το κάθαρμα!»

Η Ελοντί κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Εντάξει,» είπε, «κάθισε. Και άκου και κάτι άλλο.»

Ο Καλλέργης κάθισε σε μια καρέκλα, αντίκρυ της και κοντά στον Ηλιόδρομο. «Τι άλλο;»

«Κι εγώ είδα τον Ζορδάμη να κάνει κάτι περίεργο,» αποκρίθηκε η Ελοντί, και του μίλησε για εκείνο το παράξενο άλμα: το άλμα που κανονικά ο Ζορδάμης δεν θα έπρεπε να μπορεί να κάνει.

«Κι ακόμα αμφιβάλλεις ότι κάτι συμβαίνει με το όχημά του;» απόρησε ο Καλλέργης. «Σ'το είπα, Ελοντί, πως ο Ζορδάμης δεν θα έπαιζε δίκαια σ'αυτό τον αγώνα, δεν σ'το είπα;»

«Τα οχήματά μας, όμως, ελέγχθηκαν, Καλλέργη… Πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να έκανε κάτι *μετά*.»

«Πότε 'μετά'; Ήταν όλα τους κλειδωμένα μέσα στην πλατεία.»

«Κατά τη διάρκεια του αγώνα, ίσως.»

«Το ξέρεις ότι αυτό δεν γίνεται. Θα είχε έρθει τελευταίος στην Άντχορκ, αν σκόπευε να σταματήσει για να κάνει αλλαγές στο όχημά του.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Καλλέργης. «Δεν έχει μεγάλη σημασία τι ακριβώς έκανε. Συμφωνείς τώρα μαζί μου, Ελοντί; Το βλέπεις ότι ο Ζορδάμης δεν σκοπεύει να παίξει δίκαια;»

Η Ελοντί δεν μπορούσε παρά να το παραδεχτεί. Ήταν προφανές. «Σίγουρα κάτι δεν πάει καλά…»

«Θα με βοηθήσεις, λοιπόν;»

«Σου είπα: δεν θα γίνω τροχοφονιάς.»

«Θα τον αφήσεις να νικήσει;»

«Τα οχήματά μας θα ελεγχθούν και πάλι, προτού ξεκινήσουμε μεθαύριο,» του θύμισε η Ελοντί.

«Και τι πάει να πει αυτό; Είδες πως, ό,τι κι αν είναι εκείνο που κάνει ο Ζορδάμης, δεν μπορεί να εντοπιστεί ούτε από μηχανικούς ούτε από μάγους!»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Τότε πρέπει απλά να είναι καλός οδηγός–»

«Αυτές είναι ανοησίες, και το ξέρεις!»

«Σ'το ξαναλέω γι'ακόμα μια φορά. Δεν πρόκειται να σε βοηθήσω να σαμποτάρεις τον Ζορδάμη. Δεν πρόκειται να γίνω τροχοφονιάς.»

Ο Καλλέργης αναστέναξε. «Δεν είσαι η μόνη που έχει προσέξει ότι κάτι αφύσικο συμβαίνει με το όχημα του Ζορδάμη. Κι άλλοι ραλίστες παρατήρησαν ότι έτρεχε με *πολύ* μεγάλη ταχύτητα.»

«Τότε,» είπε η Ελοντί καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού, «ζήτα από αυτούς βοήθεια.»

«Κανένας, βέβαια, δεν μας είπε ότι είδε κάτι σαν αυτό που περιέγραψες εσύ,» της τόνισε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος. «Και κανένας δεν φαίνεται να πιστεύει ότι το όχημα του Ζορδάμη είναι πειραγμένο.»

«Είπατε και σε άλλους ότι αυτός ήταν που σας έβγαλε από τον δρόμο;»

Ο Καλλέργης κούνησε το κεφάλι. «Μόνο εσύ το ξέρεις. Αλλά είμαι βέβαιος πως αρκετοί το υποπτεύονται. Το δικό μας όχημα και το όχημα του Ζορδάμη ήταν τα μόνο χτυπημένα που έφτασαν στην Άντχορκ.»

«Μην το πεις σε κανέναν άλλο,» της ζήτησε ο Ηλιόδρομος, «ακόμα κι αν δεν θέλεις να μας βοηθήσεις.»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Δεν είναι ότι δεν θέλω να σας βοηθήσω– Και μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να πω τίποτα. Δεν είναι ότι δεν θέλω να σας βοηθήσω, αλλά δεν θέλω και ν'αρχίσω να σαμποτάρω τα οχήματα άλλων ραλιστών – ούτε καν το όχημα του Ζορδάμη.»

«Δε θ'*αρχίσεις* να σαμποτάρεις,» της είπε Καλλέργης. «Ούτε εγώ θ'*αρχίσω* να σαμποτάρω. Για τον Ζορδάμη μόνο θα κάνουμε αυτή τη χάρη. Και ούτε εμένα μ'αρέσει, πίστεψέ με.»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν μπορώ να το κάνω. Λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται.» Βάδισε προς την έξοδο του δωματίου.

«Τουλάχιστον,» είπε ο Καλλέργης πίσω της, «φρόντισε να προσέχεις στον δρόμο, μεθαύριο.»

«Κι εσύ,» αποκρίθηκε η Ελοντί, ρίχνοντάς του μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της. «Και μην ξαναεπιχειρήσεις τίποτα παρόμοιο εναντίον του. Ειδικά αφού πιστεύεις ότι το όχημά του είναι πειραγμένο με κάποιο τρόπο.»

Ύστερα από την κατανάλωση ενός μπουκαλιού *τάο βις* και ενός μπουκαλιού Σεργήλιο οίνο στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, πήγαν στο δωμάτιό του για να συνεχίσουν να γιορτάζουν την πρώτη τους νίκη. Αμέσως μόλις μπήκαν, όμως, ο επικοινωνιακός δίαυλος άρχισε να κουδουνίζει.

Ο Ζορδάμης τον πλησίασε εκεί όπου ήταν κρεμασμένος στον τοίχο και τον ενεργοποίησε έτσι ώστε να μπορούν ν'ακούσουν κι οι δύο.

«Μάλιστα;» είπε.

«*Μάθαμε ότι ήρθες πρώτος στην Άντχορκ, Ζορδάμη,*» ακούστηκε μια αντρική φωνή που εκείνος δεν αναγνώριζε. «*Έχεις τα συγχαρητήριά μας. Μας ακούει τώρα κανένας άλλος;*»

«Μόνο η συνοδηγός μου, η οποία γνωρίζει για εσάς.»

«*Μάλιστα,*» αποκρίθηκε ο άγνωστος. «*Μου ζήτησαν να σου πω ότι ελπίζουμε πως θα συνεχίσεις να αγωνίζεσαι με τον ίδιο ζήλο, και πως σύντομα θα έχουμε ό,τι μας χρωστάς.*»

«Θα πάρετε τα λεφτά σας, μην ανησυχείτε,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, κι έκλεισε απότομα τον δίαυλο. *Τι σκατά μ'έπιασε κι έμπλεξα μαζί σας; Γεννήματα της Λόρκης, όλοι σας!* γρύλισε από μέσα του.

«Μην τσαντίζεσαι,» του είπε η Καλλιόπη, μεθυσμένα. «Δεν τους ήξερες τι θα έλεγαν; Τα ίδια δε μας έλεγαν και στη Νέσριβεκ; Όλο λόγια είναι!» Έβγαλε το δεξί της παπούτσι με το αριστερό χέρι και το πέταξε προς μια μεριά˙ έβγαλε και το αριστερό, με το δεξί χέρι, και το πέταξε προς την αντίθετη μεριά, με αποτέλεσμα να καταλήξει πάνω στο τασάκι στο κομοδίνο. «Ουπς!» έκανε η Καλλιόπη. «Χαχαχαχαχα…»

«Όχι,» είπε ο Ζορδάμης, «*δεν* είναι μόνο λόγια.» Κι εκείνος αισθανόταν ζαλισμένος από το ποτό, αλλά μάλλον τον είχε χτυπήσει λιγότερο στο κεφάλι. «Ξεχνάς ποιοι είναι;»

«Είπαμε ότι θα γιορτάσουμε, δεν θα γιορτάσουμε;» Η Καλλιόπη πήδησε πάνω στον καναπέ, όρθια. Το κεφάλι της έφτανε σχεδόν ώς το ταβάνι του δωματίου, τώρα.

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε βλέποντάς την έτσι. *Είναι τελείως φτιαγμένη.*

Η Καλλιόπη προσπάθησε να βγάλει τη μπλούζα της, τραβώντας την πάνω από το κεφάλι, αλλά μπλέχτηκε κι άρχισε να γρυλίζει, βρίζοντας.

Ο Ζορδάμης στάθηκε μπροστά στον καναπέ, για να τη βοηθήσει. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο η μπλούζα να βγει αν δεν ήσουν τελείως μεθυσμένος. Και τώρα γελούσαν κι οι δυο τους.

«Είσαι μεθυσμένη,» της είπε, «τελείως.»

Η Καλλιόπη πίεσε την άκρη της μύτης του με το δάχτυλό της, καθώς ακόμα στεκόταν πάνω στον καναπέ. «Κι εσύ,» γέλασε.

«Ευτυχώς που δεν μου έβγαλες κανένα μάτι,» είπε ο Ζορδάμης· και, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της, φίλησε το γαλανό δέρμα της κοιλιάς της και τη σήκωσε από τον καναπέ. Παραπάτησε, όμως, καθότι κι εκείνος ζαλισμένος, και βρέθηκαν κι οι δυο τους στο πάτωμα, γελώντας σαν παλιάτσοι.

«Αυτό που υποπτευόμασταν, λοιπόν,» είπε ο Φοίνικας, καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του, ντυμένος με μια ρόμπα.

Η Ελοντί είχε έρθει να τον επισκεφτεί στο δωμάτιό του ύστερα από τη συζήτησή της με τον Καλλέργη, όπως είχαν συμφωνήσει. «Ναι,» αποκρίθηκε τώρα. «Και θα το έχουν υποπτευθεί κι άλλοι, σίγουρα.» Ήταν καθισμένη στην καρέκλα αντίκρυ του, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. «Αλλά δεν θα έχουν υποπτευθεί τη *δύναμη* με την οποία είπε ο Καλλέργης ότι ο Ζορδάμης χτύπησε το όχημά του.»

«Μήπως υπερέβαλλε;»

«Δεν το νομίζω. Και εκείνος και ο Ηλιόδρομος το πρόσεξαν. Το όχημα του Ζορδάμη δεν είναι μόνο πιο γρήγορο απ'ό,τι θα έπρεπε˙ είναι και πιο δυνατό – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.»

«Και πιο ελαφρύ, ίσως,» είπε ο Φοίνικας, «αν σκεφτούμε το άλμα που έκανε. Γενικά, πιο… Δεν ξέρω πώς να το χαρακτηρίσω, Ελοντί. Τι θα μπορούσε να επιφέρει τέτοιες αλλαγές σ'ένα όχημα; Καλύτερη μηχανή; Δε νομίζω ότι αυτό θα ήταν αρκετό.»

«Με κάποιου είδους μαγεία μοιάζει – αν και δεν έχω δει, ούτε ξανακούσει, τίποτα παρόμοιο. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, Τεχνομαθείς μάγοι το έλεγξαν και δεν βρήκαν τίποτα…» Μόρφασε, υψώνοντας τους ώμους. «Τι άλλο να κάνεις;»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Φοίνικας. «Ας κοιμηθούμε. Δεν έχει νόημα να κάνουμε άλλες υποθέσεις απόψε. Από μεθαύριο, όμως, θα πρέπει να προσέχουμε το όχημα του Ζορδάμη. *Πολύ.* Είναι φονικό εργαλείο, προφανώς.»

«Όλα τα οχήματα είναι, δυνητικά, φονικά εργαλεία.»

«Καταλαβαίνεις, όμως, τι εννοώ…»

Η Ελοντί καταλάβαινε.

«Αν ο Καλλέργης έχει δίκιο,» συνέχισε ο Φοίνικας, «ότι ο Ζορδάμης χρωστά χρήματα και θέλει οπωσδήποτε να κερδίσει τον αγώνα για να ξεπληρώσει, τότε δεν θα διστάσει ακόμα και να σκοτώσει άλλους ραλίστες καθοδόν, αν θεωρήσει ότι αποτελούν πρόβλημα για εκείνον.»

«Ήταν ανέκαθεν μεγάλος μαλάκας,» είπε η Ελοντί, «αλλά *φονιάς;*» Έσμιξε τα χείλη. «Δε νομίζω ότι ήταν φονιάς ποτέ. Και…» Κόμπιασε.

«Επιτέθηκε, όμως, στον Καλλέργη. Ουσιαστικά, θα μπορούσε να τον είχε σκοτώσει. Πρέπει να τον προσέχουμε, Ελοντί, γιατί το ίδιο πιθανώς να κάνει και σ'εμάς.»

«Ο Καλλέργης ήταν που επιχείρησε πρώτος να τον βγάλει από τον δρόμο,» του θύμισε η Ελοντί. Αλλά το βλέμμα που της έριξε ο Φοίνικας μαρτυρούσε ότι δεν το θεωρούσε αυτό καλό λόγο για να εμπιστευτούν τον Ζορδάμη. Ήταν επικίνδυνος.

Η Ελοντί ρώτησε: «Πιστεύεις ότι έπρεπε να είχα συμφωνήσει με τον Καλλέργη;»

«Σχετικά με τι;»

«Για να του προσφέρω βοήθεια…»

Ο Φοίνικας κούνησε το κεφάλι. «Όχι· καλά έκανες που αρνήθηκες ξανά. Δε μ'αρέσει όπως παίζει ο Ζορδάμης, αλλά ούτε και όπως παίζει ο Καλλέργης.»

Η Ελοντί ένευσε, συμφωνώντας.

9

Το επόμενο πρωί, οι υπεύθυνοι για το Πανδιαστασιακό Ράλι στην Άντχορκ συγκέντρωσαν τους ραλίστες σε μια αίθουσα του ξενοδοχείου *Πολύκαρπος.* Όταν όλοι τους βρίσκονταν εκεί, καθισμένοι στις θέσεις που περίμεναν αυτούς και τους συνοδηγούς τους, η διπλή πόρτα της αίθουσας έκλεισε και μια υπάλληλος πέρασε μπροστά από όλους τους ραλίστες δίνοντάς τους ένα κομμάτι χαρτί και μια μικρή πλακέτα.

Η Ελοντί, ξετυλίγοντας το χαρτί, είδε πως ήταν ένας χάρτης της Άντχορκ αλλά με έντονες κόκκινες γραμμές πάνω από το υπόλοιπο σχέδιο. Οι γραμμές αυτές έμοιαζαν να σχηματίζουν έναν λαβύρινθο. Και στην επάνω αριστερή άκρη του χάρτη έγραφε: ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΥ ΕΝΑΕΡΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ. Η Ελοντί κατάλαβε: *Οι ράμπες πάνω στις οποίες θα αγωνιστούμε αύριο, ώσπου να βγούμε από την πόλη.*

Η μικρή πλακέτα, όμως – ένα μέσο αποθήκευσης δεδομένων (οπτικών ή ακουστικών, συνήθως) – δεν είχε ιδέα σε τι μπορεί να χρειαζόταν…

Όταν οι υπεύθυνοι – ένας κουστουμαρισμένος άντρας και δύο πιο άνετα ντυμένοι – ανέβηκαν στο βάθρο αντίκρυ των θέσεων όπου κάθονταν οι ραλίστες, η υποψία της Ελοντί επιβεβαιώθηκε: Οι υπεύθυνοι είπαν πως οι χάρτες που είχαν δοθεί έδειχναν το σύμπλεγμα των ραμπών που περνούσαν πάνω κι ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες της Άντχορκ, και όπου θα έτρεχαν οι ραλίστες μέχρι να βγουν από την πόλη και να συνεχίσουν την πορεία τους προς τα ανατολικά.

Ο ένας από τους δύο πιο άνετα ντυμένους άντρες – λευκόδερμος σαν την Ελοντί, ξανθός, και μουσάτος – εξήγησε ότι οι ράμπες δεν αποτελούσαν έναν και μοναδικό δρόμο· διακλαδίζονταν σε διάφορα σημεία, όπως θα μπορούσαν να δουν οι οδηγοί. Ο καθένας, λοιπόν, θα έπρεπε να βρει τον *δικό του* δρόμου για να βγει από τον εναέριο λαβύρινθο.

Και οι ράμπες δεν ήταν πολύ φαρδιές – μετά βίας χωρούσαν δύο οχήματα το ένα πλάι στο άλλο – επομένως οι διαδρομές που έμοιαζαν με σύντομοι δρόμοι μπορεί να μην ήταν τελικά τέτοιοι όταν πολλά οχήματα προσπαθούν να πάνε από εκεί. Μόνο οι πιο έξυπνοι και ευέλικτοι οδηγοί θα κατάφερναν να βγουν πρώτοι από τον λαβύρινθο, τόνισε ο λευκόδερμος ξανθομάλλης άντρας, που η Ελοντί έβρισκε συμπαθητικό.

«Σε τι χρειάζεται αυτό που μας δώσατε;» ρώτησε η Χοαρκίδα Εύψυχη, υψώνοντας την πλακέτα που τους είχε δοθεί μαζί με τον χάρτη.

«Μέσα σ'αυτή την πλακέτα,» απάντησε ο άλλος άνετα ντυμένος άντρας – γαλανόδερμος και μαυρομάλλης, με γυαλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο – «είναι ο χάρτης που έχετε και στο χαρτί. Η μοναδική διαφορά είναι ότι, βάζοντας την πλακέτα σ'έναν προβολέα, θα παρουσιαστεί μπροστά σας η πόλη και οι ράμπες σε τρισδιάστατο ολόγραμμα. Πιθανώς να σας φανεί χρήσιμο επειδή πολλές ράμπες περνάνε πάνω ή κάτω από τις άλλες. Ο χάρτινος χάρτης προσπαθεί, βέβαια, να το δείξει αυτό, αλλά η τρισδιάστατη, ολογραφική αναπαράσταση θεωρήσαμε πως είναι καλύτερη.»

«Στα δωμάτιά σας,» πρόσθεσε ο κουστουμαρισμένος άντρας, που κι αυτός φορούσε γυαλιά και ήταν γαλανόδερμος, «υπάρχει προβολέας που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε.»

«Σχετικά με την υπόλοιπη διαδρομή, τώρα,» είπε ο ξανθομάλλης, λευκόδερμος άντρας. «Βγαίνοντας από την Άντχορκ θα τρέξετε ανατολικά, επάνω στη δημοσιά. Τον δρόμο τον έχετε σημειωμένο σε χάρτη, υποθέτω, από τη Νέσριβεκ, σωστά;» Αρκετοί ραλίστες αποκρίθηκαν πως τον είχαν, οπότε ο άντρας συνέχισε: «Θα πάτε ανατολικά, λοιπόν, και θα σταματήσετε στο επόμενο κέντρο ελέγχου, στη Νίρκωφ. Η διαδρομή είναι μεγάλη: διπλάσια από την προηγούμενη. Είναι βέβαιο ότι κανένας δεν θα μπορεί να φτάσει στη Νίρκωφ χωρίς ούτε μία τουλάχιστον στάση. Το πού θα σταματήσετε, όμως, εσείς το αποφασίζετε. Οι πόλεις όλες, από εδώ ώς τη Νίρκωφ, έχουν ειδοποιηθεί για το ράλι, και θα υπάρχουν κάποια μέρη έτοιμα για εσάς. Το πανδοχείο *Τροφή για τους Τροχούς* μάς ενημέρωσε, επίσης, πως θα σας περιμένει. Αν και υποθέτω πως σχεδόν κανένας δεν θα σταματήσει εκεί, καθώς βρίσκεται σχετικά κοντά στην Άντχορκ.»

Τροφή για τους Τροχούς… Παλιές αναμνήσεις ήρθαν στο μυαλό της Ελοντί. Το ήξερε αρκετά καλά αυτό το πανδοχείο. Αλλά δεν ήταν τώρα ώρα να θυμάται τέτοια. Ο ξανθός άντρας είχε δίκιο: Κανένας δεν πρόκειται να σταματούσε τόσο κοντά στην Άντχορκ. Διακόσια χιλιόμετρα απόσταση δεν ήταν τίποτα για όλους τους ραλίστες μέσα σε τούτη την αίθουσα.

«Στη Νίρβεκ, όμως,» είπε ο άντρας, «όπου πολλοί μάλλον θα επιλέξουν να σταματήσουν, υπάρχουν αρκετά μέρη που επίσης σας περιμένουν. Και αρκετοί δημοσιογράφοι και θεατές είμαι βέβαιος πως θα είναι εκεί. Να έχετε το νου σας να μην καθυστερήσετε.

»Υπάρχουν ερωτήσεις;»

«Στη δημοσιά θα βρούμε εμπόδια;» ρώτησε ο Έκτορας Νικένρωφ.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο ξανθός άντρας. «Κάποια εμπόδια θα συναντήσετε. Κυκλοφορία, όμως, ο δρόμος δεν θα έχει. Έχουμε ειδοποιήσει τους πάντες.»

«Ωστόσο,» τόνισε ο κουστουμαρισμένος άντρας, «οφείλετε να είστε προσεχτικοί. Στη δημοσιά από τη Νέσριβεκ ώς εδώ είπατε ότι βρήκατε ένα νεκρό βόδι μες στη μέση του δρόμου…»

Αρκετοί ραλίστες γέλασαν.

«Αντί για νεκρό βόδι,» συνέχισε ο κουστουμαρισμένος άντρας, «θα μπορούσε να ήταν κάποιος τυχαίος, *ζωντανός* χωρικός που προσπαθούσε να περάσει τον δρόμο. *Προσοχή,* επομένως.»

«Θα γίνει έλεγχος στα οχήματά μας προτού ξεκινήσουμε;» ρώτησε ένας ραλίστας.

«Θα γίνει,» απάντησε ο ξανθός άντρας. «Από το μεσημέρι και μετά δεν θα μπορείτε να κατεβείτε στο γκαράζ. Θα σας δοθεί πρόσβαση ξανά στα οχήματά σας αύριο το πρωί. Και, προτού φύγετε από τούτη την αίθουσα, πρέπει όλοι να μου παραδώσετε τα κλειδιά των οχημάτων σας, προκειμένου να γίνουν οι έλεγχοι.»

«Θα ελεγχθούν και από Τεχνομαθείς μάγους;» ρώτησε ο Καλλέργης.

«Ασφαλώς.»

«Και όσα θέλουν επισκευές;»

«Θα πάτε να κάνετε τώρα τις επισκευές, πριν από το μεσημέρι,» είπε ο ξανθομάλλης άντρας. «Και θα σας προσφερθεί ό,τι βοήθεια χρειάζεστε.»

Οι μόνοι που ήθελαν να πάνε να κάνουν επισκευές ήταν ο Καλλέργης και ο Ζορδάμης, με τους συνοδηγούς τους. Μπήκαν όλοι μαζί στον ανελκυστήρα κι άρχισαν να κατεβαίνουν.

Στην αρχή, κανένας δεν μιλούσε σε κανέναν, κι απέφευγαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο, ρίχνοντας μονάχα λοξά βλέμματα – εχθρικά. Μετά, ο Καλλέργης είπε στον Ζορδάμη:

«Ήταν ακριβό;»

«Ποιο πράγμα;» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης.

«Το όχημά σου.»

«Το έχω… μπαλώσει τόσες πολλές φορές που έχω πια ξεχάσει την αρχική τιμή.»

«Φαντάζομαι,» είπε ο Καλλέργης. «Η μηχανή; Δικής σου κατασκευής;»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Δε φτιάχνω μηχανές!»

«Τι μηχανή είναι, τότε;»

Ο ανελκυστήρας έφτασε στο υπόγειο γκαράζ, και, καθώς η πόρτα του άνοιγε αυτόματα, ο Ζορδάμης είπε στον Καλλέργη το είδος της μηχανής του οχήματός του.

«Αυτή δεν είναι και τόσο σπάνια,» παρατήρησε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος.

«Τι περίμενες;» είπε ο Ζορδάμης ενώ, συγχρόνως, η Καλλιόπη έλεγε: «Εξαρτάται πώς τη μεταχειρίζεται ο καθένας.»

«Θα έχει κι αυτή πολλά ‘μπαλώματα’, υποθέτω,» σχολίασε ο Καλλέργης καθώς έβγαιναν από τον ανελκυστήρα.

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε. «Ελάχιστα, σε διαβεβαιώνω.»

Και μετά απομακρύνθηκαν ο ένας από τον άλλο, και οι συνοδηγοί τους τους ακολούθησαν.

«Τι μαλάκας…» μόρφασε η Καλλιόπη. «Τι προσπαθούσε; Να μας ‘ξεσκεπάσει’;» Γέλασε κοφτά, χλευαστικά.

«Ο άνθρωπος είναι διανοητικά καθυστερημένος,» είπε ο Ζορδάμης· «είναι γνωστό.»

Πλησίασαν το όχημά τους, και ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου ήρθε προς το μέρος τους, ρωτώντας πώς θα μπορούσε να τους εξυπηρετήσει.

Η Ελοντί δεν είχε επισκευές να κάνει στον *Γρύπα των Δρόμων,* έτσι κάθισε στο δωμάτιό της μαζί με τον Φοίνικα. Έβαλαν την πλακέτα στον προβολέα και το ολόγραμμα των εναέριων δρόμων παρουσιάστηκε αντίκρυ τους. Με το πάτημα μερικών κουμπιών επάνω στον προβολέα, μάλιστα, μπορούσαν να το γυρίσουν προς όποια μεριά ήθελαν.

«Είχε δίκιο,» παρατήρησε η Ελοντί: «αλλιώς είναι τρισδιάστατο. Τελείως διαφορετικό.»

«Και πιο περίπλοκο,» πρόσθεσε ο Φοίνικας.

Μετά άρχισαν να σχεδιάζουν τον δρόμο που αύριο θα ακολουθούσαν, προσπαθώντας να μαντέψουν τι θα έκαναν οι άλλοι ραλίστες ώστε εκείνοι να κάνουν κάτι πιο έξυπνο. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν, παρατήρησε ο Φοίνικας ύστερα από κάποια ώρα, ότι *όλοι* έτσι θα σκέφτονταν: όλοι θα προσπαθούσαν να προβλέψουν τους άλλους. «Και κανένας μας δεν είναι χαζός, Ελοντί.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν; Να το αφήσουμε στην τύχη;»

«Σίγουρα όχι. Αλλά η τύχη θα παίξει μεγάλο ρόλο όπως φαίνεται. Το μόνο καλό είναι πως και να μη βγεις πρώτος απ'αυτό τον λαβύρινθο δεν χάλασε κι ο κόσμος. Η διαδρομή δεν είναι μεγάλη· μπορείς να προλάβεις τους υπόλοιπους στη δημοσιά ανατολικά.»

Η Ελοντί το καταλάβαινε αυτό· δεν χρειαζόταν να το ακούσει από τον Φοίνικα. Ανασήκωσε τους ώμους, λέγοντας: «Για το θέαμα γίνεται, κυρίως. Για να δικαιολογηθούν τα λεφτά που ζητάνε οι ξενοδόχες και οι καταστηματάρχες από τους τουρίστες.»

Όταν οι επισκευές του οχήματός τους τελείωσαν, ανέβηκαν στο δωμάτιο του.

«Ούτε το παραμικρό σημάδι ζωής δεν έδωσε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ,*» παρατήρησε η Καλλιόπη. «Κοιμάται όταν δεν έχεις αναμμένη τη μηχανή;»

«Έτσι έχει πει ο μάγος. Αυτός που ελέγχει τη μηχανή ελέγχει και τον δαίμονα.»

«Κι όταν ελέγξουν τη μηχανή οι υπεύθυνοι του αγώνα;»

«Την προηγούμενη φορά ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν δήλωσε την παρουσία του,» είπε ο Ζορδάμης, χωρίς καμια ανησυχία. Κάθισε στην καρέκλα πλάι στη μπαλκονόπορτα και τράβηξε την κουρτίνα για να κοιτάξει έξω.

«Φοβάμαι, πάντως, ότι ίσως αύριο ο Καλλέργης να επιχειρήσει κανένα κόλπο εναντίον μας,» άλλαξε θέμα η Καλλιόπη, ακόμα όρθια και βηματίζοντας.

«Σε κακό θα του βγει αν αποδειχτεί τόσο ηλίθιος. Τι σκέφτεσαι; ότι μπορεί να προσπαθήσει να μας πετάξει από τις ράμπες;»

Η Καλλιόπη δεν αποκρίθηκε, αλλά η σιωπή της έμοιαζε με θετική απόκριση.

Ο Ζορδάμης έστρεψε το βλέμμα του σ'εκείνη. «Δεν πρόκειται να το κάνει αυτό, γιατί όλοι θα μας βλέπουν. Είσαι σοβαρή; Είναι δυνατόν να προσπαθήσει να μας πετάξει μπροστά σε τόσο κόσμο;»

«Σωστά,» είπε η Καλλιόπη. «Έχεις δίκιο. Αλλά μετά, στην ανατολική δημοσιά....»

«Μετά, αν κάνει κάτι εναντίον μας, θα είναι το τελευταίο του λάθος.» Ο Ζορδάμης δεν είχε ούτε χρόνο ούτε διάθεση για ανοησίες. Ήθελε οπωσδήποτε να κερδίσει τούτο τον αγώνα, για να ξεπληρώσει το χρέος του – για να επιβιώσει. Κι αν αυτό σήμαινε πως έπρεπε να στείλει τον Καλλέργη σε άλλο σύμπαν, δεν τον πείραζε και τόσο. Ποτέ, άλλωστε, δεν τον συμπαθούσε. Τα οχήματά του ήταν πάντα οριακά απαγορευμένα. Με το ζόρι έμπαιναν στους αγώνες.

Η Καλλιόπη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, σκεπτική, με τα γόνατά της μαζεμένα και τα μποτοφορεμένα πόδια της σταυρωμένα στον αστράγαλο.

«Θα πάμε να φάμε τίποτα;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης.

Η όψη της άλλαξε, φανερώνοντας λιγότερο προβληματισμό. «Ναι,» είπε, και σηκώθηκε όρθια ξανά.

Ο Ζορδάμης σηκώθηκε επίσης. «Σταμάτησα ν'ανησυχώ εγώ κι ανησυχείς τώρα εσύ;»

«Για τον Καλλέργη ανησυχώ,» είπε η Καλλιόπη. «Είναι ξεπαρμένος και παράτολμος, και εγωιστής, και πάντα θέλει να νικάει.»

«Ορισμένοι θα μπορούσαν να πουν τα ίδια και για μένα,» μόρφασε ο Ζορδάμης.

«Και για σένα τα ίδια ισχύουν,» τον διαβεβαίωσε η Καλλιόπη, υπομειδιώντας.

«Υποθέτω, είσαι πολύ πεινασμένη σήμερα.»

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος καθόταν, μέσα στο σούρουπο, και έπαιζε Τρεις Ζούγκλες – ένα Σάρντλιο παιχνίδι με κάρτες – μαζί με το *β'ζάιλ* του. Στον Καλλέργη, φυσικά, είχε πει ότι έπαιζε μόνος. Ούτε κανένας άλλος στη Σεργήλη γνώριζε για το πνεύμα της αγέννητης αδελφής του Ηλιόδρομου. Τα *β'ζάιλ* συνόδευαν όλους τους ευγενείς της Σάρντλι από πολύ μικρή ηλικία – τους συμβούλευαν, τους καθοδηγούσαν, τους έκαναν παρέα – αλλά ήταν κάτι που αυτοί εδώ οι Σεργήλιοι δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβαιναν· οπότε, ποιος ο λόγος να το γνωρίζουν;

Το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου τού έλεγε πού να μετατοπίσει τις κάρτες του – μια φωνή που μονάχα εκείνος άκουγε – και ο Ηλιόδρομος τις μετατόπιζε, αμίλητα, μοιάζοντας να παίζει μόνος.

«Κάποια στιγμή,» του είπε ο Καλλέργης, κοιτάζοντας πάλι το ολόγραμμα των εναέριων δρόμων όπου θα έτρεχαν αύριο, «πρέπει να με μάθεις κι εμένα να παίζω αυτό το παιχνίδι.»

Ο Ηλιόδρομος δεν μίλησε, και ο Καλλέργης τού έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, καθώς εκείνος ήταν καθισμένος οκλαδόν στο πάτωμα με τις κάρτες απλωμένες μπροστά του.

Ο Ηλιόδρομος πήρε μια κάρτα και τη γύρισε στο πλάι· μετά γύρισε μια άλλη ανάποδα· και τελικά αποκρίθηκε στον Καλλέργη: «Σου έχω ξαναπεί: είναι Σάρντλιο παιχνίδι· δεν θα σου αρέσει.» Ο Ηλιόδρομος το χρησιμοποιούσε για να ηρεμεί το μυαλό του, και προτιμούσε να παίζει με το *β'ζάιλ* του. Τον έφερνε σε επαφή με τους θεούς του που βρίσκονταν πέρα από ετούτη τη διάσταση, στη Σάρντλι. Ήταν ταξιδιάρης ο

Ηλιόδρομος ο Δεύτερος (όπως και πολλοί της οικογένειάς του, του Οίκου των Οδηγών), δεν είχε έρθει στη Σεργήλη εξαναγκαστικά, αλλά κάπου-κάπου ήθελε να αφήνει το μυαλό του να επιστρέφει για λίγο στην πατρίδα του, χωρίς περισπασμούς. Αυτοί οι Σεργήλιοι δεν ήξεραν να ηρεμούν· όλο βιάζονταν. Ούτε αφουγκράζονταν βαθιά την ψυχή τους. Τον διασκέδαζαν, όμως, τον Ηλιόδρομο, γι'αυτό κιόλας βρισκόταν εδώ. Είχαν γούστο.

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε ο Καλλέργης. Και πρόσθεσε, ίσως λιγάκι ενοχλημένα: «Προτιμάς να κάθεσαι να παίζεις παιχνίδια της διάστασής σου αντί να μελετάς τον χάρτη μαζί μου…»

«Δεν έχει τίποτ' άλλο να μελετήσουμε, Καλλέργη. Το είδαμε: τρεις είναι οι διαδρομές που συμφέρουν από το σημείο που θα ξεκινήσουμε» (και δεν θα ξεκινούσαν όλοι οι ραλίστες από το ίδιο σημείο· οι διοργανωτές τούς είχαν χωρίσει για να μην προκληθεί συνωστισμός), «αλλά οι παράγοντες είναι τόσοι πολλοί που κανένα σχέδιο δεν μπορεί να θεωρηθεί 'σωστό'. Μπορείς να πεις ότι όλα είναι σωστά και όλα λάθος *συγχρόνως*, έτσι όπως έχουν φτιάξει τις ράμπες.»

Λαβύρινθος, είπε το *β'ζάιλ* του, γελώντας. *Θα διασκεδάσουμε!* Η αγέννητη αδελφή του Ηλιόδρομου ήταν ταξιδιάρα, όπως εκείνος, και της άρεσαν διάφοροι περίεργοι τρόποι διασκέδασης.

«Ο Ζορδάμης, πάντως, υποθέτω πως θα έρθει από εδώ.» Ο Καλλέργης έδειξε. «Είναι νομίζω ο δρόμος που λογικά θα ακολουθούσε κάποιος σαν τον Ζορδάμη.»

«Ελπίζω,» είπε ο Ηλιόδρομος, «να μη σχεδιάζεις να κάνεις τίποτα εναντίον του. Όχι εδώ, τουλάχιστον.»

Ο Καλλέργης έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας το ολόγραμμα. Πάτησε ένα κουμπί επάνω στον προβολέα κάνοντας την τρισδιάστατη απεικόνιση να γυρίσει προς μια μεριά.

«Εκτός αν θέλεις να σκοτωθούμε όλοι. Ή να μας αποβάλουν αμέσως από το ράλι,» συνέχισε ο Ηλιόδρομος. «Φτηνά τη γλιτώσαμε την προηγούμενη φορά.»

«Κι ο Ζορδάμης επίσης.»

Το *β'ζάιλ* είπε: *Το όχημά του είναι σαν ζωντανό θηρίο! Χι-χι!*

Ο Ηλιόδρομος, μη θέλοντας να μιλήσει και να τον ακούσει ο Καλλέργης, πήρε απλώς ερωτηματική έκφραση καθώς κοίταζε προς τη μεριά

της αγέννητης αδελφής του – όπου μονάχα μια ελαφριά θολούρα διακρινόταν στον αέρα, αν ήξερες για τι να ψάξεις με τη ματιά σου. (Ο Καλλέργης δεν είχε την παραμικρή υποψία ότι το *β'ζάιλ* ήταν εκεί.)

Σαν ζωντανό θηρίο, επανέλαβε το *β'ζάιλ. Δεν το είδες πώς κινιόταν, Ηλιόδρομε; Έχεις αρχίσει να γίνεσαι όπως αυτούς τους Σεργήλιους;*

Ο Ηλιόδρομος δεν ήξερε αν ετούτη η παρατήρηση του *β'ζάιλ* του είχε κανένα νόημα, έτσι έμεινε σιωπηλός. Τι να έλεγε, εξάλλου, στον Καλλέργη;

Η αγέννητη αδελφή του του είπε ποια κάρτα να μετακινήσει εκ μέρους της, κι εκείνος υπάκουσε.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Καλλέργης, «τι θα κάνει τώρα. Θ'αρχίσει να πηδά από τη μια ράμπα στην άλλη, μ'αυτό το καταραμένο όχημά του;» Δεν υπήρχε αμφιβολία για ποιον μιλούσε.

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος προτίμησε ξανά να μείνει σιωπηλός, προσηλωμένος στο παιχνίδι με το *β'ζάιλ* του.

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

10

Το άλλο πρωί, οι ραλίστες πήραν τα οχήματά τους από το υπόγειο γκαράζ του *Πολύκαρπου* και βγήκαν στους δρόμους της Άντχορκ, όπου πλήθη τούς περίμεναν στους πεζόδρομους, στα μπαλκόνια, και στις οροφές, φωνάζοντας και φωτογραφίζοντας. Η μέρα ήταν λιγάκι μουντή, ο ήλιος κρυμμένος πίσω από σύννεφα, αλλά αυτό δεν φαινόταν να επηρεάζει στο ελάχιστο τη διάθεση κανενός.

Τα αγωνιστικά οχήματα χωρίστηκαν μπροστά και γύρω από το ψηλό ξενοδοχείο, πηγαίνοντας προς τα σημεία εκκίνησης˙ γιατί, φυσικά, δεν θα ξεκινούσαν όλα από το ίδιο σημείο τον αγώνα επάνω στους εναέριους δρόμους: ο συνωστισμός, και ο κίνδυνος ατυχήματος, θα ήταν τρομερός σε μια τέτοια περίπτωση. Τα σημεία εκκίνησης ήταν έξι, και πέντε ραλίστες θα πήγαιναν στο καθένα. Το ποιοι θα ξεκινούσαν πού είχε αποφασιστεί τυχαία από τους υπεύθυνους του ράλι στην Άντχορκ. Όταν είχαν συγκεντρώσει, χτες, τους οδηγούς στην αίθουσα για να τους μιλήσουν, είχαν κάνει και την επιλογή. Λίγο πριν από την ολοκλήρωση της ενημέρωσης, οι υπεύθυνοι είχαν ενεργοποιήσει μια μεγάλη οθόνη, και ο κουστουμαρισμένος άντρας με τα γυαλιά είχε πληκτρολογήσει σε μια κονσόλα. Τα ονόματα των ραλιστών είχαν παρουσιαστεί στην οθόνη, το ένα κάτω από το άλλο. Ο κουστουμαρισμένος άντρας είχε πατήσει κι άλλα πλήκτρα στην κονσόλα, και τα ονόματα είχαν αρχίσει να περιστρέφονται, ενώ από πάνω τους είχαν παρουσιαστεί έξι στήλες, που στην κορυφή της πρώτης ήταν γραμμένο ΣΗΜΕΙΟ ΕΚΚΙΝΗΣΗΣ Α΄, στην κορυφή της δεύτερης ΣΗΜΕΙΟ ΕΚΚΙΝΗΣΗΣ Β΄, και ούτω καθεξής. Τα ονόματα, μετά από μερικά δευτερόλεπτα στροβιλίσματος, είχαν διαιρεθεί ανάμεσα στις έξι στήλες, μοιάζοντας να εκτοξεύονται προς την καθεμία. Σε κάθε στήλη τώρα βρίσκονταν από πέντε ονόματα ραλιστών.

Η Ελοντί είχε την ατυχία να βρίσκεται στο ίδιο σημείο εκκίνησης με τον Ζορδάμη. Ατυχία, επειδή τον θεωρούσε επικίνδυνο ύστερα από αυτά που είχε δει – αν και δεν νόμιζε πραγματικά ότι θα έκανε τίποτα ύποπτο τώρα, μέσα στην ίδια την Άντχορκ, μπροστά σε τόσους θεατές.

Εκτός από την Ελοντί και τον Ζορδάμη, από το ίδιο σημείο θα ξεκινούσαν και άλλοι τρεις ραλίστες: ο Άνθιμος Νίλεντριφ, η Άλβα Σιριφάνδη, και ο Καθάριος Μονοβάτης.

Τα οχήματά τους τώρα σταμάτησαν στον δρόμο όπου βρισκόταν η κεκλιμένη ράμπα που έδινε πρόσβαση στις υπόλοιπες. Παρατάχθηκαν το ένα δίπλα στο άλλο, ενώ πλήθη θεατών βρίσκονταν γύρω τους, κι ένας άντρας στεκόταν επάνω σε μια εξέδρα και κρατούσε μια σημαία υψωμένη ενώ κοίταζε το ρολόι στον καρπό του.

Οι μηχανές των πέντε οχημάτων μούγκριζαν· οι ραλίστες περίμεναν το σήμα για να ξεκινήσουν.

Η Ελοντί είχε τα γαντοφορεμένα χέρια της στο τιμόνι και τα πόδια της στα πετάλια. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στην κεκλιμένη ράμπα, πίσω από τα σκούρα γυαλιά της. Από το μυαλό της είχε σβήσει η ύπαρξη των άλλων ραλιστών.

Η σημαία κατέβηκε–

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι στο τέρμα. Ο ποταμός άρχισε να κυλά ορμητικά γύρω της, αλλά όχι αφύσικα: όλα ήταν όπως έπρεπε. Ομαλή ροή. Το όχημα προέκταση του σώματός της.

Το κεκλιμένο επίπεδο φάνηκε να έρχεται απότομα κοντά της – και μετά η Ελοντί το είχε καβαλήσει κι έτρεχε επάνω στις ράμπες, στον αέρα, πιο ψηλά από τις περισσότερες πολυκατοικίες της Άντχορκ.

Πλάι της μπορούσε να δει, με την άκρια του ματιού, ένα άλλο όχημα. *Έξι τροχοί. Ο Καθάριος Μονοβάτης.* Οι δυο τους προηγούνταν· οι άλλοι ακολουθούσαν.

«Πού είν’ ο Ζορδάμης;» ρώτησε η Ελοντί τον Φοίνικα χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει, έχοντας τα μάτια της στις ράμπες.

«Πίσω μας ακριβώς. Μαζί με τον Άνθιμο. Η Άλβα έρχεται τελευταία.»

Η Ελοντί έστριψε σε μια ράμπα δεξιά, και ο Μονοβάτης την ακολούθησε.

«Μόλις χάσαμε τον Ζορδάμη,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

«Πήγε προς άλλη κατεύθυνση;»

«Ναι.»

Η Ελοντί έστριψε ξανά, παρακάτω, ανεβαίνοντας. Ο Μονοβάτης τώρα δεν την κυνήγησε, αλλά η Ελοντί συνάντησε δύο άλλα οχήματα μπροστά της: της Αμαλίας και του Ευγένιου Έλιρνοφ. Και δεν μπορούσε να τους προσπεράσει˙ δεν υπήρχε χώρος. Υποχρεωτικά, τους ακολούθησε.

«Πρέπει να στρίψουμε,» είπε ο Φοίνικας.

Ύστερα, όμως, ο Ευγένιος έστριψε πρώτος. Και η Ελοντί τον κυνήγησε, επάνω σε μια χαμηλότερη ράμπα˙ τον έφτασε˙ τον προσπέρασε. Άλλαξε ράμπα ξανά. Είδε τον Καλλέργη αντίκρυ της, αλλά δεν νόμιζε ότι μπορούσε να τον περάσει.

Απρόσμενα, ένας άλλος ραλίστας ξεπρόβαλε μπροστά της, ερχόμενος από μια ράμπα επάνω κι αριστερά. Κι άρχισε να προσπαθεί να την προσπεράσει. Η Ελοντί τον αναγνώρισε: *Ο Έκτορας Νικένρωφ.* Άφησε το ένστικτό της να την καθοδηγήσει. Τα μάτια της είδαν συνωστισμό προς μια διχάλα των ραμπών, κι απέφυγε αυτό το μέρος παρότι έμοιαζε να οδηγεί πιο γρήγορα προς την έξοδο του λαβυρίνθου.

Μετά, κάτι μέσα της της είπε να στρίψει σ'ένα άλλο σημείο – ένα τελείως αλλόκοτο σημείο. Η Ελοντί υπάκουσε το ένστικτό της. Ο Έκτορας δεν την ακολούθησε.

«Τι κάνεις;» είπε ο Φοίνικας. «Είσαι σίγουρη γι'αυτό που κάνεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, και δεν νόμιζε ότι του έλεγε ψέματα. Αντιθέτως, μάλιστα, ήταν βέβαιη πως του έλεγε αλήθεια – όπως ήταν βέβαιη ότι αυτός ο δρόμος ήταν ο καλύτερος για τώρα.

Η Ελοντί είχε αρχίσει να έχει μια τελείως παράξενη αίσθηση επάνω σ'ετούτο τον εναέριο λαβύρινθο από ράμπες. Ή μάλλον… νόμιζε ότι είχε αρχίσει να *θυμάται* μια παλιά, ξεχασμένη αίσθηση. Πώς ήταν δυνατόν;

Η Ελοντί οδηγούσε ακολουθώντας το ένστικτό της και μόνο, σα να μπορούσε να *διαισθανθεί* πού ο δρόμος ήταν κλειστός από άλλα οχήματα και πού ανοιχτός.

«Τα πόδια της Λόρκης…» είπε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο, κάτω από τη ράμπα όπου βρίσκονταν. «Είχες δίκιο, τελικά. Μαζεύτηκαν όλοι στη διχάλα από κάτω μας – ο ένας πάνω στον άλλο.»

Η Ελοντί δεν αποκρίθηκε. Ήταν προσηλωμένη στον λαβύρινθο…

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η μητέρα της Ελοντί την είχε οδηγήσει για πρώτη φορά στον «λαβύρινθο», όπως τον ονόμαζε.

Η Ελοντί ήταν οκτώ χρονών, τότε. Ένας χρόνος είχε περάσει αφότου είχε ξεκινήσει τη μαθητεία της ως δόκιμη ιέρεια της Αρτάλης.

Ο λαβύρινθος, στην πραγματικότητα, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από τα πίσω δωμάτια του Ναού στη Μέλβερηθ. Αλλά για την Ελοντί, στην ηλικία της, ήταν *αληθινός* λαβύρινθος. Και η μητέρα της της είχε κλείσει τα μάτια μ'ένα πανί. Σφιχτά.

«Βλέπεις;»

«Όχι,» απάντησε η Ελοντί μ'αδύναμη φωνή, λιγάκι φοβισμένη.

«Αν μου λες ψέματα, είναι σα να λες ψέματα στη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου.»

«Δε βλέπω,» είπε η Ελοντί. Κι αισθάνθηκε τη μητέρα της να της κρεμά κάτι στον λαιμό: κάποιο περιδέραιο.

«Φοράς το ιερό περιδέραιό μου, Ελοντί,» της είπε. «Μέσα από αυτό η Αρτάλη θα σου δώσει όραση πέρα από την όραση των ματιών.»

Η Ελοντί άγγιξε το λαξευτό σύμβολο της Αρτάλης που κρεμόταν από το περιδέραιο. Το περιδέραιο που μόνο οι ιέρειες επιτρέπονταν να φοράνε.

«Ξεκίνα τώρα,» της είπε η μητέρα της. «Άσε τη Μεγάλη Θεά να σε καθοδηγήσει προς την έξοδο του λαβυρίνθου. Θυμάσαι τους κανόνες, έτσι;»

«Ναι.»

«Πες μου.»

«Να μη βγάλω το πανί από τα μάτια μου. Να μην αγγίξω τοίχους ή πόρτες.» Φοβόταν. Δεν της άρεσε καθόλου αυτό το παιχνίδι. Νόμιζε ότι θα στραβοπατούσε και θα έπεφτε. Αισθανόταν χαμένη.

Σαν η μητέρα της να είχε διαβάσει το μυαλό της, της είπε: «Να προσεύχεσαι και η Θεά θα σου δίνει δύναμη. Τώρα φεύγω – είσαι μόνη σου, μαζί με την Αρτάλη.»

Αλλά η Ελοντί δεν άκουσε βήματα να απομακρύνονται. «Μαμά;» είπε, όμως εκείνη δεν της απάντησε. Ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί.

«Μαμά;»

Καμία απάντηση, ξανά.

Η Ελοντί έτρεμε τώρα. Δεν έβλεπε τίποτα, και νόμιζε πως άκουγε παράξενους ήχους που έρχονταν από αχανείς διαδρόμους και τρομερές αίθουσες.

«Μαμά!» φώναξε, αλλά δεν τόλμησε να βγάλει το πανί από τα μάτια της. Μονάχα η ηχώ της φωνής της της απάντησε.

Η Ελοντί προσευχήθηκε στην Αρτάλη, τότε, μουρμουρίζοντας και κρατώντας σφιχτά το περιδέραιο μέσα στα μικρά, παιδικά χέρια της.

Ύστερα, τόλμησε να κάνει ένα βήμα μπροστά…

…κι άλλο ένα…

…κι άλλο ένα.

Και μετά περπατούσε. Προσεχτικά. Χωρίς να έχει τα χέρια της τεντωμένα, ακριβώς όπως η μητέρα της της είχε πει – αφήνοντας τη Θεά να την καθοδηγήσει. Και είχε την αίσθηση πως, όντως, μια φιλική παρουσία ήταν μαζί της, και σχημάτιζε τη μορφή του λαβυρίνθου μέσα στο μυαλό της, προειδοποιώντας την για εμπόδια, προειδοποιώντας την για ανοίγματα.

Η Ελοντί προχώρησε, και προχώρησε, και προχώρησε–

Και, τελικά, συνάντησε έναν τοίχο.

Η μητέρα της της είχε πει πως δεν έπρεπε να συναντήσει τοίχο. Τι θα έκανε τώρα;

Από δίπλα άκουσε ένα γέλιο που αναγνώριζε.

«Δεν τα πήγες κι άσχημα,» είπε η μητέρα της, βγάζοντας το πανί από τα μάτια της Ελοντί. «Έφτασες ώς τα μέσα του λαβυρίνθου.»

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που η μητέρα της την είχε βάλει να διασχίσει τον «λαβύρινθο». Τη δεύτερη φορά, η Ελοντί απέτυχε ξανά. Την τρίτη, το ίδιο. Την τέταρτη, όμως, τα κατάφερε. Και την πέμπτη, και την έκτη. Ο λαβύρινθος βρισκόταν πλέον μέσα στο μυαλό της, εντυπωμένος, και η Θεά την καθοδηγούσε με ασφάλεια στην έξοδο. Οι αμφιβολίες της Ελοντί είχαν σβήσει, είχαν εξαφανιστεί σαν κακά όνειρα, σαν εφιάλτες. Δεν θεωρούσε πια κάτι το τρομαχτικό το να διασχίζει

τον λαβύρινθο. Της άρεσε. Το ήθελε. Το έβλεπε όπως κάθε άλλο ευχάριστο παιχνίδι.

Η μητέρα της έμοιαζε ικανοποιημένη. «Ελοντί,» της είπε, «τώρα η Μεγάλη Μητέρα θα είναι για πάντα μαζί σου.»

Ο *Γρύπας των Δρόμων* διέσχιζε τις ράμπες πάνω από την Άντχορκ λες και βρισκόταν στο φυσικό του περιβάλλον. Η Ελοντί είχε τα μάτια της μονάχα στον δρόμο μπροστά της, ενώ κάποια *άλλη* αίσθηση τής έλεγε πού να στρίψει και πού όχι. Νόμιζε πως είχε μέσα στο μυαλό της εντυπωμένο το ολόγραμμα που κοίταζε χτες στο δωμάτιό της μαζί με τον Φοίνικα. Νόμιζε πως ο τρισδιάστατος χάρτης περιστρεφόταν μπροστά στα πνευματικά μάτια της κι εκείνη έβλεπε το όχημά της να τρέχει επάνω του σαν κουκίδα φωτός. Συγχρόνως, αντιλαμβανόταν – κάπως – πού είχε περισσότερη κίνηση στις άλλες ράμπες.

Η Ελοντί έστριβε σε σημεία που ξάφνιαζαν τον Φοίνικα. Ανέβαινε, κατέβαινε, συνέχιζε στο ίδιο επίπεδο. Δυο φορές έκανε κύκλο, και ο Φοίνικας διαμαρτυρήθηκε – αλλά εκείνη τον αγνόησε: και αποδείχτηκε σωστή! Είχαν αποφύγει αποκλεισμούς ανάμεσα σε άλλα οχήματα.

Η Ελοντί έφτασε δεύτερη στην έξοδο του εναέριου λαβυρίνθου, μερικά μέτρα πίσω από τη Χοαρκίδα Εύψυχη.

«Τυχερή…» είπε ο Φοίνικας, καθώς έβγαιναν από την Άντχορκ, αφήνοντας τη μεγάλη πόλη, το Κόσμημα της Σεργήλης, πίσω τους κι ακολουθώντας τη λιθόστρωτη δημοσιά ανατολικά. «Πολύ τυχερή…»

Δεξιά κι αριστερά του δρόμου, πλήθη ζητωκραύγαζαν, σημαίες και πανό κουνιόνταν.

«Τυχεροί;» είπε η Ελοντί. «Εμάς εννοείς;»

«Τη Χοαρκίδα εννοώ,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Εσύ ήταν σα να ήξερες ακριβώς τι έκανες – αν και *δεν* μπορώ να καταλάβω τι ήταν αυτό.»

Η Ελοντί γέλασε. «Ούτε εγώ!»

«Σοβαρολογώ. Τι έκανες;» Ο Φοίνικας έβαλε τσιγάρο στο στόμα του.

«Δεν ξέρω,» είπε η Ελοντί. «Το… Θυμόμουν τον τρισδιάστατο χάρτη πολύ έντονα, και τα άλλα… τα διαισθανόμουν. Καταλάβαινα περίπου πού θα έχει κίνηση. Δεν ξέρω πώς το έκανα.»

«Θα μας τρελάνεις εσύ.» Ο Φοίνικας άναψε το τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

Η Χοαρκίδα προηγείτο για μερικές δεκάδες μέτρα.

«Θα την περάσουμε αυτήν, τώρα, ή όχι;» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί μειδίασε μέσα από το κράνος της. «Δε θάναι και πολύ δύσκολο,» αποκρίθηκε, επιταχύνοντας. «Μας ακολουθεί κανείς, παρεμπιπτόντως;»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει την ερώτησή της κι ένα όχημα βρέθηκε πλάι τους: αυτό του Καλλέργη.

«Πήρες την απάντησή σου,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί προσπέρασε τον Καλλέργη, βγαίνοντας μπροστά του, και πλησίασε τη Χοαρκίδα. Εκείνη την είδε και επιτάχυνε – αλλά ξαφνικά έστριψε, για ν'αποφύγει κάτι καφάσια που ήταν ριγμένα μες στη μέση του δρόμου (εσκεμμένα, αναμφίβολα). Η Ελοντί έστριψε επίσης, όμως από την άλλη μεριά των καφασιών. Χωρίς να κόψει ταχύτητα. Κυλώντας όπως το νερό του ποταμού. Βρέθηκε πλάι στη Χοαρκίδα και την πέρασε.

Πίσω της άκουσε έναν γδούπο, καθώς το όχημα του Καλλέργη διέλυε κάποιο καφάσι.

«Είμαστε πρώτοι,» παρατήρησε ο Φοίνικας, καπνίζοντας.

«Ο Ζορδάμης;»

«Δεν ξέρω, δεν τον βλέπω πουθενά. Τον Καλλέργη τον ακολουθεί ο Καθάριος Μονοβάτης, και ακόμα ένα όχημα, κι άλλο ένα... Το πρώτο πρέπει νάναι της Αμαλίας, το δεύτερο... χμμμ, του Ζύρου Κερμένη, νομίζω.»

Η Ελοντί απέφυγε ακόμα μερικά καφάσια, κι έριξε μια ματιά στον καθρέφτη πλάι της. Ο Καλλέργης ακολουθούσε σταθερά. Και ο Μονοβάτης τον πλησίαζε. Η Ελοντί χαμογέλασε· η ταχύτητα την έκανε, όπως πάντα, να νιώθει υπέροχα.

Ύστερα, συνάντησε τα λάδια–

«Πρόσεχε!» αναφώνησε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί μπορεί να ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της αλλά τώρα δεν γινόταν να μην κόψει ταχύτητα. Τα λάδια ήταν απλωμένα από τη μια άκρη της δημοσιάς ώς την άλλη, και το όχημά της πάτησε πάνω

τους, γλιστρώντας. Η Ελοντί έκοψε ταχύτητα υποχρεωτικά για να μη βγει από τον δρόμο, για να συνεχίσει να κινείται.

Και ο Καλλέργης πέρασε σαν αστραπή από δίπλα της – ή μάλλον, σαν *μεθυσμένη* αστραπή που έκανε ζικ-ζακ.

«Είναι παλαβός,» παρατήρησε ο Φοίνικας, βλέποντάς τον παραλίγο να πεταχτεί έξω απ'τον δρόμο.

Η Ελοντί κυνήγησε τον Καλλέργη. Έτρεξε πίσω του όσο πιο γρήγορα μπορούσε. «Πού είναι ο Μονοβάτης;» ρώτησε.

«Η Αμαλία μόλις τον πέρασε.»

«Και μας πλησιάζει;»

«Είναι πολύ πίσω μας· μη σε νοιάζει– *Τι;*»

«Τι έγινε;» Η Ελοντί είχε το βλέμμα της εστιασμένο στον δρόμο και στον Καλλέργη.

«Ο Ζορδάμης. Μόλις πέρασε τον Μονοβάτη! Και είναι πίσω από την Αμαλία. Μα τους θεούς! πώς είναι δυνατόν να τρέχει έτσι;»

«Πριν, μου έλεγες ότι δεν τον έβλεπες καθόλου!»

«Δεν τον έβλεπα τότε. Δεν ξέρω από πού ήρθε, ο καταραμένος.»

Η Ελοντί συνέχιζε σταθερά την πορεία της. «Πού είναι τώρα;» ρώτησε μετά από λίγο.

«Πίσω από την Αμαλία ακόμα. Και σαν να έχει μειωθεί η ταχύτητά του. Δεν ξέρω τι γίνεται μαζί του. Σου δίνει την εντύπωση ότι το φαντάστηκες το προηγούμενο…»

«Σίγουρα, όμως, *δεν* το φαντάστηκες.»

Η Ελοντί είδε τον Καλλέργη να περνά πάνω από κάτι σωρούς από χώμα – ένα από τα στημένα εμπόδια του δρόμου – και σκέφτηκε: *Να η ευκαιρία μου!* Πέρασε δίπλα από τα χώματα, καταφέρνοντας να σηκώσει για λίγο το όχημά της στις δύο πλαϊνές ρόδες χωρίς να κόψει ταχύτητα.

Κι έφτασε ξαφνικά πλάι στον Καλλέργη.

Επιτάχυνε όσο μπορούσε, αλλά παρατήρησε: *Θα με περάσει. Το όχημά του είναι πιο δυνατό από το δικό μου, ακόμα κι ύστερα από το χτύπημα που δέχτηκε απ'τον Ζορδάμη.*

Μια στροφή, όμως, ήταν τώρα αντίκρυ τους, και η Ελοντί τη χρησιμοποίησε προς όφελός της. Ο Καλλέργης έκοψε ταχύτητα, παίρνοντάς την κλειστά· εκείνη δεν έκοψε ταχύτητα, παίρνοντάς την ανοιχτά. Και

βρέθηκε μπροστά από τον Καλλέργη! Σανίδωσε το πετάλι και συνέχισε να τρέχει.

«Είμαστε πρώτοι ξανά,» είπε ο Φοίνικας, έχοντας προ πολλού σβήσει το τσιγάρο του.

Μετά από λίγο, όμως, ο Ζορδάμης πέρασε από δίπλα τους σαν μια ξαφνική αναλαμπή.

«Τι σκατά ήταν αυτό;…» έκανε η Ελοντί, μην καταλαβαίνοντας προς στιγμή τι είχε συμβεί. Ύστερα είδε την ταχύτητά του να μειώνεται. «Λες κι έχει κάτι που ενισχύει κάθε τόσο τη μηχανή του…» είπε στον Φοίνικα.

«Ναι. Και, ό,τι κι αν είναι, είναι πολύ επικίνδυνο. Όχι μόνο για εμάς, αλλά και για τον ίδιο.»

Η Ελοντί δεν μίλησε, μα δεν μπορούσε παρά, σιωπηλά, να συμφωνήσει. *Με τέτοια ταχύτητα, αμφιβάλλω αν ακόμα κι εγώ θα κατόρθωνα να διατηρήσω τον έλεγχο του οχήματος για πολύ… Τι έχει κάνει ο Ζορδάμης; Και πώς είναι δυνατόν καμια έρευνα να μην το εντοπίζει;*

Η Ελοντί αποφάσισε πως, όσο τον έβλεπε αντίκρυ της, θα τον παρακολουθούσε πολύ προσεχτικά, μήπως και καταλάβει.

11

Ο Ζορδάμης είχε μπλεχτεί μέσα στον καταραμένο εναέριο λαβύρινθο της Άντχορκ, όχι επειδή η πορεία που είχε αποφασίσει να ακολουθήσει ήταν λανθασμένη αλλά εξαιτίας των κινήσεων των άλλων ραλιστών. Πήγαιναν όλοι σαν να είχαν μεθύσει! Και τώρα ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Κατά πρώτον, ο Ζορδάμης δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του δαίμονα εκεί όπου τόσοι θεατές και υπεύθυνοι του ράλι μπορούσαν άνετα να τον δουν. Επιπλέον, οι εναέριες ράμπες ήταν έτσι φτιαγμένες που οποιαδήποτε προσπέραση με την ταχύτητα του *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα ήταν άκρως επικίνδυνη. Ο δαίμονας θα μπορούσε μονάχα να φανεί χρήσιμος αν ο Ζορδάμης σκόπευε να αρχίσει να πηδά από τη μια ράμπα στην άλλη, προκειμένου να βγει από τον καταραμένο λαβύρινθο πρώτος πολύ εύκολα. Αυτό, όμως, δεν το έκανε επειδή, πάλι, τόσα βλέμματα βρίσκονταν στραμμένα επάνω στο όχημά του.

Επομένως, είχε καθυστερήσει να φύγει από την Άντχορκ, μπερδεμένος στους εναέριους δρόμους, μπλεγμένος με τα υπόλοιπα αγωνιστικά οχήματα που έμοιαζαν να έχουν χάσει τελείως την πορεία τους. Δεν βγήκε από τους τελευταίους – πράγμα που βασιζόταν καθαρά στην τύχη – αλλά ούτε κι από τους πρώτους. Το γεγονός, όμως, ότι βρέθηκε έξω από την πόλη τον απελευθέρωσε. Αλλά έτρεξε για λίγο επάνω στη δημοσιά χωρίς να επικαλεστεί τις δυνάμεις του *Ρέσ'κρικ'κεκ*· και ο δαίμονας, παρατήρησε, ήταν ακίνητος και σιωπηλός λες και κοιμόταν. Η μηχανή του οχήματος, νόμιζε ο Ζορδάμης, μούγκριζε σχεδόν φυσιολογικά, και καμια πορφυροπράσινη αναλαμπή δεν φαινόταν στα κρύσταλλα της κονσόλας πίσω απ'το τιμόνι.

«Το καθίκι ο Καλλέργης πρέπει νάναι μπροστά μας,» είπε αφότου προσπέρασε κάποια οχήματα.

Η Καλλιόπη δεν μίλησε. Η διαδρομή επάνω στις ράμπες την είχε ζαλίσει λιγάκι, παρότι σπάνια ζαλιζόταν. Σχεδόν ποτέ, βασικά. Μια, δυο φορές ήταν έτοιμη να πει στον Ζορδάμη να χρησιμοποιήσει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* για να ξεμπερδέψουν πιο γρήγορα, αλλά τελικά είχε μείνει σιωπηλή, καταλαβαίνοντας ότι μια τέτοια πρόταση θα ήταν ανόητη.

«Βλέπεις;» συνέχισε ο ραλίστας. «Άδικα ανησυχούσες. Και να ήθελε να κάνει κάτι επάνω στις ράμπες, ήταν αδύνατον. Εδώ ήταν αδύνατον να *βγεις* από κει μέσα! Πόσο μάλλον να κάνεις και κόλπα εναντίον κάποιου άλλου!» Ρουθούνισε. «Ήταν από τις πιο ηλίθιες διαδρομές που έχω δει. Ένα πράγμα άσκοπο. Για το θέαμα και μόνο. Ποια ικανότητα οδήγησης δοκίμαζε, μπορείς να μου πεις;»

«...Ναι,» μουρμούρισε μόνο η Καλλιόπη μέσα απ'το κράνος της.

«Ούτε η ταχύτητα του οχήματος μετρούσε, ούτε τα αντανακλαστικά του οδηγού, ούτε η ικανότητά του να σχεδιάζει τον δρόμο του, ούτε τίποτα– Είσαι καλά;»

«Καλά είμαι.»

«Σε βλέπω σιωπηλή.» Και η Καλλιόπη σπάνια ήταν τόσο σιωπηλή.

«Απλώς δεν έχω κάτι να πω.»

Ο Ζορδάμης περίμενε λίγο ακόμα και, μετά, άρχισε να χρησιμοποιεί τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* για να προσπερνά τους αντιπάλους του. Πατούσε το πετάλι ώς το τέρμα και η ταχύτητα του οχήματός του δεν έπαυε ποτέ να αυξάνεται. Ο χιλιομετρητής είχε πάψει να έχει νόημα. Η ποσότητα ενέργειας έπεφτε ραγδαία.

Η Καλλιόπη έβγαλε μια ενεργειακή φιάλη από τον σάκο της και την κράτησε στην αγκαλιά της, έτοιμη να κάνει την αλλαγή μόλις χρειαζόταν. Είχαν αγοράσει ενεργειακές φιάλες προτού φύγουν από την Άντχορκ, γιατί ήξεραν πως θα τους ήταν απαραίτητες. Ο δαίμονας πεινούσε.

Ο Ζορδάμης προσπέρασε όλους όσους προηγούνταν, τον έναν μετά τον άλλο, αυξάνοντας την ταχύτητα του οχήματός του και, ύστερα, αφήνοντάς την πάλι να μειωθεί, σαν να έκανε σταδιακά άλματα. Τελευταία προσπέρασε την Ελοντί. Και παραξενεύτηκε.

«Πρώτη πήγαινε!» είπε στην Καλλιόπη.

«Ναι, έτσι φαίνεται.»

«Πρέπει να ήταν τυχερή στον λαβύρινθο,» υπέθεσε ο Ζορδάμης. «Πρέπει να βγήκε κι από κει πρώτη. Ή από τους πρώτους, τουλάχιστον.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε η Καλλιόπη, κοιτάζοντας την ποσότητα ενέργειας η οποία είχε πέσει πλέον στο 37%. «Πρόσεχε, όμως, πώς πηγαίνεις γιατί είμαστε ακόμα στην αρχή της διαδρομής και ο φίλος μας κοντεύει να πιει μια ολόκληρη φιάλη.»

Ο Ζορδάμης κοίταξε κι εκείνος την ένδειξη για την ποσότητα ενέργειας. «*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» είπε, «δεν μπορείς να τρως λίγο λιγότερη ενέργεια;»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα προς στιγμή. Και η ποσότητα ενέργειας έπεσε ακόμα 1%.

«Μας καταλαβαίνει, τελικά;» απόρησε η Καλλιόπη.

«Τυχαίο πρέπει να ήταν,» υπέθεσε ο Ζορδάμης, που τώρα είχε μειώσει την ταχύτητά του. Δεν χρησιμοποιούσε τον δαίμονα για να τρέχει. Ο χιλιομετρητής είχε αρχίσει ξανά να έχει νόημα· έδειχνε την αληθινή ταχύτητα.

Τυχαίο; σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Μπορεί.* «*Ρέσ'κρικ'κεκ*;» είπε. «Μας καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις τα λόγια μας;»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν ξανά με μια πορφυροπράσινη λάμψη που γρήγορα εξαφανίστηκε.

Η Καλλιόπη ρώτησε τον Ζορδάμη: «Πώς μπορείς να ξέρεις αν αυτό σημαίνει *ναι* ή *όχι*;»

Πάλι τα ίδια αρχίσαμε, παρατήρησε ο ραλίστας, ενοχλημένα. *Προσπαθεί να πιάσει φιλίες με τον δαίμονα!* «Ούτε *ναι* ούτε *όχι* δεν σημαίνει, Καλλιόπη!»

«Αποκρίθηκε, όμως, έτσι δεν–;»

«Μια γάτα,» είπε ο Ζορδάμης.

«Τι γάτα;» Η Καλλιόπη κοίταξε τον δρόμο μπροστά τους. Δεν έβλεπε καμια γάτα.

«Ας πούμε ότι έχεις μια γάτα που τη λένε Καλλιόπη. Και της φωνάζεις: *Καλλιόπη;* Και τη ρωτάς: *Με καταλαβαίνεις;* Και η γάτα σού νιαουρίζει δύο φορές συνεχόμενα. Αυτό τι σκατά σημαίνει, μπορείς να μου πεις;»

Η Καλλιόπη είχε ήδη αρχίσει να γελά προτού εκείνος τελειώσει τα λόγια του. «Όλο μαλακίες είσαι, όμως!»

«Μαλακίες; Απλά ο δαίμονας άκουσε το όνομά του, γι'αυτό αποκρίθηκε κάπως. Τίποτα το πιο περίεργο δεν έγινε.»

«*Ρέσ'κρικ'κεκ*;» είπε η Καλλιόπη. Καμια πορφυροπράσινη αναλαμπή δεν φάνηκε πουθενά στο όχημα. «*Ρέσ'κρικ'κεκ*;» Ξανά, τίποτα. «Τώρα γιατί δεν αποκρίνεται;»

«Γιατί τον έχεις πρήξει, γι'αυτό.»

Όταν καμια ώρα είχε περάσει από την έναρξη της διαδρομής και πλησίαζαν το πανδοχείο «*Τροφή για τους Τροχούς*», η Καλλιόπη είδε πως η ποσότητα ενέργειας είχε πέσει στο 2,5%, και καλύτερα να μην άφηνε τη φιάλη να στραγγίσει προτού την αντικαταστήσει.

«Αλλάζω φιάλη,» προειδοποίησε τον Ζορδάμη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και, με το πάτημα ενός κουμπιού, διέκοψε την τροφοδοσία στα συστήματα του οχήματος.

Οι τροχοί, φυσικά, συνέχισαν να κινούνται, αλλά η ταχύτητα μειωνόταν – γρήγορα.

Η Καλλιόπη άνοιξε την ειδική θυρίδα κάτω από την κονσόλα για να αποσυνδέσει την τελειωμένη φιάλη.

Η Ελοντί ακολουθούσε τον Ζορδάμη κατά πόδας. Δεν τον πλησίαζε, όμως, γιατί ήταν μακριά της και αρκετά ικανός ώστε να μη χάνει πολύ ταχύτητα στα εμπόδια της δημοσιάς ή στις στροφές, κι όση έχανε σύντομα την ανακτούσε. Αλλά η Ελοντί δεν τον είδε να τρέχει ξανά τόσο γρήγορα όσο πριν. Ήταν σχεδόν σαν να το είχε φανταστεί.

Μερικές φορές κάποια άλλα αγωνιστικά οχήματα είχαν προσπαθήσει να φτάσουν και να προσπεράσουν τον *Γρύπα των Δρόμων,* αλλά η Ελοντί πάντοτε κατάφερνε να τα αφήνει πίσω της. Ακολουθούσε τη ροή του ποταμού που αισθανόταν, κυλώντας πάνω στη δημοσιά και γύρω από τα στημένα εμπόδια σαν εκείνη να ήταν νερό κι αυτά πέτρες στην πορεία της.

Πλησίαζε πλέον το πανδοχείο «*Τροφή για τους Τροχούς*» όταν είδε τον Ζορδάμη να χάνει, απότομα, ταχύτητα.

Και ο Φοίνικας το πρόσεξε επίσης. «Κάτι τού συμβαίνει,» είπε. «Σα να χάλασε η μηχανή του.»

«Δε νομίζω,» διαφώνησε η Ελοντί. «Δε μπορεί…» Τέτοια σύμπτωση – τέτοια καλή τύχη – της έμοιαζε ακραία. Εξωφρενική.

Αφού, όμως, η ταχύτητα του Ζορδάμη είχε μειωθεί, η Ελοντί αυτό θα το εκμεταλλευόταν, φυσικά.

Επιτάχυνε, για να τον προφτάσει.

Και δεν άργησε να βρεθεί κοντά του, παρότι πριν τον έβλεπε σε κάμποση απόσταση. Όταν το ένα όχημα χάνει ταχύτητα ενώ το άλλο κερδίζει, οι αποστάσεις σβήνουν, όπως πολύ καλά ήξερε η Ελοντί.

Προσπέρασε τον Ζορδάμη εύκολα, ενώ έλεγε στον Φοίνικα: «Κοίτα πίσω. Δες τι κάνει.»

Αλλά ο Φοίνικας ούτως ή άλλως κοίταζε τον καθρέφτη. «Αυξάνει πάλι ταχύτητα, νομίζω,» είπε. «Ναι, αυξάνει. Κινείται κανονικά τώρα.»

«Τι μπορεί τότε να είχε πάθει;»

«Μπορεί να ήθελε ν'αλλάξει ενεργειακή φιάλη. Αλλά, λογικά, αποκλείεται η φιάλη να του τελείωσε τόσο γρήγορα. Εκτός αν το όχημά του έχει διαρροή ενέργειας.»

Η Ελοντί είδε το *Τροφή για τους Τροχούς* να περνά αστραπιαία από δίπλα της. Κόσμος ήταν συγκεντρωμένος εκεί γύρω, και σημαίες και πανό φαίνονταν.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε αποφασίσει ότι η Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ ήταν, ουσιαστικά, η Μεγάλη Μουσική *Κοροϊδία* της Άντχορκ, έτσι είχε φύγει για να αναζητήσει την τύχη της μόνη της, ως ανεξάρτητη τραγουδίστρια.

Αυτά που είχε δει στην ακαδημία δεν της άρεσαν καθόλου, και απορούσε πώς ήταν τόσο τυφλή που δεν τα είχε διακρίνει από την αρχή! Εκεί πέρα, φαίνεται, οι μόνοι τρόποι για να προωθηθείς ήταν ή να είσαι στενά συνδεδεμένος με Παντοκρατορικούς αξιωματούχους, ή να είσαι παιδί κάποιου πλουσίου, ή να κοιμάσαι με τους δασκάλους. Αλ-

λιώς, κανένας δεν σου έδινε σημασία. Ή, τουλάχιστον, όχι τη σημασία που σου αναλογούσε. Το καθεστώς της ακαδημίας, σίγουρα, δεν ήταν αξιοκρατικό. Οι ευνοούμενοι λάμβαναν όλες τις τιμές, οι άλλοι – οσοδήποτε καλοί κι αν ήταν – έπρεπε να δουλεύουν σαν σκλάβοι της ακαδημίας.

Ορισμένοι το θεωρούσαν αυτό ένα είδος αποδεκτής εργασίας – όπως η Αλίκη. Αλλά για την Ελοντί δεν ήταν αρκετό. Δεν είχε έρθει στην Άντχορκ με τέτοια όνειρα.

Καλύτερα μόνη της παρά καταδυναστευμένη από τη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία.

Είχε ένα πολύ βασικό πρόβλημα τώρα, όμως: Δεν ήξερε από πού να ξεκινήσει την καριέρα που είχε στο μυαλό της. Δε μπορούσε να μείνει στην Άντχορκ, βέβαια. Οι υπεύθυνοι της ακαδημίας πιθανώς να έβαζαν εμπόδια στο δρόμο της, για να την αναγκάσουν να επιστρέψει. Επιπλέον, ακόμα κι αν αυτό δεν συνέβαινε, η Ελοντί δεν ήθελε να βρίσκεται τόσο κοντά σ’ένα μέρος που είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει.

Καθώς βάδιζε μέσα στους δρόμους της Άντχορκ, εκείνο το απόγευμα που είχε, απροειδοποίητα, φύγει από την ακαδημία, η Ελοντί αναρωτιόταν προς τα πού να κατευθυνθεί. Ο αέρας που φυσούσε ήταν ψυχρός, και τα πράγματα που κουβαλούσε τής έμοιαζαν βαριά. Η ταξιδιωτική κάπα σφάδαζε γύρω της σαν πλάσμα ζωντανό.

Να πάρω το τρένο και να πάω στη Θακέρκοβ; Είχε περάσει από εκεί παλιότερα, αλλά δεν είχε μείνει παρά ελάχιστα. Δεν ήξερε την πόλη.

Να πάω στη Θακέρκοβ και μετά να συνεχίσω για τη Μέλβερηθ; Από τη Μέλβερηθ, όμως, είχε φύγει για να βρει κάτι καλύτερο – κάτι που θα την έκανε πραγματική τραγουδίστρια! (*Κι ωραία τα κατάφερα... Τι μαλακισμένη που είμαι που πίστεψα αυτές τις μαλακίες για την κωλοακαδημία τους στην Άντχορκ!*) Επιπλέον, δεν ήθελε να συναντήσει τη μητέρα της. Αισθανόταν άσχημα και μόνο που το σκεφτόταν. Ήξερε ότι η μητέρα της θα της έλεγε πως είχε κάνει ανοησία εξαρχής, που είχε εγκαταλείψει τις ιέρειες, που είχε εγκαταλείψει τον δρόμο της Αρτάλης, που είχε χάσει την πίστη της στη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου. Θα την ωθούσε, σίγουρα, να επιστρέψει στην ιεροσύνη. Αλλά η Ελοντί δεν ήθελε να γίνει ιέρεια της Αρτάλης˙ δεν ήταν αυτός ο δρόμος της˙ δεν της ταίριαζε η ιεροσύνη! Της άρεσε να τραγουδά. *Αυτός* ήταν ο δρόμος της.

Ο έντονος ήχος, οι δυνατοί στίχοι, τα φώτα, οι κινήσεις επάνω στη σκηνή… Αισθανόταν *ζωντανή* τότε˙ αισθανόταν αληθινά, με όλο το σώμα και όλη την ψυχή της, *ζωντανή.*

Όχι, λοιπόν, δεν μπορούσε να επιστρέψει στη Μέλβερηθ. Δεν ήθελε να συναντήσει τη μητέρα της. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Θα πήγαινε να τη συναντήσει αργότερα, όταν θα είχε χαράξει τον *δικό της* δρόμο˙ και τότε θα μπορούσε να της πει: *Να, είδες που σ'το έλεγα, μαμά; Είμαι τραγουδίστρια τώρα, και είχα δίκιο που έφυγα για λίγο από κοντά σου. Δε χαίρεσαι για μένα; Νομίζεις ότι θα ήταν καλύτερα αν κρυβόμουν, σαν εσένα και τις άλλες ιέρειες, συνεχώς κυνηγημένη από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας;*

Η Ελοντί αναστέναξε βαριά καθώς βάδιζε μέσα στους δρόμους της Άντχορκ, όπου το φως της ημέρας ολοένα και λιγόστευε και τα ενεργειακά φώτα ολοένα και δυνάμωναν.

Μακάρι να είχε, τουλάχιστον, κάποια επαφή με τη μητέρα της όσο βρισκόταν στην ακαδημία. Παρότι είχαν χωρίσει λιγάκι τσακωμένες, της είχε λείψει. Και ήταν βέβαιη πως το ίδιο ίσχυε και για την ιέρεια της Αρτάλης. Η Ελοντί, όμως, δεν μπορούσε να της στέλνει επιστολές γιατί αυτό πιθανώς να ανιχνευόταν από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Και ούτε η μητέρα της τολμούσε να στέλνει επιστολές σ'εκείνη. Όλα τα χρόνια που μαθήτευε στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ, η Ελοντί μονάχα δυο φορές είχε ταξιδέψει στη Μέλβερηθ για να συναντήσει τη μητέρα της, εκεί όπου κρυβόταν μαζί με τις άλλες ιέρειες, στην Παραγκούπολη.

Τρία χρόνια, σκεφτόταν η Ελοντί τώρα. *Τρία χρόνια, και την έχω δει μόνο δυο φορές. Τι να κάνεις, άραγε, μαμά;* Ήθελε να τη συναντήσει αλλά, συγχρόνως, *δεν* ήθελε να τη συναντήσει. Φοβόταν. Ειδικά έτσι όπως είχε έρθει η κατάσταση. *Θα τη συναντήσω όταν θα τα έχω καταφέρει! Όταν θα τα έχω καταφέρει με τον δρόμο που επέλεξα! Θα της δείξω ότι είχα δίκιο!*

Η Ελοντί δεν πήγε στον σταθμό του τρένου, τελικά. Πήγε σε μια στάση επιβατηγών οχημάτων τα οποία ακολουθούσαν ανατολική κατεύθυνση, έξω από την Άντχορκ. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Ένα ετοιμαζόταν να φύγει. Η Ελοντί έκοψε εισιτήριο και ανέβηκε στο με-

γάλο εξάτροχο όχημα, αφού έβαλε τα μπαγκάζια της στον αποθηκευτικό χώρο του.

Δεν ήταν μόνη της εδώ, φυσικά. Είχε κι άλλο κόσμο – αρκετό κόσμο – ο οποίος ταξίδευε προς τα ανατολικά. Πού να πήγαιναν όλοι αυτοί, άραγε; αναρωτήθηκε η Ελοντί κοιτάζοντάς τους τον έναν μετά τον άλλο. Στη Νίρβεκ; Ακόμα πιο μακριά; Κάπου στα Φέρνιλγκαν; Στον πίνακα δρομολογίων έγραφε ότι το συγκεκριμένο όχημα έφτανε μέχρι μια πόλη που ονομαζόταν Κιρβόνη: και στον χάρτη – που ήταν καρφιτσωμένος παραδίπλα – αυτή η πόλη βρισκόταν στις παρυφές των Φέρνιλγκαν. Η Ελοντί δεν την είχε ξανακούσει. Άγριοι πρέπει να κατοικούσαν εκεί!

Έβγαλε μια μικρή συσκευή αναπαραγωγής ήχου από την τσάντα της – «δώρο» της ακαδημίας – έβαλε τα ακουστικά στ’αφτιά της, κι άρχισε ν’ακούει μουσική καθώς περίμενε το επιβατηγό όχημα να ξεκινήσει. Συνέχισε ν’ακούει ακόμα κι όταν το όχημα ξεκίνησε, πηγαίνοντας ανατολικά και βγαίνοντας από την Άντχορκ, κυλώντας επάνω στη δημοσιά. Η Ελοντί δεν ξανάχε ποτέ έρθει από εδώ, και τα μάτια της καταβρόχθιζαν τα τοπία έξω απ’το παράθυρό της, καθώς ήταν κουλουριασμένη επάνω στο μαλακό δερμάτινο κάθισμα με τα πάμπολλα σκισίματα.

Σε κάποια στιγμή – δεν κατάλαβε πότε ακριβώς – την πήρε ο ύπνος, και ξύπνησε όταν το εξάτροχο όχημα σταματούσε. Τα βλέφαρά της άνοιξαν, και κοιτάζοντας έξω απ’το παράθυρο είδε πως είχε νυχτώσει και βρίσκονταν κοντά σε κάποιο πανδοχείο, πλάι στο οποίο υπήρχε γκαράζ και σταθμός ενέργειας. Οι επιβάτες κατέβαιναν από το όχημα. Η Ελοντί διαπίστωσε, επίσης, πως η μουσική της είχε τελειώσει· η μικρή συσκευή είχε κλείσει από μόνη της.

Βγάζοντας τα ακουστικά από τα αφτιά της, κατέβηκε κι εκείνη από το ψηλό όχημα και ρώτησε μια από τις συνεπιβάτισσές της η οποία έμοιαζε με επαγγελματία που ταξίδευε για επαγγελματικούς λόγους: «Συγνώμη, πού είμαστε;»

«Στο πανδοχείο ‘*Τροφή για τους Τροχούς*’.»

«Πού είναι αυτό;» είπε αμήχανα η Ελοντί. Νόμιζε ότι το είχε ξανακούσει, αλλά δεν ήξερε πού ακριβώς ήταν.

«Περίπου διακόσια χιλιόμετρα ανατολικά της Άντχορκ, εκεί όπου η δημοσιά χωρίζει. Σε είχε πάρει ο ύπνος, ε;»

«...Ναι,» παραδέχτηκε η Ελοντί.

Η γυναίκα χαμογέλασε καλοπροαίρετα. «Και, υποθέτω, δεν έχεις ξανάρθει από εδώ...»

«Πρώτη φορά έρχομαι.»

«Θα περάσουμε τη νύχτα στο πανδοχείο,» την πληροφόρησε η συνεπιβάτισσα. «Ταξιδεύουμε τέσσερις ώρες.»

Τόσο πολύ; Η Ελοντί δεν είχε κοιτάξει το ρολόι της.

Η γυναίκα έδειξε το ένα παρακλάδι της δημοσιάς, μέσα στη νύχτα. «Από κει πας προς Νίρβεκ.» Μετά έδειξε το άλλο παρακλάδι. «Από κει πας προς Θακέρκοβ.»

«Δηλαδή, εμείς προς τα εκεί θα πάμε αύριο, σωστά;» Η Ελοντί κοίταξε το πρώτο παρακλάδι.

«Ναι. Κι όποτε θέλεις να με ρωτήσεις κάτι άλλο, ρώτησέ με,» προθυμοποιήθηκε η γυναίκα. Μάλλον είχε συμπαθήσει την Ελοντί.

«Ευχαριστώ,» είπε εκείνη, αλλά δεν τη ρώτησε τίποτε άλλο. Δεν είχε και κάτι να τη ρωτήσει. *Αποκλείεται να ξέρει πού να πάω για να τραγουδήσω.*

Μαζί με τους υπόλοιπους επιβάτες, πήρε τα πράγματά της από το εξάτροχο όχημα και μπήκε στο *Τροφή για τους Τροχούς* το οποίο ήταν, ομολογουμένως, ένα αρκετά μεγάλο πανδοχείο και η Ελοντί αργότερα έμαθε ότι από πίσω του βρισκόταν ένας ολόκληρος οικισμός, λίγο πριν από τις ακτές της θάλασσας. Μέσα στην τραπεζαρία είδε, εκτός από πελάτες και σερβιτόρους, και κάποιες γυναίκες που είχαν δεμένη μια κόκκινη κορδέλα μερικά εκατοστά πάνω από το γόνατό τους. Δεν ρώτησε τίποτα γι'αυτές, όμως σύντομα κατάλαβε ότι ήταν πόρνες που δούλευαν στο πανδοχείο.

Το *Τροφή για τους Τροχούς* φαινόταν να μαζεύει πολλούς και διάφορους ανθρώπους. Ήταν, σίγουρα, κομβικό σημείο σε τούτα τα μέρη. Η Ελοντί παρακολουθούσε την κίνηση τρώγοντας σιωπηλά το λίγο φαγητό που είχε παραγγείλει και πίνοντας αργά τη μπίρα της. Ένας περίεργος τύπος, σε κάποια στιγμή, της έκλεισε ύποπτα το μάτι, θυμίζοντάς της κάποιους από τους ανθρώπους που είχε συναντήσει στη Μέλβερηθ όταν είχε αποφασίσει ν'ακολουθήσει τον δρόμο της τρα-

γουδίστριας. Τον αγνόησε τελείως, κι εκείνος δεν την πλησίασε˙ πήγε να συναντήσει τρεις άλλους – δύο άντρες και μια γυναίκα – κι αργότερα η Ελοντί τον είδε να ανεβαίνει τις σκάλες του πανδοχείου μαζί με μια από τις πόρνες.

Μετά από καμια ώρα περίπου, ένας πορφυρόδερμος άντρας στάθηκε πάνω στη σκηνή στη γωνία της μεγάλης τραπεζαρίας κι άρχισε να παίζει μουσική με μια κιθάρα. Μαζί του ήταν κι άλλοι δύο: μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα η οποία έπαιζε πλήκτρα, κι ένας κατάλευκος άντρας που κοπανούσε δυο τύμπανα – ένα πελώριο κι ένα μικρό. Η μουσική τους δεν ήταν κι άσχημη, συμπέρανε η Ελοντί, αν και δεν νόμιζε πως τους είχε ξανακούσει.

Τραγουδιστή δεν έχουν, όμως. Θα με δέχονταν, άραγε; Πώς μπορούσε να τους πλησιάσει για να τους ρωτήσει;

Προτίμησε να μείνει στη θέση της.

Όταν μια σερβιτόρα ήρθε για να της ζητήσει να πληρώσει το φαγητό και το ποτό της, και να τη ρωτήσει αν θα έκλεινε δωμάτιο για τη νύχτα, η Ελοντί διαπίστωσε ότι τα λεφτά της ήταν λιγοστά. Όχι πως δεν το ήξερε, βέβαια, αλλά τώρα το έβλεπε στην πράξη κιόλας. Όσο βρισκόταν στην ακαδημία δεν κέρδιζε τίποτα˙ η ακαδημία την τάιζε, την πότιζε, και την κοίμιζε. Τα είχε κανονίσει όλα πολύ ωραία η ακαδημία ώστε οι μαθητευόμενοι μουσικοί να εξαρτώνται από αυτήν. Και τώρα, τα δωμάτια του *Τροφή για τους Τροχούς* φαίνονταν *πολύ* ακριβά στην Ελοντί. Αν έδινε τόσα λεφτά εδώ… χωρίς ακόμα να έχει βρει πουθενά δουλειά… κι αν χρειαζόταν να δώσει κι άλλα λεφτά αργότερα, όπου κι αν αποφάσιζε να μείνει τελικά… κι αν…

Καθάρισε τον λαιμό της. «Θα σας πληρώσω το φαγητό,» είπε, και έδωσε στη σερβιτόρα έξι πεντακτίνια, ένα δεκακτίνιο, και δεκαπέντε ακτίνια, μετρημένα ένα-ένα. «Πενήντα-πέντε, δεν είναι;»

Η σερβιτόρα τα μέτρησε, λιγάκι κουρασμένα. «Ναι. Δε θα μείνεις στο πανδοχείο για τη νύχτα;»

«Θα μείνω, αλλά… Υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να σας πληρώσω για το δωμάτιο;»

Η σερβιτόρα την κοίταξε συνοφρυωμένη. «Τι εννοείς;»

«Θέλω να πω, θα μπορούσα να τραγουδήσω, αν θέλετε…»

Η σερβιτόρα ρουθούνισε. «Τι μας λες, κοπέλα μου;»

«Δεν αστειεύομαι,» επέμεινε η Ελοντί, ενοχλημένη από την έκφραση της σερβιτόρας. «Μπορώ να τραγουδήσω. *Ξέρω* να τραγουδάω. Κι απ'ό,τι βλέπω, οι μουσικοί σας δεν έχουν τραγουδιστή.» Έριξε ένα βλέμμα προς τη σκηνή.

Ένα αχνό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο της σερβιτόρας. «Καλά,» αποκρίθηκε. «Περίμενε και θα σου πω, έτσι;» Κι απομακρύνθηκε.

Η Ελοντί την είδε να μιλά σ'έναν άντρα κοντά στο μπαρ – έναν γαλανόδερμο, μαυρομάλλη τύπο, τουλάχιστον σαράντα χρονών – κι εκείνος ατένισε την Ελοντί συνοφρυωμένος. Είπε κάτι στη σερβιτόρα και η σερβιτόρα έφυγε. Αλλά δεν επέστρεψε στην Ελοντί.

Μετά από λίγο, ο γαλανόδερμος άντρας ήρθε και κάθισε στο τραπέζι της. «Ξέρεις να τραγουδάς;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί.

«Είσαι *καλή,* όμως; Μη σε σηκώσω πάνω στη σκηνή κι αρχίσεις να μου βγάζεις τίποτα περίεργα νιαουρίσματα μπροστά στον κόσμο…»

Η Ελοντί μειδίασε. «Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος.»

Ο άντρας την ατένισε καχύποπτα. «Μάλιστα,» είπε. «Θα το διαπιστώσουμε. Οι φίλοι μου» – έδειξε με τον αντίχειρα τους μουσικούς – «ψάχνουν για τραγουδίστρια, γιατί η προηγούμενη τούς έφυγε προ ημερών.»

«Σοβαρά;»

«Ναι. Θα μπορούσες να δουλέψεις εδώ για περισσότερο από μια βραδιά, αν θέλεις. Αν, δηλαδή, δεν είσαι στο πανδοχείο μόνο για τη νύχτα.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε, σκεπτική. *Να δουλέψω εδώ;* Το μέρος δεν της φαινόταν κι άσχημο… αν και της έφερνε κάποιες δυσάρεστες αναμνήσεις στο μυαλό, από τη Μέλβερηθ. Μέρη όπου κυκλοφορούσαν περίεργοι που προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν με διάφορους τρόπους τις τραγουδίστριες… Το *Τροφή για τους Τροχούς* ήταν, όμως, αναμφίβολα πιο κοσμοπολίτικο απ'αυτά τα καταγώγια!

«Μπορεί και να μείνω,» είπε η Ελοντί. «Για κάποιον καιρό, τουλάχιστον.»

Ο άντρας έτεινε το χέρι του προς το μέρος της. «Χένρι.»

Η Ελοντί αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Είσαι τ'αφεντικό εδώ;»

«Μπορείς να με πεις κι έτσι. Και ποιο είναι το δικό σου όνομα;»

«Ελοντί.»

Μετά από λίγο, η Ελοντί μίλησε με τους μουσικούς – με τον κιθαρίστα, κυρίως – κι εκείνοι τη δέχτηκαν για να τη δοκιμάσουν. Οπότε, ανέβηκε στη σκηνή μαζί τους και τραγούδησε ένα γνωστό τραγούδι: το *Μέχρις Εσχάτων* του συγκροτήματος Πολίτες Απολίτιστοι.

Οι πελάτες τη χειροκρότησαν ενθουσιασμένα, όταν τελείωσε, και η Ελοντί έκανε μια φιγουράτη υπόκλιση μπροστά τους.

Ύστερα τραγούδησε ακόμα ένα τραγούδι – *Στις Όχθες Ξένων Ποταμών,* του συγκροτήματος Άκακοι Γρύπες – και οι μουσικοί του πανδοχείου έμοιαζαν πολύ ευχαριστημένοι μαζί της. Ο κιθαρίστας τής χαμογελούσε, και η γυναίκα που ήταν στα πλήκτρα τής έκλεισε το μάτι παραπάνω από μια φορά. Ο τυμπανιστής έμοιαζε προσηλωμένος μόνο στα τύμπανά του.

Μετά κι από αυτό το τραγούδι, η Ελοντί κατέβηκε από τη σκηνή για ένα ποτό, κερασμένο από τον Χένρι, ο οποίος καθώς της το έδινε της είπε: «Προσλαμβάνεσαι, κοπελιά. Είσαι διαμάντι.»

Κι έτσι, η Ελοντί έμεινε κάμποσο καιρό στο *Τροφή για τους Τροχούς.*

Τώρα, δεν έμεινε ούτε μερικά δευτερόλεπτα καθώς ο *Γρύπας των Δρόμων* περνούσε, σαν γρήγορος άνεμος, δίπλα από το πανδοχείο στο χώρισμα των μεγάλων λιθόστρωτων εξοχικών δρόμων.

«Αποκλείεται το όχημά του νάχει διαρροή ενέργειας,» είπε η Ελοντί. «Αυτά τα ελέγχουν πριν από τη διαδρομή, και το ξέρεις.»

«Πώς αλλιώς μπορεί τότε να του τελείωσε η ενεργειακή φιάλη τόσο γρήγορα;» έθεσε το ερώτημα ο Φοίνικας. Ο δικός τους μετρητής έδειχνε πως η ποσότητα ενέργειας ήταν στο 56%. «Ακόμα κι αν το όχημα του Ζορδάμη καταναλώνει ενέργεια με μεγαλύτερο ρυθμό από το δικό μας, τι… τι ρυθμός μπορείς νάναι αυτός, Ελοντί; Εμείς στο πενήντα τοις εκατό κι αυτός στο μηδέν; Είναι δυνατόν;»

«Είναι περίεργο, το ξέρω,» συμφώνησε η Ελοντί. «Ίσως να μην του τελείωσε η φιάλη. Ίσως…»

«Ίσως τι;»

«Δεν ξέρω. Ίσως κάτι άλλο να έγινε και ν’αναγκάστηκε να κόψει ταχύτητα με τέτοιο τρόπο.» Ωστόσο, έτσι όπως είχε δει το όχημά του να κινείται, της θύμιζε όχημα που η ενεργειακή φιάλη τού τελειώνει κι ο συνοδηγός πρέπει να την αλλάξει. Ο Ζορδάμης δεν είχε φανεί να πατά φρένο. Δεν είχε σταματήσει το όχημα *απότομα·* οι τροχοί συνέχιζαν να περιστρέφονται.

«Αρχίσαμε τα ίδια πάλι,» παρατήρησε ο Φοίνικας κοιτάζοντας από τον καθρέφτη. «Έρχεται καταπάνω μας, Ελοντί – και γρήγορα.»

«Πόσο γρήγορα;»

Ο Ζορδάμης πέρασε από δίπλα τους αστραπιαία, και η Ελοντί είχε την εντύπωση προς στιγμή ότι είδε ένα παράξενο πορφυροπράσινο φως στα τζάμια του οχήματός του. *Κάποια αντανάκλαση από κάπου; Ή η ιδέα μου απλώς;*

«*Τόσο* γρήγορα,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί αναστέναξε. «Ο Καλλέργης έχει απόλυτο δίκιο: κάποια μαλακία έχει κάνει ο Ζορδάμης με το όχημά του. Αλλά άντε να τον πιάσεις και να το αποδείξεις, όταν ούτε Τεχνομαθείς μάγοι δεν έχουν καταφέρει να εντοπίσουν τίποτα.»

«Χμμ…»

«Τι;»

«Μπορεί να…» Ο Φοίνικας έπαψε να μιλά, σκεπτικός.

Η Ελοντί είδε την ταχύτητα του Ζορδάμη να μειώνεται ξανά, να γίνεται φυσιολογική: ένα ακόμα αγωνιστικό όχημα που έτρεχε πάνω στη δημοσιά. Το πρώτο, όμως. Με τον *Γρύπα των Δρόμων* δεύτερο, στο κατόπι του.

«Μπορεί να κάνει κάτι μες στο δρόμο,» είπε ο Φοίνικας. «Μπορεί γι’αυτό να έκοψε ταχύτητα προς στιγμή. Αλλά αδυνατώ να καταλάβω τι είναι.»

«Ούτε εγώ έχω καμια ιδέα.»

Και μετά από λίγο, ρώτησε: «Στη Νίρβεκ θα σταματήσουμε;»

«Εκτός αν έχεις κανένα άλλο μέρος να προτείνεις,» είπε ο Φοίνικας.

«Αναρωτιέμαι πού θα σταματήσει ο Ζορδάμης. Ή αν θα σταματήσει καθόλου.»

«Ακόμα κι αυτός *πρέπει* να σταματήσει. Δε μπορεί να κάνει όλη τη διαδρομή ώς τη Νίρκωφ μονοκοπανιά.»

12

Η Ελοντί δεν έκανε καμια άλλη προσπάθεια να προσπεράσει τον Ζορδάμη. Δε φαινόταν πως είχε νόημα, άλλωστε˙ εκείνος απλά θα αύξανε ξανά την ταχύτητά του και θα βρισκόταν μπροστά της. Επικεντρώθηκε, επομένως, στο να συνεχίζει τη διαδρομή όπως ήταν μέχρι στιγμής. Απέφευγε τα εμπόδια επάνω στη δημοσιά, και έμενε μακριά από όσους ραλίστες προσπαθούσαν να την προλάβουν. Δεν της ήταν και πολύ δύσκολο, έτσι όπως την είχε ευνοήσει ο λαβύρινθος στην Άντχορκ και είχε εξαρχής βρεθεί μπροστά από τους περισσότερους αντιπάλους της. Τώρα, η Ελοντί απλώς άφηνε τη ροή του ποταμού να την καθοδηγήσει˙ ο *Γρύπας των Δρόμων* ήταν προέκταση του σώματός της, και η οδήγησή της ομαλή καθώς *κυλούσε* σαν το νερό γύρω από τα στημένα εμπόδια της δημοσιάς.

Απέφυγε πέτρες, απέφυγε λάδια, ξύλα και πεταμένα έπιπλα˙ απέφυγε ένα μισοδιαλυμένο όχημα που του έλειπαν οι δύο από τους τρεις τροχούς˙ απέφυγε σωρούς από υφάσματα, άχυρα, αλυσίδες˙ απέφυγε κι έναν τυχαίο διαβάτη που προσπαθούσε να περάσει απέναντι–

«Πού σκατά νόμιζε ότι πήγαινε αυτός;» μούγκρισε ο Φοίνικας πλάι της. «Περίπατο; Δεν είχε ακούσει για το ράλι;»

Η Ελοντί απλώς χαμογέλασε μέσα από το κράνος της. Ο περαστικός δεν είχε κινδυνέψει. Ήταν καλή οδηγός, και τον είχε δει πολύ προτού βρεθεί σε επικίνδυνο σημείο κοντά του.

Γνώριζε, όμως, πως αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να σταματήσει για να ξεκουραστεί. Παρά τις ικανότητές της στο τιμόνι, παρά τη ροή του αόρατου ποταμού που αισθανόταν γύρω της, δεν μπορούσε να συνεχίσει να οδηγεί ώς τη Νίρκωφ χωρίς διακοπή. Η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη˙ κάπου θα κουραζόταν, θα γινόταν απρόσεχτη, και θα σκοτώνονταν και εκείνη και ο Φοίνικας. Αναρωτήθηκε, λοιπόν, αν τελικά είχε κανέ-

ναν νόημα που είχε βγει δεύτερη απ’τον εναέριο λαβύρινθο της Ά-ντχορκ. Όταν σταματούσε για να ξεκουραστεί, όταν σταματούσαν όλοι τους για να ξεκουραστούν, πάλι η τύχη θα έπαιζε σημαντικό ρόλο, για-τί η Ελοντί δεν μπορούσε να ξέρει πότε θα ξεκινούσε ο καθένας από τους άλλους. Κάποιος ίσως να ξεκουραζόταν δύο ώρες, κάποιος τρεις, κάποιος άλλος μισή ώρα. Αν και το σύνηθες, βέβαια, ήταν η ξεκούραση να κρατά γύρω στις δύο ώρες. Όλοι τους γνώριζαν πως το σώμα και τα νεύρα τους χρειάζονταν ανάπαυση, αν δεν ήθελαν να κινδυνέψουν ά-σκοπα.

«Στη Νίρβεκ λες να σταματήσουμε;» ρώτησε η Ελοντί, όταν υπολόγι-ζε πως απείχαν καμια ώρα από την εν λόγω πόλη.

«Ό,τι νομίζεις εσύ…»

«Δε σε περιμένει η γυναίκα σου;»

«Της είπα ότι μπορεί να περάσω, αλλά όχι ότι είναι βέβαιο. Δεν ξέρα-με μέχρι στιγμής ποια ακριβώς θα ήταν η διαδρομή. Είμαι σίγουρος, πάντως, ότι θα χαρεί να σε δει, Ελοντί.»

«Αναρωτιέμαι αν κι ο Ζορδάμης θα σταματήσει στη Νίρβεκ…» είπε η Ελοντί. Τον έβλεπε ακόμα αντίκρυ της, αν και ήταν πιο μακριά τώρα. Η απόσταση ανάμεσά τους είχε αυξηθεί. Το όχημά του φαινόταν να γυα-λίζει στο φως του ήλιου που κατόρθωνε να περάσει μέσα από τα πυ-κνά σύννεφα του μουντού σημερινού ουρανού. Η Ελοντί δεν είχε ξανα-δεί την ταχύτητά του να μειώνεται, και φαινόταν να προσπερνά όλα τα εμπόδια με απίστευτη ευκολία. Κάτι έπιπλα, μάλιστα, τα είχε *διαλύ-σει* λες κι ήταν σπιρτόξυλα! Κάτι λάδια τα είχε περάσει χωρίς να φαί-νεται να γλιστρά στο ελάχιστο! Αναμφίβολα, το όχημα του Ζορδάμη έμοιαζε πειραγμένο. Αλλά τι θα μπορούσε να ενισχύσει ένα όχημα έτσι ώστε να μη γλιστρά στα λάδια; Είχε καλύτερους τροχούς από τα υπό-λοιπα; Η Ελοντί δεν το νόμιζε. Όλα τα αγωνιστικά οχήματα είχαν περί-που τους ίδιους τροχούς που ήταν φτιαγμένοι για ράλι: μεταλλικοί, ατρακτοειδείς, ανθεκτικοί αλλά συγχρόνως ελαφρείς, και άνετοι στην περιστροφή επάνω στους άξονες. Επιπλέον, πριν από τους αγώνες οι ραλίστες άλειφαν τους τροχούς με ρητίνη χαρμάνδου – μια ισχυρή κολλώδη ουσία που εκκρινόταν μόνο από τους ψηλούς χαρμάνδους των Φέρνιλγκαν. Ωστόσο, ακόμα και με τη χαρμάνδια ρητίνη επάνω

στους τροχούς του, δεν δικαιολογείτο η σταθερότητα του οχήματος του Ζορδάμη καθώς περνούσε από τα λάδια.

Τι έχει κάνει, ο καταραμένος; Τι;

Η Ελοντί έφερε στο νου της όλα τα εξωφρενικά κατορθώματα του Ζορδάμη μέχρι στιγμής: ένα απίστευτο άλμα, για να βρεθεί μπροστά της· τρομερή ταχύτητα, όποτε το επιθυμούσε· μεγάλη αντοχή στην επίθεση του Καλλέργη· πολύ δυνατή επίθεση *εναντίον* του Καλλέργη· σταθερότητα επάνω σε γλιστερές επιφάνειες· εύκολη διάλυση εμποδίων… *και, σε κάποια στιγμή, η ταχύτητά του άρχισε να μειώνεται παράδοξα, σαν να του τελείωσε η ενέργεια…*

Τι σκατά μπορεί να σήμαιναν όλα τούτα; Ήταν τόσο άσχετα αναμεταξύ τους που η Ελοντί δεν μπορούσε να κάνει καμία πιθανή σύνδεση. *Τι αιτιολογία μπορεί να υπάρχει;* Μια ενισχυμένη μηχανή δεν εξηγούσε πολλά από αυτά τα κατορθώματα. Ούτε υπερβολικά ενισχυμένα μέταλλα, ή ελαφριά μέταλλα, για το σκαρί του οχήματος. Ούτε– *Δεν έχει καν νόημα να αναρωτιέμαι! Δεν υπάρχει λογική εξήγηση! Είναι σχεδόν σαν το όχημά του να μην είναι όχημα αλλά κάτι άλλο… κάτι… κάτι ζωντανό–*

Αδύνατον.

Και μετά, θυμήθηκε εκείνη την πορφυροπράσινη αναλαμπή που νόμιζε πως είχε δει από τα τζάμια του οχήματος του Ζορδάμη καθώς ο ραλίστας την προσπερνούσε. *Θα μπορούσε να σημαίνει κάτι;*

Το είπε στον Φοίνικα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος μορφάζοντας. «Δεν το πρόσεξα καθόλου, για να είμαι ειλικρινής.»

«Δεν είδες τη λάμψη;»

«Όχι.»

Ίσως να ήταν η ιδέα μου, τότε, σκέφτηκε η Ελοντί. *Ή κάποια αντανάκλαση φανερή μόνο απ’τη μεριά μου.*

«Αναρωτιέμαι αν ο καταραμένος γιος της Λόρκης θα σταματήσει στη Νίρβεκ,» είπε ξανά.

«Δε θ’αργήσουμε να το διαπιστώσουμε,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

«Προτείνεις να τον ακολουθήσουμε όταν μπούμε στη Νίρβεκ;»

«Γιατί όχι;»

«Αρχίζουμε να γινόμαστε σαν τον Καλλέργη, ή μου φαίνεται;» είπε η Ελοντί.

«Ο Καλλέργης μπορεί, τελικά, να είχε περισσότερο δίκιο απ'ό,τι νόμιζε κι ο ίδιος. Αλλά, και πάλι, δεν προτείνω να σαμποτάρουμε τον Ζορδάμη.»

Η Ελοντί ένευσε. «Εννοείται.» Δεν τον γούσταρε καθόλου, τον μπάσταρδο, αλλά δεν θα γινόταν τροχοφονιάς για χάρη του. Απεχθανόταν τους τροχοφονιάδες πολύ περισσότερο απ'ό,τι τον Ζορδάμη.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε μάθει για πρώτη φορά τι σήμαινε τροχοφονιάς. Μια ορολογία που χρησιμοποιούσαν κυρίως οι ραλίστες, και λίγοι άλλοι την ήξεραν.

Είχε λάβει μέρος σ'ένα ράλι που γινόταν στις περιοχές δυτικά της Μέλβερηθ και ανατολικά του μεγάλου ποταμού Σέρντιληθ που εκπήγαζε από τα βουνά της δυτικής Σεργήλης και έφτανε ώς τα βόρεια, στις όχθες της θάλασσας και την Άντχορκ. Ο αγώνας θα ξεκινούσε από την Κόρλας, και εκεί είχαν συγκεντρωθεί όλοι οι ραλίστες. Ήταν το τέταρτο σοβαρό ράλι στο οποίο συμμετείχε η Ελοντί, κι αισθανόταν ενθουσιασμένη όπως συνήθως. Το τραγούδι τής φαινόταν πια τόσο βαρετό. Δεν μπορούσε να συγκριθεί με την έκσταση στην οποία την οδηγούσε η ταχύτητα και η αίσθηση τού να ελέγχεις ένα όχημα με τα χέρια και τα πόδια σου, να το έχεις κάνει προέκταση του σώματός σου. Επιπλέον, κάθε φορά που οδηγούσε, τρέχοντας σαν τον άνεμο, νόμιζε ότι απομακρυνόταν από τον πόνο που ένιωθε για ό,τι είχε συμβεί στη μητέρα της.

Δεν ήθελε, φυσικά, να ξεχάσει. Όχι, ποτέ δεν θα ξεχνούσε. Θα θυμόταν, και θα έκανε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας να πληρώσουν – με ό,τι μικρά μέσα είχε στη διάθεσή της. Όμως δεν ήθελε και να νιώθει πια τόσο άσχημα…

Στην Κόρλας, η Ελοντί είχε, επί τη ευκαιρία, μεταφέρει κι ένα μήνυμα για την Επανάσταση. Ένα μήνυμα το οποίο της είχε ζητήσει να μεταφέρει η σύνδεσμός της, η Κλυμένη. Ούτε η ίδια δεν ήξερε ακριβώς τι

ήταν, της είχε πει, αλλά ήξερε πού έπρεπε να το πάει η Ελοντί. Και η Ελοντί, τώρα, το είχε δώσει σ'έναν άντρα στις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ, στο λιμάνι της Κόρλας, αφού πρώτα είχε ανταλλάξει ένα συνθηματικό της Επανάστασης μαζί του.

Εκείνος – ένας καφετόδερμος τύπος με σκούρα μπλε μαλλιά και γυαλιστερά μαύρα γυαλιά – χαμογέλασε παίρνοντας το ρολόι χειρός που περιείχε το κωδικοποιημένο μήνυμα. «Είσαι, λοιπόν, με την Επανάσταση; Δεν το πιστεύω!» Και γέλασε. Την είχε αναγνωρίσει, φυσικά˙ πολλοί ήξεραν την Έκπτωτη Ελοντί.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά θα είναι το μυστικό μας. Εντάξει;»

«Είμαι υπηρέτης σου.» Ο καφετόδερμος άντρας υποκλίθηκε με τρόπο που έδωσε μια περίεργη αίσθηση στην Ελοντί. *Από πού είναι; Από τις ερήμους νότια της Ύγκρας;* «Και μεγάλος θαυμαστής.»

«Ευχαριστώ,» είπε η Ελοντί, λιγάκι αμήχανα.

«Υπάρχει περίπτωση για αυτόγραφο;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Όχι σήμερα, συγνώμη.»

Ο επαναστάτης τής έκανε ακόμα μια περίεργη υπόκλιση, και η Ελοντί αποχώρησε, φεύγοντας από το λιμάνι της Κόρλας.

Κατά την έναρξη του ράλι τον είδε ανάμεσα στο πλήθος, μαζί με κάτι άλλους. Φώναζαν όλοι τους το όνομά της.

Ο αγώνας ξεκίνησε ομαλά. Τα οχήματα έφυγαν μέσα σε μεγάλα σύννεφα σκόνης και μουγκρητά μηχανών, ως συνήθως, και έτρεξαν επάνω σε χωματόδρομους και ανάμεσα και μέσα από μικρά δάση. Ο δρόμος ήταν εσκεμμένα δύσκολος. Ήταν ράλι αντοχής περισσότερο, παρά ταχύτητας. Η Ελοντί ήλπιζε μόνο το καημένο το όχημά της, που δεν ήταν τόσο καλό όσο άλλων ραλιστών, να μην διαλυόταν τελείως εδώ. Δεν είχε διανοηθεί, όμως, ούτε στιγμή να μη συμμετάσχει. Η εμπειρία θα ήταν, σίγουρα, *τρομερή!* σκεφτόταν.

Και, όντως, ήταν.

Το όχημά της χοροπηδούσε και τρανταζόταν επάνω στους χωματόδρομους και στα άτσαλα δασώδη μέρη, αλλά η Ελοντί αισθανόταν εκστασιασμένη από την ταχύτητα και από την ένταση στην οποία βρισκόταν ολόκληρο το σώμα και το μυαλό της. Η ψυχή της ήταν ελεύθερη! Τις επισκευές που μπορεί να χρειαζόταν το όχημά της μετά

απ’αυτό, και τα χρήματα που οι επισκευές θα απαιτούσαν, δεν ήθελε καθόλου να τα αναλογίζεται.

Παραξενεύτηκε όταν είδε πως κατάφερνε να προσπεράσει άλλους ραλίστες μέσα σε τούτα τα άγρια εδάφη, και γέλασε ικανοποιημένη.

Μετά, όμως, συνέβη κάτι τρομαχτικό. Κάτι που έκανε το ράλι να διακοπεί.

Οι τροχοί ενός οχήματος διαλύθηκαν: έφυγαν από τις θέσεις τους, και ο ραλίστας κι ο συνοδηγός του κουτρουβάλησαν σε μια πλαγιά, κοπανώντας πολλές φορές πάνω σε δέντρα και σε πέτρες.

Η Ελοντί δεν είδε το περιστατικό αυτό να συμβαίνει μπροστά της, όμως σταμάτησε όταν αντίκρισε μια άλλη ραλίστρια – που προηγείτο – να στέκεται πλάι στο ήδη σταματημένο όχημά της και να της κάνει νόημα.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Ελοντί από το παράθυρο του δικού της οχήματος, χωρίς να βγει.

«Τροχοφονιάς,» της είπε η χρυσόδερμη, μελαχρινή, σγουρομάλλα γυναίκα που αργότερα συστήθηκε ως Αμαλία.

«Τροχοφονιάς;» Η Ελοντί δεν είχε ξανακούσει την ορολογία.

«Σαμπόταραν το όχημα του Νιρμόδου. Βγες. Ο αγώνας διακόπτεται, φυσικά.»

Κανένας δεν ανεχόταν τους τροχοφονιάδες. Όλοι τους μισούσαν. Ήταν μεγάλη προσβολή τέτοιο πράγμα να συμβεί μέσα σε αγώνα ταχύτητας. Ήταν εξοργιστικό. Το ράλι – εννοείται – δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Ο τροχοφονιάς έπρεπε να βρεθεί και να τιμωρηθεί άμεσα. Ένας από τους άγραφους νόμους των ραλιστών της Σεργήλης.

Ο Νιρμόδος και ο συνοδηγός του ήταν νεκροί, όταν οι άλλοι τούς έβγαλαν τελικά από το όχημά τους. Τα εδάφη ήταν τραχιά, και πολύ επικίνδυνα.

Ένας έλεγχος έδειξε ότι κάποιος είχε, προφανώς, σαμποτάρει τους τροχούς του οχήματος του Νιρμόδου. *Κυριολεκτικά* τροχοφονιάς. Κλασικός. Έτσι άκουσε η Ελοντί πολλούς ραλίστες να λένε αηδιασμένοι. Και μετά ξεκίνησε ολόκληρη έρευνα, στην οποία συμμετείχε κι εκείνη. Κανένας δεν τη ρώτησε, φυσικά˙ *εννοείται* ξανά πως θα βοηθούσε. Ήταν ραλίστρια. Οι τροχοφονιάδες ήταν εχθροί της. Ούτε συζήτηση. Κι επιπλέον, απαγορευόταν κάποιος από τους ραλίστες να φύγει ύστερα

από ένα τέτοιο επεισόδιο, γιατί ο καθένας μπορεί να ήταν ο τροχοφονιάς.

Η έρευνα κράτησε όλη την ημέρα, και συνεχίστηκε και τη νύχτα. Οπότε ένας ραλίστας και μια ραλίστρια άρχισαν να λένε πως δεν είχε νόημα να ψάχνουν άλλο˙ αποκλείεται να τον έβρισκαν όποιος κι αν ήταν: είχε καλύψει καλά τα ίχνη του, το κάθαρμα. Οι υπόλοιποι, όμως, δεν συμφώνησαν˙ η έρευνα θα συνεχιζόταν, επέμειναν. Και η Αμαλία ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που έδειχναν ιδιαίτερο ζήλο, παρατήρησε η Ελοντί, κι ακολούθησε το παράδειγμά της γιατί της φαινόταν έμπειρη – ή μάλλον, *σίγουρα* ήταν έμπειρη. *Τουλάχιστον, πιο έμπειρη από εμένα.*

Η αυγή ήρθε και ο τροχοφονιάς, η τροχοφονιάς, ή *οι* τροχοφονιάδες δεν είχαν ακόμα βρεθεί. Μετά, όμως, ένα στοιχείο που είχε παραβλεφτεί βγήκε στην επιφάνεια. Ο συνοδηγός ενός ραλίστα το ανακάλυψε, ο οποίος ήταν επαγγελματίας ερευνητής και η Ελοντί άκουσε πολλούς να ψιθυρίζουν πως ήταν, επιπλέον, και πράκτορας της Παντοκράτειρας. Ό,τι κι αν ήταν, πάντως, το στοιχείο που βρήκε – ή μάλλον, ένας *συνδυασμός* στοιχείων, αν κατάλαβε καλά η Ελοντί (κάτι ίχνη στο έδαφος, μια μάρκα τσιγάρων, τα δεδομένα ενός τηλεοπτικού πομπού) – έλυσε την υπόθεση και αποκάλυψε την τροχοφονιά.

Ήταν μια ραλίστρια!

Η ραλίστρια που είχε διαμαρτυρηθεί καθώς η νύχτα κυλούσε.

Και τώρα προσπάθησε να φύγει: να τρέξει να φτάσει στο όχημά της ώστε να το βάλει μπροστά προτού τη σταματήσουν.

Αλλά τη σταμάτησαν. Κάποιος άρχισε να την πυροβολεί με μια καραμπίνα, κι εκείνη αναγκάστηκε να σκύψει μέσα στο όχημα καθώς τα τζάμια του κομματιάζονταν. Ένας άλλος πήδησε πάνω στο όχημα, μ'ένα ρόπαλο στο χέρι, και μετά όλοι βρίσκονταν γύρω της. Την έβγαλαν από μέσα κι άρχισαν να τη χτυπάνε, ενώ εκείνη ούρλιαζε ότι έκαναν λάθος, ότι δεν είχε σαμποτάρει κανέναν! δεν ήταν τροχοφονιάς! δεν ήταν τροχοφονιάς!

Δεν την πίστεψαν: τα στοιχεία που είχαν ανακαλυφθεί φανέρωναν την πράξη της με μεγάλη ακρίβεια.

Ο συνοδηγός της προσπάθησε να τη βοηθήσει, αλλά τον ακινητοποίησαν και τον έδειραν κι αυτόν. Του είπαν ότι δεν θα τον σκότωναν μόνο – *μόνο* – επειδή δεν υπήρχαν αρκετά στοιχεία εναντίον του, αν και

κανένας δεν πίστευε, φυσικά, ότι είχε άγνοια για την πράξη της οδηγού του. Η μύτη του ήταν σπασμένη και αιμορραγούσε, όταν του έδεσαν τα χέρια πίσω απ'την πλάτη και τον απομάκρυναν.

Την τροχοφονιά, εν τω μεταξύ, την είχαν σαπίσει στο ξύλο. Η Ελοντί δεν άντεχε να βλέπει. Το πρόσωπο της ραλίστριας είχε γεμίσει μελανιές και αίμα, κι ένα πόδι της ήταν σίγουρα σπασμένο. Η μόνη, ίσως, που δεν την είχε χτυπήσει ήταν η Ελοντί. Οι υπόλοιποι πήγαιναν και την κακοποιούσαν ο ένας μετά τον άλλο˙ την έβριζαν, την έφτυναν, και τη χτυπούσαν με ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί: χέρια, πόδια, ρόπαλα, λοστούς, κομμάτια από μηχανές˙ ακόμα κι έναν παλιό τροχό τής πέταξαν – και τότε πρέπει να ήταν που έσπασε το πόδι της.

Η χωροφυλακή της Κόρλας, πλησιάζοντας γρήγορα στα περίχωρα όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι ραλίστες, προσπάθησε να σταματήσει τις βιαιοπραγίες, αλλά εκείνοι απομάκρυναν τους φρουρούς, λέγοντάς τους τι είχε συμβεί και απειλώντας ότι θα γίνονταν ακόμα χειρότερα πράγματα αν η χωροφυλακή της Κόρλας τολμούσε να παρέμβει σε μια τέτοια υπόθεση που αφορούσε μόνο ραλίστες.

Τελικά, έδεσαν την τροχοφονιά με αλυσίδες μέσα στο όχημά της και, σπρώχνοντάς το μ'ένα μεγαλύτερο όχημα που ήταν φτιαγμένο για να σπρώχνει μπάζα, το πέταξαν στον ποταμό Σέρντιληθ όπου και πάραυτα βυθίστηκε.

Κανένας δεν ξαναείδε εκείνη τη ραλίστρια, και, εκτός αν ήταν ταχυδακτυλουργός που μπορούσε να ελευθερώνεται από αλυσίδες, μάλλον ήταν νεκρή.

Η Ελοντί είχε σοκαριστεί από αυτό το περιστατικό, εν μέρει από τον ξαφνικό θάνατο του Νιρμόδου και του συνοδηγού του, εν μέρει από το αχαλίνωτο μίσος των ραλιστών. Ορισμένοι, μάλιστα, την είχαν κοιτάξει περίεργα όταν δεν είχε πλησιάσει κι εκείνη για να χτυπήσει την τροχοφονιά˙ η Ελοντί ήταν βέβαιη.

«Εξακολουθεί να τρώει πολύ γρήγορα την ενέργεια,» παρατήρησε η Καλλιόπη. Πλησίαζαν πλέον τη Νίρβεκ, και η ποσότητα ενέργειας είχε

πέσει στο 67%. «Παρότι δεν χρησιμοποιείς την ταχύτητα του δαίμονα τώρα, εξακολουθεί να τρώει πολύ γρήγορα την ενέργεια.»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης. «Αλλά δεν πειράζει. Αν είναι να κερδίσουμε τούτο το ράλι, ας αγοράσουμε και μερικές ενεργειακές φιάλες παραπάνω.»

Το τοπίο γύρω τους φωτίστηκε απρόσμενα. Μια αστραπή. Την οποία, σύντομα, ακολούθησε μια βροντή. Κι άρχισε να βρέχει.

«Απ'το πρωί το υποψιαζόμουν ότι αυτό θα συνέβαινε,» είπε ο Ζορδάμης. Αλλά δεν τον ανησυχούσε καθόλου. Μια μικρή βροχή δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο όχημά του· πόσω μάλλον στο όχημά του όταν ήταν ενισχυμένο από τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Ούτε μια καταιγίδα ολόκληρη δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο όχημά του όταν ήταν ενισχυμένο από τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*! Ήταν απόλυτα βέβαιος.

Και καταιγίδα δεν άργησε, πράγματι, να ξεσπάσει.

Ο άνεμος, ξαφνικά, λυσσομανούσε, ερχόμενος από τα βόρεια, από τη θάλασσα, και η βροχή μαστίγωνε το τοπίο, τη δημοσιά, και το όχημα, χτυπώντας δυνατά επάνω στα τζάμια και στα μέταλλα. Οι υαλοκαθαριστήρες κινούνταν πέρα-δώθε σαν τρελοί, για να βλέπει ο Ζορδάμης τον δρόμο. Ο ουρανός άστραφτε και βροντούσε, λες κι όλοι οι θεοί της Σεργήλης, μεγαλύτεροι και μικρότεροι, να είχαν εξοργιστεί.

Της Καλλιόπης τής άρεσαν οι καταιγίδες. Είτε βρισκόταν μέσα σε κάποιο σπίτι είτε μέσα σε κάποιο όχημα, είτε ακόμα και βαδίζοντας εκτεθειμένη στη βροχή, της άρεσαν. Καταλάβαινε, όμως, ότι ήταν επικίνδυνες σε ένα ράλι. «Ευτυχώς που πλησιάζουμε τη Νίρβεκ,» είπε.

«Δε σκέφτομαι να σταματήσω εκεί,» δήλωσε ο Ζορδάμης.

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Πού σκέφτεσαι να σταματήσεις;»

«*Καθόλου* δε θα σταματήσω. Θα φτάσω ώς τη Νίρκωφ.»

«Είσαι σοβαρός!;» φώναξε η Καλλιόπη, εν μέρει για ν'ακουστεί καθαρά μέσα από τις βροντές και τα γρυλίσματα της μηχανής, εν μέρει επειδή είχε αισθανθεί να οργίζεται με τον Ζορδάμη. «Θες να μας σκοτώσεις;»

«Αν σταματήσουμε στη Νίρβεκ, μπορεί κάποιος να μας περάσει–»

«Ας μας περάσει! Θα τον προσπεράσουμε μετά. Λες να έχουμε πρόβλημα, με την ταχύτητα που τρέχει αυτό το δαιμονισμένο όχημά σου;»

«Η καταιγίδα τούς εμποδίζει όλους,» είπε ο Ζορδάμης, «αλλά για εμάς δεν αποτελεί εμπόδιο. Γιατί να μην το εκμεταλλευτούμε αυτό συνεχίζοντας – και τερματίζοντας πρώτοι;»

«*Γιατί είσαι ήδη κουρασμένος!* Νομίζεις ότι θα μπορέσεις να φτάσεις ώς τη Νίρκωφ; Από σίδερο νομίζεις πως είσαι;»

«Οδήγησε εσύ, τότε.»

«Εγώ είμαι συνοδηγός, δεν είμαι ραλίστρια! Κι αν με δουν να–»

«Ποιος θα σε δει;» είπε ο Ζορδάμης. «Μ’αυτή την καταιγίδα; Κι επιπλέον, είμαστε πρώτοι˙ δεν υπάρχει κανένας άλλος κοντά μας.»

«Υπάρχουν, όμως, πολλοί πίσω μας!»

«Και δεν πρόκειται να μας φτάσουν ούτε για λίγο. Οι περισσότεροι θα σταματήσουν στη Νίρβεκ ούτως ή άλλως. Όταν θα πάρεις το τιμόνι δεν χρειάζεται να συνεχίσεις να τρέχεις όπως εγώ˙ πήγαινε πιο αργά. Δε θα μας κυνηγά κανένας.»

«Όταν φτάσουμε στη Νίρκωφ οι υπεύθυνοι θα καταλάβουν τι κάναμε, και μπορεί πάλι να φας καμια ποινή και το ξέρεις!»

«Θα οδηγώ εγώ όταν θα πλησιάζουμε τη Νίρκωφ,» είπε ατάραχα ο Ζορδάμης.

«Γαμώ τα μάτια της Λόρκης, γαμώ!» μούγκρισε η Καλλιόπη χτυπώντας απεγνωσμένα τα χέρια στα γόνατά της. «Γιατί μπαίνω στο γαμημένο το όχημά σου, η μαλακισμένη;»

Ο Ζορδάμης γέλασε.

«*Γελάς*, καθίκι;» φώναξε η Καλλιόπη. «Είσαι τρελός!»

«Θα οδηγήσεις, λοιπόν,» τη ρώτησε ο Ζορδάμης, μοιάζοντας να διασκεδάζει, «ή θα μας πάω εγώ ώς τη Νίρκωφ;»

Πίσω από το θολό παραπέτασμα της βροχής οι πολυκατοικίες της Νίρβεκ είχαν αρχίσει να διακρίνονται…

Όταν η καταιγίδα ξέσπασε, η Ελοντί ακολουθούσε τη ροή του νοητού ποταμού της, ελέγχοντας σταθερά τον *Γρύπα των Δρόμων* καθώς μαστιγωνόταν από τη βροχή και τον άνεμο. Υποχρεωτικά, βέβαια, μείωσε λίγο την ταχύτητα˙ δεν μπορούσε να τρέχει τόσο γρήγορα όσο πριν.

Και άναψε και τους προβολείς, γιατί το περιβάλλον είχε ξαφνικά σκοτεινιάσει πολύ. Λες κι ήταν μεσάνυχτα.

Αντίκρυ της, στο βάθος, πίσω από τη θολούρα της καταιγίδας, μπορούσε να δει τα φώτα ενός άλλου οχήματος. Ο Ζορδάμης, δίχως αμφιβολία.

«Οι ουρανοί άνοιξαν,» σχολίασε ο Φοίνικας καθώς άναβε τσιγάρο. «Αυτό πρέπει ακόμα και τον Ζορδάμη να τον έχει ενοχλήσει.»

«Πας στοίχημα;»

«Πάω.»

«Πόσο;»

«Σοβαρολογείς, ε;»

«Ναι,» τον προκάλεσε η Ελοντί. «Πόσο;»

«Δεκαπέντε ήλιους ότι το όχημά του θα έχει πρόβλημα όπως κάθε άλλο όχημα με τέτοιο καιρό.»

«Σύμφωνοι. Και όπως βλέπεις ήδη κερδίζει έδαφος.»

«Σιγά! Ίδια απόσταση είναι.»

«*Ίδια;* Μεγαλύτερη είναι!»

«Καλά, μην τσακωθούμε τώρα. Ίδια είναι.»

«Δεν είναι ίδια, Φοίνικα.»

Ο Φοίνικας ρουθούνισε. «Περίμενε λίγο και θα δεις.»

«Περιμένω,» είπε η Ελοντί, ενώ δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να έχει την πλήρη προσοχή της στον δρόμο και στο όχημά της. Το τροχοφόρο εξακολουθούσε να είναι προέκταση του σώματός της. Νόμιζε σχεδόν ότι τα νεύρα των ποδιών της απλώνονταν κι άγγιζαν τους τροχούς.

Η Νίρβεκ φάνηκε πίσω από τη βροχή και τον άνεμο, και ο Ζορδάμης μπήκε ανάμεσα στις πολυκατοικίες της.

Η Ελοντί τον ακολούθησε, και τον είδε να κόβει ταχύτητα.

«Ορίστε,» της είπε ο Φοίνικας. «Δεν τρέχει όπως πριν.»

«Μα εννοείται! Σε πόλη μπαίνουμε! Κι εμείς κόψαμε ταχύτητα. –Μην πας να με τουμπάρεις με σαχλαμάρες,» πρόσθεσε καθώς τον άκουγε να γελά δίπλα της.

Παρά τον κατακλυσμό, υπήρχε κόσμος στους πεζόδρομους, στα μπαλκόνια, και στις οροφές της Νίρβεκ, παρατήρησε η Ελοντί, και φωνές αντηχούσαν. Επάνω σ’ένα πανό είδε γραμμένο το όνομά της.

«Οι θαυμαστές σου ζητωκραυγάζουν ξανά,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

«Δε φταίω εγώ,» είπε η Ελοντί υπομειδιώντας.

Και συνέχισε ν'ακολουθεί τον Ζορδάμη, περίεργη να δει πού θα σταματούσε. Καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της Νίρβεκ, όμως, εκείνος δεν έδινε κανένα σημάδι ότι σκόπευε να σταθμεύσει το όχημά του. Κινιόταν επάνω στις μεγάλες λεωφόρους· δεν έστριβε πουθενά. Κι όταν έφτασε σε μια από τις δύο γέφυρες που ένωναν τις όχθες του ποταμού Τάρνοφ, τη διέσχισε κι αυτή χωρίς να κόψει ταχύτητα. Και το γεγονός ότι δεν υπήρχε παρά ελάχιστη κίνηση, λόγω της καταιγίδας και λόγω της ενημέρωσης ότι το ράλι θα περνούσε από εδώ, έμοιαζε να τον εξυπηρετεί. Η ταχύτητά του αυξήθηκε.

«Πολύ μεγάλο εμπόδιο αποτελεί η βροχή γι'αυτόν, ε, Φοίνικα...» είπε η Ελοντί.

«Δε μπορώ να καταλάβω πού σκατά σκέφτεται να σταματήσει,» είπε ο Φοίνικας. «Γιατί να περάσει στην ανατολική όχθη του Τάρνοφ όταν υπάρχουν ξενοδοχεία κι από τη δυτική μεριά;»

«Μπορεί εκεί να είναι κανένα που του αρέσει περισσότερο...»

«Έχω μια κακή αίσθηση γι'αυτό που βλέπουμε, Ελοντί,» δήλωσε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά κι εκείνη είχε επίσης μια κακή αίσθηση. Μια *πολύ* κακή αίσθηση. «Καταλαβαίνω τι θες να πεις... Αλλά... είναι δυνατόν να *μην* σταματήσει;»

«Δεν ξέρω. Μ'αυτόν – ύστερα από τόσα που έχουμε δει απ'αυτόν ώς τώρα – πραγματικά δεν ξέρω, Ελοντί.»

Και όντως, ο Ζορδάμης συνέχισε να διασχίζει τη Νίρβεκ προς τα ανατολικά. Βγήκε από την πόλη και βρέθηκε πάνω στη δημοσιά, όπου η ταχύτητά του αυξήθηκε, και το όχημά του δεν έμοιαζε να ενοχλείται από τη βροχή. Κατ'αρχήν, δεν γλιστρούσε καθόλου επάνω στο βρεγμένο λιθόστρωτο του δρόμου, παρατήρησε η Ελοντί.

Είπε στον Φοίνικα: «Μου χρωστάς δεκαπέντε ήλιους.»

«Θα σ'τους δώσω εκεί που θ'αποφασίσεις να σταματήσουμε. Γιατί δεν πιστεύω ν'ακολουθήσεις το παράδειγμα αυτού του παράφρονα...»

«Μπαίνω στον πειρασμό...»

«*Βγες* από τον πειρασμό,» της είπε ο Φοίνικας. «Τώρα.»

Η Ελοντί, ορισμένες φορές, όταν αισθανόταν τη ροή του ποταμού γύρω της, όταν αισθανόταν την έκσταση της ταχύτητας, αυτή την α-

κατονόμαστη σύνδεση με την ίδια τη διάσταση της Σεργήλης, με το σύμπαν ολόκληρο ίσως, νόμιζε πως μπορούσε να κατορθώσει τα πάντα. Τα πάντα. Φτάνει να μπορούσε να τα σκεφτεί, μπορούσε και να τα κάνει πραγματικότητα.

Γιατί να μη μπορούσε να φτάσει και στη Νίρκωφ χωρίς να σταματήσει πουθενά; Παρά την καταιγίδα, παρά την κούρασή της ύστερα από τρεις ώρες έντονη οδήγηση, γιατί να μη μπορούσε να φτάσει; Άλλα τετρακόσια χιλιόμετρα ήταν, μόνο…

«Σταμάτα το όχημα,» της είπε ο Φοίνικας, επιτακτικά. «Αν θέλει ο Ζορδάμης, ας πάει να σκοτωθεί μόνος του. Δεν έχεις τίποτα να αποδείξεις, Ελοντί.»

Ας πάει να σκοτωθεί μόνος του…

Αν κάνω μαλακία, συνειδητοποίησε η Ελοντί, *δεν θα σκοτωθώ μονάχα εγώ, αλλά και ο Φοίνικας.*

Από το μυαλό της πέρασε η ανάμνηση του Νιρμόδου. Πριν από τόσα χρόνια τον είχε δει σκοτωμένο μαζί με τον συνοδηγό του, μα αυτή η εικόνα ποτέ δεν θα έσβηνε. Ποτέ.

«Ναι,» είπε στον Φοίνικα, καθαρίζοντας τον λαιμό της. «Θα σταματήσω. Αλλά…» – κοίταξε μέσα στην καταιγίδα – «πού προτείνεις; Έχεις κανένα μέρος κατά νου;»

13

«Δεν το πιστεύω ότι κάθομαι και το κάνω αυτό!» είπε η Καλλιόπη καθώς οδηγούσε προσεχτικά μέσα στη βροχή, με την ταχύτητα του οχήματος μειωμένη. Δεν είχε ούτε την εκπαίδευση ούτε τα αντανακλαστικά του Ζορδάμη για να τρέχει όπως εκείνος με τέτοιο καιρό – ή ακόμα και με καλό καιρό. «Κανονικά, ξέρεις τι έπρεπε να είχα κάνει; Να σε είχα κλοτσήσει στο κεφάλι και να είχα σταματήσει το όχημα!»

«Φορούσα κράνος,» είπε ο Ζορδάμης, που τώρα είχε βγάλει το κράνος του και κάπνιζε, ήρεμα, καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, με τον αυχένα ακουμπισμένο πίσω, νιώθοντας εξαντλημένος ύστερα από τόσες ώρες οδήγησης. Τα μάτια του ήταν κλειστά, τα νεύρα του ακόμα τεντωμένα. Έβλεπε παράξενους, πολύχρωμους σχηματισμούς πίσω από τα βλέφαρά του.

«Κι ακόμα έπρεπε να το φοράς!» είπε η Καλλιόπη, που είχε τα δικά της μάτια εστιασμένα στον δρόμο μπροστά της και μόνο εκεί, φοβούμενη μην κάνει κανένα λάθος και βρεθεί έξω από το λιθόστρωτο. Κι ετούτες ήταν άγριες περιοχές: Φέρνιλγκαν θεωρούνταν, παρότι βέβαια οι ίδιοι οι δασότοποι βρίσκονταν ακόμα μακριά.

«Δε νομίζω ότι θα σκοτωθώ χωρίς κράνος, έτσι όπως πηγαίνεις,» μουρμούρισε ο Ζορδάμης φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια, μοιάζοντας μισοκοιμισμένος.

«Τέλος πάντων˙ δεν ήταν το κράνος σου που με συγκράτησε!» του είπε η Καλλιόπη, τσαντισμένα. «Ήταν το ότι μπορεί να τσακιζόμασταν κι οι δύο, άμα μου έφερνες αντίσταση.»

«Μη φωνάζεις˙ προσπαθώ να κοιμηθώ λιγάκι.» Ο Ζορδάμης πέταξε το τσιγάρο του έξω από το στενό άνοιγμα του παραθύρου, εξακολουθώντας να έχει τα μάτια κλειστά. «Μην τολμήσεις να σταματήσεις. Θα το καταλάβω.»

«Θα σε σκοτώσω,» μούγκρισε η Καλλιόπη, που δεν της άρεσε καθόλου να οδηγεί μ'αυτό τον καιρό, παρότι αισθανόταν το όχημα πολύ σταθερό από κάτω της. Αφύσικα σταθερό, ίσως. «*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» είπε, «εσύ μας κάνεις τόσο σταθερούς επάνω στα νερά;»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας λαμπύρισαν πορφυροπράσινα, και η Καλλιόπη νόμισε πως άκουσε ένα γρύλισμα ζωντανού πλάσματος μέσα από τη μηχανή του οχήματος.

Είσαι σίγουρος, Ζορδάμη, ότι δεν μας καταλαβαίνει ο δαίμονάς σου; σκέφτηκε, αλλά έμεινε σιωπηλή.

Προσέχοντας τον δρόμο μπροστά της.

Η θολούρα από τη βροχή και τον άνεμο ήταν τρομερή, και ακόμα υπήρχαν στημένα εμπόδια επάνω στη δημοσιά. Η Καλλιόπη είχε ήδη αποφύγει ένα, αφότου άλλαξαν θέσεις με τον Ζορδάμη: τρεις μεγάλους βράχους, έναν μες στη μέση του δρόμου και δύο λιγάκι προς τ'αριστερά. Είχε αμέσως στρίψει το τιμόνι δεξιά, κόβοντας ταχύτητα και διαγράφοντας ένα πολύ προσεχτικό ημικύκλιο. Ο Ζορδάμης είχε γελάσει, κι εκείνη είχε σκεφτεί ότι κανονικά έπρεπε να τον μπατσίσει. Δε φτάνει που την είχε βάλει με το ζόρι να οδηγεί μέσα σ'αυτό τον γαμημένο χαλασμό, την κορόιδευε κιόλας!

Τώρα, η Καλλιόπη είδε άλλο ένα εμπόδιο αντίκρυ της: καφάσια που έρχονταν καταπάνω τους, παρασυρόμενα από τα νερά στη δημοσιά.

«*Γαμήσου!...*» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια και στρίβοντας το τιμόνι για να τα αποφύγει. Ένα από αυτά, όμως, έπεσε πάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματος, βρέθηκε μπροστά στο τζάμι. «Γαμήσου!» Η Καλλιόπη πανικοβλήθηκε, στρίβοντας ξανά, προσπαθώντας να πετάξει το καφάσι από το όχημα, ενώ αισθανόταν κι άλλα αντικείμενα – καφάσια, πιθανώς – να το χτυπάνε από διαφορετικές μεριές.

«Τι σκατά κανείς;» φώναξε ο Ζορδάμης ανοίγοντας τα μάτια. «Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!»

Μη βλέποντας πού πήγαινε, η Καλλιόπη τούς έριξε έξω από τον δρόμο–

Ο Φοίνικας, που ήξερε ετούτες τις περιοχές καλύτερα από την Ελοντί, της πρότεινε να σταματήσουν σ'ένα χωριό νότια της δημοσιάς, και της είπε και πού να στρίψει.

Μόλις η Ελοντί διέκρινε τον χωματόδρομο μέσα στην κατακλυσμική βροχή, έστριψε βγαίνοντας από τη λιθόστρωτη δημοσιά και οδηγώντας το όχημά της επάνω σε λάσπες και λακκούβες γεμάτες νερά. Ολόκληρος ο δρόμος έμοιαζε με χείμαρρος. Κάποια από τα βρόμικα νερά εισέβαλαν στο όχημα, βρέχοντας τα μποτάκια της Ελοντί και τα παπούτσια του Φοίνικα.

«Χειρότερο μέρος δεν μπορούσες να προτείνεις;» είπε εκείνη.

«Εκτός αν ήθελες να επιστρέψουμε στη Νίρβεκ...»

«Αφού φτάσαμε ώς εδώ, αυτό θα ήταν ηλίθιο. Σε ράλι είμαστε. Υπάρχει πανδοχείο, έτσι;»

«Υπάρχει.»

«Ωραία.» Η Ελοντί αισθανόταν σαν να *μαστίγωνε* τον *Γρύπα των Δρόμων* για να τον κάνει να προχωρά, καθώς οι ρόδες του συνεχώς κολλούσαν στις λάσπες κι έπεφταν σε λακκούβες.

Μετά από λίγο, είδε τα φώτα του χωριού μέσα στο μεσημέρι που είχε μετατραπεί σε νύχτα από την καταιγίδα. Πλησίασε και βρέθηκε στις παρυφές του.

«Εδώ είναι το πανδοχείο,» είπε ο Φοίνικας δείχνοντας παρακάτω.

Η Ελοντί οδήγησε, μπαίνοντας στο χωριό, όπου κανένας άνθρωπος δεν φαινόταν στους δρόμους.

«Εδώ,» είπε ο Φοίνικας.

«Το βλέπω.» Η Ελοντί σταμάτησε τον *Γρύπα* έξω από το μονώροφο οίκημα που είχε μια πινακίδα πάνω από την πόρτα του η οποία έγραφε ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ. «Μάλλον δεν έχουν και πολλούς επισκέπτες σε τούτα τα μέρη, ε;»

«Το μάντεψες.» Ο Φοίνικας άνοιξε την πόρτα πλάι του και βγήκε πρώτος από το όχημα, παίρνοντας την κάπα του μαζί του κι αμέσως φορώντας την, σηκώνοντας την κουκούλα στο κεφάλι.

Η Ελοντί απενεργοποίησε τα συστήματα του *Γρύπα των Δρόμων* και βγήκε κι εκείνη, φορώντας τη δική της κάπα. Η βροχή και ο άνεμος είχαν τέτοια δύναμη που αισθανόταν ότι προσπαθούσαν εσκεμμένα να την πετάξουν κάτω. Τα πόδια της πατούσαν μες στις λάσπες ώς τον

αστράγαλο. Από ένα σπίτι παραδίπλα μια γλάστρα έπεσε, σπάζοντας μερικά μέτρα απόσταση από την Ελοντί, τον Φοίνικα, και το όχημά τους.

«Πάμε,» είπε εκείνος, φωνάζοντας για ν'ακουστεί, και άνοιξε την πόρτα του πανδοχείου μπαίνοντας πρώτος.

Βρέθηκαν σε μια σπιτικά στολισμένη αίθουσα, με τζάκι, πολυθρόνες, και καναπέ στ'αριστερά, μερικά τραπεζάκια στα δεξιά, και πάγκο στο βάθος. Μονάχα ένας πελάτης ήταν εδώ, καθισμένος κοντά στο τζάκι, καπνίζοντας πίπα. Και πίσω από τον πάγκο στεκόταν ένας άλλος άντρας, γαλανόδερμος και γκριζομάλλης, με αραιά μαλλιά. Στον τοίχο πίσω του κρεμόταν το βαλσαμωμένο κεφάλι ενός σκοτωμένου λύκου των Φέρνιλγκαν.

Ο Φοίνικας, παρότι μπήκε πρώτος στο πανδοχείο, κατάφερε κάπως ν'αποφύγει το φίδι που είχε γλιστρήσει μέσα, χωρίς καν να το δει. Αλλά η Ελοντί δεν το απέφυγε. Το πάτησε, άθελά της˙ και ξαφνιασμένη κοίταξε προς το πάτωμα όταν αισθάνθηκε κάτι να σαλεύει κάτω από το πόδι της. Τα μάτια της γούρλωσαν. «Τι–;»

Το ερπετό τίναξε το κεφάλι του προς τα πάνω, δαγκώνοντάς την στην κνήμη, μερικά εκατοστά κάτω από το γόνατο και πολύ πιο ψηλά από εκεί όπου τελείωνε το κοντό μποτάκι της.

«*Αα!*» αναφώνησε η Ελοντί καθώς πεταγόταν πίσω.

«Τι έγ–;» έκανε ο Φοίνικας γυρίζοντας να την κοιτάξει˙ αλλά τότε είδε κι αυτός το φίδι, καθώς τώρα απομακρυνόταν από την Ελοντί σερνόμενο γρήγορα επάνω στο χαλί, πηγαίνοντας προς τα τραπέζια.

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ!» φώναξε ο άντρας πίσω από τον πάγκο, πλησιάζοντας αμέσως. «Κι άλλο καταραμένο φίδι; Χίλια συγνώμη! Μπαίνουν τώρα με τη βροχή.» Καθώς μιλούσε βάδιζε προσεχτικά προς τα τραπέζια. «Πιο πριν, στην κουζίνα–»

«Πίσω, φίλε μου! Πίσω!» Ο άντρας που, ώς τώρα, καθόταν μπροστά στο τζάκι είχε σηκωθεί και πλησιάσει κι αυτός, κρατώντας ένα πιστόλι στο χέρι. «Πίσω!» είπε, και, καθώς ο γαλανόδερμος γκριζομάλλης παραμέριζε, πυροβόλησε για να σκοτώσει το φίδι. Αλλά πέτυχε μονάχα μια καρέκλα, και μετά το πόδι ενός τραπεζιού, ενώ το ερπετό γλίστρησε μέσα στις σκιές, προς τη γωνία. «Οι δαίμονες! Πώς τρέχουν έτσι!» Πυροβόλησε ξανά, με αποτέλεσμα να κάνει κι άλλες ζημιές στα έπιπλα.

«Σταμάτα! ΣΤΑΜΑΤΑ, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!» φώναξε ο γκριζομάλλης, γαλανόδερμος άντρας, πιάνοντας το χέρι του πελάτη για να του κατεβάσει το πιστόλι. «Θα μου διαλύσεις το μαγαζί!»

«Μπορεί να πάει να δαγκώσει κάναν άνθρωπο!»

«Είναι δηλητηριώδες;» ρώτησε, ανήσυχη, η Ελοντί, που την είχε *ήδη* δαγκώσει. «Είναι δηλητηριώδες;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο γαλανόδερμος, γκριζομάλλης άντρας που μάλλον ήταν πανδοχέας ή, τουλάχιστον, υπάλληλος εδώ. «Είναι πιθανό, πάντως. Κυκλοφορούν–»

«Με δάγκωσε!» Η Ελοντί έδειξε το πόδι της. Το παντελόνι είχε βαφτεί από το αίμα.

«Δέσ' το!» είπε ο άντρας με το πιστόλι. «Πρέπει να το δέσεις! Άμα έχει δηλητήριο–!»

«Ψυχραιμία,» τον διέκοψε ο Φοίνικας. Και προς την Ελοντί: «Έλα από δω. Έλα.»

Την οδήγησε στον καναπέ και την έβαλε να καθίσει. Γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά της, έβγαλε το μποτάκι της και την κάλτσα, και σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού της. Το τραύμα δεν αιμορραγούσε ιδιαίτερα, αλλά ήταν αμέσως διακριτό. Και το λευκό δέρμα γύρω του είχε αρχίσει να πρήζεται.

Ο Φοίνικας αναστέναξε. Ύψωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει την Ελοντί. «Ήταν, όντως, δηλητηριώδες.»

«Γαμώ την τύχη μου... Πάνω στον αγώνα...»

«Μην πανικοβάλλεσαι.» Ο Φοίνικας έβγαλε έναν σουγιά από τα ρούχα του, τον άνοιξε, έσκισε μια λωρίδα από το σηκωμένο μπατζάκι του παντελονιού της, και έδεσε το πόδι της λίγο πιο πάνω από το τραύμα. Σφιχτά. Πολύ σφιχτά. Η Ελοντί αισθάνθηκε την κυκλοφορία του αίματος να σταματά.

«Άου...» μόρφασε. «Είναι ανάγκη τόσο...;»

«Ναι. Αλλιώς το δηλητήριο θα κυκλοφορήσει μες στο σώμα σου και μπορεί ακόμα και να σε σκοτώσει. Πρέπει να πάμε σε γιατρό, αμέσως. Στο νοσοκομείο της Νίρβεκ. Δεν είναι μακριά.» Σηκώθηκε όρθιος.

«Δεν υπάρχει γιατρός εδώ;»

«Και να υπάρχει, δεν τον εμπιστεύομαι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, λίγο προτού ο υπάλληλος του πανδοχείου μιλήσει.

«Φυσικά κι έχουμε γιατρό. Και με συγχωρείτε για ό,τι–»

«Σήκω,» είπε ο Φοίνικας στην Ελοντί, αγνοώντας τελείως τον γκριζομάλλη άντρα, σα να μην ήταν καν εκεί. «Φεύγουμε.»

Η Ελοντί τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Ο Φοίνικας ήταν κάποτε με τους επαναστάτες της Σεργήλης – με τους *πραγματικούς* επαναστάτες, που αγωνίζονταν εναντίον των Παντοκρατορικών, όχι μ' αυτούς που μετέφεραν κανένα μήνυμα κάπου-κάπου, όπως η Ελοντί – και είχε πολλές γνώσεις για το πώς να επιβιώνει κανείς από χίλιες-δύο άσχημες κι επικίνδυνες καταστάσεις.

Η Ελοντί φόρεσε το μποτάκι της και σηκώθηκε από τον καναπέ.

«Με συγχωρείτε και πάλι,» τους έλεγε ο γκριζομάλλης άντρας καθώς έφευγαν. «Πρώτη φορά τέτοιο πράμα συμβαίνει στο μαγαζί μου˙ τ'ορκίζομαι στ'όνομα της Αρτάλης, τ'ορκίζομαι!»

Ο άλλος άντρας, αυτός με το πιστόλι, ακόμα έψαχνε για το φίδι ανάμεσα στα τραπέζια και τις καρέκλες, βρίζοντας κι αναφέροντας κάθε τόσο το όνομα του Κάρτωλακ, του τρομερού θεού των Φέρνιλγκαν.

Η Ελοντί κι ο Φοίνικας μπήκαν στον *Γρύπα των Δρόμων,* κι εκείνη κάθισε μπροστά στο τιμόνι.

«Δεν είναι καλό να οδηγείς τώρα,» της είπε ο Φοίνικας.

«Είμαι καλύτερη οδηγός από εσένα.» Η Ελοντί ενεργοποίησε τα συστήματα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Πάτησε το πετάλι και οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση – πηγαίνοντας όπισθεν, γρυλίζοντας μες στις λάσπες.

«Δεν το αμφιβάλλω, αλλά…»

«Και πρέπει να φτάσουμε γρήγορα, δεν πρέπει;»

«Σίγουρα.» Ο Φοίνικας δεν την πίεσε άλλο, γνωρίζοντας μάλλον ότι εκείνη θα οδηγούσε πολύ καλύτερα από τον ίδιο μέσα σε τούτη την καταιγίδα.

Η Ελοντί έκανε στροφή και έβαλε το όχημά της στον χωματόδρομο, πηγαίνοντας όσο πιο γρήγορα τολμούσε, προσπαθώντας να βγει στη δημοσιά, που, τουλάχιστον, ήταν λιθόστρωτη.

Αισθανόταν το δαγκωμένο πόδι της να την πονά και να την καίει. *Και είναι το δεξί, γαμώ την τύχη μου!* Αυτό, δηλαδή, που πατούσε το πετάλι της επιτάχυνσης.

Το όχημα κατέληξε πάνω σε άτσαλες πέτρες και μέσα σε λάσπες και νερά, γυρισμένο στο πλάι.

«Είναι δυνατόν να είσαι τόσο ατζαμού;» είπε ο Ζορδάμης.

Η Καλλιόπη τού έριξε ένα βλέμμα που μαρτυρούσε ότι ήθελε να τον δολοφονήσει. «Είδες τι ήρθε καταπάνω μας;»

«Τι;»

«Κιβώτια και καφάσια που τα παρέσερνε το νερό – μάλλον από κάποιο απ'τα στημένα εμπόδια του ράλι. Σ'το είπα ότι έπρεπε να σταματήσουμε. Εγώ δεν είμαι εσύ! Και τώρα σταματάω, Ζορδάμη˙ δεν πάω πουθενά! Εδώ θα περιμένουμε μέχρι να τελειώσει η καταιγίδα.»

«Μην είσαι ανόητη! Είμαστε πάνω σε πέτρες. Σήκω απ'το τιμόνι, να οδηγήσω εγώ.»

Η Καλλιόπη τον αγνόησε. «Πάρε μας από δω, *Ρέσ'κρικ'κεκ,*» είπε, και πάτησε το πετάλι. Οι τροχοί ακούστηκαν να τρίζουν, καθώς και η κάτω μεριά του οχήματος˙ τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν με μια πορφυροπράσινη λάμψη. Στην αρχή, το όχημα δεν κινήθηκε, σκαλωμένο στις λάσπες και στις πέτρες˙ μετά, όμως, έφυγε από τη θέση του, προχωρώντας και τσαλαβουτώντας.

«Θα μου διαλύσεις το όχημα…» παραπονέθηκε ο Ζορδάμης.

«*Εσύ* ήθελες να τρέχουμε μ'αυτό τον καιρό!» Η Καλλιόπη δεν διασκέδαζε καθόλου. Σταμάτησε το όχημα σ'ένα σημείο που ήταν επίπεδο. «Εδώ,» είπε τελεσίδικα. «Εδώ θα περιμένουμε. Και μη φέρεις αντίρρηση!» πρόσθεσε δείχνοντας τον Ζορδάμη με το δάχτυλό της. «Δεν μπορείς να οδηγήσεις με τέτοιο κατακλυσμό, και ούτε εγώ μπορώ να οδηγήσω.

»Θα περιμένουμε.» Κι έσβησε τη μηχανή, αφήνοντας τα υπόλοιπα συστήματα του οχήματος ενεργοποιημένα. Τράβηξε το κλειδί έξω και το κράτησε στο χέρι της.

Ο Ζορδάμης έκανε να της το πάρει, αλλά η Καλλιόπη αμέσως το έριξε μέσα στη μπλούζα της.

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Ερωτική πρόκληση ήταν αυτό;» είπε καθώς άρπαζε με το ένα χέρι τη μπροστινή μεριά της μπλούζα της.

Η Καλλιόπη τού χτύπησε τον καρπό, δυνατά, απομακρύνοντάς τον. «Είσαι κουρασμένος. Δε σ'αφήνω να οδηγήσεις και να μας σκοτώσεις και τους δύο. Ούτως ή άλλως πρώτοι θα φτάσουμε στη Νίρκωφ. Και τώρα *θα ξεκουραστούμε.*»

Το χαμόγελο στα χείλη του έγινε θελκτικό. «Ποιος είπε ότι έχω κατά νου να οδηγήσω;»

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε ξαναμμένη ξαφνικά, παρότι η κατάσταση ήταν εξωφρενική. *Κανονικά θα έπρεπε να είμαι θυμωμένη μαζί του!* σκέφτηκε. *Τον μισώ!* κατέληξε, αναστενάζοντας. «Και τι έχεις κατά νου;» τον ρώτησε, ακούγοντας τη φωνή της πιο βραχνή από πριν.

Το χέρι του πήγε ξανά στα κουμπιά της μπλούζας της, αλλά πιο αργά τώρα, πιο ήπια. «Θες να μάθεις;»

«Αν κάνεις μαλακία θα σ'το κόψω αυτή τη φορά,» τον προειδοποίησε η Καλλιόπη.

«Εννοείς το χέρι μου;»

«Δε δίνω υποσχέσεις.»

Μετά από λίγο, έκαναν έρωτα στην πίσω μεριά του αγωνιστικού οχήματος, αγνοώντας την καταιγίδα γύρω τους και την κατακλυσμική βροχή που χτυπούσε τζάμια και μέταλλα.

Η Ελοντί ακολουθούσε τη ροή του ποταμού μέσα στο μυαλό της καθώς οδηγούσε το όχημά της επάνω στον ποταμό που είχε μεταμορφωθεί η δημοσιά. Πέτρες, ξύλα, και κάθε λογής κομμάτια και θραύσματα έρχονταν καταπάνω της, αλλά τα απέφευγε και συνέχιζε – προς τη Νίρβεκ. Ήταν πλήρως απορροφημένη από την οδήγησή της. Δεν ήξερε πού τελείωνε το σώμα της και πού ξεκινούσε το όχημά της. Και μετά είχε ξεχάσει τελείως ότι είχε σώμα ή όχημα. Ήταν μονάχα μια *θέληση* που μετακινιόταν σταθερά αλλά γρήγορα επάνω στον δρόμο, μέσα από την καταιγίδα, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε και η βροχή τη μαστίγωνε.

Η Ελοντί νόμιζε ξανά πως τώρα μπορούσε να καταφέρει *οτιδήποτε.* Ό,τι ήθελε μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Κι ένιωθε ένα βάρος κάπου στη σφαίρα της συνείδησής της, ένα βάρος από τη δεξιά μεριά,

κι ευχήθηκε να φύγει αυτό το βάρος – να εξαφανιστεί – να είναι ελεύθερη! Ελεύθερη!

Και το βάρος την εγκατέλειψε.

Η Ελοντί συνέχισε τη διαδρομή της νιώθοντας, παραδόξως, χαρούμενη. Έχοντας ξεχάσει ότι ένα φίδι την είχε δαγκώσει, ότι είχε δηλητηριαστεί, ότι πήγαινε στο νοσοκομείο.

Οι πολυκατοικίες της Νίρβεκ φάνηκαν πίσω από την καταιγίδα, και ο *Γρύπας των Δρόμων* σύντομα βρέθηκε ανάμεσά τους. Ο Φοίνικας είπε στην Ελοντί πού να στρίψει και, μετά, συνέχισε να την καθοδηγεί μέχρι που έφτασαν μπροστά σ'ένα ψηλό οικοδόμημα με περίβολο.

«Εδώ,» είπε ο Φοίνικας, και η Ελοντί σταμάτησε μπροστά στην πύλη.

Ο Φοίνικας άνοιξε το τζάμι φωνάζοντας στον φρουρό που ήταν μέσα στο φυλάκιο: «Πηγαίνουμε στα επείγοντα! Έχω μια γυναίκα μαζί μου δηλητηριασμένη από φίδι!»

Η πύλη αμέσως άνοιξε, και η Ελοντί έβαλε το όχημα στον περίβολο του νοσοκομείου.

«Εντάξει,» της είπε ο Φοίνικας, «εδώ· άφησέ το εδώ· δεν έχει σημασία.»

Και βγήκαν από τον *Γρύπα των Δρόμων,* μπαίνοντας στο νοσοκομείο και βαδίζοντας βιαστικά προς τα επείγοντα. Ο Φοίνικας είπε σε μια νοσοκόμα τι είχε συμβεί, κι εκείνη τούς οδήγησε αμέσως σε μια γιατρό, σ'ένα μικρό δωμάτιο.

Η γιατρός – χρυσόδερμη, ξανθιά, με μεγάλα γυαλιά – ζήτησε από την Ελοντί να καθίσει σε μια καρέκλα και να της δείξει το τραύμα. Εκείνη κάθισε, έβγαλε το μποτάκι της, και σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού.

Παραξενεμένη, παρατήρησε ότι το πόδι της δεν έμοιαζε τόσο χάλια όσο πριν. Δεν ήταν πρησμένο. Μπορεί να είχε καλυτερέψει στο δρόμο; *Επειδή πατούσα το πετάλι; Μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο;*

«Δε φαίνεται δηλητηριασμένο,» είπε η γιατρός, γονατίζοντας μπροστά στην Ελοντί. «Τι φίδι ήταν;»

«Δεν το είδαμε καλά,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Αλλά το πόδι ήταν πρησμένο.»

«Δεν είναι πρησμένο, κύριε.» Η γιατρός άγγιζε τη σάρκα γύρω από το μικρό τραύμα. «Είναι, σίγουρα, δάγκωμα φιδιού. Αλλά το πόδι δεν εί-

ναι πρησμένο.» Έκανε να λύσει το ύφασμα που ο Φοίνικας είχε δέσει κάτω από το γόνατο της Ελοντί.

«Περιμένετε!» την πρόλαβε εκείνος. «Μια στιγμή! Το πόδι *ήταν πρησμένο.* Και εγώ και η Ελοντί το είδαμε.»

Η Ελοντί κατένευσε. «Ναι, ήταν πρησμένο.»

Η γιατρός συνοφρυώθηκε. «Ελοντί;» Ύψωσε το βλέμμα, κοιτάζοντας τώρα καλύτερα την όψη της ασθενούς της. «Είστε η…;»

«Ναι,» αναστέναξε εκείνη. «Είμαι η Ελοντί που τραγουδά.»

Η γιατρός χαμογέλασε. «Μ’αρέσουν τα τραγούδια σας. Και του άντρα μου, επίσης.»

«Τι θα γίνει με το δηλητήριο;» παρενέβη ο Φοίνικας, μοιάζοντας να τσαντίζεται με τη γιατρό.

Εκείνη ορθώθηκε. «Δεν υπάρχει δηλητήριο κατά πάσα πιθανότητα, κύριε, αλλά θα το ελέγξουμε. Μια στιγμή.» Πλησίασε έναν επικοινωνιακό δίαυλο και πάτησε ένα κουμπί.

«*Ναι;*» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το μεγάφωνο.

«Η Σερφάντια είμαι. Στείλε εδώ τον Ρίβη’νιρ. Αμέσως.»

«*Τον στέλνω.*»

Ο Ρίβης’νιρ, που η κατάληξη του ονόματός του υποδήλωνε ότι ήταν μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων, δεν άργησε καθόλου να έρθει. Σε λιγότερο από δυο λεπτά ήταν στο δωμάτιο, και η γιατρός – η Σερφάντια – του είπε τι συνέβαινε.

«Θα το δούμε αμέσως,» αποκρίθηκε εκείνος. Και γονατίζοντας μπροστά στην Ελοντί έπιασε την κνήμη της και με τα δύο χέρια, έκλεισε τα μάτια, και μουρμούρισε κάποιο ξόρκι.

Όταν άνοιξε πάλι τα βλέφαρά του και σηκώθηκε όρθιος, είπε: «Δεν υπάρχει δηλητήριο. Το ερεύνησα επισταμένως.»

«Αδύνατον!» είπε ο Φοίνικας.

Ο Βιοσκόπος στράφηκε να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένος. «Τι εννοείτε;»

«Το πόδι ήταν πρησμένο. Το είδαμε κι οι δυο μας!»

Η γιατρός είπε: «Αν ήσασταν στην ύπαιθρο, με τέτοιο καιρό, μπορεί να νομίζ–»

«Δε βρισκόμασταν στην ύπαιθρο,» τη διέκοψε ο Φοίνικας. «Μέσα σε οίκημα ήμασταν. Και το πόδι ήταν σίγουρα πρησμένο.»

Η γιατρός ανασήκωσε τους ώμους. «Τώρα, πάντως, η κυρία είναι καλά.»

Ο Φοίνικας ατένισε τον μάγο καχύποπτα.

Ο Ρίβης'νιρ είπε: «Δεν υπάρχει περίπτωση να έκανα λάθος. Μην ανησυχείτε.»

Η γιατρός γονάτισε ξανά μπροστά στην Ελοντί, έλυσε το σφιχτοδεμένο ύφασμα από το πόδι της, έβαλε αντισηπτικό στο μικρό τραύμα, το έδεσε με μαλακό επίδεσμο (*πολύ* πιο χαλαρό δέσιμο από του Φοίνικα), και είπε: «Εντάξει. Αυτό ήταν.»

Η Ελοντί φόρεσε το μποτάκι της και σηκώθηκε από την καρέκλα. «Πόσο σας χρωστάμε;» ρώτησε.

«Δεν κάναμε τίποτα σημαντικό,» είπε ο Ρίβης'νιρ. «Μόνο για τον έλεγχο, ουσιαστικά... Τρεις ήλιοι· το συνηθισμένο.»

Τρεις ήλιοι δεν ήταν καθόλου μικρό ποσό, αλλά οι μάγοι ποτέ δεν πληρώνονταν λίγο.

Η γιατρός, όμως, είπε προτού η Ελοντί βγάλει το πορτοφόλι της να πληρώσει: «Δεν την αναγνωρίζεις την κυρία;»

Ο Βιοσκόπος κοίταξε τη γιατρό παραξενεμένος. «Θα έπρεπε;»

Τελικά η Ελοντί πλήρωσε μόνο δύο ήλιους, κυρίως επειδή η Σερφάντια επέμενε και ο μάγος δεν ήθελε να φανεί αγενής.

Καθώς έβγαινε από το νοσοκομείο μαζί με τον Φοίνικα, εκείνος είπε: «Νομίζεις ότι όντως κάναμε λάθος; Δεν είχες δηλητηριαστεί;»

«Το πόδι μου ήταν σίγουρα πρησμένο,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Το θυμάμαι. Και πονούσα, και με έκαιγε κιόλας.» Άνοιξε τη μια πόρτα του οχήματος και μπήκε, καθίζοντας μπροστά στο τιμόνι.

Ο Φοίνικας άνοιξε την άλλη πόρτα, καθίζοντας στη θέση του συνοδηγού. «Τι έγινε, λοιπόν; Εξαφανίστηκε το δηλητήριο;»

Η Ελοντί ρίγησε, και δεν ήταν από το κρύο. *Εγώ το έκανα; Εγώ έδιωξα το δηλητήριο από το σώμα μου;* Ενώ οδηγούσε προς τη Νίρβεκ....

Όχι, δεν μπορεί...

Ούτε Βιοσκόπος δεν γίνεται να το κάνει αυτό. Γίνεται; Αν γινόταν, η Ελοντί δεν το είχε ξανακούσει.

Ενεργοποίησε τη μηχανή του *Γρύπα των Δρόμων* και τον έβγαλε από τον περίβολο του νοσοκομείου. Αυτή τη φορά η πύλη αμέσως άνοιξε μπροστά της.

«Πάμε στο σπίτι σου;» πρότεινε η Ελοντί στον Φοίνικα.

«Πάμε,» συμφώνησε εκείνος, έχοντας μια τελείως απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του.

Άναψε τσιγάρο, συλλογισμένος, καθώς η Ελοντί οδηγούσε μέσα στους βρεγμένους δρόμους της Νίρβεκ.

14

Το σπίτι του Φοίνικα βρισκόταν στη δυτική μεριά της Νίρβεκ, και η Ελοντί εύκολα έφτασε εκεί παρά την καταιγίδα που χτυπούσε την πόλη. Στο δρόμο είδε δύο οχήματα άλλων ραλιστών που πρέπει να είχαν έρθει λίγο πιο πριν και να έψαχναν μέρος για να σταθμεύσουν. Η βροχή, αναμφίβολα, θα είχε αποτελέσει σημάδι για τους περισσότερους να σταματήσουν και να περάσουν μερικές ώρες ακίνητοι, ώστε να ξεκουραστούν. Εκτός από τον Ζορδάμη, βέβαια, που, μ'αυτά που έκανε σε τούτο τον αγώνα, η Ελοντί δεν θα το θεωρούσε καθόλου απίθανο να συνέχιζε να τρέχει μες στην καταιγίδα μέχρι να φτάσει στη Νίρκωφ.

Κοντά στο σπίτι του Φοίνικα ήταν ένα γκαράζ, και εκεί η Ελοντί άφησε τον *Γρύπα των Δρόμων.* Πλήρωσε τον φύλακα και, μαζί με τον συνοδηγό της, πήγαν στην πολυκατοικία τυλιγμένοι στις κάπες τους.

Το οικοδόμημα ήταν οκταώροφο και το ένα τρίτο των διαμερισμάτων του ανήκε στον Φοίνικα και τη σύζυγό του, τη Λιαρνίδα'σαρ· τα είχαν αγοράσει βάζοντας χρήματα και οι δύο. Ο όγδοος όροφος είχε ζημιές από τον πόλεμο κατά των Παντοκρατορικών, και δεν είχαν ακόμα όλες επισκευαστεί – πράγμα φανερό ακόμα και μέσα σε τούτη την καταιγίδα. Η Ελοντί αμέσως το πρόσεξε υψώνοντας προς στιγμή το κεφάλι, από περιέργεια. Είχε, φυσικά, ξανάρθει εδώ κάμποσες φορές.

Ο Φοίνικας την οδήγησε στο εσωτερικό της πολυκατοικίας· μπήκαν στον ανελκυστήρα και σύντομα βρέθηκαν στον έκτο όροφο και μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματός του. Ο Φοίνικας ξεκλείδωσε και πέρασαν το κατώφλι, σκουπίζοντας τα βρεγμένα πόδια τους στο χαλάκι.

«Λιαρνίδα!» φώναξε. «Είσαι εδώ;»

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από ένα δωμάτιο δεξιά του καθιστικού όπου η Ελοντί και ο συνοδηγός της είχαν βρεθεί, και μια γυναίκα ξεπρόβαλε, ξυπόλυτη, ντυμένη με φαρδύ παντελόνι και στενή μαύρη μπλούζα, λευκόδερμη όπως η Ελοντί, αλλά με μαλλιά μαύρα, κομμένα στο ύψος του σαγονιού, σαν κράνος.

Χαμογέλασε βλέποντάς τους. «Ελοντί!» είπε, πλησιάζοντας για ν'ανταλλάξει μια γρήγορη χειραψία μαζί της και να τη φιλήσει στα μάγουλα. «Τι κάνεις;»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Καλύτερα απ'ό,τι θα έπρεπε, δεδομένου ότι πριν από λίγο τη δάγκωσε ένα δηλητηριώδες φίδι,» είπε ο Φοίνικας.

Η Λιαρνίδα'σαρ τον κοίταξε απορημένα. «Φίδι;»

«Ναι. Θα σου πούμε.»

«Γι'αυτό ήρθατε; Εννοώ, επειδή τη δάγκωσε φίδι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Ή... περίπου. Έπρεπε να σταματήσουμε ούτως ή άλλως.»

Η Λιαρνίδα'σαρ, αν μη τι άλλο, τώρα έμοιαζε πιο μπερδεμένη. «Όπως και νάχει,» είπε, «καλωσήρθατε.» Και φίλησε τον Φοίνικα στο στόμα τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του. «Δεν έχω, όμως, αρκετό φαγητό, φοβάμαι,» πρόσθεσε μετά. «Δεν περίμενα επισκέπτες.»

«Δεν πειράζει,» είπε ο Ελοντί.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίνικας˙ «θα φάμε ό,τι υπάρχει. Και μπορούμε και να παραγγείλουμε από έξω, αν χρειαστεί.»

«Καθίστε, καθίστε,» τους προέτρεψε η Λιαρνίδα, δείχνοντας το τραπέζι του καθιστικού ενώ πήγαινε προς την κουζίνα. Ο Φοίνικας, όμως, δεν κάθισε˙ την ακολούθησε, αφού άφησε την κάπα του στην κρεμάστρα κι έβγαλε τα βρεγμένα παπούτσια του.

Η Ελοντί έμεινε μόνη στο δωμάτιο, περιμένοντας. Κρέμασε κι εκείνη την κάπα της, έβγαλε τα μποτάκια της, αφήνοντάς τα πλάι στα παπούτσια του Φοίνικα, και έσκυψε για να σηκώσει το μπατζάκι του παντελονιού της και να κοιτάξει το τραύμα που είχε επιδέσει η γιατρός στο νοσοκομείο. Το πόδι εξακολουθούσε να μην είναι πρησμένο.

Το δηλητήριο – η Ελοντί δεν αμφέβαλλε ότι είχε δηλητηριαστεί από εκείνο το φίδι – είχε διαλυθεί. Φαινομενικά από μόνο του.

Αλλά τα δηλητήρια δεν διαλύονται από μόνα τους.

Εγώ το διέλυσα;

Όταν οδηγούσε, είχε εκείνη την Αίσθηση… και νόμιζε ότι είχε, επίσης, ένα βάρος κάπου στα δεξιά… και είχε διώξει το βάρος – το είχε διώξει με μια σκέψη μονάχα, ή ίσως με τη θέλησή της.

Ήταν το δηλητήριο αυτό το βάρος;

Ή κάνω τρελές σκέψεις;

Πήγε και κάθισε στο τραπέζι.

Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ σύντομα επέστρεψαν από την κουζίνα με πιάτα γεμάτα φαγητό στα χέρια, και εκείνη έλεγε: «…αφού το έλεγξε Βιοσκόπος. Είναι δυνατόν;»

Άφησαν τα πιάτα επάνω στο τραπέζι.

«Σου είπε ο Φοίνικας για το δηλητήριο;» ρώτησε η Ελοντί.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λιαρνίδα. «Και του λέω, αφού το έλεγξε Βιοσκόπος, προφανώς δεν υπάρχει δηλητήριο μέσα σου. Θα το είχε εντοπίσει. Θα προσπαθούσα κι εγώ να κάνω κάτι, αλλά δεν ξέρω καθόλου βιοσκοπικά ξόρκια.» Η Λιαρνίδα ήταν μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών.

«Το πόδι μου, πάντως, ήταν όντως πρησμένο,» της είπε η Ελοντί. «Όμως τώρα πια δεν είναι. Σαν… σαν να θεραπεύτηκε από μόνο του στον δρόμο μέχρι να φτάσουμε στη Νίρβεκ. Με πονούσε πιο πριν, και με έκαιγε.»

Ο Φοίνικας πήγε πάλι προς την κουζίνα.

Η Λιαρνίδα'σαρ είπε: «Μπορεί να ήταν από το δάγκωμα,» και κάθισε πλάι στην Ελοντί.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω. Είχα δηλητηριαστεί. Και καθώς ερχόμασταν…» Σταμάτησε όμως από μόνη της τον εαυτό της προτού συνεχίσει. *Τι να της πω; Δε θα με πάρει σοβαρά. Είναι δυνατόν να με πάρει σοβαρά;*

Ο Φοίνικας επέστρεψε φέρνοντας μαζί του ένα μεγάλο μπουκάλι νερό και ποτήρια, τα οποία άφησε στο τραπέζι και κάθισε πλάι στη γυναίκα του κι αντίκρυ στην Ελοντί.

«Τι έγινε καθώς ερχόσασταν;» είπε η Λιαρνίδα.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Τι να γίνει; Απλά ήρθαμε.»

«Η Ελοντί κάτι έλεγε…» Η μάγισσα την κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν έγινε τίποτα,» είπε εκείνη. «Όχι ουσιαστικά, δηλαδή… Απλώς…» Ρώτησε: «Είναι δυνατόν το σώμα το ίδιο, κάπως, να διώξει το δηλητήριο;»

«Το ανθρώπινο σώμα; Χωρίς κάποιο φάρμακο; Εξαρτάται από το δηλητήριο. Στο τέλος όλα τα δηλητήρια χάνουν τη δύναμή τους, αλλά το θέμα είναι μέχρι τότε τι γίνεται. Μπορεί να σε παραλύσει, να σε υπνωτίσει, ακόμα και να σε σκοτώσει.»

«Εννοώ, χωρίς να σου συμβεί τίποτα.»

«Πιστεύεις ότι αυτό έγινε, Ελοντί;» είπε η Λιαρνίδα. «Το σώμα σου έδιωξε το δηλητήριο;»

Είναι ανόητο, σκέφτηκε η Ελοντί. *Και αδύνατο, επίσης. Δε μπορεί να συνέβη.* «Απλώς… δε μπορώ να το εξηγήσω…» Απέφυγε το βλέμμα της μάγισσας, νιώθοντας αμήχανα.

«Είναι, πράγματι, περίεργο,» είπε ο Φοίνικας αρχίζοντας να τρώει με όρεξη. Ήταν φανερά πεινασμένος.

Η Λιαρνίδα’σαρ ρώτησε την Ελοντί: «Θα σε πείραζε να κάνω μια ανιχνευτική μαγεία επάνω σου;»

«Θα πονέσω;»

Η Λιαρνίδα γέλασε κοφτά. «Όχι· δεν είναι τίποτα το επώδυνο.»

«Εντάξει τότε,» είπε η Ελοντί ανασηκώνοντας τους ώμους και γεμίζοντας το ποτήρι της με νερό.

Η Λιαρνίδα’σαρ σηκώθηκε από την καρέκλα της και ζήτησε κι από την Ελοντί να σηκωθεί. Όταν εκείνη ήταν όρθια, η μάγισσα ύψωσε τις παλάμες της μπροστά από τη ραλίστρια και μουρμούρισε λόγια που η Ελοντί δεν καταλάβαινε. Είχε όμως ακούσει κι άλλους μάγους να μιλάνε έτσι όταν έκαναν ξόρκια ή μαγγανείες· χρησιμοποιούσαν κάποια ιδιαίτερη γλώσσα που μόνο αυτοί ήξεραν. Είχε πολλές φορές αναρωτηθεί τι θα γινόταν αν κι εκείνη μιλούσε σ’αυτή τη γλώσσα. Θα μπορούσε να κάνει μαγεία; Ή μήπως χρειαζόταν και κάτι άλλο, πέρα από τη γλώσσα; Κάτι έμφυτο;

Τα μάτια της Λιαρνίδας ήταν παράξενα διασταλμένα και εστιασμένα αποκλειστικά και μόνο στην Ελοντί, λες και μπορούσε να κοιτάξει μέσα από τα ρούχα της, μέσα από τη σάρκα της, μέσα από τα κόκαλα της και τα ζωτικά της όργανα. Λες και μπορούσε να κοιτάξει μέσα στην ψυχή της.

Επίσης, δεν βλεφάριζε. Καθόλου.

Τα μάτια της γυάλιζαν σαν κρύσταλλα, έτσι που, προς στιγμή, η Ελοντί αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Ο Φοίνικας, εν τω μεταξύ, έτρωγε ατάραχος˙ προφανώς, ετούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τη γυναίκα του να χρησιμοποιεί τη μαγεία της. Δεν τον εντυπωσίαζε στο ελάχιστο.

Η Λιαρνίδα'σαρ, μετά από πέντε λεπτά, βλεφάρισε έντονα, καθάρισε τον λαιμό της, και είπε: «Δε βλέπω να συμβαίνει τίποτα ασυνήθιστο μαζί σου.» Κάθισε στην καρέκλα της, και η Ελοντί στη δική της.

«Τι θα μπορούσε να συμβαίνει, δηλαδή;»

Η Λιαρνίδα έσμιξε τα χείλη. «Οτιδήποτε, βασικά. Δεν είχα κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό μου. Απλά έλεγξα τη στοιχειακή σου σύσταση.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα;»

Ο Φοίνικας γέλασε. «Δεν είναι ωραία όταν σου μιλάει έτσι; Που να ήσουν παντρεμένη μαζί της.»

Η Λιαρνίδα'σαρ λοξοκοίταξε τον άντρα της, χαμογελώντας, ενώ και η Ελοντί χαμογελούσε. Η μάγισσα είπε: «Τη στοιχειακή σου σύσταση. Από τι αποτελείσαι. Και μου φαίνεσαι… τελείως κανονική, μπορώ να πω. Όπως όλοι οι άνθρωποι.»

«Καλό αυτό, έτσι;» Η Ελοντί ήπιε μια γουλιά απ'το νερό της.

«Μάλλον. Αλλά δεν εξηγεί πώς διαλύθηκε το δηλητήριο – αν όντως υπήρχε δηλητήριο εξαρχής.» Η Λιαρνίδα'σαρ άρχισε να τρώει.

Ο Φοίνικας είπε: «*Υπήρχε* δηλητήριο. Μη μας λες κι εσύ τα ίδια μ'εκείνους τους γιατρούς.»

«Δε μπορώ να καταλάβω, τότε, αγάπη μου, πώς εξαφανίστηκε χωρίς κάποια εξωτερική παρέμβαση.»

Η Ελοντί, που μέχρι στιγμής δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα της, άρχισε κι αυτή να τρώει. *Εξωτερική παρέμβαση… Έκανα κάτι; Κι αν ναι, πώς; Μέσω της Αίσθησης που μου δίνει η ταχύτητα;* Ρώτησε τη Λιαρνίδα: «Υπάρχει μαγεία που διαλύει δηλητήρια;»

«Δε νομίζω πως έχει εφευρεθεί ακόμα τέτοιο ξόρκι, ούτε καν από Βιοσκόπους. Μπορούν να εντοπίσουν το δηλητήριο, αλλά όχι και να το διαλύσουν. Χρειάζεται κάποια άλλη ουσία γι'αυτή τη δουλειά.

»Αλλά ας τ'αφήσουμε τώρα αυτό, παρότι έχει, ομολογουμένως, μεγάλο ενδιαφέρον. Πείτε μου: πώς πάει το ράλι μέχρι στιγμής;»

Ο Φοίνικας και η Ελοντί τής είπαν, μην παραλείποντας να αναφέρουν πως θα έμπαιναν σε ενδοδιάσταση σε κάποιο σημείο του αγώνα. Σίγμα-Οκτώ ονομαζόταν, και βρισκόταν στα βουνά της Ραχοκοκαλιάς.

Η Λιαρνίδα'σαρ αποκρίθηκε πως την ήξερε, φυσικά. Ήταν αρκετά γνωστή. «Δεν είχα ακούσει, όμως, ότι θα τη χρησιμοποιούσαν στον αγώνα. Πώς μπορείτε να τρέξετε εκεί; Δεν είναι βατή. Το πιο ενδιαφέρον πράγμα στη Σίγμα-Οκτώ είναι η σκιώδης ύλη.»

«Σκιώδης ύλη;» είπε ο Φοίνικας.

«Μια ουσία που συγκεντρώνεται ανάμεσα στους βράχους της ενδοδιάστασης–»

«Την είδαμε, νομίζω,» είπε η Ελοντί, «όταν μας έδειξαν φωτογραφία της ενδοδιάστασης. Είναι μια μαύρη μάζα, δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λιαρνίδα'σαρ, «*μοιάζει* με μαύρη μάζα όταν τη βλέπεις από φωτογραφία. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι μαύρη· είναι πολύχρωμη, μπορείς να πεις, ή διαφανής. Θα καταλάβεις όταν πάτε εκεί.»

«Και γιατί αυτή η σκιώδης ύλη έχει ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Μπορείς να φτιάξεις ό,τι αντικείμενο θέλεις μ'αυτήν, αρκεί να τη φορτίσεις με αρκετή ενέργεια. Τα αντικείμενα, όμως, που φτιάχνονται έτσι είναι εφήμερα. Διαλύονται σταδιακά – σ'άλλες διαστάσεις πιο γρήγορα, σ'άλλες πιο αργά. Αυτό, βέβαια, ισχύει για *όλα* τα αντικείμενα γενικά – όχι μόνο για όσα είναι από σκιώδη ύλη. Κι ετούτο το τραπέζι, για παράδειγμα, διαλύεται από μόνο του. Μετά από εκατοντάδες χρόνια, δεν θα έχει μείνει τίποτα απ'αυτό. Όμως ένα τραπέζι από σκιώδη ύλη μπορεί να διαλυθεί ύστερα από μερικές ημέρες.»

«Μάλιστα,» είπε ο Φοίνικας, σκεπτικά. «Μπορούμε να φτιάξουμε μερικές χιλιάδες ήλιους από σκιώδη ύλη και να πάμε ν'αγοράσουμε ό,τι μας κατεβεί προτού τα νομίσματα εξαφανιστούν;»

«Δε θα σ'το πρότεινα, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Λιαρνίδα'σαρ.

Η Ελοντί και ο Φοίνικας τής είπαν, επίσης, για το όχημα του Ζορδάμη, κι αυτό ήταν άλλο ένα πράγμα που η μάγισσα βρήκε πολύ ενδιαφέρον.

«Σήμερα,» τους είπε, «παίζετε με την περιέργειά μου! Και η περιέργεια όλων όσων ανήκουν στο τάγμα των Ερευνητών είναι μεγάλη.»

«Έχεις κάποια θεωρία για το όχημα του Ζορδάμη;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Αυτή,» είπε η Λιαρνίδα'σαρ, «είναι ακόμα μια παράξενη περίπτωση. Αφού Τεχνομαθείς το έλεγξαν και δεν βρήκαν τίποτα, απορώ τι μπορεί να συμβαίνει. Βασικά, μοιάζει με τη δική σου περίπτωση, Ελοντί – με το δηλητήριο.»

«Γιατί;» είπε η ραλίστρια.

«Κι εσένα Βιοσκόπος σε εξέτασε και δεν βρήκε τίποτα. Και στις δύο περιπτώσεις μοιάζει να συμβαίνει κάτι παράξενο που δεν είναι ανιχνεύσιμο με τις γνωστές μαγικές μεθόδους.»

«Δηλαδή,» ρώτησε πάλι ο Φοίνικας, «δεν έχεις *καμία* θεωρία για το τι μπορεί να συμβαίνει;»

«Καμία, αγάπη μου. Κανονικά, εσείς θα έπρεπε να έχετε θεωρίες, που ξέρετε πολύ περισσότερα πράγματα για αγωνιστικά οχήματα απ'ό,τι εγώ.»

Είχαν πια όλοι τελειώσει το φαγητό τους προ πολλού, κι έξω απ'το παράθυρο, που ήταν δίπλα στο τραπέζι, η καταιγίδα φαινόταν να έχει χάσει τη δύναμή της. Σε λίγο, σίγουρα, θα κόπαζε. Η Ελοντί κι ο Φοίνικας σκόπευαν να μείνουν κανένα μισάωρο ακόμα στο σπίτι του και μετά να συνεχίσουν τη διαδρομή τους προς τη Νίρκωφ.

Ήλπιζαν να φτάσουν εκεί από τους πρώτους. Αν και, βέβαια, ο Ζορδάμης ίσως να ήταν ήδη στο σημείο ελέγχου…

τα μάτια του ανοίγουν και βλέπει πως αντίκρυ του, στις μπροστινές θέσεις του οχήματος, κάθονται δύο άνθρωποι που αναγνωρίζει: στο τιμόνι, η Καλλιόπη, ντυμένη με τα εσώρουχά της· στο κάθισμα του συνοδηγού, ο Ζορδάμης, ντυμένος με σκιές

παράξενο… τι θέλει αυτός εκεί;

ο Ζορδάμης αγγίζει το γυμνό πόδι της Καλλιόπης, κι εκείνη γελά και κάνει κάποιο αστείο

ο Ζορδάμης γυρίζει προς στιγμή και τον κοιτάζει, χαμογελώντας σαν δαίμονας: και τα μάτια του είναι γεμάτα πορφυροπράσινο φως!

εκείνος κοκαλώνει: προσπαθεί να μιλήσει, να προειδοποιήσει την Καλλιόπη, μα δεν μπορεί

οι σκιές που φορά ο Ζορδάμης λιώνουν· είναι γυμνός, και ο φαλλός του ορθωμένος· ανοίγει το στόμα του, το οποίο φαντάζει τεράστιο, κι από μέσα βγαίνει μια γλώσσα μακριά σαν σχοινί, σαν μαστίγιο: μια γλώσσα που πάει προς την Καλλιόπη

και η Καλλιόπη γελά και τη γαργαλά με τα δάχτυλά της, και συνεχίζει να γελά

και η γλώσσα τυλίγεται γύρω από τα στήθη της, σέρνεται επάνω στην κοιλιά της, πάει μέσα στο εσώρουχό της

τα μάτια του Ζορδάμη πετάνε πορφυροπράσινες φωτιές–

–δεν είναι ο Ζορδάμης!

Ο Ζορδάμης ξύπνησε, τρομαγμένος αλλά χωρίς να φωνάξει, νιώθοντας την αναπνοή του γρήγορη.

Είδε την Καλλιόπη να κάθεται μπροστά, στη θέση του οδηγού, φορώντας μόνο τα εσώρουχά της κι έχοντας το ένα της πόδι επάνω στο τιμόνι του σταματημένου οχήματος. Πορφυροπράσινες αναλαμπές φαίνονταν στα κρύσταλλα της κονσόλας.

Και η Καλλιόπη εκείνη τη στιγμή έλεγε, μοιάζοντας να ολοκληρώνει κάποια πρόταση: «...ε, *Ρέσ'κρικ'κεκ;* Τι λες;» ενώ γελούσε σιγανά, λες κι έπαιζε κάποιο παιχνίδι.

«*Τι σκατά κάνεις εκεί;*» φώναξε ο Ζορδάμης καθώς πεταγόταν από το πίσω κάθισμα του αγωνιστικού οχήματος, καθώς τιναζόταν μπροστά, παραλίγο χτυπώντας το κεφάλι του στην οροφή.

Η Καλλιόπη τρόμαξε. «Τα κέρατα του Κάρτωλακ!... Τι σ'έπιασε;»

«Τι κάνεις εκεί;»

«Κάθομαι, δε βλέπεις; Τι νομίζεις ότι κάνω;»

«Μιλούσες στον δαίμονα;»

«Μη μου πεις ότι ζηλεύεις...»

«Μιλούσες στον δαίμονα!» είπε ο Ζορδάμης, χωρίς να ρωτά τώρα. «Σ'άκουσα! Τι του έλεγες;»

Η Καλλιόπη γέλασε. «Τι σ'έχει...; Τι να του έλεγα; Χαζομάρες, ουσιαστικά. Προσπαθούσα να διαπιστώσω αν καταλαβαίνει τη Συμπαντική Γλώσσα.»

Το βλέμμα του Ζορδάμη ήταν σκοτεινό. «Και σε τι συμπέρασμα έφτασες;»

«Σε κανένα, ακόμα.»

«Να μην το ξανακάνεις αυτό,» της είπε.

«Γιατί;»

«Επειδή το όχημα είναι δικό μου, και ο δαίμονας επίσης. Και η καταιγίδα έχει τελειώσει,» παρατήρησε κοιτάζοντας έξω απ'το μπροστινό παράθυρο. «Πόση ώρα έχει τελειώσει; Πόση ώρα κοιμόμουν;»

«Δυο ώρες κοιμόσουν, περίπου. Λίγο παραπάνω,» είπε η Καλλιόπη, που δεν της άρεσε καθόλου ο τρόπος που της είχε μιλήσει. *Τι νομίζει ότι είναι; Το αφεντικό μου; Οδηγός και συνοδηγός είναι συνεργάτες στο ράλι – όλοι το ξέρουν! Και είμαστε κι εραστές, επιπλέον!* Αλλά τι να περιμένεις; Άντρας δεν ήταν;

«Εσύ δεν κοιμήθηκες;» τη ρώτησε. «Καθόσουν εδώ και μιλούσ–»

«Κοιμήθηκα. Πριν από κανένα μισάωρο ξύπνησα.» Ο Ζορδάμης τής έμοιαζε ταραγμένος, πάντως. Ήταν πιο κακότροπος κι απότομος απ'ό,τι συνήθως. «Εσύ, όμως, είσαι σα να ξύπνησες επειδή κάτι σε τσίμπησε...»

«Καλύτερα να ξεκινήσουμε,» είπε εκείνος. «Σήκω.»

«Σίγουρα δε θες να ξεκουραστείς λίγο ακόμα;»

«Δε σκοπεύω να φτάσω τελευταίος στη Νίρκωφ!»

Η Καλλιόπη ρουθούνισε. «Τελευταίος; Πρώτος θα φτάσεις παρά τη γκρίνια σου.» Και πήγε στην πίσω μεριά του οχήματος, περνώντας δίπλα απ'τον Ζορδάμη, για να ντυθεί.

Ο Ζορδάμης ήταν ήδη ντυμένος· μόνο μερικά κουμπιά έπρεπε να κουμπώσει. Κάθισε μπροστά στο τιμόνι και άκουσε τη μηχανή να μουγκρίζει σαν ικανοποιημένο θηρίο. *Τι να σκέφτεσαι, άραγε,* Ρέσ'κρικ'κεκ*;* αναρωτήθηκε. *Τι να περνά από τη δαιμονική νόησή σου; Πραγματικά, γουστάρεις την Καλλιόπη, ή το μυαλό μου μου παίζει ανόητα παιχνίδια;*

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα, κάνοντας τον Ζορδάμη να συνοφρυωθεί προτού πατήσει το πετάλι για να βάλει τους τροχούς του οχήματος σε κίνηση.

Τους άκουσε να τρίζουν από κάτω του, να παλεύουν με τις λάσπες που είχε αφήσει πίσω της η καταιγίδα. Αλλά δεν άργησαν καθόλου να

βγουν από την παγίδα όπου είχαν πέσει. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* φρόντισε γι'αυτό.

Και ο Ζορδάμης οδήγησε το όχημα πεπειραμένα προς τη λιθόστρωτη δημοσιά.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

15

Ο Ζορδάμης οδηγούσε προς τα ανατολικά, προς τη Νίρκωφ, επάνω στη δημοσιά που ήταν γεμάτη νερά, λάσπες, πέτρες, φύλλα, και άλλα αντικείμενα που είχε παρασύρει εδώ η καταιγίδα. Δεν περίμενε ότι θα συναντούσε κανέναν μπροστά του· οι υπόλοιποι ραλίστες θεωρούσε πως θα είχαν σταματήσει στη Νίρβεκ. Ειδικά λόγω της νεροποντής. Ποιος θα είχε συνεχίσει πέρα από την πόλη;

Ωστόσο, *συνάντησε* κάποιον μπροστά του. Ένα όχημα που αναγνώριζε.

Της Αμαλίας.

Είχε σταματήσει μετά τη Νίρβεκ; Ή απλά ξεκουράστηκε γρήγορα και ξεκίνησε πιο νωρίς;

«Η Αμαλία,» παρατήρησε και η Καλλιόπη, καθισμένη πλάι στον Ζορδάμη. «Για φαντάσου…»

«Εσύ που έλεγες ότι ούτως ή άλλως πρώτοι θα τερματίζαμε…»

«Γιατί, αμφιβάλλεις ότι θα *τερματίσουμε* πρώτοι;»

Ο Ζορδάμης μειδίασε μέσα από το κράνος του. «Καθόλου,» είπε, επιταχύνοντας.

Επιταχύνοντας πέρα από τα όρια του χιλιομετρητή.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα· ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* ακούστηκε να μουγκρίζει μέσα στο όχημα. Ή μήπως δεν ήταν παρά το μούγκρισμα μιας μηχανής που έχει ξεπεράσει τα όριά της; *Οι μηχανές δεν ξεπερνάνε τα όριά τους,* θύμισε στον εαυτό του ο Ζορδάμης. *Είναι μηχανές.*

Περνώντας πάνω από τα εμπόδια με τα οποία η καταιγίδα είχε γεμίσει τον λιθόστρωτο δρόμο, έφτασε πίσω από το όχημα της Αμαλίας. Τόσο κοντά που σε λίγο θα μπορούσε να το αγγίξει. Αλλά, φυσικά, προσπάθησε απλώς να το προσπεράσει – και η Αμαλία βρέθηκε πάλι μπροστά του, κλείνοντάς του τον δρόμο.

Ο Ζορδάμης γέλασε. *Όλο κόλπα η Αμαλία… Όλο κόλπα…*

Κοίταξε, για μια στιγμή, προς τα βόρεια. Το πεδίο ήταν αρκετά ανοιχτό, νόμιζε˙ δεν θα αποτελούσε πρόβλημα για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Ο Ζορδάμης έβγαλε το όχημά του από τη δημοσιά, περνώντας μέσα από λάσπες και πάνω από πέτρες, πηδώντας ένα πεσμένο δέντρο, διαγράφοντας ημικύκλιο ως προς τον μεγάλο λιθόστρωτο δρόμο και μπαίνοντας πάλι εκεί, αλλά τώρα μπροστά από την Αμαλία. Συνεχίζοντας να πατά το πετάλι – παρότι ήταν πια στο τέρμα – έκανε το όχημά του να επιταχύνει, κι άκουγε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να μουγκρίζει ικανοποιημένα που χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις του.

Η Αμαλία, πολύ σύντομα, χάθηκε πίσω τους.

Η Καλλιόπη γελούσε. «Θα τρελάθηκε,» είπε. «Δε θα το περίμενε αυτό.»

Η Ελοντί, φεύγοντας από τη Νίρβεκ μετά τη σύντομη διαμονή της στο σπίτι του Φοίνικα, συνάντησε πέντε ραλίστες μπροστά της: την Ευγενία Πυρρόχρωμη, τον Έκτορα Νικένρωφ, τον Καλλέργη, τον Καθάριο Μονοβάτη, και την Άλβα Σιριφάνδη. Τους προσπέρασε όλους, αφήνοντας τη ροή του νοητού ποταμού της να την καθοδηγήσει, απολαμβάνοντας τη διαδρομή στο έπακρο, νιώθοντας να έχει ξεχάσει το σώμα της. Έχοντας πάλι εκείνη την Αίσθηση.

Μετά από τους πέντε ραλίστες, κι ενώ είχε αποφύγει πολλά εμπόδια επάνω στη δημοσιά, άλλα στημένα (αλλά διαλυμένα από την καταιγίδα) κι άλλα φυσικά (δημιουργημένα από τη νεροποντή και τον άνεμο), αντίκρισε την Αμαλία.

«Η Αμαλία;» είπε ο Φοίνικας. «Πρώτη απ'όλους; Πώς τα κατάφερε;»

«Δεν την έχεις αρκετά ικανή;»

«Αντιθέτως. Όμως αναρωτιέμαι. Όταν κυνηγούσαμε τον Ζορδάμη, δεν ήταν μπροστά μας.»

«Πρέπει να ξεκίνησε πριν από εμάς από τη Νίρβεκ. Πριν από όλους τους ραλίστες, ίσως.»

«Πολύ πιθανόν,» συμφώνησε ο Φοίνικας. «Θα την προλάβεις;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Ελοντί, κάνοντας το όχημά της να *ρέει* γύρω από τα εμπόδια της δημοσιάς. «Ή μπορεί και όχι. Έχει μεγάλο προβάδισμα.»

Και όντως, μετά από περίπου δυόμισι ώρες διαδρομή, δεν ξεπέρασαν την Αμαλία, αν και ορισμένες φορές βρέθηκαν πολύ κοντά της. Στο τέλος, όμως, έφτασαν στο σημείο έλεγχου δυτικά της Νίρκωφ ύστερα από αυτήν.

Ο Ζορδάμης ήταν ήδη εδώ.

Καθώς κι ένα αρκετά μεγάλο πλήθος θεατών, που ανάμεσά τους αναμφίβολα βρίσκονταν και κάμποσοι δημοσιογράφοι. Η Ελοντί είδε μηχανικούς οφθαλμούς να αποθηκεύουν κινούμενα οπτικά δεδομένα και φωτογραφικές μηχανές να τραβάνε φωτογραφίες. Φωνές αντήχησαν καθώς το όχημα της Αμαλίας έφτανε στο σημείο ελέγχου ακολουθούμενο από τον *Γρύπα των Δρόμων.*

Κάποιοι ύψωσαν, μέσα στο απόγευμα, ένα μεγάλο πανό που έγραφε:

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ
** ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ **

Ο Φοίνικας γέλασε. «Πάλι τα ίδια αρχίσαμε.»

Ο *Γρύπας των Δρόμων* σταμάτησε απότομα πλάι στο όχημα της Αμαλίας, μέσα σε σύννεφα σκόνης και λάσπες.

Είχε έρθει τρίτος.

Η Ελοντί άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Τράβηξε το κράνος από το κεφάλι της κι έλυσε τα καστανά μαλλιά της.

Ρώτησε την Αμαλία, η οποία είχε επίσης βγει από το όχημά της, παραδίπλα: «Πώς τα κατάφερες;»

Εκείνη γέλασε. «Σ'το είπα ότι θα σε περνούσα την επόμενη φορά!»

«Προφανώς, όμως, υπάρχουν και πιο γρήγοροι από εμάς…» είπε η Ανθίνη, κοιτάζοντας προς τη μεριά του Ζορδάμη και της Καλλιόπης, που κρατούσαν ένα χάρτινο ποτήρι με καφέ ο καθένας καθώς στέκονταν πλάι στο όχημά τους. «Βρέθηκε ξαφνικά πίσω μας και μετά ξαφνικά μπροστά μας, βγαίνοντας απ'τη δημοσιά και διασχίζοντας την ύπαιθρο που ήταν άνω-κάτω ύστερα από την καταιγίδα!»

«Ο Ζορδάμης,» είπε ο Φοίνικας, «έχει επιδείξει… τρομερές ικανότητες σ'αυτό τον αγώνα.»

Ο Καθάριος Μονοβάτης έφτασε τέταρτος στο σημείο ελέγχου. Και ο Καλλέργης πέμπτος.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε περάσει κάποιο καιρό τραγουδώντας στο πανδοχείο «*Τροφή για τους Τροχούς*». Την πλήρωναν αρκετά καλά, την τάιζαν δωρεάν, και είχε και δικό της δωμάτιο, επίσης δωρεάν. Δεν είχε κανένα σημαντικό παράπονο, αλλά δεν σκόπευε και να μείνει για πάντα στο *Τροφή για τους Τροχούς.*

Πολλών λογιών άνθρωποι περνούσαν από το πανδοχείο και αρκετοί έδειχναν ενδιαφέρον για τη νεαρή τραγουδίστρια. Εκείνη, όμως, δεν έδειχνε το ίδιο ενδιαφέρον για όλους. Η Ελοντί είχε μάθει να προσέχει, ύστερα από ό,τι είχε γνωρίσει ώς τώρα στη ζωή της˙ είχε μάθει να κάνει τις επιλογές της με σύνεση. Όση σύνεση διέθετε, τουλάχιστον, εκείνη την εποχή, στα είκοσι χρόνια της.

Μετά από έξι μήνες που τραγουδούσε στο *Τροφή για τους Τροχούς,* γνώρισε μια ομάδα περιφερόμενων μουσικών που δεν της φαίνονταν ούτε λεχρίτες ούτε εκμεταλλευτές. Είχαν περάσει άλλες τρεις φορές από το πανδοχείο, και η Ελοντί θεωρούσε ότι πλέον τους ήξερε καλά όταν αποφάσισε να φύγει μαζί τους. Της το είχαν ζητήσει και παλιότερα, μα τους είχε αποκριθεί πως δεν ήταν σίγουρη, πως θα το σκεφτόταν. Τώρα το είχε σκεφτεί. Τώρα *ήταν* σίγουρη. Ήθελε, εξάλλου, να γνωρίσει κι άλλα μέρη˙ δεν ήθελε να περάσει όλη της τη ζωή στο *Τροφή για τους Τροχούς.* Ήταν ακόμα νέα, τότε, και βιαστική. Και το τραγούδι την ενθουσίαζε, ίσως όσο αργότερα θα την ενθουσίαζε η ταχύτητα.

Οι άνθρωποι του πανδοχείου λυπήθηκαν που θα τους εγκατέλειπε. Την είχα συνηθίσει˙ την είχα συμπαθήσει. Κι ένας απ'αυτούς, μάλιστα, φάνηκε να θυμώνει πολύ με την Ελοντί. Ένας νεαρός που εργαζόταν στο γκαράζ πλάι στο πανδοχείο και ήταν εραστής της τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Ήταν ερωτευμένος μαζί της˙ η Ελοντί ήταν σίγουρη. Αλλά του το είχε πει πως δεν θα έμενε για πάντα εδώ, πως ήταν

εδώ μόνο περιστασιακά. Και τώρα του το θύμισε πάλι. Εκείνος, όμως, εξακολουθούσε να είναι θυμωμένος˙ μάλλον δεν περίμενε ότι η Ελοντί θα έφευγε *τόσο* νωρίς.

«Θα περνάω τακτικά,» του υποσχέθηκε εκείνη. «Θα σε ξαναδώ. Θα ξανασυναντιόμαστε.» Αλλά, στο μέλλον, σπάνια θα ερχόταν στο *Τροφή για τους Τροχούς*˙ οι δουλειές της θα την οδηγούσαν αλλού˙ και ποτέ ξανά δεν θα πλάγιαζε μ'εκείνο τον νεαρό. Επιπλέον, κάποτε θα μάθαινε ότι, έχοντας παντρευτεί κάποια γυναίκα από τα μέρη βόρεια της Θακέρκοβ, έφυγε από την περιοχή. *Ευτυχώς δεν περίμενε εμένα τόσο καιρό,* θα σκεφτόταν τότε η Ελοντί, λιγάκι ειρωνικά και καθόλου δυσαρεστημένη μαζί του.

Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να μαντέψει τι επιφύλασσε το μέλλον. Ήξερε μονάχα ότι ήταν ενθουσιασμένη που θα ταξίδευε με τους μουσικούς, που θα γνώριζε άλλα μέρη, και που πολύ περισσότεροι άνθρωποι θα την έβλεπαν και θα την άκουγαν να τραγουδά. Η φήμη της είχε ήδη αρχίσει να μεγαλώνει τους μήνες που βρισκόταν στο *Τροφή για τους Τροχούς.* Πολλοί έρχονταν εκεί, είχε μάθει, για ν'ακούσουν την «καινούργια νεαρή τραγουδίστρια».

Αφού πήρε τα λιγοστά πράγματά της και αποχαιρέτησε τους ανθρώπους του πανδοχείου – οι οποίοι της ευχήθηκαν καλή τύχη σε ό,τι κι αν επεδίωκε – ακολούθησε τους περιφερόμενους μουσικούς, που το συγκρότημά τους ονομαζόταν Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι και δεν ήταν παρά μέτριας φήμης στη Σεργήλη. Η φήμη τους θα μεγάλωνε ύστερα από τη συναναστροφή τους με την Έκπτωτη Ελοντί, αλλά ποτέ δεν θα γινόταν τόση όση άλλων συγκροτημάτων όπως οι Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, τους οποίους οι Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι είχαν ως ινδάλματα.

«Να,» είπε ένας τους στην Ελοντί, καθώς ταξίδευαν ανατολικά, προς τα Φέρνιλγκαν, «κάπως έτσι αποσκοπούμε να καταλήξουμε.» Τον έλεγαν Ναρκάμη, έπαιζε αυλό, και τώρα έδειχνε κάτι μεγάλα βουβάλια που έτρωγαν χόρτο σ'έναν κάμπο πλάι στον δρόμο όπου κυλούσε το μεγάλο ανοιχτό όχημα των Παρασάνταλων.

Η Ελοντί γέλασε. «Τι εννοείς;»

«Ανεμοβούβαλοι,» προθυμοποιήθηκε να της εξηγήσει η Αστερόπη, που έπαιζε κιθάρα. «Από πού νομίζεις ότι πήραν το όνομά τους οι Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι;»

«Αυτοί είναι πολύ γνωστοί...»

«Και νομίζεις ότι δεν θα τους φτάσουμε;» είπε ο Ναρκάμης.

Το συγκρότημά τους δεν άργησε να επισκεφτεί μια από τις μεγαλύτερες πόλεις των Φέρνιλγκαν η οποία ονομαζόταν Νίρκωφ. Δεν βρισκόταν, φυσικά, *μέσα* στους δασότοπους, αλλά όλες ετούτες οι περιοχές Φέρνιλγκαν λογαριάζονταν. Και ήταν μέρη άγρια, όπως μπορούσε να δει η Ελοντί, όχι όμως τόσο άγρια όσο έλεγαν ορισμένες φήμες γι'αυτά. Είχαν, επιπλέον, μια φυσική γοητεία που της άρεσε. Της έδιναν την αίσθηση ότι κάτι το *άγνωστο* υπήρχε πίσω από κάθε λόφο, πίσω από κάθε συστάδα δέντρων.

Πολλοί από τους κατοίκους εδώ λάτρευαν τον Κάρτωλακ, και έκαναν ακόμα και θυσίες στο όνομά του, μέσα στους λόγκους και στους αγρούς. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν είχαν κυνηγήσει τους ιερωμένους του όπως είχαν κυνηγήσει τις ιέρειες της Αρτάλης γιατί δεν θεωρούσαν τη θρησκεία του επικίνδυνη για τα συμφέροντά τους. Η Ελοντί, σε μια από τις επισκέψεις που είχαν κάνει οι Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι στα χωριά των Φέρνιλγκαν, είδε μια από τις τελετές που γίνονταν για να τιμήσουν τον Κάρτωλακ. Ένας ιερέας του και μια ιέρειά του θυσίασαν ένα ζωντανό, δεμένο ελάφι επάνω σ'έναν πέτρινο βωμό ανάμεσα στα δέντρα. Πολλοί από τους χωρικούς της περιοχής βρίσκονταν κοντά και προσεύχονταν στον Κάρτωλακ. Κι όταν η τελετή τελείωσε, οι Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι τραγούδησαν για όλο το χωριό, και πληρώθηκαν για τη διασκέδαση που πρόσφεραν. Ο Ναρκάμης, μάλιστα, πέρασε τη νύχτα με μια από τις ντόπιες γυναίκες, η οποία έμοιαζε να έχει γίνει φανατική οπαδός του συγκροτήματος. Μάλλον δεν έρχονταν πολλά συγκροτήματα από εδώ, συμπέρανε η Ελοντί.

Στη Νίρκωφ, βέβαια, τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Η Νίρκωφ δεν ήταν χωριό˙ ήταν ολόκληρη πόλη. Όχι τόσο μεγάλη όσο η Άντχορκ, ασφαλώς, ή η Νίρβεκ, αλλά αξιοσημείωτου μεγέθους, με ψηλές πολυκατοικίες και μεγάλους δρόμους. Στα νότιά της απλώνονταν κάτι δασωμένοι λοφότοποι, και στους πρόποδες αυτών ήταν που οι Παρασάνταλοι

Παρασημοφόροι έκαναν τη συναυλία τους – μια από τις μεγαλύτερες που είχαν κάνει – παίζοντας γνωστά τραγούδια τους, όπως *Συμπαντικοί Γυρολόγοι, Ο Δρόμος είναι Οδηγός μας,* και *Λησμονημένες Αγάπες Παλαιών Πόλεων*, αλλά και λιγότερο γνωστά, όπως *Μικρές Συμμορίες σε Μεγάλους Δρόμους, Ο Λευκός Καβαλάρης της Μαύρης Νύχτας, Οι Γρύπες και οι Φίλοι μας,* και *Η Επιστροφή των Παιδιών του Δρόμου.*

Προς το τέλος, όμως, η συναυλία διακόπηκε άδοξα, θα μπορούσε να πει κανείς – ή, ίσως, με πολύ μεγάλο πάταγο. Φασαρία άρχισε να γίνεται για την οποία δεν ευθύνονταν καθόλου οι Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι. Ο κόσμος διαλύθηκε, τρομοκρατημένος, μπροστά από τη σκηνή˙ πυροβολισμοί αντηχούσαν και λάμψεις από κάννες έσκιζαν τη νύχτα. Λευκοντυμένοι άντρες και γυναίκες με πυροβόλα όπλα είχαν συγκεντρωθεί στη συναυλία – πολεμιστές της Παντοκράτειρας – κι έμοιαζαν να κυνηγάνε κάποιους. Οι οποίοι δεν ήταν πρόθυμοι να παραδοθούν αμαχητί. Δεν ήταν πρόθυμοι να παραδοθούν *σε καμία περίπτωση*. Η Ελοντί είδε ανθρώπους με δερμάτινες μάσκες, που κι αυτοί κρατούσαν πυροβόλα όπλα και έριχναν, ενώ όταν τύχαινε να βρεθούν κοντά στους Παντοκρατορικούς τούς κάρφωναν με μικρές και μεγάλες λεπίδες.

«Κάτω!» είπε η Αστερόπη στην Ελοντί, πιάνοντάς την από τον αγκώνα. «Έλα κάτω!» Και η Ελοντί την ακολούθησε πίσω από τη σκηνή, όπου όλοι οι μουσικοί είχαν πάει για να καλυφτούν. Ήταν επικίνδυνο να στέκονται εκεί πάνω ενόσω σφαίρες σφύριζαν προς κάθε κατεύθυνση.

«Τι είναι αυτοί;» ρώτησε η Ελοντί. «Τι γίνεται;»

«Επαναστάτες,» της είπε η Αστερόπη.

«Οι Μασκοφόροι των Φέρνιλγκαν,» πρόσθεσε ο Ναρκάμης.

«Οι Μασκοφόροι;» έκανε η Ελοντί.

«Ναι. Γνωστοί αντιστασιακοί σε τούτους τους τόπους. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας έχουν φάει τον κόσμο κυνηγώντας τους. Κι ούτε απόψε νομίζω πως θα τους πιάσουν.»

Είχε δίκιο. Μάλλον δεν τους έπιασαν. Ο χαλασμός καταλάγιασε επειδή και οι λευκοντυμένοι Παντοκρατορικοί και οι Μασκοφόροι έφυγαν από τον χώρο της συναυλίας, τρέχοντας μέσα στους δασώδεις λοφότοπους, απ’όπου συνέχισαν ν’αντηχούν πυροβολισμοί, αλλά απόμακρα, και ολοένα και λιγότεροι.

Η συναυλία, όμως, είχε σίγουρα τελειώσει. Καθώς ένα ασθενοφόρο ερχόταν από τη Νίρκωφ για να περιθάλψει κάποιους τραυματίες, οι Παρασάνταλοι Παρασημοφόροι ανέβηκαν στη σκηνή για να ευχαριστήσουν τον κόσμο για την παρουσία του και να δηλώσουν πως, παρά αυτό το δυσάρεστο επεισόδιο, ετούτη ήταν μια από τις καλύτερές τους συναυλίες και, μελλοντικά, θα ξανάρχονταν στη Νίρκωφ για να ολοκληρώσουν. Ακούγοντάς το αυτό το τελευταίο, πολλοί από τους οπαδούς τους ζητωκραύγασαν.

Προφανώς, υπήρχαν κάποιοι που δεν είχαν τρομάξει και τόσο από την ξαφνική συμπλοκή των πολεμιστών της Παντοκράτειρας με τους Μασκοφόρους.

«Ο Ζορδάμης, λοιπόν, δεν έφτασε πριν από ώρες στο σημείο ελέγχου,» είπε η Ελοντί στον Φοίνικα, όταν βρίσκονταν στο ξενοδοχείο *Περισυλλέκτης* μέσα στην Παλιά Πόλη της Νίρκωφ. «Χρειάστηκε να ξεπεράσει την Αμαλία. Επομένως, κάπου είχε σταματήσει για να ξεκουραστεί.»

«Μάλλον κατάλαβε ότι θα σκοτωνόταν αν συνέχιζε έτσι μες στην καταιγίδα,» είπε ο Φοίνικας. «Ακόμα κι αυτός δεν χρειάζεται ξεκούραση, Ελοντί, ό,τι όχημα κι αν έχει; Όσο πειραγμένο κι αν είναι;» Κάθονταν στην τραπεζαρία του *Περισυλλέκτη*, αφού είχαν πλυθεί κι αλλάξει ρούχα στα δωμάτιά τους, και τώρα ο Φοίνικας έπαψε να μιλά καθώς ένας σερβιτόρος τούς έφερνε τα φαγητά που είχαν παραγγείλει.

«Ναι, προφανώς,» είπε η Ελοντί, ρίχνοντας μια ματιά προς το τραπέζι του Ζορδάμη και της Καλλιόπης, ενώ ο σερβιτόρος έφευγε. «Και η Αμαλία, πάντως, παραξενεύτηκε από τα κόλπα του αυτή τη φορά...»

«Φυσικό δεν ήταν; Ο άνθρωπος έτρεξε πάνω στις λάσπες και στις πέτρες, *έξω* από τη δημοσιά, σα να μη συνέβαινε τίποτα.»

«Σε λίγο,» είπε η Ελοντί, «όλοι οι ραλίστες θα τον υποπτεύονται, αλλά δεν θα μπορούν να κάνουν τίποτα για να αποδείξουν ότι κάπως έχει πειράξει το όχημά του.»

16

Το επόμενο πρωί, οι υπεύθυνοι για το Πανδιαστασιακό Ράλι στη Νίρκωφ συγκέντρωσαν τους ραλίστες σε μια αίθουσα του ξενοδοχείου *Περισυλλέκτης* για να τους μιλήσουν. Τους συνεχάρησαν για την πορεία τους ώς εδώ και τους είπαν ότι η επόμενη διαδρομή τους θα ήταν, όπως ήξεραν, ακόμα πιο μεγάλη από την προηγούμενη. Θα έφευγαν από τη Νίρκωφ με νότια κατεύθυνση και, αφού περνούσαν από την Έτρεβοθ, θα πήγαιναν προς Χαρπόβη, ακολουθώντας τις παρυφές των δασότοπων και τις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ. Η απόσταση ήταν τέτοια που οι ραλίστες μάλλον θα έπρεπε να κάνουν δύο στάσεις – όπου νόμιζε ο καθένας – προτού φτάσουν στο σημείο ελέγχου της Χαρπόβης.

Είχαν καμια ερώτηση να κάνουν ώς τώρα;

Κανένας δεν μίλησε. Γνώριζαν τη διαδρομή, άλλωστε, και καταλάβαιναν πόσο μεγάλη ήταν.

Επομένως, οι υπεύθυνοι του ράλι – ένας πρασινόδερμος, μαυρομάλλης άντρας και μια γυναίκα με πυρόξανθα μαλλιά και κατάλευκο δέρμα – συνέχισαν λέγοντας πως υπήρχε κι ένα αντικείμενο που οι ραλίστες έπρεπε να συλλέξουν κατά τη διαδρομή. Ένα είδωλο του Θαλράδου, του θεού της ταχύτητας.

«Είναι ένας από τους μικρότερος θεούς της διάστασής μας,» είπε η κατάλευκη γυναίκα, «και ίσως πολλοί από εσάς να μη γνωρίζετε γι’αυτόν. Ίσως να έχετε ακουστά μονάχα το όνομά του και τίποτα περισσότερο.»

Η Ελοντί, που καθόταν στη δεύτερη σειρά των καθισμάτων μαζί με τον Φοίνικα, πράγματι είχε τον Θαλράδο μόνο ακουστά, κυρίως επειδή ένα τραγούδι των Άκακων Γρυπών τον ανέφερε. Ο Ζορδάμης, που καθόταν στην τρίτη σειρά των καθισμάτων, πλάι στην Καλλιόπη, είχε

μάθει για τον Θαλράδο παλιά, σ'ένα ράλι όπου είχε συναντήσει έναν ιερέα ο οποίος πουλούσε τις ευλογίες του στους ραλίστες. (Αυτοί που είχαν πληρώσει για τις ευλογίες δεν τα είχαν, τελικά, καταφέρει καλύτερα από αυτούς που δεν είχαν πληρώσει.) Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, που καθόταν στην τέταρτη σειρά των καθισμάτων μαζί με τον Καλλέργη, απόρησε που αυτοί οι Σεργήλιοι δεν ήξεραν τους θεούς τους.

Η πυρόξανθη γυναίκα με το κατάλευκο δέρμα συνέχισε: «Υπάρχουν διάφορες δοξασίες σχετικά με τον Θαλράδο. Κάποιοι τον λογαριάζουν για μαντατοφόρο της Αρτάλης, ο οποίος μεταφέρει γρήγορα τις εντολές και τις ευλογίες της απ'τη μια άκρη της Σεργήλης ώς την άλλη. Κάποιοι πιστεύουν ότι είναι υπηρέτης του Κάρτωλακ: ένας δαίμονας που τρέχει σαν λύκος μέσα στα Φέρνιλγκαν και παντού στη διάστασή μας. Και κάποιοι θεωρούν πως είναι συγγενής της Λόρκης – αδελφός ή άντρας της – κλέφτης και περιπλανώμενος.

»Το είδωλο που έχουμε τοποθετήσει για εσάς είναι ένα όσο πιο ουδέτερο μπορούσαμε να βρούμε, αφού δεν θα θέλαμε να υποστηρίξουμε τη μια ή την άλλη δοξασία σχετικά με τον Θαλράδο. Δείτε.» Η γυναίκα πάτησε ένα κουμπί επάνω στο τηλεχειριστήριο που κρατούσε, και στη μεγάλη οθόνη στον τοίχο πίσω της παρουσιάστηκε ένα πέτρινο άγαλμα λαξεμένο έτσι ώστε να απεικονίζει έναν κουκουλοφόρο άντρα που τρέχει, με την κάπα του ν'ανεμίζει πίσω του.

Ο πρασινόδερμος άντρας που στεκόταν πλάι στην κατάλευκη γυναίκα είπε: «Το ύψος του αγάλματος είναι γύρω στο ενάμισι μέτρο. Και βρίσκεται στην τοποθεσία που φαίνεται στη φωτογραφία.»

«Δε φαίνεται και πολύ καλά,» παρατήρησε ένας ραλίστας, και κάποιοι άλλοι μουρμούρισαν αναμεταξύ τους ή γέλασαν σιγανά.

«Εσκεμμένα,» του απάντησε ο πρασινόδερμος άντρας. «Δε θέλουμε να καταλάβετε πού ακριβώς βρίσκεται. Θα πρέπει να ψάξετε για να το βρείτε. Το μόνο που θα σας πούμε είναι ότι βρίσκεται κάπου ύστερα από την Έτρεβοθ. Ανάμεσα σ'αυτή και τη Χαρπόβη.»

«Όποιος έχει το είδωλο μαζί του όταν φτάσει στο σημείο ελέγχου,» είπε η κατάλευκη γυναίκα, «θα πάρει επιπλέον πόντους. Ακόμα κι αν δεν έρθει πρώτος, θα είναι *σαν* να είχε έρθει πρώτος.»

«Κι εκείνος που *όντως* έρθει πρώτος;» ρώτησε ο Έκτορας Νικένρωφ. «Τι θα γίνει αν δεν έχει μαζί του το είδωλο;»

«Θα πάρει κάποιους πόντους αλλά όχι τόσους πολλούς.»

«Δηλαδή, το σημαντικότερο είναι να βρεθεί το είδωλο;» είπε η Χοαρκίδα Εύψυχη.

«Ναι,» αποκρίθηκε η πυρόξανθη γυναίκα με το κατάλευκο δέρμα. «Αλλά και οι θέσεις τερματισμού εξακολουθούν να έχουν σημασία, φυσικά. Μην ξεχνάτε ότι, στο τέλος, μόνο *ένας* θα έχει το είδωλο˙ οι υπόλοιποι θα πρέπει να φτάσετε γρήγορα στο σημείο ελέγχου.»

«Δε μ'αρέσει αυτή η ιστορία με το είδωλο,» είπε ο Ζορδάμης στην Καλλιόπη, όταν επέστρεψαν στο δωμάτιό του μέσα στο ξενοδοχείο. «Πώς μπορώ να βεβαιωθώ ότι θα το βρω εγώ πριν από τους άλλους; Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δε νομίζω πως έχει τη δύναμη να με βοηθήσει σ'αυτό.»

«Ακόμα και να μη βρεις το είδωλο, αν φτάσεις πρώτος στο σημείο ελέγχου–»

«Μα δεν άκουσες τι είπαν; Αυτός που θα έχει το είδωλο θα είναι *σαν* να έχει έρθει πρώτος!» Ο Ζορδάμης κάθισε στη μία από τις δύο καρέκλες του δωματίου, ενώ η Καλλιόπη εξακολουθούσε να είναι όρθια.

«Δεν πειράζει και να μην έρθεις πρώτος,» του είπε. «Από ένα σημείο ελέγχου δεν κρίνεται όλος ο αγώνας.»

Ο Ζορδάμης, όμως, θυμόταν τη γυναικεία φωνή που τον είχε καλέσει χτες στον επικοινωνιακό δίαυλο του δωματίου του, αμέσως μόλις εκείνος είχε μπει, χωρίς την Καλλιόπη. Του είχε πει συγχαρητήρια για την πρώτη θέση του στη Νίρκωφ, και του είχε ευχηθεί να συνέχιζε να είναι το ίδιο καλός και γρήγορος και στο υπόλοιπο ράλι. Διότι υπήρχαν άνθρωποι που επιθυμούσαν πολύ να τους επιστρέψει τα χρήματά τους.

Με παρακολουθούν! Διαρκώς με παρακολουθούν. Σε κάθε σημείο ελέγχου, μόλις πηγαίνω στο ξενοδοχείο, κάποια μυστηριώδης φωνή θα με καλεί στον επικοινωνιακό δίαυλο. Δεν ήξερε αν αισθανόταν εκνευρισμένος περισσότερο ή φοβισμένος˙ πάντως, η όλη υπόθεση σίγουρα δεν έκανε καλό στα νεύρα του. *Είναι σα να παίζουν μαζί μου. Σα να θέλουν εσκεμμένα να με αγχώσουν για να* μην *καταφέρω τελικά να τους επιστρέψω τα λεφτά τους! Μπορεί νάναι τόσο διεστραμμένοι;*

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε η Καλλιόπη, βλέποντάς τον συλλογισμένο όπως καθόταν, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και το βλέμμα του στραμμένο στο πάτωμα.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Ανοησίες.» Και είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος: «Πρέπει να πάμε ν'αγοράσουμε ενεργειακές φιάλες. Η αυριανή διαδρομή θα είναι μεγάλη.» Οι διοργανωτές του ράλι έδιναν δωρεάν φιάλες στους ραλίστες, αλλά ο Ζορδάμης δεν ήθελε να τους ζητήσει περισσότερες από όσες λογικά θα του χρειάζονταν, γιατί πιθανώς αυτό να τους φαινόταν ύποπτο. Πιθανώς να αναρωτιόνταν τι μπορεί να σκόπευε να κάνει με τόσες πολλές ενεργειακές φιάλες.

Το είχε συζητήσει με την Καλλιόπη, προ πολλού, και εκείνη φυσικά είχε συμφωνήσει. Τώρα, απλά έγνεψε καταφατικά και είπε: «Πάμε. Σου χρειάζεται να πάρεις λίγο αέρα, έτσι κι αλλιώς, μου φαίνεται.»

Βγήκαν από το δωμάτιο, βάδισαν ώς τον ένα ανελκυστήρα, και ο Ζορδάμης πάτησε το κουμπί που τον καλούσε.

Κανένας απ'τους δυο τους δεν φανταζόταν ότι τους κατασκόπευαν.

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, όμως, τους κοίταζε πίσω από μια γωνία του διαδρόμου.

Πριν από λίγο, παρακολουθούσε το δωμάτιό τους από την πόρτα του δικού του δωματίου, την οποία είχε χαραγμένη· και μόλις τους είχε δει να βγαίνουν, τους είχε αφήσει να αποκτήσουν λιγάκι προβάδισμα και μετά είχε βγει κι εκείνος, ακολουθώντας τους.

Ο Καλλέργης τού το είχε ζητήσει, φυσικά. Ήθελε να ξεκινήσουν να κατασκοπεύουν τον Ζορδάμη ενεργά. Να μάθουν, επιτέλους, τι γινόταν μαζί του. Αλλιώς, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα έβγαινε νικητής σ'ετούτο το ράλι. Ακόμα και με την καταιγίδα πρώτος είχε έρθει! Και η Αμαλία είχε αναφέρει ότι τον είχε δει να κάνει πάλι τελείως εξωφρενικά πράγματα: είχε βγει από τον δρόμο ενώ βρισκόταν πίσω της και είχε ξαναμπεί στον δρόμο μπροστά της, διασχίζοντας ύπαιθρο γεμάτη λάσπες, πέτρες, και ό,τι άλλο μπορεί να είχαν συγκεντρώσει εκεί η νεροποντή και ο άνεμος. *«Ένα κανονικό αγωνιστικό όχημα αποκλείεται να μπορούσε να το κάνει αυτό,»* είχε πει η Αμαλία στον Καλλέργη, τον Ηλιόδρομο, και μερικούς άλλους. *«Ή, τουλάχιστον, αποκλείεται να μπορούσε να το κάνει τρέχοντας με τέτοια ταχύτητα και βγαίνοντας, τελικά, μπροστά μου!»*

Ο Ηλιόδρομος είδε τώρα τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη να μπαίνουν στον ανελκυστήρα, και άκουσε το *β'ζάιλ* του να του ψιθυρίζει: *Μια γυναίκα είναι πίσω σου. Στέκεται και κοιτάζει. Αυτή που λέγεται Ανθίνη.*

Ο Ηλιόδρομος στράφηκε.

Η Ανθίνη φάνηκε να ξαφνιάζεται προς στιγμή. Μετά, το λευκόδερμο πρόσωπό της χαμογέλασε. «Γεια,» είπε. «Πηγαίνεις κάτω;» Και βάδισε, παριστάνοντας πως πριν δεν στεκόταν κοιτάζοντάς τον.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος, κι αναρωτήθηκε: *Κι αυτή τον Ζορδάμη παρακολουθεί;* Το δωμάτιο της Ανθίνης δεν ήταν μακριά από του Ηλιόδρομου· θα μπορούσε να τον κατασκοπεύει αν ήθελε. *Αλλά τώρα δεν έχω χρόνο για χάσιμο με κουβέντες!*

Στράφηκε και βάδισε προς τον δεύτερο ανελκυστήρα του διαδρόμου, πλησιάζοντάς τον και πατώντας το κουμπί που τον καλούσε.

Η Ανθίνη τον ακολούθησε, σιωπηλή.

Ο ανελκυστήρας ήρθε γρήγορα, κατεβαίνοντας από το επάνω πάτωμα. Ο Ηλιόδρομος άνοιξε και μπήκαν κι οι δυο τους. Πάτησε το κουμπί για το ισόγειο, και δεν είδε την Ανθίνη να διαμαρτύρεται. Πρέπει κι εκείνη να είχε προσέξει, από την πλαϊνή μικρή κονσόλα στον τοίχο, ότι ο άλλος ανελκυστήρας στο ισόγειο είχε πάει. *Παρακολουθεί όντως τον Ζορδάμη, λοιπόν;*

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε η Ανθίνη, κάπως αμήχανα. «Αν επιτρέπεται, βέβαια.»

Ο Ηλιόδρομος σκέφτηκε ότι, μάλλον, ήταν καλό να ξεκαθαρίσουν κάποια πράγματα προτού είναι πολύ αργά. «Παρακολουθείς κι εσύ τον Ζορδάμη;»

Η Ανθίνη δεν αποκρίθηκε αμέσως, κοιτάζοντάς τον συνοφρυωμένη.

Ο ανελκυστήρας έφτασε στο ισόγειο, και ο Ηλιόδρομος άνοιξε την πόρτα.

«Ναι,» είπε η Ανθίνη καθώς έβγαιναν. «Όπως κι εσύ, υποθέτω. Σε είδα που βγήκες αμέσως μετά από αυτούς – λίγο πριν από εμένα.»

Ο Ηλιόδρομος κατένευσε, ενώ συγχρόνως κοίταζε μέσα στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη περνούσαν την έξοδο του *Περισυλλέκτη*. «Μπορούμε, επομένως, να τον παρακολουθήσουμε μαζί, αν δεν έχεις πρόβλημα,» είπε.

Η Ανθίνη δεν είχε πρόβλημα, και δεν έχασαν καθόλου χρόνο. Διασχίζοντας τη ρεσεψιόν, βγήκαν κι αυτοί από τον *Περισυλλέκτη* και βρέθηκαν στους δρόμους της Παλιάς Πόλης της Νίρκωφ. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη φαίνονταν να βαδίζουν αντίκρυ τους. Ο Ηλιόδρομος σήκωσε την κουκούλα της κάπας του και τους ακολούθησε. Η Ανθίνη, σηκώνοντας κι εκείνη την κουκούλα της δικής της κάπας, ήρθε μαζί του.

«Είσαι συνηθισμένος σε τέτοια;» τον ρώτησε.

«Τι τέτοια;»

«Να κατασκοπεύεις.»

«Γενικά, όχι.» *Αλλά το* β'ζάιλ *μου με βοηθά να εντοπίζω όσους κατασκοπεύουν εμένα.* «Γιατί ρωτάς;»

«Με κατάλαβες όταν ήμουν πίσω σου.»

Όπως το περίμενα. «Ακούω καλά.»

«Δε νομίζω πως έκανα φασαρία.»

«Γι'αυτό σού λέω: ακούω καλά. Εσύ είσαι συνηθισμένη στο να κατασκοπεύεις;»

«Καθόλου,» παραδέχτηκε η Ανθίνη, καθώς βάδιζαν πίσω από τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, σε απόσταση ασφαλείας. Οι δρόμοι είχαν τόσο κόσμο – και από τη Σεργήλη και από άλλες διαστάσεις – που ο ραλίστας και η συνοδηγός του αποκλείεται να τους εντόπιζαν. Υπήρχαν πάρα πολλοί άνθρωποι που πήγαιναν συμπτωματικά πίσω τους.

«Η Αμαλία σ'έβαλε;»

«Γιατί, εσένα ο Καλλέργης δεν σ'έβαλε;»

Ο Ηλιόδρομος μειδίασε μέσα απ'την κουκούλα του. «Είχαμε συμφωνήσει να παρακολουθούμε εναλλάξ το δωμάτιο του Ζορδάμη, και τώρα ήταν η σειρά μου.»

«Το ίδιο είπε και σ'εμένα η Αμαλία να κάνουμε. Λες νάναι συνεννοημένοι;»

«Η Αμαλία κι ο Καλλέργης; Πότε να πρόλαβαν; Ήμουν συνεχώς μαζί του όταν μιλούσε με την Αμαλία. Εκτός αν… εκτός αν συζήτησαν μες στη νύχτα, όταν ήμουν στο δωμάτιό μου.»

«Γιατί να μη μας το πουν, όμως;»

«Σωστά. Είναι παράξενο, αν όντως ισχύει.»

Δεν είναι και πολύ πιθανό να ισχύει, νομίζω, είπε το *β'ζάιλ* του. Και ο Ηλιόδρομος θεωρούσε πως μάλλον είχε δίκιο.

Μετά από κάποια ώρα σιωπηλού βαδίσματος, είδαν τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη να μπαίνουν σ'έναν σταθμό ενέργειας. Κρύφτηκαν σ'έναν μικρό δρόμο εκεί κοντά και περίμεναν.

«Τι δουλειά μπορεί να έχουν εδώ;» είπε η Ανθίνη. «Οι διοργανωτές μάς δίνουν όση ενέργεια χρειαζόμαστε για τα οχήματα.»

«Μπορεί να μη θέλουν ενέργεια για το όχημά τους,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος.

«Τι άλλο λόγο να έχουν για να βρίσκονται σ'ένα τέτοιο μέρος, Ηλιόδρομε;»

«Δεν ξέρω. Θα μάθουμε. Ίσως.»

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη δεν άργησαν να βγουν από τον σταθμό ενέργειας, και μαζί τους είχαν σάκους που ήταν φανερά γεμάτοι με κάτι συμπαγές και βαρύ: ή με πολλά συμπαγή και βαριά αντικείμενα.

«Τι έχουν εκεί μέσα;» είπε η Ανθίνη, χαμηλόφωνα.

«Θα ορκιζόμουν ότι είναι ενεργειακές φιάλες,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Αλλά γιατί ν'αγοράσουν ενεργειακές φιάλες από εδώ, όταν οι υπεύθυνοι του ράλι μάς τις δίνουν δωρεάν;»

«Δε μπορεί να είναι ενεργειακές φιάλες, επομένως,» είπε η Ανθίνη. «Πάμε να ρωτήσουμε;» Κι έδειξε, με το βλέμμα, την είσοδο του σταθμού ενέργειας.

«Θα φανούμε, αναμφίβολα, πολύ περίεργοι…»

«Και λοιπόν;» Η Ανθίνη φόρεσε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά. «Λες και θα μας ξαναδούν. Βασικά, θα πρότεινα εσύ ν'ακολουθήσεις τον Ζορδάμη, κι εγώ θα πάω στον σταθμό. Θα συναντηθούμε στο δωμάτιό μου, εντάξει; Κάλεσέ με.»

Ο Ηλιόδρομος, θεωρώντας συνετή τη στρατηγική που πρότεινε, κατένευσε κι έφυγε, ακολουθώντας τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη.

Η Ανθίνη, μένοντας μόνη, μπήκε στον σταθμό ενέργειας και βρέθηκε σ'ένα δωμάτιο γεμάτο με ενεργειακές φιάλες διαφόρων ειδών και μεγεθών, καθώς και ράφια με μπαταρίες, καλώδια, και άλλα εξαρτήματα. Στο βάθος ήταν ένας πάγκος πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ένας λιγνός, νευρώδης άντρας με δέρμα λευκό-ροζ σαν το δικό της.

«Γεια σας,» χαιρέτησε η Ανθίνη πλησιάζοντάς τον. «Θα ήθελα να ρωτήσω κάτι.» Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ήλιων από το πορ-

τοφόλι της – καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό – *κι ελπίζω η Αμαλία να με αποζημιώσει, αλλιώς θα τη μπατσίσω!*

«Μάλιστα,» είπε ο άντρας χωρίς να πάρει το χαρτονόμισμα που η Ανθίνη είχε αφήσει επάνω στον πάγκο. «Ρωτήστε. Οι πληροφορίες είναι δωρεάν,» πρόσθεσε χαμογελώντας.

Εκείνη δεν πήρε πίσω τα λεφτά της. «Θα ήθελα να μάθω γιατί ήρθαν οι δύο προηγούμενοι πελάτες σας. Τι αγόρασαν;»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Γιατί...; Γιατί ρωτάτε;» Μάλλον όταν είχε πει ότι οι πληροφορίες είναι δωρεάν δεν περίμενε κάτι τέτοιο.

«Γιατί θέλω να μάθω,» αποκρίθηκε μόνο η Ανθίνη, σπρώχνοντας το χαρτονόμισμα προς το μέρος του επάνω στον πάγκο.

Εκείνος αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε, και πήρε τους είκοσι ήλιους. «Τέσσερις ενεργειακές φιάλες αγόρασαν.»

«Τέσσερις ενεργειακές φιάλες; Σίγουρα;» *Τι να τις κάνουν; Αφού τις παίρνουμε όλοι δωρεάν;*

«Σίγουρα. Ο ίδιος τούς τις έδωσα.»

«Και τίποτ' άλλο εκτός από τις ενεργειακές φιάλες; Τίποτα; Ούτε ρώτησαν κάτι;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι, εξακολουθώντας να είναι συνοφρυωμένος. «Όχι, τίποτα. Δύο κανονικοί πελάτες ήταν. Είναι... είναι ύποπτοι για κάτι; Εσείς είστε...;»

Η Ανθίνη χαμογέλασε. «Φυσικά και όχι,» είπε, χωρίς να διευκρινίσει σε τι απαντούσε. «Τι είδους φιάλες ήταν;»

Ο άντρας τής απάντησε.

Συνηθισμένες φιάλες για αγωνιστικά οχήματα, παρατήρησε η Ανθίνη. *Μα – τι να τις κάνουν; Είναι ανόητο!* «Ευχαριστώ πολύ,» είπε μ'άλλο ένα χαμόγελο, κι έφυγε από τον σταθμό ενέργειας.

Επέστρεψε στον *Περισυλλέκτη* και, αφού χρησιμοποίησε τον ανελκυστήρα, βάδισε μέσα στον διάδρομο προς το δωμάτιό της.

Λίγο προτού φτάσει εκεί, μια πόρτα μισάνοιξε και η όψη του Ηλιόδρομου φάνηκε, ο οποίος της έκανε νόημα να έρθει μέσα. Η Ανθίνη δεν έφερε αντίρρηση.

«Τι έγινε;» είπε μπαίνοντας στο δωμάτιό του. «Εδώ ήρθαν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Στο δωμάτιο του Ζορδάμη. Εσύ τι έμαθες;»

«Ενεργειακές φιάλες αγόρασαν. Τέσσερις ενεργειακές φιάλες. Από τις συνηθισμένες που χρησιμοποιούμε στα αγωνιστικά οχήματα.»

Ο Ηλιόδρομος συνοφρυώθηκε.

«Παράξενο, έτσι;» είπε η Ανθίνη. «Αφού μας τις δίνουν δωρεάν, γιατί να τις αγοράσουν;»

«Δεν είναι αυτό το μόνο παράξενο.»

Η Ανθίνη ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Σε τι μπορεί να τους χρειάζονται *τέσσερις* ενεργειακές φιάλες; Πιστεύουν ότι αυτές που έχουν ήδη δεν θα τους φτάσουν;» έθεσε το ερώτημα ο Ηλιόδρομος.

«Ακόμα κι έτσι, γιατί να μην τις πάρουν δωρεάν;»

«Για να μην ξέρουν οι διοργανωτές ότι πήραν επιπλέον φιάλες, ίσως;»

«Γιατί να μη θέλουν να το ξέρουν;»

«Επειδή είναι ύποπτο, προφανώς. Σε τι μπορεί να τους χρειάζονται τέσσερις επιπλέον φιάλες;» είπε ξανά ο Ηλιόδρομος.

Η Ανθίνη δάγκωσε το χείλος της σκεπτικά. *Έχει όντως δίκιο,* παρατήρησε. *Τέσσερις φιάλες είναι πολλές, δεν είναι λίγες.*

«Πάω να μιλήσω στον Καλλέργη,» είπε ο Ηλιόδρομος. «Πήγαινε κι εσύ να μιλήσεις στην Αμαλία.»

«Να της πω για εσένα;»

«Αν σου ζητήσω να *μην* της πεις, δεν θα της το πεις;»

Η Ανθίνη γέλασε. «Ανόητη ερώτηση, ε;»

Ο Ηλιόδρομος απάντησε στο γέλιο της μ'ένα μειδίαμα, κι έφυγε απ'το δωμάτιό του αφήνοντάς τη μόνη εκεί.

«Κάτι ύποπτο συμβαίνει· είναι προφανές,» είπε ο Καλλέργης, αφού άκουσε ό,τι είχε να του πει ο συνοδηγός του. «Ο Ζορδάμης πήγε κι αγόρασε τις ενεργειακές φιάλες από έξω επειδή δεν θέλει οι διοργανωτές του αγώνα να ξέρουν ότι τις έχει.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Γιατί, όμως; Τι μπορεί να θέλει να τις κάνει;»

«Μπορεί να τις χρησιμοποιεί για να ενισχύει το όχημά του.» Ο Καλλέργης άναψε τσιγάρο καθώς βημάτιζε ξυπόλυτος μέσα στο δωμάτιό του.

Του Ηλιόδρομου τού φαινόταν δύσκολο αυτό. Πολύ δύσκολο. «Πώς; Η μηχανή του δεν είναι πειραγμένη· Τεχνομαθείς μάγοι την έχουν ελέγξει. Υπάρχει άλλος τρόπος για να ενισχύει το όχημά του με τις ενεργειακές φιάλες; Τρόπος που δεν ανιχνεύεται;»

Ο Καλλέργης φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, μοιάζοντας με οργισμένο θεό που φλόγες βγαίνουν από τη μύτη του. «Αν υπάρχει, δεν τον ξέρω. Όμως ο Ζορδάμης, ο καταραμένος γιος της Λόρκης, τον ξέρει!»

Ο Ηλιόδρομος κούνησε το κεφάλι, δυσπιστώντας. «Ίσως να συμβαίνει κάτι άλλο, Καλλέργη–»

«Όπως;» ρώτησε απότομα ο ραλίστας.

Αλλά ο Ηλιόδρομος έμεινε σιωπηλός για λίγο, γιατί δεν ήξερε τι απάντηση να δώσει. Η περίπτωση ήταν πολύ παράξενη. Τελικά είπε: «Το ήξερες ότι κι η Αμαλία είχε βάλει σκοπό να τον παρακολουθεί; Το είχατε συζητήσει μεταξύ σας;»

Ο Καλλέργης τίναξε στάχτη μέσα στο τασάκι στο κομοδίνο. «Όχι. Αλλά δεν με εκπλήσσει, για να είμαι ειλικρινής. Είναι κι εκείνη πολύ παραξενεμένη μ'αυτό που συμβαίνει. Και νομίζω πως τώρα είναι ξανά ώρα να μιλήσουμε μαζί της...» Άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο που ήταν επίσης επάνω στο κομοδίνο και κάλεσε το δωμάτιο της Αμαλίας.

«*Μάλιστα;*» ακούστηκε η φωνή της από το μεγάφωνο.

«Ο Καλλέργης είμαι, Αμαλία. Τι κάνεις;»

«*Καλά. Η συνοδηγός μου μόλις μου είπε ότι συνάντησε τον συνοδηγό σου σε παρόμοια... απασχόληση μ'εκείνη.*»

Ο Καλλέργης γέλασε κοφτά. «Ωραία τα λες, όμως...»

«*Με κολακεύεις. Θέλεις να μιλήσουμε;*»

«Γι'αυτό σε κάλεσα.»

«*Θα έρθεις στο δωμάτιό μου;*»

«Θα έρθω. Τώρα;»

«*Ναι. Είναι εδώ κι η Ανθίνη.*»

Ο Καλλέργης έκλεισε τον δίαυλο και στράφηκε στον Ηλιόδρομο τον Δεύτερο. «Την άκουσες. Πάμε.» Έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι.

Το μεσημέρι, ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη πήγαν σ'ένα εστιατόριο της Παλιάς Πόλης και γευμάτισαν κάτω από αναμμένους δαυλούς και βαλσαμωμένα κεφάλια ζώων που κρέμονταν επάνω σε γκριζόπετρους τοίχους. Το μέρος ήταν, αν μη τι άλλο, *πολύ* ατμοσφαιρικό, και της Καλλιόπης τής άρεσε. Της είχε φτιάξει τη διάθεση. Ο Ζορδάμης ήταν επίσης ευχαριστημένος, έχοντας, για την ώρα, ξεχάσει τη διαδρομή που θα ακολουθούσε. Είχε πάψει να σκέφτεται πώς να βεβαιωθεί ότι εκείνος θα ήταν που σίγουρα θα έβρισκε πρώτος το είδωλο του Θαλράδου.

Επέστρεψαν στο ξενοδοχείο περπατώντας και χαζολογώντας, έχοντας μαζί τους ένα μπουκάλι μπίρα το οποίο μοιράζονταν. Ο Ζορδάμης κάθε λίγο τσιμπούσε τα πλευρά της Καλλιόπης, κι εκείνη διαμαρτυρόταν, αν και στην πραγματικότητα διασκέδαζε με την ενόχληση.

«Είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου που σ'έβαλα να οδηγήσεις μες στην καταιγίδα;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Το έχω ξεχάσει. Αλλά ελπίζω να μην το επαναλάβεις, γιατί τότε θα πρέπει να βρεις άλλο συνοδηγό˙ σ'το λέω πολύ σοβαρά.»

Γύρω τους, τα οικοδομήματα της Παλιάς Πόλης της Νίρκωφ ήταν πράγματι παλιά – η περιοχή δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά της – και οι δρόμοι ήσυχοι, παρότι αρκετοί επισκέπτες βρίσκονταν εδώ για το ράλι. Δεν ήταν όμως και τόσοι πολλοί όσοι στις άλλες πόλεις, είχαν παρατηρήσει και ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη.

«Γιατί έχει τόσο λιγότερο κόσμο εδώ;» είπε τώρα η δεύτερη. «Τους τρομάζουν τα Φέρνιλγκαν;» Ήπιε ακόμα μια γουλιά μπίρα.

«Η Νίρκωφ είναι μικρότερη πόλη από τις άλλες, Καλλιόπη. Φυσικό είναι να έχουν έρθει πιο λίγοι εδώ,» μόρφασε ο Ζορδάμης, και την τσίμπησε στα πλευρά.

«Σταμάτα!» γέλασε εκείνη. «Μ'έχεις μελανιάσει!»

«Θα κοιτάξω, μετά, να δω αν λες αλήθεια.»

Όταν έφτασαν στο ξενοδοχείο κι ανέβηκαν στο δωμάτιό του, ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε, και το κουδούνισμά του δεν άρεσε καθόλου στον Ζορδάμη.

Αυτοί, σκέφτηκε. Και τον άνοιξε φέρνοντας το ακουστικό στο αφτί του.

«Ναι;»

«*Ο Ζορδάμης;*» ρώτησε μια αντρική φωνή.

«Ο ίδιος.»

«*Μας ακούει κανένας άλλος;*»

«Όχι.»

«*Το πρωί, δύο σε παρακολουθούσαν καθώς έφευγες από το ξενοδοχείο μαζί με τη συνοδηγό σου. Μετά, καθώς επέστρεφες, ένας σε παρακολουθούσε. Και τώρα πάλι, όταν βγήκες από το ξενοδοχείο, δύο σε είχαν πάρει στο κατόπι – μάλλον, όχι οι ίδιοι – και όταν επέστρεψες εξακολουθούσαν να είναι πίσω σου. Και στις δύο περιπτώσεις, κατά την επιστροφή, μπήκαν κι εκείνοι στο ξενοδοχείο.*»

Ο Ζορδάμης αισθανόταν ξαφνικά ζαλισμένος, πράγμα για το οποίο ήταν βέβαιος πως δεν έφταιγε η μπίρα. *Τι είναι αυτά που μου λέει;* «Ποιοι ήταν; Τους είδατε;» Δεν ήξερε σε ποιον μιλούσε, αλλά ήξερε ποιους αναμφίβολα υπηρετούσε ο συνομιλητής του.

«*Φορούσαν κουκούλες· δε φαίνονταν τα πρόσωπά τους. Έχεις εσύ καμια υποψία για την ταυτότητά τους;*»

«Καμία,» είπε ο Ζορδάμης, ψέματα.

«*Να προσέχεις. Υπάρχουν κάποιοι στους οποίους χρωστάς – και θέλουν οπωσδήποτε τα λεφτά τους. Μη μπλέκεις σε άσχετες υποθέσεις.*»

Ο Ζορδάμης έκλεισε τον δίαυλο απότομα. «Γαμιόλη.»

Η Καλλιόπη είχε συνοφρυωθεί. Δεν άκουγε τι έλεγε ο συνομιλητής του εραστή της, αλλά καταλάβαινε ότι τίποτα το καλό δεν ειπωνόταν. «Τι έγινε;»

«Κάποιοι μάς παρακολουθούν,» απάντησε ο Ζορδάμης, και της είπε τι του είχαν μόλις πει. «Ξέρεις ποιον υποπτεύομαι;»

Τα μάτια της Καλλιόπης στένεψαν. «Τον Καλλέργη;»

«Δεν είναι πιθανό; Αναμφίβολα θα θέλει εκδίκηση για ό,τι έγινε πριν από την Άντχορκ.»

«Το καθίκι!...» είπε η Καλλιόπη. «Πρέπει να του δώσουμε ένα μάθημα για να καταλάβει ότι δεν μπορεί να κάνει τέτοιες μαλακίες μαζί μας!»

«Έχεις κάτι να προτείνεις;»

Η Καλλιόπη ήπιε μια γουλιά μπίρα από το μπουκάλι. «Όχι.»

«Επιπλέον,» είπε ο Ζορδάμης, «δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι ήταν αυτός. Ίσως να ήταν κάποιος άλλος που μας υποπτεύεται. Ώς τώρα, αναμφίβολα, σε πολλούς ραλίστες θα έχουν φανεί παράξενα τα κατορθώματά μου. Η Ελοντί, η Αμαλία, ο Καθάριος, και άλλοι…»

«Τι λες να κάνουμε, λοιπόν;»

«Τίποτα.» Ο Ζορδάμης την άρπαξε από τη μέση και την έριξε, με μια γρήγορη κίνηση, στο κρεβάτι του, ξαπλώνοντας πλάι της.

Η Καλλιόπη ίσα που κατάφερε να μην της φύγει το μπουκάλι από το χέρι. «Μα,» είπε, «αν μας είδαν να αγοράζουμε ενεργειακές φιάλες…»

«Και τι πάει να πει αυτό; Απαγορεύεται;»

«Θα αναρωτιούνται γιατί αγοράσαμε φιάλες ενώ οι διοργανωτές τις δίνουν δωρεάν.»

«Ας αναρωτιούνται όσο θέλουν,» είπε ο Ζορδάμης˙ «δε μπορούν να κάνουν τίποτα.» Και, ξεκουμπώνοντας τα πρώτα κουμπιά του πουκαμίσου της, έσυρε τα χείλη του επάνω στο γαλανό δέρμα του δεξιού της στήθους και δάγκωσε τον μαύρο στηθόδεσμο.

Η κουβέντα με την Αμαλία δεν οδήγησε τον Καλλέργη σε κανένα συμπέρασμα όπου δεν είχε ήδη καταλήξει μόνος του˙ γιατί, φυσικά, και η ραλίστρια ήταν απλώς απορημένη για το τι μπορεί να σήμαινε αυτή η κίνηση του Ζορδάμη. Φαινόταν ανόητο να πάει να *αγοράσει* φιάλες – και, μάλιστα, τόσες πολλές! – όταν τους τις έδιναν δωρεάν˙ όμως ο Ζορδάμης δεν ήταν ανόητος, είπε: επομένως, κάτι ύποπτο είχε στο μυαλό του – δεν υπήρχε αμφιβολία. Το πρόβλημα ήταν πως ούτε εκείνη ούτε ο Καλλέργης δεν μπορούσαν να μαντέψουν τι, παρότι το συζήτησαν κάμποση ώρα.

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη, που κάθονταν παραδίπλα και τους άκουγαν, σύντομα βαρέθηκαν.

«Θέλεις να πάμε για φαγητό όταν η Μεγάλη Συνεδρίαση λήξει; Και μετά για ένα ποτό, ίσως;» πρότεινε η Ανθίνη.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Θα ήταν πολύ ωραία.»

Η Ανθίνη χαμογέλασε.

Νομίζω ότι της αρέσεις, του είπε το *β'ζάιλ* του, η αγέννητη αδελφή του, που τον συντρόφευε από τότε που ήταν έφηβος. *Θα περάσετε καλά· είμαι σίγουρη.*

Όταν η Αμαλία και ο Καλλέργης αποφάσισαν πως δεν είχαν τίποτ' άλλο να πουν, ο καθένας πήγε στο δωμάτιό του, και η Ανθίνη σύντομα χτύπησε την πόρτα του δωματίου του Ηλιόδρομου. Ήταν πιο καλοντυμένη από πριν, και τα χείλη και τα βλέφαρά της βαμμένα. Κάτω από τα γαλανά μάτια της είχε κάνει μια μαύρη, διακριτική πινελιά. Τα ξανθά, σγουρά μαλλιά της ήταν λυτά, πέφτοντας ανάλαφρα στους ώμους της.

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, ανοίγοντας την πόρτα, ήταν εξίσου καλοντυμένος και καλοχτενισμένος. Τα δικά του, μαύρα μαλλιά τα είχε δεμένα αλογοουρά. Της Ανθίνης τής έμοιαζε πολύ εξωτικός αυτός ο πορφυρόδερμος άντρας. Ήταν από τη Σάρντλι, εξάλλου – μια πολύ περίεργη διάσταση, απ'ό,τι είχε ακούσει! Όλα τούτα – και η εμφάνισή του και η καταγωγή του – αισθανόταν να την προσελκύουν.

Καθώς διέσχιζαν μαζί τον διάδρομο, πηγαίνοντας προς τους ανελκυστήρες, τον ρώτησε: «Είναι αλήθεια ότι στη διάστασή σου είσαι ευγενής;»

«Είμαι από τον Οίκο των Οδηγών,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος.

«Και γιατί σε λένε 'ο Δεύτερος'; Υπάρχει και Πρώτος;»

«Φυσικά.»

Μπήκαν στον ανελκυστήρα κι άρχισαν να κατεβαίνουν.

«Είναι κάποιου είδους τίτλος;»

Ο Ηλιόδρομος γέλασε. «Απλώς δείχνει ποιος γεννήθηκε πρώτος και ποιος δεύτερος.»

«Κι αν ο πρώτος πεθάνει, τότε τι συμβαίνει; Ο δεύτερος γίνεται πρώτος;»

«Το βρήκες.»

Η Ανθίνη γέλασε καθώς έφταναν στο ισόγειο κι έβγαιναν από τον ανελκυστήρα. «Δεν είναι λιγάκι περίπλοκο αυτό το σύστημα;»

«Θα μας κρίνεις τόσο βιαστικά;»

«Δεν έκρινα... Απλώς είπα...»

«Αστειευόμουν,» τη διαβεβαίωσε ο Ηλιόδρομος, μη θέλοντας να προκληθεί παρεξήγηση.

Στο εστιατόριο όπου πήγαν για φαγητό – ένα όμορφο μαγαζί από γκρίζα πέτρα, με δαυλούς και βαλσαμωμένα κεφάλια ζώων στους τοίχους – είδαν, μετά από λίγο, τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη να μπαίνουν.

«Δεν το πιστεύω…» είπε η Ανθίνη. «Αυτοί παρακολουθούν εμάς, τώρα;» Γέλασε και ήπιε μια γουλιά από το κρασί της.

Το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου τού ψιθύρισε: *Δεν σας παρακολουθούσαν. Τυχαία είναι εδώ, μάλλον.* «Δε μπορεί να μας κατασκοπεύουν,» είπε ο Σάρντλιος ευγενής. «Τι λόγο να έχουν; Σίγουρα, δεν ξέρουν ότι εμείς τους κατασκοπεύαμε το πρωί.»

«Ναι,» ένευσε η Ανθίνη, «αποκλείεται να το ξέρουν.» Και, ούτως ή άλλως, δεν υπήρχε καμια ανησυχία εντός της, πράγμα φανερό στο πρόσωπό της και στη γυαλάδα των ματιών της. «Πες μου κι άλλα για τη διάστασή σου. Άσ' τους αυτούς.»

Προτού όμως ο Ηλιόδρομος προλάβει να συνεχίσει να της μιλά για τη Σάρντλι, είδαν δύο καινούργια άτομα να μπαίνουν στο εστιατόριο φορώντας ταξιδιωτικές κάπες και κουκούλες. Έναν άντρα και μια γυναίκα, που και ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη νόμιζαν πως αναγνώριζαν.

Το *β'ζάιλ* του είπε: *Ο Καλλέργης και η Αμαλία πρέπει να είναι.*

Ναι, σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος, *ποιοι άλλοι;* Όταν εκείνος και η Ανθίνη είχαν φύγει, ο Καλλέργης και η Αμαλία υποτίθεται ότι θα παραφυλούσαν μήπως βγει ο Ζορδάμης ξανά.

«Οι ραλίστες μας είναι;» είπε η Ανθίνη.

Και η απορία της σύντομα λύθηκε, καθώς οι δύο κουκουλοφόροι ήρθαν στο τραπέζι τους, καθίζοντας.

«Εσείς εδώ;» είπε η Αμαλία. «Τους παρακολουθείτε;»

«Τυχαία είμαστε εδώ,» τη διαβεβαίωσε ο Ηλιόδρομος.

Και η Ανθίνη κατένευσε, εμφαντικά. «Τελείως τυχαία. Μπορείτε να φύγετε τώρα; Αν δεν είμαι πολύ αγενής, δηλαδή…»

Ο Καλλέργης και η Αμαλία αλληλοκοιτάχτηκαν. Η Αμαλία μειδίασε μέσα απ'την κουκούλα της, κι έστρεψε ξανά το βλέμμα της στην Ανθίνη. «Θα τους έχετε υπόψη σας όσο είστε εδώ; Εμείς θα περιμένουμε απέξω, για όταν βγουν.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ανθίνη.

Η Αμαλία σηκώθηκε απ'το τραπέζι. «Καλή διασκέδαση, παιδάκια,» είπε, και μαζί με τον Καλλέργη βγήκαν απ'το εστιατόριο.

«Τι ενοχλητικοί άνθρωποι, ε;» είπε η Ανθίνη στον Ηλιόδρομο, ο οποίος χαμογελούσε. *Μ'αρέσει το χαμόγελό του,* σκέφτηκε η Ανθίνη, και ήπιε κι άλλο κρασί.

Το *β'ζάιλ* ψιθύρισε στον Ηλιόδρομο: *Μ'αρέσει αυτή η γυναίκα. Έχει πλάκα!* Το πνεύμα-σύντροφός του παραήταν ενθουσιώδες ορισμένες φορές με τις γυναίκες στη ζωή του, είχε παρατηρήσει ο Ηλιόδρομος. Κάπου-κάπου τού φαινόταν ότι είχε έντονες τάσεις ηδονοβλεψία, αν ήταν ποτέ δυνατόν ένα *β'ζάιλ* να χαρακτηριστεί έτσι.

«Θέλεις ν'ακούσεις κι άλλα για τη Σάρντλι, λοιπόν;»

«Φυσικά!» αποκρίθηκε η Ανθίνη. «Αυτό δε σου έλεγα προτού μας διακόψει η αφέντρα μου;» Αποκαλούσε έτσι την Αμαλία για πλάκα, και ήταν προφανές.

Ο Ηλιόδρομος συνέχισε να της μιλά για τη διάστασή του, την οποία η Ανθίνη έβρισκε πολύ εξωτική, σαν παραμύθι: όλο ζούγκλες, ερήμους, κακότροπους και τρομερούς θεούς, παράξενα ήθη και έθιμα, μυστηριώδεις λαούς…

«Είσαι παντρεμένος;» τον ρώτησε, και ο Ηλιόδρομος δίνοντας αρνητική απάντηση τής εξήγησε ότι, στη Σάρντλι, ο γάμος των ευγενών ήταν πολύ σοβαρή υπόθεση. Της μίλησε για τους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου, στην έρημο που ονομαζόταν Εσχάτη, πέρα από την οποία θρυλείτο πως βρίσκονταν τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου.

«Πηγαίνετε εκεί, μες στην έρημο, για να παντρευτείτε; Γιατί;»

«Οι Πύργοι είναι ιερά μέρη. Γίνεται μια ολόκληρη ιεροτελεστία μέσα στους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου…»

«Για πες.»

«Δεν μπορώ.»

«Γιατί;»

«Δεν είναι κάτι που λέμε στον καθένα, δυστυχώς,» είπε ο Ηλιόδρομος. «Μόνο οι ευγενείς και οι ιερείς της Σάρντλι γνωρίζουν τι γίνεται στους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου.»

«Εδώ που είμαστε, στη Σεργήλη, ποιος θα μάθει ότι έκανες παράβαση;»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Δεν μπορώ εν γνώσει μου να αγνοήσω το έθιμο.»

«Μ'αφήνεις με μεγάλη περιέργεια!» είπε η Ανθίνη.

Μετά από κάποια ώρα, ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη έφυγαν από το εστιατόριο. Η Ανθίνη δεν τους πρόσεξε να φεύγουν, και ούτε ο Ηλιόδρομος θα τους πρόσεχε αν το *β'ζάιλ* του δεν του το έλεγε. Δεν τους ακολούθησαν, όμως· δεν ήταν αυτή η δουλειά τους. Ας τους ακολουθούσαν ο Καλλέργης κι η Αμαλία που περίμεναν απέξω.

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη έμειναν για λίγο ακόμα στο εστιατόριο και, μετά, έφυγαν και βάδισαν μέσα στην Παλιά Πόλη. Έφτασαν στα όρια της Νίρκωφ, εκεί όπου αυτή συναντούσε τη δημοσιά που περνούσε από τα νότιά της: έναν μεγάλο, λιθόστρωτο δρόμο ο οποίος από εδώ κι έπειτα, πηγαίνοντας προς τ'ανατολικά, ονομαζόταν «το Φίδι». Πέρα από αυτόν, αντίκρυ της πόλης, δασωμένοι λοφότοποι φαίνονταν.

«Το Φίδι περνά μέσα απ'τους δασότοπους των Φέρνιλγκαν,» είπε ο Ηλιόδρομος, «και φτάνει ώς τη διαστασιακή δίοδο που οδηγεί στη Σάρντλι.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Ανθίνη. «Νομίζεις ότι δεν έχω κοιτάξει ποτέ μου χάρτη της ίδιας μου της διάστασης;»

Ύστερα, αποφάσισαν να νοικιάσουν ένα όχημα για να κάνουν μια βόλτα κοντά στους λοφότοπους. Ο άντρας που είχε τα ενοικιαζόμενα οχήματα φάνηκε στην αρχή επιφυλακτικός μαζί τους, όταν του είπαν ότι δεν ήταν από την πόλη· όμως μετά, όταν του έδειξαν τις ταυτότητες που τους αναγνώριζαν ως συνοδηγούς ραλιστών του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι, έγινε πολύ συνεργάσιμος. Έτσι, ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη πήραν τελικά ένα μικρό τρίκυκλο όχημα που έκλεινε με σκέπαστρο το οποίο έμοιαζε με σφαίρα επάνω σε τρεις ατρακτοειδείς τροχούς. Ο Ηλιόδρομος κάθισε στο τιμόνι και η Ανθίνη στη μοναδική άλλη θέση, πίσω του, η οποία ήταν πιο ψηλά από τη μπροστινή. Έβγαλε τα παπούτσια της και έβαλε τα πόδια της γύρω από τους ώμους του, επιφυλακτικά πρώτα, για να δει αν ο Ηλιόδρομος θα το δεχόταν. Εκείνος το δέχτηκε και, ενόσω οδηγούσε, έμπλεξε το αριστερό του χέρι πίσω από την κνήμη της. Και άκουγε το *β'ζάιλ* του να γελά, και να του ψιθυρίζει: *Μην περιμένεις πολύ! Σε θέλει! Το βλέπω. Είναι τρελή για σέ-*

να. Μερικές φορές, ο Ηλιόδρομος νόμιζε ότι το *β'ζάιλ* του είχε την ικανότητα να γίνεται πολύ ενοχλητικό.

Οδήγησε το τρίκυκλο στις παρυφές των δασωμένων λοφότοπων, μέσα στο άγριο τοπίο, και η Ανθίνη τον ρώτησε: «Είναι η Σάρντλι πιο άγρια από τα Φέρνιλγκαν; Πιο επικίνδυνη;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ειλικρινά ο Ηλιόδρομος. «Ορισμένα μέρη της, ναι, είναι και πιο άγρια και πιο επικίνδυνα, υποθέτω. Ορισμένα άλλα, όχι, καθόλου. Μπορώ να σου πω, μάλιστα, πως υπάρχουν πόλεις στη Σάρντλι που είναι πολύ πιο ακίνδυνες απ'αυτές εδώ, στη Σεργήλη.»

Όταν βρήκε ένα μονοπάτι, έστριψε το τρίκυκλο εκεί και ανέβηκαν στους δασωμένους λόφους μπαίνοντας μέσα στη βλάστηση. Το έδαφος είχε γίνει πολύ πιο δύσβατο από κάτω τους˙ το μικρό όχημα τρανταζόταν.

«Εντάξει,» είπε η Ανθίνη, «μη χαθούμε κιόλας.» Ήθελε μια μικρή περιπέτεια με τον Ηλιόδρομο. *Μικρή.* Δε νόμιζε ότι θα της άρεσε αν άρχιζαν ξαφνικά να τους κυνηγάνε τίποτα περίεργα αγρίμια των Φέρνιλγκαν. Είχε ακούσει πως κυκλοφορούσαν πολύ αιμοβόρα θηρία εδώ πέρα…

«Δε χανόμαστε,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Δεν πάμε μακριά.» Αν και δεν νόμιζε ότι θα χανόταν ακόμα κι αν πήγαινε μακριά. Ο Οίκος του δεν ονομαζόταν Οίκος των Οδηγών χωρίς λόγο (όπως είχε εξηγήσει πιο πριν στην Ανθίνη): ήξεραν πώς να βρίσκουν τον δρόμο τους σε κάθε είδους εδάφη – οι περισσότεροι από αυτούς, τουλάχιστον. Και του Ηλιόδρομου τού άρεσαν πολύ τα ταξίδια. Όπως και της αγέννητης αδελφής του, επίσης.

Σταμάτησε το τρίκυκλο στην κορυφή ενός λόφου απ'όπου φαίνονταν πολλοί από τους άλλους λόφους, καθώς και η Νίρκωφ αντίκρυ. Φάνταζε όμορφη στο φως του απογεύματος. Αλλά, μετά από λίγο, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος και η Ανθίνη έκαναν έρωτα μέσα στο κλειστό, σχεδόν σφαιρικό σκέπαστρο του οχήματος έχοντας τελείως ξεχάσει τη θέα.

Αργότερα, ενώ ο ήλιος έδυε, κάθονταν και κάπνιζαν τυλιγμένοι στις κάπες τους, γυμνοί κατά τα άλλα. Ο καπνός έβγαινε από τους μικρούς αεραγωγούς του γυάλινου σκέπαστρου. Ονομαζόταν *εσ'φέρπιχ*, και ο

Ηλιόδρομος είχε πει στην Ανθίνη πως καλλιεργείτο κοντά στη Νασράντεχ, την πόλη που αποτελούσε έδρα του Οίκου των Οδηγών. Τον είχαν βάλει σε μια κοκάλινη πίπα και τον μοιράζονταν. Η πίπα ήταν λαξεμένη σαν βατράχι, και ο Ηλιόδρομος εξήγησε στην Ανθίνη πως το κόκαλό της από βάτραχο ήταν: ένα είδος μεγάλου βάτραχου που κατοικούσε στους βάλτους κοντά στη Νασράντεχ.

«Καυτός ο καπνός αυτός, πάντως,» παρατήρησε η Ανθίνη. «Σου καίει τον λαιμό και τη μύτη.»

«Δε σ'αρέσει ο καυτός καπνός;»

«Μ'αρέσει.»

Φιλήθηκαν.

Και μετά, απρόσμενα, τρομάζοντάς τους, ένα θηρίο ήρθε έξω από το όχημά τους, γρυλίζοντας και χτυπώντας το γυάλινο σκέπαστρο με τα νύχια του. Έμοιαζε με λύκο, αλλά ήταν μεγάλο – πολύ μεγαλύτερο από κανονικό λύκο – και είχε μαύρη χαίτη γύρω απ'το κεφάλι, ενώ τα μάτια του γυάλιζαν κοκκινωπά. Το τρίχωμά του ήταν καφετί, αλλά φάνταζε σχεδόν μαύρο μες στο σούρουπο.

«Θεοί!» ούρλιαξε η Ανθίνη.

Ο Ηλιόδρομος αμέσως κάθισε στη θέση του οδηγού, ενεργοποιώντας το όχημα και βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση. Το αγρίμι συνέχιζε να γρυλίζει και να χτυπά το σκέπαστρο, ενώ ο Σάρντλιος ευγενής έστριβε το τρίκυκλο κι ακολουθούσε το μονοπάτι που τον είχε οδηγήσει ώς εδώ.

Η Ανθίνη ήταν γαντζωμένη πάνω στην πλάτη του Ηλιόδρομου καθώς το θηρίο τούς καταδίωκε. «Τι είναι;» ρώτησε. «Τόχεις ξαναδεί; Τι είναι, μα τους θεούς; –*Αρτάλη, σώσε μας!*» ψιθύρισε έντονα.

«Ψυχραιμία,» είπε ο Ηλιόδρομος. «Θα του ξεφύγουμε.» Και πρόσθεσε: «Δεν ξέρω τι είναι. Κάτι που συναντάς μόνο στα Φέρνιλγκαν, υποθέτω.»

Όταν βγήκαν απ'τους λοφότοπους, τρέχοντας, το θηρίο δεν τους ακολούθησε.

Η Ανθίνη κοίταξε τις μεγάλες χαρακιές που είχαν κάνει τα νύχια του επάνω στο κρύσταλλο του σκέπαστρου, και τα μάτια της γούρλωσαν. Ξεροκατάπιε. *Σαν από σπαθιά…* σκέφτηκε.

Ο Ηλιόδρομος αναστέναξε. «Ελπίζω να μη μας ζητήσουν επιπλέον λεφτά για την ενοικίαση.»

Και πράγματι, δεν τους ζήτησαν. Όταν επέστρεψαν το τρίκυκλο εκεί απ'όπου το είχαν πάρει, ο υπάλληλος ήταν μάλιστα στα πρόθυρα να τους ζητήσει συγνώμη γι'αυτό που είχε συμβεί. Τους τόνισε, όμως, ότι δεν έπρεπε να είχαν απομακρυνθεί τόσο από την πόλη. Ήταν Φέρνιλγκαν εδώ – επικίνδυνα θηρία περιφέρονταν συχνά στις ερημιές! «Αυτό που συναντήσατε, έτσι όπως μου το λέτε, μάλλον ήταν μαυροχαίτης. Σπάνια το βλέπουμε εδώ γύρω· συνήθως απαντάται μες στους δασότοπους στ'ανατολικά, και από κει πρέπει νάχε έρθει. Πολύ αιμοβόρο.»

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη ήταν βέβαιοι πως ο υπάλληλος του γκαράζ δεν θα ήταν τόσο καλός μαζί τους αν δεν τύχαινε να είναι συνοδηγοί ραλιστών. Το τρίκυκλο ήταν προφανές ότι χρειαζόταν επισκευές προτού μπορέσει να νοικιαστεί ξανά. Εκτός από τις χαρακιές στο κρύσταλλο του σκέπαστρου υπήρχαν και χτυπήματα πάνω στο μεταλλικό περίβλημά του.

«Συγνώμη γι'αυτό,» είπε ο Ηλιόδρομος στην Ανθίνη καθώς επέστρεφαν στον *Περισυλλέκτη* βαδίζοντας μέσα στη νυχτερινή πόλη. «Αν ήξερα ότι….»

Η Ανθίνη όμως ήδη γελούσε. «Όχι,» είπε, «όχι. Ήταν ωραία, ήταν πολύ ωραία.» Και πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στη ζώνη του καθώς το χέρι της ήταν τυλιγμένο γύρω από τη μέση του.

Μ'αρέσει αυτή η γυναίκα, είπε το *β'ζάιλ* στον Ηλιόδρομο. *Να συνεχίσεις να κάνεις παρέα μαζί της.*

Εκείνος το αγνόησε, αν και δεν διαφωνούσε.

Όταν επέστρεψαν στο ξενοδοχείο, η Ανθίνη πήγε στο δωμάτιό της, για να πλυθεί και να ξεκουραστεί, και ο Ηλιόδρομος στο δωμάτιο του Καλλέργη, για να μάθει τι είχε γίνει με τον Ζορδάμη.

«Πού ήσουν τόσες ώρες;» τον ρώτησε ο ραλίστας, κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη.

«Κάναμε βόλτα,» είπε ο Ηλιόδρομος, και το βλέμμα του πήγε σ'ένα όπλο που βρισκόταν στο κρεβάτι. Ένα μακρύ όπλο που έμοιαζε με τουφέκι αλλά είχε κάννη σαν μεγάλο χωνί. «Τι είναι αυτό, Καλλέργη;» Ήταν βέβαιος ότι ο ραλίστας δεν είχε ώς τώρα τέτοιο πράγμα στην κατοχή του.

«Το αγόρασα για λόγους ασφαλείας.»

«Τι λόγους ασφαλείας; Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα που δεν ξέρεις. Ο Ζορδάμης είναι επικίνδυνος.»

«Και σκοπεύεις να τον πυροβολήσεις μ'αυτό;» Ο Ηλιόδρομος έδειξε το όπλο, κι από την έκφρασή του ήταν έκδηλο ότι δεν συμφωνούσε καθόλου.

«Δεν 'πυροβολεί' ακριβώς,» εξήγησε ο Καλλέργης. «Ηχητικό είναι. Μη μου πεις ότι δεν έχεις ξαναδεί τίποτα παρόμοιο…»

Το υποπτευόμουν… σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος σμίγοντας τα χείλη. «Είναι επικίνδυνο.»

«Φυσικά και είναι. Αυτή είναι η δουλειά του. Αν ο Ζορδάμης ξανάρθει καταπάνω μας για να μας χτυπήσει, θα το πληρώσει πολύ ακριβά. Και, μάλιστα, *εσύ* θα του ρίξεις.»

Ο Ηλιόδρομος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Διαφωνείς;» είπε ο Καλλέργης. «Προτιμάς να μας σκοτώσει;»

Ο Ηλιόδρομος αναστέναξε, μένοντας σιωπηλός. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά μόνο – *μόνο* – αν αποδειχτεί απαραίτητο. Αν ο Ζορδάμης μάς επιτεθεί.»

«Εννοείται.»

«Το είπες στην Αμαλία ότι–; Της είπες ότι ο Ζορδάμης ήταν που μας πέταξε έξω από τον δρόμο πριν από την Άντχορκ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης, «αν και με ρώτησε.»

«Ευθέως;»

«Ναι.»

«Κι εσύ τής είπες ψέματα επίσης ευθέως;»

«Της είπα ότι δεν έχει σημασία για τώρα. Νομίζω, όμως, ότι κατάλαβε ποια είναι η αλήθεια. Νομίζω πως ήδη το υποψιαζόταν – ήταν σχεδόν βέβαιη, ουσιαστικά.» Ανασήκωσε τους ώμους. Έπιασε το ηχητικό όπλο από το κρεβάτι, σκαλίζοντας κάτι ρυθμίσεις επάνω του.

«Κι έχει κι εκείνη τώρα τέτοιο μαραφέτι;» ρώτησε ο Ηλιόδρομος. «Μαζί τα αγοράσατε;»

«Ναι. Η Αμαλία, βασικά, πρότεινε να πάρουμε πυροβόλα. Πιστόλια. Αλλά εγώ τής είπα πως τα ηχητικά είναι καλύτερη επιλογή, παρότι πιο ακριβή.»

Έχουν τρελαθεί κι οι δυο τους! σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος, ενώ άκουγε το *β'ζάιλ* του να γελά και να λέει: *Τα πράγματα αρχίζουν νάχουν ενδιαφέρον σ'αυτό το ράλι!* Ο Ηλιόδρομος κάποιες φορές ήθελε να μπατσίσει την αγέννητη αδελφή του.

Ο Καλλέργης ύψωσε το ηχητικό τουφέκι στο επίπεδο του ώμου, σημάδεψε ένα άδειο ποτήρι που ήταν επάνω στο κομοδίνο, και είπε στον Ηλιόδρομο: «Απομακρύνσου.»

Ο Ηλιόδρομος απομακρύνθηκε.

Ο Καλλέργης πάτησε τη σκανδάλη. Ένα απόμακρο, αλλά έντονο, σύριγμα ήρθε στ'αφτιά του Ηλιόδρομου, και το ποτήρι έσπασε ξαφνικά σε μυριάδες μικρά θραύσματα. Ο ραλίστας και ο συνοδηγός του, ενστικτωδώς, ύψωσαν τα χέρια τους μπροστά τους ενώ έστρεφαν τα πρόσωπά τους αλλού, μην τους χτυπήσει στα μάτια κανένα κομμάτι.

Ο Καλλέργης μόρφασε, κοιτάζοντας το ηχητικό τουφέκι. «Πιο δυνατό απ'ό,τι περίμενα,» παρατήρησε.

17

Μετά την ενημέρωση που έκαναν οι υπεύθυνοι της Νίρκωφ στους ραλίστες, η Ελοντί πέρασε την υπόλοιπη ημέρα ήρεμα, φροντίζοντας μονάχα να κάνει κάποιες απλές επισκευές και καθαριότητα στον *Γρύπα των Δρόμων* – απαραίτητα πράγματα ύστερα από τη διαδρομή μέσα στην καταιγίδα. Από το απόγευμα κι έπειτα, όμως, απαγορευόταν να επισκέπτονται οι ραλίστες τα οχήματά τους, γιατί θα τους γινόταν έλεγχος και θα κλειδώνονταν μέχρι αύριο το πρωί στον χώρο στάθμευσης που είχε οριστεί γι'αυτά, στις βόρειες παρυφές της Παλιάς Πόλης.

Η Ελοντί έφαγε ένα ελαφρύ βραδινό με τον Φοίνικα και μετά ανέβηκε στο δωμάτιό της για να κοιμηθεί. Καθώς έβγαζε τα ρούχα της, κοίταζε έξω απ'το παράθυρο, τους δασωμένους λοφότοπους νότια της Νίρκωφ, στους πρόποδες των οποίων κάποτε είχε τραγουδήσει μαζί με τους Παρασάνταλους Παρασημοφόρους και η συναυλία τους είχε διακοπεί από τη σύγκρουση των Παντοκρατορικών με τους Μασκοφόρους.

Ο Φοίνικας τής είχε πει ότι θα πήγαινε να δει τώρα έναν απ'αυτούς – έναν πρώην Μασκοφόρο, ο οποίος έμενε επί του παρόντος στη Νίρκωφ.

«Μην αργήσεις,» του είχε πει η Ελοντί. «Θα ξεκινήσουμε πρωί αύριο.»

«Μην ανησυχείς, δεν αργώ. Ένα γεια θα του πω. Θες να σε καλέσω στον δίαυλο όταν επιστρέψω;»

«Ναι.»

«Ακόμα κι αν είναι αργά; Γύρω στα μεσάνυχτα, ας πούμε;»

«Δε με πειράζει να με ξυπνήσεις,» είχε πει η Ελοντί.

Και τώρα, έχοντας βγάλει τα περισσότερα ρούχα της, ξάπλωσε στο κρεβάτι και χώθηκε κάτω απ'τα σκεπάσματα. Έκανε κρύο εδώ, στα Φέρνιλγκαν, παρότι ο *Περισυλλέκτης* δεν υστερούσε σε θέρμανση. Ευ-

τυχώς δεν ήταν χειμώνας, αλλιώς ετούτες οι περιοχές μάλλον θα ήταν χιονισμένες. Η Ελοντί είχε κάποτε συμμετάσχει σ’ένα ράλι που γινόταν μες στα χιόνια, και θυμόταν τα αγωνιστικά οχήματα να τρέχουν με ολόλευκα σύννεφα να σηκώνονται γύρω τους. Ήταν ωραία, αλλά και επικίνδυνα.

Καθώς την έπαιρνε ο ύπνος, οι εικόνες εκείνου του αγώνα είχαν γεμίσει το μυαλό της…

…τα χιόνια διαλύονται μπροστά της σαν κουρτίνα που ανοίγει…

…οδηγεί μέσα σε μια καταιγίδα, νερό χτυπά τα τζάμια και τα μέταλλα του οχήματός της· ακούει ένα απειλητικό σύριγμα από δίπλα της, και τρομάζει…

…πετάει, αιωρείται, αλλά κάτι προσπαθεί να την τραβήξει κάτω, σαν αλυσίδα τυλιγμένη στο πόδι της…

…γύρω της βρίσκονται αμέτρητα τοπία και περιοχές – πόλεις και δρόμοι και δάση και πεδιάδες και βουνά – γύρω της βρίσκονται όλα τα μέρη όπου έχει ποτέ ταξιδέψει, όλα τα μέρη όπου έχει ποτέ τρέξει· γύρω της βρίσκονται τμήματα αποκομμένα από τον χρόνο…

…η αλυσίδα στο πόδι της προσπαθεί να την τραβήξει κάτω…

…απλώνει το χέρι της μέσα στον χρόνο, κι ακούει μια φωνή που δεν μπορεί να περιγράψει – μια φωνή που κάνει ένα τρέμουλο να διατρέξει όλο της το είναι – μια φωνή που της θυμίζει τη φωνή της Αρτάλης την οποία δεν έχει ποτέ ξανακούσει – και ένα ξίφος βρίσκεται στο χέρι της – ένας ήλιος –

– η λεπίδα κατέρχεται, θρυμματίζοντας την αλυσίδα στο πόδι της…

…και τώρα είναι ελεύθερη: τραγουδά και η Σεργήλη τραγουδά μαζί της· γελά και η Σεργήλη γελά μαζί της· στρέφει τα μάτια της προς–

Η Ελοντί ξύπνησε από το κουδούνισμα του επικοινωνιακού διαύλου, νιώθοντας ενοχλημένη από τη διακοπή του ονείρου που θυμόταν τόσο έντονα, τόσο έντονα… Βλεφαρίζοντας και τρίβοντας τα μάτια της, τέντωσε το χέρι της προς το κομοδίνο και πάτησε το κουμπί της αποδοχής επάνω στον δίαυλο.

«Ναι;»

«*Εγώ είμαι, Ελοντί,*» ακούστηκε η φωνή του Φοίνικα. «*Γύρισα. Μου είπες να σε καλέσω.*»

«Εντάξει. Καληνύχτα,» αποκρίθηκε νυσταγμένα η Ελοντί, κι έκλεισε πάλι τον δίαυλο, πέφτοντας στο κρεβάτι και γυρίζοντας από την άλλη. Αναστενάζοντας.

Το όνειρο δεν ξαναήρθε. Ή, αν ξαναήρθε, η Ελοντί δεν το θυμόταν.

Το πρωί, την ξύπνησε το κουδούνισμα του ρολογιού της. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, ετοιμάστηκε, και βγήκε από το δωμάτιο για να συναντήσει τον Φοίνικα στον διάδρομο, όπου κι άλλοι ραλίστες συναντούσαν τους συνοδηγούς τους.

«Σε ξύπνησα, ε;» είπε ο Φοίνικας, καθώς κατέβαιναν από τις σκάλες γιατί και οι δύο ανελκυστήρες ήταν πιασμένοι και βαριόνταν να καθίσουν να περιμένουν.

«Τι;»

«Χτες βράδυ, εννοώ.»

«Ναι, αλλά, εντάξει, δεν πειράζει. Όλα καλά με τον φίλο σου;»

«Δεν είναι φίλος μου ακριβώς,» είπε ο Φοίνικας. «Γνωστός απλά. Και, ναι, καλά είναι. Καλύτερα από άλλους, ίσως.»

«Υπονοείς εμένα;» τον ρώτησε, αστειευόμενη.

Ο Φοίνικας μειδίασε, αλλά είπε σοβαρά: «Πολλοί από τους επαναστάτες μοιάζουν τώρα νάχουν χάσει τον προσανατολισμό τους, Ελοντί...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχουν άλλοι Παντοκρατορικοί για να πολεμήσουν.»

«Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς. Νιώθεις κι εσύ έτσι;»

«Μερικές φορές,» παραδέχτηκε ο Φοίνικας. «Το πόδι σου πώς είναι, αλήθεια;»

«Τον έβγαλα τον επίδεσμο,» είπε η Ελοντί. «Δεν έχει τίποτα. Μονάχα δυο μικρές τρύπες από τα δόντια του φιδιού έχουν μείνει – επουλωμένες.»

Φτάνοντας στο ισόγειο του *Περισυλλέκτη,* αναγκάστηκαν να συναντήσουν κάποιους δημοσιογράφους και η Ελοντί να τους πει μερικές κουβέντες για τις εντυπώσεις της από το Πανδιαστασιακό Ράλι ώς τώρα. Η οργάνωση ήταν άψογη· τα πλήθη ενθουσιώδη· οι ραλίστες όλοι πολύ καλοί, από τους καλύτερους που είχε να δώσει η διάσταση·

ήταν, αναμφίβολα, εξαιρετικό θέαμα και ικανοποιητική πρόκληση συγχρόνως. Τα λόγια της φάνηκε να ευχαρίστησαν τους δημοσιογράφους, ένας απ'τους οποίους ρώτησε αν οι φήμες πως η Ελοντί θα τραγουδούσε σε κάποια από τις πόλεις-σταθμούς αλήθευαν. Εκείνη αποκρίθηκε αινιγματικά: «Δε μπορώ να το επιβεβαιώσω αυτό,» αν και δεν σκόπευε να τραγουδήσει σε καμία πόλη. Καλό, όμως, ήταν να μην το πει έτσι, νόμιζε, για τουριστικούς λόγους. Θα γινόταν, ίσως, περισσότερη κίνηση, πράγμα καλό για τη διάσταση, στην κακή οικονομική κατάσταση που τώρα βρισκόταν.

Όταν ξεμπέρδεψαν με τους δημοσιογράφους, η Ελοντί κι ο Φοίνικας βγήκαν απ'τον *Περισυλλέκτη* και, μαζί με μερικούς άλλους ραλίστες και συνοδηγούς που συνάντησαν καθοδόν – ανάμεσα στους οποίους και ο Καλλέργης κι ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος – βάδισαν προς τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων. Ο *Γρύπας των Δρόμων* τούς περίμενε εκεί, γυαλίζοντας κάτω από το φως του πρωινού ήλιου. Η Ελοντί κάθισε στο τιμόνι, με τον Φοίνικα πλάι της, και οδήγησε το όχημα στην αφετηρία στη δυτική άκρη της πόλης. Τα υπόλοιπα οχήματα συγκεντρώθηκαν γύρω της, ή ήταν ήδη εκεί. Ένα μεγάλο πλήθος βρισκόταν, επίσης, συγκεντρωμένο, φωνάζοντας συνθήματα και ονόματα και κρατώντας ψηλά πανό και σημαίες.

Μία σημαία, όμως, ήταν που πρόσεχαν τώρα όλοι οι ραλίστες. Αυτήν που κρατούσε ο άντρας επάνω στη μικρή εξέδρα.

Και η σημαία κατέβηκε.

Τα οχήματα ξεκίνησαν, τρέχοντας για λίγο επάνω στη μεγάλη δημοσιά, προς τα δυτικά, και μετά στρίβοντας νότια και ακολουθώντας νοτιοδυτική κατεύθυνση, επάνω σε μικρότερους δρόμους που δεν ήταν λιθόστρωτοι αλλά ούτε και μονοπάτια.

Η Ελοντί άφησε τη ροή του ποταμού μέσα της να την καθοδηγήσει, προσπερνώντας άλλους ραλίστες και πηγαίνοντας εκεί όπου της έλεγε το ένστικτό της. Η διαδρομή ώς την Έτρεβοθ ήταν αρκετά συγκεκριμένη, αλλά όχι όπως από τη Νίρβεκ προς τη Νίρκωφ. Εδώ δεν υπήρχε ένας κεντρικός δρόμος που όλοι λογικά θα ακολουθούσαν, αλλά πολλοί δρόμοι, μ'ένα σωρό παρακλάδια. Η Ελοντί είχε μελετήσει τον χάρτη της περιοχής και ήξερε.

Καθοδόν περνούσε από χωριά και μικρές πόλεις. Σε μια απ'αυτές είδε ένα πλήθος συγκεντρωμένο, αρκετά μεγάλο για τα δεδομένα της.

Η Αμαλία την προσπέρασε, και ο Καλλέργης, και μετά ο Ζορδάμης μ'έναν τρομερό ελιγμό μέσα στον στενό δρόμο, κατά τον οποίο το όχημά του σηκώθηκε στις δύο ρόδες. Η Ελοντί δεν εντυπωσιάστηκε: τον είχε δει να κάνει και χειρότερα σ'αυτό τον αγώνα.

Ύστερα από κάποια ώρα, και αφού είχε περάσει δύο άλλους ραλίστες, προσπέρασε την Αμαλία επάνω σε μια στροφή, εκεί όπου ο δρόμος έκανε συνεχώς ζικ-ζακ. Την άφησε πίσω της, ακολουθώντας τη ροή του αγώνα όπως το νερό που κυλά στον ποταμό.

Οι ραλίστες δεν είχαν τίποτ' άλλο να κάνουν ώς την Έτρεβοθ εκτός απ'το να προσπαθούν ο ένας να περάσει τον άλλο. Το είδωλο του Θαλράδου βρισκόταν μετά από την πόλη, κι εκεί τα πράγματα θα παραξένευαν· η Ελοντί δεν είχε καμία αμφιβολία.

Σ'ετούτους τους δρόμους οι διοργανωτές του ράλι δεν είχαν στήσει εμπόδια, παρατήρησε. Αλλά, βέβαια, δεν χρειαζόταν. Υπήρχαν, ούτως ή άλλως, αρκετά εμπόδια από τη φύση της περιοχής. Η Ελοντί απέφυγε πολλές επικίνδυνες πέτρες και λάκκους, και μια φορά ένα αγριοκάτσικο.

Είχε ξεχάσει ότι είχε σώμα· το σώμα της είχε γίνει μέρος του οχήματός της· ή, ίσως, το όχημά της να είχε γίνει μέρος του σώματός της. Η Ελοντί ήταν μια συνείδηση, μια *θέληση*, που έτρεχε επάνω στους άτσαλους δρόμους. Ένα πνεύμα…

Και ο ποταμός της την καθοδηγούσε.

Σε κάποια στιγμή, αισθάνθηκε κάτι άσχημο – ένα απότομο τέλος – ένα φάγωμα – στα όρια των αισθήσεών της, και τρόμαξε, γιατί τα μάτια της της έδειχναν μονάχα ανοιχτό δρόμο. Τι συνέβαινε; Η Ελοντί προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία της, να συνεχίσει να ακολουθεί τη ροή, αγνοώντας τον φόβο που ένιωθε.

Πλησίαζε στο Κάτι Άσχημο, αλλά δεν μπορούσε να το αντικρίσει.

Όλες της οι αισθήσεις βρίσκονταν σε εγρήγορση. Ήταν έτοιμη να κάνει κάθε μανούβρα που ήξερε, κάθε μανούβρα που μπορούσε να φανταστεί, αν χρειαζόταν.

Και μετά, το είδε. Ένα νεκρό τσακάλι, μες στη μέση του δρόμου. Φανερά πατημένο. Κομμένο στα δύο, με αίματα και εντόσθια τιναγμένα από δω κι από κει.

Πλάι της, άκουσε τον Φοίνικα να μουγκρίζει αηδιασμένος.

Πάνω απ'το τσακάλι διέκρινε μια μορφή. Σαν αντανάκλαση. Φασματική. Ακόμα ένα τσακάλι. Τα μάτια του στράφηκαν και την ατένισαν έντονα, γυαλίζοντας–

(ο χρόνος σταμάτησε)

Το τσακάλι τής λέει: «Με σκότωσε, Κυρά των Τροχών...»

«Ποιος;» το ρωτά η Ελοντί.

«Ένας δολοφόνος που διψά για αίμα. Ένας δαίμονας που δεν είναι από τη Σεργήλη. Είναι εχθρός μας – είναι εχθρός σου. Η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου των απεχθάνεται. Η Πανούργα Κυρά της Τύχης τον φοβάται.»

«Πού πήγε;»

«Νότια.»

(ο χρόνος συνέχισε)

–και το φασματικό τσακάλι εξαφανίστηκε.

Η Ελοντί απέφυγε το πτώμα χωρίς δυσκολία. Η άσχημη αίσθηση έμεινε πίσω της... ολοένα και πιο μακριά, τώρα.

Ένας δαίμονας που δεν είναι από τη Σεργήλη; σκέφτηκε η Ελοντί. *Ονειρεύομαι με τα μάτια ανοιχτά;*

Ο Φοίνικας είπε: «Αναρωτιέμαι αν ο Ζορδάμης ήταν που το πάτησε πάλι αυτό το ζώο.»

Ο Ζορδάμης;

Η Ελοντί εξακολουθούσε να είναι μια θέληση που τρέχει, ένα πνεύμα των δρόμων˙ και νόμιζε ξανά ότι μπορούσε να κατορθώσει οτιδήποτε έβαζε στο μυαλό της.

Ήταν ο Ζορδάμης;

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Θέλεις να μάθεις ποιος σκότωσε το ζώο;» τη ρωτά ο Φοίνικας.

Η Ελοντί γυρίζει και τον κοιτάζει. «Δεν είσαι ο Φοίνικας... Ποιος είσαι;»

Εκείνος γελά, και τα μάτια του γυαλίζουν σαν του τσακαλιού. «Μια κόρη της Αρτάλης σαν εσένα δεν θάπρεπε να μιλά σε κάποιον σαν εμένα, νομίζεις;»

«Δεν είμαι ιέρεια της Αρτάλης! Ποιος είσαι;»

«Ένας απατεώνας που κοιμάται με τη Λόρκη. Πες με ο Βασιληάς των Ανέμων. Θέλεις να μάθεις ποιος σκότωσε το ζώο;»

«Ναι. Ήταν ο Ζορδάμης;»

«Ήταν.»

Η Ελοντί βλέπει τώρα ένα τσακάλι να πάει να περάσει τον δρόμο. Ένα αγωνιστικό όχημα έρχεται καταπάνω του, τρέχοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Το θηρίο τρομοκρατείται – η Ελοντί μπορεί ν'ακούσει την καρδιά του να χτυπά βροντερά, αντηχώντας σ'ολάκερο το τοπίο, απ'τον ουρανό ώς τη γη – και ο τρόμος του δεν προέρχεται μόνο από το ότι δεν έχει ποτέ του ξαναδεί κάτι να τρέχει τόσο γρήγορα.

Αντικρίζει τον Θάνατο, και ξέρει ότι δεν μπορεί να του ξεφύγει…

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί οδηγούσε ήρεμα επάνω στους άτσαλους δρόμους, και τώρα έστριψε σε μια στροφή με τη συνηθισμένη δεξιοτεχνία της.

Σκέφτηκε: *Ο Ζορδάμης ήταν.*

Κοίταξε προς στιγμή πλάι της, τον συνοδηγό της. Ήταν ο Φοίνικας, φυσικά…

Έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον δρόμο. «Φοίνικα;»

«Τι;»

«Τίποτα…»

«Αναρωτιέσαι κι εσύ αν ήταν ο Ζορδάμης, ε;»

«Ναι. Και μάλλον αυτός ήταν.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Πάτησε εκείνο το βόδι, την άλλη φορά…»

«Αυτό,» διαφώνησε ο Φοίνικας, «δεν πάει να πει τίποτα. Μπορεί κάποιος άλλος να πάτησε το τσακάλι. Τριάντα ραλίστες είναι στον αγώνα.»

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε χαρεί όταν πάτησαν το τσακάλι που βρέθηκε ξαφνικά μπροστά τους. Ο Ζορδάμης ήταν βέβαιος γι'αυτό. Είδε το ιδιόρρυθμο τρεμόπαιγμα των πορφυροπράσινων αντανακλάσεων επάνω στα κρύσταλλα της κονσόλας· άκουσε τα δαιμονικά γρυλίσματα της μηχανής, σαν γέλιο.

Ο Ζορδάμης δεν ήθελε να σκοτώσει το ζώο, αλλά δεν προλάβαινε και να το αποφύγει. Είχε αναπτύξει πολύ μεγάλη ταχύτητα προκειμένου να ξεπεράσει τον Ευγένιο Έλιρνοφ.

«Πάλι τα ίδια!» αναστέναξε η Καλλιόπη. «Είναι ανάγκη να σκοτώνουμε ζώα συνεχώς;» Είχε κι αυτή καταλάβει ότι του *Ρέσ'κρικ'κεκ* τού άρεσε – ήταν προφανές από τις αντιδράσεις του δαίμονα – αλλά εκείνης δεν της άρεσε καθόλου. Εκτός των άλλων, τα αίματα λέρωναν και τα τζάμια του οχήματος!

«Δεν προλάβαινα να στρίψω,» είπε ο Ζορδάμης καθώς μείωνε την ταχύτητά του. Έριξε μια λοξή ματιά στην ένδειξη της ενέργειας. 13%. «Ετοιμάσου ν'αλλάξεις φιάλη σε λίγο.»

«Έτοιμη είμαι.» Η Καλλιόπη άνοιξε τον δερμάτινο σάκο. «Στην Έτρεβοθ θα σταματήσουμε καθόλου;» ρώτησε.

«Δε νομίζω νάχω κουραστεί από τόσο νωρίς.»

Τόσο νωρίς; σκέφτηκε η Καλλιόπη. Ήταν γύρω στα τριακόσια χιλιόμετρα από τη Νίρκωφ ώς την Έτρεβοθ. Τριακόσια χιλιόμετρα επάνω σε άτσαλους εξοχικούς δρόμους, όχι σε λιθόστρωτη δημοσιά. «Δεν έχει νόημα να βιαστούμε,» του θύμισε. «Μετά θα πρέπει να βρούμε το είδωλο.»

«Ναι,» αναστέναξε ο Ζορδάμης, «θα πρέπει...» Δεν του άρεσε καθόλου η αναζήτηση γι'αυτό το καταραμένο άγαλμα. Και δεν είχε καταφέρει να σκεφτεί κανέναν τρόπο για να βεβαιωθεί ότι θα το εντόπιζε πριν από οποιονδήποτε άλλο. *Ο* Ρέσ'κρικ'κεκ *μού είναι άχρηστος τώρα...*

«Προτείνω να σταματήσουμε,» είπε η Καλλιόπη. «Για καμια ώρα, έστω. Μετά την Έτρεβοθ δεν υπάρχουν άλλες μεγάλες πόλεις, Ζορδάμη.»

«Λες να μην το ξέρω;»

Η Ελοντί είδε αντίκρυ της τη γέφυρα που περνούσε πάνω από τον ποταμό Τάρνοφ οδηγώντας στην Έτρεβοθ. Δύο άλλα αγωνιστικά οχήματα βρίσκονταν μπροστά της, και το ένα ήταν βέβαιη πως θα το προλάβαινε.

Επιτάχυνε, σταθερά.

Ναι, παρατήρησε, *η Άλβα Σιριφάνδη είναι, όπως νόμιζα.*

Η Ελοντί την πρόφτασε πάνω σε μια κύρτωση του δρόμου, και για λίγο ήταν πλάι-πλάι οι δυο τους, μη μπορώντας η μία να περάσει την άλλη, ενώ πλησίαζαν ολοένα και περισσότερο τη μεγάλη γέφυρα της Έτρεβοθ, και το άλλο αγωνιστικό όχημα (που η Ελοντί δεν μπορούσε να μαντέψει σε ποιον ανήκε) βρισκόταν σταθερά αντίκρυ τους, σε αρκετή απόσταση.

Μετά ανέβηκε στη γέφυρα.

Η Άλβα προσπάθησε να κάνει μια μανούβρα για να βγει μπροστά από την Ελοντί, αλλά τελικά η βιαστική κίνηση απέβη εις βάρος της. Η Ελοντί άφησε το όχημά της να *κυλήσει* σαν νερό γύρω από τη μανούβρα της Άλβας, και την προσπέρασε, αφήνοντάς την πίσω.

Βρισκόταν πλέον κοντά στη γέφυρα του Τάρνοφ, κι ανέβηκε πάνω της, παρατηρώντας ότι δεν υπήρχε καθόλου κίνηση από άλλα οχήματα, ζώα, ή διαβάτες. Πρέπει να την είχαν αδειάσει εσκεμμένα, λόγω του ράλι.

Ο ραλίστας που προηγείτο είχε ήδη φτάσει στην άλλη όχθη του ποταμού, και η Ελοντί δεν άργησε να βρεθεί επίσης εκεί, μέσα στους δρόμους της Έτρεβοθ, κάτω από ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα.

«Θα σταματήσουμε κάπου;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Εννοείται.»

«Δεν έχω κανένα συγκεκριμένο μέρος υπόψη, πέρα απ’αυτά που πρότειναν οι υπεύθυνοι στη Νίρκωφ. Δεν έχω περάσει πολλές φορές στη ζωή μου από εδώ.»

«Μη φοβάσαι˙ εγώ την ξέρω την Έτρεβοθ.» Είχε δουλέψει ως τραγουδίστρια σε τούτη την πόλη, όπως και στις περισσότερες μεγάλες πόλεις της Σεργήλης.

Σταμάτησε τον *Γρύπα των Δρόμων* κοντά σ’ένα εστιατόριο που γνώριζε από παλιά. *Ο Καιρός του Κυνηγού,* ονομαζόταν.

Καθώς στάθμευε το όχημά της, πρόσεξε ότι και η Άλβα, ερχόμενη πίσω της, είχε αποφασίσει να σταθμεύσει το δικό της όχημα εκεί κοντά. «Ή νομίζει πως ξέρουμε την πόλη και μας ακολουθεί,» είπε η Ελοντί, «ή έχει τα ίδια γούστα μ’εμένα.»

«Το πρώτο μάλλον,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

Βγήκαν από τον *Γρύπα των Δρόμων,* και η Ελοντί παρατήρησε κάτι πλάι στον έναν μπροστινό τροχό του. *Τραπουλόχαρτο;* Και τι είχε ζωγραφισμένο επάνω; Για κάποιο λόγο, η περιέργεια την παρακίνησε: έσκυψε και το σήκωσε.

Το φύλλο έδειχνε έναν άντρα ντυμένο με μανδύα και τριγωνικό καπέλο. Είχε τα χέρια του ανοιχτά δεξιά κι αριστερά του, και τα πόδια του ενωμένα. Ένας άνεμος ερχόταν και κουλουριαζόταν σαν σφαίρα μέσα στη δεξιά του παλάμη, κι ένας άλλος άνεμος έφευγε σαν βέλος από την αριστερή.

Η Ελοντί ήταν βέβαιη πως τον είχε ξαναδεί. Το τραπουλόχαρτο δεν της ήταν άγνωστο.

Κάτω από την εικόνα έγραφε: Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ.

18

Ο άντρας που είχε ονειρευτεί (*Όνειρο ήταν, ή κάτι άλλο;*) είχε πει ότι ήταν ο Βασιληάς των Ανέμων, έτσι δεν είχε πει; Και τώρα η Ελοντί βρήκε αυτό το τραπουλόχαρτο πλάι στον τροχό του οχήματός της. *Ο Βασιληάς των Ανέμων…* Σύμπτωση;

Ό,τι κι αν ήταν, αποφάσισε να κρατήσει το χαρτί. Το έκρυψε μέσα στην κωλότσεπη του παντελονιού της.

«Τι ήταν αυτό;» τη ρώτησε ο Φοίνικας.

«Ένα τραπουλόχαρτο. Μου άρεσε. Καμια φορά βρίσκεις περίεργα πράγματα στο δρόμο σου.»

Ο Φοίνικας χαμογέλασε, χωρίς να πει τίποτα.

Η Ελοντί τον οδήγησε στο εστιατόριο «*Ο Καιρός του Κυνηγού*», όπου κάθισαν σ'ένα τραπέζι και παράγγειλαν ένα ελαφρύ γεύμα. Δεν ήταν να τρως πολύ όταν σκόπευες μετά από λίγη ώρα να οδηγήσεις πάλι μέσα σε αγώνα.

Παραδίπλα, ήρθαν και κάθισαν η Άλβα Σιριφάνδη και ο συνοδηγός της – ένας κακομούτσουνος και λιγάκι καμπούρης τύπος που ονομαζόταν Μάρκος και η Ελοντί είχε παρατηρήσει ότι ήταν γενικά ευχάριστος στην παρέα που έκανε με τους άλλους, πάντοτε γελώντας και αστειευόμενος. Η Άλβα και ο Μάρκος χαιρέτησαν την Ελοντί και τον Φοίνικα καθώς πέρασαν από κοντά τους, αλλά δεν έπιασαν συζήτηση μαζί τους.

Και ούτε η Ελοντί είχε όρεξη για συζήτηση. Αναρωτιόταν τι μπορεί να σήμαιναν όλα αυτά που είχε δει σήμερα στον δρόμο. Ποτέ ξανά δεν της είχε συμβεί κάτι τόσο παράξενο.

Εκείνο το τσακάλι τής είχε μιλήσει για έναν δαίμονα… Είχε πει ότι το είχε σκοτώσει ένας δαίμονας… Η Ελοντί αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται.

Κι εκείνος ο άντρας – ο Βασιλιάς των Ανέμων, που έμοιαζε με τον Φοίνικα – την είχε αποκαλέσει κόρη της Αρτάλης… *Αλλά δεν είμαι ιέρεια… Έχει σημασία που κάποτε είχα εκπαιδευτεί ως δόκιμη;*

Ποτέ δεν έγινα ιέρεια… και της μαμάς δεν της άρεσε καθόλου αυτό.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε χάσει την πίστη της στην Αρτάλη. Αφού η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου ήταν τόσο δυνατή, γιατί δεν μπορούσε τώρα να βοηθήσει τις ιέρειές της να σωθούν από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας;

Γιατί πρέπει να ζούμε εδώ, στην Παραγκούπολη; αναρωτιόταν η Ελοντί. *Γιατί πρέπει να κρυβόμαστε;*

Η ζωή μαζί με τη μητέρα της και τις άλλες ιέρειες την έκανε να θέλει να φύγει, να θέλει να πάει κάπου μακριά – να θέλει να *αλλάξει*.

Ήταν μικρή τότε – μικρότερη από δεκαπέντε χρονών – και η Παραγκούπολη της Μέλβερηθ δεν ήταν ακίνδυνη για ένα κορίτσι της ηλικίας της, έτσι όπως είχε συγκεντρώσει πρόσφυγες από διάφορα μέρη της Σεργήλης, ανθρώπους κυνηγημένους από τον πόλεμο, ανθρώπους κατεστραμμένους, ανθρώπους που δεν είχαν τίποτα να χάσουν. Ωστόσο, η Ελοντί έκανε εξορμήσεις ανάμεσα στα παραπήγματα, τις σκηνές, και τα πρόχειρα πέτρινα οικοδομήματα, αγνοώντας τις προειδοποιήσεις της μητέρας της να αποφεύγει τις πολλές βόλτες και συναναστροφές. «Δε θα πω σε κανέναν τίποτα για εσάς,» είχε υποσχεθεί. «Τίποτα.» Γιατί ήξερε πως, εκτός απ'το ότι η μητέρα της ανησυχούσε για εκείνη, ανησυχούσε επίσης και για την ασφάλεια των ιερειών. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν τ'αφτιά τους στημένα παντού.

Η Ελοντί γνώρισε διάφορα παιδιά της ηλικίας της σ'αυτές τις εξορμήσεις. Παιδιά, κυρίως, από άλλες πόλεις, όχι από τη Μέλβερηθ. Παιδιά προσφύγων, που είχαν έρθει εδώ μαζί με τους γονείς τους, εξαιτίας του πολέμου που είχε φέρει τους Παντοκρατορικούς στη Σεργήλη. Έκανε και μερικούς φίλους, μάλιστα, παρότι οι περισσότεροι την αποκαλούσαν *το Κρυφό Κορίτσι* επειδή δεν έλεγε παρά ελάχιστα για τον

εαυτό της φοβούμενη μην προδώσει, κατά λάθος, τη μητέρα της και τις άλλες ιέρειες.

Κάποιες φορές, η Ελοντί πήγαινε μαζί με τους φίλους της έξω από την Παραγκούπολη, στο εσωτερικό της Μέλβερηθ, όπου η παρουσία των Παντοκρατορικών ήταν πολύ αισθητή. Περιπολίες παντού, από λευκοντυμένους πολεμιστές με τουφέκια στους ώμους και μικρότερα όπλα στις ζώνες. Δεν έδιναν, όμως, μεγάλη σημασία σε παιδιά της ηλικίας της Ελοντί.

Σ’αυτές τις βόλτες επισκέφτηκε, μαζί με τις παρέες της, μέρη όπου μουσική παιζόταν, και διαπίστωσε ότι η μουσική τής άρεσε. Πολύ. Την έκανε να νιώθει ζωντανή. Να ξεχνά ότι βρισκόταν κατατρεγμένη, κρυμμένη μέσα στην Παραγκούπολη, επειδή η μητέρα της ήταν ιέρεια της Αρτάλης. Και μετά από κάποιο καιρό, νόμιζε πως κι εκείνη μπορούσε να τραγουδήσει αν ήθελε. Το δοκίμασε, μέσα στην Παραγκούπολη, με κοινό κάποιους από τους καινούργιους γνωστούς της. Εφτά άτομα, συνολικά. Κι άλλοι, όμως, παρακολουθούσαν. Της ίδιας ηλικίας, αλλά και μικρότερα παιδιά και μεγαλύτερα. Αυτοί οι παρείσακτοι εκτόξευσαν διάφορα πράγματα καταπάνω στην Ελοντί: παλιά φρούτα, ξύλα, τούβλα. Όταν επέστρεψε σπίτι της, το κεφάλι της ήταν σπασμένο και αιμορραγούσε. Η μητέρα της εξαγριώθηκε· την κατσάδιαζε καθώς, πρώτα, περιποιόταν το τραύμα της και, μετά, τις άλλες μελανιές επάνω στο σώμα της. Της είπε ποτέ – ποτέ! – να μην ξανακάνει τέτοιες ανοησίες! Τι ήταν αυτά; Να τραγουδά μες στους δρόμους; Σαν καμια αλήτισσα; Ήταν *δόκιμη,* και σύντομα, αν σταματούσε αυτές τις σαχλαμάρες, θα γινόταν ιέρεια της Αρτάλης. Ήταν πολύ σοβαρό να είσαι ιέρεια της Αρτάλης!

«Καταλαβαίνεις τι δώρο σού προσφέρεται, Ελοντί; Καταλαβαίνεις;»

«Ναι, μαμά...» αποκρίθηκε εκείνη. Αλλά δεν το θεωρούσε δώρο. *Δε θέλω να με κυνηγάνε όλη μου τη ζωή! Και η θεά σου δεν μπορεί να με προστατέψει. Στο τέλος όλες θα σας βρουν, έτσι όπως κάνετε, και θα σας σκοτώσουν!* Και καθώς τα σκεφτόταν αυτά, δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. *Δε θέλω να γίνω ιέρεια.*

Παρά τις απαγορεύσεις της μητέρας της, δεν σταμάτησε να πηγαίνει στα μέρη όπου έπαιζαν μουσική, συνήθως μαζί με τους φίλους της από την Παραγκούπολη, αλλά μερικές φορές ακόμα και μόνη. Ειδικά σ’ένα

μπαρ στους Συλλέκτες – μια περιοχή της Μέλβερηθ μετά την Οδό Κερκοφόρου, καλύτερη από το Σιδεράδικο, που όλο εργάτες ήταν γεμάτο. Το μπαρ άκουγε στο όνομα *Κεχριμπαρένια Μάτια*, και οι θαμώνες σύντομα γνώρισαν την Ελοντί. Όταν προθυμοποιήθηκε να τραγουδήσει δεν της το αρνήθηκαν. Ήταν δεκαπέντε χρονών, τότε, και η εμφάνισή της καθόλου άσχημη. Είχε αρχίσει να φαίνεται γυναίκα. Την κολάκευε, μάλιστα, ο τρόπος που την κοίταζαν κάποιοι από τους θαμώνες του μπαρ. Δεν ανταποκρινόταν, όμως, ποτέ στις προτάσεις τους να έρθει στο σπίτι τους για να περάσει τη νύχτα, ή και μια ολόκληρη ημέρα αν ήθελε. Είχαν κάτι επάνω τους που δεν της άρεσε. Επιπλέον, ήταν όλοι τους πολύ μεγαλύτεροι από εκείνη: μια δεκαετία τουλάχιστον.

Το τραγούδι, ωστόσο, τη γοήτευε. Και όσο ανέβαινε στη σκηνή του μπαρ για να τραγουδήσει, τη γοήτευε ολοένα και περισσότερο. Έτσι, πήγαινε στα *Κεχριμπαρένια Μάτια* και ανεχόταν τους διάφορους ενοχλητικούς χωρίς να δίνει πολύ σημασία. Οι φίλοι της από την Παραγκούπολη έρχονταν και παρακολουθούσαν, κι έδειχναν εντυπωσιασμένοι μαζί της. Κάθε φορά που η Ελοντί τραγουδούσε φαινόταν να γίνεται και καλύτερη. Ένα αγόρι που ονομαζόταν Αλλάνδρης – γαλανόδερμος και συμπαθητικός, καταγόμενος από κάποια μικρότερη πόλη βόρεια της Μέλβερηθ, η οποία είχε διαλυθεί με τον πόλεμο – είχε τσιμπηθεί με την Ελοντί. Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερός της και προσπαθούσε να την ξελογιάσει με τρόπους που της έμοιαζαν μάλλον άγαρμποι. Η Ελοντί δεν ενέδιδε. Εκτός από μία φορά, που ήταν μόνοι οι δυο τους στην Παραγκούπολη, αργά το βράδυ, έχοντας επιστρέψει από τους δρόμους της Μέλβερηθ λιγάκι πιωμένοι. Είχαν τότε ερωτοτροπήσει επάνω στην επίφοβη οροφή ενός στάβλου. Ήταν η πρώτη φορά που η Ελοντί το είχε κάνει αυτό.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι της, βρήκε τη μητέρα της ξανά εξοργισμένη μαζί της. Όχι, όμως, επειδή είχε κάπως μάθει για τη συνάντησή της με τον Αλλάνδρη. Αλλά επειδή κάπως είχε μάθει για το γεγονός ότι η Ελοντί τραγουδούσε στα *Κεχριμπαρένια Μάτια.*

«Τι ώρα είναι αυτή που γυρίζεις!» φώναξε. «Ξέρεις τι ώρα είναι, ή έχεις χάσει το ρολόι σου;»

«Το έχω το ρολόι μου, μαμά–»

«Αλλά έχει σταματήσει να δουλεύει;»

«Δουλεύει, αλλά–»

«Νομίζεις ότι δεν ξέρω πού ήσουν; Νομίζεις ότι δεν ξέρω πού πας και ποιους συναναστρέφεσαι;» Και τότε ήταν που της αποκάλυψε ότι γνώριζε, φυσικά, για το μπαρ. Γνώριζε εδώ και καιρό.

«Ποιος σ’το είπε;» *Όποιος σ’το είπε θα τον πλακώσω στο ξύλο!*

«Να μη σε νοιάζει ποιος μου το είπε! Να σε νοιάζει για τον εαυτό σου! Νομίζεις ότι έτσι θα φτάσεις στην ιεροσύνη; Τελευταία, ούτε–»

«Δε μ’ενδιαφέρει πια, μαμά,» τη διέκοψε η Ελοντί. «Δε μ’ενδιαφέρει να γίνω σαν εσένα. Δε θέλω να γίνω ιέρεια. Σταματάω. Ώς εδώ!»

«Δε μπορείς να *σταματήσεις!* Δε μπορείς–»

«Ό,τι θέλω μπορώ να κάνω!»

Η μητέρα της τη χαστούκισε, και τσακώθηκαν χειρότερα απ’ό,τι είχαν τσακωθεί ποτέ τους. Μια από τις άλλες ιέρειες – η Αριστέα – ήρθε από το σπίτι της, παραδίπλα, για να τις χωρίσει και να τους ζητήσει να κάνουν ησυχία. «Έχετε τρελαθεί; Θέλετε... θέλετε να τραβήξετε καμια ανεπιθύμητη προσοχή επάνω μας;»

Η Ελοντί και η μητέρα της σώπασαν τότε, ατενίζοντας η μία την άλλη άγρια˙ κι ύστερα η τελευταία είπε: «Φύγε από το σπίτι μου. Δεν είσαι κόρη μου.»

Η Ελοντί πέρασε τη νύχτα στο παράπηγμα της Αριστέας, η οποία τη διαβεβαίωσε ότι η μητέρα της θα την ξαναδεχόταν. «Απλά είναι θυμωμένη μαζί σου. Φοβάται για σένα, Ελοντί. Αλλά σε αγαπά˙ μην το αμφισβητείς αυτό.»

Η Ελοντί δεν το αμφισβητούσε, παρότι έμπαινε στον πειρασμό ύστερα από τα χαστούκια και τις κλοτσιές της μητέρα της. Ποτέ ξανά δεν την είχε δει έτσι. Συνήθως ήταν ήρεμη και συγκροτημένη. Ακόμα κι όταν βρίσκονταν σε άμεσο κίνδυνο οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να τις πιάσουν, εκείνη ήταν ήρεμη και συγκροτημένη. *Έχει αρχίσει ν’αλλάζει; Αυτή η ζωή – που όλο κρυβόμαστε, που μένουμε μες στα σκουπίδια – την έχει εξαντλήσει;*

Δε θέλω να γίνω σαν αυτήν. Θέλω να φύγω από εδώ!

Συνέχισε, έτσι, να πηγαίνει στα *Κεχριμπαρένια Μάτια* και να τραγουδά και να συναναστρέφεται τους θαμώνες εκεί. Η μητέρα της την ξαναδέχτηκε στο σπίτι, όπως είχε προβλέψει η Αριστέα εκείνη τη νύχτα,

αλλά έπαψε να τη διδάσκει ως δόκιμη. Μετά βίας μιλούσαν οι δυο τους.

Η Ελοντί, όμως, έπρεπε να παραδεχτεί ότι σε ένα πράγμα ίσως να είχε δίκιο η μητέρα της: Δεν ήταν άνθρωποι αυτοί που σύχναζαν στα *Κεχριμπαρένια Μάτια*. Κι επιπλέον, όσο ο καιρός περνούσε άρχισαν να γίνονται ολοένα και πιο ενοχλητικοί για την Ελοντί. Έμοιαζαν σχεδόν να *απαιτούν* να κοιμηθεί με κάποιον απ'αυτούς, ως ανταπόδοση για το γεγονός ότι την άφηναν να τραγουδά εδώ! *Τους φέρνω κόσμο και νομίζουν πως μου κάνουν χάρη κιόλας!* σκέφτηκε η Ελοντί, όταν πια είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος που τραγουδούσε στα *Κεχριμπαρένια Μάτια.* Πληρωνόταν, φυσικά· δεν πήγαινε τσάμπα. Μόνο στην αρχή μερικές φορές είχε δουλέψει απλήρωτα – «για να τη δοκιμάσουν», όπως της είχαν πει – μετά, την πλήρωναν κανονικά. Δηλαδή, ένα αστείο ποσό, μα τότε της φαινόταν αρκετά καλό, άσχετη καθώς ήταν από τέτοια πράγματα.

Και δεν ήταν η κακή πληρωμή που την έδιωξε από αυτούς, αλλά κυρίως ο τρόπος τους προς εκείνη. Ή μάλλον, όχι μόνο προς εκείνη, αλλά και προς άλλες τραγουδίστριες που είχαν (γιατί, βέβαια, η Ελοντί δεν τραγουδούσε κάθε βράδυ στα *Κεχριμπαρένια Μάτια*). Τις έβλεπαν σαν πόρνες όταν αυτές έδειχναν την παραμικρή προθυμία. Ακόμα και με Παντοκρατορικούς αξιωματικούς είχε δει η Ελοντί κάποιες να πηγαίνουν! *Ίσως να θέλουν κι οι ίδιες να δουλεύουν έτσι, ίσως να νομίζουν ότι προωθούν την καριέρα τους.* Ό,τι κι αν συνέβαινε, όμως, εκείνη την αηδίαζε. Αν ήταν να προωθήσει την καριέρα της, να γίνει πιο γνωστή και να παίρνει περισσότερα λεφτά, δεν ήθελε να το κάνει έτσι. Και είχε μάθει για τη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ, που πρόσφερε στους τραγουδιστές ένα σοβαρό μέλλον. Είχε ακούσει κάποιους να μιλάνε γι'αυτήν, και είχε δει κι ένα διαφημιστικό της ακαδημίας στη *Διεπαφή,* μια εφημερίδα της Μέλβερηθ.

Όταν είπε στη μητέρα της ότι θα έφευγε από την πόλη, ότι θα πήγαινε, με το τρένο, στην Άντχορκ για να μαθητεύσει στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία, οι δυο τους τσακώθηκαν ξανά. Αλλά όχι τόσο άγρια όσο πριν. Και στο τέλος η μητέρα της της ευχήθηκε η Αρτάλη να είναι μαζί της, και της είπε να μην ξεχνούσε όσα την είχε διδάξει: ό,τι ζωή κι αν αποφάσιζε ν'ακολουθήσει αυτά θα της χρειάζονταν. Επίσης, να πρόσε-

χε ποιους συναναστρεφόταν, γιατί υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που μπορούσαν να την εκμεταλλευτούν, «ειδικά στους καιρούς που ζούμε»˙ και να μην έλεγε τίποτα – τίποτα! – για τις ιέρειες της Αρτάλης. «Αν το μάθουν θα σε φυλακίσουν, Ελοντί. Ίσως ακόμα και… ακόμα και να σε βασανίσουν. Δεν ξέρεις τίποτα για εμάς! Εντάξει;»

Και είχε συμφωνήσει με τη μητέρα της να μη στέλνει επιστολές, για να μη μπορούν να εντοπίσουν κάτι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Δεν είμαι ιέρεια της Αρτάλης. Ποτέ δεν ήμουν.

Τότε, γιατί μου συμβαίνουν αυτά τα πράγματα τώρα;

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Φοίνικας, καθώς κάθονταν ήρεμα στο τραπέζι τους στον *Καιρό του Κυνηγού.*

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Πώς θα βρούμε το είδωλο;»

«Ναι, και αυτό…» μουρμούρισε η Ελοντί, που καθόλου δεν την ενδιέφερε τούτη τη στιγμή. Τράβηξε το τραπουλόχαρτο από την κωλότσεπή της και το κοίταξε. *Ο Βασιληάς των Ανέμων…* Τίποτα περισσότερο από ένα χαρτί της τράπουλας. *Ανοησίες…*

«Τι είναι, τελικά, αυτό; Να το δω;» Ο Φοίνικας άπλωσε το χέρι του.

Γιατί όχι; Η Ελοντί τού το έδωσε.

Ο Φοίνικας ύψωσε ένα φρύδι κοιτάζοντάς το. «Ο Βασιληάς των Ανέμων.» Μειδίασε. «Η αγαπημένη μου κάρτα.»

«Σοβαρά;» Της έκανε πλάκα; Ήξερε για το όνειρό της; (*Δεν ήταν όνειρο! Όχι ακριβώς.*) Αλλά πώς ήταν δυνατόν;

«Εφτά φορές έχω νικήσει αξιοσημείωτο ποσό στα χαρτιά επειδή είχα τον Βασιληά των Ανέμων,» εξήγησε ο Φοίνικας. «Αλλά δεν παίζω πια. Όχι με λεφτά, τουλάχιστον. Η Λιαρνίδα τσαντίζεται. Νομίζει ότι θα καταστραφούμε.» Γέλασε, κι επέστρεψε το τραπουλόχαρτο στην Ελοντί.

Η Άλβα Σιριφάνδη και ο συνοδηγός της, ο Μάρκος, έφυγαν από το εστιατόριο ύστερα από καμια ώρα, και η Ελοντί κι ο Φοίνικας τούς μι-

μήθηκαν. Το ίδιο και δύο άλλοι ραλίστες που είχαν σταματήσει εκεί για να ξεκουραστούν.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* ξεκίνησε σαν υπάκουο θηρίο υπό την καθοδήγηση των χεριών και των ποδιών της Ελοντί. Διέσχισε τους δρόμους της Έτρεβοθ προς τα νότια, και πέρασε κοντά από κάποια πλήθη που ήταν συγκεντρωμένα σε πεζόδρομους ή σε μπαλκόνια. Η Ελοντί είδε ένα πανό με το όνομά της, γι'ακόμα μια φορά. Ύστερα, βγήκε από την πόλη και ταξίδεψε νότια επάνω στους χωματόδρομους ανατολικά του ποταμού Κάλμωθ.

«Ψάχνουμε τώρα για το άγαλμα, λοιπόν…» είπε η Ελοντί στον Φοίνικα, οδηγώντας χωρίς βιάση.

«Δεν ακούγεσαι ενθουσιασμένη,» παρατήρησε εκείνος.

«Λιγάκι… ανεύθυνη δεν ήταν αυτή η απόφασή τους;» Η Ελοντί είδε έναν άλλο ραλίστα αντίκρυ της αλλά δεν έκανε καμια ιδιαίτερη προσπάθεια να τον προσπεράσει. Ούτε έκανε, επίσης, καμια ιδιαίτερη προσπάθεια ν'αποφύγει την προσπέραση από την Άλβα Σιριφάνδη, η οποία ερχόταν πίσω της επί του παρόντος. Αλλά και η Άλβα δεν έδειχνε μεγάλο ζήλο. Οι ραλίστες όλοι ήξεραν ότι, για την ώρα, δεν είχε σημασία ποιος έτρεχε πιο γρήγορα.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Το να βάλουν ένα άγαλμα έτσι, μες στη μέση του πουθενά… χωρίς να μας δώσουν καμια κατεύθυνση για το προς τα πού πρέπει να πάμε για να το βρούμε… Είναι ανεύθυνο,» είπε η Ελοντί. «Τελείως τυχαίο.»

«Μπορεί,» είπε ο Φοίνικας συλλογισμένα.

«Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Υπάρχουν άνθρωποι που κατοικούν σε τούτες τις περιοχές, από την Έτρεβοθ ώς τη Χαρπόβη. Ρωτώντας, ίσως μπορούσαμε να το εντοπίσουμε. Κάποιοι πρέπει, λογικά, κάτι να έχουν δει. Οι διοργανωτές δεν μπορεί να έβαλαν το είδωλο σε κρυφό σημείο. Θυμάσαι τη φωτογραφία που μας έδειξαν;»

«Ναι.»

«Σίγουρα δεν ήταν κάποια κρυφή τοποθεσία. Με σταυροδρόμι έμοιαζε. Κι εκεί κοντά φαινόταν μια κατάφυτη περιοχή – δάσος πιθανώς. Μάλλον, καλό θα ήταν να κινείσαι προς τ'ανατολικά, προς τους δασότοπους.»

Λίγο παρακάτω, η Ελοντί έστριψε ανατολικά, σ'έναν δρόμο όλο χώμα και πέτρα. Οι τροχοί του *Γρύπα* γρύλιζαν και πετούσαν σκόνη.

«Εντάξει,» είπε η Ελοντί. «Προτείνεις, δηλαδή, ν'αρχίσουμε να σταματάμε σ'όποιο χωριό και πόλη δούμε σε τούτα τα μέρη;»

«Βλέποντας και κάνοντας,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Σε ορισμένα χωριά και πόλεις θα πρέπει να σταματήσουμε, νομίζω. Εξάλλου,» πρόσθεσε, «η απόσταση από την Έτρεβοθ ώς τη Χαρπόβη είναι πάνω από οχτακόσια χιλιόμετρα. Θα χρειαστούμε ξεκούραση.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Ελοντί, συνεχίζοντας να οδηγεί ήρεμα αλλά όχι αργά. Κοιτάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις για σημάδια στους τόπους που περνούσαν. Είχε, συγχρόνως, κατά νου τη φωτογραφία που τους είχαν δείξει οι υπεύθυνοι του ράλι, αν και δεν νόμιζε ότι από αυτήν ήταν δυνατόν κανείς να κατευθυνθεί. Η περιοχή που έδειχνε θα μπορούσε να ήταν οπουδήποτε – ακόμα και σ'άλλη διάσταση, υπέθετε η Ελοντί, παρότι ποτέ της δεν είχε φύγει από τη Σεργήλη.

Ο Φοίνικας, δίπλα της, έφερε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια του.

«Δεν το ήξερα ότι είχες κιάλια μαζί σου,» του είπε η Ελοντί.

«Μπορούν να φανούν χρήσιμα στις πιο ανύποπτες στιγμές,» αποκρίθηκε εκείνος, συνεχίζοντας να κοιτάζει. «Δε θυμάσαι τι σου είχα πει παλιά για τα εργαλεία που πρέπει να έχεις μαζί σου;»

Η Ελοντί μειδίασε μέσα από το κράνος της. «Να κουβαλάω ακόμα και πράγματα που μου φαίνονται άχρηστα, αν δε με εμποδίζουν;»

«Ναι. Πολλοί επαναστάτες είχαν σωθεί επειδή είχαν κρυμμένο ένα μικρό μαχαίρι στη μπότα τους, εκείνη την εποχή, ή επειδή είχαν πάρει μαζί τους ένα ακόμα ζευγάρι μαύρα γυαλιά.»

«Ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά;»

«Από τις καλύτερες μεταμφιέσεις, πολλές φορές. Και τι κάνεις αν το πρώτο ζευγάρι σού σπάσει; Αλλά εκείνο που πραγματικά χρειαζόμουν τώρα ξέρεις τι είναι;»

«Τι;»

«Έναν μάγο που γνωρίζει Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.»

«Τι είν' αυτό;»

«Κάνει τα κιάλια να μπορούν να δουν καλύτερα και πιο μακριά απ'ό,τι συνήθως. Είμαι βέβαιος πως θα βρίσκαμε πολύ πιο εύκολα το είδωλο έτσι.»

Ο Ζορδάμης είχε, τελικά, συμφωνήσει με την Καλλιόπη και είχαν σταματήσει κάποια ώρα στην Έτρεβοθ για να ξεκουραστούν και να καθαρίσουν το όχημά τους από το αίμα του τσακαλιού που είχε τιναχτεί επάνω στα τζάμια. Η Καλλιόπη, δηλαδή, το είχε καθαρίσει, σ’ένα γκαράζ, ενώ ο Ζορδάμης κοιμόταν στο δωμάτιο που είχαν κλείσει σ’ένα πανδοχείο κοντά στη δυτική γέφυρα της πόλης η οποία περνούσε πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ.

Τώρα, όμως, βρίσκονταν πάλι στον δρόμο, νότια της Έτρεβοθ˙ και ο Ζορδάμης οδηγούσε βρίζοντας τους διοργανωτές του ράλι που είχαν βάλει έναν τόσο ηλίθιο σκοπό σ’ετούτη τη διαδρομή. Πώς σκατά θα έβρισκε το είδωλο; Ήταν βέβαιο ότι κάποιος άλλος θα το έβρισκε πριν από εκείνον! Τριάντα ραλίστες ήταν σε τούτο το καταραμένο ράλι, μα τα πόδια της Λόρκης, και ήταν τελείως τυχαίο ποιος θα εντόπιζε το άγαλμα πρώτος! Ας τους έβαζαν καλύτερα να ρίξουν ένα ζάρι για να δουν ποιος θα μετέφερε το καταραμένο είδωλο στη Χαρπόβη!

Η Καλλιόπη είχε βαρεθεί να τον ακούει να γκρινιάζει. Δεν του μιλούσε, και σκούπισε γι’ακόμα μια φορά τα χέρια της μ’ένα αρωματικό μαντήλι. Παρότι είχε χρησιμοποιήσει γάντια για να καθαρίσει τα αίματα του τσακαλιού από το όχημά τους, αισθανόταν, για κάποιον λόγο, τα χέρια της ακόμα *μολυσμένα* από αυτή τη διαδικασία.

Ο δαίμονας το είχε ευχαριστηθεί που είχαν πατήσει το άτυχο ζώο˙ η Καλλιόπη ήταν σίγουρη. Και νόμιζε πως επίσης του άρεσε που εκείνη είχε πλύνει το όχημα από το αίμα. Νόμιζε πως είχε δει ένα πορφυροπράσινο φως από το εσωτερικό, καθώς έριχνε σαπούνι και νερό επάνω στα τζάμια και στα μέταλλα και τα έτριβε μ’ένα σφουγγάρι για να καθαρίσουν. Πώς ήταν δυνατόν, όμως, φως να βγαίνει από την κονσόλα όταν τα συστήματα του οχήματος ήταν σβηστά; Η Καλλιόπη είχε αισθανθεί τις τρίχες της να ορθώνονται όταν το είχε δει. Και είχε αναρωτηθεί μήπως ήταν η ιδέα της.

Μετά απ’αυτό το περιστατικό, και μέχρι να τελειώσει το καθάρισμα του οχήματος, είχε γεννηθεί η εντύπωση στο μυαλό της ότι δεν καθά-

ριζε ένα μηχάνημα αλλά ότι χάιδευε ένα ζώο: ότι το έπλενε αφότου αυτό είχε σκοτώσει και φάει ένα θήραμα. Ήταν αηδιαστικό!

Η Καλλιόπη έτριψε καλά τα χέρια της με το αρωματικό μαντήλι και, μετά, το πέταξε έξω απ’το μισάνοιχτο παράθυρο.

«Τι σκατά έχεις;» ρώτησε ο Ζορδάμης, βλέποντάς την έτσι νευρική με τις άκριες των ματιών του.

«Άσε με ήσυχη!»

Τι την έχει πιάσει πάλι; απόρησε ο Ζορδάμης. *Δε σταματήσαμε στην Έτρεβοθ όπως μου ζήτησε;* «Δεν κοιτάζεις τουλάχιστον γύρω μας, μπας κι ένας απ’τους δυο μας φανεί ευνοημένος απ’τη Λόρκη και μπανίσει το γαμημένο είδωλο;»

«Ορισμένοι θα το θεωρούσαν ανόητο να βρίζουν έτσι τον θεό της ταχύτητας.» Η Καλλιόπη δεν χαμογελούσε˙ δεν είχε όρεξη για χαμόγελα.

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε. «Δε βρίζω κανέναν θεό. Το άγαλμα βρίζω. Και τους διοργανωτές που κάνουν ό,τι μαλακία τούς κατέβει, και δεν θα τερματίσω πρώτος σ’αυτή τη διαδρομή εξαιτίας τους. Κι αναρωτιέμαι τι *άλλες* μαλακίες μπορεί νάχουν υπόψη τους για τις υπόλοιπες διαδρομές, μέχρι να ολοκληρωθεί το ράλι!»

Η Καλλιόπη αναστέναξε.

«Τι έχεις, επιτέλους;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Τίποτα. Αλλά πρόσεχε μη σκοτώσεις πάλι κανένα ζώο!»

«Εγώ κοιτάζω τον δρόμο – και παραπέρα. Εσύ κοιτάζεις;»

«Κοιτάζω!» γρύλισε η Καλλιόπη.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα, και νόμισε ότι είδε δόντια να σχηματίζονται από τις αντανακλάσεις. Τα δόντια ενός αιμοβόρου θηρίου.

Ρίγησε, κι έστρεψε το βλέμμα της έξω: και μόνο έξω.

Οι ραλίστες δεν κυνηγιόνταν στους δρόμους νότια της Έτρεβοθ. Στριφογύριζαν. Πήγαιναν από δω κι από κει, σαν ανιχνευτές. Η ταχύτητά τους δεν ήταν μικρή, αλλά ούτε και τόσο μεγάλη όσο άλλες φορές. Δεν ήθελαν να προσπεράσουν το είδωλο του Θαλράδου: και για να μη

συμβεί αυτό έπρεπε να είναι προσεχτικοί. Ο πιο παρατηρητικός – και ο πιο τυχερός – θα αποκτούσε το αντικείμενο που θα του έδινε την πρωτιά στη διαδρομή, είτε έφτανε πρώτος στη Χαρπόβη είτε όχι.

Οι ώρες περνούσαν ενώ οι ραλίστες πήγαιναν νότια, όχι διαγράφοντας νοητές ευθείες ή καμπύλες προς τον ποταμό Τούμβρηθ, αλλά κάνοντας συνέχεια κύκλους και ημικύκλια. Ατελείωτα ζικ-ζακ. Ατελείωτες αλλαγές και εναλλαγές κατευθύνσεων. Πήγαιναν για λίγο από δω, για λίγο από κει, ώστε να μην αφήσουν κανένα σημείο ανέλεγκτο. Έφταναν σε αδιέξοδα, μπροστά σε χαράδρες, μπροστά σε πυκνή βλάστηση, σε κρημνούς, σε ρεματιές, κι έστριβαν πάλι για να γυρίσουν πίσω, να πάρουν έναν προηγούμενο δρόμο, ένα άλλο μονοπάτι.

Οι τροχοί τους και οι κάτω μεριές των οχημάτων τους τρίβονταν σε κακοτράχαλα, πετρώδη εδάφη˙ χόρτα μπλέκονταν επάνω τους˙ χώματα λέρωναν μέταλλα και τζάμια.

Ο Φοίνικας δεν ήταν ο μόνος που είχε την ιδέα να ρωτήσουν τους ντόπιους πού βρισκόταν το είδωλο του Θαλράδου˙ κι άλλοι το σκέφτηκαν, και επισκέπτονταν χωριά, οικισμούς, κωμοπόλεις, ακόμα και απομονωμένες καλύβες για να ζητήσουν πληροφορίες, δωροδοκώντας μάλιστα πολλές φορές, δίνοντας ακτίνια και ήλιους για να κάνουν τους ανθρώπους της περιοχής πιο ομιλητικούς. Χρήματα άλλαζαν χέρια, και οι ντόπιοι παρακολουθούσαν με περιέργεια και ενδιαφέρον τα γρήγορα οχήματα που περνούσαν από τους τόπους τους. Πολλοί απ’αυτούς δεν είχαν ενημερωθεί για το ράλι˙ ζούσαν σε μέρη απομονωμένα. Κάποιοι, που δεν είχαν ταξιδέψει σε μεγάλες πόλεις (όπως η Έτρεβοθ ή η Χαρπόβη), δεν είχαν καν δει ποτέ τους τηλεοπτικό δέκτη. Κάποιοι έμοιαζαν βάρβαροι, επιβεβαιώνοντας τις φήμες που ήθελαν τους ανθρώπους των Φέρνιλγκαν άγριους και άξεστους: φορούσαν πρόχειρα επεξεργασμένα δέρματα και φρουρούσαν τις περιοχές τους με καραμπίνες στα χέρια και κράνη στα κεφάλια τα οποία ήταν καμωμένα από κρανία ζώων και είχαν μεγάλα κέρατα. Αντιθέτως, κάποιοι άλλοι δεν έδειχναν καθόλου άγριοι και, επιπλέον, ήξεραν ακριβώς τι γινόταν με το Πανδιαστασιακό Ράλι: χαιρετούσαν τους ραλίστες ενθουσιωδώς όταν τους έβλεπαν στα μέρη τους.

Το φως στον ουρανό της Σεργήλης είχε αρχίσει να λιγοστεύει, ο ήλιος βυθιζόταν πίσω από τον δυτικό ορίζοντα, και το φεγγάρι αχνοφαι-

νόταν, καθώς η Ελοντί και ο Φοίνικας έφευγαν από τον τέταρτο οικισμό όπου είχαν σταματήσει για να κάνουν ερωτήσεις, χωρίς να έχουν λάβει πάλι καμία απάντηση. Ο Φοίνικας ήταν, δηλαδή, που είχε μιλήσει˙ η Ελοντί περίμενε μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων,* έχοντας βγάλει το κράνος της και καπνίζοντας ένα τσιγάρο. «Τι έμαθες;» του είπε όταν επέστρεψε για να καθίσει πλάι της˙ κι εκείνος αποκρίθηκε: «Τίποτα δεν έχουν δει κι αυτοί.»

Ήταν μια πόλη μεγαλύτερη από άλλες σε τούτα τα μέρη. Δεν συγκρινόταν, βέβαια, με την Έτρεβοθ ή με τη Νίρκωφ. Το ψηλότερο οικοδόμημα που είχε δει η Ελοντί ήταν ένας ναός στις παρυφές της ο οποίος πρέπει να ήταν του Κάρτωλακ. Αποκλείεται να ήταν της Αρτάλης, πάντως˙ και οι ιερωμένοι της Λόρκης δεν έβαζαν τόσο άγρια διακόσμηση στην πρόσοψη των ναών τους. Όχι πως συνήθως είχαν ναούς, δηλαδή. Βωμούς μονάχα είχε δει η Ελοντί.

Πριν από αυτή την πόλη, είχαν σταματήσει σ'έναν οικισμό στο πλάι ενός λόφου. Πριν από τον οικισμό, είχαν κάνει ερωτήσεις σε μια άλλη πόλη. Και προτού φτάσουν εκεί, είχαν μιλήσει στους κατοίκους ενός χωριού, που οι μισοί έμοιαζαν αρκετά φιλικοί ενώ οι υπόλοιποι τούς ατένιζαν με άγρια βλέμματα, και η Ελοντί νόμιζε πως είχε δει και κάποιους να βαστάνε καραμπίνες. (*Και μετά ορισμένοι αναρωτιούνται γιατί οι άνθρωποι των Φέρνιλγκαν είναι έτσι «παρεξηγημένοι»...* είχε σκεφτεί.)

Ο *Γρύπας των Δρόμων* έτρεχε τώρα ξανά επάνω στους χωματόδρομους, και η Ελοντί, έχοντας κατά νου τον χάρτη της, υπολόγιζε ότι βρίσκονταν περίπου στα μισά της απόστασης από την Έτρεβοθ ώς τον ποταμό Τούμβρηθ. *Δεν έχουμε κάνει λίγο δρόμο, αλλά ούτε και πολύ.* Το όλο θέμα, όμως, δεν ήταν η ταχύτητα τώρα.

Παρ' όλ' αυτά, η Ελοντί επιτάχυνε. Επειδή ήθελε να επιταχύνει. Ήθελε να αισθανθεί την ταχύτητα. Το σώμα της, που είχε ήδη γίνει προέκταση του οχήματός της, άρχισε να της μοιάζει ολοένα και πιο αμελητέο. Ακολουθούσε τη ροή του ποταμού, και μετατρεπόταν σε μια *θέληση* – τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Οι τροχοί της βροντούσαν επάνω στους άτσαλους δρόμους, καθώς ο *Γρύπας* τιναζόταν, έστριβε, και έτρεχε σαν ελεύθερο αγρίμι.

Η Ελοντί είδε αντίκρυ της έναν ραλίστα–

Ο Άνθιμος Νίλεντριφ δεν είναι αυτός; Ο πιλότος αεροσκάφους στο επάγγελμα; (Τον είχε γνωρίσει σ’ετούτο το ράλι, στο ξενοδοχείο *Περίτρανος,* στη Νέσριβεκ· παλιότερα δεν τον ήξερε.)

–να βρίσκεται λίγο πριν από μια στροφή.

Η Ελοντί επιτάχυνε κι άλλο, σανιδώνοντας το πετάλι, και ο *Γρύπας των Δρόμων* τυλίχτηκε μέσα σ’ένα σύννεφο σκόνης. Η Ελοντί νόμιζε τώρα ότι μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε* – οτιδήποτε έβαζε στο μυαλό της. Φτάνει να άπλωνε το χέρι της….

«Γιατί τέτοια βιασύνη ξαφνικά;» άκουσε (απόμακρα) τον Φοίνικα να τη ρωτά.

Δεν του απάντησε· πραγματοποιώντας μια αρκετά παράτολμη μανούβρα, έφτασε τον Άνθιμο επάνω στη στροφή και τον άφησε πίσω της – ξαφνιασμένο, αναμφίβολα.

«Γιατί τέτοια βιασύνη, Ελοντί;»

Η Ελοντί άπλωσε το χέρι της…

…αλλά δεν είχε σώμα…

Ωστόσο, άπλωσε το χέρι της. Κι ευχήθηκε να έβρισκε το είδωλο του Θαλράδου. Ευχήθηκε το είδωλο του Θαλράδου να παρουσιαζόταν τώρα μπροστά της! Το είδωλο να ερχόταν σ’εκείνη!

«Γιατί τρέχεις έτσι; Βαρέθηκες, ε;» Ένα γέλιο.

Η Ελοντί συνέχισε να τρέχει, συνεπαρμένη από την ταχύτητα. Αυτός ήταν ο λόγος, άλλωστε, που ερχόταν στα ράλι – όχι για να ψάχνει για χαμένα είδωλα μες στις ερημιές!

Και περίμενε ότι το είδωλο τώρα θα εμφανιζόταν αντίκρυ της. Ότι ο Φοίνικας θα το έβλεπε, ίσως, πριν από εκείνη και θα της το έλεγε. Είχε κάνει το δηλητήριο του φιδιού να διαλυθεί, είχε δει ποιος σκότωσε εκείνο το τσακάλι (*ο Ζορδάμης*)· γιατί να μη μπορούσε να κάνει και ένα άγαλμα να παρουσιαστεί μπροστά της;

Όταν το είδωλο του Θαλράδου *δεν* παρουσιάστηκε πουθενά στο οπτικό της πεδίο, η Ελοντί αισθάνθηκε ανόητη που αισθάνθηκε τόσο απογοητευμένη.

Τι ιδέες ήταν αυτές που της έμπαιναν; Είχε αρχίσει να τρελαίνεται; Τι θα έλεγε η μητέρα της, άραγε, για όλ’ αυτά, αν ήταν ακόμα εδώ; Θα τα θεωρούσε θαύματα ή παραισθήσεις της κόρης της; *Πιθανώς να ήταν όλα παραισθήσεις,* σκέφτηκε η Ελοντί. *Το δηλητήριο ίσως απλά να μην*

ήταν τόσο δυνατό. Και τα άλλα… Ρίγησε ενώ οδηγούσε. *Τα άλλα… αυτά σίγουρα ήταν παραισθήσεις.*

Μείωσε την ταχύτητά της, αφού προσπέρασε ακόμα έναν ραλίστα που μέσα στη σκόνη δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος ήταν.

Ο Φοίνικας τής είπε: «Είχες βαρεθεί, ε;»

«Ναι.»

Ο Φοίνικας γέλασε κι έφερε ξανά τα κιάλια του στα μάτια. «Κι εγώ έχω αρχίσει να βαριέμαι μ'αυτή την ιστορία…»

Μετά από λίγο, η Ελοντί είπε: «Πρέπει να σταματήσουμε κάπου για το βράδυ. Δε νομίζω νάναι καλό να συνεχίσουμε να οδηγούμε μες στη νύχτα.» Είχε σκοτεινιάσει πια˙ έπρεπε να φωτίζει τον δρόμο μπροστά της με τους προβολείς για να κινείται με ασφάλεια.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίνικας, που εξακολουθούσε να κοιτάζει με τα κιάλια του. «Αλλά δεν ξέρω πού μπορούμε ν'αναζητήσουμε πανδοχείο εδώ. Ξέρεις εσύ;»

«Σε καμια απ'τις πόλεις, ίσως… Βλέπεις καμια πόλη κοντά μας τώρα;»

«Τίποτα. Μονάχα ένα χωριό. Και καλύτερα να μην το ρισκάρουμε να πάμε εκεί μες στη νύχτα.»

«Φοβάσαι ότι θα μας διώξουν με άσχημο τρόπο;»

«Στα Φέρνιλγκαν είμαστε, Ελοντί.»

Σωστά. «Να σταματήσουμε σε τυχαίο μέρος, λοιπόν;»

«Ναι. Θα σου πω εγώ πού. Και θα φυλάω σκοπιά για όσο μπορώ. Εσύ θα κοιμηθείς κανονικά– Τι σκατά είν' αυτό;»

«Τι είδες;»

Ο Φοίνικας κατέβασε τα κιάλια του. «Μια περίεργη λάμψη, προς στιγμή, από εκείνο κει το όχημα.» Το έδειξε. Φαινόταν απόμακρα. Φαίνονταν οι προβολείς του, ουσιαστικά.

«Τι περίεργη λάμψη;»

«Εε… πράσινη. Πορφυροπράσινη, ίσως. Μέσα από τα τζάμια του. Αλλά για μια στιγμή μονάχα.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Πορφυροπράσινη λάμψη;»

«Ναι.»

«Θυμάσαι τι σου είχα πει για το όχημα του Ζορδάμη, πριν από τη Νίρβεκ; Ότι είχα δει μια πορφυροπράσινη αναλαμπή από τα τζάμια του;»

Ο Φοίνικας συνοφρυώθηκε επίσης. «Ναι, τώρα που το λες... Ο Ζορδάμης είναι, λοιπόν, αυτός;» Ύψωσε πάλι τα κιάλια.

«Ίσως,» είπε η Ελοντί.

Ο Φοίνικας κατέβασε τα κιάλια. «Χμμ.»

«Την είδες πάλι τη λάμψη;»

«Όχι. Αλλά μπορεί να μην είναι τίποτα. Μπορεί να προέρχεται από κάποια οθόνη στο εσωτερικό του οχήματός του. Τι άλλο να είναι, εξάλλου; Πιστεύεις ότι πιθανώς να σχετίζεται με τις... υπερβολικές ιδιότητες του οχήματος;»

«Αν σχετίζεται, τότε αδυνατώ να φανταστώ πώς,» είπε η Ελοντί. Κι αναρωτήθηκε αν, ίσως, θα μπορούσε να το ανακαλύψει αυτό μέσω της ταχύτητας – τρέχοντας και ρωτώντας... ρωτώντας *ποιον; –Βγάλε αυτές τις ανόητες ιδέες απ'το μυαλό σου, για όνομα της Αρτάλης!*

Θυμήθηκε, όμως, τότε το τσακάλι να της λέει: *Με σκότωσε, Κυρά των Τροχών... Ένας δολοφόνος που διψά για αίμα. Ένας δαίμονας που δεν είναι από τη Σεργήλη...*

Βγάλε τις ανοησίες απ'το μυαλό σου, Ελοντί! Ήταν παραισθήσεις – προκαλούμενες, πιθανώς, από την έκσταση που της έφερνε η ταχύτητα – δεν είχαν κανένα νόημα.

Μετά από κανένα τέταρτο, ο Φοίνικας εντόπισε ένα καλό μέρος για να περάσουν τη νύχτα.

19

Πλησίασαν ένα χωριό, για να δουν μήπως μπορούσαν να βρουν πανδοχείο εκεί, ή έστω κάποιο σπίτι με ενοικιαζόμενα δωμάτια. Αλλά, λίγο προτού φτάσουν στις παρυφές, δύο παλαβοί άρχισαν να τους πυροβολούν με καραμπίνες, φωνάζοντας κάτι που ούτε ο Ζορδάμης ούτε η Καλλιόπη μπορούσε να καταλάβει.

«...*Γαμιόληδες!*» γρύλισε ο Ζορδάμης, καθώς κι οι δυο τους έσκυβαν, μη σπάσει κανένα τζάμι και χτυπηθούν. Αλλά μάλλον δεν υπήρχε τέτοιος φόβος, δεν άργησαν να διαπιστώσουν, βλέποντας τουλάχιστον τρεις σφαίρες να χτυπάνε το μπροστινό τζάμι άγρια χωρίς να του προκαλέσουν το παραμικρό ράγισμα.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλιζαν σαν πορφυροπράσινη φωτιά να είχε ανάψει πίσω τους, και η μηχανή ακουγόταν να γρυλίζει οργισμένα.

Ο Ζορδάμης γέλασε. «*Ρέσ'κρικ'κεκ.* Πεινάς, φίλε μου;» Και, καθίζοντας πιο άνετα τώρα, οδήγησε το όχημά του καταπάνω στους καραμπινοφόρους, ολοταχώς, σανιδώνοντας το πετάλι.

Οι κάννες συνέχισαν, για λίγο, ν'αστράφτουν μες στη νύχτα. Αλλά οι σφαίρες δεν έκαναν την παραμικρή ζημιά στο δαιμονισμένο όχημα.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Ζορδάμης, που αισθανόταν να του αρέσει τελικά αυτή η γαμημένη κωλοκατάσταση. «Φάτε τροχούς, γαμιόληδες αγριάνθρωποι των Φέρνιλγκαν!»

Οι ντόπιοι είχαν ήδη γυρίσει κι αρχίσει να τρέχουν, πανικόβλητοι, πηδώντας πάνω από πέτρες και φράχτες.

«ΜΗ!» φώναξε η Καλλιόπη. «Μην τους σκοτώσεις!»

«Γάμησέ μας!» είπε ο Ζορδάμης, επιταχύνοντας. «Αυτοί δεν είχαν τους ίδιους ενδοιασμούς.» Το όχημά του διέλυσε έναν φράχτη σαν να

ήταν φτιαγμένος από οδοντογλυφίδες και χαλίκια. Τίναξε πρώτα έναν βράχο και μετά άλλον ένα.

Οι ντόπιοι χώρισαν. Ο Ζορδάμης κυνήγησε τον πιο μεγαλόσωμο. Τον έφτασε, και το όχημα πήδησε πάνω του σαν πεινασμένος λύκος.

«Όχι, γαμώτο!» φώναξε η Καλλιόπη. «Σταμάτα!» Αλλά ήταν ήδη πολύ αργά.

Ο αγριάνθρωπος ακούστηκε να ουρλιάζει ενώ αίματα τινάζονταν προς κάθε κατεύθυνση.

Ο Ζορδάμης πήρε το όχημα μακριά από το χωριό χωρίς να καταδιώξει τον άλλο ντόπιο, που είχε, έτσι κι αλλιώς, εξαφανιστεί μες στη νύχτα. Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλιζαν πορφυροπράσινα, κι ένα δαιμονικό γέλιο αντηχούσε από τη μηχανή – ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση είχαν και ο ραλίστας και η συνοδηγός του.

«Γαμώ την τρέλα σου!» γρύλισε η Καλλιόπη. «*Είσαι τελείως μαλάκας; Τον σκότωσες! Ήταν άνθρωπος, και τον σκότωσες!*»

«Άντε γαμήσου, μαλακισμένη,» αντιγύρισε ο Ζορδάμης τσαντισμένα. «Ήθελαν να μας σκοτώσουν, δεν τους είδες;»

«Μπορεί νάχαν τρομάξει!»

«Δεν έχουν ξαναδεί όχημα να περνά από δω; Τι νόμιζαν ότι είμαστε – ληστές;»

«Μα δεν ήταν ανάγκη να τον πατήσεις!»

Ο Ζορδάμης δεν μίλησε. *Την έχει πιάσει το συναισθηματικό της πάλι!*

Η Καλλιόπη χτύπησε τα χέρια της εκνευρισμένα στα γόνατά της. «Γαμώ τα μάτια της Λόρκης… Μην περιμένεις ότι *εγώ* αυτή τη φορά θα καθαρίσω τα αίματα απ’το όχημα· σ’το λέω! Να τα καθαρίσεις εσύ!» Και μόνο η σκέψη ότι θα έπλενε αίματα *ανθρώπου* από τα τζάμια και τα μέταλλα του οχήματος έκανε τις τρίχες της να ορθώνονται και το στομάχι της να αναποδογυρίζει. *Δεν πρόκειται να τα αγγίξω! Σε καμία περίπτωση!*

«Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να ξεκουραστούμε,» είπε ο Ζορδάμης, ήρεμα, σα να μην είχε συμβεί τίποτα. «Και δε νομίζω να υπάρχει κανένα φιλικό πανδοχείο ή σπίτι εδώ πέρα. Οπότε… σε κάποιο καλυμμένο σημείο, υποθέτω. Και θα φυλάμε σκοπιά. Εσύ θα φυλάς, βασικά. Εγώ πρέπει να ξεκουραστώ.»

«Να πας να γαμηθείς,» του είπε η Καλλιόπη, κυρίως επειδή ακόμα ήταν θυμωμένη μαζί του. «Θέλω κι εγώ να κοιμηθώ. Θα φυλάμε εναλλάξ.»

«Εντάξει. Αλλά εγώ θα κοιμηθώ πρώτος. Και περισσότερες ώρες. Αύριο θα οδηγώ ξανά.»

Η Καλλιόπη δεν έφερε αντίρρηση. Δε νόμιζε, ούτως ή άλλως, πως μπορούσε να κοιμηθεί αμέσως.

Ο Ζορδάμης ανέβασε το όχημά τους στην κορυφή ενός λόφου – το ανέβασε *πολύ* εύκολα, λες και το όχημα είχε νύχια στους τροχούς που γαντζώνονταν στην πλαγιά και σκαρφάλωναν – και το σταμάτησε εκεί, σβήνοντας τη μηχανή αλλά μην απενεργοποιώντας όλα τα συστήματά του.

Η ποσότητα ενέργειας είχε πέσει στο 12,5%, και ο Ζορδάμης είπε στην Καλλιόπη ν'αλλάξει τη φιάλη. Ύστερα, πήγε στο πίσω κάθισμα κι αφού έβγαλε τα παπούτσια και τα περισσότερα ρούχα του έπεσε για ύπνο.

Η Καλλιόπη άλλαξε τη φιάλη και σύντομα τον άκουσε να ροχαλίζει ελαφρά, καθώς εκείνη έπινε μερικές γουλιές νερό κι έτρωγε λίγους ξηρούς καρπούς. Δεν είχε όρεξη ούτε να φάει ούτε να πιει, αλλά ήξερε πως έπρεπε· δε μπορούσε νάναι νηστική. Και κακώς ο Ζορδάμης είχε ξαπλώσει νηστικός – αλλά ας έκανε ό,τι ήθελε, ο τρελός μαλάκας! *Δεν είμαι η μαμά του.*

Αν είναι δυνατόν… Τον σκότωσε… Τον πάτησε σα νάταν το τσακάλι που πατήσαμε το πρωί… Θα τρελαθώ… Προσπαθούσε να βγάλει την εικόνα απ'το μυαλό της. Προσπαθούσε να βγάλει απ'το μυαλό της το ουρλιαχτό του ντόπιου. Προσπαθούσε να βγάλει απ'το μυαλό της την αίσθησή του κάτω απ'τους τροχούς του οχήματος.

Θεοί… Θεοί…

Βγήκε απ'το όχημα για να πάρει αέρα, βηματίζοντας.

Μετά από λίγο αισθάνθηκε τη φύση να την καλεί. Πήγε παραδίπλα, κατούρησε πλάι σ'ένα δέντρο, κι επέστρεψε. Κάθισε ξανά στη θέση του συνοδηγού κι έκλεισε την πόρτα, αλλά μισάνοιξε το παράθυρο.

Κάπου-κάπου, παρατήρησε ότι τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλιζαν πορφυροπράσινα για άγνωστο λόγο.

Σου άρεσε που τον σκότωσε, παλιομαλάκα, ε; σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Σου άρεσε…* Αναστέναξε.

Όταν ήρθε η ώρα να ξυπνήσει τον Ζορδάμη, αισθανόταν πια τον θυμό της να έχει καταλαγιάσει μαζί με την αποστροφή της, και ήθελε απλώς να κοιμηθεί κι εκείνη. Νύσταζε φοβερά.

Τεντώθηκε και σκούντησε τον Ζορδάμη, λέγοντάς του πως έπρεπε ν'αλλάξουν βάρδια. Εκείνος χασμουρήθηκε και σηκώθηκε χωρίς παράπονο. Ήρθε μπροστά ενώ η Καλλιόπη πήγε πίσω, βγάζοντας τα παπούτσια της και κάποια από τα ρούχα της προτού ξαπλώσει στο μακρύ κάθισμα που ήταν ακόμα ζεστό από το σώμα του.

Τον άκουσε να μασουλά ξηρούς καρπούς καθώς την έπαιρνε ο ύπνος…

τον ακούει να την καλεί με κολακείες και σαγηνευτικές παροτρύνσεις

είναι ξαπλωμένος μπροστά της, βουτηγμένος στο αίμα, χορτασμένος, με το τρίχωμά του λερωμένο, με τα δόντια του να κροταλίζουν ικανοποιημένα, με τα μάτια του να γυαλίζουν πορφυροπράσινα· της ζητά να μην αργεί: του αρέσει όταν τον τρίβει

εκείνη φορά τα γάντια της, πιάνει έναν κουβά με σαπούνι κι ένα σφουγγάρι

αλλά, όχι, της λέει, δεν θέλει να φορά γάντια, θέλει να νιώσει τα χέρια της επάνω του – τα μάτια του φωσφορίζουν πορφυροπράσινα, η γλώσσα του είναι πολύ μακριά καθώς ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα δόντια του – την αγαπάει

τρέμοντας, διστακτικά, βγάζει τα γάντια· τον πλησιάζει και, βουτώντας το σφουγγάρι στον κουβά με το σαπουνόνερο, αρχίζει να τον τρίβει, να τρίβει το αίμα για να φύγει από το τρίχωμά του…

…το ανθρώπινο αίμα…

αισθάνεται αηδιασμένη· κλαίει· δεν μπορεί ν'αναπνεύσει

ο δαίμονας μουγκρίζει ικανοποιημένα κάτω από τα χέρια της–

Η Καλλιόπη ξύπνησε με μια κραυγή. Τρέμοντας. Κάθιδρη.

Ο Ζορδάμης είχε γυρίσει το κεφάλι, κοιτάζοντάς την από μπροστά. «Είσαι καλά;» Έξω απ'τα λερωμένα τζάμια του οχήματος φαινόταν το πρώτο φως της αυγής.

Η Καλλιόπη κατάπιε χολή καθώς ανασηκωνόταν πάνω στο πίσω κάθισμα. «…Όχι. Ναι. Ναι, εντάξει,» είπε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αν ξανασκοτώσεις άνθρωπο, θα σε σκοτώσω,» είπε, ατενίζοντάς τον άγρια.

Ο Ζορδάμης μόρφασε. «Σκεφτόμουν… Κι εγώ το σκεφτόμουν… Μπορούσα και να μην τον είχα σκοτώσει. Είχα… είχα τσαντιστεί. Μας πυροβολούσαν· τους είδες. Αν ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν ήταν μες στη μηχανή μας, μπορεί και να μας είχαν σκοτώσει. Μπορεί τα τζάμια να είχαν σπάσει και να μας είχαν σκοτώσει.»

Η Καλλιόπη ένευσε. «Ναι,» είπε.

«Και δε χρειάζεται να κλαις για αγνώστους που προσπαθούσαν να μας σκοτώσουν,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης.

Η Καλλιόπη τότε μόνο συνειδητοποίησε ότι τα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

«Δεν έπρεπε να είχες μείνει ξύπνιος όλη τη νύχτα,» είπε η Ελοντί καθώς οδηγούσε ξανά με το ξημέρωμα. «Έπρεπε να είχα φυλάξει κι εγώ σκοπιά.»

«Δεν ήμουν συνέχεια ξύπνιος· λαγοκοιμήθηκα κανένα δίωρο,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Στην Επανάσταση, ξέρεις πόσες φορές κοιμόμουν έτσι;»

«Πόσες;»

«Πολλές.»

Η Ελοντί είδε κάποιον να της γνέφει από το πλάι του χωματόδρομου. Έναν άντρα που έμοιαζε ντόπιος. Ήταν πρασινόδερμος και ντυμένος με μουντά ρούχα, κυρίως από δέρμα. Η κάπα του φαινόταν ταλαιπωρημένη. Στο κεφάλι φορούσε έναν μάλλινο σκούφο. Στον ώμο είχε έναν παραφουσκωμένο σάκο.

«Σταθείτε λίγο!» φώναζε. «Σταθείτε λίγο! Παρακαλώ, λίγο!»

Η Ελοντί σταμάτησε πλάι του, και με τις άκριες των ματιών της είδε τον Φοίνικα να βάζει το χέρι μέσα στο πανωφόρι του, μάλλον για να πιάσει το πιστόλι του για καλό και για κακό.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η ραλίστρια τον πρασινόδερμο άντρα, που δεν της έμοιαζε για πάνω από τριάντα, τριάντα-πέντε χρονών. Στην ηλικία της, δηλαδή.

Εκείνος χαμογέλασε αποκαλύπτοντας δόντια άσχημα και μαυρισμένα. «Είστε από το ράλι, ε;»

«Ναι.»

«Τόχω ακούσει το ράλι. Αλλά επειδής σας βλέπω να πάτε προς τη μεριά που πάω, μπορείτε να με πάρετε μαζί σας; – κι ο Κάρτωλακ να σας συντρέχει πάντοτες σε τούτα τα μέρη, φίλοι μου.» Το χαμόγελό του πλάτυνε, πράγμα που τον έκανε να φαίνεται ακόμα πιο παράξενος.

«Δεν είμαστε επιβατηγό όχημα, φίλε,» του είπε ο Φοίνικας.

«Μα δεν πάω μακριά!» αποκρίθηκε ο άγνωστος. «Στο δρόμο που πάτε. Το χωριό μου είναι κει κοντά που είχανε βάλει τ'άγαλμα του Θαλράδου κείν' οι α'θρώποι που 'ταν απ'το ράλι σαν εσάς, αλλά όχι πως αυτοί οδηγ–»

«Το άγαλμα του Θαλράδου;» τον διέκοψε η Ελοντί. «Είναι το χωριό σου κοντά στο άγαλμα του Θαλράδου;» Και στο μυαλό της ήρθε αμέσως η ευχή που είχε κάνει χτες, προτού σταματήσουν – η έντονη επιθυμία της να έρθει το είδωλο του Θαλράδου να τη βρει. Ήταν δυνατόν *εκείνη* να είχε φέρει εδώ αυτόν τον πρασινόδερμο ντόπιο;

«Ναι,» αποκρίθηκε ο άγνωστος, εξακολουθώντας να χαμογελά. «Ναι.» Και η απάντησή του αυτή έδωσε, προς στιγμή, την εντύπωση στην Ελοντί ότι ήταν απάντηση στις σκέψεις της, όχι στα λόγια της. «Τουλάχιστο, δηλαδής, ήταν κει μέχρι που το πήραν ο Μουρέσοι, και τους α'θρώπους που το φύλαγαν μαζί κι αυτούς.»

«Μπες μέσα,» του είπε η Ελοντί. «Μπες κι οδήγησέ με στο χωριό σου.»

Ο άντρας αμέσως άνοιξε μια από τις πόρτες και κάθισε στο πίσω κάθισμα, βγάζοντας τον παραφουσκωμένο σάκο απ'τον ώμο του.

«Ποιοι είπες ότι πήραν το άγαλμα;» τον ρώτησε η Ελοντί καθώς πατούσε το πετάλι κάνοντας τους τροχούς του *Γρύπα των Δρόμων* να ξεκινήσουν. «Και εννοείς ότι πήραν μαζί και τους ανθρώπους του ράλι που φρουρούσαν το άγαλμα;»

«Ναι, αυτό δεν είπα; Τους πήρανε κι αυτούς οι Μουρέσοι. Χαμός έγινε! Χαμός! Χε-χε-χε… Πάλι καλά που δεν ήρθανε να μας ξυλοφορτώσουνε κι εμάς. Είναι παλαβοί αυτοί, χε-χε…»

Ο Ζορδάμης είχε ανεβάσει πάλι το όχημά του στην πλαγιά ενός λόφου, όταν ατένισε, από κάποια απόσταση, ένα άλλο όχημα που αναγνώριζε. Της Ελοντί. Δεν υπήρχε περίπτωση να έκανε λάθος. Αυτό ήταν. Κανένα άλλο δεν είχε τέτοιο γρύπα ζωγραφισμένο επάνω του.

«Τι γίνεται εκεί;» μουρμούρισε ο Ζορδάμης, σταματώντας το όχημά του.

Η Ελοντί είχε σταματήσει και το δικό της όχημα και μιλούσε, από το παράθυρο, σε κάποιον άγνωστο. Ο άγνωστος, μετά, μπήκε στο όχημα και η Ελοντί ξεκίνησε, αλλά πηγαίνοντας αργά, σα να μην ήθελε να χάσει τον δρόμο.

«Λες…;» είπε ο Ζορδάμης.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Λες η Ελοντί να έμαθε απ’αυτόν πού είναι το είδωλο;» Ο Ζορδάμης έβαλε πάλι σε κίνηση τους τροχούς του.

«Ακούστε με και θα καταλάβετε,» είπε ο πρασινόδερμος άντρας με τον σκούφο. «Είχανε έρθει και στήσει ένα άγαλμα του Θαλράδου πάνω στο σταυροδρόμι κοντά στο χωριό μας. Και κάθονταν, λιγάκι πιο πέρα, δυο και το φυλούσανε. Μας είπαν ότι ήτανε για το ράλι, όταν τους ρωτήσαμε, και σύντομα θα ερχόταν κάποιος μ’όχημα και θα το έπαιρνε από κει. Εμάς δε μας πείραζε αυτό˙ τι να μας πειράξει; Οι Μουρέσοι, όμως, δεν τόδαν έτσι το πράμα.

»Οι Μουρέσοι είναι και πολύ περίεργοι, βέβαια, και φοβούνται τον Κάρτωλακ και τους δαίμονές του. Κι ο Θαλράδος είναι δαίμονας του Κάρτωλακ– Εκεί στρίβεις, εκεί.» Ο πρασινόδερμος άντρας έδειξε. «Ναι, ακριβώς εκεί.

»Μόλις είδανε, λοιπόν, οι Μουρέσοι το άγαλμα εξοργιστήκανε. Το θεωρήσανε βλασφημία νάρχονται κάποιοι και ν'αφήνουν έτσι, μες στη μέση του δρόμου, άγαλμα του Θαλράδου, χωρίς τελετή, χωρίς τίποτες. Κι έγινε κάποια φασαρία με τους δυο φύλακες του αγάλματος. Προσπάθησαν να διώξουν τους Μουρέσους καθώς αυτοί είχαν έρθει για να πάρουνε τ'άγαλμα. Και είχαν όπλα – και οι Μουρέσοι και οι φύλακες. Ακούσαμε κρότους ώς το χωριό μας, και κάποιοι από μας πήγαμε και κοιτάξαμε από κάποια απόσταση, κρυμμένοι, για να μη φάμε και καμια ξώφαλτση. Ήμουνα κι εγώ εκεί και είδα˙ είχα πάει κι εγώ.

»Οι Μουρέσοι, στο τέλος-τέλος, λοιπόν, τους ρίξανε χάμω τους δυο φύλακες, κι ο ένας πρέπει νάταν κι άσχημα χτυπημένος από σφαίρες. Και τους πήρανε μαζί τους, και το άγαλμα επίσης.»

«Πού τους πήγαν;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Στο χωριό τους.»

«Μακριά;»

«Όχι, φίλε μου˙ στην αντικρινή μεριά από το δικό μας. Από την άλλη μεριά του σταυροδρομιού. Αλλά όχι ακολουθώντας τον ξεκάθαρο δρόμο αλλά το λοξό μονοπάτι.»

Η Ελοντί ρώτησε: «Θα μας το δείξεις;»

«Ναι, αλλά δεν είναι δύσκολο˙ θα το δείτε και μόνοι σας.»

«Είμαστε μακριά ακόμα απ'το σταυροδρόμι;»

«Όχι, καθόλου. Λίγο παρακάτω είναι. Σας το είπα.»

«Εσύ τι έκανες εκεί που σε βρήκαμε;» τον ρώτησε ο Φοίνικας. «Γιατί δεν ήσουν στο χωριό σου;»

«Είχα πάει να μαζέψω μανιτάρια,» αποκρίθηκε ο άντρας, αγγίζοντας τον παραφουσκωμένο σάκο του και χαμογελώντας.

«Το επεισόδιο με το άγαλμα πότε έγινε;» είπε ο Φοίνικας.

«Επεισόδιο;» Μάλλον ήταν περίεργη λέξη γι'αυτόν.

«Οι Μουρέσοι πότε ήρθαν και πήραν το άγαλμα;»

«Χτες τ'απόγεμα. Έγινε χαμός.»

«Με τους φύλακες του αγάλματος τι έκαναν; Τους έχουν φυλακίσει;» ρώτησε ο Φοίνικας. «Σκοπεύουν να τους σκοτώσουν;»

«Δεν ξέρω. Είναι μουρλοί αυτοί. Μπορεί και να τους σκοτώσουν.»

Ο Φοίνικας αναστέναξε. «Υπέροχα,» είπε κοιτάζοντας προς την Ελοντί.

Εκείνη προτίμησε να μείνει σιωπηλή για την ώρα.

«Στρίψε εδώ,» της είπε ο πρασινόδερμος άντρας, κι εκείνη έστριψε.

Μετά από κανένα χιλιόμετρο ακόμα, ο γηγενής είπε: «Εδώ! Εδώ είμαι. Εδώ είν' το σταυροδρόμι, το βλέπετε; Εδώ μ'αφήνετε, και σας φχαριστώ πολύ.»

Το μέρος θύμιζε τη φωτογραφία που τους είχαν δείξει οι υπεύθυνοι του ράλι στη Νίρκωφ, όφειλε να παρατηρήσει η Ελοντί. Αλλά, επίσης, νόμιζε ότι ίσως να μην το αναγνώριζε αν δεν της το έλεγε ο πρασινόδερμος άντρας. Ειδικά αφού δεν υπήρχε κανένα άγαλμα εδώ.

Σταματώντας τον *Γρύπα*, ρώτησε: «Προς τα πού είναι οι Μουρέσοι;»

«Προς τα κει,» είπε ο άντρας δείχνοντας. Και μετά, βγαίνοντας από το όχημα και δείχνοντας πάλι: «Προς τα κει.» Το δάχτυλό του ήταν στραμμένο στη μεριά όπου ανάμεσα στη βλάστηση ανοιγόταν ένα δυσδιάκριτο μονοπάτι. Ο *Γρύπας* με το ζόρι θα χωρούσε να περάσει.

«Οι άλλοι δρόμοι πού πάνε;» ρώτησε ο Φοίνικας, βγαίνοντας κι εκείνος από το όχημα.

«Τούτος δω,» είπε ο πρασινόδερμος άντρας, «πάει στο χωριό μου, το Σκαλί. Τούτος δω πάει προς τα Φέρνιλγκαν, τα δάση, και σε κάτι χωριά που είναι πιο κοντά στις παρυφές τους. Και τούτος δω πάει βόρεια και φτάνει ως την πόλη της Λευκοπηγής.»

Τοποθεσίες άγνωστες για την Ελοντί. Μικρά μέρη χαμένα στα Φέρνιλγκαν.

«Οι Μουρέσοι πόσο μακριά είναι;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Λιγάκι παραπέρα. Περπατώντας, σε καμια ώρα είσ' εκεί.»

«Άμα πλησιάσουμε θα μας επιτεθούν; Ή δεν έχουν πρόβλημα με τους ξένους;»

«Με τους Μουρέσους πού να ξέρεις, φίλε μου; Είναι όπως είναι, περίεργοι...»

«Μάλιστα,» είπε ο Φοίνικας, μη μοιάζοντας καθόλου καθησυχασμένος.

«Το λοιπόν!» είπε ο πρασινόδερμος άντρας. «Σας χαιρετώ, φίλε μου. Στο καλό, κι οι θεοί μαζί σας!» Κι απομακρύνθηκε από τον *Γρύπα των Δρόμων,* ακολουθώντας τον χωματόδρομο που πήγαινε προς το Σκαλί, το χωριό του.

Ο Φοίνικας επέστρεψε στο εσωτερικό του οχήματος, φανερά προβληματισμένος.

«Τι λες;» τον ρώτησε η Ελοντί. «Πάμε να πάρουμε το άγαλμα και τους φύλακές του απ'αυτούς τους Μουρέσους;»

«Καταλαβαίνεις ότι μπορεί να μας κυνηγήσουν πυροβολώντας μας, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Κι αν ήταν μόνο για το άγαλμα, ίσως – ίσως – να μην πρότεινα να πάμε… Ο ένας, όμως, απ'τους δύο φύλακες είναι άσχημα τραυματισμένος, είπε αυτός ο τύπος…»

Ο Φοίνικας μόρφασε συλλογισμένα. «Ναι,» είπε. Αναστέναξε. Έβγαλε το πιστόλι μέσα από το πανωφόρι του και το όπλισε. «Έχεις μαζί σου τέτοιο εργαλείο;»

«Όπως ξέρεις πολύ καλά, απαγορεύονται στο ράλι. Ούτε εσύ θα έπρεπε να έχεις, κανονικά.»

«Σε μια τόσο μεγάλη διαδρομή; Απ'τη μια άκρη της Σεργήλης ώς την άλλη; Είσαι σοβαρή; *Οτιδήποτε* μπορεί να συμβεί. Και το γεγονός ότι κανένας δεν μας κάνει σωματική έρευνα για όπλα νομίζω πως είναι έκδηλο σημάδι ότι ούτε οι διοργανωτές δεν θέλουν να τηρήσουμε τους κανόνες.» Έβγαλε ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο από τον σάκο του. «Δεν έχω δεύτερο πιστόλι μαζί μου, δυστυχώς, οπότε θα πρέπει να πάρεις αυτό.»

«Ελπίζω να μη μου χρειαστεί,» είπε η Ελοντί, αλλά το πήρε, τοποθετώντας το πλάι στο κάθισμά της, όρθιο. Ήξερε πώς να το χειριστεί αν υπήρχε ανάγκη. Ο Φοίνικας την είχε διδάξει καλά, παλιότερα.

«Κι εγώ,» είπε ο Φοίνικας.

«Νομίζεις ότι θα μπορέσουμε κάπως να συνεννοηθούμε μ'αυτούς τους Μουρέσους;»

«Θα δείξει. Υποθέτω δεν είναι τρωγλοδύτες.»

Η Ελοντί, πατώντας προσεχτικά το πετάλι, έστριψε τον *Γρύπα των Δρόμων* και τον έβαλε ν'ακολουθήσει το στενό μονοπάτι ανάμεσα στη βλάστηση. Ψηλά αειθαλή δέντρα ορθώνονταν γύρω από το όχημα, και πέτρες, ξύλα, και φύλλα ακούγονταν να τρίζουν κάτω από τις ρόδες του.

«Χαρμάνδοι,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

«Αυτά τα δέντρα;»

«Ναι.»

Η Ελοντί τα είχε ακουστά, ασφαλώς, επειδή από αυτά έβγαινε η χαρμάνδια ρητίνη, την οποία χρησιμοποιούσαν οι ραλίστες για να επικαλύπτουν τους τροχούς των οχημάτων τους, ώστε να τα κάνουν πιο σταθερά στους αγώνες. Ωστόσο, δεν είχε τύχει ποτέ ξανά να αντικρίσει χαρμάνδους από κοντά.

Μετά από κανένα δεκάλεπτο αργής και προσεχτικής οδήγησης, η Ελοντί είδε τα αειθαλή δέντρα και τους θάμνους να παραμερίζουν μπροστά της για να αποκαλυφτεί ένα ξέφωτο όπου ένα χωριό ήταν χτισμένο. Καλύβες από πέτρα και ξύλο. Καπνός έβγαινε από καμινάδες. Άνθρωποι φαίνονταν σε διάφορα σημεία, καθισμένοι ή όρθιοι. Μεγάλα σκυλιά περιφέρονταν εδώ κι εκεί. Πρόβατα ήταν συγκεντρωμένα σε στάνες, στα άκρα του χωριού, καθώς και κάποια βόδια.

Στο τέλος του μονοπατιού που είχε ακολουθήσει η Ελοντί στέκονταν δύο φρουροί: ένας ψηλός κι ένας κοντός, κι οι δύο ντυμένοι με δέρματα κι έχοντας κοκάλινα κράνη στο κεφάλι. Κράνη με κέρατα ζώων. Ελαφιού, ο ένας˙ ταύρου (μάλλον), ο άλλος. Από τις πλάτες τους κρέμονταν καραμπίνες. Ο ψηλός είχε τα μυώδη χέρια του σταυρωμένα μπροστά του˙ ο κοντός στηριζόταν πάνω στη λαβή ενός μακρυμάνικου τσεκουριού. Κι δύο ατένιζαν καχύποπτα – εχθρικά, μάλλον – το όχημα που ζύγωνε.

Η Ελοντί διέκρινε πίσω τους, στο κέντρο του χωριού, κάτι όρθιο και ακίνητο. Κάτι που της θύμιζε άγαλμα. *Αυτό πρέπει νάναι. Το είδωλο του Θαλράδου.* Σίγουρα έμοιαζε μ’εκείνο που είχε δει στη φωτογραφία, στη Νίρκωφ.

Σταμάτησε το όχημά της.

«Θα μιλήσεις εσύ;» ρώτησε τον Φοίνικα.

Εκείνος ένευσε, κι έκρυψε το πιστόλι μέσα στην τσέπη του πανωφοριού του. Βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων* και στάθηκε αντίκρυ στους φρουρούς.

«Καλημέρα!» χαιρέτησε, μιλώντας στη Νέα Σεργήλια, όχι στη Συμπαντική, υποθέτοντας μάλλον ότι οι Μουρέσοι ίσως να μην την ήξεραν, όπως και πολλοί απομονωμένοι κάτοικοι των Φέρνιλγκαν. «Είναι αυτό το χωριό των Μουρέσων;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο κοντός, που ήταν γαλανόδερμος και τώρα είχε υψώσει το τσεκούρι του βάζοντάς το στον ώμο, προφανώς έτοιμος να το χρησιμοποιήσει με την παραμικρή πρόκληση. «Τι θέτε δω;»

«Μας είπαν ότι έχετε πάρει ένα άγαλμα που δεν σας ανήκει, και κυρίως ότι κρατάτε φυλακισμένους δύο ανθρώπους που είναι πολίτες της Νίρκωφ.»

Πολίτες της Νίρκωφ; σκέφτηκε η Ελοντί. *Τυχαία μάλλον το λέει.* Αν και δεν αποκλείεται καθόλου να ήταν πολίτες της Νίρκωφ, φυσικά.

«Ποιος είσαι συ;» ρώτησε ο φρουρός. «Και ποιος σ'τα είπ' αυτά, ε;»

«Σας παρακολούθησαν να τους επιτίθεστε, φίλε μου. Και υπάρχουν άνθρωποι – πολύ ισχυροί άνθρωποι στη Σεργήλη – που δεν θα το δουν αυτό με καθόλου καλό μάτι.»

«Ποιοι μας παρακ'λούθ'σαν; Ε;»

«Ανιχνευτές, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Νομίζετε ότι το άγαλμα ήταν αφύλαχτο; Ήταν εκεί για το ράλι. Δεν επιτρεπόταν να το πάρετε και να το βάλετε στ–»

«Ο Σοφός είπ' ότι ήταν κακό που τόχαν αυτοί κει δα, μες στους δρόμους! Θάπεφτε κατάρα του Κάρτωλακ σ'όλα τούτα τα μέρη μας!»

«Δεν ξέρω αν είχε δίκιο–»

«Ο Σοφός μιλά σοφά!» τον διέκοψε ο άλλος φρουρός, ο ψηλός, που ώς τώρα ήταν σιωπηλός, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. «Μετρά τα λόγια του προτού τα πει.»

«Εντάξει,» είπε ο Φοίνικας ήπια, «δεν διαφωνώ. Για να είναι Σοφός, φυσικά και θα ξέρει από τέτοια. Δεν υπάρχει, όμως, λόγος να κρατάτε αυτούς τους ανθρώπους φυλακισμένους. Ούτε να έχετε το άγαλμα εδώ. Θα πάρουμε και τους ανθρώπους και το άγαλμα και θα φύγουμε, χωρίς να υπάρξει κανένα πρόβλημα. Συμφωνείτε;»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν, και μετά ο κοντός είπε στον Φοίνικα: «Θα περ'μέν'τε δω.»

Ο Φοίνικας έγνεψε καταφατικά, και ο άντρας με το τσεκούρι έφυγε, πηγαίνοντας στο εσωτερικό του χωριού, όπου οι ντόπιοι είχαν σταματήσει τις δουλειές τους και κοίταζαν, περίεργοι. Ο άλλος φρουρός έβγαλε την καραμπίνα του απ'τον ώμο και την όπλισε.

«Δεν υπάρχει λόγος για όπλα,» του είπε ο Φοίνικας, αλλά εκείνος έκανε πως δεν άκουσε.

Η Ελοντί είχε τη μηχανή του *Γρύπα των Δρόμων* αναμμένη, και το πόδι της στο πετάλι, έτοιμη να φύγει σε περίπτωση που ο Φοίνικας έμπαινε γρήγορα στο όχημα απειλημένος από τους ντόπιους.

Ο φρουρός με το τσεκούρι φάνηκε να πηγαίνει στην πλατεία και να μιλά μ'έναν άλλο άντρα που ήταν ντυμένος με δέρματα και γούνες και βαστούσε ένα μακρύ ραβδί, από την κορυφή του οποίου κόκαλα και θύσανοι κρέμονταν. *Ο Σοφός τους, μάλλον,* σκέφτηκε η Ελοντί. Το είδωλο του Θαλράδου βρισκόταν παραδίπλα.

Περνώντας από το σταυροδρόμι όπου η Ελοντί είχε αφήσει τον άγνωστο με τον σκούφο, ο Ζορδάμης νόμιζε πως η τοποθεσία κάτι τού θύμιζε, μα δεν ήταν βέβαιος τι. Τώρα, σταμάτησε το όχημά του καθώς είδε και την Ελοντί να σταματά το δικό της όχημα στο βάθος του στενού μονοπατιού ανάμεσα στους χαρμάνδους και στα χαμηλότερα δέντρα. *Γιατί ήρθε εδώ;* αναρωτήθηκε. Μονάχα μία απάντηση μπορεί να υπήρχε: πρέπει να πίστευε ότι κάπου εδώ θα έβρισκε το είδωλο του Θαλράδου. Αλλά η περιοχή δεν έμοιαζε καθόλου μ'εκείνη στη φωτογραφία–

Ο Ζορδάμης ξαφνικά θυμήθηκε!

Το σταυροδρόμι πιο πριν! Αυτό *έμοιαζε* με τη φωτογραφία που τους είχαν δείξει οι υπεύθυνοι του ράλι στη Νίρκωφ. Αλλά γιατί το άγαλμα δεν ήταν εκεί; Παράξενο…

«Πάμε να δούμε,» είπε στην Καλλιόπη, ανοίγοντας τη μια πόρτα του οχήματος και βγαίνοντας.

Εκείνη τον ακολούθησε, αλλά μουρμούρισε: «Τούτο το μέρος μού φαίνεται τρομαχτικό.»

«Για νάναι η Ελοντί εδώ, κάποιον λόγο θα έχει,» της είπε ο Ζορδάμης, όπως της είχε πει και πιο πριν.

Πλησίασαν, σκυμμένοι, κρυμμένοι πίσω από τη βλάστηση· και είδαν τον Φοίνικα, τον συνοδηγό της Ελοντί, να στέκεται έξω απ'το όχημά της αντίκρυ στον φρουρό ενός χωριού βαρβάρων, ενώ ένας άλλος φρουρός απομακρυνόταν, πηγαίνοντας στο εσωτερικό του χωριού.

«Πληροφορίες από τέτοιους ανθρώπους;» ψιθύρισε η Καλλιόπη. «Τι μπορεί να θέλουν να μάθουν απ'αυτούς;»

Ο Ζορδάμης, όμως, κοίταζε το χωριό με τα μάτια του στενεμένα, και, καθώς παρακολουθούσε τον άντρα με το τσεκούρι, τον άντρα που απομακρυνόταν, είδε κάτι που έκανε προς στιγμή την ανάσα του να σταματήσει. «Το είδωλο!» είπε.

«Το είδωλο;»

«Στο κέντρο του χωριού – δες! Αυτό πρέπει νάναι.»

«Δε μπορεί…» είπε η Καλλιόπη. «Τι κάνει εκεί; Στη φωτογραφία που μας–»

«Στη φωτογραφία ήταν στο σταυροδρόμι που περάσαμε. Τούτοι οι βάρβαροι πρέπει να το πήραν από εκεί και να το έφεραν εδώ!»

«Γιατί; Και πώς η Ελοντί…;»

«Δεν ξέρω. Αλλά πρέπει να φροντίσουμε να το αρπάξουμε και να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

«Να μπούμε *εκεί μέσα;*» έκανε, φοβισμένα, η Καλλιόπη. «Πήγαινε *μόνος* σου άμα θες! Εγώ δεν μπαίνω εκεί μέσα! Αυτοί μπορεί νάναι ακόμα κι ανθρωποφάγοι!»

Ο Ζορδάμης γέλασε υπόκωφα. «Σιγά μην είναι ανθρωποφάγοι–»

«Σιγά μην–;»

«Αλλά έτσι κι αλλιώς δε σκεφτόμουν να πάμε με τα πόδια, Καλλιόπη.» Τα μάτια του γυάλισαν.

Και η γυαλάδα τους την τρόμαξε. Επειδή, για κάποιο λόγο, της θύμισε τη γυαλάδα των ματιών εκείνου του δαιμονικού θηρίου από το όνειρό της.

Τα δικά της μάτια γούρλωσαν, καθώς κουνούσε το κεφάλι της αρνητικά. «Όχι…» κατάφερε να αρθρώσει. «Είπες ότι…»

Ο Ζορδάμης, πιάνοντάς την από τον καρπό, την τράβηξε προς τα πίσω, μέσα από τη βλάστηση, προς το δαιμονικό όχημά τους.

Ο Σοφός ήρθε προς τον Φοίνικα μαζί με τον άντρα με το τσεκούρι κι άλλους τέσσερις – δυο άντρες και δυο γυναίκες. Οι περισσότεροι ήταν οπλισμένοι με κάποιο απλό όπλο. Αλλά μόνο μία γυναίκα φορούσε κοκάλινο κράνος με κέρατα, κι απ'τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι, το οποίο δεν είχε τραβήξει. Κρατούσε ένα ραβδί με βαριά, λαξευτή άκρη.

«Τι ζητάς;» ρώτησε ο Σοφός.

«Τους ανθρώπους που κρατάτε φυλακισμένους, και το άγαλμα,» απάντησε ο Φοίνικας. «Είναι ζωντανοί, έτσι;»

«Τιμωρούνται.»

«Τι εννοείς; Πού τους έχετε;»

«Είσαι ξένος,» του είπε ο Σοφός, όχι απότομα, αλλά με άγριο, σταθερό βλέμμα. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο και ρυτιδωμένο. Πρέπει να είχε τουλάχιστον τα διπλάσια χρόνια του Φοίνικα. «Δεν έχεις θέση εδώ.»

«Δε θέλουμε να δημιουργηθούν προβλήματα. Ήρθαμε μόνο για να πάρουμε τους δύο ανθρώπους που κρατάτε, και το άγαλμα επίσης. Σε διαφορετική περίπτ–»

Ένα δυνατό *μούγκρισμα* ακούστηκε από πίσω του.

Ο Φοίνικας γύρισε, ξαφνιασμένος, ενώ η Ελοντί είδε, από τον καθρέφτη του *Γρύπα των Δρόμων,* ένα άλλο όχημα να πλησιάζει από το μονοπάτι. Και το αναγνώρισε. *Ο Ζορδάμης!* Ερχόταν καταπάνω της! Δεν έτρεχε πολύ γρήγορα – ο χώρος δεν το επέτρεπε – αλλά η πρόθεσή του να την κουτουλήσει ήταν έκδηλη.

«Φύγε, Φοίνικα!» φώναξε η Ελοντί ενώ, αμέσως, πατούσε το πετάλι κι έστριβε το τιμόνι για να κάνει στο πλάι, για ν'αποφύγει τον Ζορδάμη.

Αλλά δεν πρόλαβε. Το όχημα που ερχόταν από το μονοπάτι τη χτύπησε καθώς εκείνη προσπαθούσε να στρίψει. Και η δύναμή του ήταν τρομερή. Η Ελοντί αισθάνθηκε σαν κάτι το πανίσχυρο να την είχε κουτουλήσει. Ο *Γρύπας των Δρόμων* τινάχτηκε, τσάκισε από κάτω του τον φρουρό με την καραμπίνα, και κοπάνησε πάνω σε μια καλύβα, γκρεμίζοντάς την.

Η Ελοντί παραλίγο να χτυπήσει το κεφάλι της άγρια, αλλά, χάρη στην ετοιμότητά της και στο κράνος της, δεν αισθάνθηκε παρά μονάχα ένα μικρό τράνταγμα στο κρανίο της.

Όπως υποπτευόταν ο Ζορδάμης, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν χρειαζόταν να έχει αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα για να δώσει ένα αρκετά γερό χτύπημα.

Το όχημα της Ελοντί τινάχτηκε παραπέρα σαν το πόδι κάποιου γίγαντα να το είχε κλοτσήσει˙ στο διάβα του τσάκισε έναν από τους βαρβάρους και κατέληξε πάνω σε μια καλύβα, γκρεμίζοντάς την. Ο Ζορδάμης, φυσικά, δεν ανέκοψε καθόλου την πορεία του. Οι τροχοί του πάτησαν δύο από τους βαρβάρους που δεν είχαν προλάβει ν’απομακρυνθούν, καθώς έβαζε το όχημά του μέσα στο χωριό. Αίματα τινάχτηκαν πάνω στα μέταλλα και στα τζάμια.

Τα μάτια της Καλλιόπης ήταν γουρλωμένα. Δεν ήθελε να κοιτάζει αλλά, συγχρόνως, αισθανόταν *μαγνητισμένη* – δεν μπορούσε ν’απομακρύνει το βλέμμα της. Ήταν μια τελείως φριχτή αίσθηση.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλιζαν πορφυροπράσινα. Ο *Ρέσ’κρικ’κεκ* γελούσε μέσα από τη μηχανή.

Ο Ζορδάμης πάτησε έναν σκύλο, ενώ οι βάρβαροι σκορπίζονταν από μπροστά του, βουτώντας μέσα στις καλύβες τους και στα στενά μέρη ανάμεσα σ’αυτές. Το όχημα διέλυσε τις ξύλινες κρεμάστρες ενός βυρσοδέψη, τίναξε παραδίπλα έναν κουβά, έσπασε ένα βαρέλι (χύνοντας νερό στη γη), κι έφτασε στο κέντρο του χωριού όπου ήταν τοποθετημένο το πέτρινο άγαλμα ενός κουκουλοφόρου που τρέχει, με την κάπα του ν’ανεμίζει πίσω του.

«Αυτό είναι. Φέρ’ το μέσα!» είπε ο Ζορδάμης σταματώντας το όχημά του μ’ένα δυνατό τρίξιμο τροχών. Τα δαιμονικά μουγκρίσματα της μηχανής είχαν τρομοκρατήσει τους βαρβάρους˙ κανένας δεν ήταν κοντά.

«Είναι *πέτρινο*, ρε μαλακά! Πώς να–;»

«Δε μπορεί νάναι βαρύ, αφού είναι φτιαγμένο για να το κουβαλήσουμε. Κουνήσου!»

Θα τον σκοτώσω, τον γαμημένο! σκέφτηκε, εξοργισμένη, η Καλλιόπη, αλλά άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το όχημα–

Κοκάλωσε.

Πριν δεν τους είχε προσέξει.

Ανάμεσα στις καλύβες, σ’ένα σημείο που δεν φαινόταν από έξω απ’το χωριό, βρίσκονταν δύο άντρες δεμένοι πάνω σε χοντρούς πασσάλους. Ολόγυμνοι. Ο ένας με δέρμα μαύρο σαν μελάνι, ο άλλος με δέρμα λευκό-ροζ. Τα σώματά τους ήταν γεμάτα τραύματα και μελανιές, κι επάνω σε διάφορα σημεία μεγάλες βελόνες ήταν καρφωμένες, θυμίζοντας αγκάθια σκαντζόχοιρου.

Τα στόματά τους ήταν βουλωμένα με δέρματα.

«…Μεγάλη Αρτάλη,» ψέλλισε η Καλλιόπη, νιώθοντας ξαφνικά τα γόνατά της να κόβονται.

Ύστερα ένας πυροβολισμός αντήχησε, κι αισθάνθηκε κάτι να τη χτυπά άγρια στον αριστερό ώμο. Παραπάτησε, άθελά της.

«Καλλιόπη!» άκουσε τη φωνή του Ζορδάμη πίσω της, ενώ το χέρι του την άρπαζε από τη ζώνη και την τραβούσε μέσα στο όχημα καθώς κι άλλος ένας πυροβολισμός αντηχούσε.

Μετά, κάτι χτύπησε το όχημα. Το χτύπησα με δέκα, με εκατό φορές περισσότερη δύναμη απ'ό,τι εκείνη η σφαίρα είχε χτυπήσει την Καλλιόπη.

Και η Καλλιόπη, ο Ζορδάμης, και ο δαίμονάς τους εκτοξεύτηκαν επάνω σε μια από τις καλύβες του χωριού, διαλύοντάς την.

Η Ελοντί δεν άργησε να συνέλθει καθώς είδε το όχημα του Ζορδάμη να περνά από μπροστά της κατευθυνόμενο προς το εσωτερικό του χωριού.

Πάει για το άγαλμα, το κάθαρμα!

Πώς μας βρήκε εδώ; Πώς ήξερε…;

Θα τον τσακίσω!

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, απεμπλέκοντας τον *Γρύπα των Δρόμων* από τα ξύλα και τις πέτρες της γκρεμισμένης καλύβας, ενώ κραυγές και ουρλιαχτά αντηχούσαν ολόγυρά της. Είδε τον Ζορδάμη να σταματά το όχημά του στο κέντρο του χωριού, πλάι στο είδωλο. Είδε την Καλλιόπη να βγαίνει, μάλλον για να φέρει το άγαλμα μέσα–

Τα καθίκια!

Η Ελοντί, κρατώντας πατημένο το φρένο, πάτησε συγχρόνως το πετάλι της επιτάχυνσης, αυξάνοντας ταχύτητα χωρίς να κινείται. Μαζεύοντας τη δύναμη της μηχανής του *Γρύπα των Δρόμων* σαν ελατήριο.

Ένας πυροβολισμός, ξαφνικά–

–και Καλλιόπη παραπάτησε–

–ο Ζορδάμης την τράβηξε μέσα στο όχημα.

Ακόμα καλύτερα, σκέφτηκε η Ελοντί, που δεν ήθελε και να τους σκοτώσει.

Πήρε το πόδι της από το φρένο.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* εκτοξεύτηκε σαν βέλος. Χτύπησε την πίσω δεξιά μεριά του οχήματος του Ζορδάμη, στέλνοντάς το σε μια αντικρινή καλύβα, μέσα σε σύννεφα σκόνης.

Η Ελοντί είχε ήδη αφήσει το πετάλι της επιτάχυνσης και πατούσε πάλι το φρένο. Ο *Γρύπας* σταμάτησε, με τους τροχούς του να ουρλιάζουν, διαγράφοντας ημικύκλιο μέσα στο κέντρο του χωριού, διαλύοντας ολόγυρά του διάφορα πράγματα που η Ελοντί δεν προλάβαινε να δει τι ήταν. Είδε, όμως, ότι η καλύβα επάνω στην οποία είχε πέσει ο Ζορδάμης είχε σίγουρα γκρεμιστεί. Κι επίσης, το πέτρινο είδωλο του Θαλράδου είχε σωριαστεί, αλλά ευτυχώς δεν είχε σπάσει.

Δύο σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν ξέφρενα από κάπου.

Η Ελοντί βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων* κι έπιασε το άγαλμα, αρχίζοντας να το τραβά προς το όχημά της. Όπως υποψιαζόταν, δεν ήταν πολύ βαρύ˙ η πέτρα του ήταν ελαφριά. Το είχε σχεδόν φέρει πλάι στον *Γρύπα* όταν ο Φοίνικας ήρθε τρέχοντας, με το πιστόλι του στο χέρι.

«Ελοντί!» Και μετά σταμάτησε, απότομα, κοιτάζοντας πίσω της. «Τους… καταραμένους…» άρθρωσε.

Η Ελοντί, συνοφρυωμένη, στράφηκε να κοιτάξει και αντίκρισε κι εκείνη το αποτρόπαιο θέαμα. Δύο άντρες, ολόγυμνοι, τραυματισμένοι, δεμένοι σε χοντρούς πασσάλους, φιμωμένοι. Με μεγάλες βελόνες καρφωμένες επάνω στα σώματά τους, προφανώς για να τους βασανίζουν. *Οι δύο φύλακες του αγάλματος…*

Η Ελοντί ποτέ δεν θα φανταζόταν ότι η αντίδρασή της θα ήταν παρόμοια με της Καλλιόπης, αλλά αυτή τη φορά, χωρίς να το ξέρει, ήταν.

«…Μεγάλη Αρτάλη,» ψέλλισε.

«Δος μου το ξιφίδιό μου, και μετά βάλε το είδωλο μες στον *Γρύπα* – γρήγορα!» της είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί τεντώθηκε μες στο όχημα, άρπαξε το θηκαρωμένο ξιφίδιο, και το έτεινε προς τον συνοδηγό της. Εκείνος, πιάνοντας πεπειραμένα τη λαβή, το τράβηξε απ'το θηκάρι κι έτρεξε αμέσως προς τους δεμένους άντρες.

Η Ελοντί άνοιξε τη μια από τις πίσω πόρτες του οχήματος κι έσπρωξε μέσα το πέτρινο άγαλμα, ενώ ο Φοίνικας έκοβε τα σχοινιά του μαυρόδερμου άντρα, ελευθερώνοντάς τον από τον πάσσαλο. Εκείνος παραπάτησε, πέφτοντας στη γη˙ δεν μπορούσε να σταθεί. Ο Φοίνικας δεν κάθισε να τον βοηθήσει˙ στράφηκε στον άλλο–

«*Φοίνικα, σκύψε!*» ούρλιαξε η Ελοντί βλέποντας έναν απ'τους ντόπιους να ξεπροβάλλει από ένα παράθυρο με καραμπίνα υψωμένη.

Ο Φοίνικας γονάτισε, πάραυτα, στο ένα γόνατο καθώς ο χωριάτης πυροβολούσε. Ύψωσε το πιστόλι του και πάτησε τη σκανδάλη. Ο χωριάτης έπεσε τραυματισμένος στο εσωτερικό της καλύβας, κραυγάζοντας σαν ζώο.

«Πήγαινε στ'όχημα! Τώρα!» φώναξε ο Φοίνικας, μάλλον στον πεσμένο μαυρόδερμο άντρα, ενώ συγχρόνως έκοβε με το ξιφίδιό του τα σχοινιά του λευκόδερμου.

Εκείνος ελευθερώθηκε χωρίς να σωριαστεί, βγάζοντας τις βελόνες από πάνω του, βγάζοντας το φίμωτρο.

Ο άλλος, ο μαυρόδερμος, δεν φαινόταν να μπορεί να σηκωθεί. Ήταν άσχημα τραυματισμένος. Η Ελοντί πήγε κοντά του κι έκανε να τον βοηθήσει, αλλά ο Φοίνικας τη σταμάτησε φωνάζοντάς της: «Όχι! Στ'όχημα! Νάσαι έτοιμη!» και τον σήκωσε εκείνος, βάζοντας το ένα χέρι του μαυρόδερμου άντρα στους ώμους του.

Η Ελοντί υπάκουσε. Ο λευκόδερμος άντρας ήδη έμπαινε στο όχημα: στην πίσω μεριά, εκεί όπου ήταν και το άγαλμα.

Χωρικοί άρχιζαν τώρα να συγκεντρώνονται ολόγυρα, βαστώντας κάθε λογής απλά όπλα, αλλά και καραμπίνες.

Ο Φοίνικας πυροβόλησε στη γη και στον αέρα, φωνάζοντάς τους άγρια: «*ΜΑΚΡΙΑ! ΜΑΚΡΙΑ, ΑΛΛΙΩΣ ΕΙΣΤΕ ΝΕΚΡΟΙ! ΝΕΚΡΟΙ!*» καθώς έφερνε τον μαυρόδερμο άντρα στον *Γρύπα των Δρόμων*.

Η Ελοντί είχε καθίσει μπροστά στο τιμόνι, όταν άκουσε τη μηχανή του οχήματος του Ζορδάμης να ενεργοποιείται – να γρυλίζει με τρόπο που έκανε τις τρίχες της να σηκωθούν και το μυαλό της να θυμηθεί τα λόγια του τσακαλιού: *Ένας δολοφόνος που διψά για αίμα. Ένας δαίμονας που δεν είναι από τη Σεργήλη…*

«Γρήγορα, Φοίνικα!»

Ο συνοδηγός της κάθισε πλάι της κλείνοντας την πόρτα. «Πάμε!»

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, στρίβοντας.

Ευτυχώς, οι χωρικοί ήταν αρκετά έξυπνοι ώστε να φύγουν από μπροστά της καθώς έβγαινε από το χωριό τους.

Ενώ έμπαινε στο στενό μονοπάτι, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα τολμούσε, άκουσε πίσω της το όχημα του Ζορδάμη να έρχεται. *Τι θέλει τώρα να κάνει; Θέλει να με ξαναχτυπήσει; Έχει τρελαθεί;*

Η Ελοντί επιτάχυνε, βγαίνοντας από το μονοπάτι˙ κι επιτάχυνε ακόμα περισσότερο όταν ήταν έξω απ'αυτό.

Δεν άκουγε πια τη μηχανή του Ζορδάμη πίσω της, και δεν τολμούσε να πάρει τα μάτια της από τους χωματόδρομους, με την ταχύτητα που πήγαινε. Γύρω της τα μέταλλα του *Γρύπα των Δρόμων* έτριζαν˙ τα τραντάγματα που το όχημα είχε δεχτεί ήταν άσχημα. Το τζάμι του παραθύρου πλάι της είχε διαλυθεί τελείως, ενώ το μπροστινό τζάμι είχε ραγίσει επικίνδυνα και η επάνω αριστερή γωνία του είχε σπάσει. Ο αέρας που έμπαινε από τα ανοίγματα ήταν κρύος και δυνατός. Ο καθρέφτης από τη μεριά της Ελοντί ήταν κατεστραμμένος.

«Συνεχίζει να μας ακολουθεί;» ρώτησε τον Φοίνικα.

Εκείνος κοίταξε πίσω. «Όχι,» είπε. «Κανένας δεν έρχεται πια. Αλλά συνέχισε να τρέχεις.»

«Δε σκόπευα να σταματήσω.»

Ήταν πάλι προέκταση του οχήματός της, και νόμιζε πως μπορούσε σχεδόν να νιώσει τον πόνο του, να νιώσει τα χτυπήματά του σαν να ήταν τραύματα και μελανιές επάνω στο σώμα της. Μετά από λίγο, όμως, αυτή η αίσθηση – η *ψευδαίσθηση*, μάλλον – εξαφανίστηκε, και η Ελοντί ήταν μονάχα μια θέληση ξανά.

Μια θέληση – ένα στοιχείο των δρόμων – που κατευθυνόταν προς τη Χαρπόβη ολοταχώς.

Ο χρόνος είχε χάσει το νόημά του.

20

Ο Ζορδάμης είχε, στην αρχή, επιχειρήσει ν'ακολουθήσει την Ελοντί καθώς εκείνη έφευγε από το χωριό των βαρβάρων μαζί με το άγαλμα. Μετά όμως είχε αλλάξει γνώμη, παύοντας να την καταδιώκει.

Η Καλλιόπη ήταν, πιθανώς, άσχημα τραυματισμένη πλάι του. Αιμορραγούσε. Ολόκληρη η αριστερή μεριά της μπλούζας της ήταν ποτισμένο στο αίμα, κι εκείνη είχε το χέρι της στον ώμο, βογκώντας, μισολιπόθυμη. Χρειαζόταν τη βοήθειά του. Δε μπορούσε να την εγκαταλείψει και ν'αρχίσει να κοπανά το όχημά του πάνω στο όχημα της Ελοντί.

Επιπλέον, δεν ήξερα καν αν αυτή θα ήταν καλή ιδέα. Η Ελοντί είχε καταφέρει να πάρει το άγαλμα πρώτη. Σκόπευε τώρα ο Ζορδάμης να την αναγκάσει να σταματήσει ώστε να της το κλέψει; Κανονικά, της άξιζε βέβαια, γιατί κι εκείνη τον είχε χτυπήσει προκειμένου να πάρει το είδωλο του Θαλράδου. Όμως, αν το όχημά της έπαυε να κινείται, ο Ζορδάμης θα έπρεπε να τα βάλει με την ίδια την Ελοντί και τον συνοδηγό της για να κλέψει το άγαλμα. Και μάλιστα χωρίς η Καλλιόπη να μπορεί να του προσφέρει καμία βοήθεια. Και ο συνοδηγός της Ελοντί – ο άντρας που ονομαζόταν Φοίνικας και που πολλοί έλεγαν πως κάποτε ήταν πράκτορας της Επανάστασης εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας – οπλοφορούσε. Είχε τουλάχιστον ένα πιστόλι μαζί του˙ ο Ζορδάμης το είχε δει, όταν εκείνος ελευθέρωνε τους δύο άντρες που ήταν δεμένοι στους πασσάλους. Και μάλλον ο Φοίνικας δεν θα δίσταζε να χρησιμοποιήσει το πιστόλι του κι εναντίον του Ζορδάμη…

Ποιοι ήταν, όμως, αυτοί οι άνθρωποι στους πασσάλους; Τους ήξεραν ο Φοίνικας και η Ελοντί; Ή απλά τους είχαν βοηθήσει επειδή τους λυπήθηκαν;

Αυτή η ιστορία με το καταραμένο είδωλο είχε καταντήσει πολύ μπλεγμένη!

Κανονικά πρέπει να τον αναφέρω στους υπεύθυνους του ράλι τον Φοίνικα, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. *Απαγορεύεται νάχει τέτοιο όπλο μαζί του!* Καλύτερα, όμως, να μην το έκανε αυτό, γιατί, όπως και την προηγούμενη φορά, με τον Καλλέργη, ήταν άσχημα μπερδεμένος κι ο ίδιος στην όλη ιστορία.

Και τώρα έπρεπε να φροντίσει την Καλλιόπη.

Σταμάτησε σ'ένα μέρος που θεωρούσε ασφαλές – ένα μέρος μακριά από το χωριό των βαρβάρων – και στράφηκε να την κοιτάξει. Ακόμα μισολιπόθυμη έμοιαζε, κρατώντας τον ώμο της και μουγκρίζοντας. Δάκρυα γυάλιζαν επάνω στα γαλανά μάγουλά της. Ο Ζορδάμης τής ζήτησε να δει το τραύμα, αλλά εκείνη δίστασε ν'απομακρύνει το χέρι της μέχρι που ο ραλίστας επέμεινε κι άλλο.

«Θεοί…» είπε ο Ζορδάμης, κοιτάζοντας το αίμα που είχε ποτίσει τη μπλούζα σ'εκείνο το σημείο. «Στον ώμο είναι, έτσι; Εκεί έχεις χτυπηθεί.»

«…Ναι,» κατάφερε να αρθρώσει η Καλλιόπη. «Είναι σφαίρα. Με πυροβόλησαν.»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε. *Ευτυχώς, τουλάχιστον, που δεν είναι στο στήθος.* Μια σφαίρα στο αριστερό στήθος μπορεί να αποδεικνυόταν πολύ επικίνδυνη. «Δε μπορώ να τη βγάλω,» είπε. «Πρέπει να πάμε σε γιατρό. Κι αυτούς που είναι σε τούτες τις περιοχές δεν τους εμπιστεύομαι. Υπάρχουν, όμως, κάτι πόλεις στις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ. Θα οδηγήσω μέχρι εκεί. Αλλά, για την ώρα, πρέπει να βγάλεις τη μπλούζα για να βάλω αντισηπτικό και να σου δώσω μια γάζα να κρατάς επάνω στο τραύμα.» Ο Ζορδάμης τεντώθηκε, για να φτάσει το κουτί πρώτων βοηθειών που υπήρχε στην πίσω μεριά του οχήματος. Το έφερε μπροστά. «Βγάλε τη μπλούζα.»

«Δε μπορώ…» είπε η Καλλιόπη, γλείφοντας τα ξεραμένα χείλη της. «Δε νομίζω ότι μπορώ να σηκώσω τον ώμο μου…»

«Να σε βοηθήσω;»

«Όχι!»

«Εντάξει,» είπε ο Ζορδάμης απομακρύνοντας τα χέρια του. «Η μπλούζα πρέπει να φύγει, όμως. Πρέπει να κοπεί, τουλάχιστον, εκεί που είναι το τραύμα.»

«Κόψε την.»

Ο Ζορδάμης πήρε ένα λιγνό μαχαίρι, έκαψε τη λεπίδα με τον αναπτήρα του, και ύστερα τη χρησιμοποίησε για να κόψει τη μπλούζα της Καλλιόπης στον αριστερό ώμο. Η όψη του τραύματος τον έκανε να μορφάσει. Δεν ήταν όμορφο.

«Πώς είναι;» ρώτησε η Καλλιόπη, που δεν μπορούσε να το δει.

Σκατά είναι. «Δεν είναι και τόσο άσχημο,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Αυτό μπορεί να τσούξει λίγο,» είπε παίρνοντας ένα μπουκαλάκι με αντισηπτικό από το κουτί πρώτων βοηθειών και ποτίζοντας μια γάζα.

«Εντάξει– ΑΑΑΑ*ΑΑΑΑΑΑ!...* Γαμώ τη Λόρκη... Τι σκατά κάνεις;»

Ο Ζορδάμης είχε μόλις πιέσει την ποτισμένη γάζα επάνω στο τραύμα. «Κράτα την εδώ,» της είπε. «Με το χέρι σου.»

«Πάρ' το από πάνω μου! Καίει!»

Ο Ζορδάμης απομάκρυνε το αντισηπτικό.

«Δος μου μια άλλη γάζα, χωρίς τίποτα επάνω.»

Ο Ζορδάμης τής έδωσε, κι εκείνη την κράτησε πιεσμένη στον τραυματισμένο ώμο της. «Εντάξει,» είπε, αναπνέοντας πιο ελεύθερα τώρα. «Πάμε σε κάποιο γιατρό... Τι έγινε στο χωριό;» Μπορούσε να δει έξω απ'τα παράθυρα ότι *δεν* βρίσκονταν πλέον εκεί.

Ο Ζορδάμης άρχισε ξανά να οδηγεί, καθώς της διηγιόταν.

Όταν έφτασαν στο σημείο ελέγχου της Χαρπόβης είχε περάσει το μεσημέρι και είχαν ήδη σταματήσει σε μια άλλη πόλη στις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ, πολύ πιο δυτικά, πριν από τρεις ώρες. Δεν ήταν μεγάλη, και τα οικοδομήματά της ήταν χαμηλά, αλλά είχε ένα θεραπευτήριο όπου οι γιατροί έβγαλαν τη σφαίρα από τον ώμο της Καλλιόπης και περιποιήθηκαν το τραύμα της. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη ξεκουράστηκαν, μετά, για κανένα δίωρο σ'ένα εστιατόριο πλάι στις όχθες του Τούμβρηθ. Θα μπορούσαν, επίσης, να είχαν δώσει το όχημά τους για επισκευές. Ύστερα από τα χτυπήματα που είχε δώσει και είχε δεχτεί, πολλά από τα μέταλλά του είχαν λυγίσει, ενώ άλλα τζάμια είχαν ραγίσει, άλλα είχαν σπάσει. Ο Ζορδάμης, όμως, είχε πει στους ανθρώπους του γκαράζ όπου το είχε αφήσει να μην επισκευάσουν τίποτα· να

το πλύνουν μονάχα. Κάποιος έπρεπε να καθαρίσει τις λάσπες και τα αίματα από πάνω του.

«Τι ήταν αυτοί που είχαν δεμένους στους πασσάλους;» ρώτησε η Καλλιόπη ενώ κάθονταν στο εστιατόριο. «Τους κρατούσαν εκεί για να τους βασανίζουν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «αλλά δε νομίζω να ήταν του χωριού τους.»

«Η Ελοντί ίσως να μας αναφέρει όταν φτάσει στη Χαρπόβη,» είπε η Καλλιόπη, μετά από λίγο, ατενίζοντας τα ταραγμένα νερά του Τούμβρηθ αντίκρυ τους και δυο βάρκες που προσπαθούσαν να τα διασχίσουν για να πάνε στην αντίπερα όχθη. «Ίσως να πει ότι τη χτυπήσαμε. Δεν έπρεπε να την είχες–»

«Τότε κι εμείς θα πούμε ότι εκείνη χτύπησε εμάς. Γιατί νομίζεις δεν έδωσα τ'όχημά μας για επισκευές; Θέλω να φαίνεται ότι είναι χτυπημένο. Μπορούμε, μάλιστα, να υποστηρίξουμε και ότι ο συνοδηγός της Ελοντί, ο Φοίνικας, σε πυροβόλησε.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Θα τους διώξουν από το ράλι...»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Αν μας πιστέψουν. Το τραύμα από καραμπίνα είναι διαφορετικό από το τραύμα από πιστόλι – και οι βάρβαροι με καραμπίνα σε πυροβόλησαν. Και οι υπεύθυνοι του ράλι θα θέλουν να εξετάσουν το τραύμα σου προτού πάρουν μια τέτοια απόφαση.»

Το γαλανό χρώμα της Καλλιόπης αδυνάτισε. «Καλύτερα όχι,» είπε. Δεν την ενθουσίαζε η ιδέα ν'αγγίζουν πάλι το τραύμα της.

Τώρα, έπειτα από τρεις ώρες οδήγησης, καθώς έφταναν στο σημείο ελέγχου δυτικά της Χαρπόβης, ο Ζορδάμης αναρωτιόταν τι θα συναντούσε. Τι θα είχε πει, άραγε, η Ελοντί στους υπεύθυνους του ράλι για την κατάσταση του οχήματός της; Ή μήπως θα το είχε επισκευάσει στον δρόμο προκειμένου ν'αποφύγει τις ερωτήσεις; Μήπως, τελικά, ο Ζορδάμης είχε φτάσει εδώ *πριν* από την Ελοντί;

Ένας από τους ανθρώπους στο σημείο ελέγχου τού είπε, καθώς εκείνος έβγαινε από το όχημά του μαζί με την Καλλιόπη: «Δεύτερος ήρθατε, κύριε. Δείξτε μας την ταυτότητά σας.»

Ο Ζορδάμης τούς έδειξε την ταυτότητα που είχε για το Πανδιαστασιακό Ράλι, και οι υπεύθυνοι σημείωσαν το όνομά του σ'ένα σημειωματάριο.

«Ποιος ήρθε πρώτος;» τους ρώτησε.

«Η Ελοντί Αλλόγνωμη, κύριε,» αποκρίθηκε ο άντρας που του είχε μιλήσει και πριν.

Και μια γυναίκα τώρα πλησίασε από δίπλα. Από την εμφάνισή της, έμοιαζε με μισθοφόρο φρουρό: αλεξίσφαιρο γιλέκο˙ πιστόλι και ξιφίδιο στη ζώνη. «Είστε ο κύριος Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος διστακτικά. Δεν του άρεσε καθόλου αυτό…

«Πρέπει να έρθετε μαζί μας. Και εσείς και η συνοδηγός σας. Οι υπεύθυνοι του ράλι θέλουν να σας μιλήσουν.»

Η Ελοντί, τελικά, δεν είχε μείνει σιωπηλή. Είχε πει τα πάντα ακριβώς όπως έγιναν.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη βρίσκονταν τώρα καθισμένοι σε μια αίθουσα του ξενοδοχείου «*Το Παλιό Δέντρο*», όπου τους είχαν οδηγήσει εκείνη η μισθοφόρος κι άλλοι τρεις συνάδελφοί της. Κανένας τους δεν είχε φύγει˙ στέκονταν στις άκριες της αίθουσας και παρατηρούσαν, με τα χέρια τους σταυρωμένα μπροστά τους. Το μεγάλο δωμάτιο ήταν, κατά κύριο λόγο, άδειο από έπιπλα και διακόσμηση, εκτός από ένα ξύλινο τραπέζι και καρέκλες στο κέντρο του. Βαριές κουρτίνες ήταν τραβηγμένες στα παράθυρα, και δύο ενεργειακές λάμπες ήταν αναμμένες στο ταβάνι, οι οποίες δημιουργούσαν πολλές σκιές στην περιφέρεια της αίθουσας.

Πέρα από τον Ζορδάμη, την Καλλιόπη, και τους μισθοφόρους, εδώ βρίσκονταν επίσης η Ελοντί, ο Φοίνικας, δύο άντρες, και μία γυναίκα. Οι τρεις τελευταίοι ήταν από τους υπεύθυνους για το ράλι στη Χαρπόβη, και από την όψη τους φαινόταν καθαρά ότι ήταν άνθρωποι των Φέρνιλγκαν. Η γυναίκα, μάλιστα, θύμιζε στον Ζορδάμη μια παλιά ερωμένη του από ετούτα τα μέρη. Την ερωμένη που τον είχε κάνει να τσακωθεί με την Ελοντί και να χωρίσουν μάλλον απότομα.

Οι υπεύθυνοι του ράλι εξαρχής φάνηκε ότι έβλεπαν την Ελοντί και τον Φοίνικα ως ήρωες, γιατί οι δύο άντρες που αυτοί είχαν σώσει από

τους πασσάλους ήταν άνθρωποι του ράλι: φρουρούσαν το είδωλο του Θαλράδου όταν οι βάρβαροι είχαν έρθει για να το πάρουν.

«Οι ενέργειές σας ήταν παραβατικές, κύριε Λιγνόρρυγχε,» είπε ο ένας από τους υπεύθυνους του αγώνα στη Χαρπόβη – γαλανόδερμος, μαυρότριχος, και μουσάτος. «Χτυπήσατε την κυρία Αλλόγνωμη από πίσω προκειμένου να την παραμερίσετε και να φτάσετε στο είδωλο–»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια,» είπε ο Ζορδάμης.

«Δεν είναι;»

«Φυσικά και είναι!» είπε η Ελοντί, αγριοκοιτάζοντας τον Ζορδάμη. «Ο Φοίνικας μιλούσε με τους ντόπιους, προκειμένου να μας δώσουν το άγαλμα και τους αιχμαλώτους, όταν ο Ζορδάμης ήρθε από πίσω και με χτύπησε.»

Ο Ζορδάμης γέλασε κοφτά. «Αν είναι δυνατόν!...» είπε. «Κατ'αρχήν,» ρώτησε τους υπεύθυνους, «το ξέρετε ότι ο συνοδηγός της οπλοφορεί;» Έδειξε τον Φοίνικα. «Έχει πιστόλι μαζί του, που δεν επιτρέπεται κανονικά–»

«Αν *δεν* είχε πιστόλι μαζί του, θα μας είχαν σκοτώσει όλους στο χωριό των Μουρέσων!» είπε η Ελοντί. «Όχι πως αυτό έχει καμια σχέση με το αν με χτύπησες από πίσω ή όχι!»

«Δεν τη χτύπησα από πίσω,» δήλωσε ο Ζορδάμης, αγνοώντας την, απευθυνόμενος στους υπεύθυνους του ράλι σαν να ήταν απόλυτα ειλικρινής. Ήξερε πως αν δεν έδινε την εντύπωση του *απόλυτα* ειλικρινούς θα είχε πολύ άσχημα ξεμπερδέματα. Θα τον έδιωχναν από το ράλι πιθανώς, και μετά... μετά τι θα γινόταν με τα λεφτά που χρωστούσε; Ο τρόμος αυτής της σκέψης και μόνο τον μετέτρεπε σε άριστο ηθοποιό. «Ήμουν ήδη μέσα στο χωριό, πλάι στο είδωλο, και είχα σταματήσει ξαφνιασμένος καθώς είδα τους δεμένους άντρες στους πασσάλους, όταν η Ελοντί ήρθε από πίσω μου, με μεγάλη φόρα, και με χτύπησε–»

«Και ποιος χτύπησε *εμένα*, τότε;» τον διέκοψε η Ελοντί, καθώς τιναζόταν όρθια από την καρέκλα της, βάζοντας τα χέρια της στο τραπέζι, εξοργισμένη. Πώς τολμούσε, το καθίκι, να λέει τέτοια ψέματα; αναρωτήθηκε, απορώντας με το θράσος του Ζορδάμη. *Νομίζει ότι θα τη βγάλει καθαρή;* «Μη μου πεις ότι, *αφού* σε κουτούλησα, γύρισες και με χτύπησες–»

«Ακριβώς αυτό δεν έγινε;» ρώτησε, τελείως αθώα, ο Ζορδάμης.

Η Ελοντί ήθελε τώρα να είχε στο χέρι της το πιστόλι του Φοίνικα. «*Καθόλου* αυτό δεν έγινε! *Δεν μπορούσε* να γίνει!»

«Θα με ακούσετε, ή όχι;» ρώτησε ο Ζορδάμης τους υπεύθυνους του ράλι, αγνοώντας την πάλι.

«Μίλησέ μας,» του είπε η γυναίκα που του θύμιζε την παλιά του ερωμένη. «Σε ακούμε. Γι'αυτό είσαι εδώ.» Ενώ, συγχρόνως, ο γαλανόδερμος άντρας έκανε νόημα στην Ελοντί να καθίσει, κι εκείνη υπάκουσε, αν και διστακτικά.

Ο Ζορδάμης καθάρισε τον λαιμό του, και άναψε τσιγάρο. «Εξερευνούσα εκείνες τις περιοχές,» είπε φυσώντας καπνό συλλογισμένα. «Και είχα ακολουθήσει ένα μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα – ένα μονοπάτι που μετά βίας φαινόταν. Μάλιστα, δεν θα το ακολουθούσα καν, αν εκείνο το μέρος, εκεί στο σταυροδρόμι, δεν μου θύμιζε τη φωτογραφία που μας είχαν δείξει στη Νίρκωφ – τη φωτογραφία με το είδωλο του Θαλράδου.

»Τέλος πάντων, ακολούθησα το μονοπάτι κι έφτασα σ'ένα χωριό. Δεν ήταν μεγάλο και στο κέντρο του φαινόταν ένα άγαλμα που δεν μπορεί παρά να ήταν αυτό που μας ενδιέφερε και κάπως είχε βρεθεί εδώ. Φυσικά, πήγα προς τη μεριά του. Οι βάρβαροι προσπάθησαν να με σταματήσουν, αλλά εγώ οδήγησα το όχημά μου ανάμεσά τους και πέρασα. Έφτασα πλάι στο άγαλμα και, τότε, είδα τους δεμένους στους πασσάλους, όπως σας είπα. Κι οι ίδιοι θα μπορούν να σας επιβεβαιώσουν ότι εμένα αντίκρισαν πρώτο–»

«Δε θυμούνται παρά μόνο ότι η Ελοντί κι ο Φοίνικας, τελικά, τους έσωσαν,» είπε η κατάλευκη γυναίκα που του θύμιζε την παλιά ερωμένη του.

«Εμένα, πάντως, είδαν πρώτο,» επέμεινε ο Ζορδάμης· «δεν υπάρχει αμφιβολία. Κι επάνω που δεν ήξερα τι να κάνω – να προσπαθήσω να σώσω αυτούς τους ανθρώπους ή να πάρω το είδωλο – ήρθε από πίσω μου, τρέχοντας ολοταχώς, η Ελοντί και με κουτούλησε.»

Η Ελοντί είχε τις γροθιές της σφιγμένες τόσο δυνατά που αισθανόταν τα νύχια της να δαγκώνουν τις παλάμες της. Το παλιό της μίσος για τον Ζορδάμη είχε πάλι ξυπνήσει. Αν δεν ήταν τόσοι άλλοι εδώ πέρα, θα του είχε ορμήσει.

Ο Φοίνικας ακούμπησε το χέρι του στον πήχη της, σταθερά, σαν να ήθελε να της πει: *Ήρεμα. Μην τσαντίζεσαι.*

Ο Ζορδάμης συνέχιζε να μιλά: «Το όχημά μου χτύπησε πάνω σε μια καλύβα, ενώ η Ελοντί σταματούσε για να πάρει το είδωλο και να λύσει τους δεμένους.» Τίναξε στάχτη στο ένα από τα δύο γυάλινα τασάκια πάνω στο τραπέζι. «Η Καλλιόπη άνοιξε την πόρτα πλάι της – εγώ δε μπορούσα ν'ανοίξω τη δική μου, από τη μεριά που ήμουν – και βγήκε, και κάποιος την πυροβόλησε. Ο συνοδηγός της Ελοντί, πιθανώς, αλλά δεν είμαι βέβαιος.»

Οι υπεύθυνοι του ράλι έστρεψαν – ακούσια, ίσως – τα μάτια τους στον Φοίνικα.

«Ανοησίες και ψέματα!» φώναξε η Ελοντί, χτυπώντας το χέρι της πάνω στο τραπέζι καθώς πεταγόταν πάλι όρθια. «Ο Φοίνικας προσπαθούσε να λύσει τους δεμένους! Μόνο έναν από τους βαρβάρους πυροβόλησε – κι αυτό επειδή *εκείνος* τον πυροβόλησε πρώτος, με καραμπίνα!»

«Εντάξει,» της είπε ο γαλανόδερμος άντρας. «Καθίστε. Καθίστε. Πρέπει ν'ακούσουμε και τον κύριο Λιγνόρρυγχο, δεν πρέπει να τον ακούσουμε;»

Να τον πλακώσουμε στο ξύλο πρέπει! σκέφτηκε η Ελοντί, αλλά κάθισε ξανά.

«Να συνεχίσω;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Συνεχίστε,» του είπε ο γαλανόδερμος άντρας.

«Η Καλλιόπη χτυπήθηκε, κι έπρεπε να μπει πάλι μέσα στο όχημα˙ δεν μπορούσε να σταθεί. Έτσι, ενώ η Ελοντί έπαιρνε το άγαλμα και έλυνε τους δεμένους, εγώ προσπάθησα να βγάλω το όχημά μου από τα συντρίμμια της καλύβας όπου είχε βρεθεί–»

«Και ποιος χτύπησε το *δικό μου* όχημα;» φώναξε η Ελοντί. «Από μόνο του χτυπήθηκε στην πίσω μεριά;»

«Χτύπησα το όχημά της καθώς εκείνη έφευγε. Είχα θυμώσει, το παραδέχομαι. Ήθελα να τη σταματήσω, όπως εκείνη επιχείρησε να σταματήσει εμένα. Αλλά δεν τα κατάφερα, προφανώς. Συνέχισε να τρέχει και σύντομα ήταν μακριά από το χωριό και μακριά από εμένα. Κι εγώ έπρεπε να σταθμεύσω κάπου για να περιποιηθούν το τραύμα της Καλλιόπης. Το τραύμα που ίσως ο οπλοφόρος συνοδ–»

«Ο Φοίνικας δεν πυροβόλησε τη χαζοβιόλα τη συνοδηγό σου!» γρύλισε η Ελοντί.

«Αν όχι – και ήταν, *σίγουρα*, οπλισμένος – πράγμα απαγορευμένο στο ράλι – τότε κάποιος από τους βαρβάρους πρέπει να την πυροβόλησε,» είπε ο Ζορδάμης, ήρεμα, σβήνοντας το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι.

Οι υπεύθυνοι του ράλι αλληλοκοιτάχτηκαν, και ψιθύρισαν μερικές κουβέντες αναμεταξύ τους. Κουβέντες που ούτε η Ελοντί, ούτε ο Ζορδάμης, ούτε οι συνοδηγοί τους μπόρεσαν να κρυφακούσουν.

«Τον πιστεύετε;» είπε η Ελοντί. «Δε βλέπετε ότι λέει ψέματα;»

«Γιατί να πω ψέματα;» έκανε ο Ζορδάμης.

«Για να μη διωχτείς από το ράλι – όπως και πρέπει!»

«*Εγώ* να διωχτώ από το ράλι; *Εσύ* με χτύπησες ενώ ήμουν σταματημένος! Παραλίγο να σκοτωθούμε, εγώ κι η Καλλιόπη, εξαιτίας σου!»

Η Ελοντί ήταν έτοιμη να δώσει απάντηση, αλλά ο Φοίνικας την πρόλαβε. «Τι αποφασίζετε;» ρώτησε τους υπεύθυνους του ράλι.

«Δεν έχουμε πάρει ακόμα απόφαση,» είπε ο γαλανόδερμος, μαυρομάλλης άντρας. «Θα σας ανακοινώσουμε την απόφασή μας όταν έχουν έρθει όλοι οι ραλίστες στη Χαρπόβη.»

«Η οπλοφορία, πάντως, απαγορεύεται μέσα στον αγώνα,» πρόσθεσε ο άλλος άντρας, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός: ένας τύπος με δέρμα λευκό-ροζ, καστανά μαλλιά, και μακρύ πρόσωπο. «Αν και, βέβαια, δεδομένων των συνθηκών, και δεδομένης της κατάστασης…»

«Δεν θα υπάρξει πρόστιμο,» ολοκλήρωσε η κατάλευκη γυναίκα. «Αν μη τι άλλο, το γεγονός ότι σώσατε τους δύο φύλακες του ειδώλου είναι αρκετό για να ξεπληρωθεί το οποιοδήποτε πρόστιμο και να ανταμειφθείτε κιόλας.»

«Και το γεγονός ότι *παραλίγο να μας σκοτώσουν;*» διαμαρτυρήθηκε ο Ζορδάμης. «Πολύ εύκολα δεν ξεχνάτε;»

«Δεν ξεχνάμε τίποτα,» τον διαβεβαίωσε η κατάλευκη γυναίκα. «Μιλούσαμε, καθαρά, για το θέμα της οπλοφορίας του Φοίνικα και για τη διάσωση των φυλάκων του ειδώλου. Δύο πράγματα που ούτε εσύ ούτε η Ελοντί αμφισβητείτε.» Απ'όλους τους υπεύθυνους αυτή ήταν η μόνη που μιλούσε στους ραλίστες και στους συνοδηγούς στον ενικό, και τους απευθυνόταν με τα μικρά τους ονόματα.

«Για τα υπόλοιπα,» πρόσθεσε ο γαλανόδερμος άντρας, «θα αποφασίσουμε σύντομα. Είναι όλα ηχογραφημένα.» Άγγιξε μια μικρή συσκευή αποθήκευσης ήχου η οποία βρισκόταν επάνω στο τραπέζι.
«Για οποιαδήποτε διευκρίνιση,» προθυμοποιήθηκε ο Ζορδάμης, «μπορείτε πάλι να μας καλέσετε.»
«Για να τους πεις κι άλλα ψέματα;» ρώτησε καυστικά η Ελοντί.
Εκείνος δεν της μίλησε.

«Δε μπορούμε να αποδείξουμε τι ακριβώς έγινε,» είπε ο Φοίνικας, όταν εκείνος και η Ελοντί, έχοντας φύγει από την αίθουσα, πήγαν στο εστιατόριο του *Παλιού Δέντρου*: ένα μεγάλο δωμάτιο με ξύλινη επένδυση στους τοίχους, στο πάτωμα, και στο ταβάνι, και ξύλινα λαξευτά έπιπλα και διακοσμητικά στοιχεία παντού. «Θεωρητικά, ο Ζορδάμης ίσως να λέει αλήθεια.»
«Δεν είναι και τόσο πιστευτή η ιστορία του!»
Κάθονταν σ'ένα τραπέζι πλάι σ'ένα από τα παράθυρα. Το εστιατόριο βρισκόταν στον πρώτο όροφο του ξενοδοχείου, κι από κάτω του ήταν ο Μεγάλος Δρόμος της Χαρπόβης, όπου μηχανοκίνητα οχήματα φαίνονταν να περνάνε, καθώς επίσης και κάρα, διαβάτες, και καβαλάρηδες. Πολύ περισσότεροι καβαλάρηδες απ'ό,τι έβλεπες σε άλλες μεγαλουπόλεις της Σεργήλης.
«Γιατί δεν είναι;» ρώτησε ο Φοίνικας.
«Μας χτύπησε ενώ *φεύγαμε;*» είπε η Ελοντί. «Και δεν αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε; Συνεχίσαμε να τρέχουμε; Σου φαίνεται εσένα πολύ πιθανό αυτό;»
«Δεν αποκλείεται κιόλας,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Με την ίδια λογική, κι εσύ ίσως να μη μπορούσες να του επιτεθείς μετά από το χτύπημα που δέχτηκες από πίσω. Αλλά του επιτέθηκες.»
Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι το ίδιο…»
«Νομίζεις πως οι υπεύθυνοι του ράλι θα το σκεφτούν έτσι; Εσύ το σκέφτεσαι έτσι επειδή ξέρεις ποια είναι η αλήθεια.»
«Θες να πεις ότι θα δώσουν δίκιο στον *Ζορδάμη;*»

«Υποθέτω ότι ή θα σας τιμωρήσουν και τους δύο ή δεν θα τιμωρήσουν κανέναν.»

Η Ελοντί δεν ήθελε να το παραδεχτεί αλλά κι εκείνη καταλάβαινε ότι αυτό ήταν το πιθανότερο. *Δε μπορεί να μην υπάρχει κάποιος τρόπος να αποδείξουμε τι έγινε!* σκέφτηκε, τσαντισμένη.

Ο Φοίνικας είπε, ύστερα από μια γουλιά καφέ: «Αυτό είναι και το πρόβλημα με τα ράλι…»

«Ποιο;»

«Ότι, αν γίνει κάτι, δύσκολα αποδεικνύεται. Ποιος είναι εκεί, στο δρόμο, για να το δει, Ελοντί; Πολλές φορές, κανένας.»

«Εκτός αν είναι κοντά οι άλλοι ραλίστες, ή κάποιος παρατηρητής.»

«Ναι. Αλλά το ξέρεις ότι αυτό δεν συμβαίνει πάντα.»

Η Ελοντί, όντως, το ήξερε. «Ευτυχώς, τουλάχιστον, που δεν θα πληρώσουμε κανένα πρόστιμο για την οπλοφορία σου.»

«Ευτυχώς,» είπε ο Φοίνικας, «γιατί σκοπεύω να συνεχίσω να οπλοφορώ. Ειδικά ύστερα απ'αυτά που είδα με τον Ζορδάμη.»

«Και πού να τα μάθει ο Καλλέργης…» Η Ελοντί χαμογέλασε παρά τον θυμό της. «Μάλλον δεν έχει έρθει ακόμα στη Χαρπόβη.»

«Θα ψάχνουν ακόμα το είδωλο οι περισσότεροι,» υπέθεσε ο Φοίνικας. «Από το βράδυ πρέπει ν'αρχίσουν να έρχονται.»

Η Ελοντί είπε, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής και μερικές γουλιές Σεργήλιου οίνου: «Πώς νομίζεις ότι ο Ζορδάμης μάς βρήκε, Φοίνικα;»

«Τι;»

«Στο χωριό των Μουρέσων. Πώς μας βρήκε; Πώς είχε μάθει ότι το είδωλο ήταν εκεί;»

«Πώς το μάθαμε εμείς;»

«Εμείς,» είπε η Ελοντί, έχοντας μια *πολύ* παράξενη αίσθηση, «ήμασταν αφάνταστα τυχεροί, νομίζω…» Τυχεροί; Ή *εκείνη* το είχε κάνει να συμβεί; *Γιατί μου μπαίνουν τέτοιες ιδέες;*

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Φοίνικας σκεπτικά. «Όμως δεν αποκλείεται κι ο Ζορδάμης να ήταν εξίσου τυχερός… Αλλά, μάλλον, μας ακολούθησε,» διόρθωσε τον εαυτό μου. «Την προηγούμενη νύχτα τον είχαμε δει, θυμάσαι; Είχα δει εκείνες τις πορφυροπράσινες λάμψεις…»

«Ναι,» συμφώνησε η Ελοντί, που το είχε σχεδόν ξεχάσει.

«Επομένως, δεν ήταν μακριά μας. Πιθανώς να μας είδε να μιλάμε σ'εκείνον τον περίεργο τύπο και να μας ακολούθησε. Εκτός αν υποθέσουμε πια ότι ο Ζορδάμης έχει και μαντικές ικανότητες…»

«Δεν ξέρω αν έχει μαντικές ικανότητες, αλλά σίγουρα κάτι δεν πάει *καθόλου* καλά με το όχημά του. Θυμάσαι πώς με χτύπησε από πίσω;»

«Πώς;»

«Δεν έτρεχε, Φοίνικα. Απλά *ερχόταν.* Δέχτηκα ένα χτύπημα που η ταχύτητά του δεν δικαιολογούσε καθόλου. Μ'έστειλε πάνω σ'εκείνη την καλύβα λες και με κοπάνησε κυλιόμενος βράχος!»

«Δεν το ανέφερες αυτό στους υπεύθυνους…»

«Τι να τους πω; Θα νόμιζαν ότι ήταν η ιδέα μου: ότι ο Ζορδάμης ερχόταν γρήγορα αλλά εμένα μού φάνηκε ότι ερχόταν πιο αργά.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε ο Φοίνικας.

«*Ζορδάμη,*» είπε η αντρική φωνή μέσα από τον επικοινωνιακό δίαυλο, «*μάθαμε ότι τα σκάτωσες. Ότι ίσως να σε διώξουν από το ράλι–*»

«Κανένας δεν πρόκειται να με διώξει από το ράλι! Αυτά που ακούσατε δεν είναι αλήθεια. Μίλησα με τους υπεύθυνους–»

«*Αν διωχτείς απ'αυτό το ράλι, Ζορδάμη, θα είναι και το τελευταίο σου. Η υπομονή μας μαζί σου έχει εξαντληθεί.*» Και η επικοινωνία τερματίστηκε.

«Εκτρώματα της Λόρκης!» μούγκρισε ο Ζορδάμης κατεβάζοντας το ακουστικό επάνω στον δίαυλο.

Η Καλλιόπη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, αναστέναξε. «Αυτοί ήταν, πάλι;»

Μόλις είχαν μπει στο δωμάτιο του Ζορδάμη μέσα στο *Παλιό Δέντρο* ο δίαυλος είχε κουδουνίσει. Ο Ζορδάμης δεν μπορούσε να πει ότι αυτό τον είχε ξαφνιάσει. Το ήξερε ότι τον παρακολουθούσαν σε κάθε σημείο ελέγχου.

«Ποιοι άλλοι να ήταν;» αποκρίθηκε τώρα, μουντά.

«Σε απείλησαν;»

«Μπορεί να το θεώρησαν ενθάρρυνση.»

«Δεν έπρεπε να πεις στους υπεύθυνους του ράλι ότι ο Φοίνικας ίσως με πυροβόλησε,» άλλαξε θέμα η Καλλιόπη.

«Γιατί; Τι κακό μπορεί να γίνει; Ίσως, μάλιστα, να μας βοηθ–»

«Δε θέλω να με εξετάζουν, εντάξει;»

«Δε νομίζω ότι θα γίνει τίποτα, ούτως ή άλλως. Δεν τους είδες τι αδιάφοροι που ήταν; Τους είπα ότι παραλίγο να μας σκοτώσουν η Ελοντί κι ο συνοδηγός της και δεν έδειξαν καθόλου να συγκινούνται!»

«Θα έπρεπε να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό,» του είπε η Καλλιόπη, «που σε πίστεψαν.»

«Γιατί; Τι το παράλογο τούς είπα;»

«Δε μου δίνεις καμία σημασία, όμως!» παραπονέθηκε η Καλλιόπη καθώς έπαιρνε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού. «Καριόλη.»

«Τι;»

«Σου είπα να *μην* τους πεις ότι με πυροβόλησε ο Φοίνικας, κι εσύ–»

«Τους είπα ότι *ίσως* να σε πυρ–»

«–τους το είπες! Και σου είχα πει, επίσης, να μην ξαναπατήσεις άνθρωπο, αλλά πήγες στο καταραμένο χωριό πατώντας όποιον έβρισκες μπροστά σου!»

«Αυτοί ήταν αγριάνθρωποι, δεν τους είδες; Δεν είδες πώς είχαν δέσει τους–;»

«*Τι σημασία έχει αυτό;*» φώναξε η Καλλιόπη. «Ούτε το είδωλο πήραμε έτσι, ούτε…!» Αναστέναξε, νιώθοντας να ζαλίζεται. Μάλλον εξαιτίας του τραύματός της, νόμιζε. Ξάπλωσε πάλι.

«Είσαι καλά;»

«Σκάσε.» Έκλεισε τα μάτια της.

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΜΟΒΟΥΒΑΛΟΙ

21

Οι υπόλοιποι ραλίστες άρχισαν να έρχονται στη Χαρπόβη, όπως είχε υποθέσει ο Φοίνικας, από το βράδυ και ύστερα. Και όλη την άλλη ημέρα επίσης ραλίστες έρχονταν, μέχρι που το απόγευμα έφτασε ο τελευταίος στο σημείο ελέγχου. Έψαχναν για το είδωλο του Θαλράδου – κυνηγούσαν την κρυμμένη πρωτιά – αλλά πουθενά δεν μπορούσαν να το βρουν· έτσι, δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να έρθουν με άδεια χέρια, ελπίζοντας πως, τουλάχιστον, θα προλάβαιναν να τερματίσουν πιο μπροστά από κάποιους άλλους. Γι'αυτό κιόλας, προς το απόγευμα, πολλά αγωνιστικά οχήματα έτρεχαν ολοταχώς, σηκώνοντας σκόνη και θόρυβο στις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ, κατευθυνόμενα νοτιοανατολικά.

Ο Καλλέργης έφτασε στη Χαρπόβη λίγο πριν από μεσημέρι, και, αφού πέρασε από το σημείο ελέγχου, είπε στον συνοδηγό του: «Για να μην έχουμε δει πουθενά τον Ζορδάμη....»

«Μπορεί να είναι πίσω μας,» υπέθεσε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος.

«Ή μπορεί να είναι ήδη εδώ, έχοντας βρει το είδωλο του Θαλράδου.»

Ο Ηλιόδρομος, πάντως, θεωρούσε πως ήταν καλύτερα που δεν είχαν συναντήσει τον Ζορδάμη στον δρόμο. Έτσι δεν είχε υπάρξει καμια πιθανότητα να χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν το ηχητικό τουφέκι που είχε αγοράσει ο Καλλέργης.

Δεν άργησαν να μάθουν ότι ο Ζορδάμης είχε έρθει πριν από αυτούς, αλλά όχι με το είδωλο. Το είδωλο του Θαλράδου το είχε φέρει στη Χαρπόβη η Ελοντί. Και όχι μόνο το είδωλο, αλλά και τους δύο ανθρώπους που το φυλούσαν, οι οποίοι είχαν απαχθεί – μαζί με το άγαλμα – από βαρβάρους. Όμως αυτή ήταν μόνο η *μισή* ιστορία, είπε η Αμαλία στον Καλλέργη και στον Ηλιόδρομο. Η άλλη μισή είχε συμπρωταγωνιστή τον Ζορδάμη.

Ο Καλλέργης άκουσε την Αμαλία με πολύ ενδιαφέρουν, καθώς οι δυο τους και οι συνοδηγοί τους κάθονταν στο εστιατόριο του *Παλιού Δέντρου.* «Αποκλείεται ο Ζορδάμης να είπε αλήθεια στους υπεύθυνους,» συμπέρανε. «Όμως δύσκολα αποδεικνύεται.»

«Ακριβώς αυτό είμαι βέβαιη πως προσπαθεί να εκμεταλλευτεί κι εκείνος,» είπε η Αμαλία.

«Μίλησες με την Ελοντί;»

«Όχι ακόμα.»

«Πότε ήρθες;»

«Πριν από μια ώρα,» αποκρίθηκε η Αμαλία.

«Και οι υπεύθυνοι του ράλι πότε θα πάρουν απόφαση για την περίπτωση της Ελοντί και του Ζορδάμη;» ρώτησε ο Καλλέργης.

«Μετά το μεσημέρι, λένε οι φήμες,» είπε η Ανθίνη, που έμοιαζε ενθουσιασμένη. «Ορισμένοι έχουν βάλει και στοιχήματα για το τι θα γίνει!»

Η Αμαλία αναποδογύρισε τα μάτια. «Ναι˙ μερικοί από εμάς ή είναι τελείως καιροσκόποι ή δεν έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν.»

«Να προσέχετε πού βάζετε τώρα τα όπλα σας, πάντως,» προειδοποίησε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος. «Αφού έπιασαν τον Φοίνικα νάχει πιστόλι μαζί του, μπορεί να γίνει κανένας έλεγχος.»

Ο Καλλέργης ρουθούνισε. «Σιγά μη γίνει έλεγχος! Τυπική είναι η απαγόρευση των όπλων. Μόνο όταν συμβεί κανένα άσχημο επεισόδιο το ψάχνουν το θέμα, συνήθως.»

Η Αμαλία κατένευσε, συμφωνώντας. «Ναι. Ειδικά σε μεγάλες διαδρομές με πολλούς ραλίστες.»

Το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου τού είπε, γελώντας: *Ολοένα και περισσότερο ενδιαφέρον έχει αυτός ο αγώνας!*

Το απόγευμα, όταν είχαν έρθει όλοι οι ραλίστες στη Χαρπόβη, οι υπεύθυνοι του ράλι κάλεσαν την Ελοντί, τον Ζορδάμη, και τους συνοδηγούς τους για να τους μιλήσουν. Τους έφεραν στην αίθουσα όπου τους είχαν συναντήσει και την προηγούμενη φορά, και το μεγάλο δωμάτιο ήταν ξανά λιτά διακοσμημένο.

Όταν οι ραλίστες και οι συνοδηγοί κάθισαν στο τραπέζι, αντίκρυ στους υπεύθυνους του ράλι, ο γαλανόδερμος, μουσάτος, μελαχρινός άντρας είπε: «Σχετικά με το θέμα της οπλοφορίας του συνοδηγού της Ελοντί Αλλόγνωμης, πρώτα... Αποφασίσαμε να μην επιβληθεί ποινή, λόγω των συνθηκών. Και μάλιστα, επειδή σώσατε τη ζωή των δύο φρουρών του ειδώλου, αποφασίσαμε επίσης ότι θα ανταμειφθείτε με διακόσιους-πενήντα ήλιους Σεργήλης.»

Ο άλλος άντρας – ο λευκόδερμος, μακροπρόσωπος, καστανομάλλης – έβγαλε δύο δεσμίδες χαρτονομίσματα και τα έσπρωξε επάνω στο τραπέζι προς την Ελοντί και τον Φοίνικα.

Η Ελοντί αισθάνθηκε δικαιωμένη από αυτό, αλλά, προτού χαρεί, περίμενε ν'ακούσει ποια θα ήταν η δεύτερη – και σημαντικότερη – απόφαση των υπεύθυνων του ράλι.

«Σχετικά, τώρα, με τις επιθέσεις που έγιναν από την κύρια Αλλόγνωμη στον κύριο Λιγνόρρυγχο, και από τον κύριο Λιγνόρρυγχο στην κυρία Αλλόγνωμη,» είπε ο γαλανόδερμος άντρας καθαρίζοντας τον λαιμό του. «Αποφασίσαμε να μην επιβληθούν κυρώσεις σε κανέναν, λόγω έλλειψης επαρκών στοιχείων. Όμως είναι προφανές ότι και οι δύο χρησιμοποιήσατε τα αγωνιστικά οχήματά σας ως όπλα, ο ένας εναντίον του άλλου – πράγμα που απαγορεύεται. Οι υπεύθυνοι του ράλι στα υπόλοιπα σημεία ελέγχου θα ενημερωθούν για την παραβατική συμπεριφορά σας, κι αν παρατηρηθεί το οποιοδήποτε παράπτωμα από μέρους σας θα αποβληθείτε από το ράλι χωρίς άλλη συζήτηση.»

Μετά από τούτα τα λόγια, αμήχανη σιγή έπεσε για μερικές στιγμές στην αίθουσα.

Τελικά, ο Ζορδάμης είπε: «Υπάρχει κάτι άλλο που θα έπρεπε να ξέρουμε;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο γαλανόδερμος άντρας. «Μπορείτε να πηγαίνετε. Και καλή τύχη στο υπόλοιπο του αγώνα.»

«Τι λες,» ρώτησε ο Φοίνικας την Ελοντί, «πάμε κάπου να καθίσουμε, το βράδυ; Κάπου έξω απ'το ξενοδοχείο;» Είχαν μόλις βγει από την αίθουσα όπου τους είχαν καλέσει οι υπεύθυνοι του ράλι, και απομακρύνο-

νταν από τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη. Το τραυματισμένο χέρι της τελευταίας κρεμόταν από έναν πάνινο βρόχο.

«Πάμε,» αποκρίθηκε η Ελοντί. Της χρειαζόταν να ξεσκάσει λίγο, μακριά από ραλίστες, να χαλαρώσει. Και υπέθετε ότι το ίδιο αισθανόταν κι ο Φοίνικας.

Όταν ανέβηκε στο δωμάτιό της μέσα στο *Παλιό Δέντρο,* έβγαλε τα ρούχα της για να κάνει ένα ντους και, στη συνέχεια, να ετοιμαστεί για τη νυχτερινή έξοδο. Δεν είχε, όμως, προλάβει καν να ανοίξει τη βρύση όταν άκουσε κάποιον να χτυπά την πόρτα της. Ο Φοίνικας ήταν; Κάτι ήθελε να της πει; *Μάλλον θα χρησιμοποιούσε τον δίαυλο.*

Η Ελοντί, τυλιγμένη με μια πετσέτα, βγήκε από το μπάνιο και ρώτησε, αρκετά δυνατά για να την ακούσει όποιος κι αν στεκόταν έξω από την πόρτα της: «Ποιος είναι;»

«Ο Καλλέργης. Να μιλήσουμε;»

Ο Καλλέργης… Έπρεπε να το περιμένω, δεν έπρεπε; Της έκανε, μάλιστα, εντύπωση που δεν είχε έρθει να τη βρει μέχρι τώρα.

«Μισό λεπτό,» του φώναξε, κι έλυσε την πετσέτα της για να ντυθεί, βιαστικά, με μπλούζα και παντελόνι, προτού πλησιάσει την πόρτα για να την ανοίξει.

«Ελπίζω να μην έρχομαι σε ακατάλληλη στιγμή…» είπε ο Καλλέργης.

Οποιαδήποτε στιγμή θα ήταν ακατάλληλη. «Καθόλου. Πέρασε.»

Ο Καλλέργης μπήκε, ενώ η Ελοντί έκλεινε την πόρτα πίσω του.

«Άκουσα αυτό που έγινε με τον Ζορδάμη, και, όπως θα καταλαβαίνεις, είμαι *πολύ* περίεργος να μάθω τι αληθεύει και τι όχι.»

Σώπα, σκέφτηκε η Ελοντί. *Με εκπλήσσεις.* «Εξαρτάται από το τι άκουσες…» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Ότι εσύ ισχυρίζεσαι πως εκείνος σού επιτέθηκε πρώτος, ενώ αυτός ισχυρίζεται πως εσύ τού επιτέθηκες πρώτη. Φυσικά, εγώ πιστεύω–»

«Εκείνος μού επιτέθηκε πρώτος,» είπε η Ελοντί.

«Και τι ακριβώς έγινε; Είχατε βρεθεί σ’ένα χωριό βαρβάρων; Κι αυτοί οι βάρβαροι είχαν κλέψει το είδωλο του Θαλράδου και είχαν αιχμαλωτίσει τους δύο φύλακές του;»

«Όχι μόνο αιχμαλωτίσει,» είπε η Ελοντί˙ «τους βασάνιζαν. Πρέπει να θεωρούσαν βλάσφημο το γεγονός ότι το άγαλμα είχε τοποθετηθεί μες στη μέση του δρόμου.»

«Ήταν λάτρεις του Θαλράδου;»

«Λάτρεις του Κάρτωλακ, απ'ό,τι κατάλαβα, και θεωρούν τον Θαλράδο δαίμονά του.»

«Εσύ ήσουν που εντόπισες το χωριό τους, έτσι; Όχι ο Ζορδάμης…»

«Εγώ το εντόπισα,» ένευσε η Ελοντί, και του είπε για τη συνάντησή της μ'εκείνον τον πρασινόδερμο ντόπιο… η οποία συνάντηση ακόμα την έκανε να παραξενεύεται. Πολύ. Ακόμα της έδινε την εντύπωση πως είχε δημιουργηθεί από την επιθυμία της να βρει το είδωλο. Διότι ήταν πολύ καλή σύμπτωση για να είναι αληθινή. Σαν ψέμα ήταν. Σαν κάτι το σκηνοθετημένο. Στον Καλλέργη, φυσικά, δεν ανέφερε αυτές τις σκέψεις της.

«Μάλιστα,» είπε ο Καλλέργης. «Κι ο Ζορδάμης πώς βρέθηκε εκεί;»

«Ό,τι ξέρεις ξέρω,» απάντησε η Ελοντί, και συνέχισε να του διηγείται τι είχε συμβεί, μην παραλείποντας το ότι το όχημα του Ζορδάμη είχε έρθει πίσω της χωρίς να τρέχει αλλά την είχε χτυπήσει σαν να είχε αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα.

«Ακόμα ένα από τα παράξενα κόλπα του…» σχολίασε ο Καλλέργης, με άγρια, σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του. «Έχεις πειστεί, επιτέλους, λοιπόν, ότι πρέπει να κάνουμε κάτι για να τον βγάλουμε απ'τη μέση;»

Η Ελοντί παρίστανε ότι δεν το άκουσε αυτό το τελευταίο. Ρώτησε: «Δε μου λες, έχεις παρατηρήσει μια πορφυροπράσινη λάμψη στο όχημα του Ζορδάμη;»

«Τι πορφυροπράσινη λάμψη;» συνοφρυώθηκε ο Καλλέργης.

«Μέσα από τα τζάμια του.»

Ο Καλλέργης κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Γιατί; Την έχεις παρατηρήσει εσύ;»

«Ναι, και ο Φοίνικας επίσης.»

«Πιστεύεις ότι μπορεί να έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία;»

«Δεν ξέρω. Ίσως… ή ίσως όχι.»

Ο Καλλέργης φάνηκε σκεπτικός για λίγο. Ύστερα, της είπε: «Στη Νίρκωφ τον παρακολούθησα τον Ζορδάμη, και ξέρεις τι ανακάλυψα – ή, μάλλον, τι ανακάλυψε ο συνοδηγός μου;»

«Τι;»

«Ο Ζορδάμης πήγε με τη συνοδηγό του κι αγόρασε τέσσερις ενεργειακές φιάλες έξω από το ξενοδοχείο, από έναν σταθμό ενέργειας. Τις

πλήρωσε κανονικά, ενώ θα μπορούσε να τις είχε πάρει δωρεάν, όπως ξέρεις.»

«Γιατί;»

«Μονάχα ένας λόγος μπορεί να υπάρχει: Δεν ήθελε οι υπεύθυνοι του ράλι να γνωρίζουν ότι τις πήρε μαζί του.»

«Και πάλι, όμως: *γιατί;* Υποθέτεις ότι το όχημά του καταναλώνει περισσότερη ενέργεια από άλλα;»

«Πιθανώς…»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Αν ήταν έτσι – και για να είναι έτσι, κάτι θα έπρεπε να συμβαίνει με τη μηχανή του – δεν θα το είχαν εντοπίσει οι Τεχνομαθείς μάγοι που το έλεγξαν;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Σίγουρα, πάντως, ο Ζορδάμης δεν αγόρασε τις φιάλες για πλάκα.» Και τη ρώτησε ξανά: «Θα μας βοηθήσεις, λοιπόν, να τον βγάλουμε από τη μέση; Τώρα δεν είμαι μόνο εγώ στραμμένος εναντίον του.»

Η Ελοντί τον ατένισε ερωτηματικά.

«Και η Αμαλία έχει βάλει σκοπό να τον ξεσκεπάσει,» είπε ο Καλλέργης.

«Πώς;»

«Για την ώρα, απλά τον παρακολουθεί. Όπως κι εγώ. Αλλά νομίζω πως καλύτερα είναι να τον παρακολουθούν τρεις άνθρωποι παρά δύο. Ή μάλλον, *έξι* άνθρωποι παρά τέσσερις.»

«Έχετε βάλει και τους συνοδηγούς σας στο κόλπο;»

«Φυσικά. Στην αρχή, μάλιστα, δεν ήξερα ότι και η Αμαλία παρακολουθούσε τον Ζορδάμη–»

«Δεν ήσασταν συνεννοημένοι, δηλαδή;»

«Όχι. Αλλά ο Ηλιόδρομος έτυχε να συναντήσει την Ανθίνη η οποία κατασκόπευε τον Ζορδάμη όπως κι εκείνος.»

Η Ελοντί μειδίασε. «Κατάλαβα.»

«Είσαι, λοιπόν, μαζί μας;»

«Οι υπεύθυνοι του ράλι ήδη με προειδοποίησαν…»

Ο Καλλέργης συνοφρυώθηκε. «Έριξαν δίκιο στον Ζορδάμη;»

«Όχι,» είπε η Ελοντί· «θεώρησαν ότι δεν υπάρχουν αρκετές αποδείξεις. Μας προειδοποίησαν και τους δύο, βασικά. Θα ενημερώσουν όλα

τα σημεία ελέγχου για εμάς, κι αν ξανακάνουμε παράβαση θα αποβληθούμε από το ράλι.»

«Αυτό δεν ήταν και πολύ δίκαιο. Ειδικά αφού εσύ κι ο Φοίνικας σώσατε τους φύλακες του αγάλματος με κίνδυνο της ζωής σας.»

«Μας πλήρωσαν γι'αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Ελοντί, «και παρέβλεψαν το γεγονός ότι ο Φοίνικας οπλοφορούσε. Αλλά το θεώρησαν διαφορετικό περιστατικό από το ότι αλληλοχτυπηθήκαμε με τον Ζορδάμη.»

«Μάλιστα. Καταλαβαίνω,» είπε ο Καλλέργης. «Μπορείς, ωστόσο, να τον παρακολουθείς όπως κι εμείς· αυτή δεν είναι παραβατική συμπεριφορά.»

«Θα το σκεφτώ.»

«Ακόμα αναποφάσιστη;»

«Ναι.»

«Όπως νομίζεις. Ξέρεις πού να με βρεις.»

Αργότερα, όταν η Ελοντί και ο Φοίνικας ήταν έξω από το ξενοδοχείο, σ'ένα μπαρ της Χαρπόβης, εκείνη τού είπε για τη συνάντησή της με τον Καλλέργη και τον ρώτησε: «Τι νομίζεις για το περιστατικό με τις τέσσερις ενεργειακές φιάλες;»

«Παράξενο, σίγουρα,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Ύποπτο.» Και δεν το σχολίασε άλλο.

Καθώς όμως έφευγαν από το μπαρ, μέσα στα μεσάνυχτα, είπε: «Αναρωτιέμαι τι θα έβλεπε κανείς μπαίνοντας στο όχημα του Ζορδάμη...»

«Μη μου πεις ότι προτείνεις...;»

«Όχι, δεν προτείνω να παραβιάσουμε το όχημά του. Ακόμα κι αν δεν φρουρούσαν τα οχήματα, θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο τώρα που με το παραμικρό είναι έτοιμοι να μας αποβάλουν από το ράλι. Απλώς αναρωτιέμαι· τίποτα περισσότερο.»

«Δεν μπήκαν ήδη για να το ελέγξουν;» είπε η Ελοντί. «Δεν το έλεγξαν ακόμα και Τεχνομαθείς μάγοι;»

Ο Φοίνικας ένευσε, συλλογισμένα. «Πράγματι... το έλεγξαν.» Και μετά ήταν σιωπηλός.

Τα βήματά τους αντηχούσαν στον πεζόδρομο καθώς βάδιζαν προς το *Παλιό Δέντρο* μέσα από τους ήσυχους, νυχτερινούς δρόμους της

Χαρπόβης που φωτίζονταν κατά διαστήματα από στήλες με ενεργειακά φώτα.

Ο Καλλέργης, ο Ηλιόδρομος, η Αμαλία, και η Ανθίνη πέρασαν τη νύχτα τους παρακολουθώντας εναλλάξ τις πόρτες του Ζορδάμη και της Καλλιόπης. Η μόνη κίνηση, όμως, που παρατήρησαν ήταν όταν ο ραλίστας έφυγε απ'το δωμάτιό του για να πάει στο δωμάτιο της συνοδηγού του. Μετά, δεν βγήκε από εκεί…

Ενώ ξημέρωνε, ο Ζορδάμης αισθάνθηκε ένα χέρι ν'αγγίζει το ορθωμένο του όργανο με καθόλου συγκρατημένο τρόπο. Τα βλέφαρά του άνοιξαν, και είδε το πρόσωπο της Καλλιόπης κοντά στο δικό του. Τα χείλη τους συναντήθηκαν, και η γλώσσα της ήταν παιχνιδιάρικη. Δεν έμοιαζε πια θυμωμένη μαζί του. Χτες βράδυ, τον είχε καλέσει στο δωμάτιό της και μετά τον απομάκρυνε όποτε εκείνος έκανε να την αγγίξει. Επίτηδες, ήταν βέβαιος ο Ζορδάμης, για να τον ενοχλήσει. Αλλά είχε αποφασίσει να μη δείξει ενοχλημένος, ούτε να φύγει μες στη μέση της νύχτας. Εξάλλου, αν ήταν λιγάκι τσαντισμένη μαζί του, είχε κάποιο δίκιο. Είχε τραυματιστεί, και είχε φρικάρει ύστερα από όσα είχαν συμβεί. Τρόμαζε κάθε φορά που πατούσαν κάποιον με το όχημά τους˙ ο Ζορδάμης το καταλάβαινε. Όχι πως εκείνου τού άρεσε, όμως ήταν απαραίτητο… Εντάξει, εκτός από τη φορά που είχε καταδιώξει τον χωριάτη με την καραμπίνα˙ τότε δεν ήταν και τόσο απαραίτητο, αλλά είχε νιώσει κάτι (τι, άραγε; τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*;) να τον παρακινεί να σκοτώσει…

Τώρα, όμως, ο Ζορδάμης δεν σκεφτόταν αυτά καθώς διέτρεχε το χέρι του επάνω στις γυμνές καμπύλες της Καλλιόπης. Είχε βγάλει τα πάντα από πάνω της προτού τον ξυπνήσει˙ μονάχα τον επίδεσμο στον ώμο της φορούσε. Ο Ζορδάμης γύρισε και την καβάλησε, καθώς τα πόδια της άνοιγαν για να τον αγκαλιάσουν. Μα τα στήθη της Λόρκης, ήταν ωραία να ξυπνάς έτσι! Ο Ζορδάμης αισθανόταν ολόκληρο το σώμα του να γίνεται, σταδιακά, ολοένα και πιο ζωντανό. Και δεν βιάστηκε καθόλου να τελειώσει, αν και από ένα σημείο και μετά τα χέρια του είχαν πιαστεί.

Όταν τελικά ξάπλωσε πλάι της, ξέπνοος, η Καλλιόπη είπε: «Έκανες, τουλάχιστον, ένα σωστό πράγμα τις τελευταίες ήμερες.»

«Ακόμα είσαι τσαντισμένη μαζί μου;»

Θα έπρεπε, σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Αλλά δεν είμαι.* Δεν μπορούσε να μείνει θυμωμένη μαζί του για πολύ. Δεν ήξερε γιατί, όμως έτσι ήταν. Δε μπορούσε να τη θυμώσει αρκετά ώστε να μη θέλει να τον ξαναπάρει στην αγκαλιά της. Τον έβλεπε σαν άτακτο, σκανταλιάρικο έφηβο που κάνει όλο μαλακίες αλλά δεν είναι δυνατόν να του κρατήσεις κακία. Ανέκαθεν έτσι ήταν ο Ζορδάμης, από τότε που τον είχε γνωρίσει. Τούτη τη φορά, ωστόσο, το είχε παρατραβήξει, ομολογουμένως. Ποτέ άλλοτε δεν είχε πατήσει ανθρώπους. Αυτό δεν ήταν κάτι που θα έκανε ένας σκανταλιάρης έφηβος…

«Νομίζεις ότι είμαι;» τον ρώτησε.

«Υποθέτω πως όχι,» αποκρίθηκε ύστερα από μια στιγμή σιγής ο Ζορδάμης.

«Μου υπόσχεσαι να μην ξαναπατήσεις ανθρώπους;»

Ο Ζορδάμης στράφηκε να την κοιτάξει. *Έχει πραγματικά φρικάρει από την όλη ιστορία,* σκέφτηκε. *Έχει φρικάρει τελείως.* «Το υπόσχομαι.»

«Και την άλλη φορά το ίδιο είπες…» του θύμισε.

«Βρίσκονταν στο δρόμο μας προς το είδωλο–»

«Δεν έχει σημασία!» είπε έντονα η Καλλιόπη, σχεδόν φωνάζοντας. «Αν το ξανακάνεις, φεύγω. Μιλάω σοβαρά. Βρες άλλο συνοδηγό.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «δε θα ξανασυμβεί.» *Και, μάλλον, δε θα ξαναχρειαστεί ούτως ή άλλως.* «Δεν ξέρω τι με είχε πιάσει εκείνη την πρώτη φορά. Όταν πάτησα τον πρώτο βάρβαρο, εννοώ, όχι όταν προσπαθούσαμε να πάρουμε το είδωλο.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. Μια υποψία ήρθε στο μυαλό της. «Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ*;»

«Μπορεί… Όχι, δε νομίζω˙ απλά παρασύρθηκα.»

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. *Είναι δυνατόν ο δαίμονας να τον επηρεάζει κάπως;* αναρωτήθηκε.

Ο Ζορδάμης μούγκρισε καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι. «Πρέπει να πάμε ν'αγοράσουμε φιάλες πάλι.»

«Το επόμενο σημείο ελέγχου δεν είναι μακριά. Στην Αγκένροβ.» Την πόλη όπου η Καλλιόπη είχε γεννηθεί, όπως κι οι δυο τους ήξεραν.

«Μας έχει, όμως, μείνει μόνο μία φιάλη.»

«Κι αυτές που θα μας δώσουν δωρεάν;»

«Το ξέρεις ότι δεν μπορούμε να το ρισκάρουμε.»

Η Καλλιόπη μόρφασε. «Την άλλη φορά, στη Νίρκωφ, μας είχαν παρακολουθήσει...»

«Ναι, κι εγώ το σκέφτομαι αυτό,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης. «Αλλά όποιοι κι αν ήταν, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα εναντίον μας.»

«Ίσως.»

«Τι 'ίσως'; Δεν μπορούν.» Ο Ζορδάμης άρχισε να ντύνεται. «Δεν είναι παράβαση να αγοράζεις ενεργειακές φιάλες. Και είναι πολύ λιγότερο ύποπτο απ'το να παρακολουθείς κάποιον.

»Αυτή τη φορά, όμως, θα προσέχουμε πιο πολύ,» πρόσθεσε. «Θα ήθελα να μάθω ποιοι είναι οι κατάσκοποι, αν παρουσιαστούν ξανά.»

Μετά, ο επικοινωνιακός δίαυλος του δωματίου της Καλλιόπης κουδούνισε, κι εκείνη τον άνοιξε έτσι ώστε να μπορούν ν'ακούσουν κι οι δυο τους. Ήταν ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου, ο οποίος ήθελε να της πει ότι η ενημέρωση για την επόμενη διαδρομή του αγώνα θα γινόταν μία ώρα πριν από το μεσημέρι. «*Και να ειδοποιήσετε και τον οδηγό σας, παρακαλώ, γιατί τον καλούμε αλλά δεν απαντά.*»

«Θα τον ειδοποιήσω,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, κι έκλεισε τον δίαυλο.

«Μόλις ειδοποιήθηκα,» είπε ο Ζορδάμης, έχοντας τελειώσει το ντύσιμό του.

Όταν και η Καλλιόπη είχε ντυθεί, έφυγαν από το δωμάτιό της και βάδισαν προς τον ανελκυστήρα του ξενοδοχείου. Σταμάτησαν μόνο για λίγο στο δωμάτιο του Ζορδάμη, ώστε εκείνος να πάρει από εκεί την κάπα του.

Η Ανθίνη, που τους παρακολουθούσε από μια μισάνοιχτη πόρτα, βγήκε ακολουθώντας τους μες στα ξημερώματα. Ο Ηλιόδρομος κοιμόταν πίσω της· ήταν η δική της βάρδια τώρα· και βρισκόταν εδώ, στο δωμάτιό του, όχι στο δικό της, επειδή από εδώ μπορούσες να κοιτάζεις την πόρτα του δωματίου της Καλλιόπης.

Η Ανθίνη είδε τον Ζορδάμη και τη συνοδηγό του να μπαίνουν στον ανελκυστήρα και να κατεβαίνουν. Αμέσως, άρχισε κι εκείνη να κατε-

βαίνει, αλλά από τις σκάλες. Ο ανελκυστήρας δεν σταμάτησε στον παρακάτω όροφο, ούτε στον ακόμα πιο κάτω. Σταμάτησε στο ισόγειο, όπως η Ανθίνη το περίμενε. Και είδε τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη να βγαίνουν από την είσοδο του ξενοδοχείου. Η ίδια είχε ήδη σηκώσει την κουκούλα της κάπας της και τους ακολούθησε έξω από το *Παλιό Δέντρο,* στην πρωινή Χαρπόβη.

Η πόλη βρισκόταν πολύ κοντά στις νότιες παρυφές των δασότοπων των Φέρνιλγκαν, και είχε στην όψη της – στην ίδια της τη φύση, ίσως – κάτι το *άγριο* που η Ανθίνη όφειλε να ομολογήσει ότι τη φρίκαρε. Τα οικοδομήματα νόμιζε πως την αγριοκοίταζαν λιγάκι.

Τα οχήματα, ο κόσμος, και τα ζώα που κυκλοφορούσαν αυτή την ώρα δεν ήταν πολλά, έτσι η Ανθίνη δεν είχε το παραμικρό πρόβλημα να ακολουθεί τον Ζορδάμη και τη συνοδηγό του, αν και, φυσικά, προσπαθούσε να διατηρεί αρκετή απόσταση ανάμεσα στον εαυτό της κι αυτούς: γιατί, όσο εύκολο ήταν εκείνη να τους ακολουθεί, το ίδιο εύκολο ήταν κι αυτοί να την προσέξουν πίσω τους, αν γύριζαν να κοιτάξουν.

Διέσχισαν κάθετα τον Μεγάλο Δρόμο της Χαρπόβης και μπήκαν σε δρόμους μικρότερους, όπου η κίνηση ήταν λιγότερη και μερικοί, μάλιστα, ήταν τελείως άδειοι. Στη συνέχεια, ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη πήγαν σε *ακόμα* πιο μικρούς δρόμους: στενορύμια, ουσιαστικά, που βρισκόταν ανάμεσα σε ψηλά οικοδομήματα τα οποία, ρίχνοντας τις σκιές τους, τα σκοτείνιαζαν. Οι οσμές δεν ήταν καθόλου ευχάριστες, υπήρχαν σκουπίδια και σαβούρες από δω κι από κει, και γάτες, ποντίκια, έντομα, κι αδέσποτοι σκύλοι περιφέρονταν.

Πού σκατά πηγαίνουν αυτή τη φορά; αναρωτήθηκε η Ανθίνη, κι έκανε μια γρήγορη προσευχή στη Λόρκη, τη θεά της τύχης, να τη βοηθήσει. Δε νόμιζε ότι ο Ζορδάμης και η συνοδηγός του κατευθύνονταν προς σταθμό ενέργειας τώρα. Ήταν δυνατόν να υπήρχε σταθμός ενέργειας σε τούτη την παλιοπεριοχή; Ή, μήπως, απλά τη διέσχιζαν γιατί τη θεωρούσαν σύντομο δρόμο;

Η Ανθίνη δεν ήξερε τη Χαρπόβη. Γνώριζε μόνο κάποιους βασικούς δρόμους της. Κι επομένως, δεν ήξερε, επίσης, ότι αυτή η περιοχή ονομαζόταν «Τα Μαζέματα», και ήταν από τις πιο κακόφημες της πόλης. Τη νύχτα αποκλείεται να περνούσες από εδώ χωρίς να σε ληστέψουν.

Τα πρωινά, αντιθέτως, δεν υπήρχε τέτοιος κίνδυνος˙ οι κάτοικοι της περιοχής ήταν καταχωνιασμένοι στις τρύπες τους. Από το απόγευμα έβγαιναν, για να μαζέψουν σαβούρες από τους τριγυρινούς δρόμους και να βουτήξουν ό,τι άλλο μπορούσαν να βουτήξουν.

Ο Ζορδάμης, φυσικά, τα γνώριζε όλα τούτα. Η Χαρπόβη δεν ήταν άγνωστη για εκείνον. Και ήξερε ότι τα Μαζέματα ήταν μια πολύ καλή περιοχή για να στήσει ενέδρα σε όποιον κι αν ήταν αυτός που τον παρακολουθούσε.

«Πού θα σταθούμε;» τον ρώτησε η Καλλιόπη, ψιθυριστά.

«Λίγο παρακάτω,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης.

Αλλά είχαν υπολογίσει χωρίς την παρουσία των ανθρώπων που παρακολουθούσαν την Ανθίνη. Δεν είχαν την παραμικρή ιδέα γι’αυτούς.

Και ούτε η ίδια η Ανθίνη τούς είχε δει. Προχωρούσε τώρα μέσα στα βρόμικα στενορύμια έχοντας το βλέμμα της στραμμένο μπροστά, πάντα σε εγρήγορση, μην τυχόν ο Ζορδάμης κι η συνοδηγός του της ξεφύγουν.

Κάποιος ήρθε γρήγορα, αλλά αθόρυβα, πίσω της, διασχίζοντας με μεγάλες, πηδηχτές δρασκελιές την απόσταση που τον χώριζε από εκείνη. Ένα χέρι βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στο πρόσωπό της, κλείνοντάς της το στόμα και τραβώντας την όπισθεν. Η Ανθίνη, τρομαγμένη, αιφνιδιασμένη, έσκουξε κλοτσώντας τον αέρα μάταια. Ο άντρας ακινητοποίησε τους αγκώνες της τυλίγοντας το άλλο του χέρι γύρω της.

Και τότε, ακόμα μια μορφή παρουσιάστηκε εμπρός της: μια γυναίκα με κάπα και κουκούλα, η οποία αμέσως έλυσε τη ζώνη της Ανθίνης και τράβηξε το παντελόνι και την περισκελίδα της προς τα κάτω. Εκείνη πάλευε ξέφρενα τώρα, νομίζοντας ότι ήθελαν να τη βιάσουν. Προσπαθούσε να δαγκώσει το χέρι του άντρα, να τον κάνει να την αφήσει˙ προσπαθούσε να κλοτσήσει τη γυναίκα μπροστά της αλλά τα πόδια της μπλέκονταν στο παντελόνι της. Κλότσησε, επομένως, προς τα πίσω, με τη φτέρνα, την κνήμη του άντρα και τον άκουσε να μουγκρίζει. Ωστόσο, δεν την άφησε να φύγει.

Η γυναίκα με την κουκούλα, έχοντας τώρα ένα πιστόλι στο χέρι, πίεσε την κάννη του ανάμεσα στους μηρούς της Ανθίνης, κι εκείνη αισθάνθηκε το κρύο μέταλλο να γλιστρά μέσα στη γυναικεία φύση της.

«Μην κάνεις φασαρία,» της είπε η γυναίκα, με φωνή χαμηλή και τραχιά, σαν ο λαιμός της να είχε κάποιο πρόβλημα. «Ακόμα κι αν κάποιος μπορεί να έδινε σημασία σε πυροβολισμό εδώ πέρα, τώρα ελάχιστοι θα τον ακούσουν αν πατήσω τη σκανδάλη. Με καταλαβαίνεις;»

Η Ανθίνη δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να τη λούζει.

«Με καταλαβαίνεις;» επέμεινε η γυναίκα με την παράξενη φωνή, πιέζοντας περισσότερο το πιστόλι μέσα της.

Η Ανθίνη έσκουξε πίσω από το χέρι που της έκλεινε το στόμα. Κατένευσε. Δύο φορές.

«Θα μου απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις,» είπε η γυναίκα. «Καλώς;»

Η Ανθίνη κατένευσε πάλι.

Η γυναίκα έκανε νόημα στον άντρα κι εκείνος άφησε το στόμα της Ανθίνης.

«Γιατί ακολουθείς αυτούς τους δύο;» τη ρώτησε η παράξενη γυναίκα.

«Δε… δε…»

«Μη μου λες ψέματα. Γιατί τους ακολουθείς;»

«…Είναι… είναι… Μη με σκοτώσεις – σε παρακαλώ!»

«Αν μου απαντήσεις, δεν έχω λόγο να σε σκοτώσω.» Εξακολουθούσε, όμως, να κρατά το πιστόλι σταθερά στη θέση του. «Γιατί τους παρακολουθούσες;»

«Επειδή… επειδή ο Ζορδάμης έχει… έχει ένα παράξενο όχημα… Είναι ραλίστας–»

«Ξέρω τι είναι. Εσύ τι είσαι;»

«Συνοδηγός.»

«Ποιου ραλίστα;»

«Της Αμαλίας Σάρενκωφ.»

«Το ξέρει ότι παρακολουθείς τον Ζορδάμη;»

«Ναι.»

«Αυτή σ'έβαλε;»

«Ναι.»

«Γιατί ακριβώς; Δε μου είπες.»

«Σου είπα. Ο Ζορδάμης κάνει… Το όχημά του έχει κάτι το περίεργο… κάνει… πράγματα, μανούβρες στον αγώνα… σα νάναι πειραγμένο, αλλά οι Τεχνομαθείς μάγοι δεν βρήκαν τίποτα στον έλεγχο. Και θέλουμε να μάθουμε τι συμβαίνει.»

Τα μάτια της παράξενης γυναίκας – που το δέρμα της πρέπει να ήταν ολόλευκο, αν δε λάθευε η Ανθίνη – γυάλισαν μέσα από την κουκούλα της. «Ποιοι άλλοι είναι στο κόλπο; Μόνο εσύ κι η οδηγός σου;»

«…Όχι.»

«Ποιοι; Μην παίζεις με την υπομονή μου!» Καθώς η φωνή της δυνάμωσε ελαφρώς, έγινε πιο παράξενη και τρομαχτική από πριν. Τι είχε ο λαιμός της;

«Ο Καλλέργης Βάρντενλοφ. Ραλίστας.»

«Κι ο συνοδηγός του;»

«Ναι.»

«Ποιος άλλος;»

«Κανένας.»

Η παράξενη γυναίκα πίεσε περισσότερο το πιστόλι μέσα στην Ανθίνη. «Ποιος. Άλλος,» επέμεινε.

«Κανένας,» κλαψούρισε η Ανθίνη. «Κανένας! Σε παρακαλώ, σου λέω αλήθεια, μη με σκοτώσεις… Κανένας άλλος…»

Η παράξενη γυναίκα έκανε ένα κοφτό νεύμα με το κεφάλι, πήρε το πιστόλι της μακριά από την Ανθίνη, και μαζί με τον άντρα έφυγαν σαν αδέσποτα σκυλιά ετούτης της βρόμικης περιοχής. Η Ανθίνη διπλώθηκε πάνω στο έδαφος, κουλουριάστηκε, κλαίγοντας, μη μπορώντας να σταματήσει να τρέμει. Νόμιζε πως είχε ακόμα την αίσθηση του πιστολιού της γυναίκας μέσα της.

Ήταν το χειρότερο πράγμα που είχε συμβεί στη ζωή της.

Πέρασε κάποια ώρα προτού καταφέρει να συνέλθει και να σταθεί όρθια, σηκώνοντας το παντελόνι της και προσπαθώντας να ξεμπλέξει από τα μπερδεμένα στενορύμια ετούτης της άθλιας περιοχής.

Ο Ζορδάμης είπε: «Εδώ,» και σταμάτησε πίσω από μια γωνία. «Εσύ, κάτω από τη σκάλα, εκεί – γρήγορα!»

Η Καλλιόπη υπάκουσε, και σχεδόν εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι καθώς σήκωσε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι.

Ο Ζορδάμης σήκωσε την κουκούλα της δικής του κάπας. Και τράβηξε από τα ρούχα του ένα στιλέτο το οποίο είχε πάρει από το δωμάτιό του – μαζί με την κάπα – προτού μπουν στον ανελκυστήρα.

Περίμεναν κι οι δυο τους, σιωπηλά. Περίμεναν ν'ακούσουν τα βήματα του κατασκόπου να πλησιάζουν. Μα τίποτα δεν ακούστηκε πέρα απ'το νιαούρισμα κάποιας γάτας.

Η Καλλιόπη, τελικά, βγήκε απ'την κρυψώνα της και ζύγωσε τον Ζορδάμη. «Δεν έρχεται.»

Ο Ζορδάμης ένευσε, προβληματισμένος. «Μας κατάλαβε, άραγε;… Αλλά πώς;»

«Δεν ξέρω, όμως καλύτερα να φύγουμε από δω, Ζορδάμη – τώρα.»

Εκείνος ένευσε, και διασχίζοντας τα στενορύμια του Μαζέματος με γρήγορο βάδισμα βγήκαν σε μεγαλύτερους δρόμους της Χαρπόβης και κατευθύνθηκαν προς έναν σταθμό ενέργειας. Δεν εντόπισαν κανέναν να τους παρακολουθεί παρότι κοίταζαν τακτικά πίσω τους.

Μας έχασε μέσα στα Μαζέματα; αναρωτήθηκε ο Ζορδάμης. *Δεν αποκλείεται· είναι μπερδεμένη περιοχή…* Ωστόσο, εξακολουθούσε να του μοιάζει περίεργο.

Όταν επέστρεψε στο δωμάτιό του στο *Παλιό Δέντρο,* χωρίς την Καλλιόπη (η οποία πήγε στο δικό της δωμάτιο), ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Οι γαμημένοι φίλοι μας;

Ο Ζορδάμης σήκωσε το ακουστικό αποδεχόμενος την κλήση. «Μάλιστα;»

«*Ο Ζορδάμης;*» ρώτησε μια βραχνή γυναικεία φωνή.

«Ο ίδιος.»

«*Μας ακούει κανένας άλλος;*»

«Όχι.»

«*Σε παρακολουθούν, Ζορδάμη–*»

«Το ξέρω. Μου το είπατε και στη Νίρκωφ.»

«*Το ξέρουμε ότι σου το είπαν και στη Νίρκωφ· μας έχουν ενημερώσει.*»

Κι εγώ που φοβόμουν ότι δεν θα παρακολουθούσατε κάθε μου βήμα… σκέφτηκε ειρωνικά ο Ζορδάμης.

«*Τώρα, όμως, μπορώ να σου πω και ποιοι* ακριβώς *σε κατασκοπεύουν,*» συνέχισε η παράξενη γυναικεία φωνή. «*Ενδιαφέρεσαι;*»
«Ελπίζω μόνο να μη με χρεώσετε για την πληροφορία…»
«*Είναι δωρεάν, επειδή βλέπουμε ότι κάνεις φιλότιμες προσπάθειες.*»
«Τι ωραία… Πες μου, λοιπόν.»
«*Αυτή που σας παρακολουθούσε σήμερα το πρωί είναι η συνοδηγός της ραλίστριας που ονομάζεται Αμαλία Σάρενκωφ. Και στο κόλπο είναι επίσης η ίδια η Αμαλία, ο Καλλέργης Βάρντενλοφ, και ο συνοδηγός του.*»
Τα καθίκια… «Αυτοί μόνο;»
«*Έτσι μάθαμε.*»
«Πώς το μάθατε;»
«*Δική μας δουλειά,*» είπε η γυναικεία φωνή. «*Καλή τύχη, Ζορδάμη.*» Και τερμάτισε την επικοινωνία τους.
«Ο Καλλέργης…» μουρμούρισε ο Ζορδάμης βηματίζοντας μες στο δωμάτιό του. «Αυτό το κάθαρμα!» Κλότσησε το πλάι του κρεβατιού. Αλλά μετά γέλασε. Και τι μπορούσε ν'ανακαλύψει ο Καλλέργης; Τι νόμιζε ότι μπορούσε ν'ανακαλύψει; Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε κρυφτεί από Τεχνομαθείς μάγους· σίγουρα δεν θα δυσκολευόταν να κρυφτεί κι από τον Καλλέργη, την Αμαλία, και τους συνοδηγούς τους!
Ας με παρακολουθούν άμα θέλουν! Θα διασκεδάσουμε κιόλας μαζί τους, εγώ κι η Καλλιόπη!
Γελώντας, βγήκε απ'το δωμάτιό του και πήγε προς της συνοδηγού του.

Μία ώρα πριν από το μεσημέρι, οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους συγκεντρώθηκαν σε μια αμφιθεατρική αίθουσα του *Παλιού Δέντρου* ώστε οι υπεύθυνοι του ράλι να τους ενημερώσουν για τη διαδρομή που θα ακολουθούσε.
Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος είχε μάθει πριν από λίγο ότι κάποιοι είχαν επιτεθεί στην Ανθίνη ενώ εκείνη παρακολουθούσε τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη· ο Καλλέργης τού το είχε πει, και σ'εκείνον η Αμαλία το είχε πει. Δύο άγνωστοι είχαν στριμώξει την Ανθίνη μέσα σε κάτι σοκά-

κια και, απειλώντας την με πιστόλι, την είχαν αναγκάσει να πει ποιοι κατασκόπευαν τον Ζορδάμη. Η Ανθίνη τούς είχε προδώσει όλους…

Ο Ηλιόδρομος, ρίχνοντας τώρα μια ματιά προς τα εκεί όπου καθόταν η Αμαλία, είδε ότι η συνοδηγός της δεν ήταν δίπλα της. Την είχαν τραυματίσει, άραγε; Ήταν χτυπημένη; Ή απλώς είχε τρομάξει;

Ο Ηλιόδρομος έστρεψε το βλέμμα του προς τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη. Έμοιαζαν ατάραχοι κι οι δυο τους. Εύθυμοι κιόλας, ίσως. Ποιοι ήταν αυτοί που επιτέθηκαν στην Ανθίνη; Δεν ήταν αυτοί οι δύο, σίγουρα. Κάποιοι που τους βοηθούσαν; Αλλά ποιοι μπορεί να τους βοηθούσαν; Ήταν ο Ζορδάμης τόσο δικτυωμένος; Ή η Καλλιόπη;

Ο Καλλέργης είχε πει στον Ηλιόδρομο ότι υποπτευόταν αυτούς στους οποίους χρωστούσε ο Ζορδάμης. Αλλά, και πάλι, ποιοι ήταν αυτοί; αναρωτιόταν ο Ηλιόδρομος. Κακοποιοί;

«Όσο πιο γρήγορα βγάλουμε απ'τον αγώνα αυτό το καθίκι, τόσο το καλύτερο!» είχε πει ο Καλλέργης· και τούτα τα λόγια δεν άρεσαν καθόλου στον Ηλιόδρομο.

Οι υπεύθυνοι τού ράλι άρχισαν να μιλάνε, και η προσοχή του στράφηκε τώρα προς αυτούς. Είπαν πως η επόμενη διαδρομή ήταν μικρή σχετικά με τις άλλες που είχαν κάνει ώς τώρα οι ραλίστες: το σημείο ελέγχου βρισκόταν στην Αγκένροβ. Και επίσης η διαδρομή ήταν εύκολη: επάνω στη δημοσιά θα έτρεχαν, αν και θα υπήρχαν κάποια στημένα εμπόδια, ως συνήθως.

«Για να έχουν, όμως, τα πράγματα ενδιαφέρον,» είπε η λευκόδερμη γυναίκα, παίρνοντας τον λόγο από τον γαλανόδερμο άντρα, «πρώτος θα μπορεί να έρθει μόνο όποιος θα μεταφέρει τον Αετό.

»Τον Αετό, για αρχή, θα έχει η Ελοντί Αλλόγνωμη επειδή εκείνη ήταν που έφερε το είδωλο του Θαλράδου στη Χαρπόβη. Ο Αετός δεν είναι παρά ένα ολόγραμμα που θα φαίνεται να φτερουγίζει πάνω από το όχημά της. Σε όλα τα αγωνιστικά οχήματα θα προσαρμοστούν ειδικοί αισθητήρες, τώρα που θα γίνει ο έλεγχος. Αυτοί οι αισθητήρες θα επιτρέπουν στα οχήματα να κλέβουν τον Αετό. Μόλις ένα όχημα περάσει σε απόσταση ενός μέτρου από το όχημα με τον Αετό, ο Αετός θα γίνεται δικός του. Τη θέση του πρώτου στην Αγκένροβ θα πάρει κατευθείαν όποιος έχει τον Αετό μαζί του στο τέλος.»

Ο άντρας με τα καστανά μαλλιά, το μακρύ πρόσωπο, και το λευκόροζ δέρμα είπε: «Παρακολουθήστε μια αναπαράσταση,» και πληκτρολόγησε κάτι επάνω σε μια κονσόλα. Στην οθόνη πίσω από τους τρεις υπεύθυνους του ράλι τρία οχήματα φάνηκαν να τρέχουν σ'έναν χωματόδρομο. Πάνω από το ένα πετούσε ένας μεγάλος, γαλανός αετός – ολόγραμμα καταφανώς. Το όχημα αυτό πήγαινε πρώτο. Τ'άλλα δύο το ακολουθούσαν. Μόλις ένα το έφτασε και πέρασε από σχετικά κοντά του, ο αετός έφυγε από το πρώτο όχημα και πήγε σ'αυτό. Ο αγώνας συνεχίστηκε για μερικά λεπτά ακόμα, με το ένα όχημα να κλέβει το ολόγραμμα του αετού από το άλλο. Ύστερα, η οθόνη έσβησε.

Ένας ραλίστας είπε: «Θα γίνει χάος στην αφετηρία μ'αυτό το πράγμα.»

«Η Ελοντί Αλλόγνωμη θα ξεκινήσει λίγο πριν από τους υπόλοιπους,» εξήγησε η λευκόδερμη γυναίκα, που καθόταν ανάμεσα στους άλλους δύο υπεύθυνους. «Επομένως, απλά θ'αρχίσετε να την κυνηγάτε.»

Ο Φοίνικας, που καθόταν πλάι στην Ελοντί, στράφηκε και τη ρώτησε: «Τι νομίζεις γι'αυτό;»

Εκείνη μειδίασε. Της άρεσε. «Δε θάναι η πρώτη φορά που μας κυνηγάνε.» Αλλά καταλάβαινε ότι ο Ζορδάμης μάλλον θα την έφτανε χωρίς δυσκολία και θα της έκλεβε τον Αετό. Αυτή η διαδρομή, αναμφίβολα, τον εξυπηρετούσε, έτσι όπως έτρεχε το όχημά του.

Πώς μπορώ να τον αποτρέψω;

Μπορούσε, άραγε, να τη βοηθήσει ό,τι την είχε βοηθήσει να καταπολεμήσει το δηλητήριο του φιδιού; Ό,τι την είχε βοηθήσει να βρει το είδωλο;

Αν δεν ήταν όλα ψευδαισθήσεις…

22

Οι ραλίστες συγκεντρώθηκαν στην αφετηρία δύο ώρες μετά την αυγή, στη δυτική όχθη του ποταμού Τούμβρηθ, πέρα από τη γέφυρα που οδηγούσε στη Χαρπόβη.

Ένα μεγάλο πλήθος βρισκόταν τώρα εδώ, στη δυτική όχθη, όπου υπήρχαν μονάχα κάποιοι μικροί οικισμοί και μοναχικά υποστατικά, και η Ελοντί μπορούσε να δει διάφορα πανό υψωμένα, κάποια από τα οποία είχαν επάνω το όνομά της. Ο Φοίνικας ήταν καθισμένος πλάι της, στη θέση του συνοδηγού, και ανάμεσά τους, πάνω από την κονσόλα του *Γρύπα των Δρόμων*, φτερούγιζε ένας μικρός γαλανός αετός. Ένα ολόγραμμα που, όπως τους είχαν πει, έδειχνε ότι το πολύ μεγαλύτερο ολόγραμμα του Αετού φτερούγιζε πάνω από την οροφή του οχήματός τους. *Όταν πάψει να φαίνεται ο μικρός αετός εδώ,* τους είχαν εξηγήσει προτού πάρουν τον *Γρύπα* από το γκαράζ, *σημαίνει πως ούτε ο μεγάλος φαίνεται απέξω· κάποιος σάς τον έχει κλέψει.*

Το όχημα της Ελοντί σταμάτησε τώρα μπροστά από τα υπόλοιπα, ενώ μηχανές μούγκριζαν τριγύρω.

Ένας άντρας στεκόταν σε μια μικρή εξέδρα έχοντας μια σημαία υψωμένη, και μια σφυρίχτρα στα χείλη.

Η Ελοντί περίμενε το σφύριγμα, το οποίο θ’αντηχούσε προτού πέσει η σημαία. Το πόδι της ήταν στο πετάλι, τα γαντοφορεμένα χέρια της στο τιμόνι.

Οι φωνές του πλήθους είχαν καταλαγιάσει. Το φτερούγισμα ενός γρύπα – ή, ίσως, παραπάνω από ενός – ακουγόταν δυνατό από τον ουρανό.

Το σφύριγμα έσχισε την ησυχία.

Το πόδι της Ελοντί σανίδωσε το πετάλι, και ο *Γρύπας των Δρόμων* έφυγε ορμητικά, τρέχοντας επάνω στη δημοσιά που απλωνόταν μπροστά από τη γέφυρα του ποταμού Τούμβρηθ.

Η Ελοντί άρχισε από τώρα να χάνει το σώμα της μέσα στο όχημά της – να μην ξέρει πού το ένα ξεκινούσε και πού το άλλο τελείωνε.

Ο Φοίνικας, μετά από λίγο, είπε: «Έρχονται,» κοιτάζοντας τον καθρέφτη. «Αλλά δεν βλέπω κανέναν να πλησιάζει.» Εννοούσε τους άλλους ραλίστες, φυσικά.

Η Ελοντί είδε το πρώτο από τα στημένα εμπόδια του δρόμου – κάτι καφάσια, το ένα από δω, το άλλο από κει. Τα απέφυγε κάνοντας ζικζακ χωρίς δυσκολία – ακολουθώντας τη ροή του ποταμού της. Αν συνέχιζε ν'ακολουθεί αυτή τη ροή, νόμιζε πως δεν θα κινδύνευε οι υπόλοιποι ραλίστες να τη φτάσουν, με το προβάδισμα που είχε˙ γιατί ο μόνος κίνδυνος ήταν κάτι να την κάνει να μειώσει απότομα την ταχύτητά της: κάποιο από τα εμπόδια, δηλαδή, ή τις στροφές του δρόμου. Αλλά εκείνη κυλούσε γύρω τους όπως το νερό, και η ταχύτητά της έμενε σταθερή.

Ωστόσο, έπρεπε να προσέχει. Δε μπορούσε να φανεί απρόσεχτη τώρα.

Επιπλέον, αυτή η τακτική δεν της εγγυάτο ότι δεν θα την πρόφταινε ο Ζορδάμης. Με το όχημα του Ζορδάμη συνέβαινε κάτι το πολύ παράξενο. *Και δεν έχω κανέναν τρόπο για να τον νικήσω σ'έναν ευθύ δρόμο όπως είναι αυτός…*

Για την ώρα, όμως, ο Φοίνικας δεν την προειδοποιούσε ότι ο Ζορδάμης πλησίαζε, επομένως η Ελοντί είχε μάτια μόνο για τη δημοσιά μπροστά της, συνεχίζοντας να τρέχει σταθερά κι αποφεύγοντας εμπόδια: λάσπες, βράχους, χαλίκια… Ορισμένα ήταν αδύνατο να τα αποφύγει τελείως, κι αισθάνθηκε το όχημά της να τραντάζεται από κάτω της. Αισθάνθηκε τον εαυτό της να τραντάζεται.

Μισή ώρα είχε περάσει, υπολόγιζε η Ελοντί, όταν ο Φοίνικας τής είπε: «Ο Ζορδάμης.»

Η Ελοντί καταράστηκε εσωτερικά, χωρίς να μιλήσει. Από τον τόνο της φωνής του συνοδηγού της καταλάβαινε ότι κάτι αφύσικο συνέβαινε πάλι με το όχημα του Ζορδάμη. Εκείνη, όμως, βρισκόταν πλέον σ'αυτή την κατάσταση που νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει οτιδήποτε,

οτιδήποτε, και η θέλησή της εστιάστηκε στο να μην την προφτάσει ο Ζορδάμης – κάτι να γίνει και να μην την προφτάσει.

Αλλά τίποτα δεν έγινε.

Παρότι έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε να την πάει ο *Γρύπας των Δρόμων,* ο Ζορδάμης βρέθηκε ξαφνικά κοντά της, και το ολόγραμμα του μικρού αετού έπαψε να φτερουγίζει πάνω απ'την κονσόλα της.

Καθώς το όχημα του Ζορδάμη απομακρυνόταν, από πάνω του φαινόταν ο Αετός.

«Μας τον έκλεψε,» είπε η Ελοντί, βλέποντας τον ν'απομακρύνεται με εξωφρενική ταχύτητα–

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η Ελοντί βλέπει ένα θηρίο να τρέχει αντίκρυ της: εξάποδο, με λιγνά ευέλικτα πόδια· ψηλό, με δύο ουρές και τρίχωμα που μοιάζει σκοτεινό, πολύ σκοτεινό, μέσα στην πορφυροπράσινη ακτινοβολία που το περιβάλλει.

«Δεν είναι από εδώ,» της λέει μια φωνή από δίπλα της.

Γυρίζει και βλέπει τον Φοίνικα, αλλά δεν είναι ο Φοίνικας. Το ξέρει πως δεν είναι ο Φοίνικας.

«Ποιος είσαι; Από πού είναι;»

«Από αλλού. Κι εμένα θα έπρεπε να με θυμάσαι.»

Δεν ήταν, όμως, ο Βασιληάς των Ανέμων. Ήταν – φυσικά – ο Θαλράδος. Όπως στο είδωλο. Αλλά η όψη του δεν έμοιαζε καθόλου μ'αυτή του ειδώλου.

(ο χρόνος συνέχισε)

–να χάνεται από το οπτικό της πεδίο πίσω από μια στροφή.

Η Ελοντί τον ακολούθησε, και τον είδε ν'απομακρύνεται ακόμα περισσότερο, προτού τελικά η ταχύτητά του μειωθεί, όταν βρισκόταν πια πολύ, πολύ μακριά.

«Αποκλείεται να τον προλάβουμε τώρα,» είπε η Ελοντί.

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφώνησε ο Φοίνικας. «Τουλάχιστον, ας τερματίσουμε δεύτεροι.»

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, ο Φοίνικας είχε μάθει στην Ελοντί βασική αυτοάμυνα αλλά εκείνη δεν πίστευε πραγματικά ότι ποτέ θα της χρειαζόταν. Εξάλλου, οι δουλειές που έκανε για την Επανάσταση δεν ήταν και πολύ επικίνδυνες. Με τη μεταβίβαση πληροφοριών ασχολείτο κυρίως.

Εκείνη τη νύχτα, όμως, έξω από την Αγκένροβ, προς τα δυτικά, οι ικανότητες που της είχε διδάξει ο Φοίνικας αποδείχτηκαν πολύτιμες για την επιβίωσή της.

Μετέφερε ένα δέμα που της είχε δώσει ένας άντρας στο *Γαλανόφωτο Σπίτι* όταν εκείνη ξεκουραζόταν ύστερα από μια από τις ειδικές εμφανίσεις της (γιατί πλέον δεν παρουσιαζόταν τακτικά). Οδηγούσε το τρίκυκλο όχημα που ακόμα διατηρούσε εκτός από τον *Γρύπα των Δρόμων*· ήταν καλό για μικρές αποστάσεις, ή όταν δεν της χρειαζόταν μεγάλη ταχύτητα – δηλαδή, για καθημερινές δουλειές.

Το γυάλινο σκέπαστρό του ήταν κλειστό από πάνω της, καθώς η Ελοντί πήγαινε, μες στη νύχτα, προς το σημείο όπου εκείνος ο επαναστάτης τής είχε πει ότι έπρεπε να παραδοθεί το δέμα. *Δεκαπέντε χιλιόμετρα δυτικά της πόλης,* της είχε πει, *κοντά στις ράγες του τρένου. Θα δεις ένα παλιό κάρο, σταματημένο. Επάνω στο κάρο θα κάθονται δυο άνθρωποι – μια γυναίκα κι ένας άντρας. Σ'αυτούς θα το παραδώσεις, αφού αρχίσεις το συνθηματικό «Σκοτεινιές κι ερημιές» κι εκείνοι απαντήσουν σωστά. Το ξέρεις, έτσι;*

Φυσικά και το ξέρω, είχε απαντήσει η Ελοντί.

Ο άντρας, οπότε, είχε γνέψει και, αφήνοντάς της το δέμα, είχε φύγει. Η Ελοντί τον ξανάχε δει και πιο πριν μέσα στην Επανάσταση, αλλά ακόμα δεν ήξερε το όνομά του. Ήταν ένας γαλανόδερμος τύπος με μαύρα μαλλιά που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Αποκλείεται να ήταν μικρότερος από σαράντα-πέντε χρονών. Κάποιος πράκτορας που επισκεπτόταν πολλά μέρη της Σεργήλης, μάλλον.

Η Ελοντί είχε τώρα τον προβολέα του οχήματός της αναμμένο, καθώς διέσχισε τα χιλιόμετρα δυτικά της Αγκένροβ, υπολογίζοντας ότι πρέπει λογικά να πλησίαζε στον προορισμό της. Και πράγματι, το φως της αποκάλυψε ένα σταματημένο κάρο πλάι στις ράγες του τρένου οι οποίες περνούσαν κοντά από τη λιθόστρωτη δημοσιά. Η Ελοντί έσβη-

σε τον προβολέα της ενώ μείωνε την ταχύτητά της, πλησιάζοντας προσεχτικά.

Επάνω στο κάρο είχε ήδη παρατηρήσει ότι καθόταν μόνο μία φιγούρα, όχι δύο όπως της είχε πει ο πράκτορας. Ύποπτο, ίσως. Αλλά, όπως και νάχε, όφειλε πάντοτε νάναι επιφυλακτική. Οπλίζοντας το πιστόλι της, το έκρυψε μέσα στο φόρεμά της. Πάτησε το πλήκτρο που άνοιγε το σκέπαστρο του τρίκυκλου και βγήκε, χωρίς να έχει το δέμα στα χέρια της. Ας βεβαιωνόταν πρώτα ότι όντως είχε να κάνει με τους σωστούς ανθρώπους.

Η φιγούρα επάνω στο κάρο είχε στραφεί και την κοίταζε, αλλά το πρόσωπό της δεν φαινόταν καθώς είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη. Η Ελοντί καταλάβαινε ότι επρόκειτο για γυναίκα, από το όλο της παρουσιαστικό. Τα χέρια της ήταν στα γόνατά της καθώς καθόταν, και δεν κρατούσε όπλο.

Η Ελοντί – που κι εκείνη είχε την κουκούλα της δικής της κάπας σηκωμένη, μη θέλοντας κανένας να δει το ομολογουμένως αρκετά γνωστό στη Σεργήλη πρόσωπό της – έκανε δυο επιφυλακτικά βήματα προς το μέρος της άγνωστης, προτιμώντας να μην απομακρυνθεί πολύ από το όχημά της. Σε περίπτωση κινδύνου, θα πηδούσε μέσα και θα έφευγε κατευθείαν, με την όπισθεν.

«Περίμενα δύο εδώ,» είπε η Ελοντί.

«Ο άντρας μου είχε άλλη δουλειά,» απάντησε η άγνωστη.

Η Ελοντί ξεκίνησε το συνθηματικό: «Σκοτεινιές και ερημιές έχουμε περάσει…» και περίμενε απάντηση.

Αλλά η άγνωστη απλώς γέλασε και είπε: «Εντάξει, δε χρειάζονται αυτά. Σε πιστεύω ότι είσαι εσύ. Πες μου ό,τι έχεις να μου πεις.»

Κάτι δεν πάει καλά, σκέφτηκε αμέσως η Ελοντί. Κανένας επαναστάτης δεν αντιδρούσε έτσι˙ κανένας που είχε εκείνη ώς τώρα συναντήσει, τουλάχιστον.

«Απάντησέ μου,» επέμεινε.

Η γυναίκα γέλασε ξανά, ευχάριστα, σαν όλ’ αυτά να της έμοιαζαν πολύ υπερβολικά. Πήδησε από το κάρο και βάδισε προς την Ελοντί. Την ίδια στιγμή, εκείνη νόμισε πως είδε μια κίνηση από τ’αριστερά, από την πίσω άκρη του κάρου.

Παγίδα!

Παντοκρατορικοί!

«Κανείς άλλος δεν μας ακούει,» είπε η άγνωστη, ζυγώνοντας περισσότερο.

Η Ελοντί έκανε ένα βήμα όπισθεν.

Η άγνωστη έβαλε το χέρι της κάτω από την κάπα της – αλλά, καθώς έβγαζε το πιστόλι, το πόδι της Ελοντί είχε ήδη υψωθεί, κλοτσώντας. Η εκπαίδευση του Φοίνικα είχε αμέσως ξυπνήσει μέσα στο μυαλό της, μέσα στο νευρικό της σύστημα.

Το πιστόλι τινάχτηκε από το χέρι της Παντοκρατορικής καθώς το μποτοφορεμένο πόδι της Ελοντί χτυπούσε τον καρπό της, και η Παντοκρατορική οπισθοχώρησε κραυγάζοντας.

Πίσω από το κάρο, πάραυτα, δύο άντρες ξεπρόβαλαν, ένας από τα δεξιά της Ελοντί, ένας από τ'αριστερά. Εκείνη πήδησε μέσα στο τρίκυκλό της και έσκυψε, πατώντας το κουμπί που έκλεινε το σκέπαστρο.

Δυο πυροβολισμοί αντήχησαν, και το σκέπαστρο έσπασε σ'ένα σημείο.

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι στο τέρμα, έχοντας τη φορά των τροχών αντεστραμμένη. Το όχημά της έφυγε ολοταχώς, όπισθεν, ενώ οι δύο Παντοκρατορικοί πυροβολούσαν˙ οι κάννες των πιστολιών τους άστραφταν μες στη νύχτα. Αλλά ο στόχος τους τώρα ήταν κινούμενος, και απομακρυνόταν γρήγορα.

Η Ελοντί, διαγράφοντας ημικύκλιο, στράφηκε προς τ'ανατολικά, γύρισε πάλι τη φορά των τροχών, κι έτρεξε. Πίσω της άκουσε ακόμα μερικές σφαίρες να χτυπάνε το όχημά της, αλλά προφανώς δεν του έκαναν καμια ζημιά που μπορούσε να μειώσει την ταχύτητά του.

Η Ελοντί έβγαλε το τρίκυκλο από τη δημοσιά με την πρώτη ευκαιρία και οδήγησε νότιά της, μέσα στους ερημικούς χωματόδρομους.

Σκατά, σκέφτηκε κοιτάζοντας το σημείο που το σκέπαστρο είχε σπάσει από εκείνη τη σφαίρα. *Αυτό είναι σημάδι.* Δε μπορούσε να οδηγήσει το όχημα έτσι μέσα στην Αγκένροβ˙ οι πράκτορες της Παντοκράτειρας πιθανώς να το εντόπιζαν. *Και ούτως ή άλλως θ'αναζητούν κάποια που οδηγεί τρίκυκλο. Και πόσες τέτοιες θα έρθουν στην Αγκένροβ τώρα, μες στη νύχτα;*

Η Ελοντί αποφάσισε να εγκαταλείψει το όχημά της κάπου στις ερημιές και να το πάρει κάποια άλλη στιγμή, μετά από μέρες. Θα έμπαινε,

επίσης, στην Αγκένροβ από τα νότια, όχι από τα δυτικά όπως ίσως να περίμεναν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. *Ευτυχώς, τουλάχιστον, δεν είδαν το πρόσωπό μου.* Θα ήταν μεγάλο λάθος, τελικά, αν είχε βγει από το όχημα χωρίς την κουκούλα της. Ακόμα και μες στη νύχτα μπορεί να την αναγνώριζαν.

Το σχέδιό της έπιασε. Κανένας δεν τη σταμάτησε απ'το να μπει στην πόλη, ούτε κανένας την κυνήγησε. Κι επιστρέφοντας στο σπίτι της, μέσα στη βαθιά νύχτα πριν από τα ξημερώματα, αναρωτήθηκε τι να περιείχε το δέμα που κουβαλούσε.

Όταν το άνοιξε με προσοχή – η περιέργειά της δεν την άφησε να το κρατήσει κλειστό – είδε χαρτονομίσματα. Δεσμίδες και δεσμίδες ήλιους. Καθώς και μια μικρή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων, που ποτέ δεν έμαθε τι περιείχε γιατί η Ελοντί δεν είχε κανένα πληροφοριακό σύστημα στην κατοχή της.

Αργότερα, μην ξέροντας τι να κάνει με το δέμα, το έδωσε στον Φοίνικα όταν ξανασυναντήθηκαν, κι εκείνος υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε να μεταφερθεί στα σωστά χέρια.

Έμοιαζε περήφανος που οι διδαχές του της είχαν φανεί χρήσιμες για ν'αντιμετωπίσει πράκτορες της Παντοκράτειρας.

«Δεν ήταν δύσκολο, ήταν;» είπε ο Ζορδάμης χαμογελώντας.

Είχε μόλις περάσει σαν άνεμος δίπλα από την Ελοντί, και το ολόγραμμα ενός μικρού αετού είχε παρουσιαστεί πάνω απ'την κονσόλα του οχήματός του, δείχνοντάς του ότι εκείνος τώρα είχε τον Αετό.

«Δεν περιμέναμε να είναι,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη.

«Για λίγο είχα μια ανησυχία, ξέρεις...»

«Τι ανησυχία;»

«Ότι κάτι μπορεί να συνέβαινε με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

«Τι να συνέβαινε, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω – *κάτι.* Οι αισθητήρες που πρόσθεσαν επάνω στο όχημά μας είναι ένα καινούργιο στοιχείο. Ένα στοιχείο που δεν υπήρχε πριν, και που δεν γνώριζα πώς θα αντιδρούσε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* προς αυτό.»

«Στη μηχανή δεν είναι ο δαίμονας;»

«Ναι, αλλά και πάλι…» μόρφασε ο Ζορδάμης μέσα από το κράνος του, έχοντας τα μάτια του εστιασμένα στη δημοσιά και μόνο στη δημοσιά.

«Καλύτερα να κόψεις ταχύτητα,» του είπε η Καλλιόπη, κι εκείνος υπάκουσε.

Έτρεχαν τώρα όπως και τα υπόλοιπα αγωνιστικά οχήματα, αλλά πρώτοι από όλα.

«Βλέπεις την Ελοντί πουθενά;»

Η Καλλιόπη κοίταξε προς τα πίσω. «Πολύ μακριά.»

«Ωραία.» Ο Ζορδάμης δεν επιτάχυνε. «Έχε το νου σου στην ενέργεια.»

«Εννοείται.»

Όταν πέρασε μια ώρα και τρία τέταρτα αφότου είχαν φύγει από την αφετηρία, η Καλλιόπη είχε αλλάξει μία ενεργειακή φιάλη και είχαν στρίψει στη διχάλα της δημοσιάς, κατευθυνόμενοι βόρεια, προς Αγκένροβ. Επάνω στη στροφή ήταν ένα εμπόδιο με μεγάλες πέτρες και ξύλα, αλλά ο Ζορδάμης δεν είχε πρόβλημα να το περάσει, μισοδιαλύοντάς το με τη βοήθεια του *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Τώρα οδηγούσε ήρεμα προς τα βόρεια, καταβροχθίζοντας τα χιλιόμετρα κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς του. Κανένας από τους άλλους ραλίστες δεν τον πλησίαζε, κι αισθανόταν βέβαιος ότι θα έφτανε πρώτος στην Αγκένροβ μαζί με τον Αετό.

Μετά, όμως, παρουσιάστηκαν οι ανεμοβούβαλοι μπροστά του. Μια ολόκληρη αγέλη από αυτά τα μεγάλα φυτοφάγα της Σεργήλης. Σηκώνοντας σύννεφο ολόγυρά τους καθώς έτρεχαν, είχαν ανεβεί εν μέρει στο λιθόστρωτο της δημοσιάς – κι έρχονταν καταπάνω στον Ζορδάμη.

«Μεγάλη Αρτάλη!» αναφώνησε η Καλλιόπη, τρομαγμένη. «Στρίψε!»

«Να στρίψω *πού;*» γρύλισε ο Ζορδάμης, που έβλεπε την αγέλη να φτάνει απ'τη μια άκρη ώς την άλλη. «Γάμα τους· θα τους τσακίσω.»

«*Είσαι σοβαρός;*» ούρλιαξε η Καλλιόπη, αλλά ο Ζορδάμης είχε ήδη αυξήσει την ταχύτητα του οχήματος, σανιδώνοντας το πετάλι και συνεχίζοντας να το πιέζει – επιταχύνοντας κι επιταχύνοντας κι επιταχύνοντας! Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα, σαν να είχαν αρπάξει φωτιά, κι ένα δαιμονικό γέλιο αντήχησε από τη μηχανή.

Η Καλλιόπη έκλεισε τα μάτια. «Όχι, ηλίθιε! Όχι! *Σταμάτα!*»

Ο Ζορδάμης είχε τα δικά του μάτια στενεμένα πίσω από τα σκούρα γυαλιά του καθώς οδηγούσε το αγωνιστικό όχημα σε μετωπική σύγκρουση με την αγέλη. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* γρύλισε θηριωδώς, και το όχημα κουτούλησε πάνω σ'έναν από τους ανεμοβούβαλους. Στον Ζορδάμη και την Καλλιόπη φάνηκε ότι ολόκληρο το σύμπαν τραντάχτηκε. Το μεγάλο ζώο έφυγε προς τα πίσω ενώ αίματα τινάζονταν ολόγυρα, και μέσα από τα αίματα έβγαινε το δαιμονισμένο όχημα, για να κοπανήσει επάνω σ'*ακόμα* έναν ανεμοβούβαλο ο οποίος είχε ήδη χτυπηθεί από το πτώμα του προηγούμενου. Κι άλλο αίμα τινάχτηκε, και το όχημα στροβιλίστηκε επάνω στο λιθόστρωτο της δημοσιάς, καθώς έβγαινε πίσω απ'την αγέλη. Στροβιλίστηκε, στραπατσαρισμένο αλλά με τα τζάμια του, παραδόξως, άθικτα. Χτύπησε, τελικά, σ'έναν μεγάλο βράχο στο πλάι της δημοσιάς, κι έμεινε ακίνητο, βουτηγμένο στη σκόνη και στο αίμα…

Η Ελοντί, που ερχόταν πίσω απ'τον Ζορδάμη, είδε την αγέλη των ανεμοβούβαλων να κατευθύνεται καταπάνω του, και κατάλαβε γιατί τα μεγάλα φυτοφάγα είχαν πάρει ετούτη την κατεύθυνση. *Ακολουθούν τον άνεμο,* σκέφτηκε. Από αυτό προερχόταν το όνομά τους, άλλωστε. Ακολουθούσαν τον άνεμο στη νομαδική τους ζωή στις πεδιάδες της Σεργήλης. Αλλά σπάνια – πολύ σπάνια – ανέβαιναν σε δρόμους και δημοσιές. Ετούτη η περίσταση ήταν, αναμφίβολα, παράδοξη.

Και η Ελοντί αναρωτήθηκε αν εκείνη την είχε προκαλέσει, με την ευχή της να προλάβει τον Ζορδάμη. Σίγουρα, η αγέλη θα τον ανάγκαζε να σταματήσει, για να στρίψει προς τα δεξιά ή προς τ'αριστερά και να απομακρυνθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, προτού τα θηρία τον πατήσουν.

Δεν έγινε, όμως, αυτό που φανταζόταν η Ελοντί: ο Ζορδάμης κατευθύνθηκε *καταπάνω στους ανεμοβούβαλους!*

«Ο ανώμαλος!» άκουσε τον Φοίνικα να λέει δίπλα της, ξαφνιασμένος.

Η Ελοντί δεν μίλησε καθώς έβλεπε το όχημα του Ζορδάμη να τσακίζει τουλάχιστον δύο ανεμοβούβαλους και να περνά πίσω από τη σκόνη που σήκωνε η άγρια αγέλη.

«Στρίψε, Ελοντί!» της είπε ο Φοίνικας. «Στρίψε˙ μη βλέπεις τι κάνει αυτός ο ανώμαλος! Πρέπει ήδη νάχει σκοτωθεί!»

Αλλά η Ελοντί δεν ένιωθε το σώμα της. Ήταν ξανά μια θέληση επάνω στον δρόμο. Ένα πνεύμα της ταχύτητας. Είχε εκείνη την Αίσθηση. Ήταν *ένα* μ'εκείνη την Αίσθηση. Και ήξερε – το *ήξερε* – πως μπορούσε, άνετα, να περάσει μέσα από την αγέλη των ανεμοβούβαλων χωρίς να πάθει το παραμικρό κακό.

«Ελοντί, στρίψε!» φώναξε ο Φοίνικας. «Τι κάνεις;»

«Δε θα μας χτυπήσουν,» είπε μονάχα εκείνη, δίχως να στραφεί ούτε στιγμή να τον κοιτάξει.

«Φυσικά και θα μας χτυπήσουν! Ο ανώμαλος ο Ζορδάμης πρέπει ήδη νάχει σκοτωθεί! Δεν τον είδες πώς πετάχτηκε;»

Η Ελοντί, όμως, δεν απάντησε. Έτρεχε ολοταχώς ενώ η αγέλη ερχόταν επίσης γρήγορα προς εκείνη.

«Στρίψε γαμώτο!»

Η αγέλη ήταν πολύ κοντά της πλέον για να στρίψει, ακόμα κι αν το αποφάσιζε. Αλλά η Ελοντί δεν είχε τέτοιο σκοπό. Τώρα μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε* – και σίγουρα μπορούσε να περάσει ανάμεσα απ'αυτή την αγέλη.

Οι ανεμοβούβαλοι χώρισαν μπροστά της, δημιουργώντας δρόμο για εκείνη, και το όχημά της διέσχισε την αγέλη τους χωρίς ούτε να γρατσουνιστεί.

«Τα πόδια της Λόρκης!» αναφώνησε ο Φοίνικας, κι ακουγόταν ανακουφισμένος. «Δεν το πιστεύω… Πώς…;»

Η Ελοντί είδε τον Ζορδάμη αντίκρυ της, προσωρινά σταματημένο καθώς είχε κοπανήσει σ'έναν βράχο στο πλάι της δημοσιάς. Ο Αετός φτερούγιζε πάνω από το όχημά του. Έχοντας το πόδι της σταθερά πιεσμένο στο πετάλι και ακολουθώντας τη ροή του νοητικού ποταμού της, πέρασε στο ένα μέτρο απόσταση δίπλα από τον Ζορδάμη, και το ολόγραμμα του γαλανού αετού παρουσιάστηκε πάλι πάνω από την κονσόλα της.

Ο Φοίνικας γέλασε. «Αν είναι δυνατόν… Του πήραμε και το πουλί… Αλλά μάλλον δε θα το κρατήσουμε για πολύ, Ελοντί.»

«Μην το λες.» Η Ελοντί είδε έναν παράπλευρο δρόμο – έναν χωματόδρομο στ᾽αριστερά της, δυτικά της δημοσιάς – κι έστριψε εκεί, φεύγοντας από το καλοφτιαγμένο λιθόστρωτο και βάζοντας το όχημά της να τρέξει πάνω σε χώματα και άτσαλες πέτρες, με τους τροχούς του να γρυλίζουν ενώ χοροπηδούσε ολόκληρο σαν αγρίμι.

«Τι κάνεις τώρα, μα τους θεούς; Έχεις τρελαθεί κι εσύ, μου φαίνεται!»

Η Ελοντί είπε: «Δεν υπάρχει κανένας κανόνας του ράλι που να λέει ότι πρέπει να φτάσουμε στην Αγκένροβ μέσω της δημοσιάς, Φοίνικα. Απλώς αυτός είναι ο πιο λογικός δρόμος… αν δεν έχεις κάποιον σαν τον Ζορδάμη στο κατόπι σου. Τώρα, όμως, για εμάς το βασικό δεν είναι να οδηγήσω επάνω σε εύκολο δρόμο˙ το βασικό είναι να μην ξέρει ο Ζορδάμης πού είμαστε, ώστε να μη μπορεί να χρησιμοποιήσει την υπεροχή του στην ταχύτητα εναντίον μας.»

Ο Φοίνικας έμεινε σιωπηλός για λίγο. Μετά είπε, κομπιάζοντας: «…Ναι. Βασικά… έχεις απόλυτο δίκιο. Πώς δεν το σκεφτήκαμε πιο νωρίς;»

Και η Ελοντί την ίδια απορία είχε. Ίσως να ήταν η Αίσθηση που της είχε αποκαλύψει εκείνο που έπρεπε κι οι δυο τους να είχαν δει εξαρχής. «Ορισμένες φορές δεν βλέπεις αυτό που είναι μπροστά σου,» αποκρίθηκε.

«Ξέρεις τούτους τους δρόμους, τουλάχιστον;»

«Νότια της Αγκένροβ; Φυσικά. Έχω τρέξει αρκετές φορές εδώ, δοκιμάζοντας τον εαυτό μου. Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να χαθούμε.»

Ο Ζορδάμης ήταν ζαλισμένος όταν είδε κάτι – ένα όχημα – το όχημα της Ελοντί! – να περνά αστραπιαία από μπροστά του και να συνεχίζει προς τα βόρεια.

«Μας πήραν τον Αετό!» έκανε η Καλλιόπη, που δεν είχε ακόμα συνέλθει από το σοκ της σύγκρουσης με την αγέλη αλλά αυτό το είδε,

καθώς το ολόγραμμα του γαλανού πουλιού είχε εξαφανιστεί από την κονσόλα τους.

«Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης, γαμώ!» γρύλισε ο Ζορδάμης κι ενεργοποίησε πάλι τη μηχανή, η οποία είχε σβήσει ύστερα από την τρομερή σύγκρουση. Το όχημα βρυχήθηκε, και τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα. «Πάμε, *Ρέσ'κρικ'κεκ*! Πάμε!» είπε ο Ζορδάμης, στρίβοντας προς τα βόρεια και τρέχοντας, με την ταχύτητά του να αυξάνεται χωρίς σταματημό.

«Ακόμα δεν το πιστεύω ότι είμαστε ζωντανοί…» μουρμούρισε η Καλλιόπη πλάι του. Το όχημα τους δεν πρέπει παρά να είχε στραπατσαριστεί λιγάκι, ενώ ένα κανονικό όχημα θα είχε, φυσικά, καταστραφεί τελείως μετά από μια τέτοια σύγκρουση.

«Πού σκατά είναι;» φώναξε ο Ζορδάμης. «Πού είναι;» Δεν έβλεπε την Ελοντί πουθενά αντίκρυ του, παρότι αύξανε ολοένα και περισσότερο την ταχύτητά του. «*Εξαφανίστηκε;*»

«Κόψε ταχύτητα!» του είπε η Καλλιόπη. «Κόψε ταχύτητα – θα σκοτωθούμε αυτή τη φορά!» Είχε τρομοκρατηθεί. Αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά, τα σωθικά της να σφίγγονται, και τον τραυματισμένο ώμο της να πονά. Ο Ζορδάμης γινόταν ολοένα και πιο παράτολμος από σημείο ελέγχου σε σημείο ελέγχου αυτού του καταραμένου αγώνα! «*Κόψε ταχύτητα,* γαμώ το κεφάλι σου!»

Ο Ζορδάμης ελάττωσε την ταχύτητά του. «Πού είναι, η καριόλα; Πού εξαφανίστηκε;»

«Η Ελοντί ήταν;»

«Ναι· ποιος άλλος; Βρισκόταν πίσω μας. Πού πήγε, όμως; Αποκλείεται να έτρεξε τόσο γρήγορα που να εξαφανίστηκε απ'το οπτικό μας πεδίο, εκτός αν πέταξε!»

«Θα έστριψε κάπου…» είπε η Καλλιόπη. «Αλλά… περίεργο…» Κι ύστερα κατάλαβε. «Για να μας αποφύγει! Το ξέρει ότι αλλιώς δεν μπορεί να μας νικήσει.»

Ο Ζορδάμης χτύπησε τη γροθιά του στο τιμόνι καθώς μείωνε κι άλλο την ταχύτητα. «Ναι, αυτό πρέπει να έκανε. Και πώς σκατά τώρα θα τη φτάσουμε;» Σταμάτησε το όχημα στο πλάι της δημοσιάς. «Μπορεί ν'ακολουθήσει ένα σωρό διαδρομές έξω από τον κεντρικό δρόμο…» είπε συλλογισμένος.

«Πρέπει όμως να φτάσει στο σημείο ελέγχου της Αγκένροβ, στο τέλος,» είπε η Καλλιόπη.

«Σωστά. Να την περιμένουμε εκεί κοντά, λες, ε;»

«Είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε.»

Ο Ζορδάμης ένευσε, και ξεκίνησε πάλι το όχημά του. Είδε πως η ποσότητα ενέργειας είχε πέσει στο 10,5% και είπε στην Καλλιόπη: «Άλλαξε φιάλη.»

«Πώς το ήξερες ότι η αγέλη θα άνοιγε μπροστά μας;» ρώτησε ο Φοίνικας, καθώς ταξίδευαν βόρεια μέσα στους χωματόδρομους, περνώντας κοντά από χωριά, μικρές πόλεις, πεδιάδες, και κάποια δάση.

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς το ήξερα… Είχα μια αίσθηση…» Τι άλλο μπορούσε να του πει;

«Και το ρίσκαρες έτσι απλά; Αρχίζεις να με τρομάζεις, Ελοντί. Το ξέρω πως κανονικά δεν είσαι τόσο παράτολμη.» Τα λόγια του έμοιαζαν να υπονοούν ότι δεν την πίστευε, ότι νόμιζε πως κάτι τού έκρυβε· η Ελοντί τον γνώριζε από παλιά, και μπορούσε να το καταλάβει. «Τι άλλαξε;»

«Τίποτα,» του είπε ψέματα. «Τι να…; Κοίτα, Φοίνικα, δεν ξέρω, απλώς είχα… είχα την αίσθηση – ήμουν *σίγουρη* – ότι η αγέλη δεν θα μας χτυπούσε.» Και μετά από μια στιγμή πρόσθεσε: «Θυμάσαι εκείνο το φίδι που με δάγκωσε; Και τότε είχα μια παρόμοια αίσθηση καθώς επιστρέφαμε προς τη Νίρβεκ. Νόμιζα ότι το δηλητήριο είχε φύγει από μέσα μου, και, όντως, στο νοσοκομείο μάς είπαν ότι δεν υπήρχε δηλητήριο, ενώ και εσύ και εγώ είχαμε δει το πόδι μου πρησμένο πιο πριν.»

«Δεν καταλαβαίνω πού θες να καταλήξεις. Ότι η αγέλη των ανεμοβούβαλων είχε κάποια σχέση με το δάγκωμα εκείνου του φιδιού;»

Ακούγεται τρελό, σκέφτηκε η Ελοντί. «Και όχι μόνο,» του είπε. «Είχα μια παρόμοια αίσθηση πάλι όταν συναντήσαμε εκείνο τον τύπο στα Φέρνιλγκαν ο οποίος μας οδήγησε στο είδωλο του Θαλράδου. Νομίζω πως *εγώ* προκαλώ κάπως αυτά τα γεγονότα, Φοίνικα. Δε μπορώ να το εξηγήσω αλλιώς.»

«Μη λες ανοησίες,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πώς να τα προκαλείς εσύ; Εξαφανίζεις δηλητήριο φιδιού; Καλείς μυστηριώδεις αγνώστους για να σου δώσουν πληροφορίες; Προστάζεις αγέλες ανεμοβούβαλων;»

Η Ελοντί γέλασε, παρότι ήξερε ότι τίποτα δεν ήταν αστείο.

«Βλέπεις;» είπε ο Φοίνικας. «Είναι ανόητο. Δε μπορεί να ισχύει. Απλώς, κάπως, σου έχει δημιουργηθεί αυτή η εντύπωση.»

Η Ελοντί, όμως, δεν το νόμιζε. Επιπλέον, δεν του είχε μιλήσει για τα οράματά της. Ούτε σκόπευε να το κάνει τώρα. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. *Στην Αγκένροβ, ίσως…*

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη έφτασαν κοντά στο σημείο ελέγχου μετά από μιάμιση ώρα γρήγορης οδήγησης, και σταμάτησαν επάνω σ’ένα ύψωμα έξω από τη δημοσιά. Ο *Ρέσ’κρικ’κεκ* δεν είχε κανένα πρόβλημα να σκαρφαλώσει εκεί. Περίμεναν τώρα, παρακολουθώντας τα οχήματα που περνούσαν. Μόλις έβλεπαν αυτό με τον Αετό, ο Ζορδάμης θα το καταδίωκε, και δεν είχε αμφιβολία ότι θα το πρόφταινε προτού φτάσει στην Αγκένροβ.

«Μου είχες υποσχεθεί να μην ξανασκοτώσεις, και πάλι τα ίδια έκανες,» του είπε η Καλλιόπη, καθώς κάπνιζαν έχοντας τα παράθυρά τους ανοιχτά. Αντίκρυ τους, ένα αγωνιστικό όχημα περνούσε τρέχοντας επάνω στην δημοσιά, αλλά δεν είχε τον Αετό.

«Σου είχα υποσχεθεί να μη σκοτώσω ανθρώπους,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης.

«Και το θεώρησες λογικό να πας να πέσεις *πάνω σε μια αγέλη ανεμοβούβαλων;* Έχει αρχίσει να σαλεύει το μυαλό σου;» *Ή, μήπως, ο* Ρέσ’κρικ’κεκ *σε έχει τρελάνει;* αναρωτήθηκε, άθελά της.

«Η *αγέλη* ερχόταν προς εμένα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Κι επιπλέον, γιατί έχουμε τον δαίμονα;»

«Όχι για να σκοτώνουμε ανεμοβούβαλους!»

«Για να περνάμε με ευκολία όλα τα εμπόδια–»

«Οι ανεμοβούβαλοι δεν ήταν εμπόδιο ακριβώς, Ζορδάμη.»

«Σ’αυτή την περίπτωση, πώς θα τους αποκαλούσες εσύ, Καλλιόπη;»

Εκείνη αναστέναξε. *Δεν έχει νόημα η συζήτηση μαζί του!*

«Γιατί κάνεις έτσι;» της είπε. «Τι κακό συνέβη; Επειδή τρόμαξες λιγάκι;»

«Δεν τρόμαξα!» πετάχτηκε αμέσως η Καλλιόπη, κι αισθάνθηκε άσχημα γιατί ήξερε πως η φωνή της ακούστηκε τσυριχτή, προσβεβλημένη.

Ο Ζορδάμης άκουσε επίσης το προσβεβλημένο τσύριγμα στη φωνή της, και της είπε, επίτηδες: «Είσαι φοβητσιάρα. Μου φαίνεται πως χρειάζομαι για συνοδηγό κάπ–»

«Να πας να γαμηθείς, μαλάκα!» είπε η Καλλιόπη αγριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Ζορδάμης μειδίασε παιχνιδιάρικα.

Θα τον δείρω! γρύλισε εσωτερικά η Καλλιόπη, και πέταξε το τσιγάρο της έξω απ'το παράθυρο.

Ακόμα δύο αγωνιστικά οχήματα φάνηκαν να περνάνε από τη δημοσιά κατευθυνόμενα προς Αγκένροβ. Ο Αετός δεν φτερούγιζε πάνω από κανένα.

«Κοίτα να δεις που στο τέλος θα βγούμε τελευταίοι, έτσι όπως περιμένουμε…» είπε η Καλλιόπη.

«Αν συμβεί αυτό, την έχεις γαμήσει,» της είπε ο Ζορδάμης.

«Τι! Εγώ φταίω τώρα;»

«Εσύ πρότεινες να περιμένουμε.»

«Κάνε ό,τι νομίζεις! Άμα θες ξεκίνα, πήγαινε!»

Ο Ζορδάμης δεν ξεκίνησε. «Τώρα είναι αργά,» είπε. «Ή θα πάρουμε τον Αετό και θα βγούμε πρώτοι, ή… την έχεις γαμήσει.»

Η Καλλιόπη, εξοργισμένη μαζί του, άνοιξε την πόρτα πλάι της και βγήκε από το όχημα. Αλλά δεν απομακρύνθηκε.

«Τι είν' αυτό εκεί πάνω;» είπε ο Φοίνικας.

Είχαν περάσει δυο ώρες και πλησίαζαν πλέον το σημείο ελέγχου της Αγκένροβ, από τους μικρότερους δρόμους νότια της πόλης.

«Ποιο;» ρώτησε η Ελοντί.

«Σταμάτα.»

Η Ελοντί, που πάντα τον εμπιστευόταν, σταμάτησε. «Τι βλέπεις;»

Ο Φοίνικας τής έδειξε κάτι που γυάλιζε πάνω σ'ένα ύψωμα – κάτι που έμοιαζε με όχημα – και φέρνοντας τα κιάλια του στα μάτια το κοίταξε καλύτερα. «Ο Ζορδάμης...» είπε.

«Ο Ζορδάμης;»

«Αυτός είναι. Σίγουρα. Μας περιμένει, πάω στοίχημα. Καιροφυλαχτεί για να μας κυνηγήσει μόλις θα περάσουμε από τη δημοσιά.»

«Μα,» είπε η Ελοντί, «*πρέπει* να περάσουμε από τη δημοσιά. Δεν μπορούμε αλλιώς να φτάσουμε στο σημείο ελέγχου.»

«Δεν υπάρχει άλλος δρόμος να πάρουμε;»

«Θα μπορούσαμε να μπούμε στην Αγκένροβ από τα δυτικά, αντί από τα νότια. Αλλά το σημείο ελέγχου είναι στα νότια, και ίσως να θεωρηθεί αντικανονικό αν έρθουμε μέσα από την πόλη αντί για έξω από αυτήν.»

«Ναι, μάλλον,» ένευσε ο Φοίνικας κατεβάζοντας τα κιάλια του. «Να συνεχίσουμε κανονικά, δηλαδή, ελπίζοντας πως ο Ζορδάμης δεν θα μας προφτάσει;»

«Έτσι όπως είναι η κατάσταση, δε βλέπω τι άλλο μπορούμε να κάνουμε.»

«Πάμε.»

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας.

Μετά από λίγο βγήκε στη δημοσιά, και έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να την πάνε η μηχανή και οι τροχοί του οχήματός της.

«Ο Ζορδάμης έρχεται,» είπε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας από τον καθρέφτη.

Η Ελοντί είχε τα μάτια της εστιασμένα στον δρόμο. Οι πολυκατοικίες της Αγκένροβ άρχισαν να φαίνονται αντίκρυ της. Ένα αγωνιστικό όχημα προηγείτο, παρατήρησε: αυτό του Ζύρου Κερμένη. Αν ήθελε η Ελοντί να τον προσπεράσει έπρεπε να αποφύγει να τον πλησιάσει, γιατί αλλιώς ο Αετός θα μεταφερόταν σ'εκείνον. Όμως η Ελοντί *δεν* ήθελε να τον προσπεράσει˙ δεν υπήρχε λόγος. Και ήλπιζε κι εκείνος να μην της έδινε σημασία.

Φρούδη ελπίδα, δυστυχώς.

Τον είδε να κόβει ταχύτητα. *Προσπαθεί να βρεθούμε πλάι-πλάι, για να μου κλέψει τον Αετό.*

«Πού είν' ο Ζορδάμης;»

«Ζυγώνει,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί άφησε τη ροή του ποταμού να την καθοδηγήσει. Ξέχασε ότι το σώμα της ήταν προέκταση του οχήματός της και το όχημά της προέκταση του σώματός της. Ξέχασε ότι είχε στα χέρια της τιμόνι και στα πόδια της πετάλια˙ ξέχασε ότι έτρεχε επάνω σε τροχούς. Ήταν μια θέληση επάνω στη δημοσιά προς Αγκένροβ.

Ο Ζύρος Κερμένης έχανε ταχύτητα, ο Ζορδάμης αύξανε την ταχύτητά του – η Ελοντί δεν τον έβλεπε αλλά το *ήξερε* – κάπως, το *ήξερε.*

Η ροή του ποταμού…

Κυλάω σαν το νερό…

Ο Ζύρος ήρθε προς το μέρος της, κινούμενος όπισθεν, προσπαθώντας να τη στριμώξει στο πλάι του δρόμου.

Η Ελοντί έκοψε απότομα ταχύτητα, και βρέθηκε πίσω του˙ έστριψε έτσι ώστε να βγει από την άλλη μεριά, για να μην είναι στριμωγμένη – και τον προσπέρασε, αυξάνοντας πάλι ταχύτητα.

Πίσω της, άκουσε τροχούς να τρίζουν και μηχανές να γρυλίζουν.

Ο Φοίνικας γέλασε, έχοντας το κεφάλι του γυρισμένο για να μπορεί να κοιτάζει τι γινόταν. «Ο Ζορδάμης παραλίγο να κουτουλήσει πάνω στον Ζύρο!»

Και δεν είμαστε μακριά τώρα! Η Ελοντί έβλεπε το σημείο ελέγχου αντίκρυ της: έβλεπε τις σημαίες που ανέμιζαν εκεί, έβλεπε τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος, έβλεπε τους τέσσερις γρυποκαβαλάρηδες που φτερούγιζαν από πάνω, έβλεπε τα άλλα αγωνιστικά οχήματα που είχαν ήδη τερματίσει και ήταν σταματημένα εκεί.

Έτρεχε ολοταχώς, και έκοψε ταχύτητα μόνο όταν ήταν *πολύ* κοντά στο σημείο ελέγχου ώστε μετά να μπορέσει να σταματήσει με ασφάλεια διαγράφοντας ημικύκλιο και σηκώνοντας μεγάλο σύννεφο σκόνης ολόγυρά της.

Το πλήθος ζητωκραύγαζε.

Ο Ζορδάμης έφτασε στο σημείο ελέγχου αμέσως μετά˙ και πίσω του, ο Ζύρος Κερμένης.

ΛΗΣΤΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΗ

23

Οι υπεύθυνοι του ράλι στην Αγκένροβ είχαν ενημερωθεί, μέσω γρυποκαβαλάρη, για τις παραβάσεις του Ζορδάμη και της Ελοντί στην προηγούμενη διαδρομή, από τη Νίρκωφ ώς τη Χαρπόβη. Έτσι, βλέποντας τώρα την κατάσταση του οχήματος του Ζορδάμη, αμέσως τον κάλεσαν για να του μιλήσουν, μόλις όλα τα αγωνιστικά οχήματα είχαν συγκεντρωθεί στο γκαράζ όπου θα φιλοξενούνταν.

Ρώτησαν τον Ζορδάμη και τη συνοδηγό του τι έγινε, πού είχαν χτυπήσει, και πώς τόσο αίμα είχε βρεθεί επάνω στο όχημά τους. Ο Ζορδάμης αποκρίθηκε ότι μια αγέλη ανεμοβούβαλων είχε έρθει απρόσμενα καταπάνω τους, μπαίνοντας μες στη μέση της δημοσιάς· τυχεροί ήταν που είχαν γλιτώσει ζωντανοί.

«Η Ελοντί Αλλόγνωμη πώς δεν συνάντησε αυτή την αγέλη;» τον ρώτησε ένας από τους υπεύθυνους. «Πίσω της ερχόσασταν, κύριε Λιγνόρρυγχε, έτσι δεν είναι;»

Ο Ζορδάμης αποκρίθηκε ότι τότε εκείνος πήγαινε *πρώτος*, αλλά όταν η αγέλη τον χτύπησε η Ελοντί τού πήρε τον Αετό.

«Και δεν χτυπήθηκε η ίδια από την αγέλη;»

Ο Ζορδάμης συνοφρυώθηκε. *Πράγματι, είναι περίεργο,* σκέφτηκε. Πιο πριν, μέσα στην έξαψη του αγώνα, δεν είχε περάσει απ'το μυαλό του. «Πρέπει κάπως να την απέφυγε. Δεν ξέρω πώς...»

Οι υπεύθυνοι του ράλι τού υποσχέθηκαν πως θα φρόντιζαν να καθαριστεί το όχημά του και να επισκευαστούν οι ζημιές, που δεν φαίνονταν και τόσο σοβαρές. «Ήσασταν όντως τυχερός, κύριε.»

Αλλά δεν τον είχαν πιστέψει τελείως. Λόγω της παραβατικής συμπεριφοράς του που τους είχαν αναφέρει οι υπεύθυνοι στη Χαρπόβη, ήθελαν να διασταυρώσουν την ιστορία του. Αμέσως. Έτσι, μόλις ο Ζορδάμης έφυγε, ζήτησαν από την Ελοντί να έρθει ενώπιόν τους μαζί με τον συνοδηγό της, κι εκείνη φυσικά δεν έφερε αντίρρηση. Σύντομα στεκό-

ταν μπροστά τους. Οπότε, οι υπεύθυνοι τη ρώτησαν τι είχε συμβεί στο όχημα του Ζορδάμη. Πώς είχε στραπατσαριστεί; Πώς είχε βρεθεί το αίμα επάνω του;

Η Ελοντί επιβεβαίωσε την ιστορία του άλλου ραλίστα: Ο Ζορδάμης είχε συναντήσει μια αγέλη ανεμοβούβαλων, είπε, η οποία είχε ανεβεί στη δημοσιά – ένα αναμφίβολα σπάνιο φαινόμενο.

«Και εκεί ήταν που του πήρατε τον Αετό, κυρία Αλλόγνωμη;»

«Μάλιστα. Ήταν χτυπημένος και είχε σταματήσει για λίγο. Για να είμαι ειλικρινής, νομίζω πως είναι θαύμα που είναι ζωντανός...»

«Εσείς, κύρια Αλλόγνωμη, πώς δεν χτυπηθήκατε από την αγέλη;»

«Όταν πλησίαζα, οι ανεμοβούβαλοι χώρισαν, οι μισοί δεξιά, οι μισοί αριστερά: έτσι πέρασα ανάμεσά τους.»

«Αυτό δεν είναι κάτι που συνήθως κάνουν οι αγέλες ανεμοβούβαλων, νομίζω...»

«Ούτε επάνω στις δημοσιές ανεβαίνουν, συνήθως. Αυτό συνέβη, αυτό σάς λέω.»

Οι υπεύθυνοι του ράλι δεν είχαν άλλες ερωτήσεις να της κάνουν, έτσι άφησαν εκείνη και τον Φοίνικα να φύγουν, και τους ευχήθηκαν καλή ξεκούραση και καλή διαμονή στην Αγκένροβ.

Όταν ο Ζορδάμης μπήκε στο δωμάτιό του, αναμενόμενα πλέον ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Εκείνος πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, μην έχοντας την παραμικρή αμφιβολία για το ποιοι μπορεί να ήταν.

«*Ο κύριος Ζορδάμης;*» ρώτησε μια αντρική φωνή.

«Ο ίδιος.»

«*Ποιοι άλλοι μάς ακούνε;*»

«Κανένας.»

«*Δεν είμαστε καθόλου... εντυπωσιασμένοι με τις επιδώσεις σας, κύριε Ζορδάμη. Αλλά εξακολουθούμε να περιμένουμε τα χρήματα που μας χρωστάτε.*»

«Δε φανταζόμουν ότι θα τα ξεχνούσατε.»

«*Μη μας ειρωνεύεστε, κύριε Ζορδάμη, γιατί ο χρόνος σας τελειώνει,*» είπε ο άγνωστος, και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε απότομα.

Ο Ζορδάμης καταράστηκε.

Αν δεν ήταν αυτοί οι σταλμένοι από τη Λόρκη ανεμοβούβαλοι θα είχε τερματίσει πρώτος! Τώρα, έτσι όπως ήταν η κατάσταση μέχρι στιγμής, είχε τερματίσει πρώτος μόνο δύο φορές από τις τέσσερις. Τις άλλες δύο είχε τερματίσει πρώτη η Ελοντί.

Υπέροχα, γρύλισε εσωτερικά. *Αυτό το ράλι έχει αρχίσει να μοιάζει με σύγκρουση ανάμεσα σ'εμάς τους δύο.*

Ο Ζορδάμης, όμως, δεν σκόπευε να χάσει την πρωτιά στα επόμενα σημεία ελέγχου. Η Ελοντί απλά ήταν τυχερή αυτές τις δύο φορές. Και τέτοια τύχη αποκλείεται να κρατούσε. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα του έδινε τη νίκη. Και τα λεφτά που χρειαζόταν για να ξεπληρώσει αυτούς τους καριόληδες.

Αφού είχαν πάρει το μεσημεριανό τους στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, οι τέσσερις συνωμότες συγκεντρώθηκαν στο δωμάτιο της Αμαλίας για να κουβεντιάσουν.

«Ο Ζορδάμης,» είπε η Αμαλία, καθισμένη στο κρεβάτι, με το ένα πόδι διπλωμένο από κάτω της και το άλλο στο πάτωμα, «ίσως τελικά να μην είναι τόσο μεγάλη απειλή όσο νομίζαμε. Στις δύο τελευταίες διαδρομές η Ελοντί έχει βγει πρώτη. Ίσως η Ελοντί να είναι *μεγαλύτερη* απειλή από αυτόν.»

«Η Ελοντί, όμως,» διαφώνησε ο Καλλέργης, «δεν κάνει τίποτα το ύποπτο. Και το γεγονός ότι νίκησε τον Ζορδάμη σ'ετούτη τη διαδρομή δεν δείχνει παρά τύχη από μέρους της. Μια αγέλη ανεμοβούβαλων ήρθε καταπάνω του!»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αμαλία, «αυτό λένε…»

«Δεν το πιστεύεις; Η ίδια η Ελοντί μάς το είπε, στο εστιατόριο.»

«Εκείνο που μου φαίνεται παράξενο,» εξήγησε η Αμαλία, «είναι ότι η Ελοντί απέφυγε την αγέλη χωρίς να χτυπηθεί, καθώς και ότι κανένας άλλος ραλίστας δεν συνάντησε την αγέλη μετά. Σαν αυτή να διαλύθηκε.»

«Το αποκλείεις;» είπε ο Καλλέργης.

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Αλλά *είναι* περίεργο… Και, τέλος πάντων, δεν νομίζω πως μπορούμε να κάνουμε τίποτα για τον Ζορδάμη. Δε μπορούμε να αποδείξουμε τίποτα για να τον βγάλουμε απ'τον αγώνα.» Λοξοκοίταξε την Ανθίνη, η οποία καθόταν σιωπηλά σε μια καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. «Και ίσως νάναι επικίνδυνο, επιπλέον,» πρόσθεσε η Αμαλία στρέφοντας ξανά το βλέμμα της στον Καλλέργη.

«Εξαιτίας εκείνων των ανθρώπων;»

Η Αμαλία ένευσε. «Εξαιτίας εκείνων των ανθρώπων.»

Ο Καλλέργης ήταν καθισμένος στη δεύτερη καρέκλα του δωματίου, ενώ ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος στεκόταν με την πλάτη στον τοίχο και τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Ο ραλίστας είπε: «Πρέπει να είναι αυτοί απ'τους οποίους πήρε λεφτά, Αμαλία. Αυτοί στους οποίους χρωστάει. Αλλιώς… ποιοι άλλοι μπορεί να είναι; Δεν είχα ακούσει ποτέ ότι είναι τόσο δικτυωμένος. Είχες ακούσει εσύ;»

Η Αμαλία κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά η Ανθίνη κινδύνεψε πολύ στη Χαρπόβη. Δε μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο αυτή την τακτική. Πιθανώς *όλοι* να κινδυνεύουμε.»

«Ίσως αυτό που συνέβη στη Χαρπόβη να μη μπορεί να συμβεί κι αλλού,» υπέθεσε ο Καλλέργης, και άναψε τσιγάρο.

«Γιατί;» έθεσε το ερώτημα η Αμαλία.

«Τι 'γιατί'; Πού μπορεί να έχει ανθρώπους του ο Ζορδάμης; Παντού;»

«Δε νομίζω ότι ήταν τυχαίο το περιστατικό στη Χαρπόβη,» διαφώνησε η Αμαλία. «Ναι, αυτοί οι άνθρωποι πολύ πιθανόν να *είναι* εξαπλωμένοι σε όλες τις πόλεις απ'όπου θα περάσει το ράλι. Δεν είναι 'του Ζορδάμη', όπως τους είπες. Κι αν πρόκειται γι'αυτούς στους οποίους χρωστά…» Σταμάτησε, μοιάζοντας σκεπτική.

Ο Καλλέργης στράφηκε στην Ανθίνη. «Δε σου ανέφεραν τίποτα για το ποιοι είναι;»

Εκείνη ρουθούνισε. «Τι να μου αναφέρουν; Νομίζεις ότι κάναμε πολιτισμένη κουβέντα;» Τώρα που ο τρόμος της είχε περάσει, αισθανόταν έναν μεγάλο θυμό μέσα της γι'αυτό που είχε συμβεί. Δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι τέτοιο πράγμα είχε συμβεί σ'εκείνη! Ένιωθε εξευτε-

λισμένη και χρησιμοποιημένη, και ήθελε κάποιον να κάνει να πληρώσει γι'αυτό. Αλλά τους κακοποιούς μάλλον ποτέ δεν θα τους έβρισκε…

Ο Ηλιόδρομος είπε: «Ίσως η Αμαλία νάχει δίκιο. Ίσως να ήταν καλύτερα αν το αφήναμε το θέμα.»

«Να το *αφήσουμε;*» έκανε απότομα ο Καλλέργης. «Αν το αφήσουμε, ο Ζορδάμης θα νικήσει σε τούτο τον αγώνα, δίχως αμφιβολία!»

«Η Ελοντί–» άρχισε η Αμαλία.

«Το ξέρεις ότι ήταν τυχαίο που η Ελοντί βγήκε πρώτη σ'αυτές τις δύο τελευταίες διαδρομές, Αμαλία! Όπως ξέρεις επίσης ότι το όχημα του Ζορδάμη είναι πειραγμένο. Ακόμα και το γεγονός ότι έπεσε πάνω σε μια αγέλη ανεμοβούβαλων και μετά μπορούσε πάλι να κινηθεί το αποδεικνύει αυτό. Νομίζεις ότι το δικό σου όχημα, ή το δικό μου, θα άντεχε ύστερα από μια τέτοια σύγκρουση;»

Η Αμαλία αναστέναξε. «Ναι, δεν αμφιβάλλω ότι το όχημά του είναι πειραγμένο. Αλλά αν αυτοί οι κακοποιοί τον προστατεύουν… Τι θέλεις να κάνουμε; Εμείς δεν είμαστε κακοποιοί.»

Ο Καλλέργης χτύπησε το χέρι του στο γόνατό του, φανερά τσαντισμένος. «Δε θα τον αφήσω να νικήσει το ράλι με τις ελεεινές μεθόδους του! Ούτε θα φοβηθώ τους καταραμένους κακοποιούς του!»

Η Ανθίνη τον κοίταζε καλά-καλά, και σκέφτηκε: *Θέλει εκδίκηση.* Είχε ακούσει ότι ο Ζορδάμης είχε επιχειρήσει να σαμποτάρει το όχημα του Καλλέργη, στον τελευταίο αγώνα που είχε γίνει στην Ύγκρας. Η Αμαλία και η Ανθίνη βρίσκονταν επίσης εκεί. Ο Καλλέργης ήταν τυχερός που είχε πάρει είδηση αυτούς που προσπαθούσαν να χαλάσουν ύπουλα το όχημά του, και τους είχε κυνηγήσει, μα δεν τους είχε πιάσει. Είχε κατηγορήσει, φυσικά, τον Ζορδάμη ότι εκείνος τούς είχε βάλει να κάνουν τη ζημιά. Αλλά ο Ζορδάμης το είχε αρνηθεί. Η Ανθίνη θυμόταν πολύ καθαρά τη φασαρία που είχε γίνει. Τελικά, τίποτα δεν είχε μπορέσει να αποδειχτεί, αλλιώς ο Ζορδάμης θα είχε χαρακτηριστεί τροχοφονιάς και οι συνέπειες θα ήταν πολύ δυσάρεστες γι'αυτόν…

Η Ανθίνη αναρωτιόταν τώρα αν εκείνοι που είχαν προσπαθήσει τότε να σαμποτάρουν το όχημα του Καλλέργη ήταν από τους ίδιους ανθρώπους που της είχαν επιτεθεί στη Χαρπόβη. Οι ίδιοι κακοποιοί; Η ίδια οργάνωση κακοποιών;

Η Αμαλία έλεγε στον Καλλέργη, καθώς όλα τούτα περνούσαν γρήγορα από το μυαλό της συνοδηγού της: «Κάνε ό,τι νομίζεις. Αλλά εγώ δεν θα συμμετέχω άλλο. Δε θα ξαναβάλω σε κίνδυνο την Ανθίνη, ούτε τον εαυτό μου. Ας νικήσει ο Ζορδάμης τον αγώνα κι ας έρθω εγώ δεύτερη! Δε θα καεί η Σεργήλη.»

Ο Καλλέργης σηκώθηκε όρθιος, νευριασμένος. «Θα δεις ότι κάνεις λάθος!»

«Δεν κάνω κανένα λάθος. Την επόμενη φορά μπορεί να μας σκοτώσουν. Και σε προειδοποιώ κι εσένα νάσαι προσεχτικός.»

Ο Καλλέργης βάδισε προς την εξώπορτα του δωματίου της.

«Καλλέργη!» είπε η Αμαλία.

Εκείνος στάθηκε, γυρίζοντας ξανά για να την ατενίσει.

«Είσαι παλιός ραλίστας. Είσαι *καλός* ραλίστας. Μην πας να σκοτωθείς χωρίς λόγο. Οι επόμενοι αγώνες δεν θα είναι ίδιοι χωρίς εσένα. Σ'έχω πια συνηθίσει.»

«Θα προσέχω,» αποκρίθηκε εκείνος – ακόμα φανερά τσαντισμένος – και, ανοίγοντας την πόρτα, έφυγε απ'το δωμάτιο.

Ο Ηλιόδρομος, όμως, εξακολουθούσε να είναι εδώ, με την πλάτη στον τοίχο και τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

«Τον πιστεύεις;» τον ρώτησε η Αμαλία. Κι όταν εκείνος δεν έδωσε αμέσως απάντηση: «Να τον προσέχεις εσύ, αν δεν προσέχει ο ίδιος.»

«Και να μην ξαναπάς να παρακολουθήσεις τον Ζορδάμη!» πρόσθεσε έντονα η Ανθίνη, που φοβόταν για τον Ηλιόδρομο. «Αν θέλει, ας τον παρακολουθεί ο Καλλέργης μόνος του!»

Το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου – που, φυσικά, μόνο εκείνος μπορούσε ν'ακούσει – του ψιθύρισε: *Ακόμα είναι τσιμπημένη μαζί σου. Πολύ τσιμπημένη.* Όμως ο Ηλιόδρομος δεν είχε τώρα ερωτικά θέματα στο μυαλό του. Ήξερε πως η Αμαλία και η Ανθίνη είχαν δίκιο που τον προειδοποιούσαν, αλλά ήξερε επίσης πως αν διαφωνούσε με τον Καλλέργη θα τσακωνόταν μαζί του, αναπόφευκτα. *Μπορεί να πρέπει να πάψω να είμαι συνοδηγός του, ύστερα απ'αυτό.* Σίγουρα, όμως, όχι μέσα σε τούτο το ράλι. Ο Καλλέργης τον χρειαζόταν ώς το τέλος του αγώνα.

Η Ανθίνη σηκώθηκε απ'την καρέκλα της πλησιάζοντας τον Ηλιόδρομο, αγγίζοντας τους πήχεις του που ήταν σταυρωμένοι μπροστά του. «Μου το υπόσχεσαι;»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ...» είπε διστακτικά εκείνος.
«Μην ξαναπάς να παρακολουθήσεις τον Ζορδάμη! Εντάξει;»
Ο Ηλιόδρομος αναστέναξε. «Θα τσακωθώ με τον Καλλέργη αν του το πω αυτό–»
«Να τσακωθείς, τότε!» του είπε η Ανθίνη. «Καλύτερα να τσακωθείς με τον Καλλέργη παρά να σε σκοτώσουν αυτοί οι κακοποιοί!»
«Και ο Καλλέργης δεν θα μπορεί να συνεχίσει να παρακολουθεί τον Ζορδάμη χωρίς τη βοήθειά σου,» πρόσθεσε η Αμαλία. «Θ’αναγκαστεί να σταματήσει. Θα τον σώσεις, ουσιαστικά, παρότι εκείνος, καθότι ξεροκέφαλος, δεν πρόκειται να το δει έτσι.»

Ο φόβος του Ηλιόδρομου δεν ήταν υπερβολικός.
Όταν, φεύγοντας από το δωμάτιο της Αμαλίας, πήγε στο δικό του δωμάτιο για να ξεκουραστεί, ο Καλλέργης ήρθε και χτύπησε την πόρτα του. Ο Ηλιόδρομος τού άνοιξε και εκείνος, μπαίνοντας, τον ρώτησε πώς σκεφτόταν να παρακολουθήσουν τον Ζορδάμη και τη συνοδηγό του σήμερα, γιατί τα δωμάτιά τους δεν βρίσκονταν σε καλή θέση αυτή τη φορά ώστε να τους κατασκοπεύουν από χαραγμένες πόρτες.
Ο Ηλιόδρομος αποκρίθηκε: «Δε νομίζω ότι πρέπει να συνεχίσουμε την παρακολούθηση, ούτως ή άλλως, Καλλέργη.»
Και τότε τσακώθηκαν οι δυο τους.
«Αυτές οι δύο σ’έβαλαν;» φώναξε ο Καλλέργης. «Σ’έστρεψαν–»
«Κανένας δεν με έβαλε. Από την αρχή σού είχα πει–»
«Πριν, όμως, δεν αρνιόσουν να με βοηθήσεις! Τώρα που μίλησες μ’αυτές–»
«Δεν είπα τίποτα με την Αμαλία και την Ανθίνη–»
«Γιατί τότε δεν ήρθες αμέσως στο δωμάτιό σου;»
«Εντάξει, είπαμε μερικές κουβέντες–»
«Και μπορώ πολύ καλά να φανταστώ τι κουβέντες ήταν αυτές!» είπε ο Καλλέργης. «Η Ανθίνη απλώς τρόμαξε–»
«Με καλό λόγο, Καλλέργη. Μπορούσαν να τη σκοτώσουν. Και μπορούν να σκοτώσουν κι εσένα κι εμένα. Μην είσαι ανόητος. Έχουμε ό-

ντως να κάνουμε με κακοποιούς. Με κάποιου είδους οργάνωση η οποία υποστηρίζει και προφυλάσσει τον Ζορδάμη.»

«Γιατί δεν τον προφύλασσε και στη Νίρκωφ;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί κι εκεί να μας είχαν δει αλλά να μην είχαν αποφασίσει να μας επιτεθούν.»

«Ή μπορεί να μην έχουν *καμία επιρροή* στη Νίρκωφ!» είπε ο Καλλέργης. «Μπορεί μόνο στη Χαρπόβη να μπορούσαν να κάνουν ό,τι έκαναν.»

«Δε θα ήθελα να το ρισκάρω, όμως,» τόνισε ο Ηλιόδρομος.

«Εγώ θα ήθελα. Δε θ'αφήσω αυτό το καθίκι να κερδίσει με τέτοιο τρόπο τον αγώνα!» δήλωσε ο Καλλέργης, κι έφυγε απ'το δωμάτιο χτυπώντας την πόρτα πίσω του.

Ο Ηλιόδρομος αναστέναξε. «Τι νομίζεις για την υπόθεση;» ρώτησε το *β'ζάιλ* του.

Θα συνεχίσει χωρίς εσένα· δεν υπάρχει αμφιβολία, αποκρίθηκε η αγέννητη αδελφή του. *Και ίσως νάναι πιο παράτολμος τώρα…*

Ο Ηλιόδρομος είχε ήδη πάει στην πόρτα, χαράζοντάς την για να κοιτάξει έξω, να δει προς τα πού βάδιζε ο Καλλέργης. Όπως το περίμενε, δεν πήγαινε προς το δωμάτιό του.

«Να τον προσέχουμε, αδελφούλα;»

Θα έχει ενδιαφέρον!

Ο Ηλιόδρομος δεν αμφέβαλλε ότι τέτοια θα ήταν η απάντηση του *β'ζάιλ* του…

Μετά το μεσημεριανό με τον Ζορδάμη στο εστιατόριο του ξενοδοχείου «*Ο Λευκός Δρόμος*», η Καλλιόπη είχε ανεβεί στο δωμάτιό της για να κοιμηθεί. Αλλά δεν μπορούσε· τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα, όχι μόνο από ό,τι είχε συμβεί σήμερα, αλλά από ό,τι είχε συμβεί όλες τις τελευταίες ημέρες. Οι ανεμοβούβαλοι έρχονταν στο μυαλό της – αίματα να πετάγονται, το όχημα να τραντάζεται. Οι άνθρωποι των Φέρνιλγκαν έρχονταν στο μυαλό της – αίματα να πετάγονται, οι τροχοί να γρυλίζουν πατώντας σώματα, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* να γελά ικανοποιημένα, πορφυροπράσινες λάμψεις πίσω από τα κρύσταλλα της κονσόλας. Μια

σφαίρα τρυπούσε τον ώμο της ξανά… και ξανά… και ξανά. Η Ελοντί χτυπούσε το όχημά τους από πίσω, σαν πολιορκητικός κριός…

Η Καλλιόπη είχε ήδη κάνει μπάνιο όταν πρωτοήρθαν στο ξενοδοχείο, αλλά τώρα σηκώθηκε από το κρεβάτι της και έκανε πάλι, μήπως τα νεύρα της καλμάρουν και μπορέσει να κοιμηθεί. Δεν τα κατάφερε, όμως˙ το νερό δεν τη βοηθούσε. Έτσι, ντύθηκε και κατέβηκε στο μπαρ του *Λευκού Δρόμου,* που βρισκόταν στο ισόγειο, δίπλα από τη ρεσεψιόν. Κάθισε σ'ένα τραπεζάκι και παράγγειλε ένα ποτήρι κρασί. Ο χτυπημένος ώμος της την πονούσε σαν να του περνούσαν βελόνες. Τα νεύρα της, σίγουρα τα νεύρα της, έφταιγαν και για τούτο…

Δε μπορώ πια αυτό το ράλι, σκέφτηκε. Αλλά, στην πραγματικότητα, εκείνο που δεν μπορούσε ήταν να βρίσκεται μέσα στο δαιμονισμένο όχημα του Ζορδάμη. Κάθε φορά, κάτι περίεργο συνέβαινε εκεί μέσα. Κάτι τρομαχτικό. *Στο τέλος θα μας σκοτώσει αυτός ο καταραμένος δαίμονας.* Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, και ήπιε ακόμα μια γουλιά από το κρασί της.

Είδε τον Καλλέργη να έρχεται στο μπαρ του ξενοδοχείου και να ρίχνει μια ματιά τριγύρω. Έκανε πως δεν τον πρόσεξε. Ούτως ή άλλως, δεν είχε τίποτα να πει μαζί του. Ανέκαθεν τον αντιπαθούσε, τέτοιος ξιπασμένος μαλάκας που ήταν, αλλά κάποτε είχε επιχειρήσει να του δοθεί ερωτικά – έτσι, για να τον δοκιμάσει – κι εκείνος είχε κάνει πως δήθεν δεν ενδιαφερόταν. Τι καθίκι! Τι περίμενε από την Καλλιόπη; Να συρθεί στα πόδια του; Τελείως μαλάκας…

Τα μάτια του Καλλέργη, τώρα, έμειναν για λίγο επάνω της – *Αναρωτιέται τι να έχασε, τελικά;* – κι ύστερα βάδισε προς τον πάγκο του μπαρ για να πάρει ένα ποτό: έναν Πορφυρό Άνεμο, με πάγο και μια φέτα πορτοκαλιού στο χείλος του ποτηριού.

Η Καλλιόπη άναψε τσιγάρο και απομάκρυνε το βλέμμα της απ'αυτόν. Ο άνθρωπος δεν είχε κανένα ενδιαφέρον έτσι κι αλλιώς. Δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο όμορφος όσο ο Ζορδάμης. Ούτε και τόσο τρελός, ίσως. Αλλά αυτό δεν ήταν παρά ένα μικρό μειονέκτημα του Ζορδάμη, θεωρούσε η Καλλιόπη. Ο Ζορδάμης ήταν, κατά βάθος, πολύ καλό παιδί. Και την έκανε να περνάει καλά… όταν δεν δρούσε ανόητα.

Η Καλλιόπη ξαφνιάστηκε όταν ο Καλλέργης, με το πότο του στο χέρι, ήρθε προς το μέρος της.

«Πώς είναι, λοιπόν, να σε χτυπά αγέλη ανεμοβούβαλων;» τη ρώτησε.

Η Καλλιόπη ρουθούνισε. «Ποτέ δεν ήξερες πώς να ξεκινήσεις μια κουβέντα…»

«Πώς θα την ξεκινούσες εσύ;»

«*Δεν* θα την ξεκινούσα μαζί σου.»

«Να καθίσω;» ρώτησε ο Καλλέργης.

«Όχι,» είπε η Καλλιόπη.

Ο Καλλέργης κάθισε αντίκρυ της.

Τα μάτια της στένεψαν οργισμένα. «Θέλεις κάτι;»

Ο Καλλέργης ήπιε μια γουλιά από τον Πορφυρό Άνεμο. «Απλώς… έχουμε καιρό να τα πούμε, κι αφού έτυχε να είσαι εδώ…»

Προσπαθεί να πάρει πληροφορίες από εμένα; Νομίζει ότι είμαι τόσο ανόητη; Αυτός κι οι φίλοι του που μας κατασκοπεύουν θ'απογοητευτούν. Η Καλλιόπη σκέφτηκε πώς θα μπορούσε να παίξει μαζί του. Ίσως, τελικά, να είχε πλάκα… «Δε φανταζόμουν ότι είσαι απ'τους ανθρώπους που αλλάζουν γνώμη,» του είπε, παίρνοντας μια αργή τζούρα απ'το τσιγάρο της.

Ο Καλλέργης την κοίταξε συνοφρυωμένος, και η Καλλιόπη αναρωτήθηκε τι να περνούσε απ'το μυαλό του. «Δεν αλλάζω γνώμη εύκολα,» είπε εκείνος, «εκτός αν υπάρχει λόγος.»

Η Καλλιόπη φρόντισε το πόδι της να είναι κοντά στο δικό του κάτω απ'το τραπέζι, έτσι ώστε εκείνος να μπορεί να το αισθανθεί. «Τι λόγος;»

«Δε μου είπες, όμως, πώς είναι να σε χτυπά αγέλη ανεμοβούβαλων…»

Κάνει πως δεν καταλαβαίνει. «Όπως μπορείς να φανταστείς.»

«Για να είμαι ειλικρινής, *δεν* μπορώ να φανταστώ. Υποθέτω πως θα ήμουν νεκρός αν με είχε χτυπήσει… Απορώ που ζείτε.»

«Θα μας προτιμούσες νεκρούς, αναμφίβολα.»

Ο Καλλέργης μειδίασε. «Μ'έχεις για τόσο κακό άνθρωπο;»

«Ναι.»

Ο Καλλέργης κούνησε το κεφάλι, ήπιε άλλη μια γουλιά απ'το ποτό του. «Πώς επιβιώσατε από τους ανεμοβούβαλους; Πρέπει να έχετε… πολύ ισχυρό όχημα.»

«Ήμασταν τυχεροί,» είπε η Καλλιόπη. «Η σύγκρουση δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.»

«Ούτε τα τζάμια σας δεν έσπασαν, έμαθα…»

«Ήμασταν τυχεροί, όπως σου είπα. Εσύ πώς περνάς; Διασκεδάζεις με το ράλι;»

«Η ταχύτητα είναι η αγαπημένη μου απασχόληση,» είπε ο Καλλέργης.

«Όπως και να παρακολουθείς γυναίκες στα μπαρ;»

«Νομίζεις ότι σε παρακολουθούσα; Τυχαία ήρθα εδώ.»

Ίσως, σκέφτηκε η Καλλιόπη πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Ο Ζορδάμης δεν σου κάνει παρέα;»

Θέλεις να μάθεις πού είναι; «Ήταν κουρασμένος μετά από τη σύγκρουση με τους ανεμοβούβαλους. Κοιμάται, υποθέτω.»

«Μόνος;»

Τον αγριοκοίταξε. «Μην το παρατραβάς, Καλλέργη.»

Εκείνος μειδίασε. «Παριστάνεις τώρα πως δεν ξέρεις τον Ζορδάμη;»

«Ξέρω τον Ζορδάμη αρκετά καλά, μη φοβάσαι,» τον διαβεβαίωσε η Καλλιόπη. «Από πάνω ώς κάτω. Δεν έχει μειονεκτήματα.» Ήθελε να τον κάνει να ζηλέψει.

«Όπως και το όχημα που χρησιμοποιεί σ'ετούτο τον αγώνα;»

Πιο ετοιμόλογος απ'ό,τι περίμενα… Η Καλλιόπη είχε αρχίσει να διασκεδάζει. «Καλύτερο απ'το δικό σου, σίγουρα.» Ήθελε να τον κάνει να ζηλέψει.

«Και περισσότερο πειραγμένο – σίγουρα.»

«Τι θες να υπονοήσεις; Ότι δεν παίζουμε δίκαια;»

«Τίποτα δεν υπονοώ που δεν είναι άμεσα φανερό.»

«Ναι,» είπε η Καλλιόπη· «το καλύτερο πάντα φαίνεται άμεσα.» Ήθελε να τον κάνει να ζηλέψει.

Και δεν ήξερε ακόμα αν τα είχε καταφέρει. Αλλά τώρα, προτού ο Καλλέργης απαντήσει, ο Ζορδάμης μπήκε στο μπαρ, σαν με την κουβέντα τους σχετικά μ'αυτόν να τον είχαν, κάπως, επικαλεστεί.

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε ενοχλημένη. Δε μπορούσε να συνεχίσει να παίζει με τον Καλλέργη όταν ο Ζορδάμης ήταν εδώ.

«Κοιμάται;» είπε ο Καλλέργης, υπομειδιώντας.

«Μόλις ξύπνησε, προφανώς.»

«Προφανώς...»

Ο Ζορδάμης πλησίασε το τραπέζι τους, ρίχνοντας ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Καλλιόπη και αγριοκοιτάζοντας τον Καλλέργη.

«Ο Καλλέργης,» είπε η Καλλιόπη, «μόλις έφευγε.» Και, κάτω από το τραπέζι, απομάκρυνε το πόδι της από το πόδι του. Ήθελε να τον κάνει να ζηλέψει.

«Ναι,» συμφώνησε ο Καλλέργης, «έχω μια επείγουσα δουλειά – να πάρω άλλο ένα ποτό.» Σηκώθηκε και, με τον Πορφυρό Άνεμο στο χέρι, βάδισε προς τον πάγκο του μπαρ.

Ο Ζορδάμης κάθισε στη θέση του. «Τι κάνεις μ'αυτόν;»

«Εγώ καθόμουν μόνη,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη. «Εκείνος μπήκε και ήρθε κοντά μου˙ δεν τον κάλεσα.»

«Τι ήθελε;»

«Να με ψαρέψει, μάλλον. Ρωτούσε για τους ανεμοβούβαλους. Πώς επιβιώσαμε, πώς ήταν η σύγκρουση. Δεν του είπα τίποτα, μη φοβάσαι.» Ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Δεν περίμενα ότι θα ήσουν τόσο χαζή.»

Ήθελε να τον χαστουκίσει! Αλλά συγκρατήθηκε. Βρίσκονταν σε δημόσιο χώρο. «Εσύ τι ζητάς εδώ;» τον ρώτησε, απότομα.

«Προτιμάς την παρέα του Καλλέργη;»

Η Καλλιόπη δεν απάντησε σ'αυτό, περιμένοντας τη δική του απάντηση.

Ο Ζορδάμης είπε: «Ήρθα για να πάμε ν'αγοράσουμε ενεργειακές φιάλες. Η επόμενη διαδρομή είναι μεγάλη, και δε νομίζω ν'αργήσει να ξεκινήσει. Αύριο μάλλον.»

«Ούτε καν μας έχουν μιλήσει ακόμα οι υπεύθυνοι...»

«Τα οχήματά μας, όμως, τα έχουν κλειδώσει στο γκαράζ για έλεγχο. Υποθέτω πως θα μας μιλήσουν ώς το βράδυ. Πάμε για φιάλες, τώρα;»

Η Καλλιόπη κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. Αναστέναξε. «Ελπίζω κάποιος σταθμός ενέργειας νάναι ανοιχτός. Πάμε.»

Σηκώθηκαν απ'το τραπέζι και έφυγαν.

Ο Καλλέργης, καθισμένος σ'ένα από τα ψηλά σκαμνιά του μπαρ, τους είδε να περνάνε τη μεγάλη πόρτα για να πάνε στη ρεσεψιόν και να βγουν από το ξενοδοχείο. Σηκώθηκε κι εκείνος και, αφήνοντας το ποτό του μισοτελειωμένο, τους ακολούθησε.

Βγαίνοντας όμως στη ρεσεψιόν, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος τον πλησίασε. «Πού πηγαίνεις;» ρώτησε.

«Άλλαξες γνώμη;» Ο Καλλέργης δεν έπαψε να βαδίζει προς την έξοδο του *Λευκού Δρόμου.*

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Όχι ακριβώς. Αλλά σκέφτηκα ότι καλύτερα να σε παρακολουθήσω για να μην κάνεις καμια ανοησία.»

Ο Καλλέργης γέλασε κοφτά. «Δε με *παρακολουθείς* τώρα· βαδίζεις πλάι μου.»

«Όταν βαδίζω πλάι σου ξέρω πού είσαι.»

Καθώς απομακρύνονταν από το ξενοδοχείο – ακολουθώντας τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη από αρκετή απόσταση γιατί οι δρόμοι, λόγω της ώρας, δεν είχαν και πολλή κίνηση – το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου τού είπε: *Κάποιος σάς έχει πάρει από πίσω. Από το ξενοδοχείο. Ένας γαλανόδερμος άντρας που τώρα έχει σηκώσει την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι, όπως εσείς.*

Ο Ηλιόδρομος έριξε μια προσεχτική – πολύ προσεχτική – ματιά πάνω απ'τον ώμο του. Πράγματι, κάποιος κουκουλωμένος άγνωστος φαινόταν πίσω τους. «Μας παρακολουθούν,» είπε στον Καλλέργη. «Αλλά μη γυρίσεις να κοιτάξεις.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι. Ένας άντρας. Μόνος του.»

«Τότε δεν κινδυνεύουμε.»

«Μπορεί νάναι οπλισμένος, Καλλέργη.»

Ο Καλλέργης δεν αποκρίθηκε.

Συνέχισαν ν'ακολουθούν τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη.

Λίγο παρακάτω, το *β'ζάιλ* είπε: *Άλλοι δύο σάς κυνηγάνε. Και πλησιάζουν κι οι τρεις τώρα, με πιο γρήγορο βήμα.*

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε ο Ηλιόδρομος στον Καλλέργη. «Είναι τρεις τώρα, κι έρχονται με φανερή πρόθεση να μας φτάσουν.»

Ο Καλλέργης κοίταξε πίσω. «Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ...» μούγκρισε.

«Πάμε!» είπε ο Ηλιόδρομος, επιτακτικά, κι έστριψε σε μια γωνία, παύοντας να ακολουθεί τον Ζορδάμη.

Ο Καλλέργης ήρθε μαζί του, αν και με φανερό δισταγμό. «Δε θα μάθουμε πάλι πού πηγαίνει...»

«Θα μείνουμε ζωντανοί, όμως. Η Αμαλία είχε δίκιο, τελικά, δεν είχε;»

Ο Καλλέργης δεν μίλησε. Κοίταξε πίσω. «Ακόμα στο κατόπι μας, όποιοι κι αν είναι,» παρατήρησε.

Συνέχισαν να βαδίζουν στους δρόμους της Αγκένροβ, όπου τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά, λόγω της μεσημεριανής ώρας.

Όταν βρίσκονταν κοντά σ'ένα πάρκο, ο Καλλέργης είπε: «Δεν τους βλέπω πια.»

Ο Ηλιόδρομος ήταν σίγουρος πως, έτσι όπως ο ραλίστας κοίταζε πίσω κάθε τόσο, οι διώκτες τους θα είχαν καταλάβει ότι τους είχαν καταλάβει. «Δεν είναι πίσω μας;» ρώτησε – όχι τον Καλλέργη· το *β'ζάιλ* του. «Έχουν φύγει;»

Κανένας δεν σας ακολουθεί πλέον, Ηλιόδρομε, επιβεβαίωσε το πνεύμα της αγέννητης αδελφής του.

«Ναι,» είπε ο ραλίστας, νομίζοντας ότι ο συνοδηγός του μιλούσε σ'εκείνον. «Σου λέω, δεν τους βλέπω.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Πάμε στο ξενοδοχείο.»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ!» μούγκρισε ο Καλλέργης, καθώς περνούσαν από τις παρυφές του πάρκου. «Χάσαμε ξανά τον Ζορδάμη…»

«Είδες, όμως, ότι η Αμαλία έχει δίκιο;»

Ο ραλίστας δεν μίλησε.

Δε βάζει μυαλό με τίποτα! σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος. «Είδες ότι η Αμαλία έχει δίκιο;»

«Ίσως, τελικά, να έχουμε όντως να κάνουμε με κάποιο εξαπλωμένο δίκτυο κακοποιών,» παραδέχτηκε ο Καλλέργης, και δεν το σχολίασε περισσότερο.

24

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε επισκεφτεί την Άκρη, την πόλη στις ακτές του Πορφυρού Κενού. Μαζί με τον Ζορδάμη. Ήταν ο καιρός που αισθανόταν ακόμα τρελά ερωτευμένη μαζί του. Τότε δεν μπορούσε με τίποτα να υποθέσει τι θα γινόταν στο μέλλον με τον ραλίστα της.

Η Ελοντί είχε έρθει στην Άκρη για να τραγουδήσει σ'ένα νυχτερινό κέντρο που ονομαζόταν *Πορφυρή Νύχτα* και βρισκόταν στη δυτική μεριά της Άκρης: ένα καλό κατάστημα, το οποίο πλήρωνε επίσης καλά τους τραγουδιστές του. Η Ελοντί δεν είχε κανένα παράπονο από τις εμφανίσεις της εκεί. Περνούσε ωραία με τα τραγούδια της και τον ενθουσιασμό του κόσμου, και έπαιρνε παραπάνω από ικανοποιητικά χρήματα.

Και ήταν ερωτευμένη.

Με τον Ζορδάμη πήγαν από τη μια μεριά της Άκρης ώς την άλλη. Επισκέφτηκαν ένα σωρό καταστήματα, εστιατόρια, και μπαρ. Ή απλά κάθονταν στο δωμάτιό τους, στο ξενοδοχείο «*Ο Απάνεμος Οίκος*», και έκαναν έρωτα. Βάδισαν αμέτρητες φορές στο λιμάνι, με το Πορφυρό Κενό να ανοίγεται μαγευτικά αντίκρυ τους. Η Ελοντί είχε ακούσει, φυσικά, για το Κενό, και είχε κάποτε δει και μερικές φωτογραφίες, μα εκείνο που τώρα έβλεπαν τα μάτια της δεν μπορούσε να περιγραφεί με λόγια ούτε να αποτυπωθεί σωστά επάνω σε χαρτί, με κανέναν τρόπο. Η Σεργήλη τελείωνε από εδώ και πέρα: η γη και ο ουρανός της εξαφανίζονταν, και μια κόκκινη απεραντοσύνη απλωνόταν ώς εκεί όπου μπορούσε να φτάσει το μάτι. Μια απεραντοσύνη μέσα στην οποία διακρίνονταν σκοτεινά κομμάτια να αιωρούνται. Νησιά. Οι Αιρούμενες

Νήσοι, όπως τις έλεγαν. Μέρη όπου άνθρωποι κατοικούσαν, πολλοί από τους οποίους δεν είχαν φύγει ποτέ από το Πορφυρό Κενό.

Αλλά υπήρχε κι ένα νησί όπου δεν κατοικούσαν άνθρωποι, παρά Κρά'αν, Μυρμήγκια του Κενού. Η Ελοντί δεν τους είχε ποτέ ξαναδεί. Πρώτη φορά τούς αντίκρισε τώρα, που είχε επισκεφτεί την Άκρη μαζί με τον Ζορδάμη. Τους είδε στο λιμάνι, να βγαίνουν από ένα από τα πλοία που αρμενίζουν στο Πορφυρό Κενό. Τρεις από αυτούς. Θα μπορούσες να τους αποκαλέσεις ανθρωπόμορφους, αν και ποτέ δεν θα μπορούσες να τους μπερδέψεις με ανθρώπους. Στέκονταν σε δύο πόδια, αλλά είχαν τέσσερα χέρια, δύο δεξιά, δύο αριστερά. Ήταν κοντύτεροι από τους περισσότερους ανθρώπους, και ένα σκληρό κέλυφος κάλυπτε το σώμα και το κεφάλι τους. Τα μάτια τους ήταν μικρά, κι από το μέτωπό τους δύο κεραίες φύτρωναν. Πίσω τους είχαν μια κοντή ουρά. Οι δύο από τους τρεις που είδε η Ελοντί βαστούσαν δόρατα, αν και είχαν και πιστόλια θηκαρωμένα στις ζώνες.

«Μυρμήγκια του Κενού...» μουρμούρισε, καθώς εκείνη κι ο Ζορδάμης είχαν σταματήσει για να κοιτάξουν τους Κρά'αν.

«Ελπίζω να μην το πεις αυτό εκεί όπου μπορούν να σ'ακούσουν.»

«Γιατί;»

«Δεν τους αρέσει να τους λένε Μυρμήγκια· έτσι ξέρω.»

Η Ελοντί νόμιζε ότι οι Κρά'αν ήταν αποκρουστικοί, καθώς τους έβλεπε να απομακρύνονται από το πλοίο τους για να πάνε να μιλήσουν με δύο ανθρώπους που τους περίμεναν λίγο πιο μέσα στο λιμάνι της Άκρης.

Η ίδια, ευτυχώς, δεν χρειάστηκε να έχει επαφές μαζί τους.

Μια φορά στην *Πορφυρή Νύχτα* μόνο είδε μερικούς απ'αυτούς ανάμεσα στο κοινό της. Αν και οι Κρά'αν δεν έμεναν κατά κανόνα στην Άκρη, την επισκέπτονταν πολλές φορές. Έκαναν εμπόριο με τους ανθρώπους. Έφερναν διαλύτη Κενού – ένα καύσιμο που τα πλοία χρησιμοποιούσαν για να ταξιδεύουν στο Πορφυρό Κενό.

Ο Ζορδάμης τη ρώτησε, ένα απόγευμα που έκαναν ξανά βόλτα στο λιμάνι: «Έχεις ποτέ ακούσει τους Ανέμους του Κενού;»

«Το συγκρότημα;» τον πείραξε, γιατί καταλάβαινε ότι δεν αναφερόταν σ'αυτό.

«Όχι, ανόητη˙ τους *πραγματικούς* Ανέμους. Αυτούς που έρχονται από το Κενό.» Έδειξε προς την κόκκινη απεραντοσύνη αντίκρυ τους. Ένα πλοίο φαινόταν να πηγαίνει προς τα ατελείωτα βάθη της, ενώ ένα άλλο ερχόταν με τα ιστία του φουσκωμένα πάνω και κάτω από το σκάφος.

«Δε θάπρεπε κανονικά να τους ακούμε από εδώ;»

«Δεν τους ακούμε γιατί στην Άκρη υπάρχει ο Ανεμοθραύστης που δεν τους αφήνει να περάσουν. Μερικές φορές, όμως, ορισμένοι Άνεμοι καταφέρνουν να μπουν στην πόλη, και τότε χαμός γίνεται, έχω ακούσει. Κόσμος έχει τρελαθεί.»

«Τι είναι ο Ανεμοθραύστης;»

«Αυτό το τείχος μπροστά μας.»

«Ποιο τείχος;»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Είναι σχεδόν αόρατο. Καταλαβαίνεις ότι υπάρχει εδώ, στην Άκρη, μόνο αν κοιτάξεις το Πορφυρό Κενό από άλλη ακτή, έξω από την πόλη. Οι μάγοι της Άκρης διατηρούν τον Ανεμοθραύστη ενεργό συνεχώς, αλλιώς η πόλη ετούτη δεν θα μπορούσε να υπάρχει, Ελοντί.»

«Σοβαρά; Είναι τόσο επικίνδυνοι οι Άνεμοι;»

«Δεν έχεις ακούσει για την Αλαργινή, που ερειπώθηκε ύστερα από μια τρομερή θύελλα Ανέμων;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Θέλεις να πάμε έξω από την πόλη, ν'ακούσουμε τους Ανέμους;» την προκάλεσε ο Ζορδάμης.

«Μα, αν είναι τόσο επικίνδυνοι...»

«Δε θα πάμε μέσα σε θύελλα, απλώς σε κάποια απροστάτευτη ακτή. Φοβάσαι;» Ο Ζορδάμης όλο παράτολμες ιδέες ήταν, και είχε πάλι εκείνη τη γυαλάδα στα μάτια του που υποσχόταν περιπέτειες.

Η Ελοντί γέλασε και τον φίλησε. «Πάμε!» είπε. «Αύριο το πρωί; Ή θέλεις να πάμε απόψε, μες στη νύχτα;»

«Τολμάς να πας μες στη νύχτα;» είπε, καθώς είχε τα χέρια του τυλιγμένα γύρω της και στέκονταν οι δυο τους στην άκρη μιας προβλήτας, με το Πορφυρό Κενό να ανοίγεται ατέρμονο προς κάθε κατεύθυνση εκτός από τη μεριά της Άκρης.

«Αν τολμάς κι εσύ,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

Έτσι, πήγαν.

Μπήκαν στο όχημα του Ζορδάμη, έφυγαν από την πόλη, και σταμάτησαν σε μια από τις ακτές του Πορφυρού Κενού ανατολικά της. Μια έρημη ακτή, όπου δεν φαινόταν ψυχή και μονάχα τα κρωξίματα κάποιου απόμακρου πουλιού αντηχούσαν. Η Ελοντί, βγαίνοντας από το όχημα, διαπίστωσε ότι ο Ζορδάμης είχε δίκιο: πράγματι, το Πορφυρό Κενό φαινόταν διαφορετικά από εδώ – πιο καθαρά. Σαν στην Άκρη να ήταν, κάπως... θολωμένο. *Ο Ανεμοθραύστης. Αυτή η θολούρα είναι ο Ανεμοθραύστης...*

Η Ελοντί βάδισε προς την άκρη της ακτής, στους απότομους βράχους, εκεί όπου ένα τεράστιο σπαθί έμοιαζε να έχει πέσει κάποτε, πριν από χιλιετίες, διαχωρίζοντας τη Σεργήλη από το Πορφυρό Κενό. Η Ελοντί στάθηκε επάνω σ’έναν από τους βράχους και αφουγκράστηκε. Ένα σφύριγμα ήρθε στ’αφτιά της, κι ένα παράξενο μουρμουρητό γέμισε το μυαλό της. Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε.

«Τους ακούω,» είπε στον Ζορδάμη, μειδιώντας. «Ακούω τους Ανέμους!»

Ο ραλίστας ανέβηκε στον βράχο, δίπλα της, αγκαλιάζοντάς την με το ένα χέρι. «Ναι,» συμφώνησε, «ακούγονται.»

Η Ελοντί, τότε, έκλεισε τα βλέφαρα κι αφουγκράστηκε πιο προσεχτικά, και μετά από λίγο νόμισε ότι οι Άνεμοι δυνάμωσαν – ή ίσως όντως να δυνάμωσαν. Άκουσε τα λόγια τους πιο καθαρά: και δεν ήταν καθόλου καλά λόγια. Την έβριζαν, την κατηγορούσαν. Την κατέκριναν που είχε εγκαταλείψει τη μητέρα της, και η μητέρα της μπορεί να ήταν νεκρή εξαιτίας της, μπορεί οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να την είχαν βρει και να την είχαν σκοτώσει, απλά και μόνο επειδή η Ελοντί ήταν μια εγωίστρια που κοίταζε μονάχα τον εαυτό της και τη δική της επιτυχία. Ήθελε να τραγουδά και να τραγουδά και να τραγουδά, και τίποτ’ άλλο... και τώρα είχε βρει κι αυτόν τον ραλίστα που ο άνθρωπος δεν ήταν με τα καλά του˙ αλλά κι εκείνη δεν θα ήταν καλύτερη για νάναι έτσι ερωτευμένη σαν σκύλα μαζί του.

Η Ελοντί άνοιξε τα μάτια της νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. «Όχι...» ψιθύρισε. «Λένε ψέματα! Ψέματα...»

«Μην τους δίνεις σημασία,» είπε ο Ζορδάμης, αν και η φωνή του ακουγόταν πιεσμένη, ξερή. «Είναι δαίμονες, οι Άνεμοι του Κενού. Όλοι το ξέρουν.»

Ένας Άνεμος τότε ήρθε καταπάνω τους (ήταν ένας, σίγουρα, όχι παραπάνω· η Ελοντί, κάπως, το καταλάβαινε), κάνοντας τα μαλλιά της να κυματίσουν ξέφρενα πίσω της, τραβώντας τα ρούχα της, και γεμίζοντας το μυαλό της με κατηγορίες, κατακρίσεις, και βρισιές. Και το χειρότερο απ'όλα ήταν ότι έμοιαζαν αληθινές. Ο Άνεμος έμοιαζε να τη *γνωρίζει,* να τη γνωρίζει, ίσως, πιο καλά απ'ό,τι η ίδια γνώριζε τον εαυτό της.

Αλλά ήταν ψέματα! Ψέματα! Η Ελοντί το ήξερε πως ήταν ψέματα!

Δίπλα της, ο Ζορδάμης απρόσμενα γρύλισε: «*Φύγε!* Άσε με ήσυχο!»

Η Ελοντί στράφηκε και τον είδε τόσο αγριεμένο όσο ποτέ. Ο Ζορδάμης πήδησε από τον βράχο κι άρχισε να τρέχει μακριά από την ακτή.

Η Ελοντί αμέσως τον ακολούθησε, και τον πρόλαβε λίγο πιο πέρα από το όχημά του. Τύλιξε τα χέρια της γύρω του και τον σταμάτησε. Κάθισαν στη γη, ξέπνοοι κι οι δυο τους, με δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια τους. Οι Άνεμοι εδώ δεν ήταν παρά ένα *πολύ* απόμακρο μουρμουρητό· τα λόγια τους δεν έβγαζαν νόημα.

«Πρέπει να ήταν δυνατός αυτός,» είπε ο Ζορδάμης. «Αλλά είμαστε κι οι δύο ανόητοι, ε, αφού πιστεύουμε τέτοιες ανοησίες... Όλοι το ξέρουν ότι οι Άνεμοι λένε ψέματα.» Προσπάθησε να χαμογελάσει.

Και η Ελοντί προσπάθησε να του επιστρέψει το χαμόγελο. «Ναι,» είπε, και τον φίλησε παθιασμένα. Και κάθε αρνητική επιρροή των Ανέμων έσβησε από το μυαλό της.

Σηκώθηκαν από τη γη ενώ ακόμα φιλιόνταν και γλιστρούσαν τα χέρια τους μέσα στα ρούχα τους. Μπήκαν στο όχημα του Ζορδάμη και έκαναν έρωτα επάνω στο πίσω κάθισμα, σαν να ήθελαν να κοροϊδέψουν – να αψηφήσουν – τους Ανέμους του Κενού, το οποίο δεν ξεκινούσε παρά μερικές δεκάδες μέτρα απόσταση, εκεί όπου η Σεργήλη τελείωνε.

Την επομένη, στο δωμάτιό τους στον *Απάνεμο Οίκο*, καθώς έπαιρναν πρωινό, η Ελοντί είπε: «Αναρωτιέμαι πώς οι ναυτικοί του Κενού μπορούν κι αντέχουν τους Ανέμους.»

«Είναι συνηθισμένοι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Κι άμα κλειστείς μέσα στο πλοίο, έχω ακούσει πως οι Άνεμοι δεν σε φτάνουν παρά μόνο απόμακρα. Επίσης, ορισμένοι ναυτικοί φοράνε ειδικά κράνη που τους προστατεύουν από τους Ανέμους – αλλά όχι οι περισσότεροι. Οι περισσότεροι είναι συνηθισμένοι, όπως σου είπα. Αν και, βέβαια, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που έχουν τρελαθεί. Ειδικά σε θύελλες Ανέμων. Κανένας δεν θέλει να πέφτει σε θύελλες Ανέμων.»

«Πόσες φορές έχεις έρθει στην Άκρη και τα ξέρεις όλ' αυτά;» τον ρώτησε η Ελοντί.

«Τρεις, τέσσερις φορές. Γίνονται ράλι εδώ γύρω, κατά περιόδους.»

«Τώρα, όμως, δεν έχει κανένα ράλι…»

«Τώρα,» είπε καθώς έγερνε για να φιλήσει το πλάι του στόματός της, «ζω το καλύτερο ράλι που έχω γνωρίσει.»

Δεν ξαναπήγαν, φυσικά, ν'ακούσουν τους Ανέμους. Προτίμησαν να είναι πίσω από την προστασία του Ανεμοθραύστη όσο βρίσκονταν στην Άκρη, αγναντεύοντας το Πορφυρό Κενό από το λιμάνι και οργώνοντας κάθε σημείο της πόλης, όταν η Ελοντί δεν τραγουδούσε, τα βράδια, στην *Πορφυρή Νύχτα,* και όταν δεν έκαναν έρωτα στο δωμάτιό τους στον *Απάνεμο Οίκο.*

Ήταν μαγευτικές εκείνες οι ημέρες στην Άκρη…

Η Ελοντί, όπως φαινόταν, θα επισκεπτόταν τώρα και πάλι την Άκρη, αφού εκεί ήταν το επόμενο σημείο ελέγχου του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης. Από τότε με τον Ζορδάμη δεν την είχε ξαναεπισκεφτεί. Εκείνη ήταν η πρώτη της φορά και, μέχρι στιγμής, η τελευταία. Αναρωτιόταν πώς θα ήταν τα πράγματα εκεί τώρα που οι Παντοκρατορικοί είχαν διωχτεί από τη Σεργήλη. Ελάχιστα θα είχαν αλλάξει, υπέθετε. Τα μέτρα ασφαλείας, μάλλον: και όχι αυτά που ήταν για τους Ανέμους. Ο Ανεμοθραύστης, αναμφίβολα, θα εξακολουθούσε να υφίσταται.

Οι υπεύθυνοι του ράλι είχαν συγκεντρώσει όλους τους ραλίστες μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα του *Λευκού Δρόμου* και τους μιλούσαν για τη διαδρομή προς τα νότια, προς την Άκρη. Αυτή τη φορά, όπως φαι-

νόταν, δεν θα υπήρχε τίποτα το περίεργο, τίποτα που η Ελοντί θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί για να ξεπεράσει τον Ζορδάμη. Ήταν μια απλή διαδρομή, με εμπόδια στημένα από τους υπεύθυνους του ράλι. Το μόνο ιδιαίτερο στοιχείο της ήταν το μήκος. Θα έπρεπε να κάνουν τουλάχιστον μία στάση, σε κάποιο μέρος, μέχρι να φτάσουν στο σημείο ελέγχου.

Οι υπεύθυνοι του ράλι στην Αγκένροβ δεν κράτησαν τους ραλίστες περισσότερο από ό,τι χρειαζόταν. Τους είπαν ότι η διαδρομή προς την Άκρη θα ξεκινούσε αύριο, δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, τους ευχήθηκαν καλή τύχη, και τους άφησαν να φύγουν από την αίθουσα.

Η Ελοντί είπε στον Φοίνικα, όταν ανέβηκαν στο δωμάτιό της μέσα στο ξενοδοχείο: «Δε νομίζω αυτή τη φορά να μπορέσουμε να περάσουμε το όχημα του Ζορδάμη…»

«Ας βγούμε δεύτεροι, τότε,» αποκρίθηκε εκείνος, ενώ κάθιζε στη μοναδική καρέκλα του δωματίου.

«Ναι…» είπε η Ελοντί, σκεπτικά, και κάθισε στο κρεβάτι. Αναρωτιόταν αν υπήρχε κάποιος τρόπος να νικήσει πάλι τον Ζορδάμη: κάποιος… μη συμβατικός τρόπος. Τελείως μη συμβατικός. Αν είχε στείλει μια αγέλη ανεμοβούβαλων εναντίον του…. *Αλλά είναι δυνατόν εγώ να την έστειλα; Είναι ποτέ δυνατόν;*

«Φοίνικα…»

«Τι;»

«Θυμάσαι τι σου είπα στον δρόμο, προτού φτάσουμε στην Αγκένροβ; Σχετικά με τα… περίεργα πράγματα που έχουν συμβεί;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας την προβληματισμένα, «θυμάμαι.»

«Δεν είναι μόνο αυτά.»

Ο Φοίνικας συνοφρυώθηκε. «Τι άλλο είναι;» Και η Ελοντί έβλεπε στην έκφρασή του ότι ανησυχούσε γι'αυτήν. Τον ήξερε καλά· μπορούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν.

Φοβάται ότι έχω τρελαθεί; Και μήπως έχει δίκιο; Καθάρισε τον λαιμό της, και του είπε και για τα οράματά της. Για το σκοτωμένο τσακάλι που της είχε μιλήσει· για τον Βασιλιά των Ανέμων που είχε τη μορφή του ίδιου του Φοίνικα· για το απόκοσμο θηρίο που έτρεχε τυλιγμένο

σε πορφυροπράσινη ακτινοβολία· για τον Θαλράδο που πάλι τη μορφή του Φοίνικα είχε.

«Ονειρευόσουν ξύπνια; Ενώ *οδηγούσες;*»

«Δεν ονειρευόμουν,» είπε η Ελοντί, με πεποίθηση. «Δεν ήταν όνειρο. Και… ο χρόνος ήταν σα νάχε *σταματήσει.* Δεν τα έβλεπα αυτά ‘ενώ οδηγούσα’. Δεν… Ήταν σαν να γίνονταν κάπου αλλού, μακριά.»

Η ανησυχία στο πρόσωπο του Φοίνικα εντάθηκε.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε η Ελοντί – απότομα χωρίς να το θέλει. «Ότι είμαι τρελή;»

Ο Φοίνικας κούνησε το κεφάλι. «Όχι… Αλλά…»

«Αλλά;»

«Τι μπορεί να σημαίνουν όλ’ αυτά; Αναρωτιέμαι…»

«Θυμάσαι,» τον ρώτησε η Ελοντί, «εκείνο το τραπουλόχαρτο;» Το τράβηξε από την κωλότσεπη του παντελονιού της. Ακόμα το είχε μαζί της. Το έστρεψε προς το μέρος του. «Ο Βασιληάς των Ανέμων. Το βρήκα μπροστά στο όχημά μου αφότου είχα δει τον Βασιληά των Ανέμων με τη δική σου μορφή.»

Ο Φοίνικας συνοφρυώθηκε πάλι. «Αυτό το είχα ξεχάσει.»

«Ακόμα κι αν ονειρευόμουν με τα μάτια ανοιχτά, πώς θα μπορούσε αυτή να είναι σύμπτωση; Εδώ που τα λέμε, πώς θα μπορούσε να είναι σύμπτωση και το γεγονός ότι εκείνος ο τύπος μάς σταμάτησε στον δρόμο και μας είπε πού βρισκόταν το είδωλο του Θαλράδου;»

«Ίσως και τα δύο να ήταν όντως συμπτώσεις, Ελοντί,» είπε ο Φοίνικας, «αν και, ομολογουμένως, πολύ παράξενες.

»Ξέρεις…» Αλλά σταμάτησε, κατεβάζοντας το βλέμμα του, σα να σκεφτόταν βαθιά.

«Τι;»

«Παλιά,» είπε ο Φοίνικας, υψώνοντας πάλι το βλέμμα του για να την κοιτάξει καταπρόσωπο, «είχα ακούσει ότι μια ιέρεια της Λόρκης έβλεπε τέτοια περίεργα πράγματα. Μυστηριώδεις συμπτώσεις, οιωνούς… Κάτι τρελά, τελείως ανεξήγητα πράγματα…»

«Είχα εκπαιδευτεί κάποτε ως ιέρεια της Αρτάλης· σ’το έχω πει, δεν σ’το έχω πει; Δηλαδή, δόκιμη ήμουν· ποτέ δεν έγινα ακριβώς ιέρεια. Αλλά…» Κόμπιασε.

«Νομίζεις ότι η μαθητεία σου μπορεί να έχει σχέση μ'αυτά που βλέπεις τώρα;»

«Δεν ξέρω… Δεν… Δεν είναι λίγο *αργά,* Φοίνικα; Τόσα χρόνια έχουν περάσει, και… Η *ταχύτητα* είναι που με κάνει να βλέπω ό,τι βλέπω, και… και να προκαλώ αυτές τις συμπτώσεις – αν όντως τις προκαλώ εγώ. Η ταχύτητα.»

«Συμβαίνουν μόνο όταν οδηγείς.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ναι. Όταν *τρέχω,* πολύ, πολύ γρήγορα.»

Ο Φοίνικας ακούμπησε το σαγόνι του στη γροθιά του, κοιτάζοντας πάλι κάτω. «Τι να σου πω;… Ακόμα κι η Λιαρνίδα δε νομίζω να μπορούσε να σου δώσει κάποια απάντηση. Μονάχα αν ρωτούσες κάποιον ιερωμένο, ίσως.» Ατένισε ξανά την Ελοντί. «Κάποια ιέρεια της Αρτάλης, ή της Λόρκης. Αυτά που βλέπεις σαν να προέρχονται από τη Λόρκη δεν είναι; Δε μου είπες ότι ο Βασιληάς των Ανέμων κάτι είπε γι'αυτήν;»

«Είπε ότι είναι ένας απατεώνας που κοιμάται με τη Λόρκη.» Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους. «Αλλά δε νομίζω πως όλ' αυτά σχετίζονται μόνο με τη Λόρκη, Φοίνικα. Και το όχημα του Ζορδάμη… εκείνο το τσακάλι με προειδοποίησε ότι είναι ένας εξωδιαστασιακός δαίμονας. Και σήμερα το είδα να τρέχει έχοντας τη μορφή αυτού του παράξενου θηρίου – ένα τέρας τυλιγμένο σε πορφυροπράσινη ακτινοβολία. *Πορφυροπράσινη,* Φοίνικα.»

«Όπως το φως που μερικές φορές φαίνεται μέσα από το όχημα του Ζορδάμη…»

«Ακριβώς.»

«Δε βγάζει νόημα, όμως. Γιατί, τι είναι το όχημα; Δαίμονας;» Ο Φοίνικας ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Ένα μηχάνημα είναι.»

«Ένα μηχάνημα; Κι όλα αυτά που κάνει;»

«Μα δεν μπορεί νάναι δαίμονας, Ελοντί! Είναι το ίδιο όχημα που είχε φέρει ο Ζορδάμης και σ'άλλα ράλι. Τότε γιατί δεν ήταν δαίμονας;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ελοντί.

«Και οι μάγοι που το έχουν ελέγξει; Δε θα είχαν καταλάβει κάτι τέτοιο;»

«Μπορεί να έψαχναν για το λάθος πράγμα,» είπε η Ελοντί μετά από λίγο.

«Οι Τεχνομαθείς μάγοι ξέρουν από μηχανήματα. Αν δεν ήταν μηχάνημα θα το είχαν καταλάβει αμέσως. Κι αν ήταν *πειραγμένο* μηχάνημα, κι αυτό θα το είχαν καταλάβει.»

«Ναι,» είπε η Ελοντί μορφάζοντας, «ναι...» Αλλά ήταν προβληματισμένη.

«Τα οράματά σου φαίνεται να προσπαθούν να εξηγήσουν κάτι, αλλά δεν είναι ξεκάθαρο τι,» είπε ο Φοίνικας. «Δίνουν μια απλοϊκή, ίσως, απάντηση στις ασυνήθιστες ιδιότητες που έχει επιδείξει το όχημα του Ζορδάμη.»

«Απλοϊκή;»

«Την ίδια απάντηση δεν θα έδινε κι ένας βάρβαρος; Κάτι ανεξήγητο και υπερβολικό δεν θα το απέδιδε σε κάποιου είδους άγνωστη δύναμη;»

Η Ελοντί έμεινε σιωπηλή. Ο Φοίνικας μιλούσε σωστά, αλλά ούτε αυτά που έλεγε εκείνος αποτελούσαν λύση ή εξήγηση. «Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνω αύριο;» τον ρώτησε τελικά.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Να οδηγήσεις όπως συνήθως. Και απόψε ξεκουράσου. Άσε τα νεύρα σου να χαλαρώσουν.» Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Εντάξει;»

Η Ελοντί ένευσε. «Εντάξει.»

Αλλά δεν κράτησε την υπόσχεσή της.

Μισή ώρα αφότου ο Φοίνικας είχε φύγει, κι ενώ ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι της κοιτάζοντας το ταβάνι, της ήρθε μια ιδέα που δεν μπορούσε να αγνοήσει. Σηκώθηκε, φόρεσε τα μποτάκια της, έριξε την κάπα της στους ώμους, και βγήκε απ'το δωμάτιό της και από το ξενοδοχείο, βαδίζοντας μέσα στους σκοτεινιασμένους δρόμους της Αγκένροβ. Πηγαίνοντας σ'ένα κατάστημα που θυμόταν από παλιά.

Το είχε δει μονάχα απέξω· δεν είχε ποτέ μπει μέσα. Θα ήταν, άραγε, ακόμα ανοιχτό; *Πρέπει* να ήταν.

Και όντως, ήταν.

Στη γωνία, ακριβώς όπως η Ελοντί το θυμόταν, ανάμεσα στην Οδό Εσπερίδων και στη μεγάλη Λεωφόρο Νομοθέτη. Ένα κατάστημα που

έμοιαζε με τρύπα μπροστά στα υπόλοιπα πολύ μεγαλύτερα καταστήματα της πόλης. Πουλούσε τράπουλες: παλιές και καινούργιες, σπάνιες και κοινές, απλές και καλλιτεχνικές.

Η Ελοντί, έχοντας την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι – δεν ήθελε κανένας να αναγνωρίσει την Έκπτωτη Ελοντί – μπήκε στο κατάστημα. Εκτός από εκείνη, άλλος ένας πελάτης ήταν εδώ, καθώς και ο ιδιοκτήτης – ένας άντρας με κατάλευκο δέρμα και γκρίζα μούσια και μαλλιά. Το μαγαζί ίσα που τους χωρούσε και τους τρεις, ανάμεσα στις προθήκες και τα ράφια με τις εκατοντάδες τράπουλες, τα δεκάδες βιβλία, και κάποια ζάρια, φυλαχτά, και άλλα μικροαντικείμενα.

Ο λευκόδερμος άντρας ρώτησε την Ελοντί αν έψαχνε κάτι συγκεκριμένο.

Εκείνη έβγαλε από την κωλότσεπή της το τραπουλόχαρτο με τον Βασιληά των Ανέμων. «Έχετε αυτή την τράπουλα;»

«Ναι, φυσικά. Να σας τη φέρω;»

Όταν την έβγαλε από ένα ράφι και την έδωσε στην Ελοντί, εκείνη άνοιξε το μαύρο κουτάκι και κοίταξε τα τραπουλόχαρτα βιαστικά. Δεν άργησε να βρει τον Βασιληά των Ανέμων, και, πράγματι, ήταν ο ίδιος.

«Δεν είναι η σωστή τράπουλα;» ρώτησε ο ιδιοκτήτης, υπομειδιώντας μέσα από τα μούσια του σαν να ήξερε πως *φυσικά* και ήταν η σωστή τράπουλα.

«Ναι. Θα την αγοράσω.» Η Ελοντί την έβαλε πάλι μέσα στο κουτάκι. «Πόσο θέλετε;»

Όταν βγήκε από το κατάστημα, άρχισε να κοιτά τα τραπουλόχαρτα, το ένα μετά το άλλο, καθώς βάδιζε στους δρόμους της Αγκένροβ, τους οποίους ήξερε καλά. Τα οχήματα και οι άνθρωποι που περνούσαν από δίπλα της έμοιαζαν με όνειρο˙ μονάχα οι κάρτες στα χέρια της ήταν αληθινές.

Ο Μαχητής του Πυρός… Το Επτά των Ανέμων… Ο Βασιληάς των Ανέμων… Ένας μπαλαντέρ (μια γυναίκα με κατάλευκα μαλλιά και δέρμα, από τη δεξιά μεριά, μαύρο/κόκκινο καρό, κι από την αριστερή, χρυσό/κόκκινο καρό)… Το Σκήπτρο των Υδάτων… Το Δύο του Πυρός… Η Προφήτισσα της Γης… Το Οκτώ των Υδάτων…

Μετά από κάποια ώρα, η Ελοντί επέστρεψε στον *Λευκό Δρόμο* και πήγε να κοιμηθεί. Ο Φοίνικας είχε δίκιο: έπρεπε να είναι ξεκούραστη για την αυριανή διαδρομή.

Την τράπουλα την άφησε στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι της.

25

Η Συμπαντική Παντοκρατορία είχε διαλυθεί, και καμία εξουσία της δεν απέμενε στη Σεργήλη. Όμως δεν είχαν και όλοι οι Παντοκρατορικοί – ή, μάλλον, *πρώην* Παντοκρατορικοί – διωχτεί από τη διάσταση. Ορισμένοι απ'αυτούς ήταν, άλλωστε, Σεργήλιοι· ορισμένοι άλλοι είχαν ξεμείνει εδώ, μη μπορώντας να επιστρέψουν στις διαστάσεις τους. Και στις δύο περιπτώσεις, προσπαθούσαν να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα.

Αυτή η προσπάθεια προσαρμογής δεν ήταν πάντοτε φιλήσυχη.

Μετά από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο που είχε ξεσπάσει στη Σεργήλη, πολλοί είχαν συνηθίσει στη μάχη, στη σύγκρουση. Κάποιοι ποτέ δεν θα μπορούσαν να ξεσυνηθίσουν. Και κάποιοι θεωρούσαν τη βία προσοδοφόρο επάγγελμα.

Ο Αρδάνης Μετάλλιος ήταν κάποτε λοχαγός στον Παντοκρατορικό Στρατό, και τώρα μισθοφόρος, φονιάς, και, κυρίως, ληστής. Στον τελευταίο πόλεμο – που ήταν από τους αγριότερους που είχε ποτέ δει η Σεργήλη – είχε χάσει το δεξί του χέρι, έτσι τον αποκαλούσαν πλέον *ο Μονόχειρας,* παρότι, συγκεντρώνοντας αρκετά χρήματα από τις ληστείες του, είχε καταφέρει να φτιάξει ένα μηχανικό δεξί χέρι με τη βοήθεια του Μερίκιου'μορ, ενός Τεχνομαθή μάγου που ήταν φίλος του και που παλιά υπηρετούσε την Παντοκράτειρα και πολλές φορές είχε πολεμήσει μαζί με τον Αρδάνη. Κι οι δυο τους τώρα είχαν περάσει τα σαράντα, αλλά δεν είχαν βρει καλύτερη δουλειά απ'το να σκοτώνουν για να ζουν.

Μαζί τους ήταν κι αρκετοί άλλοι πρώην Παντοκρατορικοί πολεμιστές, καθώς και μερικοί κακούργοι της νότιας Σεργήλης. Ανάμεσά τους και μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, η Χαρκάνιθ'χοκ, που καταγόταν από τη Μοργκιάνη και έλεγε ότι προσπαθούσε να μαζέψει

λεφτά για να επιστρέψει στη διάστασή της˙ αλλά ποτέ τα λεφτά δεν ήταν αρκετά, ή δεν μπορούσε να πάρει την απόφαση. Κι αυτή είχε υπηρετήσει πολλά χρόνια στους στρατούς της Παντοκράτειρας. Πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα πλέον, απ'ό,τι ήξεραν οι άλλοι. Κατάμαυρη στο δέρμα με πράσινα μαλλιά που συνήθως έδενε σφιχτό κότσο πίσω από το κεφάλι της. Τα μάτια της ήταν σαν σχισμάδες επάνω στο πρόσωπό της, και πάντοτε είχε από κοντά το ραβδί της με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα, όπως όλοι οι Διαλογιστές.

Συνολικά, οι ληστές – που κατά περίσταση ήταν και μισθοφόροι, καθώς και πληρωμένοι φονιάδες – αριθμούσαν καμια πενηνταριά. Διέθεταν, επίσης, τρεις εκπαιδευμένους γρύπες και πέντε οχήματα: ένα που είχε πυροβόλα και θα μπορούσε να θεωρηθεί άρμα μάχης˙ δύο φορτηγά˙ και δύο δίκυκλα.

Η συμμορία του Αρδάνη Μετάλλιου του Μονόχειρα.

Λυμαίνονταν τις περιοχές από την Αγκένροβ ώς την Άκρη, μη μένοντας πουθενά για πολύ, ώστε να μη μπορούν να εντοπιστούν από τις τοπικές αρχές. Μέχρι στιγμής, τα κέρδη τους δεν ήταν άσχημα. Επιβίωναν.

Και τώρα ο Αρδάνης είχε ακούσει για το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, κι αφού το είχε συζητήσει με τους έμπιστούς του – τον Μερίκιο'μορ, τη Χαρκάνιθ'χοκ, την Ελίζα, και τον Σίρκαλ – είχαν αποφασίσει να στήσουν ενέδρα στους ραλίστες προτού φτάσουν στην Άκρη. Τα αγωνιστικά οχήματα ήταν, συνήθως, καλοφτιαγμένα, με τρομερές μηχανές και τροχούς. Θα μπορούσαν να τα πουλήσουν σε μεγάλη τιμή: όχι, βέβαια, μέσα στη Σεργήλη (από φόβο μην τους εντοπίσουν) αλλά σε άλλες διαστάσεις. Περνούσαν έμποροι από εδώ που έρχονταν από ό,τι διάσταση μπορούσες να φανταστείς˙ η Σεργήλη ήταν συμπαντικό σταυροδρόμι – κανένας δεν το αμφέβαλλε.

Επίσης, ακόμα κι οι ίδιοι οι ραλίστες θα μπορούσαν να τους αποφέρουν έσοδα. Στη Φενηνάρκια οι πλούσιοι αγόραζαν δούλους. Δεν υπήρχε, βέβαια, άμεση σύνδεση ανάμεσα στη Σεργήλη και στη Φενηνάρκια, αλλά *υπήρχε* διαστασιακό πέρασμα από Σεργήλη προς Σάρντλι, και από Σάρντλι προς Φενηνάρκια. Ο Αρδάνης θα έπρεπε απλώς να βρει τα σωστά άτομα για να πουλήσει τους δούλους του. Αλλά, ακόμα κι αν οι

ραλίστες τελικά δεν χρησίμευαν ως δούλοι, δεν πείραζε˙ θα τους σκότωνε, ή θα έβρισκε κάποια άλλη χρησιμότητα γι'αυτούς.

Γύρω στα τριακόσια χιλιόμετρα απόσταση από την Άκρη, λοιπόν, οι ληστές του Μονόχειρα έστησαν την ενέδρα τους, ανατολικά και δυτικά της δημοσιάς.

Και περίμεναν.

Οι ραλίστες δεν θ'αργούσαν να πέσουν στα δίχτυα τους. Ο Αρδάνης είχε μάθει ότι χτες το μεσημέρι είχαν έρθει στην Αγκένροβ. Ο Σίρκαλ, που παρακολουθούσε εκεί, τους είχε δει, και μετά είχε επιστρέψει προς τα νότια ολοταχώς, επάνω στο δίκυκλό του. Νύχτα είχε φτάσει στον καταυλισμό του Αρδάνη, φανερά κουρασμένος από τη γρήγορη οδήγηση. Ήταν παλιά στρατιώτης και τώρα ληστής: ποτέ ραλίστας.

Δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, οι ραλίστες συγκεντρώθηκαν στην αφετηρία δυτικά της Αγκένροβ, πλάι στη δημοσιά, με τις ράγες του τρένου αντίκρυ τους. Οι μηχανές των οχημάτων τους μούγκριζαν. Γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν από πάνω τους, φωτογραφίζοντας ή αποθηκεύοντας κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς. Ένα μεγάλο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο πίσω από την αφετηρία.

Ο άντρας επάνω στη μικρή εξέδρα ύψωσε τη σημαία του.

Την κατέβασε.

Η Ελοντί σανίδωσε το πετάλι και το όχημά της έφυγε σαν τον άνεμο, ενώ κάθε της ένστικτο ακολουθούσε τη ροή του ποταμού που ήταν, συγχρόνως, μέσα στο μυαλό της και παντού γύρω της. Απέφυγε το προσπέρασμα του Καθάριου Μονοβάτη˙ προσπέρασε τον Ζορδάμη (που τώρα φαινόταν να κινείται κανονικά, όπως όλοι)˙ προσπέρασε την Άλβα Σιριφάνδη˙ έτρεξε, για λίγο, πλάι-πλάι με τη Χοαρκίδα Εύψυχη, και μετά την πέρασε κι αυτήν˙ απέφυγε ένα εμπόδιο˙ και ο Καλλέργης, απρόσμενα, βγήκε μπροστά της κι έπειτα κατάφερε να απομακρυνθεί. Ήταν καλός οδηγός, δίχως αμφιβολία, και το όχημά του γρήγορο.

Η Ελοντί άρχισε να αισθάνεται πως έχανε το σώμα της μέσα στο όχημά της, κι ύστερα από μερικές δεκάδες χιλιόμετρα οδήγησης ακόμα,

ξέχασε τελείως ότι είχε σώμα: έγινε μια θέληση επάνω στη δημοσιά, αποφεύγοντας εμπόδια, προσπαθώντας να εμποδίσει άλλους ραλίστες απ'το να την προσπεράσουν, ενώ κι η ίδια προσπαθούσε να περάσει μπροστά από άλλους.

Η αρχή της διαδρομής ήταν, ομολογουμένως, άγρια, όλο αντιπαλότητα και κόλπα από τους ραλίστες. Μετά από κανένα μισάωρο, όμως, όταν βρίσκονταν πάνω από εκατό χιλιόμετρα απόσταση από την Αγκένροβ, το χάος ελαττώθηκε αισθητά, όπως και οι ταχύτητες με τις οποίες έτρεχαν, γιατί ήξεραν πως η διαδρομή δεν ήταν καθόλου μικρή και, ύστερα από το ξεκίνημα, δεν υπήρχε λόγος να εξοντωθούν.

Η Ελοντί ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της ήρεμα, και όχι μόνο δεν αισθανόταν κουρασμένη, αλλά ένιωθε και μια δυνατή ευφορία να την πλημμυρίζει: μια μεγάλη χαρά, μια ευτυχία. Ήταν ξανά μια θέληση επάνω στον δρόμο. Ήταν ολοκληρωμένη! Νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει τα πάντα. Ν'αγγίξει τους ουρανούς, να μετακινήσει τα σύννεφα, να μιλήσει στους θεούς…

Τότε ήταν που ο Ζορδάμης άρχισε τα συνηθισμένα του κόλπα.

Η Ελοντί τον είδε ξαφνικά να ξεπροβάλει μπροστά της ερχόμενος *έξω* από τη δημοσιά, με εξωφρενική ταχύτητα. Είχε διασχίσει την ύπαιθρο λες και ήταν πλακόστρωτο!

(ο χρόνος σταμάτησε)

Το εξάποδο θηρίο, τυλιγμένο μέσα στην πορφυροπράσινη ακτινοβολία, γυρίζει το κεφάλι του και την ατενίζει.

Χαίτη περιβάλλει αυτό το κεφάλι – χαίτη από πορφυροπράσινες φλόγες – και τα μάτια του είναι δύο σκοτεινές τρύπες, ενώ ένας λίθος αστράφτει επάνω στο μέτωπό του, και δυο μικρά κέρατα φυτρώνουν δεξιά κι αριστερά του λίθου.

Κάτω από το πιγούνι του τέρατος κρέμεται ένα γένι. Τα σαγόνια του ανοίγουν και μια μακριά γλώσσα βγαίνει, κάνοντας πέρα-δώθε.

Το θηρίο γελά, τη χλευάζει.

«Τι με κοιτάζεις, καταραμένη σκρόφα της Σεργήλης; ΤΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙΣ;»

Η φωνή του είναι τρομαχτική.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί ξεροκατάπιε, νιώθοντας έναν τρόμο μέσα της σαν παγωμένα δόντια. *Τι σκατά είναι αυτό το πράγμα; Και... και πώς το ξέρει ότι το βλέπω;*

Η Ελοντί έμεινε εστιασμένη στον δρόμο μπροστά της. Έγινε πάλι μια θέληση επάνω στη δημοσιά.

Ενώ το όχημα του Ζορδάμη απομακρυνόταν με εξωφρενική ταχύτητα.

Ο Καλλέργης απέφυγε τα μεταλλικά βαρέλια που ήταν μες στη μέση του δρόμου, χωρίς ν'αγγίξει ούτε ένα από αυτά και ελαττώνοντας ελάχιστα την ταχύτητά του για το απαραίτητο ζικ-ζακ. Ύστερα, όμως, αναγκάστηκε να την ελαττώσει περισσότερο, γιατί, αμέσως πίσω από τα βαρέλια, λάδια ήταν απλωμένα απ'τη μια άκρη της δημοσιάς ώς την άλλη.

«Παραήταν αυτό...» σχολίασε ενώ οι τροχοί του οχήματός του ακούγονταν να γρυλίζουν.

Ο Ηλιόδρομος δεν μίλησε. Από τον καθρέφτη είδε ένα όχημα να έρχεται πίσω από τα βαρέλια. *Ποιος...;*

Τα βαρέλια τινάχτηκαν από δω κι από κει σαν ενισχυμένο φορτηγό να τα είχε χτυπήσει (και δεν πρέπει να ήταν άδεια· μάλλον περιείχαν χώμα).

Ο Ζορδάμης!

Ο Ηλιόδρομος τον είδε, από τον καθρέφτη, να διασχίζει τα λάδια χωρίς να κόψει ταχύτητα στο ελάχιστο και χωρίς το όχημά του να γλιστρήσει καθόλου. *Απίστευτο!*

«Μας έρχεται ο Ζορδάμης.»

Η όψη του Καλλέργη φάνηκε ν'αγριεύει μέσα από το κράνος του και πίσω από τα σκούρα γυαλιά του. «Έχε έτοιμο το ηχητικό τουφέκι.»

«Δε νομίζω να–»

«Έχε έτοιμο το ηχητικό τουφέκι!»

Ο Ηλιόδρομος το πήρε στα χέρια, οπλίζοντάς το.

Ο Ζορδάμης πλησίασε αστραπιαία· βρέθηκε πίσω τους.

Ο Καλλέργης έκανε να του κόψει τον δρόμο. Ο Ζορδάμης προσπάθησε να τον αποφύγει. Ο Καλλέργης πάλι βρέθηκε μπροστά του. Ο Ζορδάμης βγήκε από τη νότια άκρη της δημοσιάς, διέγραψε ένα αρκετά πλατύ ημικύκλιο επάνω στην ύπαιθρο – με μεγάλη ταχύτητα – και ξαναμπήκε στη δημοσιά, μπροστά από τον Καλλέργη. Σύντομα, χάθηκε μέσα σ'ένα σύννεφο σκόνης.

«Κανονικά έπρεπε να τον είχαν πετάξει έξω απ'το ράλι, τον γαμημένο!» γρύλισε ο Καλλέργης. «Είτε οι ηλίθιοι μάγοι βρίσκουν κάτι να μην πηγαίνει καλά με το όχημά του είτε όχι! Πρέπει νάναι πληρωμένοι, οι πούστηδες˙ δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, Ηλιόδρομε! Πρέπει νάναι όλοι τους πληρωμένοι απ'αυτό το καθίκι!»

Ο Ηλιόδρομος το αμφέβαλλε.

Το *β'ζάιλ* του του είπε: *Το είδες πώς ήταν, πάλι; Σαν ζωντανό θηρίο!*

«Ζωντανό θηρίο;» μουρμούρισε ο Ηλιόδρομος.

Πώς είναι δυνατόν να μην το βλέπεις; Σαν ζωντανό θηρίο είναι, Ηλιόδρομε! Φέρε στο μυαλό σου ένα οποιοδήποτε γρήγορο θηρίο της Σάρντλι και θα καταλάβεις.

«Τι είπες;» ρώτησε ο Καλλέργης, νομίζοντας ότι ο συνοδηγός του είχε μιλήσει σ'εκείνον.

«Τίποτα.»

Η διαδρομή ήταν μεγάλη˙ οι ραλίστες έπρεπε οπωσδήποτε να κάνουν μια στάση πριν από το σημείο ελέγχου. Αλλά, αφού έστριψε νότια, κατευθυνόμενη προς Άκρη, η Ελοντί δεν ήξερε και πολύ καλά ετούτες τις περιοχές. Υπήρχαν αρκετές μικρές πόλεις, σίγουρα, αλλά δεν είχε επισκεφτεί καμια τους.

«Πού προτείνεις να σταματήσουμε;» ρώτησε τον Φοίνικα, όταν τρεις ώρες οδήγησης είχαν περάσει από την αρχή της διαδρομής.

Εκείνος είχε ήδη ανοίξει έναν χάρτη και κοίταζε. «Υπάρχουν κάποιες κοινότητες κοντά στα ορυχεία διαλύτη Κενού, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, αλλά δεν είμαι βέβαιος αν εκεί θα έχουν κανένα πανδοχείο της προκοπής.»

«Δε χρειάζεται να είναι της προκοπής.»

«Καλύτερα, όμως, να είναι.»

«Έχεις κανένα άλλο μέρος υπόψη;» ρώτησε η Ελοντί, έχοντας τα μάτια της στον δρόμο και μόνο στον δρόμο. Όσο περισσότερη ώρα οδηγούσε κανείς – και, μάλιστα, με τέτοιες ταχύτητες – τόσο πιο προσεχτικός έπρεπε να είναι. Ακόμα κι η Ελοντί, που ακολουθούσε τη ροή του νοητικού ποταμού της, που γινόταν κάθε τόσο μια θέληση επάνω στον δρόμο, κουραζόταν. Τα νεύρα της δεν ήταν καμωμένα από ατσάλι.

«Μια πόλη που λέγεται Μέρνοβ,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Ανατολικά της δημοσιάς, αλλά όχι μακριά απ'αυτήν. Εκεί πρέπει νάχει τουλάχιστον ένα αρκετά καλό πανδοχείο.»

«Τόχεις ακούσει από άλλους επαναστάτες;»

«Ναι,» είπε ο Φοίνικας, «αλλά ο ίδιος δεν το έχω ποτέ επισκεφτεί.»

«Πάμε,» αποφάσισε η Ελοντί. «Πού στρίβω;»

«Θα σου δείξω. Κι ελπίζω να μην κάνω λάθος.»

Μετά από κανένα εικοσάλεπτο, ο Φοίνικας είπε: «Εδώ.»

Υπήρχε μια πινακίδα πλάι στη στροφή και, καθώς η Ελοντί έκοβε ταχύτητα, διάβασε επάνω το όνομα ΜΕΡΝΟΒ ανάμεσα στις άλλες κατευθύνσεις. «Ναι,» είπε καθώς άφηνε τη λιθόστρωτη δημοσιά κι έμπαινε στον χωματόδρομο, που δεν ήταν όμως άτσαλος· τον είχαν καθαρίσει από πέτρες, και ούτε λακκούβες υπήρχαν.

Αντίκρυ της, είδε άλλα δύο αγωνιστικά οχήματα, και τα αναγνώρισε. *Του Ζύρου Κερμένη… και της Αμαλίας.*

«Μάλλον,» είπε, «δεν είχαμε μόνο εμείς αυτή την ιδέα.»

Μετά από λίγο έφτασαν τη Μέρνοβ, η οποία δεν ήταν μεγάλη πόλη αλλά σίγουρα μεγαλύτερη από αυτές που είχαν δει στα Φέρνιλγκαν κατευθυνόμενοι προς Χαρπόβη. Και, προφανώς, πιο πολιτισμένη. Το πανδοχείο που είχε αναφέρει ο Φοίνικας ονομαζόταν «*Ο Γέρικος Τροχός*» και ήταν δίπλα από την κεντρική πλατεία της Μέρνοβ, όπου έστεκε το μεγάλο άγαλμα κάποιου τοπικού ήρωα. Αντίκρυ του αγάλματος ήταν ένας Ναός της Αρτάλης, καθώς κι ένας άλλος, μικρότερος ναός πλάι σ'αυτόν. Η κίνηση στους δρόμους ήταν ελάχιστη μες στο μεσημέρι.

«Τι ναός είν' αυτός;» είπε η Ελοντί, καθώς πήγαινε το όχημά της προς τα εκεί για να τον δει από πιο κοντά.

«Πρέπει νάναι του…» άρχισε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί είδε τα σύμβολα πάνω από την είσοδό του ναού, και τα θυμήθηκε από παλιά, από τότε που η μητέρα της της έλεγε για κάποιους κατώτερους θεούς της Σεργήλης. «Του Συρικμάνθου,» είπε.

«Ναι, του Συρικμάνθου,» συμφώνησε ο Φοίνικας. «Έχει τύχει να ξαναδώ ναό του. Ο θεός της πέτρας και των ορυκτών. Τον λατρεύουν εδώ επειδή έχει πολλά ορυχεία στη Ραχοκοκαλιά.»

Στο μυαλό της Ελοντί ήρθε, άθελά της, το τραπουλόχαρτο με τον Μάγος της Γης, για κάποιο λόγο…

Απομάκρυνε το όχημά της από τον Ναό του Συρικμάνθου και, κάνοντας τον κύκλο της πλατείας, πήγε προς το γκαράζ που δεν ήταν μακριά από τον *Γέρικο Τροχό.* Η Αμαλία, ο Ζύρος, και οι συνοδηγοί τους βρίσκονταν ήδη εδώ, αφήνοντας τα δικά τους οχήματα. Η Ελοντί τούς χαιρέτησε, με το ύψωμα του χεριού, απ'το εσωτερικό του *Γρύπα των Δρόμων*. Μετά, όταν βγήκε απ'το γκαράζ μαζί με τον Φοίνικα, τους βρήκε να την περιμένουν απέξω.

«Στο πανδοχείο πηγαίνετε κι εσείς, έτσι;» είπε η Αμαλία.

«Πού άλλου;» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

Η Αμαλία ένευσε, και βάδισαν όλοι μαζί προς τον *Γέρικο Τροχό.*

«Τι θα γίνει; Θα σταματήσουμε πουθενά;» ρώτησε η Καλλιόπη. «Είμαστε πρώτοι ξανά. Μη μου πεις ότι υπάρχει κίνδυνος κανένας να μας προλάβει.»

Είχαν ήδη καταναλώσει δύο ενεργειακές φιάλες, και η τρίτη βρισκόταν προς το τέλος, έτσι όπως τις ρουφούσε ο δαίμονας.

«Ας σταματήσουμε,» αποκρίθηκε ήρεμα ο Ζορδάμης. Δεν αισθανόταν καθόλου αγχωμένος. Πράγματι, δεν νόμιζε πως υπήρχε κανένας κίνδυνος οι άλλοι ραλίστες να τους προλάβουν. Όλα ήταν όπως έπρεπε. Θα έφταναν πρώτοι στην Άκρη. «Υπάρχει ένα πανδοχείο εδώ πέρα, το οποίο είναι και σταθμός ενέργειας μαζί.»

«Σαν το *Τροφή για τους Τροχούς*;»

«Ναι, αλλά πολύ, πολύ πιο μικρό. Δεν έχει και τόση κίνηση σε τούτα τα μέρη. Κυρίως εξυπηρετεί ανθρώπους που πάνε κι έρχονται από τα ορυχεία στη Ραχοκοκαλιά.»

Ο Ζορδάμης έστριψε σ'έναν δρόμο προς τα δυτικά. Ήταν λιθόστρωτος όπως η δημοσιά, αλλά στενότερος.

«Από δω πας προς τα ορυχεία;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Από δω πας προς το πανδοχείο που σου λέω· και σε κάτι χωριά, νομίζω. Αλλά δε μας ενδιαφέρουν αυτά.»

Το πανδοχείο δεν άργησε να φανεί αντίκρυ τους. Καπνός έβγαινε από τις καμινάδες του, και δύο φορτηγά ήταν σταματημένα απέξω, ένα μεγαλύτερο κι ένα μικρότερο, καθώς κι ένα δίκυκλο και τέσσερα άλογα. Κανένα αγωνιστικό όχημα, φυσικά. Και ο Ζορδάμης υπολόγιζε πως ούτε κανένας θα ερχόταν μέχρι εκείνος να φύγει. Οι άλλοι ραλίστες πρέπει να σταματούσαν πιο πριν, λογικά. Βρισκόταν πολύ μπροστά τους.

Επίσης, χωρίς να το ξέρει, βρισκόταν κάπου εκατό χιλιόμετρα απόσταση από το σημείο όπου η συμμορία του Αρδάνη Μετάλλιου είχε στήσει ενέδρα…

«Τι σκατά έχεις πάλι στο μυαλό σου, Καλλέργη;» είπε ο Ηλιόδρομος. Τον είχε ήδη ρωτήσει τρεις φορές γιατί δεν σταματούσαν ακόμα, και ο ραλίστας τού είχε πει, κατά σειρά: *Δεν είμαι από τώρα κουρασμένος, Ηλιόδρομε· Θα σταματήσουμε, μη βιάζεσαι· Σε λίγο…* «Και μη μου ξαναπείς 'Σε λίγο' γιατί θα τσακωθούμε! 'Σε λίγο' θα μας έχεις σκοτώσει και τους δύο, αν συνεχίσεις. Οδηγείς πέντε ώρες!»

«Δεν είναι πέντε ακόμα,» παρατήρησε ο Καλλέργης ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι στην κονσόλα του οχήματος.

«Δεν αστειεύομαι. Τι έχεις στο μυαλό σου; Νομίζεις ότι έτσι θα προλάβεις τον Ζορδάμη;»

«Θέλω να δω μήπως τον πετύχουμε πουθενά σταματημένο…»

«Τι; Και πώς θα τον δεις σταματημένο, έτσι όπως πάμε;»

«Δε βλέπεις ότι έχω μειώσει την ταχύτητά μου;»

«Ναι, αλλά… Τι νομίζεις, ότι θα είναι ξαπλωμένος στο πλάι της δημοσιάς;»

«Ακριβώς αυτό ελπίζω, Ηλιόδρομε. Ότι θα είναι ξαπλωμένος αγκαλίτσα με τη συνοδηγό του κάτω από κανένα δέντρο εδώ πέρα, και θάχουν αφήσει το όχημά τους παραδίπλα.»

Ο Ηλιόδρομος γέλασε κοφτά. «Δεν είναι δυνατόν να σοβαρολογείς… Αλλά ακόμα κι αν τους βρούμε έτσι–» Διέκοψε τον εαυτό του καθώς κατάλαβε. «Μη μου πεις ότι…;»

«Αν κοιμούνται, θα είναι μια καλή ευκαιρία να σαμποτάρουμε το όχημά τους–»

«Θα γίνουμε τροχοφονιάδες;» γρύλισε ο Ηλιόδρομος.

«Τι τροχοφονιάδες; Μ’αυτά που κάνει ο Ζορδάμης–»

«Ο τροχοφονιάς είναι τροχοφονιάς, Καλλέργη!»

«Ο Ζορδάμης είναι *ήδη* τροχοφονιάς, Ηλιόδρομε!» του θύμισε ο ραλίστας. «Ξέχασες τι μας έκανε σ’εκείνο το ράλι στην Ύγκρας;»

«Δεν το ξέρουμε ότι ήταν αυτός που–»

«Τι σκατά–!» Ο Καλλέργης πάτησε απότομα το φρένο.

Είχαν μόλις συναντήσει τη συμμορία του Αρδάνη Μετάλλιου.

26

Μετά τη σύντομη διαμονή τους στον *Γέρικο Τροχό* – δύο ώρες περίπου – οι ραλίστες έφυγαν συνεχίζοντας ξανά τη διαδρομή προς τα νότια. Μόλις βρίσκονταν επάνω στη μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά, και οι τρεις ανέπτυξαν ταχύτητα.

Η Ελοντί σύντομα άφησε τον Ζύρο Κερμένη πίσω της, αλλά η Αμαλία κάπως κατόρθωσε να την προσπεράσει, και η Ελοντί δεν μπορούσε να τη φτάσει. Συγχρόνως, κι άλλοι ραλίστες εμφανίζονταν επάνω στη δημοσιά – συνεχίζοντας κι αυτοί τη διαδρομή ύστερα από κάποια ώρα ξεκούρασης, υπέθετε η Ελοντί. Ορισμένους τούς είδε να έρχονται από πλευρικούς χωματόδρομους˙ έναν – τον Ευγένιο Έλιρνοφ – τον είδε να βγαίνει μέσα από ένα σύδεντρο, και τον απέφυγε εύκολα καθώς επιχειρούσε να την προσπεράσει.

Μετά από μια μικρή γέφυρα, η Ελοντί αντίκρισε ένα από τα στημένα εμπόδια του αγώνα: σανίδες και χώματα, μες στη μέση της δημοσιάς. Ακολουθώντας τη ροή του ποταμού της πέρασε χωρίς καθυστέρηση ανάμεσά τους, και ατένισε πάλι, σε αρκετή απόσταση μπροστά της, την Αμαλία.

Θα σε προλάβω αυτή τη φορά! σκέφτηκε η Ελοντί, πεισματάρικα. Και μετατράπηκε σε μια θέληση επάνω στη δημοσιά, αφήνοντας το σώμα της σε κάποιο άλλο νοητικό επίπεδο όπως ένα κοστούμι που αυτή τη στιγμή, καθώς είναι ξαπλωμένη μαζί με τον εραστή της, δεν της χρειάζεται.

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Μην τρέχεις και τόσο γρήγορα,» ακούει μια γνώριμη φωνή από δίπλα της. «Δε θες να φτάσεις εκεί που θες να φτάσεις – χα-χα-χα-χα-χα…»

Η Ελοντί, ξαφνιασμένη, γυρίζει να κοιτάξει, και βλέπει μια γυναίκα να κάθεται μπροστά στο τιμόνι και να οδηγεί με τα πόδια. Χωρίς υποδήμα-

τα, χωρίς κάλτσες. Τα νύχια της φωσφορίζουν ολόλευκα. Τα μαλλιά της είναι επίσης ολόλευκα. Το δέρμα της είναι παράξενο, πολύ παράξενο: από τη δεξιά μεριά, είναι μαύρο/κόκκινο καρό· από την αριστερή, χρυσό/κόκκινο καρό.

Η γυναίκα είναι τελείως αλλαγμένη, αλλά η Ελοντί δεν μπορεί παρά να την αναγνωρίσει. Άλλωστε, την έχει δει εκατοντάδες – χιλιάδες – φορές. Στον καθρέφτη.

Η παράξενη γυναίκα καπνίζει ένα τσιγάρο που βγάζει γαλανό καπνό, ενώ οδηγεί με τα πόδια. Τα μάτια της γυαλίζουν ατίθασα, κι ένα αέναο μειδίαμα φαίνεται να παιχνιδίζει στα χείλη της: ένα μειδίαμα που κρύβει πίσω του πάντα ένα γέλιο έτοιμο να ξεπηδήσει.

Η Ελοντί συνειδητοποιεί ότι δεν υπάρχει πια τιμόνι μπροστά της, ότι δεν οδηγεί εκείνη το όχημα.

«Ξαφνιάζεσαι τόσο που σε βλέπεις;» λέει η παράξενη γυναίκα, γελώντας.

«Ποια… Τι… Είσαι… είσαι σαν τη μπαλαντέρ από, από την τράπουλά μου,» ψελλίζει η Ελοντί.

«Χα-χα-χα-χα-χα!» Γαλανός καπνός βγαίνει απ'τα ρουθούνια της. Τα πόδια της χειρίζονται επιδέξια το τιμόνι.

«Είσαι η μπαλαντέρ από την τράπουλά μου;» ρώτα η Ελοντί, πιο σταθερά τώρα. Τι πλάσμα είναι αυτό; αναρωτιέται. Είναι κάποια θεά; Είναι η ίδια η Λόρκη;

«Ναι,» απαντά η παράξενη γυναίκα. «Είμαι η μπαλαντέρ από την τράπουλά σου! Αλλά δεν κάνεις καλά που βιάζεσαι, ξέρεις. Δεν κάνεις καθόλου καλά!»

«Γιατί;»

«Γιατί ο θάνατος σε περιμένει παρακάτω. Ο θάνατος σάς περιμένει όλους! Καιροφυλαχτεί πάνω στη δημοσιά. Βγες από τη δημοσιά και δεν θα δεις τον Νεκροφύλακα της Αρτάλης!»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω από το στήθος της. Αισθανόταν ολόκληρο το σώμα της να τρέμει, ενώ ιδρώτας κυλούσε κάτω από τα ρούχα της. Ξεροκατάπιε.

Κοίταξε πλάι της, με τις άκριες των ματιών, φευγαλέα. Ο Φοίνικας ήταν εκεί. Ο Φοίνικας. Καμια γυναίκα.

Εγώ έχω το τιμόνι. Εγώ έχω το τιμόνι.

Η Αμαλία εξακολουθούσε να φαίνεται αντίκρυ της, αλλά τώρα την Ελοντί δεν την ενδιέφερε να τη φτάσει.

Με την πρώτη ευκαιρία – χωρίς να βρει δρόμο, αλλά βλέποντας πως στ'ανατολικά υπήρχε ανοιχτή πεδιάδα – έστριψε, φεύγοντας από τη δημοσιά. Ο *Γρύπας των Δρόμων* τραντάχτηκε, γρυλίζοντας.

«Τι κάνεις;» απόρησε ο Φοίνικας. «Γιατί...;»

«Υπάρχει κίνδυνος, Φοίνικα.» Η Ελοντί συνέχισε ν'απομακρύνεται από τη δημοσιά ενώ συγχρόνως πήγαινε νότια.

«Τι κίνδυνος; Δεν είδα–»

«Πάνω στη δημοσιά. Μας περιμένει. Δεν πρέπει νάμαστε πάνω στη δημοσιά.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το... το ξέρω.»

«Είδες κάτι πάλι;»

Η Ελοντί ξεροκατάπιε, δίχως ν'αποκριθεί. Αισθανόταν τον λαιμό της τόσο ξερό όσο κάθιδρο ήταν ολόκληρο το σώμα της.

Ο Φοίνικας παρατήρησε, μετά από λίγο: «Θα χάσουμε πολύτιμο χρόνο τρέχοντας έξω από τη δημοσιά.»

«Έχε μου εμπιστοσύνη,» είπε η Ελοντί. «Ξέρω τι κάνω.»

«Το εύχομαι.»

Κι εγώ. Κι εγώ...

Ο Ζορδάμης δεν άφησε τα πράγματα στην τύχη, φυσικά. Ούτε στην Καλλιόπη. Έβαλε το ρολόι στον καρπό του να τον ειδοποιήσει μόλις είχε περάσει μιάμιση ώρα. Και τότε ξύπνησε, λίγο προτού αρχίσει να χτυπά και το ρολόι στον καρπό της Καλλιόπης.

Δίχως καθυστέρηση, βγήκαν από το πανδοχείο, πήραν το όχημά τους που τους περίμενε απέξω, και ξεκίνησαν. Πιάνοντας τη δημοσιά και κατευθυνόμενοι νότια, συνάντησαν αμέσως έναν άλλο ραλίστα που μάλλον δεν είχε σταματήσει και πολύ πιο μακριά από αυτούς, ή ίσως να είχε ξεκινήσει πιο νωρίς. Ο Ζορδάμης χαμογέλασε αντικρίζοντάς τον, και πατώντας το πετάλι στο τέρμα επιτάχυνε και επιτάχυνε και

επιτάχυνε, πολύ περισσότερο απ'ό,τι έδειχνε ο μετρητής πως το όχημα μπορούσε να τρέξει.

Ο άλλος ραλίστας σύντομα έμεινε πίσω, και ο Ζορδάμης συνέχισε να κινείται εξωφρενικά γρήγορα για λίγο. Μετά, όμως, ελάττωσε την ταχύτητα, οδηγώντας ομαλά, βλέποντας πως δεν ήταν κανένας ραλίστας μπροστά του. Και δεν νόμιζε ότι υπήρχε περίπτωση να είναι κάποιος ακόμα πιο μακριά. *Αν είναι ακόμα πιο μακριά, τότε θα έχει φτάσει ήδη στην Άκρη,* σκέφτηκε, *ή θα είναι νεκρός. Θα βρούμε τα συντρίμμια του κάπου παρακάτω.* Δε μπορούσε κανείς να οδηγεί τόσες ώρες συνεχόμενα.

«Αυτή τη φορά,» είπε ο Ζορδάμης στην Καλλιόπη, μετά από κανένα τέταρτο οδήγησης, «ούτε ένα αδέσποτο σκυλί δεν έχουμε πατήσει. Γιατί είσαι τόσο μουντή και σιωπηλή;»

Εκείνη μειδίασε, κι ο Ζορδάμης – κοιτάζοντας την με τις άκριες των ματιών του, μην παίρνοντας ποτέ το βλέμμα του από τον δρόμο – χάρηκε που την είδε να μειδιά. «Τι περιμένεις να κάνω; Πριν από μερικές μέρες έφαγα μια σφαίρα στον ώμο˙ χτες μας κοπάνησαν ανεμοβούβαλοι˙ κι ένα σωρό άλλες μαλακίες μάς έχουν συμβεί…»

«Δεν έχεις άδικο. Αλλά γιατί είσαι μαζί μου; Δε θέλεις *περιπέτειες;* Δε θέλεις *δράση;*»

Η Καλλιόπη γέλασε. «Είσαι φτιαγμένος, βλέπω…»

«Γιατί να μην είμαι; Επιτέλους, τα πράγματα πηγαίνουν όπως πρέπει. Τα λεφτά που δεν έχω ακόμα δώσει στον Λύκο'λι δεν θα πάνε χαμένα. Έτσι δεν είναι, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα.

«Αναρωτιέμαι τι θα κάνω μαζί σου μετά τον αγώνα, *Ρέσ'κρικ'κεκ*…»

«Να τον κρατήσεις για κατοικίδιο,» πρότεινε η Καλλιόπη, ειρωνικά.

«Δεν είναι και τόσο άσχημη ιδέα.»

«Να δω τι θα τον ταΐζεις, έτσι λαίμαργος όπως είναι.»

«Δε νομίζω ότι είναι τόσο λαίμαργος όσο τον κατηγορείς.»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν ξανά.

«Να, βλέπεις;» είπε ο Ζορδάμης. «Διαμαρτύρεται που τον βρίζεις.»

«Είναι τόσο πολύ ευαίσθητος, είμαι σίγουρη…»

Μετά, έπεσε σιωπή ξανά. Μονάχα η μηχανή του οχήματος ακουγόταν και οι τροχοί του επάνω στη δημοσιά.

Όταν λίγο παραπάνω από μισή ώρα είχε περάσει από τότε που έφυγαν από το πανδοχείο, ο Ζορδάμης είδε αντίκρυ τους κάτι που τον ξάφνιασε.

Δύο μεγάλα φορτηγά ήταν σταματημένα μες στη μέση της δημοσιάς, κλείνοντάς την απ'άκρη σ'άκρη.

«Τι 'ν' αυτό;» έκανε η Καλλιόπη. «Τι–;»

Αποκλείεται νάναι από τα στημένα εμπόδια του αγώνα! σκέφτηκε ο Ζορδάμης ενώ πατούσε το φρένο και γύριζε το τιμόνι για να μην κοπανήσουν επάνω στα φορτηγά. Ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης σηκώθηκε γύρω του· τροχοί και πλακόστρωτο γρύλιζαν. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μούγκριζε από τα βάθη της μηχανής, εξαγριωμένος.

«Πού σκατά πήγαν να σταθμεύσουν; Δεν ξέρουν για το γαμημένο ράλι;» απόρησε ο Ζορδάμης.

Τότε, είδε ανθρώπους να έρχονται από δεξιά κι από αριστερά της δημοσιάς. Οπλισμένοι. Κρατούσαν τουφέκια και οπλοπολυβόλα! Κι ένα άρμα μάχης ακολουθούσε αυτούς που ζύγωναν από τα δυτικά – ένα όχημα με πυροβόλα επάνω!

«Ληστές!» αναφώνησε η Καλλιόπη. «Ζορδάμη…»

«*Βγείτε!*» φώναξε ένας από τους ληστές, ενώ μερικοί έριχναν προειδοποιητικές ριπές. «*Έξω απ'τ'όχημα! Τώρα! ΕΞΩ, λέω!*»

«Γαμιέστε,» είπε ο Ζορδάμης, ξέροντας βέβαια πως δεν τον άκουγαν. Αντιστρέφοντας τη φορά των τροχών, πάτησε το πετάλι.

«*ΣΤΑΜΑΤΑ!*» γκάριξε ο ληστής, κι όλοι άρχισαν τώρα να πυροβολούν καθώς ο Ζορδάμης έκανε πίσω.

Οι σφαίρες τους, όμως, εξοστρακίζονταν επάνω στο δαιμονισμένο όχημα, και τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλιζαν πορφυροπράσινα.

«Πρόσεχε!» είπε η Καλλιόπη.

«Τι σκατά να προσέξω; – μας γαζώνουν ούτως ή άλλως!»

Ο Ζορδάμης αντέστρεψε πάλι τη φορά των τροχών κι έστριψε ανατολικά, ενώ πίσω του το άρμα μάχης πυροβολούσε. Το όχημά του τραντάχτηκε ολόκληρο, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* βρυχήθηκε όπως ποτέ δεν τον είχε ακούσει ο Ζορδάμης να βρυχιέται. Οι ληστές που βρίσκονταν μπροστά του τινάχτηκαν από δω κι από κει, για ν'αποφύγουν τους θανατηφόρους τροχούς. Ούτε ένας δεν χτυπήθηκε· ήταν ευέλικτοι οι τρισκατάρατοι. Και συνέχιζαν να πυροβολούν.

Ο Ζορδάμης έκανε τον γύρο των φορτηγών, έξω από τη δημοσιά, και πίσω τους είδε ένα όχημα σταματημένο. *Του Καλλέργη!*

«Του Καλλέργη δεν είν' αυτό;» είπε η Καλλιόπη, με τα μάτια της γουρλωμένα. Το είχε κι εκείνη αναγνωρίσει.

«Ναι. Τον έχουν πιάσει. Ή είναι ήδη νεκρός, ο άθλιος.» Ο Ζορδάμης επιτάχυνε, μπαίνοντας πάλι στη δημοσιά και τρέχοντας νότια.

Η Καλλιόπη κοίταξε πίσω. «Δεν μας ακολουθούν,» παρατήρησε. «Έχουν και τρεις γρυποκαβαλάρηδες, Ζορδάμη! Πετάνε από πάνω τους. Αλλά δεν μας ακολουθούν.» Ακουγόταν ανακουφισμένη.

Ο Ζορδάμης σταμάτησε απότομα. «Έχουν βάλει στο μάτι τα οχήματά μας, οι γαμημένοι. Οι άλλοι ραλίστες δεν έχουν ελπίδα εναντίον τους!»

«Ευτυχώς που εμείς γλιτώσαμε…»

«Πρέπει να τους βοηθήσουμε, Καλλιόπη–»

«*Τι!* Μα είναι–!»

«Δε μπορούμε ν'αφήσουμε αυτά τα καθάρματα να σκοτώσουν τόσους ραλίστες–»

«Είναι οπλισμένοι, για όνομα της Αρτάλης, Ζορδάμη!»

«Κι εμείς είμαστε. Τι μπορούν να κάνουν στον *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» Ο Ζορδάμης έστριψε, γυρίζοντας το όχημά του προς τα βόρεια.

Η Καλλιόπη τον άρπαξε από τη μπλούζα, τραβώντας τον. «Δε μπορούμε να τα βάλουμε μαζί τους!»

Ο Ζορδάμης την έσπρωξε πίσω ενώ είχε το όχημά του ξανά σταματημένο. «Θα βοηθήσουμε,» είπε τελεσίδικα.

Η Καλλιόπη αναστέναξε. «Θέλεις τώρα να κάνεις τον ήρωα, γαμώ την τύχη σου;»

«Ναι.»

«Γιατί είμαι τόσο ηλίθια και μπαίνω στο όχημά σου;» είπε η Καλλιόπη, απεγνωσμένα.

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Σου αρέσουν οι περιπέτειες, κατά βάθος, και το ξέρεις,» είπε, και πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας τους τροχούς και κάνοντας τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να γρυλίσει ξέφρενα σαν να καταλάβαινε τι θα ακολουθούσε.

Η Καλλιόπη σκέφτηκε: *Χαίρεσαι πάλι,* Ρέσ'κρικ'κεκ, *ε; Ακόμα περισσότεροι θάνατοι για σένα. Ακόμα περισσότερο αίμα για τους τροχούς*

σου. Και μετά, αναρωτήθηκε: *Είναι ο Ζορδάμης ξανά επηρεασμένος από τον δαίμονα;*

Πολύ αργά για να τον σταματήσω, όμως…

Ένας από τους γρυποκαβαλάρηδες έχασε ύψος, πλησιάζοντας τον Αρδάνη Μετάλλιο. «Αυτός ο παλαβός ξανάρχεται, Αρδάνη!» φώναξε. «Ξανάρχεται!»

«Ο καριόλης…» είπε ο Αρδάνης, στρέφοντας το βλέμμα του προς τα νότια.

«Το όχημά του πρέπει να είναι θωρακισμένο κάπως, Αρδάνη,» είπε η Ελίζα, που παλιά ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, «αν και δεν *φαίνεται* θωρακισμένο. Κάποια κρυφή θωράκιση, πιθανώς.»

«Αφήστε τις θεωρίες! Χτυπήστε τον με το πού θα ζυγώσει – και νάχετε και το νου σας στα βόρεια, γι'αυτούς που θάρχονται τώρα από κει!»

Οι ληστές του σκόρπισαν γύρω του, άλλοι πηγαίνοντας στα πλάγια της δημοσιάς, άλλοι ανεβαίνοντας στα φορτηγά.

Ο ίδιος ο Αρδάνης ήταν ανάμεσα στους τελευταίους, και γονάτισε πάνω στο ψηλό όχημα, έχοντας το δεξί, μηχανικό χέρι του υψωμένο, καθώς τώρα εκεί ήταν προσαρμοσμένο ένα πυροβόλο ειδικής κατασκευής. Με το αριστερό χέρι ο Αρδάνης άγγιζε τη σκανδάλη, έτοιμος να την πατήσει. «Νάτο το καθίκι,» είπε βλέποντας το όχημα να έρχεται από τα νότια. «Έλα τώρα και θα βρεις το μάστορά σου. Τι σκατά νομίζεις ότι είσαι, καριόλη;»

Ο Ζορδάμης είχε δει τους ληστές που ήταν συγκεντρωμένοι επάνω στα φορτηγά, αλλά δεν άλλαξε πορεία. Ούτε έκοψε ταχύτητα. Τουναντίον, την αύξησε.

Η Καλλιόπη έβλεπε τον μετρητή ενέργειας να πέφτει πολύ γρήγορα: 43%, 40%, 38%– *Τι θα κάνουμε όταν πρέπει ν'αλλάξουμε φιάλη;* σκέφτηκε, ανήσυχα.

Ο Ζορδάμης είπε: «Δώσε μου τώρα όλη σου τη δύναμη, *Ρέσ'κρικ'κεκ!*»

Ο ανώμαλος γουστάρει! παρατήρησε η Καλλιόπη. «Τι πας να κάνεις; Θα πέσεις επάνω τους!»

Οι ληστές άρχισαν να πυροβολούν.

Και ο Αρδάνης, βλέποντας την ταχύτητα με την οποία έτρεχε το όχημα, απόρησε. Πώς ήταν δυνατόν νάναι τόσο γρήγορο; «Τι κάνει, ο τρελός; Θα πέσει πάνω μας;» μούγκρισε ενώ πατούσε τη σκανδάλη του τουφεκιού του. *Αποκλείεται! Αλλιώς είναι σίγουρα νεκρός!*

Αλλά ο Ζορδάμης το έκανε.

«Στρίψε!» του φώναξε η Καλλιόπη, όμως εκείνος, περνώντας δίπλα από το όχημα του Καλλέργη, κουτούλησε τα φορτηγά ακριβώς στη μέση: ακριβώς εκεί όπου οι μουσούδες τους συναντιόνταν σαν να φιλιούνται.

Ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός. Έπνιξε ακόμα και τον ήχο των πυροβόλων.

Ο Αρδάνης ούρλιαξε καθώς τιναζόταν, μαζί με άλλους ληστές, από την οροφή του φορτηγού.

Τα ψηλά οχήματα σπρώχτηκαν το ένα προς τα δεξιά, το άλλο προς τ'αριστερά, παύοντας να αποτελούν φράγμα.

Το τζάμι πλάι στον Ζορδάμη έσπασε, ενώ το όχημα του, περνώντας ανάμεσα από τα φορτηγά, άρχισε να κάνει σβούρες, με τα πυρά δεκάδων πυροβόλων να το λούζουν.

Η Καλλιόπη ούρλιαξε, έχοντας διπλωθεί επάνω στο κάθισμά της.

Το όχημα τραντάχτηκε, πετάχτηκε έξω από τη δημοσιά, και σταμάτησε στα χώματα και στα χόρτα, μέσα σε μεγάλο σύννεφο σκόνης, έχοντας πατήσει δύο ληστές στο διάβα του.

Ο Αρδάνης σηκώθηκε όρθιος, ουρλιάζοντας: «*Καταστρέψτε το! ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΤΟ!*» εξοργισμένος και (όφειλε να παραδεχτεί στον εαυτό του) τρομαγμένος. Από τι μπορεί να ήταν καμωμένο αυτό το όχημα για να κάνει τέτοια πράγματα;

Οι γρυποκαβαλάρηδες πέταξαν πάνω από το αγωνιστικό τετράκυκλο, πυροβολώντας και εκτοξεύοντας χειροβομβίδες, ενώ οι άλλοι ληστές έριχναν από απόσταση.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη, σκυμμένοι, καλυμμένοι, αισθάνονταν ολόκληρο το σύμπαν να τραντάζεται γύρω τους, ενώ τα κρύσταλλα της κονσόλας έμοιαζαν να έχουν αρπάξει πορφυροπράσινη φωτιά.

«Σ'το είπα!» κλαψούρισε η Καλλιόπη. «Έπρεπε να φύγουμε! Να φύγουμε *γαμώ τα πόδια της Λόρκης!*»

«Θα τους γαμήσω τους πούστηδες!» γρύλισε ο Ζορδάμης, και, ακόμα σκυμμένος, πάτησε το πετάλι.

Το όχημα τινάχτηκε σαν θηρίο από τη θέση του, τρέχοντας προς τα βόρεια, ανατολικά της δημοσιάς, απομακρυνόμενο από τα πυρά των ληστών.

Και μετά από λίγο, η ταχύτητά του άρχισε να πέφτει απρόσμενα, ενώ όλα τα συστήματα είχαν σβήσει.

Ο Ζορδάμης είδε τον μετρητή ενέργειας: είχε πέσει στο μηδέν! «Καλλιόπη – άλλη φιάλη! – άλλη φιάλη!»

Η Καλλιόπη άρχισε γρήγορα να κάνει την αλλαγή.

Η Ανθίνη είδε σύννεφα σκόνης αντίκρυ τους, και μετά ανθρώπους από δω κι από κει. Με όπλα! Και δύο μεγάλα φορτηγά, μες στη μέση της δημοσιάς!

«Αμαλία!» είπε, ξαφνιασμένη.

Αλλά η ραλίστρια ήδη έκοβε ταχύτητα. Οι τροχοί του οχήματός τους έτριζαν επάνω στο πλακόστρωτο της δημοσιάς.

«*Σταματήστε!*» τους φώναξε κάποιος από τους οπλοφόρους. «*Σταματήστε!*» ενώ πολλοί είχαν ήδη ανοίξει πυρ εναντίον τους.

Η Ανθίνη ούρλιαξε, σκύβοντας, καθώς τα τζάμια του αγωνιστικού οχήματος έσπαγαν. Η Αμαλία κραύγασε˙ κάτι την είχε χτυπήσει: η Ανθίνη είδε αίματα πάνω στο πρόσωπό της. «*Αμαλία!*»

«Το ηχητικό…» κατάφερε να της πει η ραλίστρια, ενώ το όχημά τους σταματούσε – πού ακριβώς η Ανθίνη, μες στον χαλασμό, δεν μπορούσε να δει.

Άνοιξε την κρυφή θυρίδα κάτω από την κονσόλα και τράβηξε έξω το ηχητικό τουφέκι που η Αμαλία είχε αγοράσει στη Νίρκωφ. «Αμαλία, είσαι καλά; Είσαι καλά;»

«…Ναι.» Η ραλίστρια, σκυμμένη, άγγιξε το μέτωπό της μέσα από το κράνος της, είδε αίμα πάνω στο γαντοφορεμένο χέρι της. «Καλά είμαι… Ανθίνη–»

«Βγείτε έξω!» πρόσταξε κάποιος. «Βγείτε έξω, ήρεμα! Ήρεμα!»

«Τι – τι να κάνω, Αμαλία;» ψέλλισε η Ανθίνη, οπλίζοντας το ηχητικό τουφέκι με τρεμάμενα χέρια.

«Ληστές είναι...» Η Αμαλία φαινόταν ζαλισμένη. *Δεν ήταν καλά,* παρότι έλεγε πως ήταν.

«Αμαλία... Αν τους χτυπήσω, θα...»

«Βγείτε έξω, λέμε!» ακούστηκε πάλι μια φωνή, και τώρα η Ανθίνη είδε κάποιον να έρχεται κοντά. Τον είδε πίσω από τα σπασμένα τζάμια του οχήματος.

Κρατούσε πιστόλι υψωμένο.

Η Ανθίνη σήκωσε αμέσως το ηχητικό τουφέκι της και πάτησε τη σκανδάλη.

Ο ληστής τινάχτηκε πίσω, ουρλιάζοντας.

Και μετά, σαματάς ακολούθησε.

Ακόμα ένας ραλίστας ήταν εδώ.

Η Ελοντί οδηγούσε νότια, ακολουθώντας τη ροή του νοητικού ποταμού της, κυλώντας σαν νερό επάνω στους χωματόδρομους και στα ανοιχτά μέρη ανατολικά της δημοσιάς, έχοντας ξεχάσει πού τελείωνε το σώμα της και πού άρχιζε το όχημά της. Κάπου-κάπου βρισκόταν σε τέτοιο σημείο που μπορούσε να ατενίσει τη δημοσιά, αλλά δεν έβλεπε κανέναν κίνδυνο εκεί, ούτε τίποτα το ύποπτο. Ωστόσο, δεν μπορούσε να αγνοήσει τα λόγια της μπαλαντέρ. *Η Λόρκη ήταν; Ή μήπως ήμουν εγώ; Αλλά πώς μπορεί να ήμουν εγώ; Μήπως ήταν η Λόρκη με τη δική μου μορφή; Ναι, η Λόρκη με τη δική μου μορφή πρέπει να ήταν. Αλλά γιατί η Λόρκη να εμφανίζεται σ'εμένα; Μεγάλη Αρτάλη, τι θα έλεγε η μητέρα μου γι'αυτό;* Η Ελοντί δεν ήθελε καν να υποθέσει. *Μάλλον ότι συναναστρέφομαι ολοένα και χειρότερους ανθρώπους όσο μεγαλώνω–*

Ανθρώπους; Θεές... Οντότητες... Κάτι το μυστηριώδες, τέλος πάντων.

Η Ελοντί αναστέναξε. Θα ήθελε τώρα πολύ η μητέρα της να ζούσε. Για να ζητήσει την καθοδήγησή της. Εκείνη θα ήξερε. *Πρέπει* να ήξερε...

Πρόσεξε μεγάλα σύννεφα σκόνης από τα νότια. Από τη δημοσιά.

«Φοίνικα...»

«Το βλέπω. Κάτι γίνεται, προφανώς. Φαίνεται πως είχες δίκιο, Ελοντί.» Ακουγόταν έκπληκτος.

Ύστερα, όμως, η Ελοντί είδε κάτι ακόμα πιο παράξενο. Το όχημα του Ζορδάμη. Σφυροκοπημένο σαν να είχε δεχτεί πυρά, κανονιές, και κάπως να είχε επιβιώσει. Και τώρα ερχόταν προς τα βόρεια. Ερχόταν προς το μέρος της, αντί να πηγαίνει προς το σημείο ελέγχου!

«Ο Ζορδάμης;» είπε ο Φοίνικας. «Θα τρελαθούμε τώρα…»

Το σφυροκοπημένο, καψαλισμένο όχημα σταμάτησε απότομα, και ο Ζορδάμης βγήκε κουνώντας τα χέρια του στον αέρα και φωνάζοντας: «Ελοντί! ΕΛΟΝΤΙ! Πρέπει να σου πω! Ελοντί!»

«Δε μπορεί να πρόκειται για απάτη,» είπε η Ελοντί.

«Ούτε εμένα μού φαίνεται για απάτη,» συμφώνησε ο Φοίνικας, νεύοντας, αλλά έβαλε το ένα του χέρι μέσα στο πανωφόρι του – πιάνοντας το πιστόλι του αναμφίβολα.

Η Ελοντί σταμάτησε το όχημά της πλάι σ’αυτό του παλιού εραστή της. «Τι θέλεις;» τον ρώτησε, ανοίγοντας το παράθυρο.

«Ληστές,» είπε ο Ζορδάμης δείχνοντας προς τα σύννεφα σκόνης. «Μας περιμένουν. Πρέπει να βοηθήσουμε τους άλλους.»

«Ληστές;»

«Σου λέω αλήθεια, Ελοντί. Ληστές. Και μάλιστα, καλά οπλισμένοι. Πρόσεχε. Εγώ πάω να βοηθήσω όπως μπορώ.» Και μπήκε πάλι στο όχημα.

«Να *βοηθήσεις;*» έκανε η Ελοντί, συνοφρυωμένη. Τι νόμιζε ότι μπορούσε να καταφέρει; Ήταν το όχημα του τόσο εξωφρενικά δυνατό;

Η Καλλιόπη έκανε ν’ανοίξει την πόρτα της και να βγει, αλλά ο Ζορδάμης την τράβηξε πίσω, κι έβαλε αμέσως σε κίνηση τους τροχούς, φεύγοντας τώρα προς τα νότια, προς τους ληστές.

Η Ελοντί κοίταξε τον Φοίνικα, ερωτηματικά, βλέποντας πως είχε τραβήξει το πιστόλι του.

«Πλησιάζουμε,» της είπε, δίνοντάς της το ξιφίδιό του, «με μεγάλη προσοχή.»

Η Ελοντί ένευσε, κι ακολούθησε τον Ζορδάμη από απόσταση.

Σύντομα, είδε ότι χαλασμός γινόταν στη δημοσιά καθώς οι ραλίστες έφταναν κοντά στους ληστές ο ένας μετά τον άλλο, τελείως ανέτοιμοι για την ενέδρα.

Καθώς ραλίστες έρχονταν από τα βόρεια και οι ληστές του τους σταματούσαν χωρίς πολλά προβλήματα, ο Αρδάνης Μετάλλιος σκέφτηκε ότι τελικά ετούτη η επιχείρηση ίσως να μην είχε φάει την κλοτσιά της Λόρκης. Μπορούσαν να βγουν λεφτά από την όλη υπόθεση. Τα άλλα αγωνιστικά οχήματα δεν ήταν θωρακισμένα σαν εκείνο το προηγούμενο, και κανένας ραλίστας δεν τολμούσε να εναντιωθεί στους ληστές για πολύ. Μονάχα εκείνη η ανισόρροπη σκρόφα είχε μείνει ταμπουρωμένη μέσα στο όχημά της εξαπολύοντας ριπές από κάποιο ηχητικό όπλο, αλλά ο Αρδάνης είχε προστάξει να μην τη θερίσουν για να μην κάνουν κι άλλες ζημιές στο όχημα. Αργά ή γρήγορα θα την ξετρύπωναν. Για πόσο θα έμενε εκεί;

Έναν άλλο ραλίστα, που είχε επιχειρήσει να φύγει, οι γρυποκαβαλάρηδες τον είχαν κυνηγήσει και είχαν, με χειροβομβίδες, ανατινάξει έναν απ'τους τροχούς του.

Σύντομα, σκέφτηκε ο Αρδάνης ο Μονόχειρας, βάζοντας καινούργιο γεμιστήρα στο πυροβόλο του μηχανικού χεριού του, *θα έχω όλα τα αγωνιστικά οχήματα στην κατοχή μου. Έτοιμα για πώληση.*

Δεν είχε, όμως, υπολογίσει ότι κάτι μπορεί να γινόταν μέσα στο φορτηγό με τους αιχμαλώτους…

Όταν ο Ζορδάμης είχε χτυπήσει τα δύο φορτηγά, αυτό μέσα στο οποίο ήταν ο Καλλέργης και ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος είχε τρανταχτεί δυνατά, κι ένα σωρό αντικείμενα είχαν σκορπιστεί παντού στον χώρο.

Κανένας από τους ληστές δεν ήταν εδώ, για να φυλάει τον ραλίστα και τον συνοδηγό του, γιατί οι δυο τους ήταν δεμένοι χειροπόδαρα και ξαπλωμένοι στο πάτωμα. Δεν μπορούσαν με τίποτα να κουνηθούν.

«…Κάτι μάς χτύπησε,» έκρωξε Καλλέργης ύστερα απ'το τρομερό τράνταγμα. «Έκρηξη, ίσως… Κάποιοι πρέπει να ήρθαν για τους ληστές, Ηλιόδρομε.»

Ο Ηλιόδρομος, όμως, άκουγε το *β'ζάιλ* του, που του έλεγε: *Ένα μεγάλο μαχαίρι έχει πέσει πίσω από την αναποδογυρισμένη καρέκλα.*

Και ο Ηλιόδρομος αμέσως σύρθηκε προς τα εκεί, έσπρωξε την καρέκλα με τα δεμένα πόδια του, και είδε τη γυαλιστερή λεπίδα. Σύρθηκε κι

άλλο και έπιασε τη λαβή του όπλου με τα χέρια του που ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε ο Καλλέργης.

«Μαχαίρι,» είπε ο Ηλιόδρομος. «Έλα κοντά μου. Θα κόψω τα δεσμά σου κι εσύ θα κόψεις τα δικά μου. Στα χέρια μόνο. Και θα παριστάνουμε ότι είμαστε ακόμα δεμένοι. Εντάξει;»

Ο Καλλέργης δεν διαφώνησε, και μετά από κάποια προσπάθεια και των δύο τα χέρια τους ήταν λυτά, και ο Ηλιόδρομος είχε το μαχαίρι κρυμμένο μέσα στα ρούχα του. Παρέμειναν, όμως, ξαπλωμένοι στο πάτωμα κάνοντας τους δεμένους.

Ένα πιστόλι είναι προς το βάθος, είπε το *β'ζάιλ. Κι ακόμα ένα μαχαίρι.*

Ο Ηλιόδρομος σύρθηκε γρήγορα, με τα χέρια, και σύντομα μάζεψε κι αυτά τα όπλα.

«Πού τα είδες;» απόρησε ο Καλλέργης.

«Τα πρόσεξα πιο πριν, καθώς έπεφταν.»

Όταν οι ληστές έφεραν μέσα δύο ακόμα αιχμαλώτους, ο Καλλέργης και ο Ηλιόδρομος έμειναν ακίνητοι.

Οι ληστές έριξαν στο πάτωμα, μπρούμυτα, την Άλβα Σιριφάνδη και τον συνοδηγό της, τον Μάρκο, και τους έδεσαν χειροπόδαρα.

«Αν κανένας κάνει πως κουνιέται, θα πα να συναντήσει το Νεκροφύλακα!» απείλησε ένας τους, κι ύστερα έφυγαν απ'το φορτηγό.

Η Άλβα κοίταξε τον Καλλέργη και τον Ηλιόδρομο πανικόβλητα, με μάτια γουρλωμένα και δακρυσμένα.

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Ηλιόδρομος, χαμηλόφωνα. «Είμαστε λυτοί. Και θα σας λύσω τώρα κι εσάς. Αλλά θα συνεχίσουμε να κάνουμε τους δεμένους· εντάξει;» Σύρθηκε προς το μέρος της, με τα χέρια.

«Γιατί να συνεχίσουμε να κάνουμε τους δεμένους;» είπε ο Καλλέργης πίσω του, επίσης χαμηλόφωνα. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε το φορτηγό!»

«Αυτός είναι πάλι!» είπε ο Σίρκαλ, δείχνοντας το όχημα που ερχόταν από τ'ανατολικά της δημοσιάς με τρομερή ταχύτητα.

«Γαμώ τη μάνα του,» γρύλισε ο Αρδάνης. «Τσακίστε τον!»

Αλλά αυτό τώρα αποδείχτηκε ακόμα πιο δύσκολο, καθώς κι άλλοι ραλίστες έρχονταν. Το όχημα του Ζορδάμη έπεσε σαν μανιασμένο θηρίο ανάμεσα στους ληστές, σφάζοντας με τους τροχούς του, ενώ μια δυνατή πορφυροπράσινη γυαλάδα φαινόταν από το εσωτερικό του.

Η Καλλιόπη ήταν σκυμμένη, ευχόμενη τούτος ο εφιάλτης να περνούσε γρήγορα. «Το τζάμι σου είναι σπασμένο, ρε ηλίθιε!» είχε πει στον Ζορδάμη λίγο αφότου συνάντησαν την Ελοντί. «Πού μας πηγαίνεις; Θα σε πετύχει καμια σφαίρα και θα σκοτωθείς! Ούτε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν είναι άτρωτος, όπως βλέπεις.» Αλλά εκείνος ήταν ξεροκέφαλος όπως πάντα! Ή ίσως ο δαίμονας να τον είχε πια καταλάβει τελείως.

Μια δυνατή έκρηξη αντήχησε, και το όχημα σηκώθηκε στο πλάι, στους δύο τροχούς. Η Καλλιόπη ούρλιαξε.

Ο Ζορδάμης μετά δυσκολίας το έκανε να μην ανατραπεί αλλά να ξαναπέσει στους τέσσερις τροχούς, και μετά είδε, απρόσμενα, το άρμα μάχης μπροστά του – ενώ τώρα η ταχύτητά του δεν ήταν και τόσο μεγάλη και το ήξερε πως δεν θα μπορούσε να το παραμερίσει. Έκανε να στρίψει, καθώς πυροβόλα άστραφταν. Αισθάνθηκε κάτι να τον καψαλίζει από τη μεριά του ανοιχτού παραθύρου, και το όχημά του κοπάνησε πάνω στο άρμα. Κοπάνησε πάνω σ'έναν από τους τέσσερις μεγάλους τροχούς του, που στο ύψος ξεπερνούσαν το όχημα του Ζορδάμη. Ο τροχός ξεχαρβαλώθηκε φανερά, αλλά και το όχημα του Ζορδάμη είχε απότομα σταματήσει.

Και εχθρικά πυρά το χτυπούσαν από παντού.

«Μεγάλη Αρτάλη…» μουρμούρισε ο Φοίνικας καθώς πλησίαζαν τη συμπλοκή. «Τέτοια πράγματα από τον καιρό της Επανάστασης έχω να δω. Κανονικά θάπρεπε να το αποφύγουμε. Αλλά πήγαινε προς αυτούς εκεί, τώρα που ο Ζορδάμης τούς έχει τραβήξει την προσοχή.» Και μισάνοιξε το παράθυρό του.

Η Ελοντί οδήγησε προς μερικούς από τους ληστές, ο ένας απ'τους οποίους φαινόταν να δίνει διαταγές γκαρίζοντας, και το δεξί του χέρι–

Δεν είχε δεξί χέρι. Ένα πυροβόλο ήταν εκεί όπου έπρεπε να είναι το χέρι του.

Ο Φοίνικας πυροβόλησε από το μισάνοιχτο παράθυρο, σωριάζοντας έναν από τους ληστές.

Οι οποίοι τώρα στράφηκαν, ξαφνιασμένοι. Πυροβολώντας.

Ο Φοίνικας πυροβόλησε ξανά, χτυπώντας ακόμα έναν. Μία. Μία γυναίκα, πρόσεξε η Ελοντί. Οι βολές του Φοίνικα έμοιαζαν ακριβείας – έμοιαζε σχεδόν να μετρά τις σφαίρες του.

Η Ελοντί έστριψε, οδηγώντας καταπάνω στους ληστές, ακολουθώντας τη ροή του ποταμού της. Αυτοί πετάχτηκαν από δω κι από κει, συνεχίζοντας να πυροβολούν πανικόβλητοι. Για κάποιο λόγο – ίσως εξαιτίας του ότι η Ελοντί κυλούσε σαν νερό; – δεν είχαν πετύχει ακόμα τα τζάμια του οχήματός της˙ ή, τουλάχιστον, δεν τα είχαν σπάσει. Η Ελοντί νόμιζε ότι μπορούσε να δει μερικά ραγίσματα.

Ο Φοίνικας πυροβολούσε ξανά, κι ακόμα ένας ληστής έπεσε.

Μετά, το όχημά τους τραντάχτηκε άγρια και η Ελοντί είδε μια ξαφνική λάμψη παντού γύρω τους. Έκρηξη! Το τζάμι έσπασε από τη μεριά του Φοίνικα, καθώς και ολόκληρο το πίσω τζάμι.

Ο Γρύπας *μου!* σκέφτηκε η Ελοντί, καθώς σταματούσε εξαναγκαστικά. *Οι γαμιόληδες θα μου γαμήσουν τον* Γρύπα *μου!* Είχε δεθεί πολύ μ'αυτό το όχημα. Το είχε φτιάξει κομμάτι-κομμάτι. Το αγαπούσε.

Ο Φοίνικας, ξαφνικά, την άρπαξε απ'τον ώμο τραβώντας την κάτω, να σκύψει. Η Ελοντί δεν έφερε αντίσταση, και μια στιγμή μετά ο χώρος από πάνω τους γέμισε σφαίρες.

Καινούργιος ανώμαλος είχε έρθει! Αυτοί οι ραλίστες δεν ήταν με τα καλά τους!

Παρότι το όχημα ετούτου *δεν* ήταν ενισχυμένο σαν του προηγούμενου, είχε επιτεθεί στους ληστές του Αρδάνη σαν να ήταν! Και ο Αρδάνης είχε δει την Ελίζα, εκτός των άλλων, να πέφτει από τις ριπές κάποιου που πυροβολούσε από μέσα. Μετά, όμως, ένας γρυποκαβαλάρης είχε ρίξει μια χειροβομβίδα από τον ουρανό, και το όχημα είχε αναγκαστεί να σταματήσει.

Ο Αρδάνης το πλησίασε απ'τη μια ενώ ο Σίρκαλ το πλησίαζε από την άλλη.

Ο Μονόχειρας ύψωσε το δεξί χέρι-πυροβόλο του και, πατώντας τη σκανδάλη με το αριστερό, άρχισε να ρίχνει καθώς βάδιζε, αναγκάζοντας τον κερατογλείφτη του Κάρτωλακ που πιο πριν πυροβολούσε να σκύψει και να καλυφτεί. Ή μήπως είχε χτυπηθεί;

Θα τον αποτελειώσω! Θα τους αποτελειώσω και τους δύο! Αυτούς δεν τους κρατάω ζωντανός – θα πεθάνουν σαν σκυλιά!

Ο Αρδάνης έφτασε κοντά στο όχημα ακόμα πυροβολώντας.

Η πόρτα άνοιξε απρόσμενα, και ο Φοίνικας πετάχτηκε έξω, σκυμμένος, πατώντας τη σκανδάλη του πιστολιού του. Ο Αρδάνης χτυπήθηκε στο στήθος και έπεσε στο έδαφος. Ο Φοίνικας τον ζύγωσε, και τον αναγνώρισε.

«Αυτό το Παντοκρατορικό κάθαρμα!»

Ο Αρδάνης τον κλότσησε στα πόδια, σωριάζοντάς τον. Γιατί δεν ήταν νεκρός. Ούτε καν τραυματισμένος. Το αλεξίσφαιρο γιλέκο του τον είχε γλιτώσει.

Ο Σίρκαλ πλησίαζε το αγωνιστικό όχημα από την άλλη μεριά, με το πιστόλι του έτοιμο, αν και από εδώ κανένας δεν είχε πυροβολήσει. Από εδώ ήταν ο οδηγός, λογικά.

Από την αντίθετη μεριά, είδε τον Αρδάνη να ζυγώνει το τροχοφόρο και να δέχεται επίθεση από τον συνοδηγό. Αλλά ο Μονόχειρας δεν ήταν νεκρός – ο αλεξίσφαιρος θώρακάς του τον είχε σώσει – και σίγουρα τώρα θα τσάκιζε αυτό το ενοχλητικό μουνί με το πιστόλι.

Ο Σίρκαλ ήταν κοντά στην πόρτα του οχήματος και επιχείρησε να κοιτάξει μέσα από το τζάμι–

Η πόρτα άνοιξε απότομα, χτυπώντας το χέρι του που κρατούσε το πιστόλι – και το όπλο τινάχτηκε, καθώς ο Σίρκαλ κραύγαζε πισωπατώντας.

Η Ελοντί πετάχτηκε έξω από το όχημα, κλοτσώντας τον ληστή στα παπάρια, κάνοντάς τον να διπλωθεί μ'άλλη μια κραυγή.

Αλλά ακόμα ένας απ'αυτούς ήταν κοντά, και ύψωνε τώρα το τουφέκι του προς το μέρος της, σημαδεύοντάς την!

Η Ελοντί έπεσε, αμέσως, στο ένα γόνατο (όπως την είχε διδάξει ο Φοίνικας – μια εκπαίδευση που ποτέ δεν είχε σβήσει, ούτε θα έσβηνε, από τη μνήμη της, από το νευρικό της σύστημα) για ν'αποφύγει τη ριπή ενώ, συγχρόνως, εκτόξευε το ξιφίδιό της καταπάνω στον εχθρό. Τον βρήκε στον ώμο. Αίμα έβαψε τα ρούχα του, κι εκείνος παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε, και η λεπίδα δεν είχε καρφωθεί επάνω του.

Η Ελοντί κύλησε, χωρίς καθυστέρηση, στο έδαφος κι έπιασε το πεσμένο πιστόλι του άλλου ληστή, στρέφοντάς το προς αυτόν με το τουφέκι και πυροβολώντας, μία, δύο, τρεις φορές – σίγουρα σκοτώνοντάς τον.

Αλλά τώρα ο πρώτος ληστής τραβούσε ένα μεγάλο, πλατυλέπιδο μαχαίρι και της ορμούσε. Η Ελοντί γύρισε και τον πυροβόλησε, πετυχαίνοντάς τον στο μάτι και σωριάζοντάς τον.

Σηκώθηκε όρθια – προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της όπως την είχε διδάξει ο Φοίνικας, προσπαθώντας να διώξει κάθε σκέψη απ'το μυαλό της – και είδε, από την άλλη μεριά του *Γρύπα των Δρόμων,* τον Φοίνικα να χτυπιέται με τον μονόχειρα. Ο φίλος της χρησιμοποιούσε τις γροθιές του, ενώ ο ληστής χειριζόταν το μηχανικό χέρι του σαν ρόπαλο.

Η Ελοντί έκανε να πυροβολήσει τον κακοποιό, αλλά διαπίστωσε πως οι σφαίρες του πιστολιού της είχαν μόλις τελειώσει. Προς στιγμή καταράστηκε, αλλά μετά σκέφτηκε ότι μάλλον ήταν τυχερή. Αν είχαν τελειώσει πιο πριν….

Μέσα στο φορτηγό είχαν πια συγκεντρωθεί κι άλλοι ραλίστες, και ο Ηλιόδρομος τούς έλυσε όλους – τελείως, και χέρια και πόδια – και είπε στον Καλλέργη πως είχε έρθει η ώρα να εφαρμόσουν το σχέδιό του. Εξάλλου, απέξω ακουγόταν να γίνεται χαλασμός. Κάποιοι, σίγουρα, έφερναν αντίσταση στους ληστές.

Στη μπροστινή μεριά του φορτηγού δεν ήταν κανένας τώρα. Έτσι πήγαν εκεί ο Καλλέργης κι ο Ηλιόδρομος – και ο ραλίστας, φυσικά, κάθισε στο τιμόνι. Οι υπόλοιποι έμειναν πίσω, αλλά όρθιοι τώρα, με τα

πόδια τους λυτά, κι έχοντας πάρει ό,τι όπλα μπορούσαν να βρουν, καθώς και ό,τι μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως όπλο.

Ο Ηλιόδρομος μειδίασε βλέποντας τι γινόταν μπροστά του. «Ο Ζορδάμης...»

«Ναι,» είπε ο Καλλέργης. «Κοίτα δω κάτι πράματα... Είναι δυνατόν αυτό το όχημά του να μην είναι πειρ–;»

«*Σοβαρολογείς;* Θα κάνεις τώρα τέτοια παράπονα;»

Και τότε ήταν που το όχημα του Ζορδάμη κοπάνησε πάνω σ'έναν από τους γιγάντιους τροχούς του άρματος μάχης, ενώ ληστές έρχονταν από παντού γύρω του, πυροβολώντας.

Ο Καλλέργης έβαλε μπροστά το φορτηγό, οδηγώντας καταπάνω τους.

Δύο πατήθηκαν, προτού οι υπόλοιποι απομακρυνθούν.

Το όχημα του Ζορδάμη άρχισε πάλι να κινείται.

Ο Φοίνικας σωριάστηκε στη γη, ζαλισμένος, καθώς το μεταλλικό χέρι του Αρδάνη τον χτύπησε καταπρόσωπο, τραντάζοντας τα δόντια του και γεμίζοντας την όψη του με αίματα.

«Τότε,» είπε ο Αρδάνης καθώς γονάτιζε από πάνω του, αρπάζοντάς τον απ'τον λαιμό με το αριστερό του χέρι, «μου είχες ξεγλιστρήσει *πόσες* φορές; Πολλές! Ένα γλιστερό φίδι! Αλλά τώρα η τύχη σου ξοδεύτηκε, αποστάτη! Η Λόρκη δεν ξεχνά τα χρωστούμενα!» Ο Αρδάνης ύψωσε το μηχανικό χέρι του, με προφανή σκοπό να το κατεβάσει πάνω στο κεφάλι του Φοίνικα και να τσακίσει το κρανίο του.

Αλλά η λεπίδα ενός μεγάλου μαχαιριού κινήθηκε πιο γρήγορα, σκίζοντας τον λαιμό του ληστή πέρα για πέρα και τινάζοντας αίματα ολόγυρα.

Η Ελοντί τράβηξε τον ετοιμοθάνατο άντρα προς τα πίσω, απ'τα μαλλιά, και τον κλότσησε στα πλευρά, ρίχνοντάς τον παραδίπλα καθώς σπαρταρούσε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τον Φοίνικα.

Εκείνος ανασηκώθηκε, βήχοντας και φτύνοντας αίμα κι ένα σπασμένο δόντι. «Νομίζω...»

«Σε ήξερε αυτό το κάθαρμα;»

«Παντοκρατορικός στρατιωτικός ήταν,» είπε ο Φοίνικας – η φωνή του ένα βραχνό κρώξιμο – καθώς ορθωνόταν.

27

Μετά τον θάνατο του αρχηγού τους και αρκετών από τους συντρόφους τους, οι υπόλοιποι ληστές αποδιοργανώθηκαν˙ δεν κάθισαν να συνεχίσουν τη σύγκρουση με τους ραλίστες, οι οποίοι είχαν, μάλιστα, καταφέρει να καταλάβουν το ένα από τα φορτηγά τους. Γύρισαν και έφυγαν, παίρνοντας μαζί τους το άλλο φορτηγό και το άρμα μάχης που ο ένας τροχός του κουνιόταν επικίνδυνα. Οι τρεις γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν από πάνω τους, και οι δύο αναβάτες δίκυκλων έτρεχαν κοντά στο φορτηγό. Κατευθύνθηκαν προς τα δυτικά, προς τους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, όπου ίσως να βρισκόταν το άντρο τους.

Οι ραλίστες, φυσικά, δεν τους καταδίωξαν. Ήταν τυχεροί που κανένας τους δεν είχε σκοτωθεί, και που τα περισσότερα από τα οχήματά τους ήταν άθικτα. Πολλά, όμως, είχαν ζημιές από πυροβολισμούς, αν και όχι σοβαρές – σπασμένα τζάμια, μερικές τρύπες επάνω στα μέταλλά τους. Η χειρότερη ζημιά ήταν αυτή του οχήματος του Έκτορα Νικένρωφ, που είχε χάσει έναν από τους τροχούς του όταν ο ραλίστας προσπάθησε να ξεφύγει από τους ληστές.

Τραυματισμένοι – εξαιρώντας τον Φοίνικα, που το στόμα και η μύτη του ήταν ματωμένα – ήταν μόνο τρεις: ο Βαλέριος Ανάερος, ένας ραλίστας που είχε χτυπηθεί από μια αδέσποτη σφαίρα στο αριστερό μπράτσο˙ η Τζούλι, η συνοδηγός της Ευγενίας Πυρρόχρωμης, που είχε χτυπήσει το πρόσωπό της άγρια στην κονσόλα του εξάτροχου οχήματος της οδηγού της και ήταν ακόμα λιπόθυμη και μελανιασμένη, με αίμα ξεραμένο γύρω από τη μύτη της (χρειαζόταν οπωσδήποτε να την πάνε σε νοσοκομείο, μην έχει πάθει καμια διάσειση, ή τίποτα σοβαρότερο)˙ και η Αμαλία, που είχε χτυπηθεί από τα σπασμένα τζάμια του οχήματός της, γλιτώνοντας τα μάτια της μόνο χάρη στα σκούρα γυαλιά της.

Ωστόσο, δεν ήταν αναίσθητη· απλώς η αιμορραγία έπρεπε να σταματήσει.

Την κρίσιμη ερώτηση την έκανε πρώτος ο Καθάριος Μονοβάτης: «Τι θα γίνει τώρα; Θα συνεχίσουμε κανονικά τη διαδρομή, ή θα τη σταματήσουμε;»

Διάφορες απόψεις άρχισαν αμέσως ν'ακούγονται, αλλά οι περισσότεροι έλεγαν να τη συνεχίσουν. Εξάλλου, πολλές φορές στα ράλι δεν τύχαινε κάποιος να βγει από τον δρόμο και να χτυπήσει; Η διαδρομή δεν μπορούσε να σταματήσει γι'αυτό!

«Όπως και νάχει,» τους είπε ο Φοίνικας, «καλύτερα να απομακρυνθούμε γρήγορα από εδώ. Αυτοί οι ληστές μπορεί να έφυγαν τώρα αλλά δεν αποκλείεται να ξανάρθουν, και με ενισχύσεις ίσως.»

Οι υπόλοιποι συμφώνησαν μαζί του, γνωρίζοντας πως αν κάτι τέτοιο συνέβαινε ήταν όλοι τους τελειωμένοι.

«Περιμένετε, όμως, τουλάχιστον, ν'αλλάξω τροχό!» είπε ο Έκτορας. «Εδώ είναι σαν καινούργια αφετηρία. Μην ξεκινήσετε χωρίς εμένα.»

Οι ραλίστες συμφώνησαν ότι αυτό θα ήταν άδικο για τον Έκτορα, έτσι τον περίμεναν να βάλει καινούργιο τροχό στο όχημά του, ενώ συγχρόνως κοίταζαν προς όλες τις κατευθύνσεις μήπως δουν τους ληστές να ξανάρχονται. Ούτε όμως ο Φοίνικας δεν είδε κανέναν με τα κιάλια του.

«Είσαι 'ντάξει;» τον ρώτησε η Ελοντί. «Δε ζαλίζεσαι…»

Εκείνος κατέβασε τα κιάλια. «Εντάξει είμαι,» είπε. «Έχω δεχτεί και χειρότερα χτυπήματα στη ζωή μου.»

«Ποιος ήταν αυτός με το μηχανικό χέρι; Πώς σε ήξερε;»

«Το όνομά του ήταν Αρδάνης Μετάλλιος,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Πρώην Παντοκρατορικός στρατιωτικός. Είχαμε γνωριστεί πολύ προτού διαλυθεί η εξουσία της Παντοκράτειρας – όχι υπό καλές συνθήκες, όπως καταλαβαίνεις.»

Η Ελοντί μειδίασε. «Το κατάλαβα αυτό.»

«Δεν ήταν κουλός τότε.»

«Μη μου πεις ότι εσύ…;»

Ο Φοίνικας κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν του έκοψα εγώ το χέρι. Βασικά, δεν ήξερα τι είχε γίνει μαζί του ύστερα από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο. Νόμιζα ότι ήταν νεκρός. Αλλά δυστυχώς ζούσε ακόμα.» Και

την κοίταξε υπομειδιώντας. «Το έλυσες αυτό το πρόβλημα τώρα, Ελοντί. Γι'ακόμα μια φορά η Επανάσταση σού χρωστά.»

«Δεν το έκανα για την Επανάσταση· μόνο για να βοηθήσω έναν καλό φίλο,» αποκρίθηκε η Ελοντί, και τον αγκάλιασε σφιχτά.

Ο Φοίνικας γέλασε χαϊδεύοντας την πλάτη της. «Χαίρομαι που έχω τέτοια φίλη.»

Φωνές τούς έκαναν ν'αφήσουν ο ένας τον άλλο από την αγκαλιά του και να στραφούν. Φωνές από τσακωμό.

«Τι...;» μουρμούρισε ο Φοίνικας, και βάδισαν προς τα εκεί, για να δουν τον Καλλέργη να διαπληκτίζεται με τον Ζορδάμη – να βρίσκονται στα πρόθυρα να παίξουν ξύλο. Ο Ηλιόδρομος τραβούσε τον οδηγό του προς τα πίσω, έχοντας ένα χέρι πιασμένο γύρω από το μπράτσο του, ενώ η Καλλιόπη στεκόταν παραδίπλα, μοιάζοντας με αγριόγατα έτοιμη να χιμήσει στον Καλλέργη αν χρειαζόταν.

«...και το κατάλαβες *εσύ*, ε;» έλεγε ο Ζορδάμης.

«Είναι προφανές σε όλους μας! Νομίζεις ότι μπορείς να μας κοροϊδέψεις; Να μας κοροϊδέψεις *όλους;*» φώναξε ο Καλλέργης.

«Δεν κοροϊδεύω κανέναν! Το όχημά μου έχει ελεγχθεί από μάγους! Και δεν βρήκαν κανένα πρόβλημα μαζί του.»

«Θα έπρεπε, ίσως, να το δοκιμάσουν ενάντια σε ληστές!» Οι γροθιές του Καλλέργη ήταν σφιγμένες.

«Το τι κάνει το όχημά μου ενάντια σε ληστές δεν έχει καμια σχέση με το ράλι! Και θάπρεπε νάσαι πιο ευγνώμων που γύρισα για να βοηθήσω εσένα και τους υπόλοιπους!»

Ορισμένοι ραλίστες και συνοδηγοί συμφώνησαν με τα λόγια του Ζορδάμη, φωνάζοντας στον Καλλέργη να πάψει αυτή την ανοησία: δεν είχε *κανένα* νόημα έτσι όπως ήταν η κατάσταση· ακόμα κι αν το όχημα του Ζορδάμη ήταν πειραγμένο, ο Καλλέργης τώρα δεν έπρεπε να κάνει τέτοια φασαρία.

«Το όχημά μου δεν είναι πειραγμένο!» τους είπε ο Ζορδάμης. «Είναι ένα κανονικό όχημα σαν το δικό σας! Απλώς είμαι καλός οδηγός· δεν έχετε ξαναδεί καλό οδηγό;»

Ελάχιστοι φάνηκαν να τον πιστεύουν, αλλά οι περισσότεροι έλεγαν πως τούτη η φασαρία όφειλε να σταματήσει – *τώρα.* «Οι ληστές μπορεί να ξανάρθουν!» είπε η Άλβα Σιριφάνδη. «Μη χασομεράμε με μαλα-

κίες!» Και στράφηκε προς τον Αλλάνδρη, τον συνοδηγό του Καθάριου Μονοβάτη, που καθότι γιατρός είχε αναλάβει να κοιτάξει τους τραυματισμένους. «Είναι όλοι εντάξει, Αλλάνδρη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, που τώρα είχε απομακρυνθεί από την Τζούλι και πλησίαζε τους άλλους. «Αλλά η Τζούλι θα πρέπει να ξεκουράζεται όσο η Ευγενία οδηγεί προς την Άκρη· τους το είπα.»

«Και ο Έκτορας,» πρόσθεσε ο Καθάριος Μονοβάτης, «φαίνεται νάχει αντικαταστήσει τον τροχό του. Μπορούμε να ξεκινήσουμε.» Και προς τον Καλλέργη: «Τέρμα οι φασαρίες. Υπάρχει χρόνος για τέτοια στην Άκρη, αν νομίζεις.»

Ο Καλλέργης δεν διαφώνησε, αν και η όψη του εξακολουθούσε να είναι άγρια. Η Ελοντί αναρωτιόταν πώς θα δρούσε όταν έφταναν στην Άκρη. Θα ζητούσε ο Ζορδάμης να αποβληθεί από το ράλι; Αυτό, σίγουρα, θα τον έκανε να φανεί τελείως κόπανος, γιατί ο Ζορδάμης – ό,τι κι αν συνέβαινε με το όχημά του – τους είχε βοηθήσει με κίνδυνο της ζωής του· όλοι το είχαν δει. Η Ελοντί, μάλιστα, είχε απορήσει λιγάκι με τη συμπεριφορά του αυτή. *Αλλά γιατί;* σκέφτηκε τώρα. *Γιατί να απορώ; Έτσι δεν είναι ο Ζορδάμης;* Τον είχε κάποτε ερωτευτεί, άλλωστε. Δεν ήταν τέρας. *Αλλά είναι τελείως μαλάκας, ώρες-ώρες,* πρόσθεσε νοερά καθώς θυμόταν ξανά τι είχε γίνει στη Χαρπόβη, πριν από χρόνια, και είχαν χωρίσει.

Ο Φοίνικας τής έγνεψε να πάνε προς τον *Γρύπα των Δρόμων,* καθώς κι οι υπόλοιποι σκορπίζονταν προς τα οχήματά τους. Η Ελοντί τον ακολούθησε.

Και οι ραλίστες σύντομα έκαναν μια δική τους, πρόχειρη αφετηρία μερικά χιλιόμετρα νότια του σημείου της συμπλοκής με τους ληστές. Το σύνθημα για να ξεκινήσουν θα ήταν το ξεκίνημα του οχήματος της Ελοντί, όπως όλοι συμφώνησαν (εκπλήσσοντάς την λιγάκι), επειδή εκείνη ήταν που είχε φτάσει πρώτη στην Αγκένροβ, κι επιπλέον εκείνη ήταν που είχε βρει το είδωλο του Θαλράδου στα Φέρνιλγκαν και είχε σώσει και τους δύο ανθρώπους που το φυλούσαν. Γνώριζαν όλοι γι'αυτό το ηρωικό κατόρθωμά της (όπως είχε ακούσει να το χαρακτηρίζουν).

Οι μηχανές των οχημάτων γέμισαν το απόγευμα με τον θόρυβό τους.

Η Ελοντί, ενώ κρατούσε το φρένο πατημένο, ρώτησε τον Φοίνικα: «Έτοιμος;»

«Εννοείται.» Δεν αιμορροούσε πλέον. Έμοιαζε ακμαίος όπως πριν, αν και λιγάκι μελανιασμένος.

Η Ελοντί άφησε το φρένο, έχοντας ήδη πατημένο το πετάλι της επιτάχυνσης, και ο *Γρύπας των Δρόμων* έφυγε σαν σφαίρα – τρίζοντας και κουδουνίζοντας. Τα χτυπήματα που είχε δεχτεί από τους ληστές δεν ήταν σοβαρά αλλά σίγουρα του είχαν προκαλέσει διάφορες μικροζημιές. Και τα τζάμια του ήταν σπασμένα, αφήνοντας τώρα δυνατό αέρα να μπαίνει στο όχημα χτυπώντας την Ελοντί και τον Φοίνικα, καθώς έτρεχαν επάνω στη δημοσιά.

Η Ελοντί έγινε ένα με τον *Γρύπα*, και μετά έγινε ένα με τον δρόμο, με την ταχύτητα.

Ο Ζορδάμης, όμως, σύντομα την πέρασε, παρά τα χτυπήματα που είχε δεχτεί και το δικό του όχημα – τα *πολύ* περισσότερα χτυπήματα που είχε δεχτεί.

Και όχι μόνο ο Ζορδάμης, αλλά και κάποιοι άλλοι την πέρασαν. Η Ελοντί αναρωτήθηκε αν αυτή η σύγκρουση την είχε κουράσει πιο πολύ απ'ό,τι νόμιζε… ή αν, τελικά, οι ζημιές στον *Γρύπα των Δρόμων* ήταν πιο σοβαρές.

Αφού είμαστε ζωντανοί, όμως, δεν πρέπει να παραπονιόμαστε.

Όταν οι ραλίστες έφτασαν στο σημείο ελέγχου βόρεια της Άκρης, οι υπεύθυνοι του ράλι εκεί προθυμοποιήθηκαν αμέσως να περιθάλψουν όσους χρειαζόταν να νοσηλευτούν, και υποσχέθηκαν πως όλων τα οχήματα θα επισκευάζονταν ώστε να γίνουν σαν καινούργια. Ζήτησαν συγνώμη από τους ραλίστες που κάτι τέτοιο είχε συμβεί. Ήταν κάθε άλλο, είπαν, παρά αναμενόμενο.

Πρώτος – όπως πολλοί περίμεναν – είχε τερματίσει ο Ζορδάμης. Δεύτερος, ο Καθάριος Μονοβάτης· τρίτος, ο Καλλέργης· τέταρτη, η Αμαλία (παρότι χτυπημένη, είχε δώσει τον καλύτερό της εαυτό)· και πέμπτη, η Ελοντί.

Το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο γύρω από το σημείο ελέγχου, φωνάζοντας, σιώπησε μόλις κατάλαβε ότι κάτι άσχημο συνέβαινε, και μουρμουρητά άρχισαν να αντηχούν από τον συναθροισμένο κόσμο, ψίθυροι που ταξίδευαν ανάμεσά του σαν τον άνεμο.

Δημοσιογράφοι δεν άργησαν να έρθουν προς τους ραλίστες για να κάνουν ερωτήσεις, να μάθουν τι είχε γίνει. Αλλά οι μισθοφόροι φρουροί των υπεύθυνων του ράλι τούς απομάκρυναν, σπρώχνοντας μάλιστα ορισμένους που έδειχναν πιο επίμονοι. Οι δημοσιογράφοι διαμαρτυρήθηκαν έντονα, φωνάζοντας, κατηγορώντας τους φρουρούς και τους υπεύθυνους του ράλι ότι δεν τους άφηναν να κάνουν τη δουλειά τους. Μια γυναίκα, τότε, από τους υπεύθυνους ανέβηκε σε μια μικρή εξέδρα και είπε, μεγαλόφωνα ώστε να την ακούσουν, πως θα επιτρεπόταν στους δημοσιογράφους να πλησιάσουν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους – αλλά *αργότερα* – όχι τώρα. *Αργότερα,* όταν οι ραλίστες είχαν πάει στο ξενοδοχείο και είχαν ξεκουραστεί από τη δοκιμασία που είχαν περάσει. Ληστές τούς είχαν επιτεθεί στο δρόμο, και παραλίγο να τους σκοτώσουν!

Μετά από αυτό, οι δημοσιογράφοι υποχώρησαν, αν και οι περισσότεροι απ'αυτούς τραβούσαν φωτογραφίες ή κρατούσαν μηχανικούς οφθαλμούς, καταγράφοντας εικόνες από απόσταση.

Οι ραλίστες μπήκαν σ'ένα μεγάλο επιβατηγό όχημα και μεταφέρθηκαν στο εσωτερικό της πόλης, στο ξενοδοχείο «*Απάνεμος Οίκος*», ενώ άνθρωποι που δούλευαν για τους υπεύθυνους του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι έπαιρναν τα αγωνιστικά οχήματα για να τα οδηγήσουν σε κάποιο γκαράζ, όπου θα επισκευάζονταν και θα ελέγχονταν.

Ο *Απάνεμος Οίκος* έφερε στην Ελοντί, αναπόφευκτα, παλιές αναμνήσεις. Αναμνήσεις με τον Ζορδάμη τις οποίες ήθελε να ξεχάσει. Είχε περάσει καλά μαζί του εδώ, βέβαια, αλλά, και πάλι, τι νόημα είχαν τώρα; Θα ήθελε να είναι ακόμα με τον Ζορδάμη; Σίγουρα όχι! *Η Καλλιόπη – και άλλες όμοιές της – του ταιριάζουν καλύτερα!*

Η Ελοντί μπήκε στο δωμάτιό της – που, ευτυχώς, δεν ήταν το ίδιο όπου είχε κάποτε μείνει με τον Ζορδάμη, αν και όλα τα δωμάτια εδώ έμοιαζαν – και έκλεισε την πόρτα. Άνοιξε τα παντζούρια του παραθύρου και το τζάμι και κοίταξε, για λίγο, την Άκρη ν'απλώνεται από κάτω της. Στο βάθος, ανάμεσα και πάνω από τις πολυκατοικίες, φαινόταν το

Πορφυρό Κενό εκεί όπου ο ουρανός και η γη της Σεργήλης τελείωναν. Μια ατέρμονη, βαθυκόκκινη απεραντοσύνη – κάτι που, για κάποιο λόγο, φάνταζε πολύ πιο τρομαχτικό από το ατελείωτο γαλάζιο χρώμα του ουρανού. Η Ελοντί είδε, απόμακρα, δύο σκάφη Κενού να προσεγγίζουν την Άκρη και ένα να απομακρύνεται, όλα τους με ιστία από πάνω και από κάτω, φουσκωμένα από Ανέμους.

Ανέμους του Κενού…

Η Ελοντί ρίγησε και μόνο στη θύμησή τους. Δεν ήταν μια εμπειρία που ήθελε να επαναλάβει. Δεν ήθελε να ξανακούσει τα λόγια τους μέσα στο κεφάλι της… αν και… αν και, ομολογουμένως, αναρωτιόταν τι μπορεί τώρα να της έλεγαν. Τώρα δεν ήταν η ίδια με τότε. Και τότε δεν έβλεπε αυτά που έβλεπε τώρα – όπως εκείνη τη μπαλαντέρ. *Τη μπαλαντέρ που ήμουν εγώ.*

Η Ελοντί τράβηξε από την τσέπη της την τράπουλα, και την ξεφύλλισε μέχρι που βρήκε το χαρτί με την παράξενη γυναίκα. Δεν της έμοιαζε καθόλου με τον εαυτό της, ωστόσο ένιωθε σαν να την ήξερε καλύτερα τώρα, όποια κι αν ήταν…

Η Ελοντί έβαλε πάλι την τράπουλα στη θήκη της και, στεκόμενη πλάι στο κρεβάτι, άρχισε να γδύνεται. Αισθανόταν πως ένα μπάνιο ήταν απαραίτητο, όχι μόνο για να διώξει τον ιδρώτα από το σώμα της αλλά και το αίμα εκείνου του καταραμένου πρώην Παντοκρατορικού από τα χέρια της. Τον είχε σκοτώσει όπως ποτέ της δεν είχε σκοτώσει άνθρωπο: σκίζοντας τον λαιμό του με λεπίδα. Υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα διανοείτο να κάνει κάτι τέτοιο. *Αλλά οι συνθήκες ήταν κάθε άλλο παρά κανονικές,* σκέφτηκε καθώς έριχνε και τα τελευταία ρούχα από πάνω της. *Ο Φοίνικας κινδύνευε.* Και η Ελοντί ευχαρίστως θα σκότωνε άλλους *δέκα* σαν τον Αρδάνη Μετάλλιο για να σώσει τον Φοίνικα.

Πήγε στο μπάνιο και πλύθηκε. Διεξοδικά. Νιώθοντας το σαπουνόνερο σαν βάλσαμο επάνω στο κουρασμένο σώμα της.

Όταν αργότερα είχε σκουπιστεί και ξαπλώσει στο κρεβάτι, ντυμένη ελαφρά, ο επικοινωνιακός δίαυλος στο κομοδίνο κουδούνισε.

Τον άνοιξε.

«*Τι κάνεις, Ελοντί;*» ρώτησε η φωνή του Φοίνικα.

«Εντάξει. Εσύ;»

«*Μου λείπει ένα δόντι, αλλά θα ζήσω. Να έρθω από κει; Θέλω να σε ρωτήσω κάτι, αν δεν είσαι πολύ κουρασμένη.*»

«Φυσικά. Έλα.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε, και η Ελοντί πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι, στρώνοντας λιγάκι τα ρούχα επάνω της.

Μετά από λίγο, η πόρτα της χτύπησε. Η Ελοντί σηκώθηκε και πήγε ν'ανοίξει για ν'αφήσει τον Φοίνικα να μπει. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα μελανιασμένο από το χτύπημα του Αρδάνη, αλλά γενικά φαινόταν καλύτερα.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Ελοντί καθώς πήγαινε πάλι να καθίσει οκλαδόν στο κρεβάτι.

Ο Φοίνικας έφερε τη μοναδική καρέκλα αντίκρυ της και κάθισε ανάποδα, με την πλάτη της καρέκλας μπροστά του και τους πήχεις του σταυρωμένους επάνω της. «Πώς το κατάλαβες, λοιπόν; Με τρώει η περιέργεια.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Πώς κατάλαβες ότι οι ληστές μάς είχαν στήσει ενέδρα,» διευκρίνισε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Α, αυτό…»

Ο Φοίνικας περίμενε την απάντησή της.

Η Ελοντί τού είπε: «Δε θα με πιστέψεις.»

«Θα σε πιστέψω,» τη διαβεβαίωσε.

Η Ελοντί αναστέναξε. Τεντώθηκε, έπιασε τα τσιγάρα της απ'το κομοδίνο, και άναψε ένα. «Είδα αυτήν εδώ την κυρία.» Τεντώθηκε ξανά, έπιασε την τράπουλα από το κομοδίνο, και τράβηξε το χαρτί με τη μπαλαντέρ. «Αλλά ήμουν εγώ.»

Τώρα ο Φοίνικας συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Η Ελοντί τού εξήγηση, όσο καλύτερα μπορούσε, το όραμά της.

«Είναι δυνατόν να είδες αυτό το πράγμα ενώ συνέχιζες να οδηγείς *τρέχοντας* και να *μην* έχουμε σκοτωθεί;» απόρησε ο Φοίνικας.

«Προφανώς είναι. Αλλά, όπως σου ξαναείπα, όταν βλέπω τέτοια οράματα είναι σαν… σαν να μη βρίσκομαι εδώ, σαν ο χρόνος νάχει σταματήσει και να είμαι κάπου αλλού· αλλά μετά είμαι πάλι εδώ, χωρίς νάχει περάσει στιγμή. Δηλαδή, σαν όλο το όραμα να συνέβη σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο, ας πούμε.» Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώ-

μους, πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της, και φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Πρέπει, πάντως, να ήσουν επηρεασμένη απ'το χαρτί της τράπουλας…» είπε ο Φοίνικας. «Αλήθεια, πότε αγόρασες την τράπουλα;»

«Στην Αγκένροβ. Και η μπαλαντέρ δεν είναι το μοναδικό της χαρτί. Αλλά, ακόμα κι έτσι νάναι όπως το λες – ακόμα και να είχα επηρεαστεί – πάλι, πώς ήξερα ότι θα συναντήσουμε τους ληστές;»

«Εσύ πες μου.»

Η Ελοντί ανασήκωσε ξανά τους ώμους. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, Φοίνικα. Και το αποκλείω, βασικά, ότι κάπως *εγώ* το ήξερα. Κάτι άλλο ήρθε και με προειδοποίησε.»

«…Η Λόρκη;»

Η Ελοντί το φοβόταν ότι κι εκείνος την ίδια υπόθεση θα έκανε. «Μπορεί,» αποκρίθηκε διστακτικά.

«Μέχρι στιγμής λοιπόν,» είπε ο Φοίνικας ύστερα από λίγη σκέψη, «έχουμε ανακαλύψει ότι μπορείς, πρώτον, να θεραπεύσεις δηλητήρια (στο σώμα σου, τουλάχιστον)˙ δεύτερον, να προκαλέσεις μυστηριώδεις συμπτώσεις˙ τρίτον, να δεις το όχημα του Ζορδάμη σαν κάποιου είδους δαιμονικό θηρίο–»

«Και το ξαναείδα,» του είπε η Ελοντί.

Ο Φοίνικας την περίμενε να συνεχίσει.

«Το είδα αφότου φύγαμε από την Αγκένροβ. Κι αυτή τη φορά γύρισε και με κοίταξε κι αυτό, μάλιστα, και δε νομίζω ότι του άρεσε που το κοίταζα. Μου μίλησε. Μου είπε 'Τι με κοιτάζεις;' με άγριο τρόπο.» Η Ελοντί ρίγησε, άθελά της, στη θύμηση.

«Μάλιστα. Τρίτον, λοιπόν, μπορείς να δεις το όχημα του Ζορδάμη σαν κάποιου είδους θηρίο, και μπορεί κι αυτό να σε δει˙ και τέταρτον, μπορείς να προβλέπεις το μέλλον. Τι σημαίνουν όλ' αυτά, Ελοντί;»

Εκείνη μόρφασε δείχνοντας άγνοια, συνεχίζοντας να καπνίζει.

«Νομίζω πως πρέπει να μιλήσεις σε κάποιον ιερωμένο, κάποια στιγμή σύντομα,» πρότεινε ο Φοίνικας.

«Μετά το ράλι,» είπε η Ελοντί. «Τώρα δεν υπάρχει χρόνος για τέτοια.»

Όταν ο Ζορδάμης μπήκε στο δωμάτιό του, ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Για φαντάσου…

Τον άνοιξε. «Μάλιστα;»

«*Ο κύριος Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος;*» είπε μια γυναικεία φωνή.

«Ο ίδιος.»

«*Μας ακούει κανένας άλλος;*»

«Μόνος μου είμαι.»

«*Σας δίνουμε τα συγχαρητήριά μας που τερματίσατε πρώτος,*» είπε η άγνωστη γυναικεία φωνή. «*Αν συνεχίσετε έτσι, οι λογαριασμοί μας σύντομα θα κλείσουν με ευτυχή τρόπο και για τις δύο πλευρές. Ελπίζουμε να μην κινδυνέψατε. Ακούσαμε για ληστές…*»

«Παραλίγο να μας σκοτώσουν,» είπε ο Ζορδάμης.

«*Αυτό θα μας δυσαρεστούσε πολύ…*»

«Το φαντάζομαι.» Και, μη θέλοντας να τους προκαλέσει, πρόσθεσε σιωπηλά: *Όταν κάποιος χάνει λεφτά, συνήθως δυσαρεστείται.*

«*Σας ευχόμαστε καλή τύχη και μεγάλη ταχύτητα στο άμεσο μέλλον, κύριε Ζορδάμη.*» Η γυναίκα αυτή μιλούσε σαν υπάλληλος τηλεπικοινωνιακού κέντρου, παρατήρησε ο Ζορδάμης· αλλά προτού έχει την τύχη να ανταλλάξει καμια άλλη κουβέντα μαζί της εκείνη τερμάτισε την επικοινωνία τους.

Στην Άντχορκ, στη Νίρκωφ, στη Χαρπόβη, στην Αγκένροβ, ακόμα και στην Άκρη! σκέφτηκε ο ραλίστας. *Παντού με παρακολουθούν, οι τρισκατάρατοι!*

Αφού έκανε ένα γρήγορο μπάνιο, κάλεσε, μέσω του διαύλου, το δωμάτιο της Καλλιόπης και τη ρώτησε αν μπορούσε να την επισκεφτεί. Εκείνη αποκρίθηκε να την αφήσει ήσυχη να ξεκουραστεί, και έκλεισε τον δίαυλο από τη μεριά της.

Τσαντισμένη πάλι, συμπέρανε ο Ζορδάμης κουνώντας το κεφάλι. *Οι γυναίκες είναι περίεργες…*

Κι αυτό το καταραμένο ξενοδοχείο τού έφερνε αναμνήσεις από τον καιρό που βρισκόταν εδώ με την Ελοντί. Είχαν περάσει τόσο καλά, τότε, οι δυο τους!… Αλλά κι εκείνη περίεργη ήταν. Αμέσως είχε παρεξη-

γηθεί από μια μαλακία που έγινε στη Χαρπόβη! Πώς ήταν δυνατόν να είχε ξεχάσει έτσι εύκολα όλες τις φορές που είχαν περάσει καλά μαζί;

Οι γυναίκες είναι περίεργες.

Αλλά έτσι είναι· δεν μπορείς να τις αλλάξεις.

Ο Ζορδάμης ξάπλωσε και κοιμήθηκε μερικές ώρες. Του χρειαζόταν ο ύπνος. Ήταν εξουθενωμένος.

Ονειρεύτηκε ότι καβαλούσε ένα εξάποδο θηρίο με δύο ουρές, τυλιγμένο από πορφυροπράσινη ακτινοβολία, και εφορμούσε εναντίον πολεμιστών ντυμένων με λευκές στολές – όπως του Στρατού της Παντοκράτειρας. Τους επιτιθόταν μ'ένα πιστόλι στο χέρι – και του άρεσε.

Τι παράξενο όνειρο, σκέφτηκε αργότερα, όταν ξύπνησε και είχε νυχτώσει.

Την επομένη ύστερα από την άφιξή τους στην Άκρη, ο Καλλέργης έσπευσε να διαμαρτυρηθεί στους υπεύθυνους του ράλι για το όχημα του Ζορδάμη, λέγοντάς τους πως όλα έδειχναν – και δεν το είχε δει μόνο εκείνος αλλά κι άλλοι ραλίστες – ότι ήταν, κάπως, πειραγμένο. (Δεν τους ανέφερε, φυσικά, ότι στη διαδρομή από τη Νέσριβεκ προς την Άντχορκ είχε επιτεθεί στον Ζορδάμη.) Οι υπεύθυνοι δεν μπορούσαν να πάρουν απόφαση έχοντας ως απόδειξη μόνο τα λόγια του, έτσι κάλεσαν όλους τους ραλίστες (και τους συνοδηγούς τους) για να συζητήσουν, μία ώρα πριν από το μεσημέρι.

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος εξαρχής πίστευε ότι αυτή ήταν κακή ιδέα – είχε προσπαθήσει να πείσει τον Καλλέργη να *μην* μιλήσει στους υπεύθυνους εναντίον του Ζορδάμη – και τώρα νόμιζε ότι τα πράγματα αναμφίβολα θα χειροτέρευαν. Το *β'ζάιλ* του, ωστόσο, του έλεγε: *Μην ανησυχείς τόσο, Ηλιόδρομε! Η κατάσταση απλά αρχίζει νάχει κι άλλο ενδιαφέρον!* Και γελούσε. Αυτή η αγέννητη αδελφή του παραήταν εκκεντρική. Απορούσε πώς κάποιοι άλλοι ευγενείς της Σάρντλι θεωρούσαν τα *β'ζάιλ* τους σοφά. Ο Ηλιόδρομος σίγουρα δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκαλέσει το δικό του «σοφό», απλώς «χρήσιμο», όπως έναν καλό σύντροφο.

Όταν όλοι οι ραλίστες είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα του ισόγειου του *Απάνεμου Οίκου* όπου τους κάλεσαν οι υπεύθυνοι του ράλι, εκείνοι τούς είπαν για την περίπτωση του Ζορδάμη, χωρίς να κρύψουν φυσικά ότι ο Καλλέργης ήταν που τον είχε κατηγορήσει. Οι φωνές που γέμισαν την αίθουσα προκάλεσαν μια ακατανόητη βαβούρα. Αλλά η φωνή του Ζορδάμη ακούστηκε πρώτη και πιο δυνατή από όλων:

«Ψέματα! Το όχημά μου δεν είναι πειραγμένο με κανέναν τρόπο! Τεχνομαθείς μάγοι το έχουν ελέγξει ξανά και ξανά! Και θα το ελέγξετε κι εσείς εδώ, σίγουρα – ή ίσως να το έχετε ήδη ελέγξει. Αυτός ο απατεώνας» – έδειξε τον Καλλέργη αντίκρυ του – «προσπαθεί να με δυσφημίσει ενώ θα έπρεπε…»

Η φωνή του πνίγηκε για λίγο μέσα στη γενική οχλοβοή, έτσι ο Ζορδάμης σύντομα επανέλαβε, μόλις μπορούσε να ακουστεί πιο καθαρά:

«Προσπαθεί να με δυσφημίσει ενώ θα έπρεπε να είναι πιο ευγνώμων που έσωσα το τομάρι του όταν μας επιτέθηκαν οι ληστές!»

«Θα σε πληρώσουμε αν θέλεις!» αντιγύρισε ο Καλλέργης, μάλλον ειρωνικά. «Αλλά είδαμε εκεί το όχημά σου να δέχεται σφαίρες χωρίς να καταστρέφεται–»

«*Χωρίς να καταστρέφεται;* Το όχημά μου είναι μισοδιαλυμένο!»

«Δεν είναι τόσο διαλυμένο όσο θα έπρεπε να είναι–»

«*Εσύ* θα το κρίνεις αυτό;»

«Το είδαμε όλοι να *λούζεται* από σφαίρες, και τι έχει πάθει; Ουσιαστικά τίποτα! Ούτε καν όλα του τα τζάμια δεν έχουν σπάσει! Το όχημά σου είναι *ενισχυμένο* – το αρνείσαι;»

Η βαβούρα από τους άλλους ραλίστες είχε τώρα καταλαγιάσει καθώς οι δυο τους αντάλλασσαν λόγια μπροστά από τους υπεύθυνους του ράλι που τους παρατηρούσαν δίχως να μιλάνε: δύο γυναίκες και ένας άντρας, με στωικές εκφράσεις αλλά και προβληματισμένα βλέμματα. Κανένας μέσα στην αίθουσα δεν καθόταν.

Ο Ζορδάμης είπε: «Ακόμα κι αν *είναι* αλεξίσφαιρο το όχημά μου, αυτό είναι δική μου δουλειά και μόνο! Δεν έχει καμία σχέση με τον αγώνα. Και ούτε απαγορεύονται τα αλεξίσφαιρα οχήματα στο ράλι. Έτσι δεν είναι;» Στράφηκε στους υπεύθυνους τώρα.

«Αυτό είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε η μία από τις δύο γυναίκες – μετρίου αναστήματος, λευκό δέρμα, κοντοκουρεμένα κόκκινα μαλλιά,

φαρδύ ροζ πουκάμισο, στενό μπλε παντελόνι. «Δεν απαγορεύονται τα αλεξίσφαιρα οχήματα. Είναι, όντως, δική σας δουλειά αν τα οχήματά σας είναι αλεξίσφαιρα ή όχι. Δεν ενοχλεί κανέναν.»

«Πήρες την απάντησή σου, Καλλέργη!» είπε ο Ζορδάμης. «Μπορεί τώρα να τελειώσει αυτό το τσίρκο;»

«Καμια απάντηση δεν πήρα! Η διαμαρτυρία μου δεν είναι για το αν το όχημά σου είναι αλεξίσφαιρο ή όχι, αλλά–»

«Γιατί το ανέφερες, τότε;»

«Γιατί το παρατήρησα, και ήταν, ομολογουμένως, ασυνήθιστο–»

«Νομίζω πως δεν έχεις κανέναν *πραγματικό* λόγο, Καλλέργη, που–»

«Λόγος υπάρχει και με το παραπάνω!» φώναξε ο Καλλέργης. «Και δεν το έχω παρατηρήσει μόνο εγώ αλλά κι άλλοι ραλίστες! Το όχημά σου έχει επιδείξει, μέσα στον αγώνα ώς τώρα, παράξενη αύξηση της ταχύτητας κατά περιόδους, καθώς και παράξενη ανθεκτικότητα εναντίον διάφορων εμποδίων και τρομερή σταθερότητα επάνω σε λάδια και παρόμοιες ουσίες που βρίσκονται στο οδόστρωμα!» Και στράφηκε προς τους υπόλοιπους ραλίστες. «Λέω ψέματα; Πείτε! Κανένας δεν έχει παρατηρήσει ότι κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει με το όχημα του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου;»

«Η αλήθεια είναι πως αυτό έχει παρατηρηθεί,» αποκρίθηκε ο Καθάριος Μονοβάτης.

«Ναι,» συμφώνησε η Αμαλία, καθώς και κάποιοι άλλοι.

Η Ελοντί προτίμησε να μείνει σιωπηλή για την ώρα. *Τι μπορεί να έχω να προσθέσω, άλλωστε; Ότι είδα το όχημα στη μορφή κάποιου αλλόκοτου θηρίου;* Καλύτερα απλώς να άκουγε και να παρατηρούσε προς το παρόν.

«Επειδή έχω αποδειχτεί ώς τώρα καλός ραλίστας,» είπε ο Ζορδάμης, «αυτό σημαίνει ότι κάτι... ‘ασυνήθιστο συμβαίνει’;» – προσπάθησε να μιμηθεί, με κωμικό τρόπο, τη φωνή του Καλλέργη.

«Μισό λεπτό,» τους διέκοψε όλους ο ένας από τους τρεις υπεύθυνους – ο μοναδικός άντρας – ψηλόλιγνος, δέρμα κατάμαυρο, πλούσια μοβ μαλλιά, ντυμένος με λευκή τουνίκα και μπεζ παντελόνι, και τα δύο φαρδιά. Επάνω στο στήθος της τουνίκας ήταν κεντημένος ένας τροχός με φτερά. «Τι νομίζετε, δηλαδή; Ότι η μηχανή του κύριου Λιγνόρρυγ-

χου είναι πειραγμένη; Ότι ο κύριος Λιγνόρρυγχος έχει, κάπως, καταφέρει να κρύψει κάτι από τους μάγους και τους τεχνικούς του ράλι;»

«Αυτό ακριβώς πρέπει να συμβαίνει,» είπε ο Καλλέργης. «Είναι καταφανές.»

«*Καταφανές* είναι ότι είσαι συκοφάντης και ότι είμαι καλύτερος ραλίστας από εσένα!» παρενέβη ο Ζορδάμης. «Αυτό είναι το μόνο 'ασυνήθιστο'» – μιμήθηκε πάλι χλευαστικά τη φωνή του Καλλέργη – «που συμβαίνει!»

«Απαιτώ,» είπε ο Καλλέργης, αγνοώντας τον, μιλώντας στους υπεύθυνους του ράλι, «να γίνει *εξονυχιστικός* έλεγχος στο όχημα του Ζορδάμη. Και να δοκιμάσουμε πόσο γρήγορα μπορεί, τελικά, όντως να τρέξει.»

«Οι τεχνικοί έχουν μετρήσει την ταχύτητα της μηχανής μου, Καλλέργη,» φώναξε ο Ζορδάμης, «και οι μάγοι έχουν ελέγξει τη μηχανή για αλλοιώσεις! Ας την ξαναελέγξουν να ανακαλύψουν το ίδιο! Δεν είναι πέρα από τα όρια που ορίζει το ράλι.» Και προς τους υπεύθυνους: «Μου φαίνεται απίστευτο ότι μας καλέσατε όλους εδώ βασισμένοι μόνο στα λόγια αυτού του συκοφάντη!»

«Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε άλλο,» του είπε η κοκκινομάλλα γυναίκα. «Όταν κάποιος ραλίστας διαμαρτύρεται για ένα τέτοιο θέμα....»

«Κι επιπλέον,» πρόσθεσε η άλλη γυναίκα – λευκόδερμη κι αυτή, αλλά με ξανθά μαλλιά που έφταναν ώς τους ώμους, ντυμένη με μαύρο, γυαλιστερό ταγέρ – «έχουμε ενημερωθεί για το παράπτωμά σας, κύριε Λιγνόρρυγχε. Αναφέρομαι σ'αυτό που συνέβη στα Φέρνιλγκαν, πριν από τη Χαρπόβη.»

«Το ένα δεν νομίζω ότι σχετίζεται με το άλλο. Ήταν οι περιστάσεις τέτοιες που... Τέλος πάντων, δεν νομίζω ότι έχει κανένα νόημα να το συζητήσουμε τώρα αυτό.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η ξανθιά γυναίκα με το ταγέρ, «δεν έχει νόημα να συζητηθεί αυτό τώρα.»

Ο μαυρόδερμος άντρας είπε προς όλους: «Θα γίνει ένας πιο προσεχτικός έλεγχος στο όχημα του κύριου Λιγνόρρυγχου. Πέραν τούτου, οτιδήποτε άλλο θα ήταν υπερβολικό.» Οι δύο άλλες υπεύθυνοι του ράλι έγνεψαν καταφατικά, συμφωνώντας χωρίς να μιλήσουν.

«Ο έλεγχός σας δεν πρόκειται να αποκαλύψει τίποτα,» τους είπε ο Καλλέργης, «όπως δεν αποκάλυψαν τίποτα και οι έλεγχοι σε άλλες πόλεις.»

«Θα το δούμε αυτό, κύριε Βάρντενλοφ,» του απάντησε η γυναίκα με το ταγέρ. «Για την ώρα, δεν υπάρχει κάτι άλλο να συζητήσουμε. Αν κάποιο πρόβλημα παρατηρηθεί με το όχημα του κύριου Λιγνόρρυγχου, θα ενημερωθεί πρώτα ο ίδιος και μετά οι υπόλοιποι, όταν θα σας μιλήσουμε για τη διαδρομή προς τη Μέλβερηθ.»

«Το *θράσος* που έχει αυτό το κάθαρμα ο Καλλέργης!» είπε η Καλλιόπη, καθώς εκείνη κι ο Ζορδάμης βάδιζαν στους δρόμους της Άκρης μετά από τη συγκέντρωση των ραλιστών μπροστά στους υπεύθυνους. Είχαν καταφέρει να περάσουν από τους δημοσιογράφους με όσο το δυνατόν πιο λίγες κουβέντες και σχόλια για την επίθεση των ληστών, και τώρα απομακρύνονταν από τον *Απάνεμο Οίκο,* κατευθυνόμενοι νότια, προς το λιμάνι. «Αντί να μας ευχαριστεί που σώσαμε το τομάρι του – αντί *όλοι* τους να μας ευχαριστούν που σώσαμε τα τομάρια τους – μας κατηγορούν κιόλας! Καλά σού έλεγα ότι δεν έπρεπε να είχαμε γυρίσει πίσω γι’αυτούς!»

Ο Ζορδάμης κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Είχαν να κάνουν με ληστές. Αυτό είναι άλλο θέμα. Αλλά το ότι ο Καλλέργης είναι ένα αχάριστο κάθαρμα ισχύει και με το παραπάνω.»

Η Καλλιόπη αναστέναξε. «Τέλος πάντων.» Και με πιο σιγανή φωνή: «Δεν πρόκειται να βρουν τίποτα, έτσι δεν είναι;»

Από το μυαλό του Ζορδάμη πέρασαν τα λόγια του Λύκου’λι. Ο μάγος τού είχε πει ότι οι Τεχνομαθείς δεν υπήρχε περίπτωση να εντοπίσουν τον *Ρέσ’κρικ’κεκ*· μονάχα κάποιος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, σαν εκείνον, μπορούσε να τον εντοπίσει. Ή κάποιος του τάγματος των Διαλογιστών. Κι επίσης, κάποιος του τάγματος των Ερευνητών – αν κι αυτό δεν ήταν καθόλου βέβαιο· έτσι θυμόταν ο Ζορδάμης πως είχε πει ο Λύκος’λι. *Αλλά δεν νομίζω ότι θα φέρουν τέτοιους μάγους για να ελέγξουν το όχημά μου. Δεσμοφύλακες, ειδικώς, αποκλείεται! Υπάρχουν, ά-*

ραγε, Δεσμοφύλακες στην Άκρη; Και Διαλογιστές... τι δουλειά έχουν αυτοί με το ράλι;

Η Καλλιόπη, βλέποντάς τον σιωπηλό, είπε: «Τι; Δεν υπάρχει πιθανότητα να βρουν τον δαίμονα, έτσι δεν είναι;»

«Πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «πάντοτε υπάρχει. Αλλά δεν το νομίζω–»

«Μα οι μάγοι δεν μπορούν να τον εντοπίσουν! Τι άλλο μπορεί να τον εντοπίσει;»

«Αναρωτιέμαι το εξής: Τι θα γίνει αν προσπαθήσουν να μετρήσουν τη μηχανή μας *πρακτικά*.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Εννοείς να μπει κάποιος μέσα στο όχημά μας και ν'αρχίσει να οδηγεί, τρέχοντας;»

«Ναι.»

«...Η ταχύτητα θα αυξάνεται χωρίς όρια, και η ενέργεια θα πέφτει πολύ γρήγορα.»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Εκτός αν ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν ανταποκριθεί.»

«Δεν ανταποκριθεί;»

«Δεν είναι μηχάνημα ο *Ρέσ'κρικ'κεκ,* Καλλιόπη. Είναι κάτι το ζωντανό. Θα ανταποκριθεί, άραγε, σε κάποιον άλλο εκτός από εμένα;»

«Γιατί όχι;»

«Σκέψου πώς συμπεριφέρονται ορισμένα άλογα όταν προσπαθεί να τα καβαλήσει κάποιος άλλος εκτός από τον αφέντη τους.»

«Μα... είσαι...; Σε θεωρεί 'αφέντη' του, Ζορδάμη;»

Ο Ζορδάμης ανασήκωσε τους ώμους. «Είμαι ο μόνος που έχει ποτέ οδηγήσει το όχημα–»

«Το έχω οδηγήσει κι εγώ.»

«Ναι αλλά ήσουν μαζί μου, όχι μόνη. Επιπλέον, πιθανώς κι εσένα να σε θεωρεί αφέντρα του.»

Η Καλλιόπη ρίγησε. Δεν ήθελε ο δαίμονας να τη θεωρεί αφέντρα του. Δεν ήθελε να τη θεωρεί τίποτα. Θυμόταν ακόμα εκείνο το όνειρο που είχε δει – τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να της ζητά να τον τρίψει, να τον καθαρίσει από το αίμα.

Αναστέναξε. «Αν διαπιστώσουν, όμως, ότι το όχημά σου μπορεί να τρέξει πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι κανονικά θα έπρεπε;»

«Τότε,» είπε ο Ζορδάμης, «θα με αποβάλουν από το ράλι.» Και η όψη του σκοτείνιασε. Γιατί ήξερε τι σήμαινε αυτό. Εκείνοι στους οποίους χρωστούσε δεν θα παράβλεπαν άλλο το χρέος του. Και μόνο η Λόρκη μπορούσε να ξέρει πώς θα αντιδρούσαν…

Αν και ο Ζορδάμης είχε κάποιες πολύ δυσοίωνες υποψίες στο μυαλό του…

Η ΣΙΓΜΑ-ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΕΣ

28

Το επόμενο πρωί, οι υπεύθυνοι του ράλι κάλεσαν τους ραλίστες στην ίδια ισόγεια αίθουσα του *Απάνεμου Οίκου* όπως και χτες, προκειμένου να τους ενημερώσουν για τη διαδρομή προς Μέλβερηθ. Ήταν οι τρεις που βρίσκονταν εδώ και χτες, όταν ο Καλλέργης είχε διαμαρτυρηθεί σχετικά με το όχημα του Ζορδάμη: δύο λευκόδερμες γυναίκες και ένας μαυρόδερμος άντρας με μοβ μαλλιά.

Ο τελευταίος ξεκίνησε να μιλά όταν όλοι οι ραλίστες ήταν καθισμένοι στις θέσεις αντίκρυ στο βάθρο όπου στέκονταν οι υπεύθυνοι: «Χτες προέκυψε ένα θέμα σχετικά με το όχημα του κύριου Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου. Αμφιβολίες, συγκεκριμένα, σχετικά με το αν βρίσκεται εντός των επιτρεπόμενων ορίων του ράλι. Το όχημα ελέγχθηκε διεξοδικά από τεχνικούς και μάγους, αλλά κανένα πρόβλημα δεν εντοπίστηκε. Επίσης, ένας από τους οδηγούς μας το οδήγησε για λίγο έξω από την Άκρη, μήπως διαπιστώσει κάτι που δεν μπορούσαν να βρουν οι μάγοι και οι τεχνικοί. Πάλι, όμως, κανένα πρόβλημα δεν εντοπίστηκε. Το όχημα του κύριου Λιγνόρρυγχου βρίσκεται εντός των επιτρεπόμενων ορίων του ράλι, και μπορεί να συνεχίσει να χρησιμοποιείται κανονικά.»

«Σας έχει κοροϊδέψει!» φώναξε ο Καλλέργης, ενώ ο Ζορδάμης σκεφτόταν υπομειδιώντας: Ρέσ'κρικ'κεκ, *είσαι τελικά πιο έξυπνος απ'ό,τι νόμιζα.* Δεν ήξερε τι ακριβώς είχε καταλάβει ο δαίμονας, αλλά προφανώς είχε καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και καλύτερα να κρυβόταν. *Ο Λύκος'λι αξίζει τα λεφτά του.*

«Κύριε Βάρντενλοφ,» είπε η ξανθιά γυναίκα που ήταν ντυμένη με το ίδιο μαύρο ταγέρ όπως και χτες, «δεν το νομίζουμε. Έγιναν όλοι οι δυνατοί έλεγχοι. Το όχημα βρίσκεται εντός των επιτρεπόμενων ορίων του ράλι.»

Η Ελοντί σκέφτηκε: *Αποκλείεται.* Ό,τι έλεγχοι κι αν είχαν γίνει, προφανώς *δεν* ήταν «όλοι οι δυνατοί έλεγχοι», όπως ισχυριζόταν η υπεύ-

θυνη. *Ο δικός μου έλεγχος άλλα δείχνει.* Όμως, δυστυχώς, ήταν ένας έλεγχος χωρίς καμια εγκυρότητα έξω από το μυαλό της.

Ο Καλλέργης δεν αποκρίθηκε στην ξανθιά γυναίκα, αλλά, από την έκφρασή του, οι άλλοι ραλίστες, που είχαν στρέψει όλοι τα βλέμματά τους επάνω του, μπορούσαν να καταλάβουν ότι δεν ήταν πεπεισμένος. Και δεν ήταν ο μόνος μη πεπεισμένος: πολλοί ψιθύριζαν αναμεταξύ τους.

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε: *Κοίτα τους πώς με λοξοκοιτάζουν μερικοί απ'αυτούς. Σαν όρνια.* Αναρωτήθηκε πότε, ίσως, θα προσπαθούσαν να πάρουν τη δικαιοσύνη του ράλι στα χέρια τους. Ήταν δυνατόν να έφταναν σε τέτοια άκρα; *Για τον Καλλέργη δεν θα το απέκλεια, πάντως.*

Η κοκκινομάλλα διέκοψε τα μουρμουρητά που είχαν γεμίσει την αίθουσα: «Πρέπει να σας ενημερώσουμε τώρα για τη διαδρομή προς Μέλβερηθ, η οποία, αναμφίβολα, θα είναι μια από τις πιο ασυνήθιστες διαδρομές που έχετε κάνει ως ραλίστες, υποθέτουμε.»

Οι ραλίστες, παύοντας να μιλάνε αναμεταξύ τους, έστρεψαν πάλι την προσοχή τους στους υπεύθυνους επάνω στο βάθρο.

Η κοκκινομάλλα πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα μπροστά της και, στη μεγάλη οθόνη πίσω από εκείνη και τους άλλους δύο υπεύθυνους, παρουσιάστηκε ένας χάρτης με τη διαδρομή ώς τη Μέλβερηθ. Μια κόκκινη γραμμή ξεκινούσε από την Άκρη, πήγαινε προς τα βορειοδυτικά, και στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς συναντούσε ένα κόκκινο αστέρι και σταματούσε. Στην άλλη μεριά της Ραχοκοκαλιάς, πιο βόρεια και πιο δυτικά, υπήρχε άλλο ένα κόκκινο αστέρι, κι από εκεί ξεκινούσε πάλι η γραμμή και πήγαινε βόρεια μέχρι που έφτανε στη δημοσιά πλάι στις ράγες του τρένου και την ακολουθούσε δυτικά, προς τη Μέλβερηθ.

Η κοκκινομάλλα είπε: «Αυτή είναι η διαδρομή σας, όπως θα γνωρίζετε. Υπάρχουν κάποια στημένα εμπόδια, ως συνήθως, αλλά αυτό δεν είναι και τόσο σημαντικό. Το σημαντικό είναι ότι θα μπείτε σε μια ενδοδιάσταση – τη Σίγμα-Οκτώ – όπως πάλι θα γνωρίζετε, υποθέτω. Η είσοδος της ενδοδιάστασης βρίσκεται στο ένα άστρο και η έξοδος στο άλλο. Η είσοδος είναι ένα πέρασμα των βουνών, μέσα στο οποίο φαίνεται ένας ουρανός με πράσινη απόχρωση. Όχι τελείως πράσινος...» Κόμπιασε προς στιγμή.

«Δείτε και μόνη σας,» είπε η ξανθιά με το ταγέρ, και πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα. Η εικόνα στην οθόνη άλλαξε, δείχνοντας ένα ορεινό πέρασμα ανάμεσα σε δύο απότομους κρημνούς. Το πέρασμα αυτό, κανονικά, έπρεπε να φαίνεται να οδηγεί σε κάποιο άλλο ορεινό τοπίο, όμως το μόνο που φαινόταν ήταν ένας ουρανός, σαν η Σεργήλη να τελείωνε – όπως, περίπου, μετά την Άκρη, όπου ξεκινούσε το Πορφυρό Κενό. Ο ουρανός ήταν γαλάζιος, μάλλον, αλλά σκιασμένος από κάποιου είδους πράσινη καταχνιά.

«Αυτή,» είπε η ξανθιά γυναίκα με το μαύρο ταγέρ, «είναι η διαστασιακή δίοδος που οδηγεί στη Σίγμα-Οκτώ. Υποθέτω θα μπορείτε τώρα όλοι να την αναγνωρίσετε όταν τη δείτε.

»Και αυτή» – πάτησε πάλι ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα – «είναι η ίδια η ενδοδιάσταση.» Στην οθόνη παρουσιάστηκε η φωτογραφία που οι ραλίστες είχαν δει και στη Νέσριβεκ: μια τοποθεσία γεμάτη άγριες πέτρες και ψηλούς βράχους, με πράσινο ουρανό και κόκκινο ήλιο. Ανάμεσα από τις πέτρες, σε λίμνες από δω κι από κει, κάποιου είδους μαύρη μάζα υπήρχε.

Η σκιώδης ύλη, σκέφτηκε η Ελοντί, *για την οποία μας είπε η Λιαρνίδα'σαρ.* Και τι είχε, επίσης, εξηγήσει η μάγισσα γι'αυτήν; Κάτι για την εμφάνισή της δεν ήταν; *Α, ναι: ότι μόνο όταν φωτογραφίζεται η σκιώδης ύλη είναι μαύρη, αλλιώς είναι... Πολύχρωμη, είπε;*

«Εσείς, όμως,» πρόσθεσε η ξανθιά γυναίκα με το ταγέρ, «όταν φτάσετε εκεί, δεν θα τη δείτε έτσι. Την έχουμε τροποποιήσει. Θα τη δείτε *έτσι.*» Πάτησε ένα πλήκτρο της κονσόλας, και η εικόνα στην οθόνη άλλαξε. Η ενδοδιάσταση ήταν, ξανά, ίδια με πριν, αλλά τώρα υπήρχε και κάτι επιπλέον: ένας εναέριος δρόμος πάνω από τις τραχιές πέτρες και τους βράχους, ο οποίος έκανε στροφές και σπείρες, κι έμοιαζε αρκετά λαβυρινθώδης – σχεδόν όπως αυτός που είχαν στήσει οι υπεύθυνοι στην Άντχορκ.

«Εκεί θα τρέξετε,» ενημέρωσε τους ραλίστες ο μαυρόδερμος άντρας. «Στον εναέριο δρόμο. Και δεν είναι τόσο μπερδεμένος όσο ίσως να φαίνεται. Είναι εύκολο κανείς να φτάσει στο τέλος· απλά μπορεί ν'ακολουθήσει διάφορες διαδρομές ώς εκεί. Θα σας δώσουμε και σχετικό χάρτη για να τον έχετε μαζί σας.»

«Ο εναέριος δρόμος,» εξήγησε η γυναίκα με το μαύρο ταγέρ, «είναι φτιαγμένος από σκιώδη ύλη – αυτή τη μαύρη μάζα που βλέπετε ανάμεσα στους βράχους. Όμως έτσι, μαύρη, φαίνεται μόνο στις φωτογραφίες˙ στην πραγματικότητα είναι διαφανής, αλλά κοιτάζοντας μέσα της βλέπεις διάφορα χρώματα. Σωστά;» ρώτησε τον μαυρόδερμο άντρα, γιατί μάλλον δεν την είχε δει η ίδια.

Εκείνος ένευσε. «Σωστά. Ή, τουλάχιστον, αυτή είναι η καλύτερη δυνατή περιγραφή.» Και προς τους ραλίστες: «Η σκιώδης ύλη μπορεί να πάρει ό,τι μορφή επιθυμεί κανείς, ύστερα από ειδική ενεργειακή φόρτιση και χρήση μηχανισμών. Το πρόβλημά της είναι πως τα αντικείμενα που κατασκευάζονται από αυτήν είναι εφήμερα. Δηλαδή, φθείρονται πολύ πιο γρήγορα από ό,τι τα άλλα αντικείμενα. Ένα κομμάτι χαρτί» – ύψωσε μια κόλλα χαρτί – «από σκιώδη ύλη μπορεί να γίνει σκόνη, ίσως, σε... δέκα μέρες, είκοσι–»

«Δεν είναι επικίνδυνος, επομένως, αυτός ο εναέριος δρόμος;» ρώτησε η Αμαλία.

«Στην ενδοδιάσταση Σίγμα-Οκτώ η σκιώδης ύλη διαρκεί περισσότερο από ό,τι στη Σεργήλη. Δεν χρειάζεται να ανησυχείτε πως ο δρόμος θα έχει διαλυθεί όταν φτάσετε εκεί. Ωστόσο, θα πρέπει να έχετε υπόψη σας ότι είναι λίγο πιο επικίνδυνος, ίσως, από έναν συνηθισμένο δρόμο από πέτρα, για παράδειγμα.

»Ακόμα ένα πράγμα που θα πρέπει να έχετε υπόψη σας – και θέλει πολύ προσοχή – είναι ότι στη Σίγμα-Οκτώ οι ελκτικές δυνάμεις είναι πιο ασθενείς από ό,τι στη Σεργήλη. Δεν αιωρείσαι, βέβαια, αλλά η έλξη είναι μικρότερη. Πράγμα που σημαίνει ότι οι στροφές στον δρόμο είναι πιο επικίνδυνες˙ μπορείς να ξεφύγεις πιο εύκολα. Κι αν πέσετε από τον εναέριο δρόμο, παρότι δεν βρίσκεται τόσο ψηλά ώστε να είναι βέβαιο πως θα σκοτωθείτε, μετά θα είναι αφάνταστα δύσκολο να συνεχίσετε τη διαδρομή, καθώς θα έχετε βρεθεί μέσα στις απότομες πέτρες της ενδοδιάστασης. Ίσως, μάλιστα, να χρειαστεί να εγκαταλείψετε το όχημά σας για να καταφέρετε να φτάσετε στην έξοδο.»

«Ο χρόνος στη Σίγμα-Οκτώ, επίσης, κυλά διαφορετικά απ'ό,τι στη Σεργήλη,» πρόσθεσε η κοκκινομάλλα, μοιάζοντας περισσότερο να θέλει να το υπενθυμίσει στον μαυρόδερμο άντρα παρά να το τονίσει στους ραλίστες.

«Ναι, ασφαλώς,» της είπε εκείνος· και μιλώντας στους ραλίστες: «Ο χρόνος κυλά πιο αργά στη Σίγμα-Οκτώ. Για κάθε μία ώρα που περνά στη Σεργήλη, εκεί έχουν περάσει περίπου είκοσι λεπτά. Πράγμα το οποίο, βέβαια, δεν αλλάζει τίποτα για εσάς όσον αφορά τον αγώνα.» Κοίταξε τις δύο γυναίκες. «Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να προσθέσουμε;»

«Δε νομίζω,» είπε η κοκκινομάλλα, ενώ η ξανθιά με το ταγέρ δεν μίλησε καθόλου.

«Υπάρχουν ερωτήσεις;» ρώτησε ο μαυρόδερμος άντρας τους ραλίστες.

«Η έξοδος πώς είναι;» θέλησε να μάθει ο Ζορδάμης. «Έχετε φωτογραφία της;»

«Δυστυχώς όχι, δεν έχουμε φωτογραφία της. Αλλά θα την καταλάβετε αμέσως: βρίσκεται εκεί όπου τελειώνει ο εναέριος δρόμος. Μοιάζει με λίμνη· την έχω δει.»

«Λίμνη;»

«Ναι. Μια λίμνη που ξεκινά από τη γη και φαίνεται να γέρνει προς τον ουρανό. Είναι σαν καθρέφτης που κάνει κυματισμούς. Βουτάς εκεί μέσα – χωρίς κανέναν κίνδυνο – και βγαίνεις στα ακραία δυτικά μέρη της Ραχοκοκαλιάς, κοντά στους πρόποδες των βουνών.»

Η Χοαρκίδα Εύψυχη ρώτησε: «Τι θα γίνει αν κάποιος πέσει από τον εναέριο δρόμο;»

«Κατά πάσα πιθανότητα θα τερματίσει τελευταίος στη Μέλβερηθ,» αποκρίθηκε ο μαυρόδερμος άντρας, «και ίσως και να αναγκαστεί να εγκαταλείψει το όχημά του. Σας το είπα ήδη. Να προσέχετε πολύ ώστε να *μην* πέσετε έξω από τον δρόμο.»

«Και το γεγονός ότι ο εναέριος δρόμος δεν βρίσκεται και τόσο ψηλά,» πρόσθεσε η κοκκινομάλλα, «δεν σημαίνει πως είναι ακίνδυνο να πέσει κανείς από εκεί. Θα τραυματιστεί άσχημα, πιθανώς.»

«Ο εναέριος δρόμος,» είπε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, «είπατε ότι είναι φτιαγμένος από αυτή τη σκιώδη ύλη, και ότι είναι πιο εύθραυστος από έναν κανονικό δρόμο, σωστά;»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η ξανθιά γυναίκα με το ταγέρ· «έτσι είναι.»

«Πόσο πιο εύθραυστος ακριβώς; Μπορεί να σπάσει από κάτω μας;»

«Σε ακραίες περιπτώσεις μόνο. Αν κάποιο όχημα, για παράδειγμα, χτυπήσει βίαια επάνω στον δρόμο, ύστερα από άλμα. Και πάλι δεν είναι βέβαιο ότι ο δρόμος θα σπάσει αμέσως εκεί, αλλά πιθανώς να ραγίσει.»

«Γενικά,» είπε η κοκκινομάλλα πλάι της, «η οδήγησή σας θα πρέπει να είναι πιο προσεχτική απ'ό,τι συνήθως μέσα στη Σίγμα-Οκτώ.»

Οι ραλίστες δεν είχαν να κάνουν άλλες ερωτήσεις, έτσι η ενημέρωση έληξε, και οι υπεύθυνοι τούς είπαν ότι η διαδρομή θα ξεκινούσε αύριο, μία ώρα μετά την αυγή. Ύστερα, μοίρασαν σε όλους χάρτες με τον εναέριο δρόμο της ενδοδιάστασης.

Πολύ πιο νωρίς από το πρωινό ξεκίνημα της διαδρομής προς Μέλβερηθ, μία ώρα μετά την ενημέρωση από τους υπεύθυνους του ράλι, πέντε ραλίστες – πέντε συνωμότες – συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν.

Ο Καλλέργης είχε αναζητήσει συμμάχους χτες: κάποιους που θα ήταν πρόθυμοι να στραφούν *ενεργά* εναντίον του Ζορδάμη, σε περίπτωση που οι υπεύθυνοι δεν μπορούσαν να αποκαλύψουν την απάτη του. Η Αμαλία είχε αρνηθεί να συμμετάσχει σε κάτι τέτοιο˙ και την Ελοντί ο Καλλέργης δεν την είχε ρωτήσει καν, γιατί ήξερε ότι πάλι *όχι* θα έλεγε. Δεν είχε αρκετό θάρρος για ν'αντιμετωπίσει τον παλιό εραστή της, τελικά.

Επομένως, ο Καλλέργης είχε ψάξει για άλλους. Είχε παρατηρήσει ποιοι από τους ραλίστες φαίνονταν περισσότερο ενοχλημένοι από όσα είχαν προσέξει σχετικά με το όχημα του Ζορδάμη, και τους είχε προσεγγίσει. Με προσοχή αλλά και χωρίς να κρύψει τις προθέσεις του.

Στο τέλος, δεν είχε απογοητευτεί. Τέσσερις έδωσαν θετικές απαντήσεις: η Άλβα Σιριφάνδη, ο Ζύρος Κερμένης, η Ευγενία Πυρρόχρωμη, και ο Άνθιμος Νίλεντριφ. Είπαν πως ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν εναντίον του Ζορδάμη – μέσα στον αγώνα, φυσικά, όχι να γίνουν τροχοφονιάδες σαμποτάροντας το όχημά του: κάτι τέτοιο ούτε που είχε συζητηθεί.

Και τώρα όλοι τους βρίσκονταν στο δωμάτιο του Άνθιμου, για να μιλήσουν ξανά. Για να μιλήσουν πιο συγκεκριμένα: να σχεδιάσουν πώς θα αντιμετώπιζαν τον Ζορδάμη στη διαδρομή προς Μέλβερηθ. Η ενδοδιάσταση Σίγμα-Οκτώ, νόμιζε ο Καλλέργης, αποτελούσε μια πολύ καλή ευκαιρία γι'αυτούς.

Στον Ηλιόδρομο τον Δεύτερο δεν είχε πει τίποτα για το θέμα, γιατί πολύ φοβόταν ότι θα διαφωνούσε, και μάλιστα, έντονα. Μέσα στον αγώνα, όμως, δεν θα μπορούσε παρά να συνεργαστεί με τον Καλλέργη – όχι, δηλαδή, πως θα χρειαζόταν και πολύ η συνεργασία του, στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Οι πέντε συνωμότες συζήτησαν, και οι τέσσερις συμφώνησαν με τον Καλλέργη ότι η ενδοδιάσταση αποτελούσε ιδανική διαδρομή για να αντιμετωπίσουν τον Ζορδάμη. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να συνεργαστούν έτσι ώστε να τον ρίξουν – ή, μάλλον, να τον αναγκάσουν να βγει – από τον εναέριο δρόμο. Θα έπεφτε μέσα στις πέτρες και δεν θα μπορούσε να τερματίσει πρώτος. Ακόμα και το δικό του όχημα αποκλείεται να κατάφερνε να ξεμπλέξει από κει μέσα και να φτάσει πριν από των άλλων ραλιστών στην έξοδο της ενδοδιάστασης. Ο Ζορδάμης ήταν καταδικασμένος, αν έπιανε το σχέδιό τους· ήταν σίγουροι.

«Κι αν συνεργαστούμε αποτελεσματικά,» είπε η Ευγενία Πυρρόχρωμη, «το σχέδιο θα *πιάσει*· δεν μπορεί να μην πιάσει. Δεν είναι ιπτάμενο το όχημα του Ζορδάμη!»

«Με τον υπόλοιπο αγώνα, όμως, τι θα γίνει;» ρώτησε ο Άνθιμος. «Θα είναι το ίδιο εύκολο να βγάλουμε από τη μέση τον Ζορδάμη και στις διαδρομές που θα ακολουθήσουν;»

«Θα το συζητήσουμε μετά αυτό, όχι τώρα,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης. «Τώρα, μας ενδιαφέρει *ετούτη* η διαδρομή.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Ζύρος.

«Αναρωτιέμαι, όμως, αν ο Ζορδάμης θα διαμαρτυρηθεί στη Μέλβερηθ,» είπε η Άλβα, έχοντας το μάγουλό της ακουμπισμένο στη γροθιά της καθώς ήταν καθισμένη στη μία από τις δύο καρέκλες του δωματίου. «Αν θα πει ότι *επίτηδες* τον ρίξαμε από τον εναέριο δρόμο.»

«Και πώς θα το αποδείξει;» έθεσε το ερώτημα ο Ζύρος.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Καλλέργης, που ήταν καθισμένος στην άλλη καρέκλα του δωματίου. «Δεν μπορεί να το αποδείξει, αφού και οι πέντε θα πούμε ότι αυτό δεν ισχύει.»

Η Ευγενία μειδίασε. «Φυσικό δεν είναι να πούμε ότι δεν ισχύει, αφού εμάς θα κατηγορήσει;»

«Αν κάποιοι από τους άλλους ραλίστες καταλάβουν τι κάναμε και μιλήσουν εναντίον μας….» είπε ο Άνθιμος αφήνοντας την πρότασή του ανολοκλήρωτη.

«Γιατί να μιλήσουν εναντίον μας,» είπε ο Καλλέργης, «όταν όλοι έχουν δει τι απατεώνας είναι ο Ζορδάμης;»

«Σχεδόν όλοι, τουλάχιστον…» πρόσθεσε η Άλβα. «Και πάλι, όμως, υπάρχει κίνδυνος. Μπορεί κάποιοι να μας κατηγορήσουν.»

«Ας φροντίσουμε τότε να φανεί το όλο θέμα σαν σύμπτωση,» είπε ο Ζύρος. «Αν και δεν νομίζω ότι, γενικά, θα είναι εύκολο κανένας άλλος να το προσέξει. Είμαστε πέντε και θα πηγαίνουμε ο ένας κοντά στον άλλο, έτσι ώστε να παγιδέψουμε τον Ζορδάμη ανάμεσά μας. Οι υπόλοιποι ραλίστες, λογικά, θα έχουν αρκετή απόσταση από το σημείο όπου ο Ζορδάμης θα βγει από τον δρόμο˙ και μέσα στην ταχύτητα, στις στροφές της ενδοδιάστασης, και στο όλο χάος του αγώνα, κανένας δεν θα μπορέσει να καταλάβει τι ακριβώς έγινε.»

«Ο Ζύρος μιλά σωστά,» είπε η Ευγενία. «Είμαστε πέντε˙ ούτε δύο, ούτε τρεις. *Πέντε.* Μπορούμε να πιάνουμε όχι μόνο όλο το φάρδος του εναέριου δρόμου, φυσικά, αλλά και αρκετή απόσταση γύρω από το σημείο όπου θα ρίξουμε τον Ζορδάμη στους βράχους.»

Ο Καλλέργης ένευσε. «Ακριβώς. Επιπλέον, ακόμα κι αν υπάρχει κάποιος μικρός κίνδυνος για εμάς, νομίζω πως αξίζει να το ρισκάρουμε. Αλλιώς, αφήνουμε κάποιον που *ξέρουμε* πως δεν παίζει δίκαια να μας κοροϊδεύει μπροστά στα ίδια μας τα μάτια!»

«Αυτό είν' αλήθεια,» συμφώνησε η Άλβα. «Αν οι υπεύθυνοι του ράλι δεν είναι πρόθυμοι να κάνουν κάτι, τότε πρέπει εμείς να κάνουμε.»

«Όπως γίνεται και με τους τροχοφονιάδες,» είπε ο Ζύρος. «Περιμένουμε ποτέ την έγκριση κανενός τρίτου για να τιμωρήσουμε έναν σιχαμένο τροχοφονιά;»

Και όλοι αμέσως συμφώνησαν μ'αυτό, εκτός από τον Καλλέργη που έμεινε σιωπηλός καθώς σκεφτόταν: *Ο Ζορδάμης* είναι *τροχοφονιάς!*

Αλλά τότε τη γλίτωσε, το κάθαρμα. Αυτή τη φορά, όμως, θα φροντίσω να το μετανιώσει! Τα ίδια του τα κόλπα θα τον οδηγήσουν στην καταστροφή του.

«Κάτι έχει αλλάξει,» παρατήρησε ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, όταν πήγαν για φαγητό μαζί με τον Καλλέργη στο εστιατόριο του ξενοδοχείου, όπου κι άλλοι ραλίστες και συνοδηγοί ήταν συγκεντρωμένοι. Αλλά όχι όλοι, βέβαια· ορισμένοι είχαν προτιμήσει να φάνε κάπου έξω από τον *Απάνεμο Οίκο.* Για παράδειγμα, ο Ηλιόδρομος δεν είχε δει τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, ή την Ελοντί και τον Φοίνικα. Η Αμαλία και η Ανθίνη, όμως, ήταν εδώ: και η Ανθίνη τού είχε κλείσει το μάτι όταν τον πρόσεξε να μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τον Καλλέργη. Οπότε το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου τού είχε ψιθυρίσει: *Είναι ακόμα τρελή για σένα! Το βλέπω!* Ο Ηλιόδρομος το είχε αγνοήσει. Ήταν δυνατόν ποτέ ένα *β'ζάιλ* να βάλει μυαλό;

«Τι έχει αλλάξει;» ρώτησε ο Καλλέργης, ατενίζοντας τον συνοδηγό του καχύποπτα.

Ο Ηλιόδρομος ήπιε μια γουλιά από τον Σεργήλιο οίνο καθώς τον παρατηρούσε. «Η όψη σου.»

«Η όψη μου;»

«Σα να είσαι λιγότερο θυμωμένος.»

«Λιγότερο θυμωμένος;»

«Με τον Ζορδάμη, τους υπεύθυνους του ράλι, και τα λοιπά.»

«Μη λες ανοησίες,» είπε ο Καλλέργης. «Φυσικά και είμαι θυμωμένος με όλους τους. Είμαι *εξοργισμένος* με όλους τους. Αλλά τι περιμένεις να κάνω; Ν'αρχίσω να σπάω το εστιατόριο;»

Ο Ηλιόδρομος μειδίασε. «Δε θα ήταν και τόσο καλή ιδέα, με την ασφάλεια που έχει εδώ πέρα.» Μισθοφόροι φρουροί στέκονταν στην είσοδο του ξενοδοχείου, καθώς και σ'άλλα σημεία του. Κανένας δεν υποπτευόταν ότι θα συνέβαινε κάτι άσχημο στους ραλίστες, ή *με* τους ραλίστες, αλλά επίσης οι υπεύθυνοι δεν ήθελαν να το ρισκάρουν. «Όμως εξακολουθώ να νομίζω πως κάτι έχει αλλάξει,» επέμεινε ο Ηλιόδρομος. «Έχεις τίποτα στο μυαλό σου;»

«Παραείσαι καχύποπτος,» του είπε ο Καλλέργης, ατενίζοντάς τον πάλι καχύποπτα.

«Δεν είμαι και τόσο πολύ καιρό συνοδηγός σου, αλλά αυτό τον καιρό νομίζω πως σε έχω μάθει αρκετά καλά.»

«Δε συμβαίνει τίποτα, Ηλιόδρομε,» είπε ο Καλλέργης καθώς έτρωγε από το πιάτο του. «Μην είσαι υπερβολικός.»

Κάτι μού κρύβει, σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος. *Κάτι έχει αλλάξει και μου το κρύβει.* Δεν του άρεσε καθόλου αυτό. Δημιουργούσε μέσα του μια πολύ, πολύ άσχημη – *δυσοίωνη* – αίσθηση.

Κάτι σού κρύβει, του είπε το *β'ζάιλ* του. *Δεν σου λέει όλη την αλήθεια.*

Τα *β'ζάιλ* δεν διάβαζαν το μυαλό, δεν ήξεραν τι σκεφτόταν ο ευγενής που συντρόφευαν˙ μονάχα τον παρατηρούσαν εξωτερικά. Και το γεγονός ότι τώρα η αγέννητη αδελφή του Ηλιόδρομου είχε συμπεράνει το ίδιο πράγμα μ'εκείνον, χωρίς ο ίδιος να της έχει πει τίποτα για τις υποψίες του, μπορεί να σήμαινε μόνο ένα πράγμα:

Έχω δίκιο. Ο Καλλέργης, όντως, κρύβει κάτι.

Και ο Ηλιόδρομος φοβόταν τι μπορεί να ήταν αυτό. Γιατί θυμόταν τι είχε συμφωνήσει ο ραλίστας την άλλη φορά με την Αμαλία. Και τώρα ίσως να ήταν τίποτα ακόμα χειρότερο. *Μπορεί να σχεδιάζει να γίνει τροχοφονιάς;*

Ο Ηλιόδρομος αισθανόταν να έχει χάσει την όρεξή του. Αλλά συνέχισε να τρώει, αργά.

Όταν επέστρεψε στο δωμάτιό του, ο Ηλιόδρομος περίμενε λίγο και μετά κάλεσε, μέσω του επικοινωνιακού διαύλου, το δωμάτιο της Ανθίνης, ελπίζοντας να τη βρει εκεί.

Ήταν τυχερός, όπως φάνηκε.

«*Ναι;*» ακούστηκε η φωνή της.

«Ο Ηλιόδρομος είμαι. Συγνώμη αν σε ξύπνησα…»

Η Ανθίνη γέλασε. «*Μη ζητάς συγνώμη, γιατί δεν με ξύπνησες. Αλλά και να με είχες ξυπνήσει θα το προτιμούσα απ'το να κοιμάμαι. Βαριέμαι τον ύπνο συνήθως – εκτός αν είμαι πολύ κουρασμένη.*»

Το *β'ζάιλ* του (που κρυφάκουγε, φυσικά) του ψιθύρισε: *Σ'το είπα: είναι τρελή για σένα! Γιατί έχετε να μείνετε μόνοι οι δυο σας από τη Νίρκωφ; Κάνε κάτι!*

Ο Ηλιόδρομος το αγνόησε. «Μπορώ να έρθω από εκεί; Θέλω να σε ρωτήσω κάτι...»

«*Τι;*»

«Καλύτερα να σου πω από κοντά.»

«*Εεε... μπορείς νάρθεις σε κανένα δεκάλεπτο;*»

Του φάνηκε λίγο περίεργο αυτό, αλλά είπε: «Ναι, φυσικά.»

«*Θα σε περιμένω.*» Η Ανθίνη τού έστειλε ένα φιλί μέσα από τον δίαυλο και μετά η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Σου είπα, και στο ξαναλέω– άρχισε το *β'ζάιλ* του, αλλά εκείνος το διέκοψε: «Αρκετά!»

Ποτέ δεν μ'ακούς, διαμαρτυρήθηκε η αγέννητη αδελφή του, *γι'αυτό δεν μπορείς να φτιάξεις το πεπρωμένο σου.*

«Σιωπή πια!»

Όπως νομίζεις...

Ο Ηλιόδρομος άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου του και έπιασε τον τοπικό τηλεοπτικό σταθμό που ονομαζόταν *Ακριανός*, για να περάσει η ώρα μέχρι να ετοιμαστεί για να φύγει. Κάποιοι δημοσιογράφοι μιλούσαν για το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι μαζί με μερικούς «ειδικούς», κι όλων τα σχόλια έμοιαζαν πολύ θετικά. Ένας οικονομολόγος, επίσης, έλεγε ότι από τώρα φαινόταν πως το ράλι είχε επιτυχία: είχε συγκεντρώσει κόσμο από πάρα πολλές άλλες διαστάσεις, και τα έσοδα για τη Σεργήλη θα ήταν αξιοσημείωτα, ώστε να τη βοηθήσουν να ανακάμψει ύστερα από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο κατά της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

Τα δέκα λεπτά πέρασαν! ανακοίνωσε το *β'ζάιλ.*

«Ευχαριστώ που μου το θύμισες,» είπε ο Ηλιόδρομος ειρωνικά.

Τι κάθεσαι; Θα σε περιμένει!

Ο Ηλιόδρομος έκλεισε τον τηλεοπτικό δέκτη και σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Προσπαθείς να με αγχώσεις;» ρώτησε, υπομειδιώντας, διασκεδασμένος με την αγέννητη αδελφή του.

Απλώς σου λέω πως πέρασαν τα δέκα λεπτά και η Ανθίνη θα σε περιμένει.

«Δεν είναι ανάγκη να πάω *ακριβώς* μόλις έχουν περάσει τα δέκα λεπτά,» είπε ο Ηλιόδρομος καθώς άρχιζε να ντύνεται. «Μπορεί να κάνει κάτι και να μη θέλει να τη διακόψω.»

Πραγματικά, δε νομίζω να μη θέλει να τη διακόψεις, είπε το *β'ζάιλ.*

Ο Ηλιόδρομος κούνησε το κεφάλι του δίχως να μιλήσει. Η αγέννητη αδελφή του είχε μανία με τις ερωτικές του σχέσεις˙ ήταν βέβαιος˙ το είχε διαπιστώσει, πολλές φορές.

Μόλις ετοιμάστηκε βγήκε απ'το δωμάτιό του και πήγε στο δωμάτιο της Ανθίνης. Χτύπησε την πόρτα, αν και παρατήρησε πως ήταν ανοιχτή˙ δεν ήταν τραβηγμένη τελείως ώστε να έχει κλειδώσει.

«Ποιος είναι;» Η φωνή της Ανθίνης.

«Εγώ.»

«Γιατί δεν μπαίνεις;»

Ο Ηλιόδρομος μπήκε, κλείνοντας πίσω του.

Η Ανθίνη ήταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, ντυμένη μ'ένα προκλητικό μεσοφόρι. Τα ξανθά σγουρά μαλλιά της ήταν βρεγμένα, και δεν έμοιαζαν και τόσο σγουρά τώρα. Ο Ηλιόδρομος κατάλαβε λοιπόν γιατί του είχε ζητήσει να έρθει μετά από δέκα λεπτά.

Η Ανθίνη μειδίασε, βλέποντάς τον να την κοιτάζει από πάνω ώς κάτω με κολακευτικό τρόπο. «Θα καθίσεις, ή θα συνεχίσεις να στέκεσαι;» τον ρώτησε, αγγίζοντας το στρώμα του κρεβατιού πλάι της για να του δείξει πού τον ήθελε να καθίσει.

Ο Ηλιόδρομος ήρθε και κάθισε, γελώντας. «Πάντως, όταν είπα πως θέλω να σε ρωτήσω κάτι, δεν ήταν ψέματα.»

«Δε μπορεί όμως να περιμένει;»

«Σίγουρα μπορεί,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος σκύβοντας από πάνω της.

Η Ανθίνη σταύρωσε τα χέρια της πίσω από το κεφάλι του καθώς πρώτα τα χείλη τους και μετά οι γλώσσες τους συναντιόνταν.

Ύστερα από κάποια ώρα, ο Ηλιόδρομος ήταν ξαπλωμένος ήρεμα στην αγκαλιά της, με το κεφάλι του ακουμπισμένο κάτω από τα στήθη της. Κανένα ρούχο δεν υπήρχε επάνω τους τώρα. Και το *β'ζάιλ* ήταν σιωπηλό. Ήταν σιωπηλό από τότε που ο Ηλιόδρομος είχε μπει στο δωμάτιο της Ανθίνης. Αναμφίβολα παρακολουθούσε με ενδιαφέρον αυτό που ποτέ δεν έκαναν τα *β'ζάιλ.*

«Ήθελες να με ρωτήσεις κάτι, δεν ήθελες;» είπε η Ανθίνη.

«Α, ναι...» είπε ο Ηλιόδρομος. «Το είχα ξεχάσει.»

Η Ανθίνη γέλασε. «Χαίρομαι που το είχες ξεχάσει,» είπε, καθώς έγερνε το κεφάλι για να φιλήσει τ'αφτί του.

Τον κούφανε για λίγο, και ο Ηλιόδρομος σηκώθηκε από πάνω της, ξαπλώνοντας στο πλάι.

«Τι είναι, λοιπόν;» ρώτησε η Ανθίνη.

«Η Αμαλία και ο Καλλέργης έχουν κανένα άλλο σχέδιο πάλι κατά νου;»

Η Ανθίνη συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Νομίζω πως ο Καλλέργης κάτι σχεδιάζει. Για τον Ζορδάμη, μάλλον. Αλλά δεν είναι πρόθυμος να μου το πει. Μπορεί και να κάνω λάθος, όμως αυτή την εντύπωση μού έχει δώσει.»

«Γιατί δεν τον ρωτάς;»

«Τον ρώτησα, αλλά δεν το παραδέχτηκε. Πρέπει εσκεμμένα να μου το κρύβει επειδή ξέρει πως δεν θα συμφωνήσω.»

«Χμμμ...» Η Ανθίνη κοίταξε το στρώμα ανάμεσά τους, συλλογισμένα. Μετά, ακούσια, το βλέμμα της γλίστρησε προς τα κάτω, προς το πορφυρόδερμο όργανο του Ηλιόδρομου που δεν έδειχνε τόσο ενθουσιασμένο όσο πριν.

«Λοιπόν;» είπε ο Ηλιόδρομος.

Εκείνη έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο πρόσωπό του, με τα λευκά μάγουλά της να ροδίζουν λιγάκι. «Τι;»

«Σου έχει πει η Αμαλία τίποτα;»

«Για τον Καλλέργη; Όχι. Δεν ξέρω αν έχουν... Αλλά δε μου έχει πει τίποτα, όχι.»

«Μου λες αλήθεια;»

«Φυσικά και σου λέω αλήθεια!»

Ο Ηλιόδρομος, παρατηρώντας την, δε νόμιζε ότι του έκρυβε τίποτα. Αλλά βέβαια δεν την ήξερε τόσο καλά όσο τον Καλλέργη˙ και το γεγονός ότι βρισκόταν τώρα γυμνός στο ίδιο κρεβάτι μαζί της δεν τον έκανε και τον πιο αντικειμενικό κριτή, και το ήξερε. «Τι νομίζεις, όμως; η Αμαλία σχεδιάζει κάτι; Κάτι που δεν θέλει να σου πει;»

Η Ανθίνη μόρφασε. «Όχι... Όχι, δεν μου έχει περάσει τέτοια ιδέα απ'το μυαλό. Δε νομίζω ότι έχουν συμφωνήσει τίποτα με τον Καλλέρ-

γη, Ηλιόδρομε. Ίσως ο Καλλέργης να έχει κάποιο δικό του σχέδιο, μόνος του.»

«Ναι, ίσως...» μουρμούρισε σκεπτικά ο Ηλιόδρομος, αποφεύγοντας το βλέμμα της.

«Σ'ανησυχεί, ό,τι κι αν είναι;» Η Ανθίνη άγγιξε το πλάι του προσώπου του.

Ο Ηλιόδρομος φίλησε τα δάχτυλά της. «Δεν ξέρω. Ίσως. Είναι εξοργισμένος με τον Ζορδάμη.»

«Το έχουμε καταλάβει αυτό. Αλλά δεν θα έπρεπε.» Τα δάχτυλά της κατέβηκαν, διατρέχοντας το στέρνο του, την κοιλιά του...

«Όχι,» είπε ο Ηλιόδρομος, «δεν θα έπρεπε.»

Τα δάχτυλά της άγγιξαν το όργανό του, παιχνιδίζοντας. Του σηκώθηκε.

«Πάμε ξανά;» ρώτησε η Ανθίνη, μειδιώντας λοξά.

Ο Ηλιόδρομος πήγε κοντά της.

Κι αυτή η φορά αποδείχτηκε, αν μη τι άλλο, πιο έντονη από την προηγούμενη. Όταν τελείωσαν ήταν κι οι δύο ξέπνοοι και καταϊδρωμένοι, και η Ανθίνη βρισκόταν ακόμα στα γόνατα πάνω από τον Ηλιόδρομο καθώς είπε: «Νομίζω ότι τώρα θυμήθηκα κάτι...»

«Σαν τι;» Τσίμπησε και τα δύο στήθη της, ελαφρά.

Εκείνη γέλασε. «Όχι για... Εννοώ για την Αμαλία. Και τον Καλλέργη.»

«Τι;» ρώτησε ο Ηλιόδρομος σοβαρεύοντας.

Η Ανθίνη ξάπλωσε πλάι του, στηρίζοντας το κεφάλι της στο ένα χέρι. «Χτες βράδυ, η Αμαλία μού είπε, φευγαλέα, πως ο Καλλέργης τής μίλησε. Της πρότεινε, βασικά, εκείνη, εκείνος, κι άλλοι ραλίστες – όσοι συμφωνούσαν – να στραφούν εναντίον του Ζορδάμη μέσα στον αγώνα.»

«Δηλαδή;»

«Δεν είπε τίποτα πιο συγκεκριμένο. Η Αμαλία, όμως, αρνήθηκε.» Η Ανθίνη σηκώθηκε και, ακόμα γυμνή, βάδισε μέχρι το ντουλάπι, το άνοιξε, και πήρε ένα μπουκάλι κρασί και ένα ποτήρι, φέρνοντάς τα μαζί της καθώς επέστρεφε στο κρεβάτι για να καθίσει πλάι στον Ηλιόδρομο με το ένα πόδι διπλωμένο από κάτω της.

«Κι εκεί τελείωσε η ιστορία;»

«Ναι.» Η Ανθίνη γέμισε το ποτήρι με κρασί και ήπιε μια γουλιά. «Έτσι μου είπε η Αμαλία, τουλάχιστον.» Του πρόσφερε το ποτήρι.

Ο Ηλιόδρομος ήπιε, συνοφρυωμένος. «Και είχε μιλήσει ο Καλλέργης και σ'άλλους ραλίστες γι'αυτό;»

Η Ανθίνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Ούτε η Αμαλία ξέρει, νομίζω.»

«Ακόμα και να μην είχε μιλήσει, μετά από την Αμαλία θα μίλησε· είμαι σίγουρος.» Η πορφυρόδερμη όψη του Ηλιόδρομου είχε σκοτεινιάσει.

«Μα, αν σχεδιάζει κάτι τέτοιο, είναι δυνατόν να το κρατήσει κρυφό απ'τον συνοδηγό του;» Η Ανθίνη, φανερά παραξενεμένη, ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Είναι,» είπε ο Ηλιόδρομος, «μέχρι την τελευταία στιγμή.»

«Ο Καλλέργης το έχει παρακάνει,» παρατήρησε η Ανθίνη. «Και ο Ζορδάμης, δηλαδή – σίγουρα. Αλλά ο Καλλέργης παραείναι επίμονος με το όλο θέμα, δεν είναι;»

Ο Ηλιόδρομος ένευσε καταφατικά. «Μανιασμένος.»

«Είναι αλήθεια πως ο Ζορδάμης ήταν που προσπάθησε να σαμποτάρει το όχημά του, τότε σ'εκείνο το ράλι στην Ύγκρας;»

«Δεν καταφέραμε ποτέ ν'ανακαλύψουμε ποιος ήταν που έστειλε εκείνους τους ανθρώπους να χαλάσουν το όχημά μας, Ανθίνη.» Ο Ηλιόδρομος πήρε το ποτήρι καθώς εκείνη τού το πρόσφερε, αλλά δεν ήπιε αμέσως. Ανακίνησε το κρασί, ατενίζοντάς το συλλογισμένα.

«Ναι,» είπε η Ανθίνη, «το ξέρω αυτό – κι εγώ εκεί ήμουν, τότε. Τίποτα δεν μπόρεσε να αποδειχτεί. Αλλά έλεγα μήπως εσείς οι δύο γνωρίζατε κάτι...»

Ο Ηλιόδρομος μόρφασε. «Τίποτα παραπάνω απ'ό,τι οι υπόλοιποι,» είπε, και ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι, αφήνοντας ελάχιστο κρασί μέσα.

29

Τα αγωνιστικά οχήματα συγκεντρώθηκαν στα βορειοδυτικά της Άκρης, έξω από τη δημοσιά, ενώ δεν ήταν πολλή ώρα που ο ήλιος της Σεργήλης είχε γεννηθεί γι'ακόμα μια μέρα από την ανατολή. Μέταλλα και τζάμια στραφτάλιζαν στο πρωινό φως, μηχανές γρύλιζαν υπόκωφα πίσω από τις φωνές του συγκεντρωμένου πλήθους. Γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν στον ουρανό, φωτογραφίζοντας ή κρατώντας μηχανικούς οφθαλμούς.

Μια γυναίκα στεκόταν πάνω σε μια χαμηλή εξέδρα της αφετηρίας, κρατώντας ψηλά μια σημαία η οποία ανέμιζε στον αξιοσημείωτα δυνατό αέρα που φυσούσε σήμερα.

Οι ραλίστες ήταν πανέτοιμοι μέσα στα οχήματά τους.

Η Ελοντί είχε το πόδι της στο πετάλι, περιμένοντας να δει αυτούς που βρίσκονταν μπροστά της να ξεκινούν για να ξεκινήσει κι εκείνη. Δεν ήταν η ίδια στην πρώτη σειρά αυτή τη φορά.

Η σημαία της γυναίκας στην εξέδρα κατέβηκε.

Το όχημα μπροστά από την Ελοντί – το όχημα του Ζορδάμη – έφυγε αμέσως, κι εκείνη το ακολούθησε. Στο μυαλό της, κυλούσε μέσα στον ποταμό, κυλούσε όπως το νερό. Και δεν άργησε καθόλου να δει την ευκαιρία για να προσπεράσει τον Ζορδάμη. Ενώ τα οχήματα έτρεχαν επάνω στον χωματόδρομο που απομακρυνόταν από την Άκρη, πηγαίνοντας βορειοδυτικά, προς τους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, η Ελοντί πέρασε ανάμεσα από τον Ζορδάμη και τον Καλλέργη, ακολουθώντας το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη.

Χάος επικρατούσε καθώς όλοι οι ραλίστες αγωνίζονταν να φτάσουν πρώτοι στην είσοδο της ενδοδιάστασης. Σκόνη και θόρυβος κυριαρχούσαν στους άτσαλους δρόμους που πλησίαζαν τους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Η Ελοντί είδε μερικά οχήματα να βγαίνουν στην ύπαι-

θρο, εξαιτίας της ταχύτητας που είχαν αναπτύξει και της απροσεξίας των οδηγών τους σε κάποια στροφή ή προσπέραση. Πολλοί απ'αυτούς τους ραλίστες έμοιαζαν έτοιμοι να ξαναμπούν αμέσως στον δρόμο˙ άλλοι όχι, έχοντας χτυπήσει σε βλάστηση ή βράχους.

Υπήρχαν, φυσικά, και διάφορα εμπόδια στημένα από τους υπεύθυνους του ράλι: μεταλλικά βαρέλια, ξύλα, λάδια και λάσπες… Και ο τόπος ήταν, επίσης, άγριος από μόνος του. Η Ελοντί χρειάστηκε ν'αποφύγει δύο φορές ζώα που πετάχτηκαν μπροστά της. Και είδε και τρία μικρά θηρία πατημένα. Δεν ήξερε αν τα είχε πατήσει ο Ζορδάμης ή όχι – γιατί εκείνος σύντομα την είχε προσπεράσει αναπτύσσοντας υπερβολική ταχύτητα, όταν απομακρύνθηκαν κάμποσο από την Άκρη.

Ο Φοίνικας είχε πει, βλέποντας τον Ζορδάμη να περνά μπροστά τους γι'ακόμα μια φορά: «Αναρωτιέμαι τι είν' αυτό που έχει το όχημά του που οι υπεύθυνοι αδυνατούν να εντοπίσουν…»

Εγώ ξέρω, σκέφτηκε η Ελοντί, έχοντας στο μυαλό της εκείνο το παράξενο θηρίο. *Αλλά τι* ακριβώς *μπορεί να είναι;* Το όραμά της, υπέθετε, πρέπει να ήταν αλληγορικό. Το τσακάλι, όμως, της είχε πει ότι το όχημα του Ζορδάμη ήταν ένας δαίμονας που δεν ανήκε στη Σεργήλη… Τι μπορεί να σήμαινε αυτό;

Δεν είχε νόημα να το σκέφτεται τώρα. Αποκλείεται να έβρισκε τη λύση έτσι απλά˙ και καλύτερα να επικεντρωνόταν στον αγώνα και μόνο. Ήταν αρκετά σημαντικό να φτάσει γρήγορα στη διαστασιακή δίοδο που οδηγούσε στη Σίγμα-Οκτώ. Το ήξερε, όπως και όλοι οι υπόλοιποι ραλίστες. Γιατί οι υπεύθυνοι είχαν πει ότι ο χρόνος εκεί κυλούσε πιο αργά από ό,τι στη Σεργήλη. Αυτό σήμαινε πως όταν βρισκόσουν στη Σίγμα-Οκτώ *έχανες* χρόνο. Όταν εσύ είχες, μέσα στην ενδοδιάσταση, καλύψει απόσταση χρόνου είκοσι λεπτών, κάποιος στη Σεργήλη είχε ήδη καλύψει απόσταση χρόνου μίας ώρας. Ή, όπως ένας ραλίστας είχε τονίσει σε μερικούς άλλους στην Άκρη: «Όταν εσύ τρέχεις για μια ώρα μέσα στη Σίγμα-Οκτώ, οι άλλοι, έξω απ'αυτήν, τρέχουν *τρεις ώρες!*»

Την Ελοντί τη ζάλιζαν όλοι αυτοί οι χρονικοί υπολογισμοί, αλλά καταλάβαινε εκείνο που είχε σημασία: να μπει στη Σίγμα-Οκτώ όσο πιο γρήγορα μπορούσε και να *βγει* από τη Σίγμα-Οκτώ όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Μέσα στην ενδοδιάσταση έχανε χρόνο.

Η Ελοντί συνέχισε ν’ακολουθεί τον ποταμό της, και, διασχίζοντας άτσαλους δρόμους κι αποφεύγοντας εμπόδια (στημένα και μη), έφτασε, ύστερα από περίπου δυο ώρες, στη διαστασιακή δίοδο που οι υπεύθυνοι είχαν δείξει στην οθόνη τους. Ένα πέρασμα ανάμεσα σε απότομους κρημνούς, πέρα απ’το οποίο μονάχα ουρανός φαινόταν σκεπασμένος από πράσινη καταχνιά.

Η Ελοντί είδε ένα άλλο αγωνιστικό όχημα να χάνεται εκεί μέσα, να εξαφανίζεται πίσω από την πράσινη ομίχλη, και έτρεξε ξωπίσω του. Έφτασε κι εκείνη ανάμεσα στους ψηλούς κρημνούς κι αισθάνθηκε, ξαφνικά, πολύ, πολύ μικρή – ασήμαντη – σαν μια υπέρμετρη δύναμη να την καταπίεζε από κάθε μεριά. Δεν ήξερε αν ήταν η ιδέα της – ο φόβος της – ή αν αυτό είχε κάποια σχέση με τις συμπαντικές δυνάμεις που ασκούσε το διαστασιακό πέρασμα επάνω στον άνθρωπο. Η Ελοντί δεν είχε ποτέ της ξαναφύγει από τη Σεργήλη˙ ούτε ποτέ της είχε μπει σε κάποια ενδοδιάσταση της Σεργήλης.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να καταπολεμήσει την πολύ άσχημη αίσθηση που ερχόταν να την πνίξει, και κράτησε το πόδι της σταθερά πατημένο στο πετάλι. Αλλά δεν έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε˙ ήθελε να είναι προσεχτική εδώ.

Η πράσινη καταχνιά την τύλιξε: τα πάντα έγιναν πράσινα ολόγυρά της. Τόσο πράσινα που δεν μπορούσε να δει τίποτε άλλο. Νόμιζε πως ακόμα και το έδαφος είχε χαθεί από κάτω της. Το σώμα της ήταν προέκταση του οχήματός της, όπως πάντα, και το όχημά της προέκταση του σώματός της. Και το σώμα της τώρα αιωρείτο˙ ήταν βέβαιη πως αιωρείτο.

Δεν τολμούσε να κοιτάξει δίπλα της γιατί φοβόταν ότι ίσως να μην έβλεπε τον Φοίνικα, ίσως να μην έβλεπε *κανέναν*, ούτε καν κάποια οντότητα από τα παράξενα οράματά της.

Σκούρες μορφές άρχισαν να σχηματίζονται μέσα από την πράσινη καταχνιά, και μετά – πολύ γρήγορα – έγιναν ευδιάκριτες. Βράχοι, ψηλότεροι και χαμηλότεροι, παντού γύρω από την Ελοντί. Ένας δρόμος ξεκινούσε μπροστά της, μαύρος και ανηφορικός. Ο ουρανός ήταν πράσινος, κι ένας κόκκινος ήλιος τον φώτιζε.

«Η Σίγμα-Οκτώ…» είπε η Ελοντί, κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια. Ήταν όπως την είχε δει στην οθόνη. Το ήξερε, βέβαια, ότι ήταν πραγ-

ματική αλλά μέχρι τώρα δεν μπορούσε να το πιστέψει απόλυτα˙ είχε την αίσθηση ότι επρόκειτο για κάποιο κόλπο, κάποιο ειδικό εφέ, σαν αυτά στον κινηματογράφο.

«Ναι,» είπε ο Φοίνικας. «Μη σταματάς, όμως. Έρχονται από πίσω μας – κι έρχονται πιο γρήγορα από εμάς, τώρα.»

Η Ελοντί συνειδητοποίησε ότι το όχημά της ήταν ακίνητο, κι αμέσως πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας, ανεβαίνοντας στον μαύρο δρόμο. Σύντομα βρέθηκε πάνω από το έδαφος της Σίγμα-Οκτώ, κι από κάτω της φαίνονταν μονάχα βράχια και πέτρες, και μια παράξενη ουσία να λιμνάζει σε γούβες που σχηματίζονταν ανάμεσά τους – μια ουσία που δεν ήταν μαύρη όπως στη φωτογραφία, αλλά διαφανής, κι έκανε ποικιλόχρωμες ανταύγειες, μοιάζοντας τελείως, *τελείως* παράξενη.

Αμέσως η Ελοντί αντιλήφθηκε ότι οι ελκτικές δυνάμεις εδώ ήταν ασθενέστερες από ό,τι στη Σεργήλη, γιατί το όχημά της χρειαζόταν περισσότερη προσοχή στις στροφές. Οι τροχοί έμοιαζαν έτοιμοι να ξεφύγουν από τον δρόμο – ολόκληρο το όχημα έτοιμο να τιναχτεί και να πετάξει!

Και… και η Ελοντί είχε χάσει τη ροή του ποταμού της. Δεν μπορούσε να την αισθανθεί εδώ, σαν να είχε κοπεί κάποια πολύ βασική *σύνδεσή* της με το περιβάλλον, σαν η Σίγμα-Οκτώ να μην ήταν φιλική προς αυτήν όπως η Σεργήλη. Κρύος ιδρώτας πότισε τα ρούχα της. Πρώτη φορά είχε νιώσει έτσι μέσα στο όχημά της. Αισθάνθηκε ένα ελαφρύ τρέμουλο στα χέρια και στα γόνατά της. *Ηρέμησε, Ελοντί,* είπε στον εαυτό της. *Η ιδέα σου είναι. Η οδήγηση δεν έχει καμια διαφορά εδώ. Φτάνει μόνο να είσαι προσεχτική.* Ξεροκατάπιε με ξεραμένο λαιμό.

Ο Φοίνικας, κοιτάζοντας πίσω, είπε: «Έρχονται. Πέντε οχήματα.»

«Δεν ήταν τόσο κοντά μας πριν… Ήταν;» ρώτησε η Ελοντί με βραχνή φωνή.

«Χάνουμε χρόνο εδώ μέσα, Ελοντί, κι εσύ έμεινες ακίνητη στην αρχή.»

«Θα το διορθώσω τώρα,» είπε εκείνη, προσπαθώντας να τιθασεύσει τον εαυτό της, οδηγώντας προσεχτικά επάνω στις σπείρες και τις στροφές του εναέριου δρόμου. Αντίκρυ της, σε άλλα σημεία του δρόμου, είδε τον Ευγένιο Έλιρνοφ, και τον Ζορδάμη, και τον Αρτέμιο Νιλμάνη. «Ποιοι είναι πίσω μας;»

«Ο Καλλέργης,» απάντησε ο Φοίνικας, «η Άλβα, ο Ζύρος, ο Άνθιμος, και… και η Ευγενία Πυρρόχρωμη με το εξάτροχό της. Και μου φαίνεται παράξενο έτσι όπως κινούνται, σα να *θέλουν* να βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλο…

»Επιταχύνουν τώρα, Ελοντί. Επιταχύνουν επικίνδυνα!»

Η Ελοντί τούς είδε, από τον καθρέφτη, να έρχονται καταπάνω της: πολύ απρόσεχτα για τα δεδομένα ετούτης της ενδοδιάστασης. *Κι εγώ είμαι χειρότερη οδηγός εδώ– Ανοησίες! Είμαι το ίδιο καλή οδηγός όπως και στη Σεργήλη!*

Τα πέντε οχήματα, όμως, σύντομα την κατέκλυσαν σαν θύελλα και την προσπέρασαν ενώ η Ελοντί πάλευε με τις στροφές του εναέριου δρόμου και τις αλλόκοτες ελκτικές δυνάμεις της Σίγμα-Οκτώ.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Φοίνικας.

Όχι. «Ναι.»

Γιατί εδώ δεν έχω εκείνη τη διαίσθηση που είχα στον εναέριο δρόμο της Άντχορκ; Τι είναι διαφορετικό;

Ο πορφυρός ήλιος και ο πράσινος ουρανός έμοιαζαν πολύ απειλητικοί από πάνω της…

Ο Ζορδάμης μπήκε στην ενδοδιάσταση χωρίς να χρησιμοποιεί την ταχύτητα του *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Δεν ήξερε τι θα συναντούσε εδώ και δεν ήθελε να το ριψοκινδυνέψει. Κι όταν ανέβηκε στον εναέριο δρόμο χάρηκε που δεν είχε επιταχύνει γιατί, αν το είχε κάνει, σίγουρα θα τιναζόταν κάπου ανάμεσα ή πάνω σ'αυτά τα επικίνδυνα βράχια, ή μέσα σε κάποια από τις διαφανείς λίμνες που στραφτάλιζαν πολύχρωμα.

Η Καλλιόπη, που κοίταζε τον μετρητή της ενέργειας, παρατήρησε και κάτι άλλο πέρα από τη διαφορά στις ελκτικές δυνάμεις. «Η ενέργεια εξαντλείται πιο γρήγορα εδώ.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι. Έτσι νομίζω.»

«Οι υπεύθυνοι δεν μας το είπαν αυτό…»

«Μπορεί νάναι επειδή έχουμε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* μες στη μηχανή μας,» υπέθεσε η Καλλιόπη.

«Μπορεί. Νάσαι έτοιμη ν'αλλάξεις φιάλη μόλις χρειαστεί.»

«Έχω αργήσει ποτέ; Εσύ πρόσεχε, έτσι όπως είναι η κατάσταση εδώ.» Είχαν ήδη κινδυνέψει μια, δυο φορές να φύγουν από τον εναέριο δρόμο.

Τώρα η Καλλιόπη κοίταξε πίσω, να δει ποιοι τους ακολουθούσαν, και διέκρινε δύο οχήματα. Του Ευγένιου Έλιρνοφ και του Αρτέμιου Νιλμάνη. Το είπε στον Ζορδάμη. «Και φαίνεται να πλησιάζουν,» πρόσθεσε.

«Δε θα μας φτάσουν,» είπε εκείνος.

«Μη χρησιμοποιήσεις τον δαίμονα εδώ πέρα!» τον προειδοποίησε η Καλλιόπη.

«Θα κάνω ό,τι νομίζω. Κοίτα τη δουλειά σου.»

«*Τη δουλειά μου;* Θα σκοτωθούμε αν χρησιμοποιήσεις τον δαίμονα!»

Ο Ζορδάμης δεν μίλησε.

Η Καλλιόπη τον άφησε ήσυχο, σκεπτόμενη ότι καλύτερα να μην τον ενοχλούσε και ξέφευγαν από καμια στροφή. Ήταν που ήταν πιο παράτολμος απ'ό,τι ήταν καλό γι'αυτόν – *απ'ό,τι είναι καλό και για τους δυο μας!*

Κοίταξε πίσω πάλι. Και είδε ότι κι η Ελοντί είχε έρθει στην ενδοδιάσταση – μια κρυβόταν από τις σπείρες και τις στροφές του εναέριου δρόμου, μια παρουσιαζόταν ξανά. Πήγαινε πολύ προσεχτικά, νόμιζε η Καλλιόπη. *Σίγουρα πιο προσεχτικά από εμάς.*

Και πίσω από την Ελοντί είδε πέντε άλλα αγωνιστικά οχήματα, τα οποία την προσπέρασαν και συνέχισαν να τρέχουν με τρόπο παράτολμο. *Αυτοί είναι χειρότεροι απ'τον Ζορδάμη! Ποιοι είναι;* Τους παρατήρησε, και το όχημα ενός αμέσως το αναγνώρισε: *Ο Καλλέργης!* Μετά αναγνώρισε και τους υπόλοιπους: την Άλβα, τον Ζύρο, την Ευγενία, τον Άνθιμο. *Και πηγαίνουν σα να μη θέλουν ν'απομακρυνθούν ο ένας απ'τον άλλο… Τι παράξενο…* Μάλλον, απλά αυτή την εντύπωση έδιναν˙ αλλιώς, τι λόγο μπορεί να είχαν για να μην προσπαθούν να προσπεράσουν ο ένας τον άλλο; Το ράλι δεν ήταν συνεργατική δραστηριότητα αλλά ανταγωνιστική.

Η Καλλιόπη τούς παρατηρούσε με ενδιαφέρον. Παραξενεμένη.

Ο Ζορδάμης είχε, φυσικά, το βλέμμα του στον δρόμο μπροστά του και μόνο, αλλά, με τις άκριες των ματιών, είδε ότι η Καλλιόπη κοίταζε πίσω προσηλωμένη. «Τι βλέπεις;» τη ρώτησε. «Γίνεται τίποτα;»

«Ναι...» μουρμούρισε εκείνη, βλέποντας πως τα πέντε οχήματα που είχαν ήδη προσπεράσει την Ελοντί προσπερνούσαν τώρα και τον Ευγένιο Έλιρνοφ, παγιδεύοντας τον ανάμεσά τους, επιδέξια, κι εξακολουθώντας να οδηγούν παράτολμα. *Τι σκατά προσπαθούν να πετύχουν;*

«Τι;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Ο Καλλέργης...»

«Τι κάνει αυτό το καθίκι ξανά;»

«Δεν ξέρω... Είναι... άλλοι τέσσερις μαζί του...» Τους είδε τώρα να ζυγώνουν τον Αρτέμιο Νιλμάνη, και η Ευγενία Πυρρόχρωμη τον χτύπησε – αν και ελαφρά – από το πλάι, για να τον παραμερίσει. Στη Σεργήλη μάλλον δεν θα ήταν τίποτα περισσότερο από ένα απλό σκούντημα, αλλά εδώ, με τις ασθενείς ελκτικές δυνάμεις, ήταν σαν κανονικό σπρώξιμο. Ο Αρτέμιος έχασε φανερά την πορεία του, αναγκάστηκε να ελαττώσει την ταχύτητά του για να μην πέσει από τον δρόμο, και τα άλλα πέντε οχήματα, περιτριγυρίζοντάς τον σαν αγέλη λύκων, τον έβαλαν τελικά πίσω τους–

–κι έρχονται τώρα καταπάνω μας!

«Τι εννοείς 'είναι μαζί του';» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Μας πλησιάζουν, Ζορδάμη! Πρόσεχε. Είναι πέντε. Και μου φαίνεται πως συνεργάζονται. Μου φαίνεται πως...» *Θεοί! Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν* εμείς *να ήμασταν εξαρχής ο στόχος τους;* Ο Καλλέργης ήθελε να τους βγάλει από τη μέση· αυτό ήταν αναμφισβήτητο...

Τα πέντε οχήματα έρχονταν αποφασιστικά καταπάνω τους.

Ο Ζορδάμης τα είδε από τον καθρέφτη. «Και μετά λες ότι εγώ πηγαίνω απρόσεχτα εδώ πέρα... Πώς έχουν καταφέρει και δεν έχουν φύγει απ'τον δρόμο ακόμα;» *Πρέπει να κινούνται μιάμιση φορά πιο γρήγορα απ'ό,τι εγώ,* παρατήρησε, και δεν νόμιζε ότι λάθευε στον υπολογισμό του· είχε πολύ εμπειρία από αγωνιστικά οχήματα. Ο ίδιος δεν έτρεχε μέσα στην ενδοδιάσταση όσο γρήγορα μπορούσε επειδή δεν είχε νόημα μέχρι στιγμής. Ερχόταν πρώτος σε σχέση με τους άλλους· γιατί να το ρισκάρει να πέσει στα βράχια και να χάσει τον αγώνα; Ακόμα κι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* αμφίβολο ήταν αν θα μπορούσε να τον ξεκολλήσει από εκεί.

«Νομίζω ότι μας κυνηγάνε,» είπε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης κοίταξε τον μετρητή ενέργειας, και τον είδε πεσμένο στο 32%. «Έχε το νου σου στην ενέργεια, Καλλιόπη!»

«Πρόσεχέ τους,» του είπε εκείνη. «Έρχονται!»

«Τους βλέπω, γαμώ τα πόδια της Λόρκης. Έχε το νου σου στην ενέργεια!»

Η Καλλιόπη έστρεψε το βλέμμα της στην κονσόλα. Την προηγούμενη φορά που είχε κοιτάξει τον μετρητή ήταν στο 35%. Σίγουρα η ενέργεια καταναλωνόταν εδώ πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι στη Σεργήλη. *Ή, τουλάχιστον, το δικό μας όχημα την καταναλώνει πιο γρήγορα.*

Τα πέντε αγωνιστικά οχήματα καταδίωκαν τώρα τον Ζορδάμη, έχοντας προσπεράσει όλους τους ραλίστες που βρίσκονταν πριν από αυτόν. Ο στόχος τους δεν ήταν μακριά…

Ο Ηλιόδρομος είχε καταλάβει πια τι συνέβαινε, και είπε στον Καλλέργη: «Τι έχετε συμφωνήσει;»

«Τι εννοείς;»

«Μη μου κάνεις τον ανήξερο, Καλλέργη! Από προτού μπούμε στην ενδοδιάσταση, εσύ κι οι άλλοι τέσσερις πηγαίνατε συνέχεια κοντά ο ένας στον άλλο – κι αυτό συνεχίζεται! Σκοπεύετε να τερματίσετε τη διαδρομή όλοι μαζί;»

Ο Καλλέργης γέλασε συγκρατημένα ενώ οδηγούσε με τρομερή προσοχή και προσήλωση γιατί η ταχύτητά του ήταν παράτολμη για τη Σίγμα-Οκτώ: ένα μικρό λάθος και το όχημα του θα έφευγε από τον δρόμο και θα κατέληγε εκεί απ'όπου αποκλείεται να μπορούσε να συνεχίσει τον αγώνα. «Όχι, Ηλιόδρομε, δεν σκοπεύουμε να τερματίσουμε όλοι μαζί. Αλλά τώρα *ησυχία*. Βλέπεις τι γίνεται…»

«Ναι,» είπε, δυσαρεστημένα, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, «βλέπω…» *Τον Ζορδάμη έχετε βάλει στόχο· δεν υπάρχει αμφιβολία.* Το ήξεραν πως θα ήταν πιο ευάλωτος στη Σίγμα-Οκτώ. Δε θα μπορούσε να αναπτύξει την τρομερή του ταχύτητα εξαιτίας των ασθενικών ελκτικών δυνάμεων· κι αν μία φορά – μία φορά μόνο – έφευγε από τον εναέριο δρόμο….

Το *β'ζάιλ* είπε: *Θα έπρεπε να χαίρεσαι, Ηλιόδρομε! Γίνεται χαμός! Χαμός!*

Αυτός ο χαμός, σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος, *πολύ φοβάμαι ότι θα μας καταστρέψει…*

Ο Ζορδάμης φάνηκε να αναπτύσσει ταχύτητα, για να απομακρυνθεί από τους διώκτες του. Πρέπει να είχε καταλάβει ότι τον κυνηγούσαν. Αλλά οι στροφές και οι σπείρες του εναέριου δρόμου ήταν ύπουλες˙ κάποια από τα πέντε οχήματα θα τον προλάβαιναν αν επέμεναν.

Ο Καλλέργης πήγαινε πρώτος, επί του παρόντος, μαζί με την Ευγενία, και οι άλλοι τρεις ακολουθούσαν.

Ο Ζορδάμης αναγκάστηκε να κόψει ταχύτητα σε μια στροφή όπου ο ένας από τους τροχούς του βρέθηκε για λίγο στον αέρα προτού ξαναμπεί στον δρόμο…

«*Πρόσεχε,*» είπε η Καλλιόπη, που είχε προς στιγμή τρομοκρατηθεί ότι θα έπεφταν στους βράχους.

Ο Ζορδάμης έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. «Οι καριόληδες…»

«Βλέπε τον δρόμο και άσε αυτούς! Τους βλέπω εγώ αυτούς.»

«Εσύ όμως δεν οδηγείς.»

«Ούτε εσύ θα οδηγείς, Ζορδάμη, αν πέσουμε έξω–»

«*Σκασμός πια!*»

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε να οργίζεται μαζί του, ήθελε να τον χαστουκίσει, αλλά ήξερε πως αν και μόνο *επιχειρούσε* να το κάνει αυτό ήταν τελειωμένοι κι οι δυο τους.

Μετά, τούτες οι σκέψεις διαλύθηκαν τελείως από το μυαλό της σαν ποτέ να μην είχαν σχηματιστεί, καθώς από τον καθρέφτη είδε τον Καλλέργη να ζυγώνει πίσω τους. Μερικά μέτρα τούς χώριζαν μονάχα. Το όχημά του ήταν αναμφίβολα γρήγορο, του καταραμένου! *Κι ύστερα κατηγορεί εμάς! Το κάθαρμα!*

Η Ευγενία ερχόταν λίγο πιο πίσω, όπως κι οι άλλοι τρεις. Μια αγέλη πεινασμένων μεταλλικών λύκων με τροχούς. Ο σχηματισμός τους έλεγε καθαρά ότι σκόπευαν να κυκλώσουν τον στόχο τους.

«Θα τους γαμήσω!» μούγκρισε ο Ζορδάμης, βλέποντάς τους απ’τον καθρέφτη.

«Ήρεμα,» του είπε η Καλλιόπη. «Μην κάνεις–»

«Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν μπορεί μόνο να αυξήσει την ταχύτητά μας.» Ο Ζορδάμης πάτησε το φρένο, απότομα.

Η Καλλιόπη ούρλιαξε, βάζοντας τα χέρια μπροστά της για να μην κοπανήσει πάνω στην κονσόλα.

Το όχημα του Καλλέργη, που ερχόταν με μεγάλη ταχύτητα, δεν πρόλαβε ασφαλώς ν'αλλάξει πορεία. Συγκρούστηκε με το όχημα του Ζορδάμη. Συγκρούστηκε με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*

Πορφυροπράσινη φωτιά παιχνίδισε πίσω από τα κρύσταλλα της κονσόλας, καθώς ένας τρομερός βρόντος αντηχούσε.

Ο Ζορδάμης, κοιτάζοντας απ'τον καθρέφτη, είδε τον Καλλέργη να τινάζεται πέρα˙ αλλά δεν είχε χρόνο να προσέξει καμια άλλη λεπτομέρεια για το τι συνέβη στον αντίπαλό του, γιατί έπρεπε να καταφέρει να κρατήσει το όχημά του επάνω στον εναέριο δρόμο. Ακόμα κι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν μπορούσε να διατηρήσει τους τροχούς και πολύ σταθερούς εδώ˙ οι ασθενικές ελκτικές δυνάμεις αψηφούσαν τις δικές του δυνάμεις.

Ο Ζορδάμης πάλεψε για να μη φύγει το όχημά του από τον δρόμο, καθώς αυτό στροβιλιζόταν από τη σύγκρουση. Αλλά η Ευγενία το χτύπησε από το πλάι, και κάποιο άλλο όχημα το χτύπησε από πίσω – και ο Ζορδάμης τινάχτηκε προς τους βράχους.

«*Όχι!*» ούρλιαξε η Καλλιόπη.

Και μετά κοπάνησαν στις άγριες πέτρες.

Η Ελοντί είχε αρχίσει κάπως να συνηθίζει το αφιλόξενο για εκείνη περιβάλλον της Σίγμα-Οκτώ, και πλησίαζε τον Ευγένιο Έλιρνοφ, όταν ένας τρομερός θόρυβος αντήχησε από κάπου μπροστά.

«Τι...;» έκανε η Ελοντί νιώθοντας ακόμα τον λαιμό της ξερό και το σώμα της να κολλά από τον ιδρώτα.

«Σύγκρουση,» είπε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας πέρα από τις στροφές και τις σπείρες του εναέριου δρόμου. Ύψωσε τα κιάλια του για να δει καλύτερα. «Εκεί που ήταν ο Ζορδάμης και οι πέντε που έτρεχαν μαζί– Μεγάλη Αρτάλη! ο δρόμος έχει *σπάσει*, Ελοντί.»

«Έχει σπάσει;» έκανε εκείνη, προσπαθώντας να προσπεράσει τον Ευγένιο.

«Ναι. Μην πας από αυτή τη μεριά.» Υπήρχαν κι εναλλακτικές διαδρομές, ευτυχώς. Αρκετές εναλλακτικές διαδρομές.

«Τι έγινε, Φοίνικα; Πώς έσπασε;»

«Δεν…» Ακόμα κοίταζε με τα κιάλια. «Θεοί…»

Η Ελοντί δεν μπορούσε να προσπεράσει τον Ευγένιο, και τώρα έβλεπε, από τον καθρέφτη της, έναν άλλο ραλίστα να τη ζυγώνει από πίσω. Δίχως να διστάσει έστριψε με την πρώτη ευκαιρία, και έστριψε ξανά, ελπίζοντας από ετούτη τη μεριά τα πράγματα να ήταν καλύτερα.

«Ο Ζορδάμης έχει πέσει, και ο Καλλέργης,» είπε ο Φοίνικας. «Και ο Ζύρος Κερμένης – αυτό πρέπει νάναι το όχημά του. Και η Άλβα… Οι άλλοι δύο κατάφεραν να περάσουν στην αντικρινή μεριά του σπασίματος.» Κατέβασε τα κιάλια του. «Μην πας από κει, Ελοντί.»

«Μη φοβάσαι, δεν πηγαίνω από εκεί,» τον διαβεβαίωσε εκείνη.

«Τι σκατά έκαναν και διέλυσαν τον δρόμο, δεν μπορώ να καταλάβω…» μουρμούρισε ο Φοίνικας.

30

Καθώς έπεσαν πάνω στα βράχια, χτύπησε το κεφάλι της στο διπλανό παράθυρο, αλλά δεν τραυματίστηκε χάρη στο κράνος που φορούσε. Και ούτε το τζάμι έσπασε˙ μονάχα ράγισε.

«Γαμήσου…» είπε ο Ζορδάμης δίπλα της, που κι αυτός δεν είχε τραυματιστεί, κρατώντας γερά το τιμόνι μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια του καθώς το όχημά τους τιναζόταν από τον εναέριο δρόμο και κοπανούσε πάνω στις ψηλές, τραχιές πέτρες. Κοιτάζοντας τώρα έξω απ'τα παράθυρα έβλεπε ότι βρίσκονταν σκαλωμένοι ανάμεσα σε δύο βράχους. Άλλες ρόδες τους ακουμπούσαν, άλλες ήταν στον αέρα.

Και παραδίπλα βρισκόταν μια λίμνη μ'αυτή τη διαφανή ουσία – τη σκιώδη ύλη – που έκανε ποικιλόχρωμες ανταύγειες.

«Γαμήσου!»

Ο Ζορδάμης κοίταξε προς τα πάνω, προς τον εναέριο δρόμο, και είδε ότι είχε σπάσει στο σημείο όπου έγινε η σύγκρουση. Μια μεγάλη τρύπα είχε ανοίξει, σαν βόμβα να είχε εκραγεί. «Πώς σκατά θα ξανανεβούμε τώρα;»

«Τουλάχιστον είμαστε ζωντανοί…» είπε η Καλλιόπη, ξεροκαταπίνοντας.

Ο Ζορδάμης κοίταξε πίσω, και είδε το όχημα του Καλλέργη, σκαλωμένο κι αυτό στα βράχια, και σε χειρότερη θέση, ίσως, από το δικό του. Οι δύο οπίσθιοι, μεγαλύτεροι τροχοί του ήταν επάνω, ενώ οι δύο μπροστινοί, μικρότεροι τροχοί ήταν κάτω. Και τώρα άρχισαν όλοι να γυρίζουν έντονα, αλλά δεν μπορούσαν να ξεσκαλώσουν το όχημα από τη θέση του˙ με το ζόρι κουνιόταν.

Και σε κάποια απόσταση από εκεί φαινόταν το όχημα του Ζύρου Κερμένη, χτυπημένο πολύ άσχημα πάνω στις πέτρες και γυρισμένο

ανάποδα. Οι δικοί του τροχοί ήταν όλοι στον αέρα, και κανένας δεν γύριζε.

«Οι καριόληδες!» γρύλισε ο Ζορδάμης. «Δε θα μας αφήσουν εδώ! Δε θα χάσουμε τον αγώνα εξαιτίας τους!» Στρέφοντας πάλι το βλέμμα του μπροστά, πάτησε το πετάλι–

–και διαπίστωσε ότι τίποτα μέσα στο όχημά του δεν λειτουργούσε.

«Τι...;»

Μετά, όμως, κατάλαβε.

«Ενέργεια! Καλλιόπη, άλλαξε φιάλη! Τώρα!»

«Τι θα κάνεις;» ρώτησε εκείνη. «Εδώ–»

Ο Ζορδάμης τεντώθηκε κι έπιασε μόνος του τη μία από τις δύο φιάλες που ήταν ανάμεσα στα πόδια της Καλλιόπης. Την έφερε στα γόνατά του και, μετά, άνοιξε την ειδική θύρα του οχήματος για να βγάλει την προηγούμενη, τελειωμένη φιάλη.

«Ο άνθρωπος είναι τρελός!» έλεγε ο Καλλέργης καθώς πατούσε το πετάλι, προσπαθώντας να ξεσκαλώσει το όχημά του ανάμεσα από τους βράχους. «Έριξε και εμάς και τον εαυτό του από τον δρόμο! Ποιος λογικός οδηγός θα σταματούσε έτσι όπως σταμάτησε;»

Ολόκληρο το μπροστινό τζάμι του οχήματος είχε σπάσει από τη σύγκρουσή τους με τον Ζορδάμη, και γενικά η μπροστινή μεριά ήταν όλο ζημιές, σαν μια γιγάντια σφύρα να τους είχε χτυπήσει.

«Εσύ ήθελες να τον κυνηγήσουμε,» είπε ο Ηλιόδρομος, πιο ήρεμα απ’ό,τι άρμοζε στην κατάσταση. «Και κοίτα τώρα πού καταλήξαμε!»

«Προσπαθείς να μου κάνεις μάθημα, Ηλιόδρομε; Τι καλύτερο είχες να προτείνεις; Ν’αφήσουμε τον Ζορδάμη να νικήσει ξανά – ενώ *ξέρουμε* ότι το όχημά του είναι πειραγμένο;»

Οι τροχοί τους είχαν αρχίσει να τους μετακινούν, να τους βγάζουν από την παγίδα όπου είχαν βρεθεί. Έφυγαν ανάμεσα από τους δύο βράχους... και βρέθηκαν ανάμεσα σε άλλους βράχους κι επάνω σε τραχιές πέτρες που έγδερναν τα μέταλλα του οχήματός τους. Δεν υπήρχε μέρος σ’αυτό το τοπίο όπου μπορούσε κανείς να κινηθεί με άνεση.

«Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ!» μούγκρισε ο Καλλέργης, ενώ το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου έλεγε: *Αυτή η πτώση ήταν παρατραβηγμένη, αδελφέ μου, ακόμα και για τα δικά μου γούστα…*

Ο Ηλιόδρομος κοίταζε τριγύρω, και είδε ότι δεν είχαν πέσει μόνο εκείνοι. Ο Ζύρος ήταν επίσης κάτω, και ανάποδα, με τους τροχούς του στον αέρα. Ήταν καλά, ή είχε τραυματιστεί; –Ο εναέριος δρόμος είχε σπάσει! πρόσεξε τότε ο Ηλιόδρομος. Από τη σύγκρουσή τους μια μεγάλη τρύπα είχε δημιουργηθεί. Και η Άλβα βρισκόταν πεσμένη από την άλλη μεριά του δρόμου. Ένας από τους τροχούς του οχήματός της περιστρεφόταν στον αέρα, οι άλλοι πάσχιζαν να το ξεσκαλώσουν από τις πέτρες.

Και ο Ζορδάμης… Ο Ηλιόδρομος τον είδε κι αυτόν. Είχε καβαλήσει κάτι βράχους, αλλά το όχημά του έμοιαζε σε απίστευτα καλή κατάσταση ύστερα από τη σύγκρουση και την πτώση. Ούτε σπασμένα τζάμια, ούτε τίποτα σπουδαίες ζημιές στα μέταλλα: μονάχα μερικά ραγίσματα διακρίνονταν, χαρακιές, και βαθουλώματα.

Και τώρα οι τροχοί του Ζορδάμη άρχισαν να κινούνται. Το όχημα έπεσε από τους βράχους όπου είχε βρεθεί, καταλήγοντας ανάμεσα σε άλλους βράχους. Αποκλείεται να μπορούσε να βγει από εδώ. *Είναι παγιδευμένος, όπως κι εμείς,* σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος.

Αλλά μετά είδε κάτι το εξωφρενικό.

Η Ελοντί δεν ένιωθε πια τόσο ξένη όσο πριν μέσα στην ενδοδιάσταση. Μπορεί να είχε χάσει εκείνη τη *σύνδεση* που πάντα αισθανόταν όταν οδηγούσε, αλλά δεν είχε χάσει και τις ικανότητές της στην οδήγηση. Αυτές εξακολουθούσαν να υφίστανται, και τα χέρια και τα πόδια της καθοδηγούσαν το όχημά της σταθερά στον εναέριο δρόμο που έκανε στροφές και σπείρες πάνω από το εχθρικό, βραχώδες τοπίο.

Ο πορφυρός ήλιος την αγριοκοίταζε από τον πράσινο ουρανό, αλλά η Ελοντί δεν έδινε πια σημασία. Είχε το νου της μόνο στο να περάσει από τη Σίγμα-Οκτώ όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και να βγει στη Σεργήλη.

Τη μεριά όπου ο δρόμος είχε διαλυθεί την απέφυγε χωρίς δυσκολία, και σύντομα βρέθηκε πίσω από το εξάτροχο όχημα της Ευγενίας Πυρ-

ρόχρωμης, ενώ είχε μόλις προσπεράσει το όχημα του Άνθιμου Νίλε-ντριφ. Η Ευγενία έκλεισε το δρόμο της Ελοντί, προς στιγμή, κι εκείνη αναγκάστηκε να μειώσει την ταχύτητά της για να μην πέσει στους βράχους. Μετά, όμως, έστριψε για να βγει από την άλλη μεριά της Ευ-γενίας – και τα κατάφερε. Βρέθηκαν πλάι-πλάι οι δυο τους. Η Τζούλι, η συνοδηγός της Ευγενίας, στράφηκε να κοιτάξει την Ελοντί για λίγο˙ τα μαύρα γυαλιά της γυάλιζαν στο παράξενο φως της Σίγμα-Οκτώ.

Η Ευγενία προσπάθησε να περάσει ξανά την Ελοντί, όταν έφτασαν επάνω σε μια επικίνδυνη σπείρα του μαύρου δρόμου, όμως η Ελοντί δεν την άφησε˙ συνέχισε να βρίσκεται πλάι της, και, καθώς η σπείρα έδινε τη θέση της σε μια μεγάλη, ανοιχτή στροφή, προσπέρασε την Ευ-γενία, την άφησε πίσω της. Το εξάτροχο όχημα ακολουθούσε επίμονα την Ελοντί μα δεν μπορούσε να τη φτάσει, παρότι εκείνη τώρα δεν αι-σθανόταν να ρέει σαν το νερό του ποταμού αλλά να παλεύει όπως έ-νας ορειβάτης που σκαρφαλώνει μια δύσκολη πλαγιά. Η οδήγηση την *κούραζε* εδώ πέρα.

Δε θα συνέχιζε, όμως, να την κουράζει για πολύ. Αντίκρυ της ατένισε το τέλος του δρόμου και την έξοδο της ενδοδιάστασης. Μια αλλόκοτη λίμνη, που δεν μπορεί να ήταν από νερό, ξεκινούσε από τη γη και ανέ-βαινε προς τον ουρανό όπως μια κόλλα χαρτί που λυγίζει. Μέσα της καθρεπτιζόταν ο μαύρος δρόμος και το όχημα της Ελοντί, καθώς κι αυτό της Ευγενίας που το ακολουθούσε, και το υπόλοιπο τοπίο πίσω τους. Αλλά ο αντικατοπτρισμός δεν ήταν σταθερός˙ η λίμνη κυμάτιζε – γραμμές, καμπύλες, κύκλοι, κι άλλοι παράξενοι σχηματισμοί.

«Φτάσαμε,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί οδήγησε το όχημά της καταπάνω στη λίμνη, και μέσα σ’αυτήν. Μέσα στην παραμορφωμένη αντανάκλασή της.

Νερό δεν ένιωσε να τη χτυπά˙ είχε μονάχα μια τρομερή αίσθηση α-ποπροσανατολισμού, σαν να είχε ξεχάσει πού βρισκόταν οποιαδήποτε κατεύθυνση, σαν να είχε ξεχάσει την έννοια της κατεύθυνσης *γενικά*˙ και μετά–

«Τι θα κάνεις;» τον ρώτησε η Καλλιόπη, καθώς εκείνος αντικαθιστούσε τη φιάλη και έκλεινε την ειδική θύρα.

Τα συστήματα του οχήματος ενεργοποιήθηκαν˙ μια ελαφριά, σχεδόν αόρατη πορφυροπράσινη γυαλάδα παιχνίδισε πίσω από τα κρύσταλλα της κονσόλας.

«Θα μας πάρω από δω, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, και πάτησε το πετάλι. Η μηχανή μούγκρισε και οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση. Το όχημα έπεσε από τους βράχους όπου βρισκόταν και βρέθηκε ανάμεσα σε άλλους, με κάποιο θόρυβο.

«Ναι,» είπε η Καλλιόπη, «ωραία τα κατάφερες...»

«Αμφιβάλλεις ότι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μπορεί να μας βγάλει από τούτο το άθλιο μέρος;»

Η Καλλιόπη κοίταξε την κονσόλα, για να δει αν πάλι αυτή η πορφυροπράσινη λάμψη θα παρουσιαζόταν, αλλά δεν είδε τίποτα. Αν ο δαίμονας ήξερε τι ήθελε ο Ζορδάμης, δεν έδινε κανένα σημάδι. Η Καλλιόπη ακόμα δεν ήταν βέβαιη αν τους καταλάβαινε ή όχι, ή τι ακριβώς καταλάβαινε. Στην Άκρη, πάντως, είχε κρυφτεί από τους υπεύθυνους. Δεν είχε κάνει την παρουσία του αισθητή όταν είχαν οδηγήσει το όχημα για να το δοκιμάσουν. Επομένως, δεν μπορεί να μην καταλάβαινε και τίποτα. *Είναι πιο έξυπνος απ'ό,τι νομίζουμε.* Από την άλλη, βέβαια, μπορεί να ήταν και σαν ένα άλογο που έχει συνηθίσει τον αφέντη του, όπως έλεγε ο Ζορδάμης.

Ο οποίος τώρα, στρίβοντας το τιμόνι, μετακινούσε το όχημα ανάμεσα στους βράχους με περισσότερη ευκολία απ'ό,τι η Καλλιόπη πίστευε ότι κανονικά θα ήταν εφικτό. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* αναμφίβολα τον βοηθούσε. Έκανε τις ρόδες του οχήματος να γαντζώνονται σχεδόν σαν πόδια πάνω στις πέτρες.

«Ναι, εδώ είμαστε...» είπε ο Ζορδάμης.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Καλλιόπη. Μπροστά τους ήταν ένας μεγάλος βράχος.

«Δες πώς είναι. Μας εξυπηρετεί.» Ο Ζορδάμης πάτησε το πετάλι της επιτάχυνσης ενώ συγχρόνως είχε και το φρένο πατημένο. Ο χιλιομετρητής έφτασε στο τέλος, αλλά το γρύλισμα της μηχανής ακουγόταν να δυναμώνει και να δυναμώνει και να δυναμώνει, ενώ το όχημα έμενε ακίνητο.

«Τι εννοείς;» ξαναρώτησε η Καλλιόπη, φωνάζοντας τώρα για ν'ακουστεί πάνω από τον σαματά. Δεν της άρεσε καθόλου αυτό – ό,τι κι αν ήταν – ό,τι κι αν είχε στο μυαλό του ο Ζορδάμης.

Εκείνος δεν της απάντησε. Είχε τα μάτια του στραμμένα μπροστά, και τα χέρια του σταθερά στο τιμόνι. Άφησε το φρένο, και το όχημά τους τινάχτηκε σαν βέλος. Πάτησε πάνω στον μεγάλο βράχο όπως θα πατούσε πάνω σε κεκλιμένο επίπεδο, και–

–*πέταξε*...

...βρέθηκε στον αέρα.

Η Καλλιόπη είχε χάσει τη φωνή της, είχε παγώσει. Αν δεν είχαν σκοτωθεί πριν, τώρα σίγουρα θα σκοτώνονταν!

Το βραχώδες τοπίο φαινόταν από κάτω τους, όλο επικίνδυνες πέτρες και παράξενες λίμνες που έκαναν πολύχρωμες ανταύγειες. Ο μαύρος δρόμος ήταν επίσης από κάτω τους–

Ήρθε πιο κοντά τους–

–και πιο κοντά, και–

Το όχημα κοπάνησε βίαια πάνω στον εναέριο δρόμο, και το οδόστρωμα διαλύθηκε από κάτω του, θρυμματίστηκε, αλλά ο Ζορδάμης κατάφερε κάπως να περάσει απέναντι, στη μεριά που ήταν ακόμα στέρεα.

Από τον καθρέφτη, η Καλλιόπη είδε το όχημα ενός ραλίστα να πέφτει μέσα στην τρύπα που είχε δημιουργηθεί, ενώ άλλα οχήματα σταματούσαν απότομα, συγκρούονταν, και τουλάχιστον ένα έφυγε από τον δρόμο.

Ο Ζορδάμης γέλασε, ενώ η κονσόλα έμοιαζε να έχει αρπάξει πορφυροπράσινη φωτιά.

Η Καλλιόπη πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Σ'το είπα ότι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα μας έβγαζε από κει!» είπε ο Ζορδάμης. «Θα ήθελα τώρα πολύ να δω τη φάτσα του Καλλέργη! Αλλά θα πρέπει να περιμένω μέχρι να φτάσουμε στη Μέλβερηθ.» Ακόμα γελούσε καθώς οδηγούσε το όχημά του επάνω στον εναέριο δρόμο, προς την έξοδο της ενδοδιάστασης.

Η Καλλιόπη παρατήρησε ότι η ποσότητα ενέργειας είχε ήδη – ήδη! – πέσει στο 57%! Και πριν από λίγο ήταν που είχαν αλλάξει φιάλη...

«Σταμάτα, Αμαλία!» είπε η Ανθίνη κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρό της. «Ο Ηλιόδρομος! Έχουν πέσει έξω από τον δρόμο. Σταμάτα να τους πάρουμε!»

«Το ξέρεις ότι δεν μπορούμε να σταματήσουμε μέσα στο ράλι,» της είπε η ραλίστρια, και απομακρύνθηκε από το σημείο όπου φαινόταν το όχημα του Καλλέργη. Οι σπείρες και οι στροφές του εναέριου δρόμου το έκρυψαν.

«Μπορεί νάχουν χτυπήσει...» είπε η Ανθίνη.

Η Αμαλία την αγνόησε, συνεχίζοντας να οδηγεί σταθερά, με προσοχή. Μπροστά τους βρίσκονταν κι άλλοι ραλίστες, καθώς και πίσω τους.

Η Ανθίνη ευχήθηκε σιωπηλά ο Ηλιόδρομος να ήταν καλά. Ο εναέριος δρόμος δεν ήταν και τόσο πάνω από το έδαφος, άλλωστε...

Αναπάντεχα, είδε κάτι να έρχεται από τον ουρανό! Κάτι που πετού-σε!

Αλλά δεν θα έπρεπε κανονικά να πετάει. Ήταν ένα αγωνιστικό όχη-μα!

Το οποίο έπεσε πάνω στον δρόμο, αρκετά μέτρα μπροστά από το όχημα της Αμαλίας και άλλων ραλιστών. Ο δρόμος θρυμματίστηκε από κάτω του λες κι ήταν καμωμένος από πάγο, και ρωγμές δημιουργήθη-καν προς κάθε κατεύθυνση. Ένας ραλίστας βούτηξε μέσα στην τρύπα που είχε ανοίξει˙ ένας άλλος, προσπαθώντας να σταματήσει, έπεσε από το πλάι του δρόμου. Η Αμαλία πατούσε ήδη το φρένο, οι τροχοί της σύριζαν διαπερνώντας τ'αφτιά της Ανθίνης–

τράνταγμα!

–κάποιος κοπάνησε πάνω στο όχημα τους, και η άκρη του δρόμου φάνηκε να έρχεται γρήγορα προς το μέρος τους. Η Ανθίνη θα ούρλιαζε *Αμαλία, σταμάτα!* αν είχε χρόνο. Αλλά δεν είχε χρόνο. Όλα συνέβησαν μέσα σε δευτερόλεπτα – μέσα σε *ένα* δευτερόλεπτο, ίσως.

Οι δύο μπροστινοί τροχοί του οχήματος βρέθηκαν στον αέρα, πάνω από τις απειλητικές πέτρες και μια από τις παράξενες πολύχρωμες λί-μνες. Οι δύο πίσω τροχοί, όμως, έμειναν στο οδόστρωμα, και το όχημα σταθεροποιήθηκε.

Η Ανθίνη μπόρεσε και πάλι ν'αναπνεύσει.

«Αμαλία…» κατάφερε ν’αρθρώσει.
«Τι;»
Κάτι τις χτύπησε από πίσω – κάποιο άλλο όχημα; – έχασαν την ευαίσθητη ισορροπία τους και έπεσαν.
Μέσα στη λίμνη με τη σκιώδη ύλη.

Ο Καλλέργης, ανοίγοντας τη μια πόρτα του οχήματός του, τινάχτηκε έξω, πάνω στους βράχους της Σίγμα-Οκτώ. «Αδύνατον!» ούρλιαξε. «Αυτό… αυτό *δεν μπορεί να γίνει!*»
Ο Ηλιόδρομος βγήκε επίσης από το όχημα, με το βλέμμα του στραμμένο στον Ζορδάμη που απομακρυνόταν γρήγορα επάνω σ’ένα παρακλάδι του εναέριου δρόμου έχοντας προκαλέσει χάος πίσω του, σε μερικά άλλα οχήματα, από την τρύπα που είχε δημιουργήσει.
«Δε μπορεί να γίνει, Ηλιόδρομε!» φώναξε ο Καλλέργης στρεφόμενος στον συνοδηγό του. «Δεν είναι όχημα αυτό, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Τι είναι; Αεροσκάφος είναι;»
Ο Ηλιόδρομος κούνησε το κεφάλι, μην έχοντας να δώσει απάντηση, φυσικά. «Νομίζεις ότι θα καταφέρουμε να φύγουμε από δω μαζί με το δικό μας όχημα,» ρώτησε, «ή ν’αρχίσουμε να περπατάμε;»
Ο Καλλέργης κλότσησε έναν βράχο, εξοργισμένος. Σίγουρα καταλάβαινε ότι τώρα μόνο τελευταίοι μπορούσαν να φτάσουν στη Μέλβερηθ.
Ο Ηλιόδρομος είπε: «Πάω να δω αν είναι καλά ο Ζύρος και η συνοδηγός του.» Και βάδισε προς το αναποδογυρισμένο όχημα, που οι ακίνητοι τροχοί του ήταν ακόμα στον αέρα και κανένας δεν είχε βγει από μέσα του.

–η Ελοντί ήταν ξαφνικά στη Σεργήλη. Στους πρόποδες βουνών. Σ’ένα κακοτράχαλο μονοπάτι.
Γαλανός ουρανός από πάνω της. Κανονικό ηλιακό φως.
Το όχημά της έτρεχε, δεν είχε σταματήσει.

Και η *σύνδεση* ήρθε τόσο απότομα που η Ελοντί νόμιζε ότι οι αισθήσεις της είχαν ξαφνικά τρελαθεί. Το σώμα της έγινε στιγμιαία προέκταση του οχήματός της (πώς μπορούσε ποτέ να μην ήταν;), η ροή του ποταμού γέμισε στιγμιαία το μυαλό της (πώς μπορούσε ποτέ να είχε πάψει;) – και μετά, πολύ γρήγορα, ξέχασε το σώμα της – όχι! δεν το ξέχασε: *το άφησε πίσω.* Έγινε μια θέληση επάνω στον δρόμο όπως δεν είχε γίνει ποτέ.

(Ποιο ήταν το όνομά της;)

Είδε το όχημά της από έξω. Αιωρείτο από πάνω του και το έβλεπε από έξω! Συγχρόνως, όμως, το καθοδηγούσε. Άπλωνε το χέρι της και το έσπρωχνε επάνω στο μονοπάτι προς την κατεύθυνση που επιθυμούσε, αβίαστα, ήρεμα, όπως ένα παιδί που παίζει με τα παιχνίδια του.

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η Ελοντί κάθεται μέσα στο όχημά της, αλλά ξέρει ότι δίπλα της δεν είναι ο Φοίνικας. Είναι μια άλλη, γυναικεία παρουσία. Διστάζει να γυρίσει να την κοιτάξει, όμως τελικά γυρίζει.

Και ξαφνιάζεται απ'αυτό που βλέπει.

«Μαμά;»

Είναι η μητέρα της! Όχι, δεν μπορεί – η μητέρα της είναι νεκρή…

«Μ'έχεις ξεχάσει, κόρη μου,» λέει η ιέρεια της Αρτάλης, γαλήνια, σχεδόν ψυχρά. Το πρόσωπό της μοιάζει με μάσκα που δεν κάνει συσπάσεις. Κοιτάζει μπροστά καθώς μιλά στην Ελοντί, και η όψη της φωτίζεται από ένα έντονο ηλιακό φως.

«Δε σ'έχω ξεχάσει, μαμά! Έψαξα για σένα… και έμαθα.» Η Ελοντί νιώθει δάκρυα στα μάτια της.

«Δεν έμαθες… Αυτό που μαθαίνουμε δεν είναι πάντα εκείνο που αληθεύει στο φως της Μεγάλης Μητέρας του Ήλιου, αλλά εκείνο που σχηματίζεται από τους αντικατοπτρισμούς της Απατηλής Κυράς.» Η ιέρεια εξακολουθεί να κοιτάζει μπροστά – το πρόσωπό της μια φωτεινή μάσκα.

«Μα, έψαξα για σένα… Μου είπαν…»

«Έχεις βρει τον δρόμο σου, κόρη μου, όπως ήξερα ότι θα τον έβρισκες… Στο τέλος του δρόμου σε περιμένω… Στο τέλος του δρόμου σε περιμένω…»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί αισθανόταν δάκρυα να κυλάνε πίσω από τα σκούρα γυαλιά της καθώς οδηγούσε, καθώς ακολουθούσε το μονοπάτι που την πήγαινε βόρεια, μέσα από τους δυτικούς πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς.

«Φοίνικα,» είπε, λίγο παρακάτω, με δυσκολία, νιώθοντας έναν κόμπο στο λαιμό της, «πρέπει να σταματήσουμε… Να ξεκουραστώ.»

«Ναι. Εννοείται,» αποκρίθηκε εκείνος, μοιάζοντας ξαφνιασμένος από τον τρόπο που είχε ακουστεί η φωνή της, γιατί δεν μπορεί να τον ξάφνιαζε το ότι η Ελοντί ήθελε να κάνουν στάση. Αναμενόμενο ήταν πως κάπου θα *γινόταν* στάση μετά την ενδοδιάσταση. Είχαν ήδη τρέξει πολλή ώρα.

31

Ο Ζορδάμης οδήγησε το όχημά του μέσα στην παράξενη λίμνη που έ-γερνε προς τον ουρανό. Μερικές στιγμές απόλυτου αποπροσανατολισμού ακολούθησαν και για εκείνον και για την Καλλιόπη, και μετά το όχημά τους βγήκε από την ενδοδιάσταση και βρέθηκε πάλι στη Σεργήλη. Ο γαλανός ουρανός τούς φάνηκε σχεδόν περίεργος από πάνω τους, καθώς και ο κίτρινος ήλιος.

Η ποσότητα ενέργειας βρισκόταν στο 51%, παρατήρησε η Καλλιόπη. Μέσα στη Σίγμα-Οκτώ είχαν ξοδέψει απίστευτα πολλή ενέργεια. Ήλπιζε οι φιάλες που απέμεναν να επαρκούσαν για να φτάσουν στη Μέλβερηθ.

Ο Ζορδάμης οδήγησε για λίγο το όχημά του επάνω στο ορεινό μονοπάτι που πήγαινε προς τα βόρεια, και μετά είπε: «Θα σταματήσουμε για κάποια ώρα.»

«Πρωτότυπο,» παρατήρησε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης έβγαλε το όχημα από το μονοπάτι, ανεβαίνοντας σε μια μικρή ράχη. Οι τροχοί, ενισχυμένοι από τις δυνάμεις του *Ρέσ'κρικ'κεκ*, σκαρφάλωναν σαν νυχάτα πόδια. «Τι είναι πρωτότυπο;»

«Το ότι αποφάσισες να κάνεις κάτι λογικό.»

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε. «Παραέχεις γίνει φοβητσιάρα, τελευταία.»

«*Φοβητσιάρα;* Θέλεις να μετρήσουμε πόσες φορές έχεις φτάσει στα πρόθυρα να μας σκοτώσεις, σε τούτο τον αγώνα;»

Ο Ζορδάμης έβαλε το όχημά τους ανάμεσα σε κάτι δέντρα και το σταμάτησε. «Σιγά,» είπε. «Γιατί έχουμε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*; Ούτε στιγμή δεν υπήρξε πραγματικός κίνδυνος.»

Η Καλλιόπη έβγαλε τα γυαλιά και το κράνος της. «Ούτε στιγμή, ε;… Μέσα στη Σίγμα-Οκτώ ουσιαστικά *πετάξαμε.*»

«Και προσγειωθήκαμε αρκετά ομαλά, θα έλεγα,» μειδίασε ο Ζορδάμης, βγάζοντας κι εκείνος τα γυαλιά και το κράνος του. «Θέλω πραγματικά να δω τη μούρη του Καλλέργη, όταν καταφέρει να φτάσει στη Μέλβερηθ, το κάθαρμα.» Γέλασε. Αλλά μετά, καθώς έβγαζε και τα γάντια του, η όψη του σοβάρεψε – αγρίεψε. «Είχαν συνωμοτήσει εναντίον μας, αυτός κι οι άλλοι, Καλλιόπη. Ήθελαν να μας ξεπαστρέψουν. Κι έπεσαν στην ίδια τους την παγίδα.»

«Όχι όλοι, νομίζω,» είπε εκείνη˙ «ορισμένοι γλίτωσαν.» Άνοιξε την πόρτα της, βγαίνοντας για να πάρει αέρα. Της χρειαζόταν. Και ο αέρας εδώ, στα βουνά, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς της Σεργήλης, ήταν έντονος και καθαρός, γεμάτος από τις οσμές του χώματος και των φυτών. Η Καλλιόπη έλυσε τα μαλλιά της.

Ο Ζορδάμης βγήκε απ'την άλλη πόρτα του οχήματος, και το κοίταξε βαδίζοντας γύρω του. «Στραπατσαρισμένο λιγάκι,» παρατήρησε. «Ευτυχώς, στη Μέλβερηθ θα μας το περιποιηθούν δωρεάν…»

Η Καλλιόπη δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Στραπατσαρισμένο *λιγάκι;* Κανονικά θα έπρεπε να είναι διαλυμένο *τελείως*!»

«Ναι, μάλλον,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης υπομειδιώντας. «Δυστυχώς, όμως, υπάρχει κίνδυνος να μην τερματίσουμε πρώτοι, το ξέρεις;»

Η Καλλιόπη δεν θέλησε να απαντήσει. Ήταν όμως έτοιμη να τον δέσει αν του έμπαιναν τίποτα περίεργες ιδέες να συνεχίσουν αμέσως.

Αλλά ο Ζορδάμης είπε: «Ας ελπίσουμε ότι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα μας βοηθήσει ξανά, μετά. Θα την πέσω τώρα. Να έχεις το νου σου.»

«Μην ανησυχείς. Θα προσέχω.»

Ο Ζορδάμης μπήκε πάλι στο όχημα και, βγάζοντας τις μπότες και κάποια από τα ρούχα του, ξάπλωσε στο πίσω κάθισμα.

Η Καλλιόπη έμεινε έξω, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Από κάτω τους είδε ένα αγωνιστικό όχημα να περνά από το μονοπάτι, ερχόμενο από τη μεριά της εξόδου της ενδοδιάστασης. Δεν πρόλαβε να καταλάβει σε ποιον ραλίστα ανήκε, αλλά ήταν βέβαιη πως, όποιου κι αν ήταν, σύντομα πρέπει να σταματούσε. Κανένας δεν θα επιχειρούσε να φτάσει στη Μέλβερηθ χωρίς στάση κάπου εδώ γύρω. Η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη.

Τελειώνοντας το τσιγάρο της, έριξε μια ματιά μέσα στο όχημα και είδε ότι ο Ζορδάμης μάλλον κοιμόταν. Ήταν κι εκείνη κουρασμένη, αλλά

δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Αν δεν φυλούσε το όχημα, κάτι μπορεί να συνέβαινε. Είχε, άλλωστε, αποδειχτεί ότι είχαν εχθρούς σε τούτο το ράλι οι οποίοι ήταν πρόθυμοι να κάνουν διάφορες ύπουλες ενέργειες εναντίον τους.

Η Καλλιόπη κάθισε στη θέση του οδηγού, έβγαλε τα παπούτσια της, κι άνοιξε μερικά κουμπιά της ενδυμασίας της για να νιώθει πιο βολικά.

«Τι γίνεται, λοιπόν, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» είπε.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα, κάνοντάς τη ν'ανατριχιάσει προς στιγμή. *Μας καταλαβαίνει,* σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Σίγουρα.*

«Τι έγινε με τον οδηγό των υπεύθυνων του ράλι; Μακάρι να μπορούσες να μας πεις…»

Αλλά ο δαίμονας δεν αντέδρασε καθόλου σ'αυτό.

Η Καλλιόπη χασμουρήθηκε. Και βλεφάρισε έντονα. *Μη σε πάρει ο ύπνος!* προειδοποίησε τον εαυτό της.

Η Ελοντί είχε πάρει το όχημά τους έξω από το μονοπάτι και το είχε ανεβάσει σε μια ράχη.

«Είσαι εντάξει;» την είχε ρωτήσει ο Φοίνικας, βλέποντας τα δάκρυα στα μάτια της καθώς εκείνη έβγαζε τα σκούρα γυαλιά της.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί σκουπίζοντας γρήγορα το πρόσωπό της με τα μανίκια της. «Απλώς κουρασμένη, Φοίνικα. Είμαι πολύ κουρασμένη.»

«Κοιμήσου,» της είπε. «Θα φρουρώ.» Κι έβγαλε το πιστόλι από το πανωφόρι του, οπλίζοντάς το.

«Νομίζεις ότι θα χρειαστεί αυτό;» μειδίασε η Ελοντί.

«Παλιές, επαναστατικές συνήθειες,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

Τώρα, η Ελοντί κοιμόταν στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα των Δρόμων*, ενώ ο Φοίνικας στεκόταν έξω από το όχημα και κοίταζε τη γύρω περιοχή με τα κιάλια του.

Σύντομα ατένισε κάτι που τον ξάφνιασε.

Ένα όχημα να ανεβαίνει σε μια ράχη και να σταματά ανάμεσα στα δέντρα. Το όχημα του Ζορδάμη.

«Αν είναι δυνατόν…» μουρμούρισε ο Φοίνικας. Τον είχε δει να έχει πέσει από τον εναέριο δρόμο, μέσα στη Σίγμα-Οκτώ. Πώς σκατά είχε κατορθώσει να φτάσει εδώ τόσο γρήγορα; Τι ήταν το όχημά του; *Κανένα* όχημα δεν θα μπορούσε να διασχίσει εκείνο το βραχώδες τοπίο της Σίγμα-Οκτώ. Όχι προτού περάσει *πολλή* ώρα, τουλάχιστον. Και στην ενδοδιάσταση ο χρόνος κυλούσε πιο αργά απ'ό,τι στη Σεργήλη.

Η Καλλιόπη χασμουρήθηκε ξανά.

Σταμάτα τις ανοησίες, είπε στον εαυτό της, και ήπιε ακόμα μια γουλιά από το μπουκάλι με το νερό. Ανέβασε τα πόδια της επάνω στο τιμόνι και άναψε τσιγάρο.

Τότε, με τις άκριες των ματιών της, πρόσεξε ότι κάποιος ήταν καθισμένος σ'έναν βράχο παραδίπλα, ατενίζοντάς την.

Και μάλλον την πρόσεξε ότι τον πρόσεξε, γιατί είπε: «Γεια.» Ή, μήπως, ήταν σύμπτωση;

Η Καλλιόπη αμέσως πετάχτηκε έξω απ'το όχημα. Και το μετάνιωσε, καθώς τα πόδια της πάτησαν στο υγρό χώμα των βουνών και οι κάλτσες της ποτίστηκαν. Ωστόσο δεν μετακινήθηκε από τη θέση της.

Δεν ήταν άγνωστος αυτός αντίκρυ της.

Τα μάτια της στένεψαν.

«Τι θέλεις εσύ εδώ;» ρώτησε τον Φοίνικα, τον συνοδηγό της Ελοντί. Ήταν κι αυτή η ύπουλη αλεπού μέσα στη συνωμοσία εναντίον τους;

«Σας είδα σταματημένους,» αποκρίθηκε εκείνος δίχως να σηκωθεί από τον βράχο, «και είπα να κάνω μια επίσκεψη. Είμαι ευπρόσδεκτος, ελπίζω.»

«Δε νομίζω ότι είσαι. Ξεκουραζόμαστε.» Η Καλλιόπη τράβηξε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της, παρατηρώντας τον. «Πού είναι η Ελοντί; Αποφάσισε ν'αλλάξει συνοδηγό;»

Ο Φοίνικας γέλασε. «Ξεκουράζεται κι αυτή.»

«Θα έπρεπε να φυλάς το όχημά της, τότε, όχι νάσαι εδώ…»

«Νομίζεις ότι κινδυνεύει;»

«Ποτέ δεν ξέρεις,» μόρφασε η Καλλιόπη.

«Εντυπωσιακό, πάντως...» είπε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας το δικό τους όχημα από τη μια άκρη ώς την άλλη. «Ελάχιστες ζημιές. Και θα ορκιζόμουν πως σας είδα να πέφτετε από τον εναέριο δρόμο...» Τα μάτια του στράφηκαν πάλι στην Καλλιόπη.

«Νομίζεις ότι δεν ξέρουμε ότι έχετε συνωμοτήσει εναντίον μας;» του είπε εκείνη, απότομα.

«Συνωμοτήσει; Όχι εμείς–»

«Ναι, σε πιστεύω.»

«Πίστευε ό,τι θέλεις,» είπε ο Φοίνικας. «Ούτε η Ελοντί ούτε εγώ είμαστε σε καμία συνωμοσία.»

«Ο φίλος σας ο Καλλέργης κι άλλοι τέσσερις ήρθαν καταπάνω μας με σκοπό να μας ρίξουν απ'τον εναέριο δρόμο–»

«Ο Καλλέργης δεν είναι φίλος μας, και σας είδα να πέφτετε από τον δρόμο. Πώς είναι δυνατόν να βρίσκεστε τώρα εδώ;»

«Ο Ζορδάμης είναι καλύτερος οδηγός απ'ό,τι νομίζεις, προφανώς.»

Ο Φοίνικας μόρφασε. «Πρέπει να πετάει κιόλας...»

«Είναι καλός,» επανέλαβε η Καλλιόπη. «Αλλά δεν θα έπρεπε τώρα να επιστρέψεις στην Ελοντί;»

«Έχεις δίκιο,» είπε ο Φοίνικας, «θα έπρεπε. Ήθελα απλώς να δω αν είστε όντως εσείς. Είναι, ομολογουμένως... καταπληκτικό το πώς βγήκατε από τη Σίγμα-Οκτώ τόσο γρήγορα.»

Η Καλλιόπη έμεινε σιωπηλή, καπνίζοντας. Πρώτα ο Καλλέργης στην Αγκένροβ και τώρα ο Φοίνικας εδώ. Νόμιζαν ότι μπορούσαν να την ψαρέψουν τόσο εύκολα; *Οι ανόητοι!*

«Καλή ξεκούραση, λοιπόν,» είπε ο Φοίνικας, και χάθηκε πίσω από τους βράχους. *Σαν κλέφτης,* σκέφτηκε η Καλλιόπη.

Και μπήκε ξανά στο όχημα. Έβγαλε τις κάλτσες της, που είχαν μουσκέψει από το υγρό χώμα, και μορφάζοντας τις έριξε παραδίπλα. «Γαμήσου...»

Κοίταξε στο πίσω κάθισμα, να δει αν ο Ζορδάμης είχε ξυπνήσει. Αλλά εκείνος κοιμόταν του καλού καιρού.

«Ευτυχώς που έχεις εμένα να σε φυλάω,» μονολόγησε η Καλλιόπη. Ποιος ξέρει τι μπορεί να είχε κάνει ο συνοδηγός της Ελοντί, αν έβρισκε το όχημα αφύλαχτο;

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ,* άραγε, θα αντιδρούσε σε μια τέτοια περίπτωση;

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί είχε αποφασίσει να ξαναβρεί τη μητέρα της. Είχε περάσει πολύς καιρός – σχεδόν μια δεκαετία – που δεν είχαν ειδωθεί καθόλου. Όλο έλεγε πως θα πήγαινε να τη συναντήσει και όλο δεν το έκανε. Όλο κάτι άλλο παρουσιαζόταν μπροστά της. Ή ίσως να ήταν δειλή. Ίσως ακόμα να φοβόταν να την αντικρίσει.

Τώρα, όμως, ύστερα από ό,τι είχε συμβεί με τον Ζορδάμη στη Χαρπόβη, αφού εκείνος είχε αποδείξει τι κάθαρμα ήταν, η Ελοντί είχε αρχίσει να σκέφτεται ολοένα και περισσότερο το παρελθόν της… το δρόμο που είχε ακολουθήσει, από τότε που τραγουδούσε στα *Κεχριμπαρένια Μάτια* – εκείνο το ελεεινό στέκι στη Μέλβερηθ – μέχρι τη μαθητεία της στη Μεγάλη Μουσική Ακαδημία της Άντχορκ – ακόμα ένα ελεεινό στέκι, αν και πολύ, *πολύ* μεγαλύτερο – μέχρι τη ζωή της ως ανεξάρτητη τραγουδίστρια. Μοναχικός δρόμος, αλλά τα είχε καταφέρει!

Και νόμιζε τώρα πως ήταν και ερωτευμένη. Αλλά δεν ήταν. Είχε κάνει λάθος. Δε θα μπορούσε ποτέ να είναι ερωτευμένη μ’ένα τέτοιο κάθαρμα!

Είχε χάσει τα ίχνη του, ύστερα από εκείνο το επεισόδιο στη Χαρπόβη, αλλιώς θα τον είχε βρει και θα τον είχε σπάσει στο ξύλο. Και θα είχε σκοτώσει αυτή την κατάλευκη σκρόφα από τα Φέρνιλγκαν!

Αλλά τώρα ήθελε απλά να τον βγάλει απ’το μυαλό της.

Θα πήγαινε να επισκεφτεί τη μητέρα της. Να δει πώς ήταν, μετά από τόσα χρόνια.

Έπρεπε να είχε πάει να τη δει νωρίτερα. Δεν είχε πλέον κανέναν λόγο να φοβάται μια τέτοια συνάντηση. Ο δρόμος της την είχε οδηγήσει εκεί όπου επιθυμούσε: Τραγουδούσε, όπως πάντα ήθελε. Τραγουδούσε σ’όλη τη Σεργήλη. Ακόμα και στην Άκρη είχε τραγουδήσει, πλάι στις ακτές του Πορφυρού Κενού!

Τα είχε καταφέρει.

Και τώρα θα πήγαινε να βρει τη μητέρα της και να της το πει. Και ήλπιζε πως η ιέρεια της Αρτάλης θα την καταλάβαινε και θα χαιρόταν για εκείνη.

Χρησιμοποιώντας επιβατηγά οχήματα και το τρένο, η Ελοντί έφτασε στη Μέλβερηθ και βγήκε στον σιδηροδρομικό σταθμό, στο Κέντρο. Η πόλη γέμισε το μυαλό της με παλιές αναμνήσεις που παραμέρισαν τις αναμνήσεις του Ζορδάμη.

Δεν είχε, φυσικά, ανακοινώσει σε κανέναν τον ερχομό της εδώ. Δεν ήθελε κανένας να ξέρει ότι η Έκπτωτη Ελοντί θα επισκεπτόταν τη Μέλβερηθ. Εξάλλου, δεν επρόκειτο να τραγουδούσε. Η δουλειά της ήταν τελείως προσωπική. Επιπλέον, η μητέρα της πάντοτε της έλεγε να προσέχει για πράκτορες της Παντοκράτειρας όταν συναναστρεφόταν ιέρειες της Αρτάλης – και όχι χωρίς καλό λόγο. Η Ελοντί ήξερε πώς καταδίωκαν οι Παντοκρατορικοί τις ιέρειες, και είχε ακούσει πολλά όσο δούλευε ως τραγουδίστρια. Είχε ακούσει για φριχτές δολοφονίες ιερειών, είχε ακούσει για βασανιστήρια που έκαναν τις τρίχες της να σηκώνονται και ρίγος να διατρέχει την πλάτη της. Ορισμένες φορές στο μυαλό της είχε έρθει η μητέρα της να βασανίζεται έτσι – και αμέσως αυτές οι σκέψεις είχαν διαλυθεί. Δε μπορεί να είχε συμβεί κάτι τέτοιο! Αποκλείεται! Η μητέρα της ήταν πολύ προσεχτική γυναίκα, και πρόσεχε και τις άλλες ιέρειες. Όλες τους τη σέβονταν και την εκτιμούσαν.

Η Ελοντί έκλεισε δωμάτιο σ'ένα όχι και τόσο καλό ξενοδοχείο στους Συλλέκτες – την περιοχή όπου βρίσκονταν και τα *Κεχριμπαρένια Μάτια*, το μπαρ όπου είχε πρωτοτραγουδήσει. Αφού ξεκουράστηκε και ετοιμάστηκε – και έφερε στο μυαλό της, γι'ακόμα μια φορά, τι θα έλεγε στη μητέρα της (και πώς θα το έλεγε) όταν τη συναντούσε – έφυγε και πήρε ένα επιβατηγό όχημα για να την πάει ώς το Σιδεράδικο, μια εργατική περιοχή της Μέλβερηθ που δεν ήταν κι από τις καλύτερες. Φήμες έλεγαν ότι εδώ κανένας δεν προλάβαινε να γεράσει˙ ο αέρας ήταν μολυσμένος από καπνούς και αέρια που προκαλούσαν σοβαρές βλάβες στον οργανισμό.

Η Ελοντί κοίταζε τα κακάσχημα, άχαρα οικοδομήματα του Σιδεράδικου μέσα από το επιβατηγό όχημα, στριμωγμένη ανάμεσα σε άλλους επιβάτες. Κατέβηκε στη στάση που ήταν πιο κοντά στον προορισμό της και, τυλιγμένη στην κάπα της και κουκουλωμένη, έστριψε και βά-

δισε προς την Παραγκούπολη καθώς το σκοτάδι του δειλινού πύκνωνε γύρω της. Οι λάμπες που υπήρχαν εδώ ήταν ελάχιστες, και σε άθλια κατάσταση. Η Ελοντί είχε αγοράσει ένα ξιφίδιο, και τώρα έσφιγγε στο χέρι της τη λαβή του, θηκαρωμένο καθώς ήταν στη ζώνη της. Κοίταζε τις βαθιές σκιές ολόγυρά της με καχυποψία, κι απέφευγε τα πιο πυκνά σκοτάδια όσο μπορούσε.

Τα βήματά της δεν άργησαν να την οδηγήσουν στην αρχή της Παραγκούπολης, όπου τα οικοδομήματα ήταν μεγαλύτερα και πιο καλοφτιαγμένα απ'ό,τι τα θυμόταν. Χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχε φύγει. Ωστόσο, η περιοχή δεν είχε ουσιαστικά βελτιωθεί. Ίσως, μάλιστα, να είχε χειροτερέψει κιόλας, σκεφτόταν η Ελοντί. Το μέρος την τρόμαζε καθώς προχωρούσε με προσοχή ανάμεσα στα οικήματά του. Απορούσε πώς όταν ήταν μικρή δεν φοβόταν να τριγυρίζει εδώ πέρα. *Ήμουν πιο γενναία, τότε; Πιο ανόητη; Ή απλώς πιο συνηθισμένη;*

Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι νόμιζε πως δεν θυμόταν πλέον τους δρόμους μέσα στην Παραγκούπολη. Ή ίσως οι δρόμοι να είχαν αλλάξει. Πέτρινα οικοδομήματα – που θύμιζαν τέρατα μες στο σούρουπο – είχαν χτιστεί εκεί όπου η Ελοντί ήταν σίγουρη ότι πριν δεν υπήρχαν, κλείνοντας διόδους. Παραπήγματα είχαν εξαφανιστεί από κάποιες θέσεις, ενώ καινούργια είχαν παρουσιαστεί αλλού. Η Παραγκούπολη ήταν μια μικρή πόλη που συνεχώς μεταμορφωνόταν…

Η Ελοντί αισθανόταν τελείως ξένη εδώ. Αποπροσανατολισμένη.

Κι έβλεπε κάποιους να την κοιτάζουν με διαθέσεις που δεν μπορούσε να κρίνει. Πάντως, δεν της έμοιαζαν φιλικοί.

Μέσα από την κάπα της είχε μισοτραβηγμένο το ξιφίδιό της. Αισθανόταν τον λαιμό της ξερό.

Βρήκε, όμως, το θάρρος να ρωτήσει κάποιους ανθρώπους για κατευθύνσεις, κι εκείνοι δεν αποδείχτηκαν εχθρικοί. Αλλά ήταν επιφυλακτικοί, *πολύ* επιφυλακτικοί. Την ατένιζαν με καχυποψία. Τη φοβόνταν, ίσως. *Τι νομίζουν ότι μπορεί να είμαι; Πράκτορας της Παντοκράτειρας;* Οι Παντοκρατορικοί, αναμφίβολα, είχαν κάνει τον τρόμο της διαρκούς παρακολούθησης να ριζώσει μέσα σε τούτους τους ανθρώπους. Η Ελοντί τούς λυπόταν. Κι αισθανόταν τυχερή – αισθανόταν ακόμα και *σοφή* – που είχε αποφασίσει να φύγει από εδώ μόλις μπορούσε. Δεν ήταν μέρος αυτό για να μένει *κανένας. Κι εσύ, μαμά, θα έπρεπε να είχες*

φύγει. Να είχες πάει μακριά, πολύ μακριά… Η Ελοντί αναρωτιόταν αν η μητέρα της θα δεχόταν να έρθει μαζί της, κάπου αλλού…

Τελικά, κατάφερε να βρει τον δρόμο. Κατάφερε να βρει τα παραπήγματα όπου έμεναν – *κρύβονταν,* μάλλον – οι ιέρειες της Αρτάλης. Όταν ρωτούσε για κατευθύνσεις, φυσικά, δεν έλεγε ότι αναζητούσε αυτές. Φρόντισε να είναι προσεχτική, όπως όφειλε. Και τώρα κοίταζε κάθε τόσο πίσω της, για να βεβαιωθεί πως κανείς δεν την ακολουθούσε.

Πλησίασε την παράγκα όπου κάποτε έμενε με τη μητέρα της… και σταμάτησε πριν από το κατώφλι. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, και σπασμένη.

Η Ελοντί αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. *Μαμά;*

Έτοιμη να τραβήξει το ξιφίδιο από τη ζώνη της με την πρώτη ένδειξη κινδύνου, μπήκε στο παλιό, σκοτεινό παράπηγμα βαδίζοντας προσεχτικά κι ακούγοντας διαφόρων ειδών θραύσματα να τρίζουν κάτω από τις μπότες της. Κανένας άλλος ήχος δεν ήρθε στ᾽αφτιά της, ούτε είδε φως από πουθενά.

«Φερένια;» είπε το όνομα της μητέρας της. «Είσαι εδώ, Φερένια;» Το προτίμησε αυτό από το να τη φωνάξει *μαμά*· δεν ήξερε γιατί.

Καμία απάντηση δεν ήρθε στ᾽αφτιά της, και η Ελοντί ευχήθηκε να είχε φέρει φακό μαζί της για να φώτιζε το σκοτεινό παράπηγμα, γιατί το λυκόφως δεν ήταν αρκετό για να την εξυπηρετήσει. Ούτε τα φώτα από τα άλλα οικήματα της Παραγκούπολης επαρκούσαν, φυσικά.

Αλλά η Ελοντί μπορούσε να μαντέψει τι θα έβλεπε, αν φώτιζε: Συντρίμμια. Ένα εγκαταλειμμένο σπίτι. *Πού έχει πάει;* αναρωτήθηκε. *Γιατί έφυγε;*

Και βγήκε απ᾽το παράπηγμα. Πήγε στα παραπήγματα των άλλων ιερειών της Αρτάλης, τα οποία βρίσκονταν εκεί κοντά. Όλα τους ήταν εγκαταλειμμένα, παρατήρησε: σκοτεινά και γεμάτα συντρίμμια. Εκτός από ένα, που απ᾽το εσωτερικό του φως φαινόταν. Κρυφοκοιτάζοντας όμως από ένα μισάνοιχτο παράθυρό του η Ελοντί είδε μέσα μια οικογένεια που της ήταν τελείως άγνωστη.

Και μετά πρόσεξε ότι, από ένα δρομάκι, κάποιος ερχόταν προς το μέρος της. Μια σκιερή φιγούρα, κουκουλωμένη, βαδίζοντας αποφασιστικά. Και υπήρχε κάτι επάνω της που δεν άρεσε καθόλου στην Ελοντί. Κάτι που την προειδοποιούσε για κίνδυνο.

Στράφηκε, αμέσως, κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της είδε πως ο άγνωστος την ακολουθούσε, επιταχύνοντας το βήμα του. *Πράκτορας της Παντοκράτειρας;* Είχαν πιάσει τις ιέρειες και τώρα παρακολουθούσαν το μέρος; *Τι έκαναν στη μαμά μου;*

Η Ελοντί έτρεξε για να του ξεφύγει.

Ο άγνωστος έτρεξε επίσης. Η Ελοντί δεν χρειαζόταν τώρα να γυρίσει για να τον κοιτάξει μέσα στο σούρουπο˙ τα βήματά του έρχονταν στ'αφτιά της.

Μεγάλη Αρτάλη, βοήθησέ με! Βοήθησέ με! Έχοντας ακούσει πολλά για τα βασανιστήρια που έκαναν οι Παντοκρατορικοί ανακριτές σ'εκείνους απ'τους οποίους ήθελαν να πάρουν πληροφορίες, η Ελοντί αισθάνθηκε τα πόδια της ν'αποκτούν δική τους βούληση, τρέχοντας ολοένα και πιο γρήγορα μέσα στους στριφτούς, σκοτεινούς δρόμους της Παραγκούπολης. Σε κάποια στιγμή γλίστρησε πάνω σε κάτι παλιοσίδερα και παραλίγο να χάσει την ισορροπία της και να πέσει, αλλά πιάστηκε από τον ξύλινο στύλο που συγκρατούσε τα σχοινιά μιας σκηνής πλάι σε μια κακοφτιαγμένη πολυκατοικία και έμεινε όρθια.

Μια φευγαλέα ματιά πίσω της: *Δύο* φιγούρες τώρα την καταδίωκαν˙ οι μορφές τους απειλητικές μες στο λυκόφως.

Η Ελοντί έτρεξε, και πίσω της άκουσε κάτι να σφυρίζει – κάτι να χτυπά σε κάποια πέτρινη επιφάνεια κάπου κοντά της. Την πυροβολούσαν; Δε μπορεί να ήταν πυροβολισμός αυτός˙ δεν είχε ακουστεί σαν πυροβολισμός. Τι ήταν;

Ακόμα ένας παρόμοιος ήχος, και η Ελοντί αισθάνθηκε ότι παρά τρίχα είχε γλιτώσει το χτύπημα. Τι της έριχναν; Βέλη; *Μεγάλη Αρτάλη, βοήθησέ με! Βοήθησέ με!*

Μετά από μερικές στροφές, χαμένη τελείως μέσα στον λαβύρινθο της Παραγκούπολης, έφτασε σ'ένα αδιέξοδο, μπροστά σ'έναν ξύλινο τοίχο.

Όχι!

Η Ελοντί προσπάθησε να πηδήσει για να πιαστεί στην κορυφή του και να τον καβαλήσει, αλλά δεν τα κατάφερε: τα χέρια της γλίστρησαν. Και τα δάχτυλά της γδάρθηκαν καθώς έπεφτε. Παραλίγο να στραμπουλήσει τον αστράγαλό της.

Και οι εχθροί δεν ήταν μακριά! Το ήξερε.

Τράβηξε το ξιφίδιό της και πήδησε, καρφώνοντας το επάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τοίχου που δεν ήταν και τόσο σκληρή – το ξύλο ήταν μισοσαπισμένο. Η Ελοντί κρατήθηκε γερά από τη λαβή του καρφωμένου όπλου με το ένα χέρι, κι αυτό τής έδωσε το μικρό πλεονέκτημα που χρειαζόταν για ν'αρπάξει με το άλλο χέρι την κορυφή του τοίχου. Μετά, και τα δύο χέρια της ήταν πιασμένα εκεί, και καβάλησε το φράγμα, με κάποια δυσκολία αλλά όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Βήματα ακούστηκαν και, γυρίζοντας, είδε ξανά τους δύο διώκτες της.

«Σταμάτα!» της φώναξε ο ένας, υψώνοντας πιστόλι προς το μέρος της.

Η Ελοντί πήδησε απ'την άλλη μεριά του τοίχου, και πίσω της άκουσε κάτι να σφυρίζει μες στη νύχτα. Όχι πυροβολισμό. Βέλη τής έριχναν ξανά. Σίγουρα. Ίσως κάτι με αναισθητικό επάνω. Την ήθελαν ζωντανή. Για πληροφορίες, μάλλον. Μπορούσε, άραγε, να το εκμεταλλευτεί αυτό προς όφελός της; Δεν το νόμιζε.

Όλα τούτα πέρασαν αστραπιαία απ'το μυαλό της καθώς συνέχιζε να τρέχει από την άλλη μεριά του ξύλινου τοίχου και νόμιζε πως έφτανε στο τέλος της Παραγκούπολης. Αντίκρυ της έβλεπε τα φώτα της Μέλβερηθ.

Κάποιος πετάχτηκε από τα δεξιά της. «Περίμενε,» της είπε. Η όλη του στάση τής θύμιζε τους άλλους δύο, έτσι η Ελοντί δεν στάθηκε καθόλου· αμέσως στράφηκε απ'την άλλη, τρέχοντας. «*Περίμενε!*» Ο άγνωστος την κυνήγησε.

Και η καταδίωξη μέσα στους στριφτούς δρόμους της Παραγκούπολης συνεχίστηκε. Η Ελοντί νόμιζε τώρα πως άκουγε από παντού πόδια να έρχονται καταπάνω της. Και είχε αφήσει το ξιφίδιό της πίσω, καρφωμένο στον ξύλινο τοίχο! Ήταν άοπλη! Όχι πως αν ήταν οπλισμένη θα μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτούς, όποιοι κι αν ήταν – και μάλλον – *σίγουρα* – ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Είχαν βρει τις ιέρειες της Αρτάλης, και τις είχαν φυλακίσει, ή τις είχαν σκοτώσει, και τώρα ήθελαν και την Ελοντί επειδή φαινόταν να τις ξέρει…

Ένα πελώριο πτηνό προσγειώθηκε μπροστά της, πέφτοντας από την οροφή ενός πέτρινου οικοδομήματος– Πτηνό; Άνθρωπος με κάπα. Κουκουλωμένος. Οπλισμένος με πιστόλι.

«Αρκετά έτρεξες, αποστάτρια,» είπε με γυναικεία φωνή. «Μείνε ακίνητη!» Το πιστόλι υψώθηκε.

Η Ελοντί σταμάτησε, ξέπνοη, τρομοκρατημένη. «Δε… Ποιοι… Εγώ δεν…»

Βήματα έρχονταν κι από άλλες μεριές: αριστερά, πίσω.

«Ψηλά τα χέρια σου!» της φώναξε κάποιος.

Η Ελοντί ύψωσε τα χέρια της. «Κάνετε λάθος…» κατάφερε να αρθρώσει, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της.

«*Πόσο ψηλά;*» αντήχησε τότε μια καινούργια φωνή, κι ακόμα μια σκοτεινή μορφή παρουσιάστηκε – πίσω από τη γυναίκα με το πιστόλι. Μια μακριά, γυαλιστερή λεπίδα ήταν στο χέρι της – ένα σπαθί – που χτύπησε τη γυναίκα στο κεφάλι, τινάζοντας αίματα και σωριάζοντάς την στο έδαφος.

Αυτοί που ήταν πίσω κι αριστερά της Ελοντί άρχισαν αμέσως να πυροβολούν, και η Ελοντί έπεσε στα γόνατα για να μην τη βρει καμια σφαίρα. Αλλά ούτε ο απρόσκλητος επισκέπτης χτυπήθηκε. Αφότου είχε σπαθίσει τη γυναίκα, είχε πάραυτα πεταχτεί στο πλάι κολλώντας την πλάτη του σ’έναν τοίχο, δίνοντας πολύ μικρό στόχο. Και τώρα πυροβόλησε κι εκείνος με το πιστόλι του, σωριάζοντας τον άντρα που ήταν πίσω από την Ελοντί. Ο άλλος ακούστηκε να τρέχει, να φεύγει.

Ο άγνωστος πέρασε από δίπλα της, τρέχοντας κι αυτός και λέγοντάς της: «Μείνε δω, κοπελιά – έρχομ’ αμέσως!»

Η Ελοντί σηκώθηκε όρθια, νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν. Πυροβολισμοί αντήχησαν από τ’αριστερά της, αλλά δεν μπορούσε να δει τι ακριβώς γινόταν γιατί οι δύο άντρες είχαν στρίψει πίσω από ένα παράπηγμα.

Μετά, ο ένας από τους δύο επέστρεψε. Και ήταν αυτός με το σπαθί. Ακόμα το κρατούσε με το ένα χέρι, και τώρα μόνο το θηκάρωσε.

«Έλα μαζί μου,» της είπε.

«Ποιος είσαι;»

«Έλα!» επέμεινε εκείνος. «Θες να περιμένουμε κι άλλα σκυλιά της Παντοκράτειρας να μαζευτούν εδώ;»

Η Ελοντί τον ακολούθησε. «Πού πάμε; Ποιοι ήταν αυτοί; Ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας;»

«Δεν ξέρεις ποιοι σε κυνηγούσαν;» Δε μπορούσε να δει το πρόσωπό του, έτσι κρυμμένο όπως ήταν μες στο σκοτάδι της κουκούλας της κάπας του. Αλλά μάλλον ούτε εκείνος μπορούσε να δει το δικό της πρόσωπο…

«Το υπέθεσα, αλλά…»

Ο άντρας την οδήγησε μέσα σ'ένα τσίγκινο παράπηγμα γεμάτο ξύλα (για τζάκι, μάλλον). Η είσοδός του έκλεινε με μια βαριά κουρτίνα. Ποντίκια ακούστηκαν να σκορπίζονται. Ο άντρας είχε ανάψει έναν μικρό φακό.

«Τι ήθελαν αυτοί μαζί σου;» τη ρώτησε καθώς κατέβαζε την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας αξύριστο πρόσωπο με λευκό-ροζ δέρμα, πλαισιωμένο από μαύρα μαλλιά όλο ουρές. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ της. Πρέπει να ήταν, όμως, με την Επανάσταση· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Ποιος άλλος θα τα έβαζε με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας σαν να ήταν συνηθισμένος να το κάνει αυτό κάθε μέρα;

Η Ελοντί μειδίασε άθελά της. Όλα τούτα τής έδιναν την εντύπωση ότι βρισκόταν μέσα σε κάποιο περιπετειώδες μυθιστόρημα, ότι δεν ήταν αληθινά.

«Σου φαίνεται τίποτα αστείο, κοπελιά;»

Το χαμόγελό της πλάτυνε. «Όχι. Τίποτα δεν είν' αστείο,» αποκρίθηκε κατεβάζοντας κι εκείνη την κουκούλα της. «Και σ'ευχαριστώ. Σου χρωστάω τη ζωή μου.»

«Μην το κάνεις θέμα,» είπε ο άντρας. «Θα βοηθούσα οποιονδήποτε βρισκόταν σε παρόμοια θέση. Αυτή η πόλη είναι πολύ μικρή για εμένα και τα σκυλιά της Παντοκράτειρας.» Τα μάτια του στένεψαν παρατηρώντας την. «Για μια στιγμή…»

«Τι;»

«Εσύ… Νομίζω ότι κάπου σ'έχω ξαναδεί, αλλά…»

Ύψωσε ένα φρύδι της. «Σε κάποια αφίσα, ίσως;» Δεν είχε ποτέ τραγουδήσει στη Μέλβερηθ αφότου έφυγε από εδώ – δεν *ήθελε* να τραγουδήσει στη Μέλβερηθ – αλλά ήταν σίγουρη πως η φάτσα της είχε αναρτηθεί και σε τούτη την πόλη όπως και σε άλλες, λόγω της διαφημιστικής εκστρατείας που έκαναν οι χρηματοδότες της.

«Τι είσαι; Τραγουδίστρια;»

«Η Έκπτωτη Ελοντί.»

Ο άντρας ένευσε. «Νομίζω πως σ’έχω ακούσει... Αλλά... τι θέλεις εδώ; Γιατί σε κυνηγούσαν αυτοί; Αν έχεις μπλεξίματα μ’αυτούς, τέλειωσε η καριέρα σου, κοπελιά. Ή έχει ήδη τελειώσει και γι’αυτό τρέχεις;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο, ελπίζω. Δεν είδαν το πρόσωπό μου. Είχα έρθει για να...» Αναστέναξε. «Για να βρω τη μητέρα μου. Αλλά... δεν ήταν εκεί. Ούτε... ούτε καμια άλλη. Κι αυτοί με πήραν από πίσω. Ένας, δηλαδή, στην αρχή. Και μετά, κι οι υπόλοιποι...»

«Τι είναι η μητέρα σου;»

Η Ελοντί αισθάνθηκε πάλι δάκρυα να βουρκώνουν τα μάτια της. «Είναι; Ή ήταν;» Τα σκούπισε με τα δάχτυλά της, ξεροκαταπίνοντας. «Συγνώμη. Δε... δε νομίζω ότι είναι ζωντανή. Ήταν... Μπορώ να σ’εμπιστευτώ, έτσι;»

«Αν δε μπορείς να εμπιστευτείς τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ, ποιον μπορείς να εμπιστευτείς;» είπε ο άντρας, καθίζοντας πάνω σε μια στοίβα από ξύλα.

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Τρελό Λύκο;»

«Μάλλον θα μ’έχεις ακούσει κι εσύ, ε;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δε νομίζω.»

«Από πότε έχεις νάρθεις στη Μέλβερηθ;»

«Χρόνια.»

«Έτσι εξηγείται,» είπε ο άντρας. «Αν ήσουν εδώ θα είχες διαβάσει για εμένα στις εφημερίδες. Ψέματα, κυρίως. Προπαγάνδα των Παντοκρατορικών. Μ’αποκαλούν ‘ο Τρελός Λύκος’, ‘ο Φονιάς της Μέλβερηθ’.»

«Είσαι με την Επανάσταση;»

«Όχι· είμαι μόνος μου. Βασνάρος.» Έτεινε το χέρι του προς το μέρος της.

Η Ελοντί το έσφιξε. «Σ’ευχαριστώ, όποιος κι αν είσαι.»

«Αν μπορώ να σε βοηθήσω να βρεις τη μητέρα σου, θα σε βοηθήσω,» της είπε ο Βασνάρος. «Είναι καταζητούμενη από τους Παντοκρατορικούς;»

«Ιέρεια της Αρτάλης είναι.»

«Ιέρεια της Αρτάλης;»

Η Ελοντί ένευσε. «Και δεν ήταν ούτε εκείνη εκεί που έπρεπε να είναι αλλά ούτε κι οι άλλες.»

«Ιέρειες κι αυτές;»

«Ναι. Στην Παραγκούπολη κρύβονταν. Εδώ μεγάλωσα κι εγώ. Αλλά έφυγα.»

«Το καλύτερο έκανες,» της είπε ο Βασνάρος. «Αν και παντού στη Σεργήλη τα ίδια καθάρματα κυβερνούν τώρα.»

«Δεν είχα… συγκρούσεις με τους Παντοκρατορικούς.»

«Τυχερή είσαι. Υποθέτω δεν έλεγες σε κανέναν ότι είσαι κόρη ιέρειας της Αρτάλης…»

Η Ελοντί έσεισε το κεφάλι αρνητικά. «Φυσικά και όχι.»

«Γνωρίζω μια ιέρεια της Αρτάλης, Ελοντί,» της είπε ο Βασνάρος. «Και είναι, νομίζω, η τελευταία από αυτές που ψάχνεις.»

Έτσι, ο Φονιάς της Μέλβερηθ την οδήγησε σ’ένα υπόγειο που ήταν ναός της Αρτάλης – ή, τουλάχιστον, κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί ναός της Αρτάλης από τη διακόσμησή του. Η *σκιά* ενός αληθινού ναού.

Και εδώ ήταν που η Ελοντί συνάντησε ξανά την Αριστέα, η οποία κάποτε ήταν μαζί με τη μητέρα της και τις άλλες ιέρειες.

«Σου έφερα μια παλιά γνωστή,» είπε ο Βασνάρος στην ιέρεια με το κατάλευκο δέρμα και τα μαύρα μακριά μαλλιά, που, αν έκρινε κανείς από το ντύσιμό της, ήταν έτοιμη να πάει για ύπνο όταν οι δυο τους την επισκέφτηκαν.

Η Αριστέα έστρεψε το βλέμμα της στην Ελοντί.

«Αριστέα;» είπε εκείνη. «Δε με θυμάσαι;»

Η ιέρεια συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την.

«Η Ελοντί είμαι. Η κόρη της Φερένιας.»

Τότε η Αριστέα χαμογέλασε και την αγκάλιασε. «Φυσικά,» είπε. «Φυσικά και σε θυμάμαι.» Την άφησε από την αγκαλιά της και την ατένισε από πάνω ώς κάτω. «Κοίτα πώς μεγάλωσες… Έγινες ολόκληρη γυναίκα! Και δόξα στη Μεγάλη Κυρά είσαι καλά.» Η Αριστέα πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι χρόνια μεγαλύτερη από εκείνη, απ’ό,τι θυμόταν η Ελοντί, κι απ’ό,τι μπορούσε να υπολογίσει τώρα καθώς την έβλεπε. Ναι, η Αριστέα αποκλείεται να ήταν μικρότερη από σαράντα χρονών…

«Δε με είχες δει ποτέ σε αφίσες;» είπε η Ελοντί.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Αφίσες;»

«Η φίλη μου η Αριστέα δεν πολυβγαίνει από την τρύπα της,» είπε ο Βασνάρος, που στεκόταν παραδίπλα, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

Η Αριστέα τον αγριοκοίταξε.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Είμαι τραγουδίστρια, Αριστέα,» είπε. «‘Η Έκπτωτη Ελοντί’, έχουν συνηθίσει να με λένε.»

«Γιατί ‘έκπτωτη’;»

«Ένα από τα πιο γνωστά τραγούδια μου είναι ‘*Η Έκπτωτη*’. Δεν αναφέρεται σε μένα, φυσικά, αλλά τώρα μου το κόλλησαν.» Ανασήκωσε τους ώμους της, συνεχίζοντας να χαμογελά.

Η Αριστέα κόμπιασε για λίγο, αλλά τελικά είπε: «Πώς τότε... κατέληξες εδώ; Θέλω να πω: για να γνώρισες αυτό τον κύριο,» λοξοκοίταξε τον Βασνάρο, «κάτι άσχημο πρέπει να συμβαίνει...»

«Έτσι λες, ε;» έκανε ο Φονιάς της Μέλβερηθ, δήθεν προσβεβλημένος.

Η Ελοντί εξακολουθούσε να χαμογελά κοιτάζοντάς τους. Αυτοί οι άνθρωποι, παρότι κυνηγιόνταν όλη μέρα με Παντοκρατορικούς, είχαν χρόνο να κάνουν κι αστεία μεταξύ τους! Σίγουρα μέσα σε κάποιο μυθιστόρημα είχε ξαφνικά βρεθεί.

Πρόσεξε τότε ότι και κάποιος άλλος ήταν εδώ, κι έστρεψε το βλέμμα της προς το πλάι, ενώ το χαμόγελο χανόταν από τα χείλη της. Αντίκρισε ένα αγόρι που πρέπει να ήταν γύρω στα δεκάξι.

Η Αριστέα κοίταξε επίσης προς τα εκεί. «Αυτός είναι ο Ευκάρπιος, Ελοντί. Ευκάρπιε, αυτή είναι η Ελοντί, μια παλιά μου φίλη.»

Το αγόρι τη χαιρέτησε μ’ένα νεύμα, σοβαρά.

«Γιος σου;» ρώτησε η Ελοντί.

Η Αριστέα γέλασε, ξαφνιασμένη. «Όχι, δεν είναι γιος μου, Ελοντί. Μένει μαζί μου, όμως, και με βοηθά.»

Η Ελοντί καθάρισε τον λαιμό της γιατί ξαφνικά νόμιζε πως είχε δημιουργηθεί ένας κόμπος εκεί. «Η μητέρα μου πού είναι, Αριστέα;» ρώτησε.

Η Αριστέα απέφυγε το βλέμμα της, κι αυτό έκανε την καρδιά της Ελοντί να μαυρίσει. *Είναι νεκρή; Τη σκότωσαν;*

«Τι...; Αριστέα...»

«Χωρίσαμε, Ελοντί,» είπε η ιέρεια βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Δεν ξέρω τι έγινε με τη Φερένια. Ελπίζω να είναι καλά, αλλά… δεν ξέρω…»

«Τι… τι συνέβη;»

Η Αριστέα στράφηκε πάλι να την ατενίσει, στεκόμενη πιο μακριά της από πριν. «Μας βρήκαν. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, κάπως – δεν ξέρω πώς – μας βρήκαν, και λευκοντυμένοι στρατιώτες ήρθαν για εμάς, για να μας συλλάβουν. Αναγκαστήκαμε να φύγουμε από τα παλιά μας σπίτια, φυσικά. Αναγκαστήκαμε να χωριστούμε. Κάποιες πρέπει να πιάστηκαν, σίγουρα. Κάποιες όμως ξέφυγαν, και μάλλον απομακρύνθηκαν από τη Μέλβερηθ. Εγώ κατάφερα να μείνω. Καμια άλλη δεν είναι εδώ, Ελοντί. Δεν ξέρω τι απέγινε η Φερένια. Λυπάμαι. Μακάρι να ήξερα.»

«Μπορεί να είναι ζωντανή, δηλαδή;»

«Μπορεί.»

«Και πού μπορεί νάχει πάει, αν είναι ζωντανή;»

Η Αριστέα δεν μίλησε, αλλά, σμίγοντας τα χείλη, κούνησε το κεφάλι για να δείξει πως δεν είχε ιδέα. «Μακριά από τη Μέλβερηθ, ελπίζω,» είπε τελικά.

Κι εγώ το ίδιο ελπίζω, σκέφτηκε η Ελοντί ξεροκαταπίνοντας, μη μπορώντας να μιλήσει.

Η Αριστέα ρώτησε τον Βασνάρο: «Πού βρήκες την Ελοντί;»

«Την κυνηγούσαν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Τρεις. Μέσα στην Παραγκούπολη. Είχε πάει εκεί που κρυβόσασταν παλιά – εκεί που τώρα παραφυλάνε μήπως κανένας σαν αυτήν πάει ν'αναζητήσει τις ιέρειες.»

«Δε σ'ακολούθησαν εδώ…» Η όψη της ήταν φοβισμένη.

Ο Βασνάρος αναποδογύρισε τα μάτια. «Λες να καθόμασταν ακόμα να μιλάμε, αν με είχαν ακολουθήσει;»

«Πήγαινέ την, τότε, κάπου μακριά από εδώ. Σε κάποιο ξενοδοχείο, μέσα στην πόλη,» είπε η Αριστέα.

«Δεν πρέπει να τη *ρωτήσουμε* πρώτα;»

Η Αριστέα στράφηκε στην Ελοντί.

Εκείνη είπε: «Δεν υπάρχει καμία – *καμία* – πιθανότητα να βρω τη μητέρα μου; Δε μπορώ να κάνω τίποτα;»

Η όψη της Αριστέας σκοτείνιασε, και απέφυγε ξανά το βλέμμα της Ελοντί. Ύστερα ατένισε τον Βασνάρο.

Και η Ελοντί ατένισε τον Βασνάρο.

Εκείνος είπε: «Ίσως και να υπάρχει μια πιθανότητα, Ελοντί.»

«Τι πρέπει να κάνω; Πες μου!»

«Υπομονή.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

Ξύπνησε από τη φωνή του Φοίνικα:

«Ελοντί; Ελοντί!»

Άνοιξε τα μάτια της και τον είδε να την κοιτάζει, καθισμένος στη θέση του συνοδηγού και στραμμένος προς τα πίσω, όπου εκείνη ήταν ξαπλωμένη.

«Τι;» τον ρώτησε. «Παρακοιμήθηκα;»

«Βασικά, σε ξύπνησα πιο νωρίς, γιατί νομίζω ότι ίσως να ήθελες να *ξεκινήσουμε* πιο νωρίς.»

«Γιατί;» Η Ελοντί πήρε καθιστή θέση πάνω στο πίσω κάθισμα, με το ένα της πόδι διπλωμένο από κάτω της. «Συμβαίνει κάτι;»

«Ο Ζορδάμης είναι σταματημένος κοντά μας. Και καλύτερα να φύγουμε πρώτοι. Να έχουμε κάποιο προβάδισμα. Αλλιώς αποκλείεται να φτάσουμε στη Μέλβερηθ πριν από αυτόν. Η τελική απόφαση, βέβαια, είναι δική σου.»

«Ο Ζορδάμης;» είπε η Ελοντί. «Μα… δεν είχε πέσει από τον εναέριο δρόμο;»

«Παρ' ολ' αυτά είναι εδώ.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Δες και μόνη σου.» Ο Φοίνικας ύψωσε τα κιάλια του, και βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων*.

Η Ελοντί φόρεσε τα μποτάκια της και τον ακολούθησε έξω. Εκείνος τής έδωσε τα κιάλια και της έδειξε προς τα πού να κοιτάξει. Η Ελοντί κοίταξε. Και πράγματι, είδε το όχημα του Ζορδάμη. Και χωρίς καμια σοβαρή ζημιά να φαίνεται επάνω του.

«Αν είναι δυνατόν…» είπε, κατεβάζοντας τα κιάλια.

«Τι λες, λοιπόν;»

«Πάμε.» Η Ελοντί τού επέστρεψε τα κιάλια, και μπήκε στο όχημα καθίζοντας στη θέση του οδηγού. Φόρεσε τα γάντια της, το κράνος, και τα σκούρα γυαλιά της, ενώ ο Φοίνικας κάθιζε δίπλα της.

«Πρέπει να σου ζητήσω συγνώμη κιόλας,» της είπε.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα που με ξύπνησες.» Ενεργοποίησε τη μηχανή. «Κι εγώ θα με ξυπνούσα.» Έχοντας αντιστρέψει τη φορά των τροχών, πάτησε το πετάλι και κατέβασε τον *Γρύπα των Δρόμων* από το ύψωμα, βάζοντάς τον πάλι στο ορεινό μονοπάτι.

«Δεν εννοώ γι'αυτό…»

«Τι εννοείς, τότε;» Η Ελοντί άρχισε να οδηγεί επάνω στο μονοπάτι, αυξάνοντας ταχύτητα, κατευθυνόμενη βόρεια. Το όχημα γινόταν, σταδιακά, ένα με το σώμα της…

«Σε εγκατέλειψα για λίγο. Για να δω από κοντά το όχημα του Ζορδάμη.»

«Και τι διαπίστωσες; Τίποτα, να υποθέσω;»

«Εκτός του ότι κάτι *πολύ* περίεργο συμβαίνει–»

«Πράγμα γνωστό.»

«–ναι, τίποτα. Αλλά η Καλλιόπη ήταν ξύπνια, και με είδε.»

«Και;» Το σώμα της ήταν προέκταση του οχήματός της, το όχημά της προέκταση του σώματός της, και η Ελοντί άρχιζε να έχει την Αίσθηση… Ήλπιζε, όμως, να μην ξανάβλεπε τη μητέρα της. Φοβόταν να την ξαναδεί. Επιπλέον, μάλλον *δεν* ήταν η μητέρα της˙ δεν *μπορεί* να ήταν η μητέρα της˙ ήταν κάτι *άλλο.*

«Μιλήσαμε για λίγο… Μας υποπτεύεται, ξέρεις.»

«Εμένα κι εσένα;»

«Νόμιζε, μάλλον, ότι είχα πάει για να σαμποτάρω το όχημά τους.»

Η Ελοντί ρουθούνισε. «Πες της άλλη φορά ότι δεν είμαστε τροχοφονιάδες!»

«Πιστεύει ότι είμαστε μαζί με τον Καλλέργη.»

«Με τον Καλλέργη;»

«Ο Καλλέργης κι οι άλλοι τέσσερις πρέπει να είχαν στόχο τον Ζορδάμη, Ελοντί,» είπε ο Φοίνικας.

«Χμμ˙ διόλου απίθανο.»

«Την πάτησαν, όμως. Ο Ζορδάμης είναι εδώ, ενώ οι περισσότεροι απ'αυτούς ακόμα στην ενδοδιάσταση.»

«Πώς είναι δυνατόν ο Ζορδάμης να βγήκε τόσο γρήγορα και με τόσο λίγες ζημιές;»

«Αυτό είναι ένα μυστήριο,» είπε ο Φοίνικας. «Η Καλλιόπη ξέρεις τι μου απάντησε;»

«Τι;»

«Ότι είναι καλός οδηγός.»

Γέλασαν κι οι δύο.

«Καλός *πιλότος* έπρεπε να είναι για να βγει από κει μέσα!» είπε η Ελοντί.

Η σιωπή του Φοίνικα υποδήλωνε ότι συμφωνούσε απόλυτα.

καβαλούσε ένα ψηλό εξάποδο θηρίο, τυλιγμένος στην πορφυροπράσινη ακτινοβολία του

βρισκόταν σ'ένα τοπίο όλο βράχους, και ανάμεσα σε κάποιους από τους βράχους λίμναζε μια διαφανή ουσία που έκανε ποικιλόχρωμες αντaύγειες – σκιώδης ύλη, ήξερε πως ήταν το όνομά της

και το μέρος αυτό δεν του ήταν άγνωστο˙ νόμιζε ότι είχε ξανάρθει εδώ, ή ότι το θυμόταν από κάποιο όνειρο: άγριες πέτρες, πράσινος ουρανός, ένας μικρός πορφυρός ήλιος…

—εδώ είναι το σπίτι μου—του λέει το θηρίο που καβαλά—ένα από τα κομμάτια του—

—ποια κομμάτια του; πού είμαστε;—ρωτά εκείνος˙ και μετά σκέφτεται: πράσινος ουρανός, πορφυρός ήλιος˙ και κοιτάζει την πορφυροπράσινη ακτινοβολία που τον περιβάλλει, κοιτάζει τις πορφυροπράσινες φλόγες που αποτελούν χαίτη για το θηρίο…

—θέλεις να γνωρίσεις από πού έρχομαι;—τον ρωτά το θηρίο ενώ πηδά με άνεση επάνω στους βράχους, από τον έναν στον άλλο, αποφεύγοντας τις λίμνες που εκείνος ξέρει ότι είναι δηλητηριώδεις γι'αυτό

(πώς το ξέρει, αλήθεια;)

είναι περίεργος. —ναι—απαντά στο θηρίο—δείξε μου!—

—ό,τι προστάζει ο αφέντης μου—γρυλίζει το θηρίο, και πηδά μέσα σε μια παράξενη δίνη που κατέρχεται σαν πολύχρωμος στρόβιλος από τον πράσινο ουρανό

βγαίνουν από τη δίνη και βρίσκονται ξανά σ'έναν τόπο όλο άγριες πέτρες αλλά και βλάστηση μισοπεθαμένη: φυτά φανερά μολυσμένα που έχουν χάσει το φυσικό τους χρώμα, δέντρα που γέρνουν κουρασμένα· ο ουρανός εξακολουθεί να είναι πράσινος, ο ήλιος εξακολουθεί να είναι μικρός και κόκκινος

ερείπια φαίνονται από δω κι από κει, μέσα στο ανοιχτό, βραχώδες τοπίο: ερείπια παλιών οικοδομημάτων που εκείνος δεν μπορεί να μαντέψει αν ήταν κάποτε οχυρά ή κατοικίες – δεν του θυμίζουν, όμως, τίποτα από ό,τι μέχρι στιγμής έχει αντικρίσει, στην πραγματικότητα ή σε όνειρο

—τι είναι εδώ;—ρωτά το θηρίο

—η πατρίδα μου… δηλητηριασμένη…—

και τότε το βλέμμα του πηγαίνει στις λίμνες που υπάρχουν σε διάφορα σημεία του τοπίου: λίμνες από σκιώδη ύλη

—τα πάντα καταστράφηκαν—λέει το θηρίο—παλιά δεν ήταν έτσι…—

κι εκείνος βλέπει, σαν τώρα να εμφανίστηκαν ξαφνικά, αχνές παρουσίες να περιφέρονται στο τοπίο, ουρλιάζοντας θρηνητικά, αποφεύγοντας τις δηλητηριώδεις λίμνες, μπαινοβγαίνοντας στα ερείπια, πηδώντας πάνω στους βράχους: θηρία με έξι πόδια και δύο ουρές

—δεν ήμασταν πάντα έτσι—λέει το δικό του θηρίο

—μπορεί… μπορεί κάποιος να έρθει εδώ;—το ρωτά εκείνος

—μπορεί, αλλά εμείς δεν μπορούμε να φύγουμε—

μια από τις λίμνες εκρήγνυται, εκτοξεύοντας δηλητηριώδη υγρά προς κάθε κατεύθυνση

το θηρίο ουρλιάζει–

Ο Ζορδάμης ξύπνησε ταραγμένος, και είδε την Καλλιόπη να τον κοιτάζει από τη μπροστινή μεριά του οχήματος, καθισμένη στη θέση του οδηγού.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

Ο Ζορδάμης αναστέναξε, παίρνοντας καθιστή θέση στο πίσω κάθισμα και περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαύρα, σγουρά μαλλιά του. «Όχι…»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Τι έχεις;»

«Τίποτα. Καλά είμαι. Ένα όνειρο ήταν μόνο. Παράξενο, αλλά ένα όνειρο…» Και θυμήθηκε τότε κι άλλα παράξενα όνειρα που είχε δει, τελευταία: εκείνο με την Καλλιόπη και τον εαυτό του, προτού φτάσουν στη Νίρκωφ˙ εκείνο στην Άκρη, όπου καβαλούσε πάλι το ίδιο εξάποδο θηρίο και αντιμετώπιζε Παντοκρατορικούς πολεμιστές…

«Παράξενο όνειρο;» είπε η Καλλιόπη, και θυμήθηκε κι αυτή το παράξενο όνειρο που είχε δει: να τρίβει μ'ένα σφουγγάρι τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*, που είχε τη μορφή τερατώδους θηρίου, για να τον καθαρίσει από το αίμα – το ανθρώπινο αίμα. «Τι παράξενο όνειρο;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε πάλι ο Ζορδάμης. «Ανοησίες. Τι ώρα είναι; Πόση ώρα κοιμάμαι;»

«Σε κανένα τέταρτο θα σε ξυπνούσα,» είπε η Καλλιόπη.

«Πάμε, τότε. Δε μου χρειάζεται άλλος ύπνος.» Ο Ζορδάμης τής έκανε νόημα να καθίσει πλάι.

Εκείνη υπάκουσε, πηγαίνοντας στη θέση του συνοδηγού. «Είχαμε κι έναν επισκέπτη όσο κοιμόσουν…»

«Τι επισκέπτη;» ρώτησε ο Ζορδάμης καθώς φορούσε τις μπότες του και κάθιζε μπροστά στο τιμόνι.

«Τον Φοίνικα, τον συνοδηγό της Ελοντί.»

«Τι;» Ο Ζορδάμης έβαζε τα γάντια του.

Η Καλλιόπη τού είπε για τη συνάντησή της με τον Φοίνικα καθώς εκείνος ξεκινούσε το όχημα, κατεβάζοντας το από τη ράχη όπου είχαν σταματήσει.

«Γιατί δε με ξύπνησες;» ρώτησε ο Ζορδάμης, αρχίζοντας να τρέχει επάνω στο ορεινό μονοπάτι, κατευθυνόμενος βόρεια.

«Δεν υπήρχε λόγος… Έφυγε. Γιατί να σε ξυπνούσα; Μάλλον, όμως, υπολόγιζε πως θα κοιμόμουν κι εγώ.»

«Νομίζεις ότι είχε έρθει για να μας σαμποτάρει;»

«Μπορεί.»

«Αποκλείεται να μην είχε σκεφτεί ότι θα φυλούσες το όχημά μας. Αλλά απορώ πώς ήξερε ότι ήμασταν εδώ…»

«Πρέπει να μας είδε,» υπέθεσε η Καλλιόπη.

«Ναι αλλά από πού; Κι αφού μας είδε, σημαίνει πως η Ελοντί ήταν κάπου κοντά, και πιθανώς να ξεκίνησε πριν από εμάς γιατί ξέρει ότι αλλιώς δεν μπορεί να μας ξεπεράσει. Έπρεπε να με είχες ξυπνήσει, Καλλιόπη!»

Δεν το είχα σκεφτεί έτσι, παραδέχτηκε σιωπηλά η Καλλιόπη. Αλλά είπε: «Να μ'ευχαριστείς που ήμουν ξύπνια και δεν μας έκανε καμια ζημιά!»

«Δεν είναι τροχοφονιάδες.»

«Μπορεί νάχουν συμμαχήσει με τον Καλλέργη!»

«Δεν ξέρω. Δεν το νομίζω.»

«Γιατί;»

«Γιατί θα ήταν *μαζί* με τον Καλλέργη, αν είχαν συμμαχήσει,» είπε ο Ζορδάμης ενώ οδηγούσε με προσοχή επάνω στο κακοτράχαλο μονοπάτι, αλλά όχι και με μειωμένη ταχύτητα.

«Δεν είναι σίγουρο αυτό!»

«Τέλος πάντων. Ελπίζω να την προλάβουμε τώρα. Γιατί είμαι *βέβαιος* ότι θα έχει ξεκινήσει πριν από εμάς, για να τερματίσει πρώτη.»

«Αν ξεκίνησε ενώ είναι κουρασμένη, θα βρούμε τα συντρίμμια της κάπου παρακάτω,» είπε η Καλλιόπη. Αν και δεν το πίστευε πραγματικά. Ήξερε πως η Ελοντί ήταν καλή οδηγός· δεν θα ξεκινούσε χωρίς να αισθάνεται σίγουρη πως δεν θα σκότωνε τον εαυτό της και τον συνοδηγό της.

Ο Ζορδάμης, ύστερα από λίγο, χρησιμοποίησε τις δυνάμεις του *Ρέσ'κρικ'κεκ* για να προσπεράσει την Ευγενία Πυρρόχρωμη. Βγήκε προς στιγμή από το μονοπάτι, σκαρφαλώνοντας εύκολα σε μια πλαγιά μέσα σ'ένα πυκνό σύννεφο σκόνης, και, διαγράφοντας ημικύκλιο, κατέληξε μπροστά από την αντίπαλό του, αφήνοντάς την γρήγορα πίσω του.

«Της άξιζε να πάθει χειρότερα,» παρατήρησε η Καλλιόπη, γιατί η Ευγενία ήταν μία από τους πέντε που είχαν συνωμοτήσει εναντίον τους και τους είχαν επιτεθεί μέσα στην ενδοδιάσταση.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζορδάμης, «αλλά δεν έχουμε χρόνο τώρα.» Το *ήξερε* ότι η Ελοντί ήταν κάπου μπροστά του, και δεν σκόπευε να την αφήσει να τερματίσει πρώτη. Όμως δίσταζε να χρησιμοποιήσει όλη τη

δύναμη της ταχύτητας του *Ρέσ'κρικ'κεκ*. Το μονοπάτι ήταν επικίνδυνο, και όσο πιο γρήγορα έτρεχε κανείς, τόσο πιο επικίνδυνο γινόταν. Επιπλέον, ο Ζορδάμης δεν ήταν βέβαιος ότι θα τους έφταναν τα καύσιμα αν χρησιμοποιούσε τόσο πολύ τις δυνάμεις του *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Ο δαίμονας είχε ήδη πιει πολλές ενεργειακές φιάλες. *Αν ήξερα ότι στη Σίγμα-Οκτώ η ενέργεια καταναλώνεται με ταχύτερο ρυθμό, θα είχα αγοράσει περισσότερες,* σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Αλλά τώρα ήταν αργά πλέον. Δεν πρόκειται να συναντούσε σταθμούς ενέργειας σε τούτες τις ερημιές.

Καθώς οδηγούσε, ήρθε πάλι στο μυαλό του το όνειρό του… Του είχε μιλήσει ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μέσα από αυτό; Ήταν ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* εκείνο το εξάποδο θηρίο; Και ήταν η Σίγμα-Οκτώ πατρίδα του; Ή μάλλον, όχι η Σίγμα-Οκτώ· κάποια άλλη διάσταση που της έμοιαζε, που ήταν ένα από τα κομμάτια της… Από εκεί είχε πάρει ο Λύκος'λι τον δαίμονα;

Αν πάντως αυτή η σκιώδης ύλη είναι δηλητήριο για τον Ρέσ'κρικ'κεκ *είμαστε τυχεροί που δεν πέσαμε μέσα σε καμια από εκείνες τις λίμνες.* Μπορεί ο δαίμονας να σκοτωνόταν, ή μπορεί ακόμα κι η μηχανή τους να εκρήγνυτο. *Γιατί δεν με είχες προειδοποιήσει γι'αυτό,* Ρέσ'κρικ'κεκ, *με κάποιο τρόπο;*

Η Ελοντί ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της, νιώθοντας ελεύθερη ξανά. Είχε μετατραπεί σε μια θέληση επάνω στα ορεινά μονοπάτια, και συνέχιζε έτσι καθώς η ώρα περνούσε.

Στο μυαλό της δεν ήταν πια η μητέρα της, ούτε προσπαθούσε κάπως να αποκωδικοποιήσει τι μπορεί να σήμαινε το όραμα που είχε δει βγαίνοντας από τη Σίγμα-Οκτώ. Την ενδιάφερε μόνο να φτάσει στη Μέλβερηθ. Και το θεωρούσε αρκετά πιθανό να τερματίσει εκεί πρώτη. Είχε ξεκινήσει πολύ νωρίς, και είχε ήδη προσπεράσει άλλους δύο ραλίστες που, κάπως, είχε τύχει να βρίσκονται μπροστά της. Το μόνο που φοβόταν ήταν μην τη νικούσε η κούραση επειδή είχε, ομολογουμένως, ξεκουραστεί λιγότερο απ'ό,τι συνηθιζόταν σ'αυτές τις περιπτώσεις.

Εστιάστηκε, επομένως, στην Αίσθηση και μόνο στην Αίσθηση. Και παρέμεινε μια θέληση επάνω στον δρόμο. Όταν δεν είχε σώμα, το σώμα της δεν μπορούσε να κουραστεί. Η Ελοντί είχε γίνει *ταχύτητα.* Το

τοπίο κυλούσε γύρω της σαν από μόνο του. Τα ορεινά μονοπάτια λίγα εμπόδια παρουσίαζαν όσο ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της. Και ούτε τα στημένα εμπόδια των υπεύθυνων του ράλι την παρακώλυαν ιδιαίτερα. Δεν ήταν, εξάλλου, και τόσα πολλά όσα σε άλλες διαδρομές.

Σε κάποια στιγμή, είδε δύο άγριους γρύπες να στέκονται επάνω σ'έναν κρημνό και να την ατενίζουν. Ο ένας έμοιαζε σκυμμένος, κουρασμένος ίσως–

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Χαίρε, Εξέχουσα Κυρά!» της φωνάζει ο ένας γρύπας ανοίγοντας ξαφνικά τις μεγάλες φτερούγες του.

Η Ελοντί υψώνει το χέρι της προς το μέρος του. «Γεια...»

«Ο αδελφός μου είναι τραυματισμένος, Εξέχουσα Κυρά,» λέει ο γρύπας, αναφερόμενος στον άλλο γρύπα που μοιάζει χτυπημένος. «Λιοντάρια των βουνών έπεσαν πάνω του και τον δάγκωσαν άσχημα. Βοήθησέ τον, σε παρακαλούμε κι οι δύο!»

Η Ελοντί αισθάνεται αμήχανα. Πώς μπορεί εκείνη να κάνει κάτι;...

Ακούει ένα βραχνό – σχεδόν ζωώδες – γέλιο δίπλα της. Ξαφνιασμένη, γυρίζει και κοιτάζει. Βλέπει τον Φοίνικα, αλλά δεν είναι ο Φοίνικας. Περά από το ότι το ξέρει πως δεν είναι αυτός, φαίνεται κιόλας, ξεκάθαρα: Τα μάτια του λαμπυρίζουν με αργυρό φως, κι από το κεφάλι του φυτρώνουν διχαλωτά κέρατα σαν του ελαφιού.

Ο Κάρτωλακ! συνειδητοποιεί η Ελοντί.

Ο θεός χαμογελά, αποκαλύπτοντας κοφτερά δόντια σαν του λύκου. «Βοήθησε το χτυπημένο θηρίο,» της λέει. «Το αγαπώ, αλλά δεν μπορώ να είμαι παντού.»

Η Ελοντί συμφωνεί σιωπηλά, και στρέφει πάλι το βλέμμα της στους γρύπες–

(ο χρόνος συνέχισε)

Άνοιξαν κι οι δύο τις μεγάλες φτερούγες τους και πέταξαν, πάνω από το όχημά της και μακριά, χαιρετίζοντάς την με δυνατές κραυγές που αντήχησαν στα βουνά.

Η Ελοντί εξακολούθησε να είναι μια θέληση επάνω στα ορεινά μονοπάτια, χωρίς άλλες σκέψεις να περνάνε από το νου της... κι όταν κάποιος χρόνος είχε κυλήσει (πόσος χρόνος, άραγε;) είδε αντίκρυ της τη

μεγάλη δημοσιά που ένωνε την Αγκένροβ με τη Μέλβερηθ. Τη δημοσιά που βρισκόταν δίπλα στις ράγες του τρένου.

Δίχως καμια καθυστέρηση, άφησε τα κακοτράχαλα μονοπάτια και πήγε πάνω στο λιθόστρωτο, παίρνοντας δυτική κατεύθυνση.

«Πόση ώρα έχει περάσει;» ρώτησε, ενθυμούμενη ξανά ότι είχε σώμα και στόμα.

«Δυο ώρες σχεδόν,» άκουσε τη φωνή του Φοίνικα από δίπλα της. «Αλλά ούτε που το κατάλαβα, για να είμαι ειλικρινής. Βρήκες πάλι τον εαυτό σου, Ελοντί, δίχως αμφιβολία.»

Ναι, ίσως… Αισθάνθηκε την κούραση να τη βαραίνει– Έγινε ξανά μια θέληση πάνω στον δρόμο και η κούραση εξαφανίστηκε. *Λίγο ακόμα. Τώρα δεν είμαστε μακριά από το σημείο ελέγχου, και η δημοσιά είναι εύκολο έδαφος.*

«Ο Ζορδάμης!» δεν άργησε να πει ο Φοίνικας.

«Είναι εδώ;»

«Πίσω μας. Μόλις ξεπρόβαλε. Και τρέχει σα να τον κυνηγάνε όλοι οι δαίμονες του Κάρτωλακ.»

Του Κάρτωλακ; σκέφτηκε η Ελοντί.

Δεν είχε πάψει να είναι μια θέληση πάνω στον δρόμο· είχε μιλήσει στον Φοίνικα σαν μέσα σε όνειρο. Και τώρα το όνειρο πήρε μια εφιαλτική χροιά. Διαισθανόταν ότι κάτι το απειλητικό, το επικίνδυνο, το κακό, το *ξένο* ερχόταν πίσω της. Εκείνο το εξάποδο θηρίο με τις δύο ουρές – ήταν σίγουρη!

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η μπαλαντέρ είναι ξανά στο τιμόνι, οδηγώντας με τα πόδια, μαυροκόκκινη καρό από τη μια μεριά, χρυσοκόκκινη καρό από την άλλη. «Με την ησυχία σου,» λέει, καπνίζοντας το τσιγάρο της· «χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα…»

Η Ελοντί κοιτάζει πίσω, και βλέπει το θηρίο να έρχεται, τυλιγμένο σε πορφυροπράσινη ακτινοβολία, με πορφυροπράσινες φλόγες να περιβάλλουν το κεφάλι του. Τα δόντια του κροταλίζουν, η γλώσσα του ξεπροβάλλει μακριά ανάμεσά τους. Τα μάτια του είναι δύο πηγάδια μαύρης οργής. Ο λίθος στο μέτωπό του στραφταλίζει απόκοσμα ανάμεσα από τα μικρά κέρατά του.

«Είναι του Κάρτωλακ αυτό… αυτό το τέρας;» ρωτά η Ελοντί.

Η μπαλαντέρ ξεσπά σε δυνατότερα γέλια. «Έχεις μεγάλη πλάκα, το ξέρεις;»

«Ωραία απάντηση, δικιά μου.» Η Ελοντί ανοίγει το παράθυρο πλάι της, νιώθει τον αέρα να τη χτυπά δυνατά, να τινάζει τα μαλλιά της. (Δεν φορά κράνος, συνειδητοποιεί. Ούτε γυαλιά.)

Το θηρίο έρχεται, τρέχοντας γρήγορα επάνω στα έξι μακριά πόδια του. «Τι κοιτάζεις, σκρόφα της Σεργήλης;» μουγκρίζει. «ΤΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙΣ!»

«Πίσω!» του φωνάζει. «Σε προειδοποιώ! ΠΙΣΩ!» Και τεντώνει το χέρι της προς το μέρος του – τινάζει ένα μακρύ, αργυρόχρωμο μαστίγιο, χτυπώντας το θηρίο στο κεφάλι, βρίσκοντάς το πλάι στον αστραφτερό λίθο στο μέτωπό του.

Το εξάποδο πλάσμα βρυχάται πονεμένα, και σταματά να τρέχει καθώς πετάγεται όπισθεν κι ανασηκώνεται στα τέσσερα πισινά πόδια του…

(ο χρόνος συνέχισε)

«Χάνει ταχύτητα,» παρατήρησε ο Φοίνικας. «Λες πάλι να του τελείωσε η ενεργειακή φιάλη;»

Η Ελοντί δεν αποκρίθηκε. Φοβόταν πως αν μιλούσε, αν καταλάβαινε ότι είχε σώμα, ίσως να λιποθυμούσε. Συνέχισε να τρέχει – μια θέληση επάνω στη δημοσιά – προς τη Μέλβερηθ και το σημείο ελέγχου.

Σχεδόν μια ώρα πέρασε μέχρι να φτάσουν στη Μέλβερηθ. Μια ώρα κατά την οποία απέφυγαν κάποια στημένα εμπόδια και η Ελοντί χτύπησε ακόμα δύο φορές το θηρίο με το αργυρόχρωμο μαστίγιό της, όταν αυτό έκανε να τη ζυγώσει. Το διαισθανόταν κάθε φορά. Δεν χρειαζόταν καν ο Φοίνικας να της πει ότι ο Ζορδάμης πλησίαζε ξανά – αν και, βέβαια, της το έλεγε. Και την πρώτη φορά πρόσθεσε, παραξενεμένος: «Πάλι τα ίδια. Χάνει ταχύτητα – πολύ απότομα. Ίσως να έπαθε καμια βλάβη στην ενδοδιάσταση.» Τη δεύτερη φορά είπε: «Σίγουρα έπαθε κάποια βλάβη στη Σίγμα-Οκτώ, Ελοντί. Δεν εξηγείται αλλιώς. Κάθε τόσο είναι σαν η μηχανή του να παύει να λειτουργεί σωστά.»

Η Ελοντί δεν αποκρινόταν. Ήταν μια θέληση επάνω στον δρόμο. Μόνο όταν έφτασαν στο σημείο ελέγχου επέστρεψε στο σώμα της, και το

αισθάνθηκε βαρύ σαν πέτρα. Αισθάνθηκε σαν ξαφνικά ολάκερο το βάρος της Σεργήλης να είχε πλακώσει τους ώμους της.

«Φοίνικα…» είπε ξέπνοα, καθώς ακουμπούσε το κεφάλι της πίσω, βλέποντας σκοτάδι να έρχεται από γύρω, για να την τυλίξει.

«Ελοντί;» τον άκουσε να λέει. «Είσαι καλά; Ελοντί!»

Μετά, η φωνή του κι όλος ο κόσμος εξαφανίστηκαν για εκείνη.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

32

Η εξάντληση ήταν τόσο μεγάλη που νόμιζε ότι ο εαυτός της είχε πάψει να υπάρχει, ότι τα πάντα είχαν σβήσει.

Ούτε όνειρα δεν παρουσιάζονταν μέσα από εκείνο το αφύσικο κενό.

Αλλά μετά, σαν φως που σκίζει το σκοτάδι, ένα όνειρο πήρε μορφή: μια γυναίκα με το πρόσωπό της στραμμένο προς μια έντονη ακτινοβολία, έτσι που το πρόσωπό της μοιάζει με απρόσωπη μάσκα.

Μαμά;

Το όνειρο διαλύθηκε, και άλλα ακολούθησαν. Μπερδεμένα. Ένα χάος από εικόνες και ιδέες.

Και, ύστερα, ξύπνησε. Τα βλέφαρά της άνοιξαν.

Βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο που πρέπει να ήταν δωμάτιο ξενοδοχείου. Ήταν ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι. Κανένας άλλος δεν ήταν εδώ.

Η Ελοντί ανασηκώθηκε, νιώθοντας ακόμα εξαντλημένη. Τι είχε συμβεί; Θυμόταν ότι είχε φτάσει στο σημείο ελέγχου – είχε φτάσει πριν από τον Ζορδάμη – αλλά μετά δεν θυμόταν τίποτ' άλλο. *Λιποθύμησα…*

Τι ήταν εκείνο που την είχε κουράσει τόσο; Το γεγονός ότι αναπαύθηκε λιγότερο από ό,τι συνήθως όταν κάνουν στάση οι ραλίστες; Μάλλον όχι. Σίγουρα όχι. Την είχαν κουράσει τα… άλλα πράγματα. Η βοήθεια που είχε προσφέρει στον τραυματισμένο γρύπα, οι επιθέσεις της εναντίον του παράξενου δαίμονα…

Ήταν αληθινά όλα αυτά; Ακόμα δυσπιστούσε.

Παραμερίζοντας τα σκεπάσματα του κρεβατιού είδε ότι ήταν ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά αισθάνθηκε να ζαλίζεται· κάθισε πάλι. Το δωμάτιο στριφογύριζε. Η Ελοντί ξάπλωσε. «Τι σκατά έχω πάθει;» μουρμούρισε τρίβοντας το πρόσωπό της με τις παλάμες της. Λίγο νερό. Έπρεπε να ρίξει λίγο νερό στο κεφάλι της.

Αναστενάζοντας κοίταξε προς την πόρτα του μπάνιου… και με την άκρη του ματιού της πρόσεξε ένα όρθιο κομμάτι χαρτί στο κομοδίνο. Το έπιασε, φέρνοντάς το κοντά της. Επάνω έγραφε: *Έρχομαι σε λίγο. Φοίνικας.* Η Ελοντί άφησε το χαρτί στο κομοδίνο ξανά.

Υπομονή, σκέφτηκε.

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της, η Ελοντί ανησυχούσε για τη μοίρα της μητέρας της αλλά το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν υπομονή. Έτσι της είχε πει ο Βασνάρος, που οι Παντοκρατορικοί ονόμαζαν Φονιά της Μέλβερηθ.

«Δεν έχεις τρόπο να μάθεις τι της συνέβη, Ελοντί. Αλλά εγώ ίσως μπορώ να έρθω σε επαφή με ανθρώπους που *έχουν* τρόπο να μάθουν.»

«Τι ανθρώπους;»

«Της Επανάστασης.»

«Μα… μου είπες ότι δεν είσαι με την Επανάσταση,» είπε η Ελοντί, ενώ βρίσκονταν ακόμα στον ναό της Αριστέας, με την ιέρεια παρούσα, να κοιτάζει μια εκείνον μια εκείνη.

«Δεν είμαι με την Επανάσταση,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, «αλλά έχουμε κοινό εχθρό.»

«Γνωρίζεις επαναστάτες, επομένως…»

«Μπορώ να έρθω σε επαφή με κάποιους, αν υπάρχει ανάγκη. Αλλά δεν ακολουθώ τη γραμμή τους.»

Η Ελοντί, τότε, δεν είχε ακόμα *καμία* σχέση με επαναστάτες. Είχε ακούσει μονάχα γι'αυτούς. Κι αν κάποιος τής πρότεινε να μπει στην Επανάσταση, εκείνη σίγουρα θα αρνείτο. Ποιος ο λόγος να βάλει τον εαυτό της σε τόσο μεγάλο κίνδυνο; Συνεχώς πράκτορες της Παντοκράτειρας θα την κυνηγούσαν! Δεν ήθελε να καταλήξει σαν τη μητέρα της, που είχε αναγκαστεί να κρύβεται μαζί με τις άλλες ιέρειες μέσα σε παραπήγματα.

Και τώρα, τι είχε συμβεί με τη μητέρα της; Πού ήταν η Φερένια; Ήταν ζωντανή;

Η Ελοντί έπρεπε να κάνει υπομονή, όσο ο Βασνάρος θα επικοινωνούσε με την Επανάσταση. Έκλεισε δωμάτιο σ'ένα ξενοδοχείο στο Άπλωμα, μια περιοχή της Μέλβερηθ νότια του Σιδεράδικου και της Παραγκούπολης. Νότια, επίσης, από τις ράγες του σιδηρόδρομου, στα ανατολικά άκρα της πόλης. Δεν ήταν ούτε πολύ κακή ούτε πολύ καλή περιοχή, και συγκέντρωνε αρκετούς ταξιδιώτες, περαστικούς, και πλανόδιους. Η Ελοντί δεν θα τραβούσε την προσοχή κανενός εδώ, αν ήταν προσεχτική.

Και ήταν προσεχτική, αν και ανήσυχη. Ανήσυχη για τη μοίρα της μητέρας της.

Τις περισσότερες ώρες τις περνούσε κλεισμένη στο δωμάτιό της, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο ενώ κάπνιζε. Έβλεπε τα τρένα να έρχονται και να φεύγουν από τη Μέλβερηθ. Έβλεπε οχήματα να διασχίζουν τους δρόμους της, περνώντας ανάμεσα από πολυκατοικίες και μικρότερα οικοδομήματα. Έβλεπε γρυποκαβαλάρηδες να φτερουγίζουν στους ουρανούς πάνω από την πόλη – ορισμένοι ήταν άνθρωποι της Χωροφυλακής, που περιπολούσαν˙ ορισμένοι ήταν αερομεταφορείς, που μετέφεραν επιβάτες, ή μηνύματα ή δέματα, ή απλώς περιφέρονταν περιμένοντας να τους κάνουν σήμα.

Ο ραδιοφωνικός δέκτης της έπιανε σταθμούς που έλεγαν νέα της Μέλβερηθ, σχολίαζαν κάποια κοινωνικά ή πολιτικά δρώμενα, έβαζαν μουσική. Ο Βασνάρος τής είχε προτείνει ν'ακούει μόνο τη μουσική˙ όλα τα υπόλοιπα ήταν προπαγάνδα των Παντοκρατορικών. Η Ελοντί δεν το αμφέβαλλε. Μερικά από τα τραγούδια που έβαζαν οι σταθμοί ήταν δικά της, παρατήρησε˙ και δεν μπορούσε παρά να κάνει κριτική στον εαυτό της, όταν τα άκουγε, όπως πάντα. Προτιμούσε ν'ακούει τα τραγούδια άλλων. Οι Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι ήταν από τα αγαπημένα της συγκροτήματα, όπως και οι Πολίτες Απολίτιστοι και οι Άκακοι Γρύπες.

Το τέταρτο βράδυ της διαμονής της στο ξενοδοχείο, ενώ σκάλιζε τις συχνότητες με τον ραδιοφωνικό δέκτη της, έπιασε μια εκπομπή που την παραξένεψε πολύ. Ήταν μια άχρωμη, σχεδόν μεταλλική γυναικεία φωνή, η οποία άρθρωνε σειρές από αριθμούς κάνοντας μεγαλύτερες ή μικρότερες παύσεις σε σημεία και προσθέτοντας, κάπου-κάπου, κάποιο γράμμα.

Τι πράγμα είναι αυτό; απόρησε η Ελοντί. Και μετά θυμήθηκε ότι υπήρχαν άνθρωποι που είχαν μπλέξει πολύ άσχημα επειδή κάποτε ανακατεύτηκαν με μυστηριώδεις συχνότητες, έτσι άλλαξε αμέσως συχνότητα στον δέκτη της.

Τις λίγες φορές που βγήκε από το ξενοδοχείο πήγε κυρίως ν’αγοράσει φαγητό και ποτό, ή, σπανιότερα, να καθίσει σε κάποιο μπαρ ή εστιατόριο. Επίσης, αγόρασε κάμποσα φύλλα από τις τοπικές εφημερίδες *Διεπαφή, Πολιτική Συνείδηση,* και *Ατρόμητος Πολιτεία.* Ορισμένα από αυτά τα φύλλα ανέφεραν, πράγματι, τον Βασνάρο – καθόλου κολακευτικά.

Ο «ΤΡΕΛΟΣ ΛΥΚΟΣ» ΛΕΗΛΑΤΕΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΛΙΘΟΞΟΟ!

ΤΡΕΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΝΕΚΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΔΥΣΩΠΗΤΟ ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ «ΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΕΡΗΘ».

Η Ελοντί δεν πίστευε ότι ο Βασνάρος θα λεηλατούσε περίπτερα, ούτε ότι θα σκότωνε χωροφύλακες αν δεν υπήρχε πολύ καλός λόγος – αν δεν έπρεπε να προστατέψει τον εαυτό του ή κάποιον φίλο του.

Όταν ήρθαν οι επαναστάτες, δεν ήταν έτοιμη γι’αυτούς.

Χτύπησαν την πόρτα της μες στη νύχτα, καθώς είχε αρχίσει να την παίρνει ο ύπνος, και η Ελοντί πετάχτηκε από το κρεβάτι τρομαγμένη, πιάνοντας το πιστόλι που της είχε δανείσει ο Βασνάρος, το οποίο έκρυβε κάτω από το μαξιλάρι της.

«Ποιος είναι;» ρώτησε πλησιάζοντας την πόρτα. Και άκουσε κάτι να σέρνεται στο πάτωμα. Ξαφνιασμένη, κοίταξε κάτω και είδε ένα κομμάτι χαρτί να περνά από το μικρό κενό ανάμεσα στην πόρτα και στο ξύλινο πάτωμα.

Νιώθοντας το χέρι της να τρέμει, έσκυψε και το σήκωσε. Ήταν διπλωμένο στα δύο. Ξεδιπλώνοντάς το με τον αντίχειρα και τον δείκτη, διάβασε:

> *Δεν ήρθα ο ίδιος για λόγους ασφαλείας, αλλά αυτοί είναι άνθρωποι που μπορείς να εμπιστευτείς.*
>
> *Ο νυχτερινός φίλος σου*

> *Σε περίπτωση που αμφιβάλλεις ότι είμαι εγώ, σκέψου ποιος άλλος θα μπορούσε να γνωρίζει τα ονόματα: Φερένια, Αριστέα, Ευκάρπιος, Βασνάρος…*

«Να σας ανοίξω;» ρώτησε η Ελοντί τους απέξω, γνωρίζοντας ότι ακουγόταν ανόητη.

«Αν νομίζεις…» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή.

Η Ελοντί άνοιξε, και ένας άντρας και μια γυναίκα μπήκαν στο δωμάτιό της. Εκείνος μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, πορφυρομάλλης, ντυμένος με γκρίζο πανωφόρι και μικρό, μαύρο καπέλο. Εκείνη ψηλή, χρυσόδερμη, με πράσινα μαλλιά μακριά ώς τους ώμους, ντυμένη με μαύρη, δερμάτινη καπαρντίνα.

«Η Ελοντί, σωστά;» είπε.

Η Ελοντί ένευσε, αμίλητα, έχοντας κλείσει ξανά την πόρτα.

Ο άντρας και η γυναίκα αλληλοκοιτάχτηκαν, υπομειδιώντας.

«Τι;» έκανε η Ελοντί.

«Είσαι, πράγματι, η Έκπτωτη Ελοντί,» παρατήρησε ο άντρας.

«Ναι, είμαι πράγματι εγώ.»

Η χρυσόδερμη γυναίκα τής είπε, με σοβαρή όψη τώρα: «Ονομάζομαι Κλυμένη, και τα νέα που σου φέρνουμε δεν είναι ευχάριστα, Ελοντί…»

Είναι νεκρή, λοιπόν… Η μητέρα μου είναι νεκρή…

Η Κλυμένη συνέχισε: «Σύμφωνα μ'ό,τι γνωρίζουμε, η Φερένια είναι μάλλον νεκρή.»

Είχα δίκιο! Η Ελοντί αισθάνθηκε δάκρυα στα μάτια της, και βλεφάρισε έντονα.

«Λυπάμαι,» είπε η Κλυμένη. «Υποθέτω πως πρέπει να ήταν κάποιο πρόσωπο που είχε σημασία για σένα.»

Η Ελοντί ξαφνιάστηκε. *Δεν ξέρει… Ο Βασνάρος δεν της είπε…* «Ήταν, ήταν μητέρα μου,» ψέλλισε.

«Λυπόμαστε,» είπε ο γαλανόδερμος, πορφυρομάλλης άντρας. «Δεν το ξέραμε ότι… Και μάλλον ελάχιστοι το ξέρουν, έτσι; Εννοώ ότι είσαι παιδί ιέρειας της Αρτάλης.»

Η Ελοντί ένευσε. «Σχεδόν κανένας.» Και ρώτησε: «Πώς… πώς…;»

Η Κλυμένη, καταλαβαίνοντας τι ήθελε να μάθει η Ελοντί, είπε: «Οι ιέρειες κυνηγήθηκαν από την Παραγκούπολη της Μέλβερηθ κι αναγκάστηκαν να φύγουν, και να χωριστούν. Η Φερένια ήταν μαζί με μια άλλη

ιέρεια, την Ιουλίττα, όταν το πανδοχείο μέσα στο οποίο βρίσκονταν κάηκε, και κανείς δεν τις είδε να βγαίνουν. Βασικά, οι περισσότεροι μέσα σ'αυτό το πανδοχείο σκοτώθηκαν. Οι Παντοκρατορικοί το χτύπησαν με βόμβες.»

«Πού…;»

«Σε μια πόλη κοντά στη Θακέρκοβ.»

Τα μάτια της Ελοντί γυάλισαν από οργή – μια άγρια, απειλητική γυαλάδα που οι επαναστάτες αμέσως παρατήρησαν. «Γιατί;» είπε. «Τι τους είχε κάνει η μητέρα μου; Δεν είχε πειράξει ποτέ κανέναν τους!»

«Δεν ξέρουμε ότι έγινε για εκείνη…» κόμπιασε ο γαλανόδερμος άντρας.

«Αλλά μάλλον,» πρόσθεσε η Κλυμένη, «για τις δύο ιέρειες χτύπησαν το πανδοχείο. Εκτός από εκείνες, ελάχιστοι άλλοι πελάτες βρίσκονταν εκεί τη συγκεκριμένη βραδιά: και ίσως αυτοί οι πελάτες να ήταν, στην πραγματικότητα, οι πράκτορες που έβαλαν τις βόμβες.»

«Και για δύο ιέρειες ήταν πρόθυμοι να κάψουν ολόκληρο το πανδοχείο;» είπε η Ελοντί.

«Είχε τη φήμη ότι έκρυβε διάφορους… υπόπτους που περνούσαν από εκείνα τα μέρη.»

«Και ήταν αλήθεια,» τόνισε ο γαλανόδερμος άντρας.

«Τι μπορώ να κάνω για σας;» ρώτησε η Ελοντί.

«Δεν περιμένουμε πληρωμή,» της είπε η Κλυμένη. «Αυτό ήταν, ουσιαστικά, μια χάρη για τον φίλο μας τον Βασνάρο.»

«Δεν εννοώ ως πληρωμή. Εννοώ ότι… θέλω να σας βοηθήσω. Στην Επανάσταση.»

Η Κλυμένη και ο σύντροφός της αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά, τώρα χωρίς να υπάρχει το παραμικρό ίχνος χαμόγελου στα πρόσωπά τους. Μετά, η επαναστάτρια ατένισε διαπεραστικά την Ελοντί, από πάνω ώς κάτω, σαν να προσπαθούσε να αξιολογήσει τις ικανότητες και την αξιοπιστία της με το βλέμμα και μόνο.

Τελικά, είπε: «Χρειαζόμαστε όλους όσους είναι πρόθυμοι να μας βοηθήσουν, Ελοντί.» Και της έδωσε το γαντοφορεμένο χέρι της. *Αλλά μη νομίζεις ότι δεν θα σε δοκιμάσουμε πρώτα,* πρόσθεταν τα καχύποπτα μάτια της.

Ο Φοίνικας, πράγματι, δεν άργησε να έρθει, και είχε μαζί του μια χαρτοσακούλα με φαγητό.

Χαμογέλασε βλέποντας τα μάτια της ανοιχτά. «Το υποπτευόμουν ότι θα ξυπνούσες όπου νάταν. Πώς είσαι;»

«Χάλια,» αποκρίθηκε η Ελοντί, προσπαθώντας να πάρει καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι, με την πλάτη της στο μαξιλάρι, και νιώθοντας να ζαλίζεται ξανά.

«Μη σηκώνεσαι,» της είπε ο Φοίνικας, αφήνοντας τη χαρτοσακούλα σ'ένα τραπεζάκι του δωματίου και καθίζοντας σε μια καρέκλα κοντά στο κρεβάτι της Ελοντί.

«Δε σηκώνομαι. Δε μπορώ. Ζαλίζομαι.»

«Ο γιατρός δεν μπορούσε να καταλάβει τι έπαθες. Είπε ότι μάλλον από κούραση ήταν. Δεν έπρεπε να σε είχα ξυπνήσει τόσο νωρίς, τελικά...» Υπήρχε ανησυχία στην όψη του.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Δε φταις εσύ, Φοίνικα. Και... δεν ήταν από απλή κούραση.»

«Τι εννοείς;»

Η Ελοντί αναστέναξε κι έγειρε το κεφάλι της πίσω, κλείνοντας τα μάτια. «Πόση ώρα έχει περάσει; Τι έγινε όταν φτάσαμε στο σημείο ελέγχου;»

«Στο σημείο ελέγχου φτάσαμε χτες το μεσημέρι, Ελοντί· τώρα είναι το μεσημέρι της *επόμενης* ημέρας.»

Τα μάτια της άνοιξαν. «Κοιμόμουν μια ολόκληρη ημέρα;»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Θέλεις κάτι να φας;»

«Όχι.»

«Να πιεις;»

«Ναι.»

Ο Φοίνικας σηκώθηκε από την καρέκλα, πήρε από τη χαρτοσακούλα ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό, και το ύψωσε προς το μέρος της, ερωτηματικά.

«Ναι,» είπε η Ελοντί, και ο Φοίνικας, αφού άνοιξε το μπουκάλι, της το έδωσε. Εκείνη ήπιε μια μικρή γουλιά, νιώθοντας να της κάνει καλό.

Ο Φοίνικας κάθισε πάλι στην καρέκλα, έχοντας κι ο ίδιος ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό στο χέρι. «Τερματίσαμε πρώτοι,» της είπε. «Και δεύτερος ο Ζορδάμης. Πρέπει, πάντως, τ'όχημά του να έπαθε κάποια βλάβη στη Σίγμα-Οκτώ. Προσπαθούσε να μας φτάσει και η μηχανή του όλο κάτι... ήταν σαν κάτι να τη σταματούσε. Ζημιές, οπωσδήποτε˙ όχι άμεσα φανερές.»

Η Ελοντί χαμογέλασε καθώς έπινε ακόμα μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Δεν ήταν από ζημιές αυτό, Φοίνικα.»

Ο Φοίνικας την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Δε θα με πιστέψεις,» τον προειδοποίησε η Ελοντί.

«Το έχεις ξαναπεί αυτό, νομίζω.»

Η Ελοντί ήπιε ακόμα μια γουλιά από το μπουκάλι και το άφησε πλάι της, στο κομοδίνο. «Εγώ τον σταμάτησα απ'το να μας φτάσει.»

«Εσύ... Πώς;»

Η Ελοντί τού είπε για το θηρίο που τους κυνηγούσε, και για τα χτυπήματα από το μαστίγιό της. «Τρεις φορές το χτύπησα έτσι. Τρεις φορές δεν είδες την ταχύτητά του να κόβεται;»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Ναι, αλλά... Ελοντί... Δεν μπορεί...»

«Σ'το είπα ότι δεν θα με πίστευες.»

«Σε πιστεύω,» είπε ο Φοίνικας. «Πιστεύω ότι το είδες αυτό... Απλώς... Πώς μπορεί να ισχύει, Ελοντί; Πώς μπορεί να είναι πραγματικότητα; *Θηρίο;* Είναι δυνατόν το όχημα του Ζορδάμη νάναι κάποιος εξωδιαστασιακός δαίμονας;»

«Είμαι σίγουρη πια,» είπε η Ελοντί, «πως είναι κάποιος εξωδιαστασιακός δαίμονας, Φοίνικα.»

«Μα, το έχουν ελέγξει οι μάγοι του ράλι! Δε θα εντόπιζαν κάτι τέτοιο;»

«Δεν ξέρω˙ δεν είμαι μάγισσα. Αλλά το όχημα του Ζορδάμη είναι δαιμονικό, Φοίνικα. Σκέψου το. Αυτό εξηγεί τα *πάντα.*»

«Φυσικά και τα εξηγεί. Είναι η εξήγηση που δίνει ο βάρβαρος σε οτιδήποτε δεν καταλαβαίνει!»

«Δεν είμαι βάρβαρη.»

Ο Φοίνικας μειδίασε. «Παρ' όλ' αυτά...» Ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό, συλλογισμένος, μην ολοκληρώνοντας ποτέ την πρότασή του.

Η Ελοντί είπε: «Αυτό ήταν που με κούρασε. Αυτά τα χτυπήματα εναντίον του θηρίου. Κυρίως. Αλλά όχι μόνο. Ξεκινήσαμε, όντως, νωρίς. Και στο δρόμο βοήθησα έναν γρύπα–»

Ακόμα ένα βαθύ συνοφρύωμα του Φοίνικα τη σταμάτησε.

Η Ελοντί γέλασε άθελά της. «Θα σου εξηγήσω,» του είπε, και του εξήγησε. «Τους θυμάσαι εσύ εκείνους τους δύο γρύπες;» τον ρώτησε στο τέλος.

«Νομίζω πως ναι. Αλλά δεν είδα να συμβαίνει τίποτα…» Κοίταζε τα σκεπάσματα του κρεβατιού, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Τίποτα το ασυνήθιστο… Στην αρχή, ναι, νόμιζα ότι ο ένας γρύπας ήταν χτυπημένος ή κουρασμένος· μετά, όμως, άνοιξαν κι οι δύο τα φτερά τους και πέταξαν· οπότε, σκέφτηκα ότι θα είχα κάνει λάθος.»

«Δεν είχες κάνει λάθος,» του είπε η Ελοντί· «ο ένας ήταν τραυματισμένος.» Έπιασε το μπουκάλι με τον Κρύο Ουρανό από το κομοδίνο και ήπιε μια γουλιά.

Ο Φοίνικας έμεινε σιωπηλός, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. Μετά είπε: «Και τι συμπέρασμα βγαίνει απ'όλα αυτά;… Αν αληθεύουν, Ελοντί, τότε… είσαι κάποιου είδους ιέρεια. Ή… Δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω.»

«Μην υποθέσεις τίποτα, ακόμα.» Η Ελοντί τού είπε και γι'αυτά που είχε αισθανθεί μέσα στη Σίγμα-Οκτώ. Αυτή την έλλειψη σύνδεσης με το περιβάλλον. Και του είπε και τι συνέβη όταν βγήκε από την ενδοδιάσταση. «Ήταν η μητέρα μου, Φοίνικα…» Η φωνή της ακουγόταν βραχνή. Καθάρισε τον λαιμό της. «Ή έμοιαζε. Δε νομίζω ότι ήταν *πραγματικά* αυτή. Είναι νεκρή.»

Ο Φοίνικας ήταν πάλι σιωπηλός. Αλλά τελικά είπε: «Σίγουρα δεν ήταν η μητέρα σου, Ελοντί. Μην το σκέφτεσαι.»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη, και ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό. Το μπουκάλι είχε μισοτελειώσει.

«Αυτές οι δυνάμεις σου, πάντως, είναι φανερό πλέον ότι προέρχονται από την ίδια τη διάσταση της Σεργήλης, νομίζω. Ή κάνω λάθος;»

«Μάλλον δεν κάνεις λάθος. Αλλά η ενδοδιάσταση δεν υποτίθεται πως είναι μια διάσταση *μέσα* σε μια άλλη, μεγαλύτερη διάσταση;»

«Έτσι μου έχει πει η Λιαρνίδα. Έτσι λένε, βασικά, όλοι οι μάγοι και οι επιστήμονες.»

«Επομένως, εξακολουθούσα να είμαι στη Σεργήλη, αφού η Σίγμα-Οκτώ είναι μέσα στη Σεργήλη…»

«Ναι αλλά, μάλλον, χρειάζεται να βρίσκεσαι σε *άμεση* επαφή με τη Σεργήλη,» είπε ο Φοίνικας. «Μη μου ζητάς για εξηγήσεις. Τι εξηγήσεις να δώσω, Ελοντί; Η Λιαρνίδα ίσως να έδινε κάποιες εξηγήσεις, αν ήταν εδώ… αν και νομίζω πως ακόμα κι εκείνη θα παραξενευόταν πολύ από όλα τούτα.»

«Τι έγινε με τους άλλους ραλίστες;» ρώτησε η Ελοντί. «Ήρθαν από την ενδοδιάσταση; Είναι καλά;»

«Σχετικά καλά. Υπήρξαν τραυματίες. Ν'ανάψω τσιγάρο;»

«Δεν είμαι σε *τόσο* άθλια κατάσταση. Φέρε μου κι εμένα ένα.»

Ο Φοίνικας τής έδωσε τσιγάρο και της το άναψε. Μετά, άναψε ένα για τον εαυτό του. «Υπήρξαν τραυματίες,» είπε, «από τις πτώσεις από τον εναέριο δρόμο· και έγιναν και πολλές ζημιές στα οχήματα, φυσικά. Ο Ζύρος Κερμένης χτύπησε τον ώμο του άσχημα. Ο συνοδηγός της Άλβας, ο Μάρκος, τραυματίστηκε από σπασμένα τζάμια. Η Αμαλία και η Ανθίνη έπεσαν μέσα σε μια από τις λίμνες με τη σκιώδη ύλη, αλλά είναι κι οι δυο τους καλά. Τους έγιναν κάποιες εξετάσεις, όμως, μήπως η σκιώδης ύλη τις έχει επηρεάσει κάπως.»

«Και τι έδειξαν οι εξετάσεις;»

«Δε νομίζω ότι έχουν τίποτα. Το μόνο που μου είπαν κι οι δυο τους είναι ότι αισθάνονται σαν το υγρό να είναι ακόμα επάνω τους. Όσες φορές κι αν πλύθηκαν, αισθάνονται σαν να είναι ακόμα επάνω τους.»

«Οι πεσμένοι ραλίστες βγήκαν με τα οχήματά τους από την ενδοδιάσταση;» ρώτησε η Ελοντί.

«Οι περισσότεροι, ναι. Με τα χίλια ζόρια, κατάφεραν να διασχίσουν το πετρώδες τοπίο και να φτάσουν στην έξοδο. Κάποια οχήματα, βέβαια, είχαν πάθει ζημιές που δεν τους επέτρεπαν να συνεχίσουν.»

«Ο Καλλέργης;»

«Καλά είναι. Διαμαρτύρεται ότι ο Ζορδάμης τού επιτέθηκε.»

«Του επιτέθηκε;»

«Σταμάτησε απότομα, λέει, προκειμένου να τον χτυπήσει. Ο Ζορδάμης, βέβαια, το αρνείται. Ισχυρίζεται πως απλώς έκοψε ταχύτητα σε μια στροφή· πως ήταν *υποχρεωμένος* να κόψει ταχύτητα. Και ισχυρίζεται, επίσης, ότι ο Καλλέργης κι άλλοι τέσσερις – ο Ζύρος, η Άλβα, η

Ευγενία, και ο Άνθιμος – είχαν συνωμοτήσει εναντίον του, προκειμένου να τον ρίξουν από τον εναέριο δρόμο. Μια κατηγορία την οποία, φυσικά, εκείνοι δεν αποδέχτηκαν.»

«Συνεργάζονταν, όμως. Τους είδαμε.»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Σίγουρα συνεργάζονταν, Ελοντί. Και μάλλον ο Ζορδάμης έχει δίκιο. Ξέρεις, όμως, πώς κατάφερε να βγει τόσο γρήγορα από την ενδοδιάσταση;»

«Ο δαίμονάς του…»

«Ναι, ο… δαίμονάς του, μπορείς να πεις,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Ο Καλλέργης και άλλοι ραλίστες τον είδαν να ανεβαίνει σε μια μεγάλη πέτρα και να πηδά. Να πηδά τόσο ψηλά που βρέθηκε πάνω από τον εναέριο δρόμο σαν να πετούσε, και μετά προσγειώθηκε εκεί διαλύοντας το οδόστρωμα. Εξαιτίας του έπεσαν η Αμαλία και μερικοί άλλοι: από την τρύπα που δημιουργήθηκε.»

«Κι ακόμα αμφιβάλλεις ότι το όχημά του είναι δαιμονικό;»

«Οι υπεύθυνοι υποσχέθηκαν, φυσικά, ότι θα το ελέγξουν διεξοδικά. Ο Ζορδάμης ισχυρίστηκε ότι απλά είναι καλός οδηγός: επιτάχυνε και χρησιμοποίησε τη μεγάλη πέτρα ως κεκλιμένο επίπεδο για να πηδήσει. Αυτή η εξήγηση, όμως, εμένα τουλάχιστον μου μοιάζει υπερβολική, Ελοντί…»

«Κι εμένα το ίδιο. Αλλά το ξέρεις, βέβαια, πως οι υπεύθυνοι δεν πρόκειται να ανακαλύψουν τίποτα…»

Η όψη του Φοίνικα μαρτυρούσε πως, ναι, ασφαλώς και το ήξερε.

33

Όταν ο Ζορδάμης είχε μπει στο δωμάτιό του, μέσα στο ξενοδοχείο «*Η Καρδιά της Πόλης*» στη Μέλβερηθ, ο επικοινωνιακός δίαυλος είχε, αναμενόμενα, κουδουνίσει.

Ο Ζορδάμης, μουρμουρίζοντας βρισιές και κατάρες, τον είχε ανοίξει. «Μάλιστα.»

«*Ο κύριος Ζορδάμης;*» ακούστηκε μια αντρική φωνή.

Οι μαλάκες πάλι. «Ο ίδιος. Ποιος είστε;»

«*Μας ακούει κανείς άλλος, κύριε Ζορδάμη;*»

«Κανένας δεν είναι εδώ εκτός από εμένα.»

«*Μάθαμε ότι ήρθατε δεύτερος στο σημείο ελέγχου της Μέλβερηθ, κύριε Ζορδάμη. Όχι κι άσχημα, φυσικά, αλλά περιμένουμε καλύτερα αποτελέσματα από εσάς. Μην ξεχνάτε ότι χρωστάτε. Σας ευχόμαστε καλή τύχη.*»

«Ευχαριστώ,» είπε ξερά ο Ζορδάμης, και τερμάτισε την επικοινωνία, τσαντισμένος.

Έβγαλε το πανωφόρι του και το πέταξε πάνω στο κρεβάτι. «Γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης!» γρύλισε. Τι ήταν αυτό πού είχε συμβεί; Είχε αρχίσει ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* να κουράζεται; Ήταν δυνατόν ποτέ ο δαίμονας να κουραστεί;

Καθώς έτρεχαν προς τη Μέλβερηθ, διασχίζοντας τη δημοσιά, ακολουθώντας την Ελοντί, η ταχύτητα του Ζορδάμη συνεχώς έπεφτε. Ή μάλλον, όχι η *κανονική* του ταχύτητα˙ η ταχύτητα που προερχόταν από τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Όποτε ο δαίμονας πλησίαζε τη γαμημένη τραγουδίστρια ήταν σαν κάτι να του έκλεβε τις δυνάμεις! Η υπερφυσική ταχύτητα εξαφανιζόταν, και ο Ζορδάμης μπορούσε να επιταχύνει μόνο μέχρι το κανονικό όριο της μηχανής του.

«Τι γίνεται, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» είχε ρωτήσει, οργισμένος, τη δεύτερη φορά. «Τι σκατά σού συμβαίνει; Είσαι άρρωστος;»

Αλλά ο δαίμονας, φυσικά, δεν είχε δώσει απάντηση. Δεν *μπορούσε* να δώσει απάντηση. Μονάχα μέσα στο όνειρο του Ζορδάμη τού είχε μιλήσει – και το όνειρο ήταν όνειρο, δεν ήταν πραγματικότητα. Ο Ζορδάμης, όμως, αναρωτιόταν, καθώς βημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιό του, στην *Καρδιά της Πόλης*: *Δηλητηριάστηκε; Τον δηλητηρίασε η σκιώδης ύλη; Μα δεν την αγγίξαμε καν!*

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τού είχε πει (μέσα στο όνειρο) ότι η σκιώδης ύλη ήταν δηλητήριο για εκείνον.

Μα δεν την αγγίξαμε καν! Ή μήπως ακόμα και το γεγονός ότι την είχαν πλησιάσει είχε κάνει τον δαίμονα να αρρωστήσει;

Γιατί άργησες τόσο να μου το πεις, Ρέσ'κρικ'κεκ*;*

Αυτός ήταν κι ο λόγος, άραγε, που ο δαίμονας έτρωγε τις ενεργειακές φιάλες τόσο γρήγορα μέσα στη Σίγμα-Οκτώ; Προσπαθούσε να καταπολεμήσει την αρρώστια που προερχόταν από τη σκιώδη ύλη;

Ο Ζορδάμης είχε φτάσει στο σημείο ελέγχου με την τελευταία φιάλη που είχαν μαζί τους εκείνος και η Καλλιόπη. Με την τελευταία φιάλη ενώ ο μετρητής έδειχνε 23%! Λίγο πιο μεγάλη να ήταν η διαδρομή – μερικές δεκάδες χιλιόμετρα πιο μεγάλη, ίσως – θα είχαν μείνει στον δρόμο!

Ο Ζορδάμης ανησυχούσε για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* (και για τον εαυτό του˙ γιατί μόνο ο δαίμονας μπορούσε να του εγγυηθεί ότι θα ερχόταν πρώτος σ'ετούτο το ράλι) ολόκληρη την ημέρα που έφτασαν στη Μέλβερηθ. Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο που απασχόλησε το μυαλό του. Η Ελοντί είχε λιποθυμήσει τερματίζοντας πρώτη στο σημείο ελέγχου, πράγμα που είχε κάνει τον Ζορδάμη να παραξενευτεί. Ρώτησε, επομένως, με την πρώτη ευκαιρία, να μάθει πώς πήγαινε. Είχε συνέλθει; Είχε πάθει κάτι σοβαρό; Όφειλε να παραδεχτεί ότι ανησυχούσε λιγάκι για εκείνη. Είχαν χωρίσει υπό άσχημες συνθήκες, και ήταν βέβαιος ότι η Ελοντί δεν έτρεφε πλέον καμια συμπάθεια για εκείνον, αλλά ο Ζορδάμης ακόμα τη συμπαθούσε. Φυσικά, αυτό δεν σήμαινε πως θα την άφηνε και να νικήσει σ'ετούτο το ράλι, ή σε κανένα άλλο…

«Δεν ξέρω,» του είπε η Καλλιόπη, όταν τη ρώτησε συναντώντας την στο εστιατόριο του ξενοδοχείου για να γευματίσουν. «Αλλά τι σε νοιάζει;»

«Με νοιάζει. Είναι μια από τις ραλίστριες σ'αυτό τον αγώνα. Και τερμάτισε πριν από εμάς εδώ, και... Δεν το έχω ξαναδεί να συμβαίνει αυτό, Καλλιόπη. Κάποιος να τερματίζει πρώτος σ'ένα σημείο ελέγχου και να λιποθυμά...»

Το βλέμμα της Καλλιόπης τον κατηγορούσε απερίφραστα για το ενδιαφέρον του. «Τη γουστάρεις ακόμα.»

«Μη λες ανοησίες. Όλες οι άλλες γυναίκες εξαφανίζονται όταν εσύ είσαι κοντά.»

«Και όταν *δεν* είμαι κοντά;» είπε η Καλλιόπη υπομειδιώντας. «Εμφανίζονται ξανά;»

Ο Ζορδάμης τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Δε μπορούν να μείνουν εξαφανισμένες για πάντα...»

Ένας σερβιτόρος ήρθε τότε στο τραπέζι τους, και παράγγειλαν φαγητό.

Καθώς ο σερβιτόρος έφευγε, ο Φοίνικας μπήκε στην αίθουσα, καθίζοντας σ'ένα άλλο τραπέζι.

«Να ποιος θα μπορούσε να μας δώσει απαντήσεις,» είπε η Καλλιόπη.

«Η Ελοντί δεν είναι μαζί του,» παρατήρησε ο Ζορδάμης. «Που σημαίνει ότι είναι ακόμα άρρωστη.»

«Η αρρώστια της έπρεπε να την είχε πιάσει πιο πριν, για να είχαμε τερματίσει πρώτοι.»

«Θα *είχαμε* τερματίσει πρώτοι,» είπε ο Ζορδάμης, «αν ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν είχε... δεν έκανε... δεν είχε πάθει ό,τι έπαθε, τέλος πάντων.»

«Τι μπορεί να ήταν;»

Ο Ζορδάμης μόρφασε. «Δεν ξέρω. Ο Λύκος'λι θα μπορούσε μόνο να μας πει, ίσως.»

«Υπάρχει περίπτωση να πεθαίνει, Ζορδάμη;»

Ένα ρίγος τον διαπέρασε. «Όχι. Αποκλείεται. Ο μάγος δεν θα μου έδινε ετοιμοθάνατο δαίμονα! Νομίζω πως...» πρόσθεσε, αλλά κόμπιασε.

«Τι;»

«Ίσως να έπαθε κάτι στην ενδοδιάσταση, Καλλιόπη.»

«Όπως;»

«Δεν ξέρω. Κάτι.»

«Περίεργο θα μου φαινόταν,» είπε η Καλλιόπη.

«Κι εμένα, αλλά… Τέλος πάντων. Πάω να του μιλήσω» – έδειξε με το βλέμμα τον Φοίνικα – «προτού φύγει.»

«Θα του μιλήσω εγώ.»

«Γιατί;»

«Είχαμε κι άλλες συναναστροφές σήμερα. Δε θυμάσαι τι σου είπα;» Η Καλλιόπη χαμογέλασε αχνά καθώς σηκωνόταν από τη θέση της.

Ο Ζορδάμης δεν επιχείρησε να τη σταματήσει, πράγμα το οποίο εκείνη εκτίμησε. Αν το είχε επιχειρήσει, η Καλλιόπη δεν θα το δεχόταν παρότι ήθελε να αποφύγει να κάνει σκηνή μέσα στο εστιατόριο. Είχε την περιέργεια να ξαναμιλήσει στον Φοίνικα. Δεν τον ήξερε και τόσο καλά (επειδή ούτε η Ελοντί πλησίαζε τον Ζορδάμη ούτε ο Ζορδάμης την Ελοντί), αλλά την ενδιέφερε να τον μάθει.

Βάδισε ώς το τραπέζι του.

«Να καθίσω;» ρώτησε, αγγίζοντας την πλάτη μιας άδειας καρέκλας.

«Τι θέλεις;» είπε ο Φοίνικας. Η όψη του φανέρωνε ότι ανησυχούσε – για την οδηγό του, αναμφίβολα.

«Να μάθω πώς είναι η Ελοντί. Είναι καλά; Τι έπαθε;»

«Κουράστηκε. Αυτό είπε ο γιατρός. Εξάντληση.»

«Θα ξεκινήσατε νωρίς, μάλλον…»

Ο Φοίνικας την αγριοκοίταξε. «Μάλλον.»

«Δεν είναι χτυπημένη, δηλαδή…»

«Όχι, δεν είναι χτυπημένη. Κοιμάται τώρα.»

Δεν της είχε προτείνει ακόμα να καθίσει, και η Καλλιόπη στεκόταν αντίκρυ του. «Θα τα ξαναπούμε,» είπε. «Επειδή κάποιοι οδηγοί δεν τα έχουν καλά μεταξύ τους, αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να τα έχουν καλά και οι συνοδηγοί.»

Ο Φοίνικας ένευσε τυπικά, ενώ η Καλλιόπη είχε ήδη αρχίσει να απομακρύνεται.

Επέστρεψε στο τραπέζι του Ζορδάμη και κάθισε, βλέποντας με τις άκριες των ματιών της πως ο Φοίνικας τούς παρατηρούσε. *Μάλλον υποθέτει ότι ο Ζορδάμης μ'έστειλε ως κατάσκοπό του. Δεν έχει τελείως άδικο. Αλλά δεν είμαι και κατάσκοπος του Ζορδάμη – ή κανενός!*

«Τι σου είπε;» τη ρώτησε ο ραλίστας.

Η Καλλιόπη τού απάντησε.

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης σκεπτικά. «Μάλλον κουράστηκε επειδή ξεκίνησε νωρίς. Αλλά, και πάλι, μια τέτοια λιποθυμία μού φαίνεται υπερβολική.»

Η Καλλιόπη ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως ν'αρρώστησε.»

Ο Ζορδάμης δεν θέλησε να το σχολιάσει αυτό. Κι αφού είχε μάθει τώρα ότι η Ελοντί ήταν απλώς εξαντλημένη, όχι τραυματισμένη, το μυαλό του στράφηκε αποκλειστικά και μόνο στον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Πώς μπορούσε να ανακαλύψει τι συνέβαινε με τον δαίμονα; Δεν υπήρχε γιατρός για να τον εξετάσει αυτόν. Υπήρχαν μάγοι, ασφαλώς, αλλά ο Ζορδάμης δεν ήθελε τώρα να πάει να ψάξει για μάγο μέσα στη Μέλβερηθ. Ήταν ριψοκίνδυνο. Και έπρεπε, επιπλέον, να είναι και *ειδικός* μάγος. Του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Αλλιώς, μάλλον, δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα.

Το απόγευμα, ύστερα από το γεύμα του με την Καλλιόπη και μια σύντομη ανάπαυση, ο Ζορδάμης πήγε στο όχημά του, στο γκαράζ. Οι υπεύθυνοι του ράλι δεν είχαν απαγορέψει ακόμα στους ραλίστες να επισκέπτονται τα οχήματά τους.

Ο Ζορδάμης ενεργοποίησε όλα τα συστήματα. «Είσαι καλά, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» ρώτησε.

Καμια απάντηση δεν πήρε.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ,*» επανέλαβε, επίμονα, «είσαι καλά; Είσαι ζωντανός;»

Πορφυροπράσινες λάμψεις φάνηκαν πίσω από τα κρύσταλλα της κονσόλας. Ίδιες στην ένταση με άλλες φορές. Ο Ζορδάμης δεν διέκρινε τίποτα που να του φανερώνει ότι ο δαίμονας ήταν άρρωστος ή τραυματισμένος.

«Αυτό, υποθέτω, σημαίνει *ναι,*» μουρμούρισε.

Και επέστρεψε στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο, όπου είχε αφήσει την Καλλιόπη να κοιμάται.

Τώρα εκείνη είχε ξυπνήσει και, κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη, τον ρώτησε: «Πού είχες πάει;» Ήταν καθισμένη στο κρεβάτι, ντυμένη ελαφρά.

«Στο όχημα,» απάντησε ο Ζορδάμης. «Δε νομίζω ότι έχει πάθει τίποτα ο *Ρέσ'κρικ'κεκ,* Καλλιόπη.» Κάθισε στην καρέκλα.

«Πώς το ξέρεις;»

«Είπα το όνομά του και η συνηθισμένη λάμψη παρουσιάστηκε. Δε μου έδωσε την εντύπωση πως έχει κάτι.»

«Τότε τι ήταν αυτό που συνέβη πριν από τη Μέλβερηθ;»

«Δεν ξέρω,» μόρφασε ο Ζορδάμης. «Ίσως κάτι στη Σίγμα-Οκτώ να τον πείραξε.»

Η Καλλιόπη ύψωσε ένα φρύδι. «Ο αέρας;»

Ο Ζορδάμης δεν είχε όρεξη γι'αστεία. Αναρωτιόταν τι θα έκανε αν ξανασυνέβαινε στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* ό,τι του είχε συμβεί σήμερα. *Δε με παίρνει να μη βγω πρώτος σε τούτο τον αγώνα. Δε με παίρνει καθόλου.*

Μέχρι το βράδυ, οι περισσότεροι ραλίστες που είχαν ξεμείνει στη Σίγμα-Οκτώ έφτασαν στη Μέλβερηθ από μόνοι τους, οδηγώντας. Για τους υπόλοιπους – που τα οχήματά τους είχαν πάθει τόσο σοβαρές ζημιές ώστε να μη μπορούν να κινηθούν – στάλθηκε ελικόπτερο. Τα ίδια τα οχήματα θα τα έπαιρναν οι υπεύθυνοι του ράλι από την ενδοδιάσταση για να τα φέρουν στη Μέλβερηθ.

Ο Καλλέργης δεν άργησε να κάνει φασαρία σχετικά με το όχημα του Ζορδάμη, και πολλοί άλλοι ραλίστες τον υποστήριξαν. Είπαν πως είχαν δει τον Ζορδάμη να κάνει ένα άλμα που το λιγότερο που μπορούσε να ειπωθεί γι'αυτό ήταν πως ήταν *εξωφρενικό.* Και επίσης ο Ζορδάμης είχε, με την προσγείωσή του, σπάσει τον εναέριο δρόμο, ρίχνοντάς έτσι πολλούς άλλους οδηγούς στις πέτρες – κάνοντας τις ζωές τους να κινδυνέψουν.

Οι υπεύθυνοι του ράλι στη Μέλβερηθ δεν μπορούσαν παρά να ακούσουν αυτές τις έντονες διαμαρτυρίες, και ο ίδιος ο Ζορδάμης δεν άργησε να μάθει τι συνέβαινε και να πάει, μαζί με την Καλλιόπη, στην αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι διαμαρτυρόμενοι ραλίστες και οι υπεύθυνοι του ράλι. Οι τελευταίοι ήταν τέσσερις: τρεις άντρες και μια γυναίκα, όλοι τους μεσήλικες και μοιάζοντας αναστατωμένοι από αυτά που είχαν ακούσει.

«Ο Καλλέργης ψεύδεται, όπως συνήθως,» τους είπε ο Ζορδάμης.

«Ναι,» φώναξε ο Καλλέργης, «πες μας τώρα ότι είδαμε όλοι παραισθήσεις πως το όχημά σου πέταξε!»

«Το όχημά μου δεν ‘πέταξε’· απλώς *πήδησε.* Αλλά τώρα δεν αναφερόμουν σ’αυτό. Αναφερόμουν στην κατηγορία σου ότι εσκεμμένα σταμάτησα για να σε ρίξω από τον εναέριο δρόμο–»

«Δεν το έκανες;»

«Φυσικά και δεν το έκανα! Ήμουν *υποχρεωμένος* να σταματήσω αν δεν ήθελα να πέσω εγώ ο ίδιος–»

«Έπεσες, όμως!»

«Εξαιτίας σας! Είχατε, εσείς οι πέντε, συνωμοτήσει να με ρίξετε. Ερχόσασταν καταπάνω μου. Νομίζατε ότι δεν θα το κατ–;»

«Ανοησίες!»

Ένας από τους υπεύθυνους – λευκόδερμος και μαυρομάλλης – παρενέβη: «Σε ποιους πέντε αναφέρεστε, κύριε Λιγνόρρυγχε;»

«Στον Καλλέργη Βάρντενλοφ, στην Άλβα Σιριφάνδη, στην Ευγενία Πυρρόχρωμη, στον Ζύρο Κερμένη, και στον Άνθιμο Νίλεντριφ. Και αποκλείεται μόνο εγώ να τους είδα να συνεργάζονται! Ρωτήστε.»

Οι υπεύθυνοι κοίταξαν τους υπόλοιπους ραλίστες, και ένας άλλος – λευκόδερμος κι αυτός, αλλά ξανθός και μουσάτος – ρώτησε αν αλήθευε ό,τι ισχυριζόταν ο κύριος Λιγνόρρυγχος. Ορισμένοι ραλίστες, τότε, αποκρίθηκαν – αν και με κάποιο δισταγμό – ότι όντως είχαν δει τον Καλλέργη και τους άλλους τέσσερις να τρέχουν κοντά-κοντά και, ίσως, να συνεργάζονται. Ωστόσο, πρόσθεσαν αρκετοί, αυτό δεν ακύρωνε το γεγονός ότι ο Ζορδάμης είχε πετάξει πάνω από τον εναέριο δρόμο.

«Δεν ‘πέταξα’! Πήδησα. Ένα απλό άλμα έκανα!»

«*Απλό;*» είπε η Αμαλία. «Κανένας δεν θα μπορούσε να κάνει τέτοιο άλμα!»

«Δε φταίω εγώ αν δεν έχεις γνωρίσει αρκετά ικανούς οδηγούς, Αμαλία–»

«Μας κοροϊδεύεις, Ζορδάμη!» τον κατηγόρησε ο Άνθιμος Νίλεντριφ. «Τι συμβαίνει με το όχημά σου; Αποκάλυψέ το τώρα, προτού είναι πολύ αργά για εσένα!»

«Τίποτα απολύτως δεν συμβαίνει με το όχημά μου. Και θυμηθείτε ότι στη Σίγμα-Οκτώ οι ελκτικές δυνάμεις είναι ασθενέστερες από ό,τι στη Σεργήλη. Το άλμα που έκανα *μπορούσε* να γίνει. Τουλάχιστον, *εγώ* μπορούσα να το κάνω.»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε η Άλβα, «προκάλεσες τόσες ζημιές σε άλλους ραλίστες με την ενέργειά σου! Παραλίγο να *σκοτωθούν* ορισμένοι!»

«Δηλαδή, εγώ φταίω που προσπάθησα να βγω απ–»

«Κύριε Λιγνόρρυγχε,» είπε η μοναδική γυναίκα ανάμεσα στους υπεύθυνους – χρυσόδερμη και καστανομάλλα, με γυαλιά με μαύρο σκελετό – «μας έχουν ήδη προειδοποιήσει για εσάς. Για τη συμπεριφορά σας. Και για την Ελοντί Αλλόγνωμη, επίσης.»

«Θα μου πείτε ότι η συμπεριφορά μου ήταν παραβατική;» διαμαρτυρήθηκε ο Ζορδάμης. «Να μην προσπαθούσα να βγω από τους βράχους; Να μην προσπαθούσα να ανεβώ ξανά στον εναέριο δρόμο; Τι άλλος τρόπος υπήρχε εκτός απ'το να πηδήσω;»

Και η Καλλιόπη πρόσθεσε: «Ο δρόμος δεν θα έσπαγε αν δεν ήταν φτιαγμένος από σκιώδη ύλη!»

«Η περίπτωσή σας,» είπε ο λευκόδερμος, μαυρομάλλης υπεύθυνος, «πρέπει να συζητηθεί.»

«Θέλετε να πείτε ότι υπάρχει κίνδυνος να αποβληθώ από το ράλι;» απαίτησε ο Ζορδάμης, αγριοκοιτάζοντάς τους.

«Θα έπρεπε να είχες αποβληθεί από το ράλι εδώ και μέρες!» του είπε ο Καλλέργης, και ο Ζορδάμης έστρεψε το άγριο βλέμμα επάνω του.

Ο υπεύθυνος είπε: «Θα *συζητήσουμε,* κύριε Λιγνόρρυγχε. Η απόφασή μας δεν πρόκειται να είναι βιαστική˙ σας διαβεβαιώνουμε.»

«Ποιος ραλίστας δεν θα πηδούσε πάλι επάνω στον εναέριο δρόμο, αν είχε τη δυνατότητα;» έθεσε το ερώτημα ο Ζορδάμης. «Ας μας πει! Ποιος;»

«Και μόνο το γεγονός ότι *μπορούσες* να κάνεις τέτοιο άλμα,» είπε ο Καλλέργης, «είναι ύποπτο!»

«Ας ελεγχθεί, λοιπόν – γι'ακόμα μια φορά – το όχημά μου!»

«Αρκετά!» τους διέκοψε ο ξανθομάλλης υπεύθυνος. «Θα συζητήσουμε αναμεταξύ μας και θα σας συναντήσουμε πάλι αύριο. Τώρα, νομίζω, είστε, άλλωστε, όλοι κουρασμένοι από τη διαδρομή.»

Το επόμενο πρωί, οι υπεύθυνοι του ράλι δεν κάλεσαν τους ραλίστες για να τους μιλήσουν, και όλοι τους ήταν σε αναβρασμό. Συζητούσαν

για το όχημα του Ζορδάμη και για όσα είχαν συμβεί στη Σίγμα-Οκτώ, και ο Καλλέργης έκανε δυσοίωνες προβλέψεις πως οι υπεύθυνοι – *ξανά* – δεν θα απέδιδαν δικαιοσύνη, παρότι όλοι έβλεπαν ότι *σίγουρα* το όχημα του Ζορδάμη ήταν πειραγμένο.

Ο ίδιος ο Ζορδάμης, όμως, ανησυχούσε όχι μόνο ότι μπορεί να τον απέβαλαν από το ράλι (εξαιτίας της παράτολμης ενέργειάς του να πηδήσει πάνω στον εναέριο δρόμο προκαλώντας ζημιές στη σκιώδη ύλη και βάζοντας σε κίνδυνο άλλους ραλίστες) αλλά και ότι μπορεί κάτι να συνέβαινε με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* – ότι ίσως ο δαίμονας να είχε αρρωστήσει και να τον άφηνε στο δρόμο. Και τότε τι θα γινόταν; Θα ήταν αρκετοί οι πόντοι που είχε ώς τώρα συγκεντρώσει για να βγει πρωτονικητής στο Πανδιαστασιακό Ράλι; Μάλλον όχι. Κι αυτό πιθανώς θα είχε ως αποτέλεσμα να μη μπορεί να πληρώσει εκείνους στους οποίους χρωστούσε.

Η Καλλιόπη, ό,τι κι αν του έλεγε, δεν μπορούσε να σβήσει την ανησυχία απ'το μυαλό του. «Εσύ δεν βρίσκεσαι σε κίνδυνο!» της είπε ο Ζορδάμης, τσαντισμένα.

«Πάλι τα ίδια θ'αρχίσουμε; Θα μου πεις ότι δε μ'ενδιαφέρει ό,τι κι αν σου συμβεί;»

«Αρκετά,» είπε ο Ζορδάμης. «Τελείωσε.»

Βρίσκονταν στην τραπεζαρία της *Καρδιάς της Πόλης,* με πρωινό σερβιρισμένο μπροστά τους το οποίο ο Ζορδάμης δεν είχε αγγίξει καθόλου. Είχε πιει μονάχα μερικές γουλιές καφέ.

«Τότε, φάει κάτι,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη. «Και μην έχεις αυτή την όψη.»

«Συγνώμη που σου χαλάω το πρωινό.» Ειρωνεία στη φωνή του.

Η Καλλιόπη αναποδογύρισε τα μάτια. «Φάε κάτι,» επέμεινε.

«Δε θέλω να φάω.»

«Κάνεις σαν παιδάκι,» παρατήρησε η Καλλιόπη. «Όπως πάντα.»

Ο Ζορδάμης δεν αποκρίθηκε.

Η Καλλιόπη είπε, κοιτάζοντας τον πάνω από την άκρη του φλιτζανιού της μ'ένα λοξό, πονηρό μειδίαμα: «Θέλεις να πάμε στο δωμάτιό σου, να παίξουμε;»

«Δεν έχω φέρει τα παιχνίδια μου.»

Το βλέμμα της Καλλιόπης αγρίεψε, καθώς άφηνε το φλιτζάνι της πάνω στο πιατάκι μ'ένα ηχηρό *κλικ.* «Κρίμα.»

Ο Ζορδάμης κοίταξε πίσω της, συνοφρυωμένος.

«Τι;» Και η Καλλιόπη κοίταξε πίσω, και είδε τον Φοίνικα να έχει μόλις μπει στην τραπεζαρία. Η όψη του δεν έμοιαζε καλύτερη από του Ζορδάμη.

«Η Ελοντί,» είπε ο Ζορδάμης, «μάλλον δεν έχει συνέλθει ακόμα. Περίεργο...»

Η Καλλιόπη τον κλότσησε κάτω απ'το τραπέζι. «Αν μου ξαναπείς για την Ελοντί...!»

Ο Ζορδάμης σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Κάπου,» είπε εκείνος, και έφυγε απ'την τραπεζαρία.

Η Καλλιόπη δεν τον ακολούθησε, θυμωμένη μαζί του.

Αναρωτήθηκε αν ο Φοίνικας θα καθόταν για να πιει πρωινό. Αν καθόταν, σκόπευε να τον πλησιάσει ξανά. Είχε κι εκείνη την περιέργεια να μάθει τι γινόταν με την Ελοντί (αν και προτιμούσε να μην ακούει τον Ζορδάμη να λέει πως ανησυχούσε γι'αυτήν!)· κι επιπλέον, ο Φοίνικας τής είχε, από παλιά, κινήσει το ενδιαφέρον. Έλεγαν πως ήταν με την Επανάσταση, όταν η Παντοκρατορία κυριαρχούσε ακόμα στη Σεργήλη· και η εμφάνισή του δεν την απωθούσε καθόλου. Παράξενο που δεν είχε ακούσει ποτέ αυτός και η Ελοντί να είναι εραστές... Ή μήπως ήταν αλλά το έκρυβαν καλά;

Δεν είχε, όμως, την ευκαιρία να τον πλησιάσει τελικά. Ο Φοίνικας πήρε μια κούπα καφέ στο χέρι και έφυγε από την τραπεζαρία.

Ο Ζορδάμης ήθελε να πάει κάπου ήσυχα για να σκεφτεί, και το καλύτερο μέρος γι'αυτή τη δουλειά νόμιζε πως ήταν το δωμάτιό του.

Αλλά έκανε λάθος.

Ανοίγοντας την πόρτα βρήκε μέσα κάποιον να τον περιμένει.

Έναν άγνωστο άντρα ο οποίος στεκόταν μπροστά στη μπαλκονόπορτα. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, μακρύ πρόσωπο, και

μαλλιά καστανά που έπεφταν ώς τους ώμους. Φορούσε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, τα οποία επί του παρόντος έβγαλε, υπομειδιώντας.

«Κύριε Ζορδάμη, συγνώμη αν σας ανησύχησα.»

Η φωνή του κάτι θύμιζε στον Ζορδάμη. *Αυτός που μου μίλησε χτες στον δίαυλο, μάλλον…* «Ποιος είσαι;» Έκλεισε την πόρτα με επιφύλαξη πίσω του.

«Δεν είμαι διαρρήκτης, όπως θα έχεις καταλάβει,» αποκρίθηκε ο άντρας, σταματώντας τον πληθυντικό. Δίπλωσε τα γυαλιά του και τα έκρυψε σε μια εσωτερική τσέπη της κοντής, καφετιάς καπαρντίνας του. Μέσα από την καπαρντίνα φαινόταν ένα λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά, και γκρίζο παντελόνι.

«Το υποψιαζόμουν αυτό,» είπε ο Ζορδάμης. «Έχουμε ξαναμιλήσει, ή είναι η ιδέα μου;»

«Δεν είναι η ιδέα σου.»

«Τι άλλο έχουμε, τότε, να πούμε; Και πώς μπήκες στο δωμάτιό μου; Διέρρηξες την κλειδαριά;»

Ο άντρας χαμογέλασε. «Θα έπρεπε να ξέρεις ότι έχουμε πολλά… μέσα στη διάθεσή μας. Δε χρειάζεται να διαρρηγνύουμε κλειδαριές – όχι πάντα, τουλάχιστον.»

«Τι άλλο έχουμε να πούμε, λοιπόν;» επέμεινε ο Ζορδάμης, παρατηρώντας τον άντρα όπως θα παρατηρούσε έναν απατεώνα – *που, κατά πάσα πιθανότητα, απατεώνας είναι, για νάναι ένας απ'αυτούς. Μικρός ή μεγάλος απατεώνας. Σεβάσμιος απατεώνας ή απατεώνας του δρόμου.*

«Με εκπλήσσει που κάνεις τέτοια ερώτηση. Ακόμα κι οι *τοίχοι* σε τούτο το ξενοδοχείο ψιθυρίζουν για εσένα και για το 'παράξενο' όχημά σου. Υπάρχει κίνδυνος να σε αποβάλουν από το ράλι, το ξέρεις;»

«Το… έχει πάρει τ'αφτί μου.»

Ο άντρας μειδίασε αχνά με το αστείο του˙ αλλά γρήγορα το μειδίαμα χάθηκε απ'το πρόσωπό του. «Και τι σκοπεύεις να κάνεις γι'αυτό;»

«Οι κατηγορίες εναντίον μου είναι υπερβολικές!» είπε αμέσως ο Ζορδάμης. «Δεν έχω κάνει καμια παράβαση, και το όχημά μου έχει ελεγχθεί πολλές φορές. –Αλλά δεν ξέρω γιατί θα έπρεπε να εξηγούμαι σ'εσένα, όταν ούτε καν το όνομά σου δεν γνωρίζω!»

«Γνωρίζεις, όμως, από ποιους έρχομαι. Κι αν το όνομά μου θα σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα, Σερφάντης ονομάζομαι.»

Σερφάντης χωρίς επώνυμο, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Το *Σερφάντης* δεν ήταν και τόσο σπάνιο όνομα στη Σεργήλη. Υπήρχαν χιλιάδες άντρες που τους έλεγαν Σερφάντη, και χιλιάδες γυναίκες που τις έλεγαν Σερφάντια. «Είμαι, πάντως, βέβαιος ότι εσύ έχεις περισσότερες πληροφορίες για εμένα απ'ό,τι εγώ για εσένα.»

Ο Σερφάντης μόρφασε. «Μην το λες… Όπως και νάχει, όμως. Νομίζεις ότι *δεν* θα αποβληθείς από το ράλι;»

«Γιατί ρωτάς; Σκέφτεσαι αν πρέπει να με καθαρίσετε από τώρα;»

Ο Σερφάντης γέλασε. «Εγώ μόνο ότι χρωστάς ξέρω˙ δεν είμαι εκτελεστής. Αντιθέτως, είμαι εδώ για να σε βοηθήσω, αν χρειάζεσαι βοήθεια. Προτιμούμε να πάρουμε τα λεφτά μας από εσένα παρά να σε κάνουμε παράδειγμα προς αποφυγή για άλλους που ίσως να θέλουν να μας προδώσουν–»

«Η πρόθεσή μου δεν ήταν ποτέ να σας προδώσω! Απλώς τελευταία δεν είχα λεφτά!»

«Δεν το αμφιβάλλουμε. Ωστόσο, ο χρόνος σου τελειώνει. Και σε ρωτάω, Ζορδάμη: Χρειάζεσαι τη βοήθειά μου ή όχι;»

«Τι είδους βοήθεια μπορείς να προσφέρεις;» είπε ο Ζορδάμης, επιφυλακτικά. Δεν ήθελε να χρωστά κι άλλες χάρες σ'αυτούς τους απατεώνες.

«Θα μπορούσα να… επηρεάσω τους υπεύθυνους για να μη σε αποβάλουν. Αν αυτό που έχεις κάνει δεν είναι τίποτα το ακραίο.»

«*Ακραίο;* Δεν είναι καν παράβαση! Μέσα στη Σίγμα-Οκτώ, την ενδοδιάσταση, έπεσα από τον εναέριο δρόμο εξαιτίας της σκευωρίας του Καλλέργη και των συνωμοτών του, και κατάφερα πάλι να πηδήσω επάνω στον εναέριο δρόμο–»

«–με αποτέλεσμα η σκιώδης ύλη να θρυμματιστεί. Ναι, το έχω μάθει. Εκείνο, όμως, που λένε επίσης είναι ότι κάτι συμβαίνει με το όχημά σου. Ότι, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα μπορούσες να κάνεις τέτοιο άλμα. Και ότι στον αγώνα έχεις κάνει κι άλλα παρόμοια κόλπα.»

«Το όχημά μου έχει ελεγχθεί από μάγους, πολλές φορές,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Ποτέ δεν βρήκαν λόγο να το αποκλείσουν από τον αγώνα.»

«Αυτό δεν απαντά στο ερώτημά μου.»

«Και ποιο είναι το ερώτημά σου;»

«Είναι το όχημά σου πειραγμένο, Ζορδάμη, ή όχι;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «δεν είναι δουλειά σου να το ξέρεις, ακόμα κι αν ισχύει.»

«*Είναι* δουλειά μου, αν θέλεις να σε βοηθήσω.»

«Οι υπεύθυνοι του ράλι, αν αποφασίσουν να με αποβάλουν, δεν θα με αποβάλουν επειδή βρέθηκε πως το όχημά μου είναι πειραγμένο – γι’αυτό να είσαι σίγουρος.»

«Εξακολουθώ να περιμένω μια απάντηση,» είπε επίμονα ο Σερφάντης, ατενίζοντάς τον διαπεραστικά.

«Το όχημα μου δεν είναι πειραγμένο,» δήλωσε σταθερά ο Ζορδάμης. «Καλώς;»

«Πολύ καλά, κύριε Ζορδάμη.» Ο Σερφάντης έβγαλε τα μαύρα γυαλιά από την καπαρντίνα του, τα ξεδίπλωσε, και τα φόρεσε. «Ελπίζω να μη μας λέτε ψέματα.»

«Θα με βοηθήσεις, λοιπόν, ή όχι;»

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» αποκρίθηκε ο Σερφάντης, περνώντας από δίπλα του και βγαίνοντας από το δωμάτιο.

Οι υπεύθυνοι του ράλι κάλεσαν τους ραλίστες μετά το μεσημέρι, και εκείνοι συγκεντρώθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου. Αυτή τη φορά ήταν και η Ελοντί εδώ. Μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι· δεν ζαλιζόταν πλέον. Αν και δεν θα ήθελε να κάνει απότομες κινήσεις. Ο Φοίνικας ήταν, φυσικά, κοντά της, κι έμοιαζε έτοιμος να της προσφέρει οποιαδήποτε βοήθεια μπορεί να χρειαζόταν.

Κάθισαν σε δύο από τις ενδιάμεσες θέσεις που βρίσκονταν αντίκρυ στο βάθρο των υπεύθυνων του ράλι.

Η Καλλιόπη τούς είδε πάνω από τον ώμο της, και είπε στον Ζορδάμη, χαμηλόφωνα: «Μπορείς να πάψεις ν’ανησυχείς τώρα για την τραγουδίστριά σου…»

Ο Ζορδάμης στράφηκε για να κοιτάξει κι εκείνος την Ελοντί, και μετά είπε στην Καλλιόπη: «Ποτέ δε σταματάς, ε;»

Εκείνη μειδίασε λιγάκι στραβά, αλλά δεν μίλησε.

Όταν όλοι οι ραλίστες βρίσκονταν στην αίθουσα, οι τέσσερις υπεύθυνοι του ράλι στη Μέλβερηθ δήλωσαν πως δεν είχαν πάρει ακόμα καμία απόφαση αλλά ήθελαν να μιλήσουν μαζί τους ξανά, τώρα που εκείνοι ήταν ξεκούραστοι και, αναμφίβολα, πιο νηφάλιοι.

«Είστε πολλοί, ομολογουμένως,» είπε η χρυσόδερμη, καστανομάλλα γυναίκα με τα γυαλιά με τον μαύρο σκελετό, «αλλά θα θέλαμε να μας μιλήσετε ένας-ένας, στη σειρά. Να μας πείτε ποιες οι απόψεις σας γι'αυτά που συνέβησαν. Κατά πρώτον, σχετικά με τις ενέργειες του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου. Και κατά δεύτερον, σχετικά με τις κατηγορίες εναντίον των πέντε ραλιστών που ο κύριος Λιγνόρρυγχος ισχυρίζεται ότι συνωμότησαν εναντίον του – του Καλλέργη Βάρντενλοφ, του Ζύρου Κερμένη, της Άλβας Σιριφάνδης, της Ευγενίας Πυρρόχρωμης, και του Άνθιμου Νίλεντριφ.

»Θα αρχίσουμε από εσάς,» συνέχισε η γυναίκα δείχνοντας τον Βαλέριο Ανάερο, στο δεξί άκρο της πρώτης σειράς. «Πείτε μας τι νομίζετε, κύριε Ανάερε.»

Εκείνος απάντησε, και μετά απ'αυτόν μίλησε η Χοαρκίδα Εύψυχη, και, ο ένας κατόπιν του άλλου, όλοι οι ραλίστες – συμπεριλαμβανομένων των πέντε συνωμοτών και του Ζορδάμη. Οι περισσότεροι συμφωνούσαν ότι κάτι περίεργο φαινόταν να συμβαίνει με το όχημα του Ζορδάμη, ωστόσο παραδέχονταν ότι, αν κάποιος μπορούσε να πηδήσει πάλι επάνω στον εναέριο δρόμο, λογικά θα το έκανε. Οι ζημιές εξαιτίας αυτού του άλματος δεν μπορεί να ήταν εσκεμμένες. Επίσης, πολλοί είχαν δει τον Καλλέργη και τους άλλους τέσσερις να ενεργούν συγχρονισμένα. Αυτό δεν σήμαινε, βέβαια, πως είχαν στόχο τον Ζορδάμη, αλλά φαινόταν να συνεργάζονται για κάποιο λόγο. Οι ίδιοι το αρνήθηκαν· είπαν ότι ήταν σύμπτωση. Και ο Καλλέργης κατηγόρησε ξανά τον Ζορδάμη ότι εσκεμμένα είχε σταματήσει το όχημα του για να τον χτυπήσει. Πρόσθεσε, δε, πως ήταν παραφυσικό το γεγονός ότι το όχημα του Ζορδάμη δεν είχε πάθει σχεδόν καθόλου ζημιές από την πτώση από τον εναέριο δρόμο. Ο Ζορδάμης απάντησε σ'αυτό ότι ήταν απλά τυχερός («Ίσως η Λόρκη να με συμπαθεί πιο πολύ από τον Καλλέργη. Δε φταίω εγώ.»), και τόνισε ξανά ότι *δεν* είχε σταματήσει επίτηδες για να χτυπήσει το όχημα του Καλλέργη. «Ποιος άλλος εκτός από τους πέντε συνωμότες ισχυρίζεται ότι έκανα κάτι τέτοιο, άλλωστε;»

«Ποιος άλλος σε είδε να το κάνεις από τόσο κοντά;» αντιγύρισε η Ευγενία Πυρρόχρωμη, αλλά οι υπεύθυνοι τής είπαν να μη διακόπτει τώρα που μιλούσε ο κύριος Λιγνόρρυγχος.

Όταν όλοι οι ραλίστες είχαν εκφράσει τη γνώμη τους, η χρυσόδερμη γυναίκα με τα γυαλιά είπε: «Σας έχουμε ηχογραφήσει. Θα σας ακούσουμε ξανά, ίσως, και αύριο θα σας ανακοινώσουμε την απόφασή μας. Τα οχήματά σας, από σήμερα, θα είναι κλειδωμένα στο γκαράζ. Απαγορεύεται να τα πλησιάσετε.»

«Δεν έχουν τελειώσει ακόμα οι επισκευές!» είπε η Αμαλία.

«Θα τελειώσουν,» τη διαβεβαίωσε η υπεύθυνη, «και θα γίνουν όλοι οι απαραίτητοι έλεγχοι. Αν θέλετε οπωσδήποτε να πάτε στο όχημά σας για τις επισκευές, θα πρέπει πρώτα να επικοινωνήσετε μαζί μας.»

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό του μαζί με την Καλλιόπη, ο Ζορδάμης συνάντησε εκεί τον Σερφάντη ξανά, αλλά καθισμένο στην καρέκλα τώρα.

Η Καλλιόπη ξαφνιάστηκε.

Ο Ζορδάμης, φυσικά, όχι. «Τι θα γίνει; Κάθε φορά, εδώ θα σε βρίσκω;»

«Δεν έκανες καλά που μου είπες ψέματα,» είπε ο Σερφάντης χωρίς να σηκωθεί. Ήταν ντυμένος όπως και πριν, αλλά δεν φορούσε τα μαύρα γυαλιά του. Τα γαλανά μάτια του ήταν διαπεραστικά.

«Ψέματα; Τι εννοείς;»

«Ποιος είν' αυτός, Ζορδάμη;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Ένας από τους φίλους μας.»

Ο Σερφάντης σηκώθηκε από την καρέκλα. «Εσύ πρέπει να είσαι η Καλλιόπη, η συνοδηγός…»

«Κι εσύ ποιος είσαι;»

«Σερφάντη με λένε. Προφανώς, ο Ζορδάμης δεν σου μίλησε για την προηγούμενή μας συνάντηση…»

«Τι θέλεις πάλι εδώ;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Μου είπες ψέματα, και ρωτάς τι θέλω πάλι εδώ;»

«Δεν καταλαβαίνω πού προσπαθείς να καταλήξεις.»

«Το όχημά σου είναι πειραγμένο, Ζορδάμη!» είπε ο Σερφάντης.
«Δεν ξέρεις τι λες–»
«Στην Άκρη, δεν το έλεγξαν μόνο μάγοι και τεχνικοί. Το οδήγησε και κάποιος–»
«Αλλά τίποτα το παραβατικό δεν διαπιστώθηκε!»
«Έτσι νομίζεις;» είπε ο Σερφάντης. «Το όχημά σου συνέχιζε να επιταχύνει πέρα από τα όρια του χιλιομετρητή. Έδινε την εντύπωση ότι μπορούσε να επιταχύνει επ'άπειρον!»
Θεοί! σκέφτηκε ο Ζορδάμης. *Δεν ήταν, τελικά, ο* Ρέσ'κρικ'κεκ *που τους κορόιδεψε!* Τι είχε συμβεί, τότε; Πώς...;
«Δεν έχεις τίποτα να πεις γι'αυτό;» ρώτησε ο Σερφάντης.
Η Καλλιόπη κοίταξε τον Ζορδάμη με γουρλωμένα μάτια. Εκείνος αποκρίθηκε στον Σερφάντη: «Οι υπεύθυνοι στην Άκρη–»
«Δεν έμαθαν ποτέ τι ανακάλυψε ο οδηγός. Γιατί ήταν δικός μας άνθρωπος.»
Ο Ζορδάμης ξεροκατάπιε. *Οι γαμημένοι. Έχουν τα πλοκάμια τους απλωμένα παντού;*
«Μην ξεχνάς,» του είπε ο Σερφάντης, «πώς ετούτο το ράλι χρηματοδοτήθηκε, εν μέρει, και από εμάς. Έχουμε ανθρώπους μας εδώ.»
Ο Ζορδάμης δεν ήξερε ότι το ράλι είχε χρηματοδοτηθεί εν μέρει και από αυτούς· πρώτη φορά το άκουγε. Αλλά δεν έπρεπε να εκπλήσσεται, βέβαια· αυτοί σπάνια δήλωναν την παρουσία τους. Δεν έβλεπες το όνομα τους μέσα στα ονόματα των χορηγών.
«Σε καλύψαμε, Ζορδάμη, επειδή *θέλουμε* να νικήσεις. Αλλά μη νομίζεις ότι θα σε καλύπτουμε συνέχεια. Και μην κάνεις το λάθος να πιστεύεις ότι *μπορούμε* να σε καλύπτουμε συνέχεια. Δεν είμαστε παντοδύναμοι.»
«Δεν ήξερα ότι...» ψέλλισε ο Ζορδάμης.
«Τόσο ανόητος νόμιζες ότι ήταν ο άνθρωπος που οδήγησε το όχημά σου;»
Ο Ζορδάμης καθάρισε τον λαιμό του. «Υπέθεσα ότι θα φοβήθηκε να επιταχύνει τόσο πολύ,» είπε, αν και καταλάβαινε ότι η απάντηση αυτή ακουγόταν λιγάκι απλοϊκή.
Ο Σερφάντης τον ατένισε με δυσπιστία. Ύστερα ρώτησε: «Τι συμβαίνει με το όχημά σου; Τι έχεις κάνει που δεν μπορεί να εντοπιστεί

ούτε από Τεχνομαθείς μάγους;» Και μειδίασε συνωμοτικά. «Είναι, αναμφίβολα, μια πολύ… αξιόλογη απάτη· αυτό οφείλω να το παραδεχτώ.»

«Θα προτιμούσα να το κρατήσω ως επαγγελματικό μυστικό.»

Η όψη του Σερφάντη αγρίεψε, και η Καλλιόπη, που τόση ώρα στεκόταν πλάι στον Ζορδάμη νιώθοντας πολύ μουδιασμένη για να μιλήσει ή ακόμα και να σκεφτεί, τώρα νόμιζε ότι Σερφάντης ίσως να τραβούσε κάποιο όπλο μέσα από την καπαρντίνα του για να τους απειλήσει.

Ωστόσο, εκείνος απλά είπε: «Θεώρησέ το μέρος της πληρωμής που μας χρωστάς.»

«Ας μη μπλέκουμε τα πράγματα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, παράτολμα όπως συνήθιζε. «Το πώς θα νικήσω το ράλι δεν σας αφορά. Τα χρήματα θα σας τα δώσω, κι εκεί το θέμα τελειώνει.»

«Η θέση που βρίσκεσαι είναι μειονεκτική, Ζορδάμη. Μην πιέζεις την τύχη σου, γιατί ούτε η Λόρκη δεν θα μπορεί να σε σώσει από εμάς αν μας εξοργίσεις. Και μη νομίζεις ότι αναφέρομαι στον εαυτό μου–»

«Γνωρίζω σε τι αναφέρεσαι. Αλλά δεν πρόκειται να σου πω τίποτα περισσότερο για το όχημά μου.»

«Συνεχίζεις, ωστόσο, να ζητάς τη βοήθειά μου…» είπε απειλητικά ο Σερφάντης, και η όψη του εξακολουθούσε να είναι άγρια.

Γιατί δεν του λες; απόρησε η Καλλιόπη. *Τι νόημα έχει τώρα να το κρύβεις; Έχουν καταλάβει τι συμβαίνει!* Τους φοβόταν, αν και γνώριζε πως η ίδια δεν κινδύνευε από αυτούς. Όχι άμεσα, τουλάχιστον. Όχι όπως ο Ζορδάμης.

«Το όφελος από τη βοήθειά σου,» είπε ο Ζορδάμης, «είναι αμοιβαίο. Επιπλέον, δεν είναι σίγουρο πως θα τη χρειαστώ. Δεν έχω κάνει καμία παράβαση.»

«Αν θέλουμε, μπορούμε να φροντίσουμε από εδώ και στο εξής να φτάνεις σ'όλα τα σημεία ελέγχου τριακοστός!»

«Μη με απειλείς, γιατί απειλείς και τον εαυτό σου μαζί!» του είπε ο Ζορδάμης, οργισμένος μ'αυτόν και με τους συνεργάτες του. Τον περνούσαν για τόσο ηλίθιο; Ή για τόσο φοβισμένο; Θα τους έδινε ό,τι τους χρωστούσε αλλά δεν θα δεχόταν να του φέρονται έτσι – όχι, τουλάχιστον, μέχρι που ν'αποφάσιζαν ότι το μόνο που μπορούσαν να κάνουν μαζί του ήταν να τον ξεπαστρέψουν.

«Πρόσεχε, Ζορδάμη,» είπε ο Σερφάντης. «Το παρατραβάς. Θα σε ρωτήσω ακόμα μία φορά, και περιμένω απάντηση: Τι συμβαίνει με το όχημά σου;»

Πες του, ανόητε! σκέφτηκε η Καλλιόπη.

«Τίποτα απολύτως,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, πεισματικά.

Η Καλλιόπη έκανε τότε να μιλήσει. «Ένας δ–» άρχισε να λέει· αλλά ο Ζορδάμης – ξέροντάς την για δειλή σε τέτοιες περιπτώσεις – περίμενε τέτοια αντίδραση από αυτήν, κι αμέσως την άρπαξε, καθώς στεκόταν δίπλα του, και της έκλεισε με το ένα χέρι το στόμα. «*Μμμμ!*»

«Η συνοδηγός σου είναι, νομίζω, πιο συνετή,» σχολίασε ο Σερφάντης.

«Φύγε από δω,» είπε ο Ζορδάμης άγρια. «Η κουβέντα μας τελείωσε. Τα λεφτά σας θα τα πάρετε, όπως σας έχω υποσχεθεί. Αλλά αυτό δεν έχει καμία σχέση με το όχημά μου, ή πώς σκοπεύω να νικήσω τον αγώνα.»

«Κρίμα. Το όχημά σου θα μας ενδιέφερε, πολύ. Ξανασκέψου το. Υπάρχει χρόνος.»

Και με τούτα τα λόγια, ο Σερφάντης πήγε στην πόρτα του δωματίου κι ανοίγοντάς την έφυγε.

Η Καλλιόπη κοπάνησε με τον αγκώνα της τον Ζορδάμη στην κοιλιά. «Ανόητε!» φώναξε. «Τι – τι προσπαθείς ν'αποδείξεις; Τι νόημα έχει να τους–;» Ο Ζορδάμης έκανε πάλι ν'αρπάξει το στόμα της, αλλά εκείνη χτύπησε το χέρι του δυνατά. «Το ξέρουν ήδη· δε βλέπεις;»

Ο Ζορδάμης τής έγνεψε να μη μιλά. Και πλησιάζοντάς την πόρτα την άνοιξε ελάχιστα, κοιτάζοντας από τη σχισμάδα. Ο Σερφάντης δεν φαινόταν πουθενά στον διάδρομο.

Ο Ζορδάμης έκλεισε πάλι την πόρτα και στράφηκε στην Καλλιόπη.

«Δε μας κρυφακούει, έτσι;» είπε εκείνη, συνοφρυωμένη.

Ο Ζορδάμης κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Γιατί δεν του το είπες;»

«Μπορεί, όμως, να έχει βάλει κοριό εδώ μέσα. Πρόσεχε, οπότε, τι λες.»

«Μα, γιατί δεν του το είπες;»

Ο Ζορδάμης άρχισε να κοιτάζει κάτω και γύρω από τα λιγοστά έπιπλα του δωματίου.

Η Καλλιόπη αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος και περιμένοντας.

Ο Ζορδάμης δεν βρήκε, τελικά, τίποτα που να του φαίνεται ύποπτο. Και απάντησε στη συνοδηγό του: «Δεν του το είπα γιατί δεν τον αφορά, Καλλιόπη. Είναι *δική μου* δουλειά τι κάνω με το όχημά μου, και κανενός άλλου!»

34

«Καλώς την,» είπε ο Ηλιόδρομος, καθώς η Ανθίνη έμπαινε στο δωμάτιό του ντυμένη για να πάνε να δειπνίσουν κάπου μέσα στη Μέλβερηθ, έξω από το ξενοδοχείο. Φορούσε ένα μακρύ, γαλανό φόρεμα με ψηλό γιακά και ανοίγματα στους ώμους και στο στήθος. Λευκά γάντια σκέπαζαν τα χέρια της, φτάνοντας ώς τον αγκώνα.

Ο Ηλιόδρομος ήταν επίσης ντυμένος για έξοδο: γκρίζο πουκάμισο με τα τρία επάνω κουμπιά ανοιχτά και τα μανίκια γυρισμένα λίγο πιο πάνω απ'τον καρπό· μαύρο γιλέκο με ασημένιο σιρίτι και γυαλιστερά κουμπιά· και μαύρο παντελόνι, φρεσκοσιδερωμένο (το είχε σιδερώσει πριν από λίγο). Το *β'ζάιλ* του ήταν κατενθουσιασμένο για την αποψινή έξοδο.

«Καλώς με,» είπε η Ανθίνη, και αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Φιλήθηκαν βαθιά. Μένοντας όρθιοι μέσα στο δωμάτιο, ακίνητοι εκτός από τα στόματά τους και τα χέρια του Ηλιόδρομου επάνω της.

Συνέχισαν έτσι για κάποια ώρα.

Ο Ηλιόδρομος κατέβασε, τελικά, το φερμουάρ στην πλάτη του φορέματός της. «Να πάμε για φαγητό;»

«Όχι.»

«Συμφωνώ.» Ο Ηλιόδρομος άνοιξε το κουμπί πίσω από τον αυχένα της – το μοναδικό κουμπί του φορέματος.

Τα ρούχα έφυγαν το ένα μετά το άλλο από πάνω τους, καταλήγοντας σε κουβάρια στο πάτωμα, μπερδεμένα με τα παπούτσια και τα εσώρουχά τους. Ξάπλωσαν στο κρεβάτι, συνεχίζοντας το παιχνίδι τους με τα φιλιά και τα χάδια. Και ο Ηλιόδρομος είδε μελανιές στο λευκόδερμο σώμα της Ανθίνης, από την πτώση της από τον εναέριο δρόμο της ενδοδιάστασης. Τις φίλησε όλες, μία-μία. «Πονάνε;» τη ρώτησε. «Όχι,» του απάντησε, γελώντας, και σκαρφαλώνοντας επάνω του φί-

λησε, μία-μία, τις δικές του μελανιές. «Πονάνε;» τον ρώτησε. «Όχι,» της απάντησε εκείνος, και η Ανθίνη έσκυψε και ρούφηξε δυνατά μια μελανιά στον δεξή ώμο του. «Αυτό πόνεσε,» διαμαρτυρήθηκε ο Ηλιόδρομος, και τσίμπησε το αριστερό της στήθος. Τη γύρισε ανάσκελα, απότομα, ενώ εκείνη γελούσε, και της έκλεισε το στόμα με τα χείλη του. Η Ανθίνη γάντζωσε τα πόδια της γύρω από τη μέση του, και μετά ήταν κι οι δυο τους πολύ απασχολημένοι για αρκετή ώρα, χαμένοι ο ένας στον άλλο. Ο Ηλιόδρομος νόμιζε ότι σε κάποια στιγμή άκουσε, πίσω από τις συγκρατημένες φωνές της Ανθίνης, το *β'ζάιλ* του να μουρμουρίζει κάτι, αλλά δεν έδωσε σημασία. Η γυναίκα από κάτω του ήταν πολύ πιο πραγματική από το πνεύμα της αγέννητης αδελφής του.

Όταν τελείωσαν, η Ανθίνη ρώτησε, ξέπνοη ακόμα: «Έχεις από εκείνο τον καπνό της διάστασής σου;»

«Τον *εσ'φέρπιχ*;»

«Ναι, αυτόν.»

«Θέλεις;»

«Ναι.»

Ο Ηλιόδρομος σηκώθηκε από το κρεβάτι, γέμισε με *εσ'φέρπιχ* την κοκάλινη πίπα του που ήταν λαξεμένη σαν βατράχι, την άναψε, κι αφού τράβηξε μια τζούρα, επέστρεψε στο κρεβάτι.

Η Ανθίνη πήρε την πίπα στα χέρια της και ρούφηξε καπνό, νιώθοντας να της καίει τον λαιμό και τη μύτη. «Μμμ!» έκανε γελώντας. «Είχα ξεχάσει ότι έκαιγε τόσο. Αλλά θα το συνηθίσω πάλι,» πρόσθεσε, και ρούφηξε κι άλλο.

«Μη ρουφάς τόσο γρήγ–» προσπάθησε να την προειδοποιήσει ο Ηλιόδρομος, αλλά εκείνη είχε ήδη αρχίσει να βήχει, γελώντας. Ο Ηλιόδρομος γέλασε επίσης, και πήρε την πίπα από τα χέρια της. «Θέλεις νερό;»

«Όχι· 'ντάξει είμαι,» έβηξε η Ανθίνη, και ξεροκατάπιε σταματώντας να βήχει. Καθάρισε τον λαιμό της, ηχηρά.

«Κρασί;»

«Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε για δείπνο…»

«Θέλεις να πάμε τώρα;»

«Όχι αμέσως.»

Ο Ηλιόδρομος τής έδωσε την πίπα και σηκώθηκε πάλι απ'το κρεβάτι για να φέρει ένα ποτήρι γεμάτο Σεργήλιο οίνο. «Δε σε ρώτησα πώς είναι η σκιώδης ύλη,» είπε.

Η Ανθίνη ύψωσε τα φρύδια της καθώς έπινε. «Αηδιαστική,» αποκρίθηκε.

«Σοβαρά;»

«Ναι. Είναι κολλώδης. Νόμιζα για ώρες ότι την είχα επάνω μου, παρότι είχα πλυθεί. Και η Αμαλία το ίδιο.»

«Αλλά δεν είναι βλαβερή…»

«Έτσι μας είπαν. Όμως ούτε κι εγώ νομίζω πως είναι. Ούτε καν σπυριά δεν έχω βγάλει, όπως θα βλέπεις.» Ήταν κι οι δυο τους ακόμα τελείως γυμνοί επάνω στο κρεβάτι, και η Ανθίνη κοίταξε το σώμα της. «Μόνο μελανιές έχω.»

Ο Ηλιόδρομος ήπιε μια γουλιά κρασί. «Να σε ρωτήσω κάτι άσχετο;»

«Δε χρειάζεται άδεια.» Η Ανθίνη πήρε μια τζούρα από την κοκάλινη πίπα.

«Εσύ και η Αμαλία ήσασταν στο ράλι όπου ο Ζορδάμης χρεώθηκε;»

Η Ανθίνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί ρωτάς;»

«Από περιέργεια. Μοιάζει απεγνωσμένος να κερδίσει για να ξεπληρώσει το χρέος του. Σύμφωνα μ'ό,τι λέει ο Καλλέργης, τουλάχιστον, και άλλοι ραλίστες.»

Η Ανθίνη ένευσε. «Ναι, ήμασταν σ'εκείνο το ράλι. Αλλά δεν ξέρω σε ποιους χρωστάει ο Ζορδάμης· πού να ξέρω;» Στο μυαλό της ήρθε η ατυχής συνάντησή της στα σοκάκια της Χαρπόβης μ'εκείνη την παράξενη γυναίκα και τον συνεργό της, και ρίγησε άθελά της. «Ούτε η Αμαλία ξέρει. Σας το είπαμε, δεν σας το είπαμε;» έκανε απότομα.

«Δεν… Αν νομίζεις ότι το λέω επειδή–»

«Συγνώμη,» τον διέκοψε η Ανθίνη αναστενάζοντας. «Δεν ήθελα να… Απλώς… Εκείνο που έγινε στη Χαρπόβη… το θυμήθηκα πάλι, και…» Μόρφασε. Πήρε ακόμα μια τζούρα καπνό, κι αισθάνθηκε τα ρουθούνια κι ο λαιμός της να φλέγονται. Οι δυσάρεστες αναμνήσεις έσβησαν. Πήρε γρήγορα το ποτήρι από το χέρι του Ηλιόδρομου και ήπιε κρασί. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Ζορδάμης έκανε παράβαση σοβαρή σ'εκείνο το ράλι. Δύο σοβαρές παραβάσεις, βασικά.»

«Δύο;»

«Ναι. Το ράλι γινόταν βόρεια της Κιρβόνης, και ο χορηγός είχε διαγράψει συγκεκριμένη διαδρομή για ν'ακολουθήσουμε. Απαγορευόταν να πας από άλλη μεριά. Και δεν ήταν και λογικό, άλλωστε˙ οι περιοχές ήταν επικίνδυνες. Από τη μια οι ακτές της θάλασσας, από την άλλη οι δασότοποι των Φέρνιλγκαν. Είναι άγριοι τόποι εκεί, Ηλιόδρομε.»

Ο Ηλιόδρομος ένευσε. «Το ξέρω.»

«Ο Ζορδάμης πρέπει κάπως να είχε μάθει, όμως, για κάποιο μονοπάτι. Ίσως να του το είχαν πει, ή να είχε κανέναν περίεργο χάρτη. Ακολούθησε αυτό το μονοπάτι, λοιπόν. Αλλά ο χορηγός του ράλι είχε ανθρώπους του εκεί οι οποίοι παρακολουθούσαν. Μάλλον υποπτευόταν ότι μπορεί κάποιος ραλίστας να πήγαινε από εκεί. Αυτή ήταν η πρώτη παράβαση του Ζορδάμη, και το πρόστιμο ήταν βαρύ.

»Αλλά έκανε και *δεύτερη* παράβαση. Βγαίνοντας πάλι στην κανονική διαδρομή συγκρούστηκε μ'έναν άλλο ραλίστα, πολύ άσχημα, και εκείνος – ο Ζορδάμης – έφταιγε. Ο άλλος ραλίστας πήγε στο νοσοκομείο μετά απ'αυτό.

»Οπότε, ο Ζορδάμης είχε τώρα να πληρώσει δύο μεγάλα πρόστιμα καθώς και επισκευές για το όχημά του. Κι έπρεπε να δεις πώς είχε γίνει το όχημά του, Ηλιόδρομε! Είχε καταφέρει να το *διαλύσει.* Ήταν λες κι είχε φάει την κλοτσιά της Λόρκης. Το πώς ακόμα προχωρούσε ήταν θαύμα, σίγουρα – αλλά πάντως δεν έτρεχε όπως τώρα˙ σε διαβεβαιώνω.»

«Δεν τραυματίστηκε ο Ζορδάμης;»

«Τραυματίστηκε. Και αυτός και η Καλλιόπη. Αλλά όχι σοβαρά.»

«Και μετά, τι έγινε;»

«Μετά, ο Ζορδάμης έπρεπε να πληρώσει το πρόστιμο και τα έξοδα για τις επισκευές του οχήματός του˙ κι απ'ό,τι κατάλαβα δεν έχει και πολλά λεφτά τελευταία.» Ανασήκωσε τον έναν ώμο καθώς στηριζόταν στον άλλο αγκώνα, γυρισμένη στο πλάι. «Παλαβός όπως είναι, τι περιμένεις;» μόρφασε.

Ο Ηλιόδρομος γέλασε˙ κι άκουσε το *β'ζάιλ* του να του ψιθυρίζει: *Δεν έχετε τίποτα πιο ενδιαφέρον να πείτε; Ή να κάνετε;* Εκείνος το αγνόησε.

«Ύστερα, όμως,» συνέχισε η Ανθίνη, «τα λεφτά ξαφνικά – ως εκ θαύματος – βρέθηκαν, και ο Ζορδάμης πλήρωσε για τα πάντα. Κάποιοι του τα δάνεισαν· όλοι οι ραλίστες το έλεγαν.»

«Δεν έπρεπε να πληρώσει και τον ραλίστα που χτύπησε;»

Η Ανθίνη ένευσε. «Ναι, ήταν κι αυτό μέσα στα έξοδά του, αλλιώς οι αρχές της Κιρβόνης θα τον συλλάμβαναν.»

«Μάλιστα…» είπε ο Ηλιόδρομος συλλογισμένα.

«Γιατί με ρώτησες τώρα για όλ' αυτά, όμως;»

«Από περιέργεια, σου είπα. Προσπαθώ να καταλάβω, πρώτον, με ποιους μπορεί να είναι μπλεγμένος ο Ζορδάμης και, δεύτερον, πώς έχει ενισχύσει το όχημά του όπως το έχει ενισχύσει.»

«Εσύ κι όλοι οι υπόλοιποι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους,» είπε η Ανθίνη.

«Απορώ που ο Καλλέργης δεν έχει ήδη ρωτήσει την Αμαλία τι ακριβώς έγινε σ'εκείνο το ράλι στην Κιρβόνη…»

«Νομίζεις ότι τον φίλο σου τον νοιάζει τι ακριβώς έγινε; Ξέρεις τι πραγματικά θέλει, δεν ξέρεις; Αφορμή έψαχνε.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ηλιόδρομος σμίγοντας τα χείλη, «το ξέρω…»

«Σου πρότεινε πάλι τίποτα περίεργο; Να του πεις ότι–»

«Όχι, δεν μου πρότεινε τίποτα. Ελπίζει πως οι υπεύθυνοι του ράλι θα αποβάλουν τον Ζορδάμη.»

«Να του πεις την επόμενη φορά να βάλει *μόνο* τον εαυτό του σε κίνδυνο, όχι κι εμάς! Όχι κι εσένα. Αν δεν είχε συνωμοτήσει με τους άλλους τέσσερις, όλ' αυτά δεν θα είχαν συμβεί, Ηλιόδρομε. Ούτε ο Ζορδάμης θα είχε αναγκαστεί να πηδήσει και να σπάσει τον εναέριο δρόμο, ούτε τίποτα.»

«Το ξέρω,» είπε ο Ηλιόδρομος.

Η Ανθίνη ρούφηξε καπνό. «Καλά να πάθει ο Ζύρος. Ας μη συμφωνούσε με τις μαλακίες του Καλλέργη!» Ο Ζύρος Κερμένης είχε σπάσει τον ώμο του, από την πτώση, και μάλλον δεν θα μπορούσε να συνεχίσει το ράλι. «Αλλά οι άλλοι δε φταίγαμε σε τίποτα. Ούτε εσύ! Είσαι *συνοδηγός του* και δεν σου είχε πει το παραμικρό!»

Ο Ηλιόδρομος δεν θέλησε να το σχολιάσει. Πήρε την πίπα από το χέρι της και ρούφηξε καπνό.

«Για εμάς τι λέει;» ρώτησε η Ανθίνη.

Προς στιγμή δεν την κατάλαβε. «Ε;»

«Για εσένα κι εμένα. Το ξέρει, δεν το ξέρει;»

«Το έχει καταλάβει· δεν του το έχω κρύψει. Αλλά δεν έχει πει τίποτα. Δεν τον αφορά, εξάλλου.» *Νομίζω, όμως, πως πιστεύει ότι με επηρεάζεις,* πρόσθεσε νοερά· *και η Αμαλία μέσω εσένα.* «Γιατί ρωτάς; Σου έχει πει εσένα κάτι η Αμαλία;»

Η Ανθίνη, ξαφνικά, γέλασε. «Κάνουμε σαν να είναι γονείς μας, ε;»

Ο Ηλιόδρομος μειδίασε, συμφωνώντας σιωπηλά ότι αυτή η κουβέντα ήταν ανόητη.

«Η Αμαλία σε συμπαθεί, βασικά,» του είπε η Ανθίνη. «Και μου έχει πει ότι είμαι τυχερή. Αλλά μην το πάρεις επάνω σου. Πάμε να φάμε, τώρα;»

Το πρωί, οι υπεύθυνοι συγκέντρωσαν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους για να τους ανακοινώσουν τι είχαν αποφασίσει, και νεκρική σιγή απλώθηκε όταν κι οι τέσσερις βρίσκονταν επάνω στο βάθρο μπροστά από τα καθίσματα.

Ο λευκόδερμος, μαυρομάλλης άντρας είπε: «Μετά από συζήτηση, και σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε, καταλήξαμε, κατά πρώτον, ότι ο κύριος Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος δεν μπορεί να αποβληθεί από το ράλι διότι δεν έκανε καμία παράβαση–»

«*Καμία παράβαση;*» φώναξε ο Καλλέργης καθώς πεταγόταν όρθιος. «Και μόνο το όχημά του είναι παράβαση!»

«Καθίστε κάτω, κύριε Βάρντενλοφ!» είπε η χρυσόδερμη, καστανομάλλα γυναίκα με τα γυαλιά. «Σας παρακαλώ! Καθίστε κάτω.»

Ο Καλλέργης κάθισε, αλλά το βλέμμα του έλεγε πως ήθελε να δείρει τους υπεύθυνους, πως θεωρούσε ότι εσκεμμένα κάλυπταν τον Ζορδάμη.

«Ο κύριος Λιγνόρρυγχος, όπως έλεγα,» συνέχισε ο μαυρομάλλης άντρας, «δεν έκανε καμία παράβαση. Το άλμα του δεν αποτελεί παράβαση, και ούτε έχουμε κάποιο στοιχείο που να μας αποδεικνύει ότι εσκεμμένα σταμάτησε για να χτυπήσει τον Καλλέργη Βάρντενλοφ.»

«Σας είπαμε ότι τον είδαμε, δεν σας το είπαμε;» παρενέβη η Ευγενία Πυρρόχρωμη.

«Και εσάς σας είδαν *πολλοί* άλλοι ραλίστες – σχεδόν όλοι, ουσιαστικά – να συνεργάζεστε φανερά. Επομένως, η μαρτυρία σας είναι αμφιλεγόμενη, στην καλύτερη περίπτωση. Και, δεδομένου ότι ήταν άκρως επικίνδυνο και για τον ίδιο τον κύριο Λιγνόρρυγχο να σταματήσει απότομα, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε τη μαρτυρία σας στοιχείο για να βγάλουμε συμπέρασμα.

»Η συνεργασία σας, όμως, δεν επιτρέπεται. Απαγορεύεται οι ραλίστες να συνεργάζονται εναντίον άλλων ραλιστών. Υπάρχει γραμμένο στους κανόνες του ράλι–»

«Δεν συνεργαζόμασταν,» δήλωσε η Ευγενία Πυρρόχρωμη διπλώνοντας τα χέρια της μπροστά της αλλά παραμένοντας καθισμένη, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο.

«Οι μαρτυρίες των υπόλοιπων σε άλλο συμπέρασμα μάς οδηγούν, κυρία Πυρρόχρωμη,» είπε ο υπεύθυνος του ράλι. «Ωστόσο, λόγω της χαοτικής κατάστασης που προκλήθηκε στη Σίγμα-Οκτώ, δεν θα σας επιβληθεί πρόστιμο. Δεν νομίζουμε ότι η συνεργασία σας διατάραξε την ομαλή ροή αυτής της διαδρομής. Θα ειδοποιήσουμε, όμως, τους υπεύθυνους στα επόμενα σημεία ελέγχου για τη συμπεριφορά σας˙ κι αν αυτό επαναληφθεί θα υπάρξουν σοβαρές κυρώσεις. Ίσως, ακόμα και αποβολές.»

«Δεν το πιστεύω!» φώναξε ο Καλλέργης χτυπώντας το χέρι του στο γόνατό του. «Έχετε κανένα λόγο να υποστηρίζετε τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο;»

«Δεν υποστηρίζουμε *κανέναν*, κύριε Βάρντενλοφ–»

«Τελείως διαφορετική εντύπωση δίνετε, όμως, κύριε – όπως κι αν σας λένε!»

Ένας άλλος από τους υπεύθυνους – αυτός με τα ξανθά μαλλιά και το μούσι – είπε: «Δεν υπάρχει τίποτα περαιτέρω για να συζητηθεί, κύριε Βάρντενλοφ. Η απόφαση πάρθηκε. Δεχτείτε την ή αποχωρήστε από το ράλι, αν νομίζετε.»

Ο Καλλέργης προτίμησε να μείνει σιωπηλός, αλλά η όψη του ήταν οργισμένη.

«Τώρα,» είπε η γυναίκα με τα γυαλιά, «θα σας ενημερώσουμε για την επόμενη διαδρομή. Προς την Κάρντλας. Τον χάρτη του ράλι τον έχετε και, όπως θα ξέρετε, είναι μια πολύ μεγάλη διαδρομή.» Πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα μπροστά της, και επάνω στην οθόνη πίσω από τους υπεύθυνους ένας χάρτης της διαδρομής παρουσιάστηκε. «Περνά μέσα από τις ερήμους,» συνέχισε η γυναίκα. «Και θα υπάρχουν παρατηρητές, αυτή τη φορά, να έχετε υπόψη σας. Αν κάποιος ακολουθήσει άλλο δρόμο, αν δεν μπει στην έρημο, θα τον δουν, και θα δεχτεί πρόστιμο.

»Θα πρέπει να κάνετε κάποιες στάσεις, φυσικά, γιατί μιλάμε για μια διαδρομή χιλίων εφτακοσίων χιλιομέτρων. Το πού και πότε θα σταματήσετε, εσείς το κανονίζετε. Στημένα εμπόδια δεν θα συναντήσετε παρά μόνο μέχρι την Ύγκρας. Από κει και πέρα, η έρημος αποτελεί εμπόδιο από μόνη της, νομίζουμε. Και να προσέχετε, γιατί οι νομάδες δεν έχουν ειδοποιηθεί για το ράλι.»

Ο Αρτέμιος Νιλμάνης ρώτησε: «Όταν βγούμε από την έρημο, πηγαίνοντας προς Νούλρηβ και προς Κάρντλας, θα συναντήσουμε στημένα εμπόδια;»

«Όχι,» απάντησε η γυναίκα. «Στημένα εμπόδια θα βρείτε μόνο μέχρι την Ύγκρας.»

«Έχετε ερωτήσεις;» ρώτησε ο ξανθομάλλης, μουσάτος άντρας.

«Ναι,» είπε ο Καλλέργης. «Πόσο σας πληρώνει ο Ζορδάμης για να τον υποστηρίζετε;»

Ύστερα από τη βαβούρα που προκάλεσε αυτό, οι υπεύθυνοι του ράλι δήλωσαν πως δεν υπήρχε τίποτε άλλο να συζητήσουν με τους ραλίστες, και καλά θα έκαναν όλοι να προσέχουν τη συμπεριφορά τους, μέσα στον αγώνα και έξω από τον αγώνα. Η διαδρομή προς Κάρντλας θα ξεκινούσε μεθαύριο, τα ξημερώματα, ώστε οι ραλίστες να έχουν χρόνο να αναπαυθούν, ύστερα από τις δυσκολίες στη Σίγμα-Οκτώ, και όλες οι ζημιές στα οχήματα να έχουν επιδιορθωθεί.

«Λένε ψέματα,» είπε ο Καλλέργης στον Ηλιόδρομο, όταν ήταν μόνοι τους, αργότερα, έξω από το ξενοδοχείο, βαδίζοντας στους δρόμους της Μέλβερηθ. Ο Ηλιόδρομος είχε επιμείνει να βγουν για να ηρεμήσει η κατάσταση. Όσο βρίσκονταν στην *Καρδιά της Πόλης,* ο Καλλέργης συνεχώς ήταν μπλεγμένος σε έντονη συζήτηση με άλλους ραλίστες. Κανέ-

νας δεν έμοιαζε να μπορεί να πάψει να σχολιάζει αυτά που είχαν συμβεί – εκτός από ελάχιστους, ίσως. Ο Ηλιόδρομος δεν είχε δει την Ελοντί Αλλόγνωμη να συμμετέχει˙ και, γενικά, του έμοιαζε πιο απόμακρη από άλλες φορές. Έλεγαν ότι είχε λιποθυμήσει φτάνοντας πρώτη στο σημείο ελέγχου, λίγο πριν από τον Ζορδάμη.

«Ο Ζορδάμης τούς έχει κάπως επηρεάσει,» συνέχισε ο Καλλέργης.

«Μη λες ανοησίες. Πώς να τους έχει επηρεάσει;»

«*Πώς;* Ρωτάς *πώς;* Δεν έχουμε διαπιστώσει ήδη ότι συνεργάζεται με κακοποιούς; Δεν επιτέθηκαν αυτοί οι κακοποιοί στην Ανθίνη; Δεν κυνήγησαν εμένα κι εσένα στην Αγκένροβ; Γιατί να μη μπορούν να επηρεάσουν και τους υπεύθυνους του ράλι;»

«Το παρατραβάς, ίσως…» *Όπως κάνεις συνέχεια σε τούτο το ράλι.*

«Δε νομίζω ότι το παρατραβάω καθόλου! Μάλιστα, αυτό πιθανώς να εξηγεί και γιατί δεν εντοπίζουν τίποτα με το όχημά του. Το *εντοπίζουν* – σιγά που οι μάγοι δεν μπορούν να το βρουν – αλλά έχουν εντολή να μην το ανακοινώσουν.»

«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να κατηγορήσεις έτσι ανοιχτά τους υπεύθυνους του ράλι…»

«Δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα, το ξέρω,» είπε ο Καλλέργης. «Τι κάνουμε, όμως, σ'αυτές τις περιπτώσεις, Ηλιόδρομε; Τι κάνουν οι ραλίστες της Σεργήλης όταν βλέπουν μια καταφανή αδικία να συμβαίνει; Ό,τι κάνουν και με τους τροχοφονιάδες!»

«Δεν είναι δυνατόν να…»

(Το *β'ζάιλ* τού Ηλιόδρομου γελούσε και του έλεγε: *Χαλασμός προβλέπω να γίνεται! Καταιγίδα θα εξαπολύσει ο φίλος σου ο Καλλέργης, όπως ο Σάμπρεοθ σηκώνει αμμοθύελλες στις ερήμους της διάστασής μας!*)

«Η δικαιοσύνη πρέπει να αποδοθεί από *εμάς*, Ηλιόδρομε! Από τους ραλίστες. Είναι περισσότερο *δικό μας* θέμα αυτό παρά των υπεύθυνων του ράλι! Τι νοιάζει τους υπεύθυνους στα σημεία ελέγχου για τη δικαιοσύνη; Πληρωμένοι είναι από τους χορηγούς˙ τη δουλειά τους κάνουν. Τους ενδιαφέρει αν ο Ζορδάμης θα νικήσει με άδικο τρόπο; Σημασία δεν δίνουν! Και τους χορηγούς το μόνο που τους νοιάζει είναι το ράλι να φέρει χρήματα στη Σεργήλη για να ορθοποδήσει οικονομικά μετά από τον πόλεμο.

»Εμείς, όμως, Ηλιόδρομε, εμείς ενδιαφερόμαστε για το ίδιο το ράλι! Δεν είναι έτσι; Μη μου πεις ότι δεν σ'ενδιαφέρει!»

«Δε λέω αυτό, Καλλέργη,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος, δυσανασχετώντας. «Αν δε μ'ενδιέφερε το ράλι δεν θα ήμουν συνοδηγός σου. Όλοι όσοι είμαστε εδώ μας αρέσουν οι αγώνες. Είναι ένα από τα πάθη μας. Αλλά...» Κόμπιασε. «Τι έχεις στο μυαλό σου; Όχι πάλι συμφωνίες και απάτες. Και όχι χωρίς να μου το πεις! Αν ήμουν άλλος συνοδηγός θα σε είχα παρατήσει και θα είχα φύγει–»

«Γνωριζόμαστε αρκετό καιρό, Ηλιόδρομε. Τώρα θα με πουλήσεις; Μέσα στο ρά–;»

«Δεν είπα ότι θα φύγω, αλλά ούτε εκτιμώ να μη μου λες τι σχεδιάζεις. Είδες πού καταλήξαμε μες στην ενδοδιάσταση!»

«Εξαιτίας του Ζορδάμη! Ο άνθρωπος είναι... είναι *χειρότερος*– το όχημά του είναι χειρότερο απ'ό,τι φανταζόμασταν όλοι!»

«Από δω και πέρα,» είπε έντονα ο Ηλιόδρομος, «θα μου λες τι σχεδιάζεις. Τα *πάντα.* Αλλιώς, την επόμενη φορά, βρες άλλο συνοδηγό, Καλλέργη. Μιλάω πολύ σοβαρά.»

Σταμάτησαν επάνω στον πεζόδρομο, αντικρίζοντας ο ένας τον άλλο, ενώ οχήματα περνούσαν παραδίπλα και ένας γρυποκαβαλάρης πετούσε από πάνω τους, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες.

Η όψη του Καλλέργη ήταν, αρχικά, άγρια˙ μετά, έγινε μπερδεμένη˙ μετά, μαλάκωσε. Αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Με συγχωρείς. Ήταν λάθος μου που σ'το έκρυψα.»

«Φυσικά και ήταν.»

Ο Καλλέργης έτεινε το χέρι του προς τον Ηλιόδρομο. «Από δω και πέρα, τέλος τα ψέματα. Το υπόσχομαι. Είσαι φίλος και συνοδηγός μου.»

Ο Ηλιόδρομος έσφιξε το χέρι του Καλλέργη, ρωτώντας: «Τι σχεδιάζεις, λοιπόν;»

«Τίποτα. Ακόμα.»

Η ησυχία φαινόταν αφύσικη στην Καλλιόπη. Ήταν μεσημέρι, και ελάχιστοι ραλίστες και συνοδηγοί βρίσκονταν στο εστιατόριο της *Καρδιάς*

της Πόλης όπου τα φαγητά και τα ποτά ήταν δωρεάν για όλους, πληρωμένα από τους χορηγούς του ράλι. Σαν κάτι να είχε συμβεί και οι πάντες να είχαν εξαφανιστεί. Η Καλλιόπη δεν γνώριζε τι μπορεί να ήταν αυτό, αλλά, δεδομένης της άγριας κατάστασης που επικρατούσε από τότε που τους μίλησαν οι τέσσερις υπεύθυνοι, αισθανόταν τις τρίχες της να ορθώνονται: αισθανόταν κάτι μέσα της να προσπαθεί να την προειδοποιήσει.

Γιατί τέτοια ερημιά; αναρωτήθηκε, κοιτάζοντας την τραπεζαρία γύρω από το τραπέζι της και του Ζορδάμη.

Εκείνος δεν έμοιαζε να έχει προσέξει τίποτα. Έτρωγε αμέριμνα και έπινε το κρασί του. Ήταν ικανοποιημένος που οι υπεύθυνοι είχαν αποφανθεί υπέρ του και θα μπορούσε να συνεχίσει το ράλι χωρίς προβλήματα. Είχε, καταφανώς, φύγει ένα βάρος από πάνω του. *Σα να είναι μικρός. Έφηβος. Όπως πάντα,* σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Δεν παρατηρεί τίποτα πέρα από τον ενθουσιασμό του.* Και ήταν προφανές ότι μετά το φαγητό είχε στο μυαλό του ερωτικά παιχνίδια. Αφότου είχαν βγει από εκείνη την αίθουσα με τους υπεύθυνους και τους άλλους ραλίστες, συνεχώς ύποπτα πράγματα τής ψιθύριζε, φιλώντας τ'αφτιά της, και τα χέρια του περιφέρονταν γύρω από τη μέση και τους μηρούς της. Η Καλλιόπη, που ήταν επίσης σε καλή διάθεση, τα έβρισκε όλα αυτά ευχάριστα.

Αλλά τώρα η διάθεσή της είχε αλλάξει.

Η ησυχία στην τραπεζαρία ήταν αφύσικη. Είτε ήταν εξοργισμένοι από την απόφαση των υπεύθυνων είτε όχι, οι άλλοι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους έπρεπε κανονικά να ήταν εδώ. Ή, αν όχι όλοι – ποτέ δεν ήταν όλοι – τουλάχιστον πάρα πολλοί. Η Καλλιόπη αυτούς που έβλεπε μπορούσε να τους μετρήσει στα δάχτυλα των χεριών της. Οχτώ άνθρωποι, στο σύνολό τους. Τι είχαν γίνει οι υπόλοιποι; *Κάτι συμβαίνει.*

Κάτι που έχει σχέση μ'εμάς; Τα βλέμματα που τους έριχναν οι άλλοι ραλίστες, μετά από τη συνάντηση με τους υπεύθυνους, δεν της άρεσαν καθόλου τότε˙ και τώρα, που τα θυμόταν, δεν της άρεσαν ακόμα περισσότερο.

Ο Ζορδάμης γιατί δεν φαινόταν να δίνει *καμία* σημασία; *Πρέπει να ήταν πιο πολύ πιεσμένος απ'ό,τι νόμιζα, και τώρα του μοιάζει σαν όλη η*

ευτυχία στη Σεργήλη να τον έχει τυλίξει. Η Καλλιόπη ήταν στα πρόθυρα να του πει *Ξύπνα, ανόητε! Δε βλέπεις; Κάτι δεν πάει καλά!*

«Γιατί δεν τρως;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης, ύστερα από μια γουλιά κρασί. «Θα χρειαστείς δυνάμεις.» Το χέρι του άγγιξε το γόνατό της κάτω απ'το τραπέζι, και η Καλλιόπη αισθάνθηκε ένα γλυκό κύμα θερμότητας να σκαρφαλώνει στον μηρό της, διεγείροντάς την. Παρά το κακό προαίσθημά της, ο Ζορδάμης ασκούσε ακόμα την ίδια μαγεία επάνω της.

Του χαμογέλασε. «Δεν πεινάω και τόσο.» Ήπιε κι εκείνη μια γουλιά από το κρασί της. Δεν είπε τίποτα για την αφύσικη ερημιά που επικρατούσε στην τραπεζαρία, και δεν ήξερε ακριβώς γιατί δίσταζε. Για να μην του χαλάσει τη διάθεση, άραγε; Ή επειδή δεν ήταν σίγουρη ότι η ησυχία προμήνυε όντως κάτι άσχημο;

«Φάε με το ζόρι.»

Η Καλλιόπη γέλασε. «Σκάσε,» είπε. «Χτες το πρωί, *εγώ* σου έλεγα να φας κι εσύ δεν έτρωγες τίποτα. Επίτηδες το κάνεις τώρα;»

«Τότε υπήρχε λόγος.»

Και τώρα υπάρχει· δεν τον βλέπεις; Ακόμα, όμως, δεν έλεγε τίποτα. Έτριψε το πόδι της επάνω στην κνήμη του.

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Θέλεις να σε ταΐσω;»

Η Καλλιόπη γέλασε ξανά. «Αργότερα, ίσως.»

«Γι'αυτό δεν τρως, ε;»

«Διαβάζεις πάλι το μυαλό μου…»

Η Καλλιόπη είδε τότε τον Ισίδωρο, τον συνοδηγό του Βαλέριου Ανάερου, να μπαίνει στο εστιατόριο και να ρίχνει μια γρήγορη ματιά ολόγυρα μέχρι να εντοπίσει τον ραλίστα του, ο οποίος καθόταν σ'ένα τραπέζι όχι και τόσο κοντά σ'αυτό της Καλλιόπης και του Ζορδάμη διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα κι έχοντας φαγητό και μια μπίρα μπροστά του.

Ο Ισίδωρος τον πλησίασε βιαστικά και, σκύβοντας, ψιθύρισε, επίσης βιαστικά, κάτι στ'αφτί του. Ο Βαλέριος συνοφρυώθηκε, και τα χείλη του κινήθηκαν – αλλά η Καλλιόπη δεν μπόρεσε να καταλάβει τι είπε. Ο Ισίδωρος αποκρίθηκε, ψιθυριστά όπως πριν, σκυμμένος. Ο Βαλέριος έκλεισε το μυθιστόρημα και σηκώθηκε από το τραπέζι. Φόρεσε το πα-

νωφόρι του, έβαλε το βιβλίο σε μια τσέπη, και ακολούθησε τον Ισίδωρο έξω από την τραπεζαρία.

Η Καλλιόπη είχε πάλι – πολύ έντονη – εκείνη την αίσθηση ότι κάτι σημαντικό συνέβαινε, κάτι κρυμμένο – εσκεμμένα, ίσως – από την ίδια και τον Ζορδάμη.

Ήπιε μια γουλιά κρασί και είπε: «Συγνώμη λίγο,» καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι. Ο Ζορδάμης δεν τη ρώτησε πού πήγαινε, μάλλον υποθέτοντας ότι κατευθυνόταν προς την τουαλέτα.

Η Καλλιόπη βγήκε από την τραπεζαρία ελπίζοντας ο Βαλέριος και ο Ισίδωρος να μην είχαν εξαφανιστεί. Τους είδε να στρίβουν και τους ακολούθησε, διατηρώντας μια κάποια απόσταση για να μην την προσέξουν.

Ο ραλίστας και ο συνοδηγός του έφτασαν στη ρεσεψιόν, πλησίασαν έναν ανελκυστήρα του ξενοδοχείου, και μπήκαν. Η αυτόματη πόρτα έκλεισε πίσω τους.

Η Καλλιόπη ζύγωσε τον ίδιο ανελκυστήρα, κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη που έδειχνε τους ορόφους που ο θάλαμος ανέβαινε. Ολοένα και πιο πάνω…

Με τις άκριες των ματιών της, προσπάθησε να δει αν κάποιος την ατένιζε ύποπτα. Αλλά κανένας δεν ασχολιόταν μαζί της. Ο άντρας πίσω από το γραφείο της ρεσεψιόν μιλούσε με τρεις ταξιδιώτες, και οι μισθοφόροι φύλακες στην είσοδο φαινόταν ν'ανταλλάσσουν ένα αστείο καθώς χαμογελούσαν.

Ο ανελκυστήρας έφτασε στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου, και σταμάτησε.

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. Δε νόμιζε ότι ο Βαλέριος ή ο Ισίδωρος έμεναν τόσο ψηλά. Κανένας από τους ραλίστες ή τους συνοδηγούς δεν έμενε τόσο ψηλά. *Τι πάνε να κάνουν εκεί, τότε;*

Η Καλλιόπη κάλεσε τον ανελκυστήρα κάτω, και μόλις η πόρτα άνοιξε μπροστά της μπήκε στον άδειο θάλαμο και πάτησε το πλήκτρο για τον τελευταίο όροφο.

Προς στιγμή, αναρωτήθηκε μήπως υπήρχε κίνδυνος εκεί όπου πήγαινε. Μετά, όμως, λογίκεψε τον εαυτό της. Τι κίνδυνος να υπήρχε; Μέσα σ'ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Μέλβερηθ βρισκόταν! Αν ο Βαλέριος και ο Ισίδωρος την έβλεπαν και τη ρωτούσαν τι έκανε εκεί, θα τους

έλεγε ότι έκανε βόλτα. Ο τελευταίος όροφος της *Καρδιάς της Πόλης* δεν ήταν απαγορευμένος χώρος!

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε, φτάνοντας στον προορισμό του. Η πόρτα άνοιξε αυτόματα. Η Καλλιόπη είδε έναν διάδρομο, άδειο, με πόρτες δεξιά κι αριστερά – έναν συνηθισμένο διάδρομο ξενοδοχείου. Ο Βαλέριος και ο Ισίδωρος δεν φαίνονταν πουθενά.

Βγήκε από τον ανελκυστήρα.

Ησυχία παντού. Αισθάνθηκε πάλι τις τρίχες της να ορθώνονται. *Φύγε από δω – τώρα!* την παρότρυνε μια φοβισμένη φωνή μέσα στο μυαλό της· αλλά η Καλλιόπη την παραμέρισε. Σίγουρα, δεν υπήρχε κίνδυνος.

Είδε πως η έξοδος αυτού του ανελκυστήρα δεν βρισκόταν μακριά από κάποιες σκάλες που ανέβαιναν. Που, μάλλον, πήγαιναν στην οροφή του ξενοδοχείου. Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. *Λες να...; Αλλά γιατί;*

Πλησίασε τα σκαλοπάτια και, προσέχοντας να μην κάνει θόρυβο, πατώντας με τις μύτες των ποδιών της ώστε να μην ακουμπάνε τα τακούνια της, ανέβηκε. Βρέθηκε σ’έναν μικρό χώρο με δύο βρόμικα παράθυρα και μια σιδερένια πόρτα, κλειστή και, μάλλον, κλειδωμένη. Το ένα από τα παράθυρα, όμως, ήταν ανοιχτό και ψυχρός αέρας έμπαινε. Η Καλλιόπη, ακουμπώντας την πλάτη της στον φθαρμένο τοίχο, κοίταξε από την άκρη του παραθύρου.

Και είδε τους ραλίστες και τους συνοδηγούς που έπρεπε να βρίσκονταν στο εστιατόριο της *Καρδιάς της Πόλης.*

Εδώ είχαν έρθει, λοιπόν!

Στέκονταν στην ταράτσα του ξενοδοχείου και μιλούσαν, ανάμεσα σε κεραίες και καλώδια. Παραδίπλα βρίσκονταν κάτι παλιοσίδερα – παλιές, άχρηστες συσκευές και διάφορα μηχανικά κομμάτια – καθώς και μερικές σπασμένες καρέκλες.

Η Καλλιόπη είδε την Άλβα Σιριφάνδη, την Ελοντί Αλλόγνωμη, τον Έκτορα Νικένρωφ, την Αμαλία Σάρενκωφ, τον Άνθιμο Νίλεντριφ, την Ευγενία Πυρρόχρωμη, τον Καθάριο Μονοβάτη, τον Καλλέργη (αυτό το ελεεινό κάθαρμα – τον Καλλέργη!), τον Αρτέμιο Νιλμάνη, τη Χοαρκίδα Εύψυχη, τον Ευγένιο Έλιρνοφ, τον Φοίβο Καλοπόταμο, τον Μιχαία Νάνο, την Τζίνα Μιλχέρνεφ, και, φυσικά, τον Βαλέριο Ανάερο. Και μαζί με όλους τους ήταν και οι συνοδηγοί τους.

Δεκαπέντε! Δεκαπέντε ραλίστες και δεκαπέντε συνοδηγοί. Οι μισοί από όσους συμμετείχαν στο Πανδιαστασιακό Ράλι. Τι γινόταν εδώ; Τι σκατά γινόταν εδώ;

Η Καλλιόπη δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν˙ ήταν πολύ μακριά, και ο αέρας σφύριζε δυνατά στην ταράτσα του ξενοδοχείου. *Πρέπει να βγω. Αλλά χωρίς να με δουν.* Αν έβγαινε όμως από τούτο το παράθυρο, σίγουρα θα την έβλεπαν.

Η Καλλιόπη πλησίασε την πόρτα, έκανε να την ανοίξει, και διαπίστωσε ότι, όπως το περίμενε, ήταν κλειδωμένη. Οι άλλοι, αναμφίβολα, από το παράθυρο είχαν βγει.

Πλησίασε το δεύτερο παράθυρο και προσπάθησε να το ανοίξει. Ήταν κολλημένο, αλλά σύντομα τα κατάφερε – χωρίς να κάνει θόρυβο, ήλπιζε. Βγήκε, με προσοχή, και κοίταξε τους ραλίστες από τη γωνία του μικρού οικήματος της ταράτσας. Ναι, κανείς δεν την είχε προσέξει. Συζητούσαν έντονα.

Η Καλλιόπη πήγε, σκυφτή, πίσω από τα παλιοσίδερα…

Ο Καλλέργης και η Ευγενία τούς είχαν καλέσει στην ταράτσα του ξενοδοχείου, είτε άμεσα είτε μέσω άλλων ραλιστών ή συνοδηγών. Το Σταυροδρόμι, η μεγάλη διασταύρωση στο Κέντρο της Μέλβερηθ, φαινόταν από κάτω τους, γεμάτη κίνηση μες στο μεσημέρι, ενώ η μεγαλούπολη απλωνόταν ολόγυρά, προς κάθε κατεύθυνση. Ένα τρένο ερχόταν πριν από λίγο, τρέχοντας επάνω στις ράγες που διακρίνονταν πίσω από τις πολυκατοικίες, και τώρα ένα τρένο έφευγε.

«Τι είναι όλ' αυτά, Καλλέργη;» ρώτησε ο Φοίνικας. «Ποιον άλλο περιμένουμε; Είναι ήδη δεκατέσσερις ραλίστες εδώ, και οι συνοδηγοί τους επίσης. Τι θέλεις από εμάς;»

«Νομίζω πως ξέρετε τι έχουμε να συζητήσουμε,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης. «Και έναν περιμένουμε ακόμα. Τον Βαλέριο Ανάερο.»

«Ο Ισίδωρος θα τον φέρει, τώρα, όπου νάναι,» είπε ο Έκτορας, που είχε ανεβεί πριν από λίγο.

«Για τον Ζορδάμη θέλετε να συζητήσουμε;» ρώτησε η Χοαρκίδα, μοιάζοντας ήδη να ξέρει την απάντηση.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Ευγενία. «Τι άλλο, σημαντικότερο υπάρχει για να συζητήσουμε;»

«Οι υπεύθυνοι πήραν, όμως, την απόφασή τους,» είπε ο Φοίνικας. «Τι μπορούμε εμείς να κάνουμε;»

«Τι μπορούμε να κάνουμε; Μπορούμε να πάρουμε τη *δική μας* απόφαση!» αποκρίθηκε ο Καλλέργης υψώνοντας τη γροθιά του ενώ τα μάτια του γυάλιζαν. «Αυτό δεν γίνεται πάντα, σε τέτοιες περιπτώσεις; Οι *ραλίστες* αποφασίζουν! Όταν κάποιος αποδειχτεί τροχοφονιάς, περιμένουν οι ραλίστες κανέναν άλλο να πάρει απόφαση;»

«Η περίπτωση δεν είναι ίδια, για όνομα των θεών!» είπε ο Καθάριος. «Καλλέργη–»

«Δεν είναι ίδια, αλλά είναι *παρόμοια!*»

«Υπονοείς ότι πρέπει να φερθούμε στον Ζορδάμη όπως σε τροχοφονιά;»

Τότε, προτού ο Καλλέργης απαντήσει, είδαν όλοι τους τον Βαλέριο και τον Ισίδωρο να βγαίνουν από το παράθυρο του μικρού οικήματος, και η κουβέντα έπαψε καθώς τους περίμεναν να πλησιάσουν.

«Απάντησέ μου, Καλλέργη,» επέμεινε τελικά ο Καθάριος: «Προτείνεις να φερθούμε στον Ζορδάμη όπως σε τροχοφονιά;»

«Δε μπορούμε να τον κατηγορήσουμε για τροχοφονιά. Όχι σ'αυτό τον αγώνα, τουλάχιστον. Αλλά όλοι έχετε δει τι μπορεί να κάνει το όχημά του, και έχετε καταλάβει ότι δεν είναι τίποτα το φυσιολογικό! Είναι, καταφανώς, πειραγμένο. Και το γεγονός ότι οι υπεύθυνοι του ράλι δεν το παραδέχονται εμένα με βάζει σε υποψίες.»

«Τι υποψίες;» ρώτησε η Τζίνα.

«Ότι ή είναι πληρωμένοι ή–»

«Πληρωμένοι από τον Ζορδάμη;» γέλασε ο Μιχαίας. «Ο Ζορδάμης *χρωστάει,* Καλλέργη!»

«Το ξέρω ότι χρωστάει! Αλλά άσε με να τελειώσω, πρώτα! Ή είναι πληρωμένοι ή κάτι άλλο συμβαίνει μ'αυτούς.»

«Σαν τι;»

Ο Καλλέργης τούς ατένισε όλους γύρω του πολύ σοβαρά. «Εδώ και αρκετές ημέρες κάνω μια... έρευνα για τον Ζορδάμη. Και όχι μόνο εγώ. Αλλά δεν θα αποκαλύψω το όνομα των άλλων ραλιστών που με έχουν

βοηθήσει αν οι ίδιοι δεν δηλώσουν πως θέλουν.» Περίμενε μερικές στιγμές.

Και η Αμαλία είπε: «Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Βοήθησα τον Καλλέργη, εγώ και η Ανθίνη. Για λίγο.»

Οι άλλοι στράφηκαν να την κοιτάξουν, με ανάμικτα συναισθήματα να διακρίνονται στις όψεις τους.

Η Ανθίνη, που στεκόταν πλάι στην Αμαλία νιώθοντας αόρατη, σκέφτηκε: *Κανένας δεν με ρώτησε* εμένα *αν θέλω να πουν ότι μπλέχτηκα σ'αυτή την ιστορία!* Ορισμένες φορές, η Αμαλία τής έδινε την εντύπωση πως τη θεωρούσε τσιράκι της˙ και τότε η Ανθίνη θύμωνε μαζί της. Όπως τώρα.

Ο Καλλέργης ένευσε, μοιάζοντας ευχαριστημένος από την απάντηση της Αμαλίας. «Και λυπάμαι που σας έβαλα σε κίνδυνο,» είπε.

«Κίνδυνος;» ρώτησε ο Έκτορας. «Τι εννοείς, Καλλέργη;»

«Θα σας εξηγήσω,» αποκρίθηκε εκείνος, κι άρχισε να τους μιλά για τις παρακολουθήσεις του Ζορδάμη και της συνοδηγού του.

Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος ήταν μέχρι στιγμής σιωπηλός, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του και παρακολουθώντας. Δεν θεωρούσε, άλλωστε, πως υπήρχε κανένας λόγος για να παρέμβει. Ο Καλλέργης τα έλεγε μια χαρά αυτά που ήθελε να πει. Κι ευτυχώς ετούτη τη φορά τον είχε ρωτήσει προτού πάρει την απόφαση να καλέσει τους ραλίστες εδώ πάνω, μες στο κρύο. Ο Ηλιόδρομος δεν είχε διαφωνήσει, πιστεύοντας πως καλύτερα να το συζητούσαν δεκαπέντε ραλίστες μαζί παρά ο Καλλέργης κι άλλοι τρεις, τέσσερις να έπαιρναν καμια βιαστική – και πιθανώς επικίνδυνη – απόφαση μόνοι τους.

Τώρα, καθώς ο Καλλέργης μιλούσε, λέγοντας για τις ριψοκίνδυνες παρακολουθήσεις, το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου είπε: *Κάποια σάς κατασκοπεύει.*

Τα μάτια του Ηλιόδρομου στένεψαν. «Πού;» μουρμούρισε, σίγουρος ότι κανένας δεν τον άκουσε πίσω από τη φωνή του Καλλέργη.

Κρυμμένη στα παλιοσίδερα, απάντησε το πνεύμα της αγέννητης αδελφής του. *Η Καλλιόπη, η συνοδηγός του Ζορδάμη.*

Σκότη του Τάρφεοθ! σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος, αναφερόμενος ενστικτωδώς σ'έναν θεό της Σάρντλι. *Τι να κάνω τώρα;* Να ειδοποιούσε τους άλλους για την παρουσία της; Θα γινόταν χαμός. Μπορεί ακόμα

και ξύλο να έπεφτε. Ορισμένοι εδώ, πέρα από τον Καλλέργη, ήταν *πολύ* οργισμένοι με τον Ζορδάμη· το ήξερε, το διέκρινε εύκολα στα πρόσωπα και στα λόγια τους.

Αν την αφήσω όμως να κρύβεται εκεί, θα τρέξει μετά να πει στον Ζορδάμη τι αποφασίσαμε.

Τι να κάνω;

Ο Ηλιόδρομος στεκόταν αναποφάσιστος, καθώς ο Καλλέργης εξηγούσε για τους σκιερούς κακοποιούς που φαινόταν να βοηθάνε τον Ζορδάμη και που μπορεί, τόνισε, να είχαν άνετα επηρεάσει τους υπεύθυνους του ράλι ώστε να κρύψουν το πειραγμένο όχημά του!

Κάτι πρέπει να κάνω! σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος. *Δε μπορώ να την αφήσω εκεί!* Αν και τώρα ήταν ήδη πολύ αργά, δεν ήταν; Η Καλλιόπη είχε ήδη ακούσει αρκετά, σίγουρα. *Είμαι ανόητος! Τι περιμένω;*

Πώς μπορούσε να την απομακρύνει χωρίς να προκληθεί φασαρία;

Ο Ηλιόδρομος έκανε ένα βήμα ώστε να βρεθεί πίσω από τον Καλλέργη, ενώ όλοι οι ραλίστες έμοιαζε τώρα να μιλάνε συγχρόνως…

«Τι είν' αυτά που μας λες, Καλλέργη;» είπε ο Έκτορας. «Ποιοι είναι αυτοί, δηλαδή; Το Χρυσό Ερπετό;» ρώτησε μεταξύ αστείου και σοβαρού, αναφερόμενος σε μια πολύ γνωστή συνωμοσιολογική θεωρία της Σεργήλης – μια μυστική οργάνωση που υποτίθεται ότι έλεγχε τα πάντα στη διάσταση. Ακόμα και οι Παντοκρατορικοί υπό τον έλεγχο του Χρυσού Ερπετού φημολογείτο πως βρίσκονταν, όσο ήταν εδώ!

«Δεν ξέρω ποιοι είναι,» του απάντησε ο Καλλέργης, «αλλά είναι, αναμφίβολα, κάποιοι κακοποιοί, και είναι εξαπλωμένοι σε πολλές πόλεις.»

«Δεν είναι απίθανο αυτό που ισχυρίζεται ο Καλλέργης,» είπε η Χοαρκίδα, «αν όντως πρόκειται για τέτοια οργάνωση.»

«Τι άλλο μπορεί να είναι;» είπε ο Βαλέριος.

Η Ελοντί είχε παραξενευτεί πολύ από αυτά που είχε ακούσει από τον Καλλέργη. Ήταν δυνατόν ο Ζορδάμης να ήταν μπλεγμένος με τέτοιους κακοποιούς; αναρωτιόταν. Σίγουρα ήταν ένας άνθρωπος απρόβλεπτος και απερίσκεπτος. Παρορμητικός. Αλλά… η Ελοντί δυσκολευόταν να τον φανταστεί άνθρωπο του υπόκοσμου.

Κοίταξε τον Φοίνικα, συνοφρυωμένη. «Τι νομίζεις;» τον ρώτησε, πίσω από τις φωνές των υπόλοιπων ραλιστών.

«Δε νομίζω, πάντως, ότι είναι πράκτορες της Παντοκράτειρας.»
«Σοβαρολογώ.»
«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Κυκλοφορούν διάφορες θεωρίες σύμφωνα με τις οποίες οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ακόμα δρουν στη Σεργήλη, απλώς με άλλο όνομα.»
«Προφανώς, όμως, πρόκειται για κάποια οργάνωση, έτσι δεν είναι; Και διευρυμένη, μάλιστα.»
«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίνικας. «Σίγουρα. Όμως… δεν ξέρω, Ελοντί. Όταν ήμουν με την Επανάσταση είχαμε κάποιες επαφές με ανθρώπους του υπόκοσμου, αλλά… Μια τόσο εξαπλωμένη οργάνωση;» Μόρφασε. «Σου φέρνουν στο μυαλό τους πράκτορες της Παντοκράτειρας – όμως δεν μπορεί να είναι αυτοί, Ελοντί. *Δεν μπορεί.* Δε νομίζω ότι θα ασχολούνταν με το ποιος θα νικήσει στο Πανδιαστασιακό Ράλι.»

Η Καλλιόπη, όσο άκουγε τον Καλλέργη να μιλά στους άλλους ραλίστες, τόσο περισσότερο ευχόταν να είχε ένα πιστόλι στο χέρι της για να το πυροβολήσει το παρανοϊκό κάθαρμα!
Προσπαθεί να στρέψει τους πάντες εναντίον μας, ο τρισκατάρατος γιος της Λόρκης! Και τι μπορούσε να κάνει η Καλλιόπη για να τον σταματήσει; Τίποτα. Αν πεταγόταν ξαφνικά για να τον διακόψει, φοβόταν ότι πιθανώς να τη λιντσάριζαν. Πολλοί απ’αυτούς έδειχναν το ίδιο επιθετικοί όσο κι ο Καλλέργης.
Στη Χαρπόβη, δεν έπρεπε να είχαν απειλήσει έτσι την Ανθίνη! σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Τι θέλουν; να μας μπλέξουν; Ούτε, στην Αγκένροβ, έπρεπε να είχαν κυνηγήσει τον Καλλέργη και τον Ηλιόδρομο. Και να μας έβλεπαν ότι πηγαίναμε να αγοράσουμε ενεργειακές φιάλες, τι θα γινόταν; Τι μπορούσαν να κάνουν;*
Ενώ, δες τώρα τι σκατά γίνεται εδώ πάνω!
Η Καλλιόπη δεν ήξερε αν αισθανόταν μουδιασμένη εξαιτίας του κρύου ανέμου που φυσούσε στην ταράτσα ή εξαιτίας των όσων άκουγε.
«Τι είν’ αυτά που μας λες, Καλλέργη;» είπε ο Έκτορας. «Ποιοι είναι αυτοί, δηλαδή; Το Χρυσό Ερπετό;»

Η Καλλιόπη μειδίασε, άθελά της. *Το Χρυσό Ερπετό… Ναι, σιγά μην είναι και τίποτα κάτοικοι του φεγγαριού!*

Μετά, όμως, το μειδίαμα χάθηκε απότομα από τα χείλη της, καθώς είδε τον Ηλιόδρομο ν'απομακρύνεται από τον Καλλέργη και τους υπόλοιπους και να πλησιάζει τον σωρό από παλιοσίδερα πίσω από τον οποίο ήταν κρυμμένη.

Την είχε καταλάβει; Αποκλείεται!

Ερχόταν, πάντως, από τη χειρότερη δυνατή μεριά, κλείνοντάς της τον πιο εύκολο δρόμο διαφυγής.

Η Καλλιόπη προσπάθησε να κρυφτεί πίσω από μια παλιά οθόνη, γονατίζοντας.

Ο Ηλιόδρομος γονάτισε δίπλα της. «Γεια,» είπε.

Τα χείλη της ανοιγόκλεισαν χωρίς να βγει ήχος. Τι σκατά να έλεγε; Πώς σκατά την είχε δει;

«Μη φοβάσαι,» είπε ο Ηλιόδρομος, «δε σ'έχει προσέξει κανένας άλλος. Μόνο εγώ.»

Η Καλλιόπη ξεροκατάπιε. «Τι…;»

«Καλύτερα να φύγεις. Τώρα. Εντάξει;»

Η Καλλιόπη κατένευσε, ενώ συγχρόνως δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται: *Γιατί δε φωνάζεις «Εδώ είναι! Την έπιασα να μας παρακολουθεί! Η κατάσκοπος του Ζορδάμη!»;*

«Φύγε,» επανέλαβε ο Ηλιόδρομος. «Θα κοιτάζω. Πίστεψέ με, δεν θες οι άλλοι να καταλάβουν ότι είσαι εδώ.» Σηκώθηκε όρθιος και βγήκε από την κρυψώνα που πρόσφεραν τα παλιοσίδερα.

Η Καλλιόπη το θεώρησε συνετό να ακολουθήσει τη συμβουλή του.

«Κι αν τέτοιοι κακοποιοί είναι μπλεγμένοι, τι περιμένεις εμείς να κάνουμε, Καλλέργη;» έλεγε ο Καθάριος Μονοβάτης, καθώς ο Ηλιόδρομος επέστρεφε κοντά στους ραλίστες και τους συνοδηγούς ελπίζοντας πως κανένας δεν τον είχε δει να πηγαίνει πίσω από τα παλιοσίδερα. «Να τα βάλουμε μαζί τους; Τι θα τους εμποδίσει απ'το να μας σκοτώσουν;»

«Δε μπορούν να μας σκοτώσουν όλους, Καθάριε!» αποκρίθηκε ο Καλλέργης. «Θα εκτελέσουν δεκαπέντε ραλίστες και δεκαπέντε συνοδηγούς; Μπορεί να... βγάλουν απ'τη μέση έναν, δύο, όταν ενεργούν μόνοι τους˙ ή μπορεί να τους απειλήσουν. Αλλά, όταν είμαστε πολλοί, είμαστε *δυνατοί.* Και μπορούμε να αποδώσουμε δικαιοσύνη όπως αρμόζει!»

Ο Ηλιόδρομος, κοιτάζοντας τους ανθρώπους γύρω του, συμπέρανε ότι κανένας δεν τον είχε προσέξει να φεύγει για λίγο από τον κύκλο τους˙ ούτε καν η Ανθίνη. Παίρνοντας το βλέμμα του από αυτούς, το έστρεψε προς τα παλιοσίδερα και είδε–

Ευτυχώς, δεν είναι ανόητη.

–την Καλλιόπη να απομακρύνεται από εκεί, γρήγορα, σκυφτή: να πηγαίνει προς το μικρό οίκημα της ταράτσας και να χάνεται πίσω από έναν τοίχο του.

Δεν μπήκε στο ανοιχτό παράθυρο, παρατήρησε ο Ηλιόδρομος, παραξενεμένος. Στεκόταν, άραγε, και τους παρακολουθούσε; Απλά από πιο μακριά;

Το *β'ζάιλ* του ήταν σιωπηλό. Μάλλον επειδή η Καλλιόπη είχε απομακρυνθεί, δεν μπορούσε να ξέρει τι έκανε. Τα *β'ζάιλ* βρίσκονταν πάντα κοντά στους ευγενείς της Σάρντλι που συντρόφευαν.

Πρέπει να πάω να κοιτάξω, σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος. *Κι αν τη βρω εκεί... μα τους θεούς, δεν ξέρω τι θα κάνω!*

Απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους, κατευθυνόμενος προς το μικρό οίκημα.

Κι αυτή τη φορά η Ανθίνη τον είδε. *Πού πηγαίνει;* αναρωτήθηκε. Και η επόμενη σκέψη που ακολούθησε ήταν: *Γι'αυτό πριν δεν ήταν πλάι στον Καλλέργη;* Η Ανθίνη τον είχε χάσει για λίγο, αλλά είχε υποθέσει ότι ο Ηλιόδρομος απλά βρισκόταν πίσω από κάποιον άλλο, έτσι συγκεντρωμένοι όπως ήταν όλοι.

Τώρα, όμως... Συνέβαινε κάτι;

Η Ανθίνη απομακρύνθηκε επίσης από τους ραλίστες και τους συνοδηγούς, ακολουθώντας τον Ηλιόδρομο.

Ο Ηλιόδρομος είχε ήδη φτάσει στο μικρό οίκημα και κοίταζε από τη μεριά όπου είχε χαθεί η Καλλιόπη. Το παράθυρο εκεί ήταν ανοιχτό – *ενώ πριν,* σκέφτηκε, *αυτό το παράθυρο* δεν *ήταν ανοιχτό*˙ το θυμόταν

πολύ καλά – αλλά η Καλλιόπη δεν φαινόταν πουθενά. *Τελικά, ίσως να μην είναι τόσο παράτολμη όσο νόμιζα…*

Το *β'ζάιλ* του τον προειδοποίησε: *Η Ανθίνη έρχεται!*

Ο Ηλιόδρομος στράφηκε και την είδε να είναι αρκετά κοντά. Την περίμενε να πλησιάσει.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε, φτάνοντας πλάι του.

«Νόμιζα πως είδα κάποιον από εδώ…»

«Μας παρακολουθούσε;»

Ο Ηλιόδρομος κοίταξε, από το ανοιχτό παράθυρο, μέσα στο μικρό οίκημα. Η Καλλιόπη αποκλείεται να ήταν κρυμμένη πουθενά˙ δεν υπήρχαν κρυψώνες.

«Μάλλον έκανα λάθος, Ανθίνη.» Στράφηκε πάλι να την αντικρίσει.

«Να ειδοποιήσουμε τους άλλους;»

Ο Ηλιόδρομος κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει λόγος. Απλά φοβόμουν μη μας έβλεπε κανένας υπεύθυνος του ξενοδοχείου. Δεν το γνωρίζουν ότι είμαστε εδώ˙ το ξέρεις έτσι;»

«Εννοείται.»

Είναι τρελή για σένα, του είπε το *β'ζάιλ* του. *Είδες που σ'το λέω; Παντού σε παρακολουθεί!*

Ο Ζορδάμης περίμενε στο εστιατόριο, κι αφού είχε τελειώσει το φαγητό του και γέμιζε ακόμα ένα ποτήρι με κρασί, αναρωτήθηκε τι μπορεί να έκανε η Καλλιόπη τόση ώρα. Άρρωστη ήταν;

Σηκώθηκε για να πάει στην τουαλέτα, να δει αν ήταν καλά, και τότε – μόνο τότε – το πρόσεξε: Η Καλλιόπη δεν είχε κατευθυνθεί προς την πινακίδα της τουαλέτας!

Είχε βγει απ'το εστιατόριο!

Απορημένος, ο Ζορδάμης πήρε τα πράγματά του και τα πράγματά της από το τραπέζι και βγήκε κι εκείνος από το εστιατόριο. Βαδίζοντας στον διάδρομο και, μετά, στη ρεσεψιόν, δεν την είδε πουθενά. Πού μπορεί να είχε πάει; Και γιατί είχε αργήσει τόσο;

Ο Ζορδάμης άρχισε να ανησυχεί. *Αυτοί το έκαναν; Αυτοί;* Είχαν απαγάγει την Καλλιόπη για να τον εκβιάσουν να τους αποκαλύψει το μυ-

στικό του *Ρέσ'κρικ'κεκ*; *Μη βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα!* είπε στον εαυτό του. *Περίμενε. Περίμενε. Δε μπορεί να είναι τόσο απελπισμένοι να μάθουν…*

Πήρε τον ανελκυστήρα κι ανέβηκε στον όροφο όπου βρίσκονταν το δωμάτιό του και το δωμάτιο της Καλλιόπης. Πήγε στο δεύτερο και χτύπησε την πόρτα. Καμια απάντηση. Την ξαναχτύπησε, λέγοντας: «Εγώ είμαι. Άνοιξε.» Ξανά, καμια απάντηση. *Δεν τσακωθήκαμε για να μη θέλει να μου ανοίξει: άρα, δεν είναι μέσα. Αλλά, ακόμα κι αν είχαμε τσακωθεί, μάλλον θα μου άνοιγε για να με βρίσει.*

Ο Ζορδάμης πήγε στο δωμάτιό του, υποθέτοντας ότι ίσως να την έβρισκε εκεί: ίσως να του είχε ετοιμάσει καμια έκπληξη. Ήταν έτσι… άτακτη, πολλές φορές, δεν ήταν;

Ξεκλειδώνοντας όμως το δωμάτιό του και μπαίνοντας δεν την είδε πουθενά. Ούτε στο μπάνιο. Ούτε στο στενό μπαλκόνι. Ούτε καν κρυμμένη κάτω απ'το κρεβάτι.

«Πού σκατά είσαι, Καλλιόπη; Μη με τρελαίνεις, γαμώ τη Λόρκη… Πού είσαι;»

Άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του δωματίου, καλώντας την στο δωμάτιό της. Περιμένοντας καθώς άκουγε το κουδούνισμα. Τίποτα, όμως· καμία απάντηση.

Ο Ζορδάμης έκλεισε τον δίαυλο, αναστενάζοντας. «Δεν το πιστεύω, γαμώ την τύχη μου…»

Η Καλλιόπη, επιστρέφοντας στο εστιατόριο, δεν βρήκε εκεί τον Ζορδάμη, έτσι ανέβηκε στο δωμάτιό του. Του χτύπησε αλλά εκείνος δεν απάντησε – πρέπει να την έψαχνε. Όταν πήγε στο δικό της δωμάτιο, είδε την πόρτα μισάνοιχτη και προς στιγμή τρόμαξε. Μετά, όμως, σκέφτηκε πως μία μονάχα εξήγηση μπορεί να υπήρχε…

Σπρώχνοντας την πόρτα, μπήκε στο δωμάτιο και αντίκρισε τον Ζορδάμη, ο οποίος είχε, προφανώς, ξεκλειδώσει με το κλειδί στην τσάντα της, και τώρα κοίταζε μέσα στα συρτάρια του κομοδίνου.

Άκουσε τα βήματά της επάνω στο πάτωμα και στράφηκε, ξαφνιασμένος, υψώνοντας τη γροθιά του–

«Θεοί…» είπε, κατεβάζοντας το χέρι του και ανοίγοντας τα σφιγμένα δάχτυλα. Αναστέναξε. «Πού ήσουν;» Ύστερα, όμως, παρατήρησε ότι το γαλανό της πρόσωπο είχε χάσει το ζωηρό χρώμα του και ότι τα μάτια της ήταν διασταλμένα. Ήταν τρομαγμένη. «Τι έγινε, Καλλιόπη; Ποιος…;» *Αυτοί ήταν; Αυτοί;*

Η Καλλιόπη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, μη θέλοντας άλλο να στέκεται, νιώθοντας τα πόδια της υπερβολικά – αφύσικα, ίσως – κουρασμένα. «Στην ταράτσα…» είπε.

Ο Ζορδάμης κάθισε πλάι της, τυλίγοντας το χέρι του γύρω της. «Τι έγινε; Σου επιτέθηκε κάποιος;»

Η Καλλιόπη τον κοίταξε παραξενεμένα. «Όχι,» είπε. «Όχι, δεν είναι… Στην ταράτσα, Ζορδάμη, οι άλλοι ραλίστες συνωμοτούν εναντίον μας.»

Ο Ζορδάμης συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Ο μόνος τρόπος είναι να αποδώσουμε δικαιοσύνη *εμείς οι ίδιοι,*» επέμεινε ο Καλλέργης.

«Ακόμα, όμως, δεν μας έχεις απαντήσει τι ακριβώς προτείνεις να κάνουμε,» είπε ο Καθάριος. «Να του φερθούμε όπως στους τροχοφονιάδες είναι εκτός συζήτησης, και νομίζω πως μ’αυτό όλοι συμφωνούμε.»

Οι ραλίστες ολόγυρα δήλωσαν πως όντως έτσι ήταν, με λόγια και με νεύματα.

«Μπορούμε, με συνεργασία, να τον βγάλουμε από το ράλι,» τόνισε ο Καλλέργης.

«Οι υπεύθυνοι,» του θύμισε ο Έκτορας, «είπαν ότι οι συνεργασίες απαγορεύονται. Και πράγματι, έτσι είναι. Αν διαβάσ–»

«Τους έχω διαβάσει τους κανόνες του ράλι, Έκτορα! Οι κανόνες είναι για να μας βοηθάνε να αγωνιζόμαστε πολιτισμένα. Ο Ζορδάμης, όμως, *δεν* αγωνίζεται πολιτισμένα, και οι υπεύθυνοι του ράλι δεν φαίνονται πρόθυμοι να κάνουν τίποτα–»

«Επομένως, να αγνοήσουμε τους κανόνες;»

«Οι κανόνες μιλάνε για τη συνεργασία τριών, τεσσάρων ραλιστών. Δεν μιλάνε για δεκαπέντε–»

«Οι κανόνες δεν αναφέρουν αριθμό!» είπε ο Αρτέμιος Νιλμάνης.

«Ο αριθμός είναι *ανούσιος* στην περίπτωσή μας!» επέμεινε ο Καλλέργης. «Εδώ, τώρα, είμαστε συγκεντρωμένοι οι μισοί αγωνιζόμενοι ραλίστες! Θέλετε να συνεχίσετε να αγωνίζεστε σε ένα ράλι που είναι καταφανώς στημένο; Θέλετε ο Ζορδάμης να έρθει πρώτος επειδή το όχημά του είναι πειραγμένο και επειδή – για κάποιο λόγο – οι υπεύθυνοι τού κάνουν πλάτες;»

Μουρμουρητά ακούστηκαν από παντού γύρω: και οι περισσότεροι έλεγαν ότι ο Καλλέργης είχε δίκιο.

Η Ελοντί, που ήταν σιωπηλή, έκρινε πως αν τώρα γινόταν ψηφοφορία η άποψη του Καλλέργη θα υπερίσχυε. *Ακόμα κι εγώ πιθανώς να ψήφιζα υπέρ του.* Δε νόμιζε ότι το όχημα του Ζορδάμη ήταν «πειραγμένο» όπως το εννοούσαν συνήθως, αλλά αναμφίβολα δεν ήταν ένα συνηθισμένο όχημα. Ο αγώνας δεν ήταν δίκαιος.

«Το μόνο μας όπλο είναι τα οχήματά μας, αυτή τη στιγμή,» είπε ο Καλλέργης, δυνατά ώστε να τον ακούσουν όλοι. «Δεκαπέντε ραλίστες, αν συνεργαστούμε σωστά, μπορούμε να φροντίσουμε το όχημα του Ζορδάμη να βγει από τον αγώνα!»

«*Καλλέργη!*» αντήχησε, τότε, μια φωνή από τη μεριά του μικρού οικήματος της ταράτσας, και άπαντες, γυρίζοντας, είδαν τον Ζορδάμη να έρχεται καταπάνω τους. «Στρέφεις τους άλλους ραλίστες εναντίον μου – *ελεεινό κάθαρμα!*»

«Δε χρειάζεται να στρέψω κανέναν εναντίον σου! Έχουν μάτια και βλέπουν!»

Ο Ζορδάμης παραμέρισε τη Χοαρκίδα, τη Τζούλι, και τον Άνθιμο από μπροστά του και βρέθηκε αντίκρυ στον Καλλέργη. «Τους στρέφεις εναντίον μου! Κι αυτό είναι αντικανονικό, Καλλέργη! Θα αποβληθείς από τον αγώνα–!»

«*Εσύ* θα αποβληθείς από τον αγώνα, είτε το θέλουν οι λακέδες σου είτε όχι–!»

Ο Ζορδάμης τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο. Ο Καλλέργης παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε˙ σαν τραυματισμένο άγριο σκυλί, στράφηκε ξανά εναντίον του εχθρού του και του χίμησε. Πιάστηκαν στα χέρια, βρίζοντας και γρυλίζοντας, προτού κανένας προλάβει να τους σταματήσει. Ο ένας γρονθοκοπούσε τον άλλο, μανιασμένα, λες κι είχαν ξαφνικά λυσσάξει.

Η Καλλιόπη πετάχτηκε από δίπλα, πίσω από τον Καλλέργη, αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά και χτυπώντας τον στην πλάτη με το γόνατό της, βρίζοντάς τον χυδαία, ξανά και ξανά.

Τότε, οι υπόλοιποι, έχοντας συνέλθει από το ξάφνιασμα, αποφάσισαν πως είχε έρθει η ώρα να επέμβουν. Ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος άρπαξε την Καλλιόπη από τη μέση, τραβώντας την μακριά από τον Καλλέργη ενώ εκείνη ούρλιαζε και κλοτσούσε. Και οι άλλοι προσπάθησαν να χωρίσουν τους δύο ραλίστες που ξυλοκοπιούνταν.

Σύντομα τα κατάφεραν. Η Ευγενία, ο Άνθιμος, και ο Καθάριος κρατούσαν τον Καλλέργη, και ο Μιχαίας κι ο Φοίνικας κρατούσαν τον Ζορδάμη.

«*Τέλος!*» φώναξε ο Αρτέμιος Νιλμάνης. «Τέλος! Τι είν' αυτά;»

«Τι είν' αυτά, ρωτάς;» γρύλισε ο Ζορδάμης. «Εσύ – εσύ κι όλοι οι άλλοι ήρθατε δω για να συνωμοτήσετε μ'αυτό το κάθαρμα!»

«Κανένας,» του είπε ο Αρτέμιος, «δεν μπορεί να αποτρέψει κανέναν απ'το να συζητήσει με όποιον θέλει, αλλιώς βρισκόμαστε πάλι κάτω από το τακούνι της Παντοκράτειρας!»

«Είναι αποδεκτό οι άλλοι ραλίστες να συνεργάζονται για να βγάλουν από τη μέση έναν ραλίστα που αγωνίζεται δίκαια;» φώναξε ο Ζορδάμης.

«*Δίκαια;*» είπε ο Καλλέργης, και γέλασε ξερά. «Το όχημά σου–»

«Το όχημά μου έχει ελεγχθεί!»

«Σκατά–!»

«*Αρκετά!*» φώναξε η Ελοντί. «Τι νόημα έχουν αυτά; Πάμε μέσα στο ξενοδοχείο και τελείωσε!»

«Τελείωσε;» είπε ο Ζορδάμης. «Για να τρυπώσετε αλλού να συνωμοτήσετε;»

«Πήγαινε να μας αναφέρεις άμα θες!» τον προκάλεσε ο Καλλέργης.

«Κι όλοι σας θα το αρνηθείτε!» Ο Ζορδάμης έφτυσε στην ταράτσα. «Αφήστε με!» είπε προσπαθώντας να ξεφύγει από τον Φοίνικα και τον Μιχαία. «Δεν πρόκειται να σκοτώσω τον γαμημένο φίλο σας τον Καλλέργη. Μπορείτε να συνωμοτήσετε όσο θέλετε εναντίον μου. Αλλά να ξέρετε πως τίποτα δεν θα ξεχάσω – για κανέναν από εσάς!»

Ο Φοίνικας και ο Μιχαίας τον άφησαν. «Φύγε,» του είπε ο πρώτος. «Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

«Δε χρειάζομαι ξεκούραση,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης μορφάζοντας άγρια. Έψαξε με το βλέμμα του για την Καλλιόπη και είδε πως κανένας δεν την κρατούσε. Εκείνη τού έγνεψε καταφατικά· κι όταν ο Ζορδάμης στράφηκε, βαδίζοντας προς το μικρό οίκημα της ταράτσας, τον ακολούθησε.

«Στους δαίμονες του Κάρτωλακ κι οι δυο τους!» είπε η Ευγενία, αγριοκοιτάζοντας το οίκημα ακόμα κι όταν ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη είχαν εξαφανιστεί μέσα του, μπαίνοντας από το παράθυρο.

Η Ελοντί σκέφτηκε: *Τα πράγματα θα χειροτερέψουν. Ακόμα κι αν τελικά δεν αποφασίσουμε να κάνουμε κάτι εναντίον του, ο Ζορδάμης θα νομίζει ότι έχουμε συνωμοτήσει για να τον βγάλουμε από το ράλι.* Και τώρα που θα διέσχιζαν την έρημο... οτιδήποτε μπορούσε να συμβεί.

«Νομίζω,» είπε ο Καλλέργης, σκουπίζοντας αίμα από το πρόσωπό του, «πως είναι φανερό πλέον ποιος είναι ο εχθρός. Θα αποδώσουμε δικαιοσύνη ή όχι;»

«Αναρωτιέμαι πώς κατάλαβε ότι ήμασταν εδώ,» είπε τότε ο Έκτορας, κι όλοι έμειναν σιωπηλοί. Η ησυχία που πλάκωσε ήταν εκκωφαντική. Το σφύριγμα του ανέμου ακουγόταν διαπεραστικά.

Ο Καλλέργης μίλησε πρώτος: «Σας το είπα ότι σχετίζεται με κακοποιούς, δεν σας το είπα; Και τώρα θα μας έχουν όλους υπόψη τους. Η μόνη λύση είναι να συνεργαστούμε *και οι δεκαπέντε*. Θα είμαστε ασφαλείς έτσι, και θα βγάλουμε κι από τη μέση αυτό το σιχαμένο ερπετό!»

Η ΙΠΠΕΥΤΡΙΑ ΤΩΝ ΑΜΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ

35

Οι ραλίστες συγκεντρώθηκαν στην αφετηρία νοτιοδυτικά της Μέλβερηθ, μέσα στο φως της αυγής. Ήταν είκοσι-οκτώ τώρα, όχι τριάντα, καθώς ο Ζύρος Κερμένης και η Ανίτα Σάρντενοφ είχαν βγει από το Πανδιαστασιακό Ράλι λόγω τραυματισμών τους στη Σίγμα-Οκτώ.

Παρά την ώρα, το πλήθος των θεατών που βρισκόταν γύρω από την αφετηρία ήταν μεγάλο, και ανάμεσά τους ήταν, ως συνήθως, και πολλοί δημοσιογράφοι. Γρυποκαβαλάρηδες φτεροκοπούσαν στους ουρανούς, παρατηρώντας και καταγράφοντας εικόνες με συσκευές.

Η Ελοντί αναρωτιόταν τι να νόμιζαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι για τον αγώνα. Καταλάβαιναν πόσο είχε πια *μολυνθεί* από όσα είχαν συμβεί; Σίγουρα όχι. Ακόμα κι αν κάποιοι είχαν ακούσει για τη φασαρία που είχε κάνει ο Καλλέργης σχετικά με το όχημα του Ζορδάμη, αποκλείεται να το είχαν θεωρήσει τόσο σοβαρό. Ο ενθουσιασμός γι’αυτούς θα ήταν ο ίδιος. Το πολύ-πολύ, περισσότεροι να είχαν βάλει στοιχήματα στο όχημα του Ζορδάμη. Ή λιγότεροι, αν πίστευαν ότι ο Ζορδάμης έκλεβε και σύντομα θα τον ανακάλυπταν, ή οι άλλοι ραλίστες θα φρόντιζαν να μετανιώσει για τη συμπεριφορά του.

Πράγμα το οποίο σκοπεύουμε να κάνουμε.

Η Ελοντί δεν ήταν και τόσο υπέρ αυτής της άποψης, αλλά δεν μπορούσε και να διαφωνήσει με τους υπόλοιπους, επάνω στην ταράτσα της *Καρδιάς της Πόλης*, όταν είχαν δηλώσει πως θα συνεργάζονταν για να βγάλουν τον Ζορδάμη από το ράλι. Είχαν αναμφίβολα δίκιο να είναι οργισμένοι μαζί του, και η Ελοντί δεν ήθελε να φανεί πως δεν τους υποστήριζε παρά υποστήριζε τον Ζορδάμη. Επιπλέον, ήταν όλοι τους καχύποπτοι σχετικά με τη μυστική οργάνωση που ήταν με το μέρος του Ζορδάμη, και φοβόνταν πως, αν δεν συνεργάζονταν και οι δεκαπέντε, μεμονωμένα ίσως η οργάνωση να τους προκαλούσε προβλήματα.

Είχαν, λοιπόν, συμφωνήσει να χρησιμοποιήσουν τα οχήματά τους εναντίον του Ζορδάμη, μέσα στον αγώνα. Φυσικά, ήταν αδύνατον να τρέχουν και οι δεκαπέντε ο ένας κοντά στον άλλο σ'αυτή τους τη συμμαχία, αλλά όποιοι από τους δεκαπέντε έβλεπαν τον Ζορδάμη κοντά τους θα συνεργάζονταν αμέσως προκειμένου να του προκαλέσουν όσα περισσότερα προβλήματα μπορούσαν.

Η επίθεση αυτή δεν θα ξεκινούσε μόλις έφευγαν από την αφετηρία. Όπως και ο Ζορδάμης, θα καθυστερούσαν λίγο κι εκείνοι να αρχίσουν τα κόλπα τους. Θα τον χτυπούσαν μετά τα τριακόσια χιλιόμετρα απόσταση από τη Μέλβερηθ. Και όταν είχαν πια περάσει την Ύγκρας (που απείχε εξακόσια χιλιόμετρα από τη Μέλβερηθ), όπου οι περισσότεροι θα ξεκουράζονταν (και ο Ζορδάμης επίσης, μάλλον), θα τον χτυπούσαν κατά βούληση και συνεχώς μέσα στις ερήμους της Σεργήλης. Είχαν ορκιστεί να μην τον αφήσουν να βγει από τις ερήμους – εκεί να τελειώσει το ράλι γι'αυτόν.

Ένα τέτοιο σχέδιο η Ελοντί δεν αμφέβαλλε ότι μπορούσε να βγάλει από τη μέση οποιονδήποτε ραλίστα. Αλλά για την περίπτωση του Ζορδάμη είχε αμφιβολίες. Το όχημα του δεν ήταν «πειραγμένο». Το όχημά του ήταν ένας εξωδιαστασιακός δαίμονας. Τον είχε δει. Όμως δεν είχε πει τίποτα στους υπόλοιπους ραλίστες γι'αυτό, γιατί όχι μόνο δεν ήξερε αν θα την πίστευαν αλλά φοβόταν και πώς θα έκριναν τις… ικανότητές της. Αν και ήταν ακραίο, ίσως να άρχιζαν να θεωρούν απειλή και την ίδια. Επιπλέον, η Ελοντί δεν μπορούσε να είναι σίγουρη για τίποτα. Ακόμα κι εκείνη ήταν σκεπτική σχετικά με τα οράματά της. Εξάλλου, μάγοι είχαν ελέγξει το όχημα του Ζορδάμη· δεν θα το ανακάλυπταν αν, στην πραγματικότητα, ήταν δαίμονας; Εκτός αν όντως ήταν συνεννοημένοι, όπως υπέθετε ο Καλλέργης…

Όπως και νάχε, όμως, αυτά που είχε παρατηρήσει της έλεγαν πως η σκευωρία των δεκαπέντε πιθανώς να απέβαινε εις βάρος τους. Το ίδιο, άλλωστε, δεν είχε συμβεί και μέσα στη Σίγμα-Οκτώ; Τώρα, ο Καλλέργης πρέπει να νόμιζε ότι ο αυξημένος αριθμός τους θα τους έδινε μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας – ή ακόμα και ότι θα τους εγγυόταν την επιτυχία – αλλά η Ελοντί δεν ήταν καθόλου σίγουρη γι'αυτό. Το όχημα του Ζορδάμη είχε επιδείξει υπερφυσικές ιδιότητες, και ο Ζορδάμης ήταν τώρα εξοργισμένος με τους άλλους ραλίστες. Η Ελοντί φοβό-

ταν ότι δεν θα δίσταζε ακόμα και να σκοτώσει κάποιον αν εκείνος προσπαθούσε να του σταθεί εμπόδιο και ο Ζορδάμης δεν είχε άλλο τρόπο να τον αντιμετωπίσει.

Την υπόλοιπη ημέρα ύστερα από τη συνάντηση στην ταράτσα, τα πράγματα ήταν ήσυχα˙ το ίδιο και την επόμενη ημέρα, την τελευταία τους στη Μέλβερηθ και στην *Καρδιά της Πόλης*˙ ο Ζορδάμης δεν είχε διαμαρτυρηθεί στους υπεύθυνους του ράλι, ούτε είχε κάνει καμια φασαρία˙ τους δεκαπέντε που είχαν συνωμοτήσει απλά τους απέφευγε, κι εκείνοι απέφευγαν εκείνον. Όλα αυτά έδιναν στην Ελοντί την αίσθηση της νηνεμίας πριν από την καταιγίδα. Και αναρωτιόταν αν ο Ζορδάμης είχε ζητήσει βοήθεια από αυτή τη μυστική οργάνωση για να αντιμετωπίσει τους άλλους ραλίστες.

Μαζί με τον Φοίνικα, η Ελοντί είχε αναρωτηθεί ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι κακοποιοί, και είχαν μιλήσει και με την Αμαλία και την Ανθίνη επίσης, αλλά δεν είχαν φτάσει σε κανένα συμπέρασμα. Ακόμα και το Χρυσό Ερπετό θα μπορούσε να ήταν, όπως είχαν υποθέσει κάποιοι, αστειευόμενοι, επάνω στην ταράτσα. Ο Φοίνικας, όμως, έλεγε, μιλώντας σοβαρά, ότι δεν νόμιζε πως ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας τουλάχιστον. Αδυνατούσε να σκεφτεί κανέναν λόγο γιατί να θέλουν να μπλέξουν αυτοί με το Πανδιαστασιακό Ράλι, ακόμα κι αν αλήθευαν οι φήμες ότι εξακολουθούσαν να δρουν στη Σεργήλη. Τι μπορεί να είχαν να κερδίσουν αν ο Ζορδάμης νικούσε;

«Τι μπορεί να έχει να κερδίσει ο *οποιοσδήποτε* αν ο Ζορδάμης νικήσει;» έθεσε το ερώτημα η Αμαλία, ενώ οι τέσσερίς τους ήταν καθισμένοι σ’ένα μπαρ όχι και πολύ μακριά από την *Καρδιά της Πόλης.* Τα λόγια της τους έκαναν όλους να σωπάσουν για λίγο.

Η Ανθίνη κοίταξε την Ελοντί ερωτηματικά, γιατί γνώριζε πως κάποτε εκείνη κι ο Ζορδάμης ήταν εραστές. Αλλά η Ελοντί δεν είχε απάντηση να δώσει. «Δεν ξέρω,» είπε. «Δε νομίζω ότι κανένας εκτός από τον ίδιο έχει κάτι να κερδίσει. Χρωστάει λεφτά, έτσι δεν λένε;»

«Αυτοί στους οποίους χρωστάει τα λεφτά, επομένως, έχουν να κερδίσουν κάτι,» είπε ο Φοίνικας, κι έμειναν όλοι τους ξανά σιωπηλοί για μερικές στιγμές˙ αλλά, κρίνοντας από τα βλέμματα και τις όψεις της Ανθίνης και της Αμαλίας, η Ελοντί υπέθετε ότι κι αυτές νόμιζαν ό,τι νόμιζε κι η ίδια: πως ο Φοίνικας είχε πει κάτι πολύ σωστό.

«Πράγματι…» μουρμούρισε, τελικά, η Αμαλία, και ήπιε μια γουλιά από το ποτό της, συνοφρυωμένη.

«Ποιοι είναι, όμως, κανένας δεν ξέρει,» είπε η Ανθίνη. «Είναι δυνατόν να είναι οι κακοποιοί που μου επιτέθηκαν στη Χαρπόβη και που κυνήγησαν τον Καλλέργη και τον Ηλιόδρομο στην Αγκένροβ; Τέτοιοι άνθρωποι θα δάνειζαν λεφτά στον Ζορδάμη;»

«Μα,» είπε ο Φοίνικας, «*τέτοιοι* άνθρωποι είναι που συνήθως δανείζουν λεφτά.»

«Και οι τράπεζες, επίσης.»

«Και οι τράπεζες τέτοιοι άνθρωποι είναι, Ανθίνη. Αν και δεν το δείχνουν τόσο έκδηλα.»

«Δηλαδή,» κατέληξε η Αμαλία, «το πιο λογικό να υποθέσουμε είναι πως οι κακοποιοί που βοηθάνε τον Ζορδάμη είναι αυτοί στους οποίους εκείνος χρωστά;»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει καμια πιο λογική υπόθεση που μπορεί κανείς να κάνει,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας συλλογισμένα, καθώς τίναζε στάχτη από το τσιγάρο του στο τασάκι. «Αν και τίποτα δεν είναι βέβαιο, φυσικά…»

«Ίσως να πρόκειται για κάποιους κακοποιούς με τους οποίους ο Ζορδάμης έχει καλές σχέσεις – όχι αυτοί που του δάνεισαν τα λεφτά,» είπε η Ανθίνη.

«Δεν αποκλείεται. Όμως η Ελοντί λέει πως ποτέ δεν είχε ακούσει να σχετίζεται με ανθρώπους του υπόκοσμου.» Ο Φοίνικας στράφηκε να την κοιτάξει.

«Ναι,» είπε εκείνη, «αλλά πάνε χρόνια από τότε που ήμασταν κοντά οι δυο μας. Πολλά μπορεί να έχουν συμβεί ώς τώρα.»

Το βουητό των μηχανών των αγωνιστικών οχημάτων γέμιζε τον πρωινό αέρα στην αφετηρία νοτιοδυτικά της Μέλβερηθ. Η Ελοντί είχε το ένα πόδι στο πετάλι του φρένου και το άλλο στο πετάλι της επιτάχυνσης, πιέζοντάς το ώς τη μέση. Έτοιμη να ξεκινήσει. Και όφειλε να παραδεχτεί ότι αισθανόταν, συγχρόνως, αδημονία και φόβο μέσα της. Αναρωτιόταν αν θα έβλεπε πάλι παράξενα οράματα όταν είχε εκείνη

την Αίσθηση. Αναρωτιόταν αν θα έβλεπε τη μητέρα της. Αναρωτιόταν αν ήταν η μόνη, ίσως, που είχε πραγματικά τη δύναμη να νικήσει το όχημα/δαίμονα του Ζορδάμη. Μπορούσε, άραγε, να το καταστρέψει; Μπορούσε να σκοτώσει εκείνο το εξάποδο θηρίο;

Στη μικρή εξέδρα παραδίπλα, ένας άντρας ύψωσε τη σημαία εκκίνησης, αφήνοντάς την να ανεμίσει για λίγο. Και ύστερα, την κατέβασε–

Τα αγωνιστικά οχήματα ξεκίνησαν, με τους μεταλλικούς τροχούς τους να προκαλούν μεγάλο σαματά επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, καθώς την ακολουθούσαν προς τα νοτιοδυτικά. Οι ράγες του τρένου βρίσκονταν κοντά στον αμαξιτό δρόμο, και τώρα μια αμαξοστοιχία φαινόταν να έρχεται προς τη Μέλβερηθ. Από τα παράθυρα των βαγονιών οι επιβάτες κοίταζαν τα αγωνιστικά οχήματα να τρέχουν.

Η Ελοντί ακολουθούσε ξανά τη ροή του νοητικού ποταμού της. Η κούρασή της από την προηγούμενη διαδρομή είχε προ πολλού περάσει˙ όλα ήταν απλά, *φυσικά* ξανά, σαν τίποτα να μη χρειαζόταν την παραμικρή προσπάθεια. Ο αγώνας τής έδινε την ψευδαίσθηση πως ήταν όπως άλλοι που είχε συμμετάσχει. Αλλά ήξερε ότι τώρα δεν ήταν πια έτσι. Υπήρχε μια μάχη, μια αντιπαλότητα, που άλλαζε τα πάντα.

Μέσα στα πρώτα τριακόσια χιλιόμετρα, οι δεκαπέντε συνωμότες – που τώρα, με την αποχώρηση του Ζύρου Κερμένη και της Ανίτας Σάρντενοφ, ήταν περισσότεροι από τους μισούς ραλίστες – δεν έκαναν καμια κίνηση εναντίον του Ζορδάμη, όπως είχαν συμφωνήσει. Αλλά ούτε και ο Ζορδάμης έκανε καμια κίνηση εναντίον τους.

Η Ελοντί, τουλάχιστον, δεν είδε τίποτα να συμβαίνει. Όλα κυλούσαν ομαλά. Όπως σ’ένα κανονικό ράλι. *Η νηνεμία πριν από την καταιγίδα...*

Ο Ζορδάμης στην αρχή ήταν μπροστά της, τρέχοντας όπως έπρεπε να τρέχει με ένα φυσιολογικό αγωνιστικό όχημα. Μετά, η Ελοντί έφτασε πλάι του˙ μετά, τον πέρασε˙ μετά, εκείνος βρέθηκε πάλι πλάι της, ενώ κι οι δυο τους είχαν αφήσει δύο άλλους ραλίστες πίσω˙ μετά, ο Ζορδάμης πέρασε την Ελοντί κι απομακρύνθηκε κάμποσο˙ τελικά, όμως, ύστερα από ένα από τα στημένα εμπόδια του ράλι (καφάσια και

πέτρες μες στη μέση της δημοσιάς), η Ελοντί κατάφερε να τον αφήσει πίσω της.

Σε κάποια στιγμή ο Φοίνικας είπε: «Μόλις περάσαμε τα τριακόσια χιλιόμετρα,» κοιτάζοντας τον χιλιομετρητή στην κονσόλα του οχήματος.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Ελοντί, αν και δεν μπορούσε να πει πώς ακριβώς το ήξερε· δεν είχε κοιτάξει τον χιλιομετρητή. Ίσως να το υπολόγιζε από τον χρόνο που αισθανόταν ότι είχε περάσει. Πρέπει να οδηγούσε, σίγουρα, μιάμιση ώρα πλέον.

Το σώμα της ήταν ήδη προέκταση του οχήματός της, και τώρα η Ελοντί το άφησε να χαθεί τελείως μέσα στο όχημά της. Και είχε εκείνη την Αίσθηση – ότι μπορούσε να κάνει οτιδήποτε… φτάνει να το επιθυμούσε… φτάνει να άπλωνε το χέρι της για να μετακινήσει τις σωστές χορδές…

Ήταν ξανά μια θέληση επάνω στον δρόμο.

Και νόμιζε ότι θα της χρειαζόταν.

Ο Ζορδάμης δεν ξαφνιάστηκε όταν, μετά από μιάμιση ώρα δρόμου, είδε τρεις από τους συνωμότες να προσπαθούν να τον εμποδίσουν. Ο Άνθιμος Νίλεντριφ, που ερχόταν από πίσω του· ο Αρτέμιος Νιλμάνης που έτρεχε στα αριστερά του· και η Χοαρκίδα Εύψυχη που ήταν μπροστά του. Κίνησαν τα οχήματά τους έτσι επάνω στον δρόμο ώστε να δημιουργήσουν κλοιό γύρω από τον Ζορδάμη, με πρόδηλο σκοπό να τον πετάξουν έξω από τη δημοσιά, προς τα δυτικά, προς τις ράγες του τρένου που φαίνονταν πίσω από ένα χαμηλό πέτρινο τείχος.

«Κοίτα τι κάνουν – τα καθάρματα!» είπε η Καλλιόπη, βλέποντας τον χώρο γύρω τους να στενεύει ολοένα και περισσότερο.

Όμως ο Ζορδάμης χαμογέλασε μέσα από το κράνος του, νιώθοντας όχι φοβισμένος αλλά ενθουσιασμένος που είχε επιτέλους έρθει η στιγμή για δράση. Δεν μπορούσε άλλο να περιμένει· η τελευταία ημέρα στη Μέλβερηθ είχε κοντέψει να τον τρελάνει.

Τώρα θα τους έδειχνε ότι δεν έπρεπε να παίζουν μαζί του!

«Μην ανησυχείς,» είπε στην Καλλιόπη, «δεν υπάρχει κίνδυνος. Έτσι δεν είναι, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» Τα κρύσταλλα της κονσόλας άστραψαν πορφυροπράσινα. Ο δαίμονας έμοιαζε να αδημονεί επίσης. *Μάλλον,* σκέφτηκε ο Ζορδάμης, *βαρέθηκε κι αυτός στο γκαράζ της Μέλβερηθ.*

Και έστριψε αριστερά – προς τον Νιλμάνη. Το πλάι του οχήματός του χτύπησε πάνω στο πλάι του οχήματος του Αρτέμιου, αλλά όχι τόσο δυνατά ώστε να προκληθούν ζημιές· απλά για να έρθουν τα δυο τους σε επαφή. Ο Αρτέμιος ήταν παλιός ραλίστας και πρέπει να υποπτευόταν τι ήθελε να κάνει ο Ζορδάμης – να τον σπρώξει, να τον παραμερίσει. *Αλλά μάλλον πιστεύει ότι μπορεί να μείνει σταθερός και εκείνος να σπρώξει, τελικά, εμένα, καθώς οι δυο φίλοι του με περιορίζουν από μπροστά κι από πίσω.*

Θα εκπλαγεί, άραγε; Αναρωτιέμαι.

Ο Ζορδάμης έβαλε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να σπρώξει το όχημα του Νιλμάνη, πιέζοντας το πόδι του στο πετάλι, δίνοντας στον δαίμονα ολοένα και περισσότερη δύναμη. Οι τροχοί του Αρτέμιου σύριξαν διαπεραστικά καθώς τρίβονταν στο οδόστρωμα, και το όχημά του μετακινήθηκε εύκολα, σαν να ήταν παιδικό παιχνίδι.

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Καλό δρόμο!» φώναξε, υψώνοντας προς στιγμή το χέρι, αμφιβάλλοντας ότι ο Νιλμάνης ή ο συνοδηγός του τον άκουσαν.

«Μη χαζολογάς!» του είπε η Καλλιόπη, αγχωμένη. Δεν της άρεσε καθόλου που τόσοι ραλίστες – περισσότεροι από τους μισούς! – ήταν εναντίον τους. *Αλλά ο Ζορδάμης φαίνεται να το θεωρεί διασκεδαστικό!* Η μουντάδα που επιδείκνυε στη Μέλβερηθ είχε εξαφανιστεί. Ήταν ξανά σαν παιδί. Η Καλλιόπη δεν ήξερε αν αυτό θα έπρεπε να την ευχαριστήσει ή να την ανησυχήσει. Καλύτερα, πάντως, να ήταν μαχητικός αντί παραδομένος, σωστά; Αρκεί να πρόσεχε κιόλας! *Πολλά ζητάω…*

Ο Ζορδάμης, παραμερίζοντας τον Αρτέμιο Νιλμάνη, βγήκε από τον κλοιό των τριών εχθρών του. Η Χοαρκίδα προσπάθησε να τον σταματήσει, στρίβοντας για να βρεθεί ξανά μπροστά του, αλλά εκείνος την παραμέρισε μ'ένα ελαφρύ – σχεδόν παιχνιδιάρικο – χτύπημα στο πίσω αριστερό φτερό· και μετά, ελεύθερος από τους τρεις τους, βγήκε από τη δημοσιά. Πετάχτηκε ανάμεσα στα δέντρα ανατολικά της, διασχίζοντας την κατάφυτη περιοχή χωρίς κανένα πρόβλημα, διαγράφοντας

ένα ημικύκλιο, και μπαίνοντας ξανά στη δημοσιά – πολύ πιο μπροστά από τους τρεις αντιπάλους του.

«Σ’το είπα, δε σ’το είπα;» ρώτησε την Καλλιόπη, τρέχοντας επάνω στον δρόμο με ταχύτητα που έμοιαζε να κοροϊδεύει τον χιλιομετρητή στην κονσόλα. Οι πορφυροπράσινες λάμψεις κάτω από τα κρύσταλλα φαινόταν κάπου-κάπου να σχηματίζουν τα μάτια και τα δόντια κάποιου θηρίου. «Δεν υπάρχει κίνδυνος.»

Η Καλλιόπη χαμογελούσε τώρα, όπως ο Ζορδάμης. «Θα το θυμούνται αυτό.»

«Θα τους κάνω *όλους* να έχουν κάτι να θυμούνται!» Άρχισε να μειώνει την ταχύτητά του, και πέρασε, άνετα, από ένα στημένο εμπόδιο: μια περιοχή καλυμμένη με πυκνή άμμο και χαλίκια. Ο *Ρέσ’κρικ’κεκ* ούτε που φάνηκε να δίνει σημασία.

«Ο Ζορδάμης μάς έρχεται,» παρατήρησε ο Φοίνικας, κοιτάζοντας από τον καθρέφτη.

Η Ελοντί το ήξερε ήδη: το *αισθανόταν.* Μια απειλή, μια άγνωστη (*εξωδιαστασιακή*) παρουσία πίσω της.

«Ο Βαλέριος είναι κοντά μας, και η Αμαλία,» συνέχισε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί κι αυτό το ήξερε, αφού τους είχε προσπεράσει πριν από λίγο. Και μπροστά της τώρα έβλεπε τον Φοίβο Καλοπόταμο και την Ευγενία Πυρρόχρωμη. *Πέντε,* σκέφτηκε, *από τους δεκαπέντε.*

«Ο Ζορδάμης κάνει τα συνηθισμένα του κόλπα,» είπε ο Φοίνικας. «Μόλις πέρασε τον Βαλέριο, ο οποίος τώρα τον κυνηγά. Και η Αμαλία πάει να κλείσει τον δρόμο στον Ζορδάμη… Ελπίζω να ξέρει τι κάνει… Την προσπέρασε κι αυτήν. Έρχεται καταπάνω μας, Ελοντί.»

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η Ελοντί αφήνει τη μπαλαντέρ να οδηγεί και, ανοίγοντας το παράθυρο, κοιτάζει πίσω. Βλέπει το εξάποδο θηρίο να την καταδιώκει, τυλιγμένο σε πορφυροπράσινη ακτινοβολία. Ο λίθος ανάμεσα στα κέρατά του αστράφτει.

«Πάλι με κοιτάζεις…» της γρυλίζει.

Η Ελοντί τινάζει ένα ασημένιο μαστίγιο από το χέρι της και χτυπά το θηρίο. Το βλέπει να ουρλιάζει, αποπροσανατολισμένο, να μπερδεύει τα πόδια του, να χάνει την ορμή του, ενώ η πορφυροπράσινη ακτινοβολία του πετάγεται σαν θραύσματα γυαλιού προς κάθε κατεύθυνση.

«Τι είσαι;» του φωνάζει, παύοντας να το χτυπά. «Από πού έχεις έρθει; Τι θέλεις εδώ;»

«Θα πιάσετε κουβέντα, τώρα;» γελά η μπαλαντέρ, δίπλα της, συνεχίζοντας να οδηγεί με τα πόδια ενώ καπνίζει.

(ο χρόνος συνέχισε)

«Πάλι τα ίδια,» παρατήρησε ο Φοίνικας. «Χάνει ταχύτητα ο Ζορδάμης, πολύ ξαφνικά. Εσύ το κάνεις, Ελοντί;»

«Νομίζω,» αποκρίθηκε η Ελοντί, αναρωτούμενη αν ο χρόνος είχε συνεχίσει επειδή ο Φοίνικας τής είχε μιλήσει. *Θα μου απαντούσε, άραγε, το θηρίο;*

Το πορφυροπράσινο φως στα κρύσταλλα της κονσόλας τρεμόπαιξε έντονα, έκανε αλλόκοτους σχηματισμούς, σαν κάτι σοβαρό να συνέβαινε. Κάτι που ο Ζορδάμης δεν μπορούσε να καταλάβει, αλλά θυμόταν ότι το ίδιο είχε συμβεί και την άλλη φορά που έτρεχε πίσω από την Ελοντί.

Η ταχύτητά του, απροσδόκητα, μειώθηκε. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν τον βοηθούσε πια.

«Ξανά!» γρύλισε ο Ζορδάμης, πιέζοντας το πόδι του στο πετάλι αλλά μη μπορώντας να επιταχύνει πέρα από τα όρια της μηχανής του. «Το ίδιο, ξανά!»

«Γιατί;» είπε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης έκοψε ταχύτητα σε μια στροφή που βρισκόταν κοντά σ'ένα παλιό (και φαινομενικά εγκαταλειμμένο) Παντοκρατορικό οχυρό, για να μην τιναχτεί έξω από τον δρόμο: και τότε η Αμαλία κατόρθωσε να έρθει πλάι του.

«Πού είναι ο Βαλέριος;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Πίσω μας ακριβώς,» είπε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης είδε αντίκρυ τους το εξάτροχο όχημα της Ευγενίας Πυρρόχρωμης και το τετράκυκλο του Φοίβου Καλοπόταμου να κόβουν ταχύτητα, για να βρεθούν δεξιά κι αριστερά της Ελοντί. *Προσπαθούν ξανά να μου κλείσουν τον δρόμο!*

Θα τους λιανίσω όλους!

Συνέχιζε να πιέζει το πετάλι αλλά δεν μπορούσε να αυξήσει περισσότερο την ταχύτητά του.

Η Ευγενία μείωσε κι άλλο τη δική της ταχύτητα: βρέθηκε πίσω από την Ελοντί και μπροστά από την Αμαλία, αριστερά του Ζορδάμη. Και οι δυο τους μαζί άρχισαν να τον ωθούν προς τα δεξιά, προς τις ράγες του τρένου. Ο Ζορδάμης έστριψε το τιμόνι εναντίον τους, για να τις σπρώξει εκείνος. Αλλά ανακάλυψε ότι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε χάσει όλες του τις δυνάμεις, λες κι ήταν ζαλισμένος ή χτυπημένος… ή νεκρός. Η Αμαλία και η Ευγενία, ασκώντας μαζί περισσότερη δύναμη, ώθησαν τον Ζορδάμη προς τα δυτικά, ενώ ο Βαλέριος ήρθε πίσω του, μην αφήνοντάς τον να οπισθοχωρήσει για να ξεφύγει. Και η Ελοντί ήταν μπροστά του – ακόμα ένα φράγμα.

«Τι κάνεις, *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» γρύλισε ο Ζορδάμης. «Ξύπνα! Σύνελθε! Σε χρειάζομαι!» Η γροθιά του χτύπησε το τιμόνι.

Πορφυροπράσινες λάμψεις τρεμόπαιξαν άγρια κάτω από τα κρύσταλλα της κονσόλας, κι ένας οργισμένος βρυχηθμός αντήχησε από τα σπλάχνα του οχήματος.

Η μπαλαντέρ έχει βάλει το όχημά τους μπροστά από το θηρίο, ενώ κι άλλα οχήματα προσπαθούν να το αποκλείσουν. «Τώρα!» φωνάζει στην Ελοντί. «Αν είναι να κάνεις κάτι, κάν' το τώρα!»

Έχοντας βγει κατά το ήμισυ από το παράθυρο πλάι της, η Ελοντί υψώνει ένα κοντάρι από αστραφτερό ασήμι πάνω από τον ώμο της και το εκτοξεύει, καθώς βλέπει το θηρίο να συνέρχεται από τα προηγούμενα χτυπήματα και να την ατενίζει με οργή, επιθυμώντας καταφανώς τον θάνατό της, αποζητώντας να την κομματιάσει με τα δόντια και τα νύχια του, να την καρφώσει με τα κέρατά του–

Το κοντάρι μπήγεται στον αριστερό του ώμο, και το θηρίο, κραυγάζοντας, πέφτει…

Οι πορφυροπράσινες λάμψεις στα κρύσταλλα της κονσόλας αναβόσβηναν τρελά. Ο Ζορδάμης δεν είχε δει ποτέ άλλοτε κάτι τέτοιο να συμβαίνει. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τού έδινε την εντύπωση ότι προσπαθούσε να αντισταθεί σε κάτι – να πολεμήσει κάποιον εχθρό, ίσως, αόρατο για τον Ζορδάμη.

Η Αμαλία και η Ευγενία συνέχιζαν να ωθούν το όχημά του προς τα δυτικά, και το πέταξαν έξω από τη δημοσιά, μέσα σε πέτρες και χορτάρι. Τα μέταλλά του ακούστηκαν να διαμαρτύρονται, και η μηχανή του σταμάτησε. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη κρατήθηκαν γερά για να μη χτυπήσουν.

Τα άλλα αγωνιστικά οχήματα έφυγαν τρέχοντας. Τώρα που εκείνοι δεν κινούνταν, η ταχύτητά τους φάνταζε πραγματικά τρομερή.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ!*» φώναξε ο Ζορδάμης χτυπώντας ξανά το τιμόνι, με τη γροθιά του, και μετά την κονσόλα. «*Ρέσ'κρικ'κεκ!*»

Η πορφυροπράσινη ακτινοβολία εξακολουθούσε να τρεμοπαίζει επάνω στα κρύσταλλα.

«Τι έχει πάθει;» απόρησε η Καλλιόπη. «Τι του συμβαίνει;»

Και τότε είδαν κι οι δυο τους τον μετρητή ενέργειας να πέφτει απότομα κατά 25%!

«Τι…;» έκανε ο Ζορδάμης.

Η πορφυροπράσινη ακτινοβολία άρχισε να σταθεροποιείται επάνω στα κρύσταλλα της κονσόλας, να γίνεται όπως πριν.

«Το ίδιο με την άλλη φορά,» είπε ο Ζορδάμης. «Ή, μάλλον, χειρότερο. Αναρωτιέμαι αν, κάπως, φταίει η Ελοντί…»

«Πώς μπορεί να φταίει η Ελοντί;»

Ο Ζορδάμης πάτησε το πετάλι, και οι τροχοί κινήθηκαν. Κινήθηκαν επάνω στις πέτρες και μέσα στο χόρτο σαν να μην ήταν τροχοί αλλά τα νυχάτα, ευέλικτα πόδια κάποιου θηρίου που υπερνικούσαν εύκολα το δύσβατο μέρος. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε συνέλθει!

«Δεν ξέρω,» είπε ο Ζορδάμης. «Αλλά νομίζεις ότι είναι τυχαίο; Και τις δύο φορές που συνέβη πλησιάζαμε την Ελοντί.» Επιτάχυνε, αρχίζοντας να τρέχει επάνω στην ύπαιθρο.

«Μα... Και... και τι θα κάνεις τώρα;»

«Δε θα την πλησιάσω.»

«Μα είναι μπροστά μας!»

«Θα πάω έξω από τη δημοσιά,» είπε ο Ζορδάμης, συνεχίζοντας να επιταχύνει επάνω στην ύπαιθρο. Η ταχύτητα του *Ρέσ'κρικ'κεκ* άρχισε πάλι να χλευάζει τον χιλιομετρητή του οχήματος. «Νάσαι έτοιμη ν'αλλάξεις φιάλη.»

Η Καλλιόπη είδε ότι η ενέργεια είχε πέσει ακόμα 1%.

Η συνεργασία των πέντε ραλιστών έπαψε μόλις ο Ζορδάμης βγήκε από τη δημοσιά. Έγιναν ξανά ανταγωνιστικοί αναμεταξύ τους. Η Αμαλία προσπέρασε την Ευγενία και την Ελοντί, αλλά ο Φοίβος ήταν μπροστά της, και εξακολούθησε να είναι. Η Ευγενία βρέθηκε πλάι-πλάι με τον Βαλέριο, και η Ελοντί εύκολα τούς άφησε και τους δύο πίσω της, ακολουθώντας την Αμαλία.

Δεν έπαψε καθόλου να είναι μια θέληση επάνω στη δημοσιά, νιώθοντας να βρίσκεται έξω από το σώμα της, επιτρέποντας στον ποταμό της και μόνο στον ποταμό της να την καθοδηγεί.

«Τι του έκανες;» τη ρώτησε ο Φοίνικας. «Τα ίδια με πριν από τη Μέλβερηθ;»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

«Πρόσεχε, πάντως, να μην εξουθενωθείς πάλι, γιατί τώρα δεν θα έχουμε τον ίδιο χρόνο για ξεκούραση.»

Η Ελοντί το ήξερε, φυσικά. Στην Ύγκρας δεν θα έκαναν παρά μια μικρή στάση και μετά θα συνέχιζαν στην έρημο. Η Ύγκρας δεν αποτελούσε σημείο ελέγχου.

Μετά από λίγο, αισθάνθηκε ξανά την παρουσία του δαίμονα. Από τα δεξιά της. Γύρισε το βλέμμα της για να κοιτάξει, στιγμιαία. Είδε το όχημα του Ζορδάμη να τρέχει επάνω στην τραχιά, πετρώδη ύπαιθρο

δυτικά της δημοσιάς και ανατολικά του σιδηρόδρομου. Ο δαίμονας είχε συνέλθει από το τραύμα του.

Ο Φοίνικας είπε: «Δεν το πιστεύω… Όχι πως θα έπρεπε να με εκπλήσσει, βέβαια…»

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Λες να τον φτάσεις;» γελά η μπαλαντέρ, προτού η Ελοντί βγει πάλι κατά το ήμισυ από το παράθυρο.

Το θηρίο βρίσκεται μακριά. Και κανένα κοντάρι δεν είναι καρφωμένο στον ώμο του.

«Μην κάνεις τον κόπο,» της λέει η μπαλαντέρ, με τρομαχτικά σοβαρή όψη τώρα – που είναι η όψη της ίδιας της Ελοντί αλλά με το πρόσωπό της χωρισμένο στα δύο: το μισό μαύρο/κόκκινο καρό, το μισό χρυσό/κόκκινο καρό. «Το ίδιο κόλπο σπάνια πιάνει και τρίτη φορά.»

«Τι να κάνω, τότε;»

Η μπαλαντέρ μεταμορφώνεται σε χρυσοκόκκινη καρδερίνα και πετά έξω απ'το παράθυρο, αφήνοντας το όχημα χωρίς οδηγό–

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί ξαφνιάστηκε που εξακολουθούσε να έχει το τιμόνι στα χέρια της. Να έβγαινε κι εκείνη από τον δρόμο, για να κυνηγήσει τον Ζορδάμη; Όχι, δεν τη συνέφερε. Το δικό της όχημα δεν μπορούσε να διασχίζει έτσι την ύπαιθρο.

Επικεντρώθηκε ξανά στον αγώνα, αγνοώντας τον Ζορδάμη, ο οποίος απομακρυνόταν με μεγάλη ταχύτητα, και μόνο όταν ήταν πολύ μακριά της η Ελοντί τον είδε να ξαναμπαίνει στη δημοσιά.

Θα τον συναντήσουμε στην Ύγκρας…

Ο Καλλέργης και ο Καθάριος, που είχαν βρεθεί κοντά καθώς έτρεχαν, είδαν, από τους καθρέφτες, τον Ζορδάμη να έρχεται και έβαλαν τα οχήματά τους μπροστά του, σαν τείχος, φέρνοντάς τα το ένα δίπλα στο άλλο. Ένα τετράκυκλο κι ένα εξάτροχο – και τα δύο πολύ γρήγορα και καλοφτιαγμένα.

Το *β'ζάιλ* του Ηλιόδρομου είπε: *Κοίτα πώς πηγαίνει! Σα να μην τρέχει πάνω σε τροχούς!*

Και πάνω σε τι τρέχει; σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος παρατηρώντας τον Ζορδάμη από τον καθρέφτη, ξέροντας πως το πνεύμα της αγέννητης αδελφής του, μην ακούγοντας τις σκέψεις του, δεν μπορούσε να του απαντήσει.

«Χτύπα τον με το ηχητικό τουφέκι!» είπε ο Καλλέργης.

«Μη λες μαλακίες,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος, ξαφνιασμένος από το αίτημα του ραλίστα.

«Χτύπα τον!»

«Δεν είχαμε συμφωνήσει τέτοια πράγματα!»

Ο Ζορδάμης φαινόταν, από τον καθρέφτη, να πλησιάζει ολοένα και περισσότερο.

«Η κατάσταση άλλαξε, Ηλιόδρομε,» είπε ο Καλλέργης. «Χτύπα τον!»

«Δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσω όπλο εναντίον του. Εσύ δεν έλεγες πως τώρα τα όπλα μας είναι τα οχήματά μας; Πρόσεχε πώς οδηγείς, και μη μου μιλάς.»

Ο Ζορδάμης πλησίασε κι άλλο˙ το όχημά του βρισκόταν τώρα σχεδόν σε επαφή με τα οχήματα του Καλλέργη και του Καθάριου.

«Δεν μπορεί να μας περάσει,» παρατήρησε ο Καλλέργης. «Και η Τζίνα φαίνεται να έρχεται από πίσω. Θα μας βοηθήσει.»

Και ο Ηλιόδρομος την έβλεπε από τον καθρέφτη του. Αλλά ήταν μακριά ακόμα.

Ο Ζορδάμης χτύπησε, απότομα αλλά όχι πολύ δυνατά, το όχημά του πάνω στις πίσω μεριές των οχημάτων του Καλλέργη και του Καθάριου. Ο Ηλιόδρομος αισθάνθηκε τα μέταλλα ολόγυρά του να τραντάζονται, άκουσε τα τζάμια να τρίζουν. Μήπως, τελικά, ο Καλλέργης είχε δίκιο που πρότεινε να χρησιμοποιήσουν το ηχητικό τουφέκι; Τι προσπαθούσε ο Ζορδάμης; – να τους σκοτώσει;

Ο Ηλιόδρομος έκανε ν'ανοίξει τον σάκο του, όπου ήταν κρυμμένο και τυλιγμένο το ηχητικό όπλο–

Η πίεση από πίσω εντάθηκε–

Το αγωνιστικό όχημα βγήκε από την πορεία του, πηγαίνοντας προς τα δυτικά, προς τις ράγες–

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Καλλέργης, προλαβαίνοντας να το σταματήσει προτού φύγει τελείως από τη δημοσιά. Οι δύο ρόδες του έτρεχαν τώρα επάνω στην ύπαιθρο, οι άλλες δύο επάνω στο οδόστρωμα.

Ο Ηλιόδρομος, σαστισμένος, είδε ότι κι ο Καθάριος είχε παραμεριστεί όπως εκείνοι, αλλά προς την αντικρινή μεριά του δρόμου. Και ο Ζορδάμης; Ο Ζορδάμης βρισκόταν ήδη μπροστά τους και απομακρυνόταν πολύ γρήγορα.

«Ο καταραμένος γιος της Λόρκης!» βλαστήμησε ο Καλλέργης βάζοντας πάλι το όχημα πάνω στη δημοσιά και επιταχύνοντας, κάνοντας τη μηχανή να ουρλιάξει. «Τελείωσαν τα παιχνίδια! Στην έρημο, θάρθει το τέλος του!»

Ο Ηλιόδρομος δεν μπορούσε παρά να είναι ακόμα σαστισμένος. Ο Ζορδάμης είχε παραμερίσει και τα δύο οχήματα από το διάβα του σαν να ήταν ξυλαράκια!

36

Ο Ζορδάμης έφτασε πρώτος στην Ύγκρας. Τουλάχιστον, δεν νόμιζε κανένας άλλος ραλίστας να είχε φτάσει πριν από εκείνον. Δεν είχε δει κανέναν ολόκληρη την τελευταία ώρα που έτρεχε· ήταν σίγουρος. Και ανακουφισμένος. Γιατί το θεωρούσε πολύ σημαντικό να φτάσει εδώ πρώτος, παρότι δεν ήταν σημείο ελέγχου. Η πόλη θα τον έκρυβε από τους εχθρούς του, όσο θα ξεκουραζόταν.

Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, αλλά η ζέστη ήταν πιο δυνατή απ'ό,τι τις πιο θερμές μέρες του καλοκαιριού σ'άλλα μέρη της Σεργήλης. Η Ύγκρας φαινόταν πίσω από θερμικούς κυματισμούς του αέρα, καθώς ο Ζορδάμης την πλησίαζε. Και πέρα απ'αυτήν απλωνόταν η έρημος: ατελείωτες θίνες η μία πίσω από την άλλη: άμμος που τα μάτια σου πονούσαν να την κοιτάζουν για πολύ, ακόμα και με σκούρα γυαλιά όπως του Ζορδάμη και της Καλλιόπης.

Η Ύγκρας είχε χτυπηθεί άσχημα από τον τελευταίο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς. Οι επαναστάτες είχαν ανατινάξει πολλά οικοδομήματα που θεωρούσαν σημαντικούς στόχους για τον αγώνα τους. Και πάμπολλες οδομαχίες είχαν διεξαχθεί. Τα σημάδια εξακολουθούσαν να υφίστανται σαν οι καταστροφές να είχαν γίνει χτες. Η οικονομική κατάσταση της πόλης δεν επέτρεπε τη γρήγορη ανοικοδόμησή της. Και στις άλλες μεγάλες πόλεις της Σεργήλης, ασφαλώς, υπήρχαν παρόμοια σημάδια, αλλά εκεί είχαν γίνει καλύτερες προσπάθειες για να καλυφθούν ή να εξαλειφθούν τελείως.

Ο τελευταίος Άρχοντας της Ύγκρας, που είχε συμμαχήσει με τους Παντοκρατορικούς και πλουτίσει από τη συμμαχία του, ήταν νεκρός. Η καινούργια Αρχόντισσα της Ύγκρας ήταν κάποτε επαναστάτρια, σύμφωνα με ό,τι λεγόταν, και τα λεφτά δεν της περίσσευαν. Κρατούσε την εξουσία κυρίως από το σεβασμό που είχε αποκτήσει με τον αγώνα της

εναντίον των Παντοκρατορικών. Ονομαζόταν Καρλάνη, και καταγόταν από τις περιοχές βόρεια της Ύγκρας, απ'ό,τι είχε ακούσει ο Ζορδάμης. Είχε, επίσης, πολλές συναναστροφές με τους νομάδες της ερήμου. Και ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης – ένας τίτλος που, αν δεν έκανε λάθος ο Ζορδάμης, σήμαινε «αρχηγός» ανάμεσα στους επαναστάτες, όταν πολεμούσαν κατά των Παντοκρατορικών.

Το αγωνιστικό όχημά του μπήκε με μειωμένη ταχύτητα στην Ύγκρας, που άλλοι δρόμοι της ήταν λιθόστρωτοι άλλοι από χώμα. Τα οικοδομήματά της ήταν ό,τι μπορούσε να φανταστεί κανείς: ψηλά και χαμηλά, με διάφορα σχήματα και αρχιτεκτονικές. Καλώδια και σχοινιά ήταν τεντωμένα στις ταράτσες τους, ή πήγαιναν από το ένα στο άλλο. Ρούχα κρέμονταν για να στεγνώσουν στον δυνατό ήλιο.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι πεζούς, άλογα, καμήλες, κάρα. Δεν έβλεπες εδώ τόσα μηχανοκίνητα οχήματα όσα σε άλλες πόλεις της Σεργήλης. Οι περαστικοί φορούσαν κουκούλες, σαρίκια, μεγάλα καπέλα· κανένας δεν εξέθετε το κεφάλι του χωρίς καλό λόγο στις ακτίνες του ήλιου. Μερικές γυναίκες τραβούσαν κουβάδες με νερό από ένα πηγάδι. Ένας καφετόδερμος άντρας καθόταν οκλαδόν παραδίπλα, κάτω από τη σκιά μιας χοντρής πέτρινης κολόνας, και έπαιζε τη μακριά φλογέρα των νομάδων που ονομαζόταν – όπως ήξερε ο Ζορδάμης – *κατ'φάτριχ.* Μπροστά του τρεις σαύρες χόρευαν στον ήχο της μουσικής του: η μία είχε γαλανό λοφίο, η δεύτερη λευκογάλανο, και η τρίτη κοκκινοκίτρινο σαν τη φωτιά. *Σάσ'μεχ:* βασιλικές σαύρες της ερήμου.

Ο Ζορδάμης καταγόταν από την Κόρλας, μια πόλη τετρακόσια-και χιλιόμετρα βόρεια της Ύγκρας, στις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ, και είχε ταξιδέψει εδώ πολλές φορές στη ζωή του. Θεωρούσε την Ύγκρας δεύτερη πατρίδα του: ένα μέρος όπου περιπέτειες γεννιόνταν, όπου ποτέ δεν μπορούσες να βαρεθείς, και όπου τα πάντα βρίσκονταν αν ήξερες που να ψάξεις γι'αυτά.

«Πάμε στον φίλο μας τον Μεθάλδιο,» είπε ο Ζορδάμης στρίβοντας δίπλα από τέσσερις καμήλες και μπαίνοντας σ'έναν μικρότερο δρόμο όλο λάσπες. Ένα κοκαλιάρικο σκυλί έφυγε τρέχοντας από το διάβα του, μοιάζοντας τρομοκρατημένο.

Τα κρύσταλλα της κονσόλας γυάλισαν πορφυροπράσινα.

Η Καλλιόπη, παρατηρώντας το, αναρωτήθηκε: *Ο σκύλος φοβήθηκε τον* Ρέσ'κρικ'κεκ; «Λες ο δαίμονάς μας να πεινάει για αίμα ξανά;»

Ο Ζορδάμης συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Δεν είδες πώς έφυγε ο σκύλος από μπροστά μας;»

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε, γελώντας κοφτά. «Πιο πιθανό να φοβήθηκε το μουγκρητό της μηχανής παρά τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

Η Καλλιόπη δεν ήταν σίγουρη γι'αυτό, αλλά δεν θέλησε να του το πει. Άλλαξε θέμα: «Στον Μεθάλδιο, είπες; Σχεδιάζεις πάλι να…;»

«Να του ζητήσω να σαμποτάρει το όχημα του Καλλέργη; Όχι. Αν και θα το ήθελα.»

Η Καλλιόπη μειδίασε άγρια. «Κι εγώ.» Έβγαλε το κράνος της, γιατί το κεφάλι της είχε αρχίσει να ζεσταίνεται, πολύ.

Ο Ζορδάμης τη μιμήθηκε, βγάζοντας κι εκείνος το κράνος του με το ένα χέρι ενώ με το άλλο οδηγούσε. «Δεν ξέρουμε, δυστυχώς, πού θα σταματήσει ο Καλλέργης, και δεν έχει νόημα να βάλω τον Μεθάλδιο και τους δικούς του να ψάχνουν. Καλύτερα απλά να μας κρύψουν. Γιατί, αν ο Καλλέργης και οι άλλοι που είναι εναντίον μας, δουν το όχημά μας κάπου σταματημένο….»

«Θα το σαμποτάρουν, νομίζεις;»

«Εσύ δεν το νομίζεις; Μέχρι να φτάσουμε εδώ έκαναν το παν για να μας εμποδίσουν… Αυτοί και η Ελοντί,» πρόσθεσε, οδηγώντας προσεχτικά μέσα στους ελεεινούς δρόμους της Ύγκρας. Μια κρεμασμένη μπουγάδα έγλειψε την οροφή του οχήματός του.

«Δε μπορώ να καταλάβω τι γίνεται με την τραγουδίστρια,» είπε η Καλλιόπη. «Είχες δίκιο τελικά: Όταν την προσπεράσαμε από απόσταση, κανένα πρόβλημα δεν παρουσιάστηκε με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Ναι.»

«Καμια υπόθεση;»

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω, Καλλιόπη. Ίσως μόνο ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* να μπορούσε να μας πει… αν μπορούσε να μιλήσει.»

Τα κρύσταλλα της κονσόλας άστραψαν πορφυροπράσινα, και μετά η λάμψη εξαφανίστηκε.

Η Καλλιόπη έβγαλε τα γάντια της και άνοιξε τα επάνω κουμπιά της μπλούζας της. Σήκωσε τα μανίκια ώς τους αγκώνες. «Ζέστη…» είπε, ξεφυσώντας.

«Σε χτυπά απότομα, πάντα, ε;»

Η Καλλιόπη είχε έρθει άλλες τρεις φορές μαζί του στην Ύγκρας· και μία απ'αυτές τις φορές ήταν που είχαν βάλει τον Μεθάλδιο να σαμποτάρει το όχημα του Καλλέργη – και ο Μεθάλδιος είχε αποτύχει.

Ο Ζορδάμης δεν ήθελε να σκοτώσει τον Καλλέργη, απλώς να τον αποτρέψει απ'το να πάρει μέρος στον αγώνα. Η συμμορία του Μεθάλδιου θα έριχναν μες στη μηχανή του οχήματος μια ουσία που θα την έκανε ν'αρπάξει φωτιά μόλις ενεργοποιείτο. Μια ουσία την οποία ο Ζορδάμης είχε αγοράσει από έναν αλχημιστή της Ύγκρας, και η οποία δεν προκαλούσε έκρηξη αλλά θα έλιωνε τα μέταλλα της μηχανής σαν λάβα.

Κρίμα που η Λόρκη το ευνόησε, τότε, το κάθαρμα, σκέφτηκε ο Ζορδάμης καθώς οι αναμνήσεις είχαν έρθει πάλι στο μυαλό του. *Η Λόρκη τού έδειξε τα βυζιά της,* όπως έλεγαν μερικοί για όσους επιδείκνυαν μεγάλη και απρόσμενη τύχη.

Ο Ζορδάμης έφτασε σύντομα στο Στέκι, το οίκημα που χρησιμοποιούσε ως άντρο η συμμορία του Μεθάλδιου, οι Φρουτέμποροι. Ήταν διώροφο, με το ισόγειο σχεδόν ολόκληρο ανοιχτό. Εκτός από το ένα τέταρτο, δεν είχε τοίχους: έκλεινε με υφασμάτινα και ψάθινα παραπετάσματα. Ο Μεθάλδιος το χρησιμοποιούσε ως αποθήκη και γκαράζ.

Ο Ζορδάμης σταμάτησε μπροστά σ'ένα από τα ανοίγματα που θύμιζε πόρτα. Ένας χρυσόδερμος νεαρός καθόταν παραδίπλα, στο έδαφος, σκαλίζοντας ένα παλιό ραδιόφωνο. Υψώνοντας το βλέμμα ατένισε το αγωνιστικό όχημα με καχυποψία.

Ο Ζορδάμης άνοιξε το παράθυρο. «Μεθάλδιε!» φώναξε. «Είν' εδώ ο Μεθάλδιος;»

Ο χρυσόδερμος νεαρός, βάζοντας δυο δάχτυλα στο στόμα, σφύριξε δυνατά. «Παρείσακτος!»

Του Ζορδάμη δεν του άρεσε αυτό, και ήταν έτοιμος να πατήσει το πετάλι και να την κοπανήσει με την πρώτη ένδειξη επιθετικότητας.

Κανένας, όμως, δεν του επιτέθηκε. Κανένα όπλο δεν υψώθηκε εναντίον του. Ο Μεθάλδιος παρουσιάστηκε στο κατώφλι πίσω από τον χρυσόδερμο νεαρό: ένας άντρας με δέρμα μαύρο σαν μελάνι και κάστανα μαλλιά, ντυμένος με φαρδύ παντελόνι και γιλέκο. Ξυπόλυτος. Κάτω από την πάνινη ζώνη του ήταν περασμένο ένα πιστόλι.

Γέλασε, αντικρίζοντας τον ραλίστα. «Ζορδάμη! Ποια κουτσή καμήλα σε φέρνει στην πόρτα μου;»

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Φιλικός ως συνήθως, Μεθάλδιε,» είπε βγαίνοντας από το όχημά του· και η Καλλιόπη βγήκε από την άλλη πόρτα.

«Είστε στο Πανδιαστασιακό Ράλι, λοιπόν,» παρατήρησε ο Μεθάλδιος, πλησιάζοντάς τους. «Καλά το είχ' ακούσει.»

Μια κοπέλα πήρε τη θέση του στο άνοιγμα ανάμεσα στα παραπετάσματα του οικήματος, μετρίου αναστήματος και ντυμένη με ρούχα φανερά αγορασμένα από τους νομάδες: το φαρδύ, γυναικείο ένδυμα που ονόμαζαν *σάρτιχ*, το οποίο είχε ένα σκίσιμο στο δεξί πόδι κι ένα στο αριστερό, από τη μέση του μηρού και κάτω· σανδάλια όασης – *κερφέχ* – από δέρμα αμμόσαυρας· και λευκό μαντήλι στο κεφάλι, που συγκρατούσε πίσω τα πλούσια καστανά μαλλιά της. Το δέρμα της ήταν γαλανό, αλλά πολύ πιο σκούρο από της μητέρας της, σαν να προσπαθούσε να μοιάσει στο κατάμαυρο δέρμα του πατέρα της.

«Ο αγαπημένος μου ραλίστας ξανά στην έρημο;» είπε η Μυρτώ, η κόρη του Μεθάλδιου, χαμογελώντας πονηρά στον Ζορδάμη κι επιδεικνύοντας το δεξί καλλίγραμμο πόδι της μέσα από το ένα άνοιγμα του *σάρτιχ*.

Ο Ζορδάμης ήταν κάποτε εραστής της. Ο Μεθάλδιος δεν είχε πρόβλημα μ'αυτό· τον θεωρούσε καλύτερο από άλλους άντρες με τους οποίους σύχναζε η κόρη του. Η Καλλιόπη ήξερε για τη σχέση τους, και δεν συμπαθούσε τη Μυρτώ. Παλιότερα είχε πει στον Ζορδάμη: *Κάνε ό,τι θες μαζί της, αλλά όχι όταν είμαι εγώ εδώ, γιατί θα σας γδάρω και τους δύο.*

«Επισκέπτομαι παλιούς φίλους,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης στη Μυρτώ, επιστρέφοντάς της το χαμόγελο.

«Και είσαι πάντα καλοδεχούμενος,» είπε εκείνη.

Η όψη της Καλλιόπης αγρίεψε.

Ο Ζορδάμης είπε στον Μεθάλδιο: «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

«Την άλλη φορά, παραλίγο να μας πιάσουν και να έχουμε σοβαρά προβλήματα,» του θύμισε εκείνος. Οι Φρουτέμποροι έκαναν διάφορες μπαγαποντιές και απατεωνιές, αλλά δεν ήταν πολεμιστές. Δεν ήθελαν μπλεξίματα που θα τους ανάγκαζαν να έρθουν σε σύγκρουση με όπλα – παρότι *είχαν* όπλα στη διάθεσή τους.

«Να με κρύψεις ζητάω μόνο,» δήλωσε ο Ζορδάμης. «Το όχημά μου κυρίως. Δεν πρέπει νάναι σε μέρος που μπορεί κάποιος να το δει κατά τύχη.»

«Ποιος σε κυνηγά;»

«Οι μισοί από τους ραλίστες που σύντομα θα έρθουν σε τούτη την πόλη.»

Ο Μεθάλδιος γέλασε. «Τόσο πολύ τους τσάντισες;»

«Χειρότερα απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς. Θα με βοηθήσεις, ή να πάω αλλού;»

«Δε θα ήθελα να σε δω λιντσαρισμένο, ούτε το όχημά σου παλιοσίδερα,» είπε ο Μεθάλδιος. Και στρεφόμενος στη Μυρτώ: «Πες τους να κάνουν πέρα τους μπερντέδες για νάρθει μέσα ο φίλος μας ο Ζορδάμης.»

Εκείνη χαμογέλασε πλατιά και χάθηκε ξανά μες στο σκοτάδι του ισόγειου.

Μετά από λίγο, ένα μεγάλο ψάθινο παραπέτασμα παραμέρισε, αποκαλύπτοντας πίσω του έναν χώρο όπου βρίσκονταν σταθμευμένα ένα μικρό τετράκυκλο χωρίς οροφή και ένα δίκυκλο με τροχούς χοντρούς, ειδικούς για τις άμμους της ερήμου.

«Χωράς κι εσύ, νομίζω,» είπε ο Μεθάλδιος, κλείνοντας το μάτι στον Ζορδάμη.

Η Μυρτώ ήταν ήδη καθισμένη επάνω στη μπροστινή μεριά του τετράκυκλου, με τα σκούρα γαλανά πόδια της σταυρωμένα επιδεικτικά καθώς ξεπρόβαλλαν από τα ανοίγματα του φαρδύ ενδύματός της. Με το ένα της χέρι έκανε νόημα στον Ζορδάμη να έρθει. Γύρω και πίσω από το τετράκυκλο και το δίκυκλο στέκονταν κι άλλοι από τους Φρουτέμπορους που ο Ζορδάμης αναγνώριζε.

«Πάμε,» είπε στην Καλλιόπη, και παρατήρησε ότι η όψη της ήταν ακόμα πιο άγρια από πριν.

Αγνοώντας την, κάθισε στη θέση του οδηγού, κι εκείνη ήρθε αμέσως να καθίσει στη θέση του συνοδηγού. Καθώς ο Ζορδάμης αντέστρεφε τη φορά των τροχών και πατούσε το πετάλι, κάνοντας τη μηχανή να μουγκρίσει, η Καλλιόπη τού είπε προειδοποιητικά: «Πες στην τσούλα σου να κρατήσει τα πόδια της και τα νεύματά της για τον εαυτό της!»

«Δε θέλεις να προσβάλουμε τους οικοδεσπότες μας,» τόνισε ο Ζορδάμης, κι αντέστρεψε ξανά τη φορά των τροχών για να οδηγήσει τώρα το όχημά του προς τα εμπρός – προς το γκαράζ των Φρουτέμπορων. «Όχι φασαρίες, λοιπόν.»

«Εγώ δεν πρόκειται να κάνω φασαρίες!» είπε η Καλλιόπη.

«Για λίγο θα μείνουμε εδώ, ούτως ή άλλως,» της θύμισε ο Ζορδάμης. «Και κυρίως θα κοιμάμαι. Και θα σου πρότεινα να κοιμηθείς κι εσύ.» Πέρασε το όχημά του, με προσοχή, δίπλα από το μικρό τετράκυκλο και το δίκυκλο, και το σταμάτησε πίσω τους.

Το ψάθινο παραπέτασμα έκλεισε ξανά, και ο χώρος φωτιζόταν, τώρα, μόνο από το φως μιας μεγάλης λάμπας λαδιού, κρεμασμένης από το ταβάνι με γάντζο.

Η Ελοντί ατένισε την Ύγκρας στις παρυφές της ερήμου – ένα πελώριο, ασύμμετρο γλυπτό πριν από τους αμμόλοφους που απλώνονταν ώς εκεί όπου έφταναν τα μάτια της.

Ή μήπως δεν έβλεπε με τα μάτια της;

Ήταν ξανά μια θέληση επάνω στον δρόμο, κι αισθανόταν να ίπταται, και να καθοδηγεί το όχημα με το μυαλό της, και να μπορεί να κάνει *οτιδήποτε* αρκεί να το επιθυμούσε αρκετά.

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η ακανόνιστη πόλη την κοιτάζει καχύποπτα, απειλητικά. Τι οντότητα είσαι εσύ; μοιάζει να ρωτά. Δεν έχω ξαναδεί παρόμοιά σου.

Ένα γέλιο αντηχεί δίπλα από την Ελοντί, κι εκείνη γυρίζει και βλέπει έναν άγνωστο να κάθεται εκεί όπου έπρεπε να είναι ο Φοίνικας. Έναν άγνωστο ντυμένο με μακρύ, φαρδύ ένδυμα από λευκές, ασημιές, και χρυσές κλωστές. Έναν άγνωστο με κουκούλα στο κεφάλι και μαντήλι που κρύβει το στόμα και τη μύτη. Μονάχα τα μάτια του φαίνονται, και γυαλίζουν σαν άστρα σε σκοτεινό ουρανό.

«Ιππεύτρια των Άμμων,» λέει. «Έρχεσαι στο βασίλειό μου για να μείνεις; Έρχεσαι να χορέψεις πάνω στις άμμους μου για να ανακαλύψεις τα μονοπάτια της φωτιάς και του πάγου;»

«Δε θέλω να φανώ αγενής,» αποκρίνεται η Ελοντί, «αλλά, όχι, απλά περνάω.»

Ο άγνωστος γελά ξανά. «Τότε τραγούδησε για τις αμμόσαυρες του βασιλείου μου, Μελωδέ των Ανέμων!»

«Φαίνεται να με ξέρεις... όποιος κι αν είσαι.»

«Οι νομάδες με λένε Μεχρέτ. Η έρημος είναι το βασίλειό μου. Και μη ρωτάς πώς σε ξέρω, όταν έχεις ταράξει όλη την πλάση της Σεργήλης με το πέρασμά σου! Ο Θαλράδος, που μου φέρνει μαντάτα, σε αγαπά. Οι γρύπες κρώζουν τ'όνομά σου στους ουρανούς. Κάθε ταραξίας της Λόρκης μειδιά πονηρά όταν σε συλλογιέται.

»Πέρνα από τις άμμους μου και θα γνωριστούμε! Θαύματα θα σου δείξω!»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί μείωσε την ταχύτητα του οχήματός της, καθώς πλησίαζε την Ύγκρας, και έπαψε να είναι μια θέληση επάνω στον δρόμο.

Η ζέστη τη χτύπησε ξαφνικά, σαν σφυρί.

Πιο πριν, δεν την είχε αντιληφτεί καθόλου, συνειδητοποίησε.

Έβγαλε το κράνος της, καθώς έμπαινε στην πόλη, και τα γάντια της επίσης, το ένα μετά το άλλο. Και είδε πως κι ο Φοίνικας είχε κάνει το ίδιο.

«Πού θα ξεκουραστούμε;» τη ρώτησε.

Μεχρέτ... σκέφτηκε η Ελοντί. *Αυτός δεν είναι ο θεός των νομάδων; Ο θεός της ερήμου;* Δεν θυμόταν τ'όνομά του, αλλά ήταν βέβαιη πως οι νομάδες λάτρευαν κάποιον θεό. *Αυτός πρέπει να είναι.*

«Μ'ακούς, Ελοντί;»

«Ναι. Αλλά το ξέρεις ότι δεν ξέρω την Ύγκρας καλύτερα από εσένα.» Μια φορά είχαν έρθει εδώ κι οι δυο τους – σ'ένα παλιότερο ράλι στις ερήμους. «Πάμε στην *Όαση*, όπως και την άλλη φορά;»

Ο Φοίνικας δεν διαφώνησε, και μετά από λίγη ώρα βρίσκονταν στο πανδοχείο στα δυτικά της πόλης, κοντά στον σταθμό του τρένου.

Η *Όαση* φημιζόταν για τις βεράντες της που ήταν γεμάτες φυτά, και, όπως έλεγε ο ιδιοκτήτης, ακόμα κι οι πύρινες λόγχες του πιο ζεστού ήλιου εκεί δεν έφταναν. Η Ελοντί ήταν τώρα ξαπλωμένη σ'ένα ψάθινο ανάκλιντρο, ξυπόλυτη και ντυμένη ελαφρά, μ'έναν Κρύο Ουρανό γεμάτο παγάκια κοντά της. Παραδίπλα, παρόμοια ξαπλωμένος, ήταν ο Φοί-

νικας. Η σκιά φυτών τούς σκέπαζε. Μια ευχάριστη αύρα ερχόταν από τους ανεμιστήρες του πανδοχείου, και μουσική ακουγόταν από τα μεγάλα ηχεία του (*Ιαχές της Ερήμου* – Άκακοι Γρύπες). Εκτός από τη ραλίστρια και τον συνοδηγό της, ήταν κι άλλοι πελάτες σ'ετούτη τη βεράντα της *Όασης*, και αρκετοί υπηρέτες περιφέρονταν ανάμεσά τους μήπως ήθελαν κάτι. Ύστερα από κανένα μισάωρο, ακόμα δύο ραλίστες ήρθαν: η Χοαρκίδα Εύψυχη με τη συνοδηγό της, και ο Βαλέριος Ανάερος με τον δικό του συνοδηγό. Αλλά η Ελοντί και ο Φοίνικας δεν τους είδαν, καθώς είχαν ήδη αποκοιμηθεί, με τα ρολόγια στους καρπούς τους ρυθμισμένα να τους ξυπνήσουν μετά από μιάμιση ώρα.

Και η Ελοντί ονειρευόταν ότι χόρευε επάνω στις ατελείωτες θίνες της ερήμου, με τα πόδια της γυμνά, αλλά χωρίς η άμμος να την καίει, και ντυμένη με ρούχα φαρδιά και μακριά που της φάνταζαν πολύ παράξενα…

Υψώνοντας τη φωνή της, τραγούδησε ένα άσμα που δεν είχε ξανακούσει, και σαύρες ξεπρόβαλαν μέσα από την άμμο, έχοντας λοφία στα κεφάλια τους με διάφορους χρωματισμούς… Στέκονταν σαν υπνωτισμένες από τη φωνή της Ελοντί, και την ατένιζαν με μάτια σαν άστρα…

37

«Μπορούσαμε να είχαμε φύγει και πιο νωρίς,» είπε η Καλλιόπη, καθώς ο Ζορδάμης οδηγούσε, διασχίζοντας την Ύγκρας προς τα νότια, προς την έρημο.

«Θα παραπονεθείς τώρα ότι δεν περάσαμε καλά με τους φίλους μας;» Είχαν κοιμηθεί, άνετα, κι οι δυο τους στο δωμάτιο που τους είχε παραχωρήσει ο Μεθάλδιος, σε στενά κρεβάτια. Η Καλλιόπη δεν είχε λόγο να υποπτεύεται ότι ο Ζορδάμης είχε συναντήσει κρυφά τη Μυρτώ, και ούτε κανένας τούς είχε ενοχλήσει όσο ξεκουράζονταν.

«Δεν το λέω γι'αυτό.»

«Τότε;»

«Αν φεύγαμε πιο νωρίς, θα ήμασταν τώρα μπροστά από τον Καλλέργη και τους άλλους.»

«Αμφιβάλλεις ότι μπορούμε να τους προσπεράσουμε; Ειδικά στην έρημο, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα μας προσφέρει μεγάλο πλεονέκτημα εναντίον τους.»

«Θέλεις, όμως, να τους δώσεις την ευκαιρία να μας επιτεθούν ξανά; Να συνεργαστούν για να μας χτυπήσουν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Θέλω *πολύ* να τους δώσω αυτή την ευκαιρία – και να τους τσακίσω!»

Η Καλλιόπη μειδίασε· παρότι ήξερε ότι ήταν επικίνδυνο, κι εκείνη ουσιαστικά *ήθελε* να αντεπιτεθούν στον Καλλέργη και τους ραλίστες που τον είχαν ακολουθήσει. Αναρωτιόταν, ωστόσο, μήπως τελικά αυτό απέβαινε εις βάρος τους. Δεν ήταν μόνο οι εχθρικοί ραλίστες που έπρεπε να έχουν υπόψη τους…

«Οι υπεύθυνοι στη Μέλβερηθ είπαν ότι θα έχουν παρατηρητές σ'αυτή τη διαδρομή,» θύμισε στον Ζορδάμη.

«Ναι αλλά όχι μες στην έρημο. Στις παρυφές της θα είναι μερικοί, κατά πάσα πιθανότητα, για να βεβαιωθούν ότι δεν θα προσπαθήσει κάποιος ν'ακολουθήσει άλλη, ευκολότερη πορεία. Κανένας δεν πρόκειται να μας δει· μην ανησυχείς γι'αυτό.»

Ο Ζορδάμης: πάντα παράτολμος, πάντα κυνηγός της περιπέτειας… Και της Καλλιόπης τής άρεσε ακριβώς έτσι όπως ήταν. Αρκεί να μην ξεπερνούσε το όριο· αρκεί να μην έβαζε τον εαυτό του και εκείνη σε αλόγιστο κίνδυνο. Και σ'ετούτο το ράλι είχε πλησιάσει πολλές φορές αυτό το όριο: ίσως και να το είχε υπερβεί κιόλας, κάπου-κάπου. Τον επηρέαζε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ,* ή απλά ήταν απελπισμένος λόγω των χρημάτων που χρωστούσε;

Τώρα, πάντως, είναι θυμωμένος· δεν υπάρχει αμφιβολία.

Και η Καλλιόπη ήταν θυμωμένη. Αυτό το κάθαρμα, ο Καλλέργης, έπρεπε να μετανιώσει πικρά! Κι όσοι είχαν συμφωνήσει μαζί του δεν ήταν καλύτεροι, φυσικά!

Το αγωνιστικό όχημα του Ζορδάμη διέσχιζε τους δρόμους της Ύγκρας, που, σε αντίθεση με άλλων πόλεων, δεν ήταν άδειοι για το ράλι. Πλήθη θεατών ήταν, ωστόσο, συγκεντρωμένα σε διάφορα σημεία, και χαιρετούσαν τους ραλίστες που περνούσαν. Αναμφίβολα γνώριζαν για τον αγώνα, και πολλοί τραβούσαν φωτογραφίες ή κατέγραφαν κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς.

Ο Ζορδάμης ήξερε ότι η κατάσταση στους δρόμους θα μπορούσε να ήταν *πολύ* χειρότερη. Η καινούργια Αρχόντισσα της πόλης, μάλλον, είχε κάνει κάποια προσπάθεια να τους κρατήσει όσο το δυνατόν πιο ανοιχτούς για το ράλι. Αλλά, βέβαια, δεν υπήρχε μεγάλο πρόβλημα· σίγουρα κανένας από τους ραλίστες δεν σκόπευε να τρέξει εδώ μέσα. *Ούτε ο Καλλέργης δεν είναι τόσο τρελός,* σκέφτηκε ο Ζορδάμης, καθώς έφτανε στις νότιες παρυφές της Ύγκρας και έβγαινε στις ερήμους.

Αντίκρυ του ατένισε αμέσως δύο άλλα αγωνιστικά οχήματα να κινούνται πάνω στις θίνες. Δεν τα αναγνώριζε, λόγω της απόστασης. Τα μέταλλα και τα τζάμια τους άστραφταν στο δυνατό ηλιακό φως.

Ήταν μεσημέρι και η ζέστη δυνατή, αλλά και ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη φορούσαν τα κράνη τους. Δεν μπορούσαν να τρέχουν χωρίς κράνη· ήταν πολύ επικίνδυνο. Ωστόσο, ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι όσο πιο ελαφρά μπορούσαν: ο Ζορδάμης μ'ένα κοντομάνικο μπλουζάκι

και φαρδύ παντελόνι, και η Καλλιόπη μ'ένα μαύρο μπούστο και κοντό παντελόνι ώς τα γόνατα.

Το όχημά τους άρχισε να διασχίζει την έρημο με μεγάλη ευκολία, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας επάνω στους αμμόλοφους σαν να βρισκόταν σε κέντρο αναψυχής. Πολύ σύντομα πέρασαν τον έναν από τους δύο άλλους ραλίστες κι άρχισαν να πλησιάζουν τον επόμενο.

Η ενέργεια, όπως τους έδειχνε ο μετρητής, μειωνόταν πιο γρήγορα απ'ό,τι συνήθως. Αλλά δεν ανησυχούσαν˙ είχαν αγοράσει ενεργειακές φιάλες από τον Μεθάλδιο, στην Ύγκρας, και μάλιστα σε καλή τιμή.

Η Ελοντί, βγαίνοντας από την Ύγκρας, συνάντησε αμέσως την αντίσταση της άμμου της ερήμου και τις δυσκολίες των αμμόλοφων˙ και η Χοαρκίδα Εύψυχη, που είχε βγει μαζί της από την πόλη, δεν άργησε να την προσπεράσει.

Η Ελοντί, όμως, δεν ανησυχούσε˙ περίμενε απλώς να βρει τον ρυθμό της... Το σώμα της έγινε προέκταση του οχήματός της, το όχημά της προέκταση του σώματός της... Η Ελοντί άρχισε να αισθάνεται τη ροή του ποταμού της˙ ή μάλλον, εδώ στην έρημο, δεν ήταν τόσο πολύ «ποταμός» όσο *κυματισμός.* Νόμιζε ότι έπλεε επάνω σε κύματα από άμμο.

Είχε βρει τον ρυθμό της.

Ολοένα και λιγότερο οι θίνες αποτελούσαν εμπόδιο για εκείνη. Υπήρχε ένας *φυσικός δρόμος* ανάμεσά τους τον οποίο η Ελοντί μπορούσε να ακολουθήσει. Και απολάμβανε να τον ακολουθεί. Ήταν σαν εκείνη ν'αφουγκραζόταν την έρημο, και σαν η έρημος να τη χαιρετούσε.

Θυμήθηκε τα λόγια του Μεχρέτ, από το όραμά της...

Άρχισε να ξεχνά πού ξεκινούσε το όχημά της και πού τελείωνε το σώμα της. Είχε ξανά εκείνη την Αίσθηση. Η Σεργήλη ήταν παιχνίδι της˙ μπορούσε να κάνει ό,τι επιθυμούσε. Αλλά έπρεπε, επίσης, να σέβεται τη Σεργήλη˙ δεν έπρεπε να είναι παράλογη μαζί της.

Η Ελοντί ξέχασε τελείως το σώμα της. Έγινε μια θέληση επάνω στις ατέρμονες θίνες της ερήμου, πηγαίνοντας προς τα δυτικά όπως τον άνεμο που ταράζει την άμμο.

Προσπέρασε τρεις ραλίστες, και από απόσταση νόμισε πως είδε κάποιον να στέκεται και να την ατενίζει. Κάποιον με φαρδύ ένδυμα από λευκή, ασημιά, και χρυσή κλωστή, και κουκούλα στο κεφάλι…

Μετά από καμια ώρα, ο Ζορδάμης δέχτηκε την επίθεση που περίμενε.

Δύο ραλίστες – η Ευγενία Πυρρόχρωμη και ο Αρτέμιος Νιλμάνης – βρέθηκαν μπροστά του σχηματίζοντας φράγμα καθώς έτρεχαν ο ένας δίπλα στον άλλο˙ κι αμέσως ήρθε και η Αμαλία για να τους ενισχύσει, ξεπροβάλλοντας πίσω από ένα χαμήλωμα της άμμου – ακόμα ένα όχημα στο τείχος τους.

Νομίζουν ότι δεν μπορώ να τους παραμερίσω και τους τρεις; σκέφτηκε ο Ζορδάμης.

«Από δεξιά κι από αριστερά!» είπε ξαφνικά η Καλλιόπη, βλέποντας πρώτη τα οχήματα που είχαν αρχίσει να κατεβαίνουν από τις θίνες – του Καλλέργη από αριστερά (από τη μεριά του Ζορδάμη) και του Καθάριου Μονοβάτη από δεξιά (από τη δική της μεριά).

Έρχονταν καταπάνω τους.

«Ενέδρα!» γρύλισε ο Ζορδάμης. «Μας περίμεναν!» Και φαινόταν να έχουν σκοπό να τους λιώσουν ανάμεσά τους. Εδώ πέρα, στις ερήμους, κανένας δεν θα μάθαινε τίποτα. «Αλλά δεν ξέρουν ότι *η ώρα τους ήρθε!*» Ο Ζορδάμης περίμενε μια στιγμή και, μετά, πάτησε το πετάλι με δύναμη, επικαλούμενος τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*. Το όχημα του τινάχτηκε σαν σφαίρα, φεύγοντας από το σημείο όπου προσπαθούσαν να το χτυπήσουν ο Καλλέργης και ο Καθάριος. Φεύγοντας λίγο προτού πέσουν επάνω του. Έτσι που οι δύο ραλίστες κουτούλησαν αναμεταξύ τους, με σχεδόν όλη την ορμή που είχαν αναπτύξει, προλαβαίνοντας μόνο παρά τρίχα να κόψουν λίγη ταχύτητα.

Ήχοι θραύσης ακούστηκαν πίσω από τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, καθώς ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τούς τίναζε μπροστά, με τα κρύσταλλα της κονσόλας να αστράφτουν πορφυροπράσινα. Χτύπησαν το πιο αριστερό από τα τρία οχήματα του τείχους αντίκρυ τους: αυτό της Αμαλίας. Και ήταν σαν γίγαντας να το είχε κλοτσήσει. Το όχημα σηκώθηκε στις δύο

αριστερές ρόδες, γύρισε ανάποδα, κι έκανε ακόμα δύο παρόμοιες τούμπες, προτού σταματήσει μέσα σ'ένα μεγάλο σύννεφο άμμου.

Ο Ζορδάμης, εν τω μεταξύ, είχε περάσει μπροστά από το φράγμα των οχημάτων, γελώντας. Και η Καλλιόπη επίσης γελούσε δίπλα του.

«Να τους κατακρεουργήσουμε τελείως;» τη ρώτησε.

«Άσε τους να ζήσουν, ει δυνατόν,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ει δυνατόν.»

Ο Ζορδάμης έκανε στροφή, γυρίζοντας ν'αντικρίσει τους άλλους ραλίστες – την Ευγενία και τον Αρτέμιο.

«Για να δούμε σε τι θα σας ωφελήσει η γαμημένη συνωμοσία σας τώρα!» είπε ο Ζορδάμης, και πίεσε το ήδη πιεσμένο στο τέρμα πετάλι κάτω από το πόδι του. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* ούρλιαξε σαν τρελός δαίμονας της ερήμου, αυξάνοντας ταχύτητα χωρίς τέλος.

Η Ευγενία και ο Αρτέμιος προσπάθησαν να φύγουν, εκείνη προς τ'αριστερά, εκείνος προς τα δεξιά. Είχαν, ολοφάνερα, πανικοβληθεί.

Η Καλλιόπη γελούσε. «Δες τους πώς τρέχουν!»

«Πού πηγαίνετε;» είπε ο Ζορδάμης. «Τώρα το γλέντι αρχίζει.» Και ακολούθησε την Ευγενία, φτάνοντάς την εύκολα και χτυπώντας, ξανά και ξανά και ξανά, ολοένα και δυνατότερα, το εξάτροχο όχημά της. Τα τζάμια του έσπαγαν, τα μέταλλά του λύγιζαν – ενώ το όχημα του Ζορδάμη δεν φαινόταν να παθαίνει και τίποτα το αξιοσημείωτο. Ένας από τους τροχούς της Ευγενίας τινάχτηκε προς τον ουρανό, και μετά ο Ζορδάμης αποφάσισε να δώσει τέλος στο παιχνίδι: ανέβηκε στην πλαγιά ενός ψηλού αμμόλοφου, γύρισε απότομα, και έτρεξε καταπάνω στην Ευγενία με όση περισσότερη δύναμη μπορούσε να του δώσει ο *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Τη χτύπησε από τη δεξιά μεριά, ανατρέποντάς την και στέλνοντάς την να κατρακυλήσει δεκάδες μέτρα παραδίπλα, μέχρι το όχημά της να σταματήσει χωμένο κατά το ήμισυ (όλη η μπροστινή μεριά) μέσα στην άμμο.

«Ο κώλος της δεν είναι, τελικά, και τόσο ωραίος όταν κοιτάζει τον ουρανό!» σχολίασε η Καλλιόπη, γελώντας.

Αλλά μετά η ταχύτητά τους, απρόσμενα, άρχισε να πέφτει, και είδαν κι οι δυο τους ότι ο μετρητής ενέργειας έδειχνε 0%.

«Φιάλη, γρήγορα!» είπε ο Ζορδάμης, και η Καλλιόπη έσπευσε να κάνει την αλλαγή.

«Ο Καθάριος!» παρατήρησε ο ραλίστας μετά από λίγο, καθώς η Καλλιόπη είχε βγάλει την καινούργια φιάλη από τον σάκο και άνοιγε τη θυρίδα για να αποσυνδέσει την προηγούμενη. «Βιάσου!»

Ο Καθάριος Μονοβάτης ερχόταν καταπάνω τους, με το εξάτροχο όχημα του χτυπημένο από τη σύγκρουση με τον Καλλέργη αλλά ακόμα γρήγορο και μοιάζοντας απειλητικό. Μοιάζοντας *οργισμένο* – αν ένα μηχάνημα μπορούσε να μοιάζει ποτέ οργισμένο.

Έρχεται να μας κουτουλήσει! συνειδητοποίησε ο Ζορδάμης. «Καλλιόπη–!»

Ο Καθάριος τούς χτύπησε, κάνοντας το όχημά τους να πάρει σβούρες επάνω στην άμμο, ενώ το πίσω τζάμι του έσπαγε, και να καταλήξει μισοχωμένο στην πλαγιά μιας θίνας. Άμμος μπήκε από το παράθυρο του Ζορδάμη, γεμίζοντας τον κορμό και τα γόνατά του.

«Γαμήσου!» είπε η Καλλιόπη, και, παρότι ζαλισμένη, τράβηξε την παλιά φιάλη έξω από τη θυρίδα.

«Έρχεται πάλι, ο ανώμαλος!» είπε ο Ζορδάμης.

Η Καλλιόπη, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά (και ούτε η ίδια δεν ήξερε αν ήταν από φόβο ή από ενθουσιασμό), συνέδεσε την καινούργια φιάλη στη θυρίδα.

Τα συστήματα του οχήματος αμέσως ενεργοποιήθηκαν, και ο Ζορδάμης πάτησε το πετάλι. Βγήκαν από την άμμο χωρίς την παραμικρή δυσκολία, τρέχοντας μακριά από τον Καθάριο.

Η Καλλιόπη έκλεισε τη θυρίδα, ξεφυσώντας. «Αυτή τη φορά… τόσο γρήγορα…» Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* προφανώς δεν έτρωγε πάντα την ενέργεια με τον ίδιο ρυθμό, σκέφτηκε.

«Ο Καθάριος νομίζει ότι τον έχουμε φοβηθεί,» παρατήρησε ο Ζορδάμης, μειδιώντας. «Και… αα, τι υπέροχα! έρχεται κι ο Καλλέργης.» Φαινόταν από τους καθρέφτες.

Ο Ζορδάμης έστριψε, γυρίζοντας τα πλευρά του προς τον Καθάριο – και σταμάτησε απότομα. Αφήνοντας τον εχθρό να έρθει. Μόλις όμως εκείνος ήταν κοντά, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τινάχτηκε από τη θέση του, και το εξάτροχο όχημα του Καθάριου έχασε τον στόχο του.

Ο Καθάριος έκοψε ταχύτητα, κάνοντας να γυρίσει. Αλλά ο Ζορδάμης είχε *ήδη* γυρίσει και τον λόγχισε από τα δεξιά. Δυστυχώς δεν είχε προλάβει να πάρει πολλή φόρα και δεν τον τίναξε, αλλά τζάμια έσπασαν

και μέταλλα λύγισαν. Και ο Ζορδάμης συνέχισε να πιέζει το πετάλι, δίνοντας δύναμη στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* και σηκώνοντας τις μισές ρόδες του Καθάριου από την άμμο. Εκείνος προσπάθησε να ξεφύγει, με αποτέλεσμα να ανατραπεί˙ βρέθηκε με τους τροχούς στον αέρα, να περιστρέφονται ξέφρενα.

Ο Καλλέργης ήρθε, τότε, χτυπώντας τον Ζορδάμη από τ'αριστερά. Όμως τώρα ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε όλες του τις δυνάμεις, όχι όπως όταν ο Καθάριος τού είχε επιτεθεί˙ έτσι, απλώς τινάχτηκε λίγο παραδίπλα, και οι ζημιές που του έγιναν ήταν αμελητέες.

Ο Ζορδάμης έκανε πίσω, απότομα, και μετά μπροστά ξανά, συνθλίβοντας το πετάλι κάτω από το πόδι του. Χιμώντας καταπάνω στον Καλλέργη. Χτυπώντας τον στη μπροστινή αριστερή μεριά και τραντάζοντάς τον άγρια, στέλνοντάς τον κάμποσα μέτρα μακριά.

Ο Καλλέργης αμέσως άρχισε να κινείται, κάνοντας κύκλο. Ο Ζορδάμης τον ακολούθησε.

«Θα σε κυνηγήσω σα σκυλί, Καλλέργη!» γρύλισε, και τον ξαναχτύπησε, στην πίσω μεριά τώρα, τσακίζοντας μέταλλα, διαλύοντας τζάμια.

Ο συνοδηγός του Καλλέργη, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος, φάνηκε τότε να ξεπροβάλλει από το παράθυρο πλάι του. Κρατώντας ένα τουφέκι με πλατιά κάννη.

«Τα καθάρματα – οπλοφορούν!» είπε ο Ζορδάμης καθώς εκείνος και η Καλλιόπη αμέσως έσκυβαν, αν και είχαν ξαναδεί τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να εξοστρακίζει σφαίρες χωρίς πρόβλημα.

Αυτό, όμως, που τους έβαλε δεν ήταν σφαίρες, αλλά ένα ηχητικό κύμα που τράνταξε ολόκληρο το όχημά τους και τους ίδιους. Αισθάνθηκαν τα κόκαλά τους να πονάνε και τα σωθικά τους να αναποδογυρίζουν μέσα τους. Αίμα έτρεξε από τη μύτη της Καλλιόπης.

Αλλά τα τζάμια του οχήματος, παραδόξως, δεν έσπασαν. Ούτε έπαθε καμια άλλη βλάβη.

«*Είναι νεκροί, κι οι δυο τους!*» ούρλιαξε ο Ζορδάμης, υψώνοντας ξανά το κεφάλι και πιέζοντας το πετάλι κάτω από το πόδι του. Χτύπησε το όχημα του Καλλέργη γι'ακόμα μια φορά στην πίσω μεριά, και είδε τον Ηλιόδρομο να κλυδωνίζεται επικίνδυνα καθώς ήταν ισορροπημένος στην άκρη του παράθυρου, ο μισός μέσα, ο μισός έξω. «Θα πεθάνεις, γαμημένε Σάρντλιε!» σύριξε ο Ζορδάμης πίσω από σφιγμένα δόντια

που πονούσαν από το ηχητικό κύμα που είχε δεχτεί. Και χτύπησε ξανά το όχημα του Καλλέργη. Ο ένας από τους πίσω τροχούς του έφυγε καθώς τα μέταλλά του διαλύονταν, και ο Ηλιόδρομος τινάχτηκε έξω, κατρακυλώντας επάνω στις άμμους.

«Θα τα πούμε μετά, γαμιόλη,» του υποσχέθηκε ο Ζορδάμης, συνεχίζοντας να καταδιώκει τον Καλλέργη που το όχημα του έτρεχε παράταιρα με έναν τροχό να λείπει, μοιάζοντας να σέρνεται πάνω στην άμμο.

Ο Ζορδάμης επιτέθηκε ενώ τα κρύσταλλα της κονσόλας μπροστά του άστραφταν πορφυροπράσινα. Χτύπησε τον Καλλέργη κάνοντας το όχημά του να γυρίσει στο πλάι, να ανατραπεί.

Μετά έστριψε, απομακρύνθηκε. «Αυτόν δεν τον αφήνω στις επιθυμίες του Μεχρέτ,» είπε. Γύρισε ξανά, ατενίζοντας το αναποδογυρισμένο όχημα αντίκρυ του, και τα μάτια του στένεψαν. «Αντίο, Καλλέργη…» Κρατώντας το φρένο πατημένο, πίεσε μέσα το πετάλι της επιτάχυνσης. Η έρημος αντήχησε από τους βρυχηθμούς του *Ρέσ'κρικ'κεκ,* καθώς η δύναμή του αυξανόταν ενώ έμενε ακίνητος.

«Κάποιοι έρχονται!» είπε ξαφνικά η Καλλιόπη. «Ο Βαλέριος και ο Μιχαίας. Και κάποιος άλλος πίσω τους – δεν βλέπω ποιος.»

«Ο Καλλέργης προηγείται.»

Ο Ζορδάμης άφησε το φρένο, και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* χίμησε στο αναποδογυρισμένο όχημα, πατώντας το, τσακίζοντάς το από κάτω του. Τροχοί και μεταλλικά κομμάτια τινάχτηκαν από δω κι από κει, και μια κραυγή αντήχησε.

Η τελευταία κραυγή του Καλλέργη, ήλπιζε ο Ζορδάμης.

Η Ελοντί βρισκόταν πίσω από τον Βαλέριο και τον Μιχαία, όταν ατένισε, μετά απ'αυτούς, επάνω στις άμμους ένα όχημα και τα συντρίμμια άλλων δύο.

Το όχημα που ακόμα λειτουργούσε ήταν του Ζορδάμη, και τώρα έτρεξε καταπάνω στο όχημα του Βαλέριου. Ο Βαλέριος προσπάθησε να το αποφύγει, αλλά ο Ζορδάμης έστριψε με εξωφρενική ευελιξία και

τον χτύπησε, στέλνοντάς τον στην πλαγιά ενός αμμόλοφου, όπου το όχημα του Βαλέριου μισοθάφτηκε στην άμμο.

«Τι κάνει ο τρελός;» είπε ο Φοίνικας. «Ελοντί – φύγε από δω!» Και τον άκουσε να οπλίζει το πιστόλι του πλάι της.

(ο χρόνος σταμάτησε)

Το εξάποδο θηρίο με τα μικρά κέρατα και τον λίθο στο μέτωπο στρέφεται να την ατενίσει από απόσταση, και τα μάτια του είναι δύο κατάμαυρες τρύπες.

«Εσύ ξανά!» γρυλίζει. «Τι θέλεις από εμένα; ΦΥΓΕ!»

«Φονιά!» φωνάζει η Ελοντί, και, ενώ η μπαλαντέρ οδηγεί, βγαίνει από το παράθυρο του οχήματος, ανεβαίνοντας στην οροφή του – μην έχοντας κανένα πρόβλημα να στέκεται εκεί παρά την ταχύτητα. Στο χέρι της είναι ένα δόρυ από ασήμι, το οποίο σηκώνει πάνω από τον ώμο της.

(((((ο χρόνος επιμηκύνθηκε...

«Η Ελοντί!» είπε η Καλλιόπη.

«Κι έρχεται καταπάνω μας,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης.

«Χτύπα την!»

«...Όχι,» είπε ο Ζορδάμης, διστακτικά, και έστριψε προσπαθώντας ν’απομακρυνθεί. Ακολουθώντας τον Μιχαία που κι εκείνος να απομακρυνθεί προσπαθούσε.

«Τι!» έκανε η Καλλιόπη. «Γιατί όχι; Νομίζεις ότι εκείνη θα σε–;»

«Ξέχασες τι έγινε την άλλη φορά με την Ελοντί και τον *Ρέσ’κρικ’κεκ*;» Ο Ζορδάμης δεν άλλαξε την πορεία του. Χτύπησε τον Μιχαία στην πίσω μεριά, τραντάζοντάς τον κι αναγκάζοντάς τον να γλιστρήσει σε μια αμμώδη ράχη, πέφτοντας, χωρίς όμως να αναποδογυρίσει.

(*Η Ελοντί βλέπει το θηρίο να τρέχει να φύγει, και το καταδιώκει – αγνοώντας μια απόμακρη αλλά γνώριμη φωνή που της λέει «Τι κάνεις; Έχεις τρελαθεί; Τον* κυνηγάς; *Τον κυνηγάς!;» – προσπαθώντας να βρεθεί σε σημείο απ’όπου μπορεί να του επιτεθεί.*

Αλλά το θηρίο πηγαίνει πολύ γρήγορα, και τώρα χτυπά και το όχημα του Μιχαία: το κουτουλά με τα κέρατά του ενώ ο λίθος στο κεφάλι του

αστράφτει και οι δύο ουρές του ανεμίζουν σαν μαστίγια πίσω του. Πορφυροπράσινη ακτινοβολία το λούζει.

Το όχημα του Μιχαία πέφτει σε μια αμμώδη πλαγιά.

«Σταματήστε το!» προστάζει η Ελοντί. «Σταματήστε το!»

Και αμμόσαυρες τινάζονται από την έρημο, πέφτοντας πάνω στο θηρίο, σαστίζοντάς το–)

Αμμόσαυρες πήδησαν πάνω στα τζάμια του οχήματος, βγαίνοντας μέσα από την άμμο.

«Την τύχη της Λόρκης γαμώ!» καταράστηκε ο Ζορδάμης, πατώντας το φρένο καθώς έστριβε το τιμόνι. Ποτέ ξανά δεν είχε δει αμμόσαυρες να πετάγονται έτσι. Ήταν λες κι είχαν λυσσάξει.

(*Η Ελοντί εκτοξεύει το ασημένιο δόρυ, κι αυτό καρφώνεται στην πίσω αριστερή μεριά του θηρίου, ανάμεσα στο τελευταίο και στο ενδιάμεσο πόδι του.*

Ο εξωδιαστασιακός δαίμονας ουρλιάζει. Και στρέφεται να την κοιτάξει.

«Φύγε!» της γρυλίζει. «Φύγε, για να μη βρεις το τέλος σου στα δόντια μου!»

Η Ελοντί όμως δεν τον φοβάται. Έχει άλλο ένα ασημένιο δόρυ στα χέρια της, και η μπαλαντέρ την οδηγεί δίπλα στο θηρίο, ενώ οι αμμόσαυρες σκορπίζονται ολόγυρά του.

Η Ελοντί λογχίζει το θηρίο από κοντά, κι εκείνο κραυγάζει–)

Οι πορφυροπράσινες αντανακλάσεις στα κρύσταλλα της κονσόλας τρεμόπαιζαν άγρια. Ο Ζορδάμης άρχισε να κάνει στροφές, για να πετάξει τις αμμόσαυρες από το όχημά του· αλλά, καθώς αυτές έπεφταν, είδε το όχημα της Ελοντί να έρχεται κοντά, να κάνει κύκλους γύρω απ’το δικό του. Και οι πορφυροπράσινες λάμψεις συνέχιζαν να χορεύουν τρελά στην κονσόλα του.

Κάτι έκανε η Ελοντί στον *Ρέσ’κρικ’κεκ* ξανά!

«Χτύπα την, την καταραμένη τραγουδίστρια!» φώναξε η Καλλιόπη. «Χτύπα την!»

Και ο Ζορδάμης πάτησε το πετάλι στο τέρμα, γυρίζοντας το τιμόνι καταπάνω στην Ελοντί–

(*Το θηρίο ορμά καταπάνω της για να την καταβροχθίσει, αλλά εκείνη το λογχίζει με το ασημένιο δόρυ της, και ο δαίμονας τινάζεται πίσω–*)

Αλλά το όχημά του έχασε την πορεία του τελείως ανεξήγητα, λες κι είχε γλιστρήσει πάνω στις άμμους! Τίποτ' άλλο δεν μπορούσε να δικαιολογήσει αυτό που είχε συμβεί. Τώρα όμως ο Ζορδάμης είχε απεμπλακεί από την Ελοντί, και έτρεξε, προσπαθώντας πάλι ν'απομακρυνθεί, ενώ ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν του πρόσφερε παρά ελάχιστη περισσότερη ταχύτητα από την κανονική, λες κι ήταν τραυματισμένος.

«Μας ακολουθεί!» είπε η Καλλιόπη κοιτάζοντας πίσω. «Γιατί δεν την χτύπησες;»

«Δεν είδες τι έγινε;»

«Δεν τη χτύπησες – αυτό είδα! Τι φοβάσαι – μη χαλάσει η μούρη της τραγουδίστριάς σου;»

«Δεν αστόχησα επίτηδες, ηλίθια! Κάτι– η άμμος, ίσως– δεν ξέρω τι έγινε!»

(*Η μπαλαντέρ, οδηγώντας, καταδιώκει το θηρίο ενώ η Ελοντί στέκεται ακόμα στην οροφή του οχήματος, με το δόρυ της στο ένα χέρι και τα μάτια της εστιασμένα στον τραυματισμένο δαίμονα που τρέχει να φύγει.*

Υψώνει το δόρυ πάνω από τον ώμο της, και το εκτοξεύει. Το όπλο τινάζεται σαν ασημένια αστραπή, χτυπώντας τον δαίμονα στη ράχη–)

Το όχημα γρύλισε ολόγυρά τους, άρχισε να χάνει ταχύτητα, απίστευτα γρήγορα–

«Η ενέργεια!» είπε ο Ζορδάμης βλέποντας ότι ο μετρητής είχε πάλι πέσει στο 0%. «Καλλιόπη!»

Η Καλλιόπη είχε ήδη ανοίξει τον σάκο της και τραβούσε έξω μια ενεργειακή φιάλη.

Ο Ζορδάμης είδε την Ελοντί να έρχεται. Αλλά εκείνη δεν τον κουτούλησε όπως οι άλλοι ραλίστες. Τον έφτασε, καθώς το όχημά του σταματούσε, κι άρχισε να διαγράφει κύκλους γύρω του σηκώνοντας σύννεφα άμμου.

«Τι σκατά μάς κάνει;» μούγκρισε ο Ζορδάμης. «Τι *συμβαίνει;*»

(*Η Ελοντί βλέπει το θηρίο να σταματά κατάκοπο, κατατραυματισμένο. Θραύσματα πορφυροπράσινης ενέργειας τινάζονται από πάνω του, φεύγοντας προς κάθε κατεύθυνση. Το κεφάλι του είναι στην άμμο. Βαριανασαίνει.*

«Μη με σκοτώσεις!» κρώζει πονεμένα. «Σε ικετεύω!»

Η Ελοντί το χτυπά δυνατά με το δόρυ που έχει ξανά στο χέρι της, και ο παράξενος λίθος φεύγει από το κεφάλι του…)

Ο Ζορδάμης άνοιξε τη θυρίδα για να βγάλουν την τελειωμένη φιάλη, όταν ξαφνικά ολάκερο το όχημά τους τραντάχτηκε λες κι είχε ξεσπάσει άγριος σεισμός, και όλα του τα τζάμια έσπασαν στιγμιαία. Η Καλλιόπη ούρλιαξε.

Η μπροστινή μεριά του οχήματος φούσκωσε σαν από μεγάλη εσωτερική θερμότητα, και ένας πίδακας πορφυροπράσινου φωτός πετάχτηκε, τρυπώντας τα μέταλλα και καταλήγοντας παραδίπλα, επάνω στην άμμο.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη μπορούσαν μονάχα να κοιτάζουν χάσκοντας, καθώς το φως έπαιρνε το σχήμα ενός μεγάλου εξάποδου θηρίου με μικρά κέρατα και δύο ουρές. Ενός θηρίου που ήταν ξαπλωμένο στην άμμο, μοιάζοντας εξουθενωμένο.

Η μορφή του δεν ήταν, όμως, υλική. Ήταν σαν ολόγραμμα, περίπου.

…ο χρόνος συμπτύχθηκε)))))

Η Ελοντί πάτησε το φρένο, σταματώντας το όχημά της αντίκρυ στο άυλο πλάσμα που είχε τιναχτεί από τη μηχανή του οχήματος του Ζορδάμη.

«Τι… τι είν’ αυτό;» είπε ο Φοίνικας. «Τι έκανες;»

«Αυτός είναι ο δαίμονας,» αποκρίθηκε η Ελοντί, ανοίγοντας την πόρτα πλάι της και βγαίνοντας από το όχημα.

«Περίμενε!» φώναξε ο Φοίνικας, καθώς κι εκείνος έβγαινε κρατώντας το πιστόλι του υψωμένο.

Την ίδια στιγμή είχε βγει και ο Ζορδάμης από το όχημά του, και μόλις είδε το όπλο στο χέρι του Φοίνικα έκανε να ξαναμπεί. Αλλά ο Φοίνικας τού φώναξε: «Μείνε εκεί που είσαι!» και ο Ζορδάμης έμεινε ακίνητος, ατενίζοντας αυτόν και την Ελοντί με επιφύλαξη.

Η Ελοντί σκέφτηκε: *Ο Φοίνικας νομίζει ότι ο Ζορδάμης θα επιχειρήσει να πατήσει κι εμάς…* Αλλά μετά η προσοχή της ήταν όλη εστιασμένη στο φασματικό εξάποδο πλάσμα αντίκρυ της.

Το είδε να ορθώνεται, κι από τα σαγόνια του βγήκε φωνή. Έμοιαζε με άναρθρες κραυγές, αλλά η Ελοντί καταλάβαινε πως δεν ήταν. Ο δαίμονας μιλούσε σε κάποια γλώσσα άγνωστη για εκείνη. *Αλλά απευθύνεται σ'εμένα. Σίγουρα σ'εμένα.* Τα σκοτεινά του μάτια ήταν στραμμένα επάνω της. Και η όλη του στάση τώρα δεν έμοιαζε επιθετική, ούτε γενικά εχθρική.

«Τι έκανες στο όχημά μου;» φώναξε ο Ζορδάμης. «*Τι έκανες;*»

«Το όχημά σου;» είπε ο Φοίνικας. «Χτύπησες τόσους ραλίστες προτού η Ελοντ–!»

«*Εκείνοι* μού επιτέθηκαν!»

Η Καλλιόπη βγήκε από την άλλη πόρτα. «Πήγαν να μας σκοτώσουν!»

«Και τι είν' αυτό μέσα στο όχημά σας;» Ο Φοίνικας έδειξε τον δαίμονα με μια κοφτή κίνηση του σαγονιού του, χωρίς να κατεβάσει το πιστόλι του.

«Δεν ξέρουμε!» είπε αμέσως ο Ζορδάμης. «Την Ελοντί ρώτα!»

Η Ελοντί έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. «Αποκλείεται να μην ήξερες ότι ο δαίμονας βρισκόταν μέσα στο όχημά σου, Ζορδάμη,» είπε ήρεμα. «Αυτός ήταν που του έδινε τις υπερφυσικές του δυνάμεις, έτσι δεν είναι;»

«Ποιες υπερφ…» Ο Ζορδάμης άφησε τα λόγια του ανολοκλήρωτα, μοιάζοντας ηττημένος, απεγνωσμένος. Κοίταξε τη φασματική μορφή του εξάποδου θηρίου και μετά πάλι την Ελοντί. Και τα μάτια του την κατηγορούσαν. Την κατηγορούσαν ότι του είχε κάνει μεγάλο κακό, το οποίο δεν θα ξεχνούσε.

38

«Πού βρήκες αυτό τον δαίμονα, Ζορδάμη;» ρώτησε η Ελοντί. «Πώς τον έβαλες μέσα στο όχημά σου;»

«Δε ξέρω… τι είναι αυτό,» είπε ο Ζορδάμης δείχνοντας φευγαλέα το εξάποδο φασματικό πλάσμα που στεκόταν παραδίπλα, και το οποίο τώρα μίλησε ξανά σε μια βραχνή, τραχιά γλώσσα που κανένας τους δεν αναγνώριζε.

«Μας λες ψέματα!» είπε ο Φοίνικας, σημαδεύοντας αυτόν και την Καλλιόπη με το πιστόλι του. «Είναι φανερό. Και έχεις επιτεθεί σε τόσους ραλίστες! Ίσως να έχεις σκοτώσει ανθρώπους κιόλας. Νομίζεις ότι θα μπορέσεις να τη γλιτώσεις ξανά, Ζορδάμη;»

«*Εκείνοι* μάς επιτέθηκαν!» φώναξε η Καλλιόπη, χτυπώντας τη γροθιά της στην οροφή του οχήματος του Ζορδάμη. «Ήρθαν κατ–»

«Ναι, το είδαμε!» είπε ο Φοίνικα ειρωνικά. «Ήταν μεγάλη απειλή για εσάς ο Βαλέριος και ο Μιχαίας! *Εσείς* τους κυνηγήσατε.»

«Ο Καλλέργης και ο Καθάριος ήρθαν καταπάνω μας!» επέμεινε η Καλλιόπη. «Ήρθαν από δεξιά κι από αριστερά, κατεβαίνοντας ορμητικά από αμμόλοφους, ενώ μπροστά μας η Αμαλία, ο Αρτέμιος, και η Ευγενία είχαν σχηματίσει φράγμα με τα οχήματά τους. Προσπαθούσαν να μας διαλύσουν! Ίσα που καταφέραμε να ξεφύγουμε απ'τον κλοιό τους.»

«Αποκλείεται να καταφέρατε να τους σκοτώσετε όλους.» Ο Φοίνικας εξακολουθούσε να τους σημαδεύει. «Θα μαθευτεί τι έγινε.»

«Αυτό που σου λέει η Καλλιόπη έγινε,» είπε ο Ζορδάμης. «Μας επιτέθηκαν. Αλλά, φυσικά, δεν θα το παραδεχτούν. Θα ισχυριστούν ότι *εμείς* τους επιτεθήκαμε, όπως λες τώρα κι εσύ–»

«Αρνείσαι ότι επιτεθήκατε στον Μιχαία και στον Βαλέριο; Σας είδαμε!»

«Ήταν μέσα στη συνωμοσία ο Μιχαίας και ο Βαλέριος! Αλλά εγώ σου λέω για τον Καλλέργη και τους άλλους, τώρα! Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης, «ακόμα κι αν συγκεντρωθείτε όλοι οι ελεεινοί συνωμότες και μιλήσετε εναντίον μας, νομίζετε ότι θα σας πιστέψουν; Θα πιστέψουν ότι ένα αγωνιστικό όχημα *μόνο του* κατάφερε να προκαλέσει τέτοιες ζημιές σε τόσα άλλα αγωνιστικά οχήματα;»

«Σ'αυτό,» είπε η Ελοντί καθώς τα μάτια του Φοίνικα στένευαν, «έχει δίκιο. Κανένας δεν θα το πιστέψει. Και τώρα κάτι μού λέει πως το όχημά του δεν μπορεί πλέον να κάνει ό,τι έκανε…» Έστρεψε το βλέμμα της στο εξάποδο πλάσμα, το οποίο μίλησε ξανά στην τραχιά γλώσσα του, πλησιάζοντάς την επιφυλακτικά, αλλά όχι με επιθετικό τρόπο. Η Ελοντί νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει απόγνωση στην όψη και στη στάση του. *Σα να ζητά βοήθεια. Σα να ζητά βοήθεια από εμένα.*

Παράξενο… Πριν από λίγο, ήμασταν εχθροί.

Ή, μήπως, δεν είχε τίποτα ουσιαστικά εναντίον μου;

Καθώς η Ελοντί κοίταζε το φασματικό εξάποδο πλάσμα, ο Ζορδάμης είχε επίσης στρέψει το βλέμμα του σ'αυτό και, μετά, στην τρύπα που υπήρχε τώρα επάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματός του, καπνίζοντας ελαφρώς. *Καταστράφηκα,* σκέφτηκε. *Πολύ πιθανό η μηχανή να έχει διαλυθεί.* Αλλά, έστω ότι δεν είχε διαλυθεί, ποιος του εγγυάτο ότι θα νικούσε το ράλι χωρίς τη βοήθεια του *Ρέσ'κρικ'κεκ*; Κανείς. Και ύστερα απ'αυτά που είχαν γίνει τώρα μες στην έρημο…. Ακόμα κι αν δεν τον φυλάκιζαν οι αρχές της Κάρντλας, οι υπεύθυνοι του ράλι σίγουρα θα τον απέβαλαν, μαζί με άλλους ραλίστες πιθανώς.

Αλλά, για εκείνον, η αποβολή από το ράλι ήταν καταδίκη…

Στράφηκε ν'ατενίσει την Ελοντί. «Πώς το έκανες;» ρώτησε. «Πώς έβγαλες… αυτό,» έδειξε τον δαίμονα, «από το όχημά μου; Και τι έκανες και τις άλλες φορές; Με χτυπούσες κάπως;»

«Εσύ δεν απαντάς στις ερωτήσεις μου,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Γιατί ν'απαντήσω εγώ στις δικές σου, Ζορδάμη;»

«Γιατί κατέστρεψες το όχημά μας!» φώναξε η Καλλιόπη.

«Παραπονιέστε ότι σας κατέστρεψαν το όχημα,» είπε ο Φοίνικας, «ύστερα από τόσα άλλα οχήματα που καταστρέψατε;»

Ο δαίμονας μίλησε ξανά στη γλώσσα του, πιο εσπευσμένα τώρα, σαν να υπήρχε κάτι που τον βίαζε, κάτι που τον ανησυχούσε. Και εξακολουθούσε να απευθύνεται στην Ελοντί.

Εκείνη σκέφτηκε: *Δεν καταλαβαίνω τι λέει… αλλά στα οράματά μου καταλάβαινα. Επομένως…* Ανοίγοντας μια πίσω πόρτα του οχήματός της, του έκανε νόημα να μπει.

Ο Φοίνικας την κοίταξε ξαφνιασμένος.

Ο δαίμονας μπήκε στο όχημα… ή, μάλλον, όχι ακριβώς. Τα πόδια του φαίνονταν κάτω από το πάτωμα, φαίνονταν επάνω στην άμμο, ενώ το κεφάλι του έβγαινε από την οροφή. Ήταν *τελείως* φασματικός. Μια εικόνα που δεν περιοριζόταν από υλικές επιφάνειες˙ εκτός μόνο από το έδαφος της Σεργήλης, όπως έδειχνε.

«Τι έκανες;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Νομίζω πως θέλει να μιλήσουμε,» είπε η Ελοντί, και κάθισε στη θέση του οδηγού μέσα στο όχημά της. «Έλα, Φοίνικα. Πάμε.»

«Και μ'αυτούς τι θα γίνει;» Το πιστόλι του έδειχνε τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη.

«Ας αποφασίσουν οι υπεύθυνοι του ράλι,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Έλα.»

Ο Φοίνικας κατέβασε το όπλο του, ενώ ο Ζορδάμης κοίταζε έκπληκτος τον δαίμονα να βρίσκεται και, συγχρόνως, να *μην* βρίσκεται μέσα στο όχημα της Ελοντί. Όπως και νάχε, πάντως, ήταν βέβαιο πως σκόπευε να πάει μαζί τους.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ!*» του φώναξε. «Έλα πίσω, *Ρέσ'κρικ'κεκ*! Έλα σε μένα!»

Ο δαίμονας έστρεψε τα σκοτεινά μάτια του στον Ζορδάμη, κι εκείνος νόμισε προς στιγμή πως είδε μια αποχαιρετιστήρια όψη στο πρόσωπο του φασματικού πλάσματος. *Αντίο, Ζορδάμη… Αντίο. Ήταν ωραία, αλλά τώρα πρέπει να φύγω,* έμοιαζε να λέει.

Η Ελοντί βγήκε ξανά από το όχημά της. «*Ρέσ'κρικ'κεκ;*» είπε κοιτάζοντας τον Ζορδάμη. «Αυτό είναι το όνομά του;»

Ο Ζορδάμης δεν αποκρίθηκε.

Ο δαίμονας γρύλισε από το εσωτερικό του οχήματος, σαν να βιαζόταν.

«Πού τον βρήκες, Ζορδάμη;» ρώτησε η Ελοντί.

«Δική μου δουλειά!» αντιγύρισε εκείνος, απότομα, οργισμένος. Είχε καταλάβει ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* να ξαναγυρίσει στο όχημά του. *Καταστράφηκα…*

Η Ελοντί μπήκε πάλι στο όχημά της, και ο Φοίνικας την ακολούθησε. Εκείνη πάτησε το πετάλι και έφυγαν, ενώ ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έτρεχε μαζί τους, με το σώμα του στο εσωτερικό του οχήματος και τα πόδια του να βγαίνουν από κάτω.

Ο Ηλιόδρομος είχε τιναχτεί επάνω σε μια πλαγιά της ερήμου, κατρακυλώντας στην άμμο, ενώ το ηχητικό τουφέκι έφευγε από τα χέρια του.

Όταν σταμάτησε να κατρακυλά ήταν ζαλισμένος και αποπροσανατολισμένος. Ανασηκώθηκε, στα τέσσερα, μουγκρίζοντας, νιώθοντας τα πάντα να γυρίζουν γύρω του.

Δε φαίνεσαι χτυπημένος, του είπε το *β'ζάιλ* του.

«Πού είναι το όπλο;»

Παραδίπλα.

Ο Ηλιόδρομος γύρισε να κοιτάξει, αλλά δεν το είδε.

Όχι από κει. Πίσω σου.

Ο Ηλιόδρομος κάθισε και κοίταξε πίσω του. Ναι, κάτι φαινόταν να γυαλίζει εκεί, μισοθαμμένο στην άμμο. Σηκώθηκε όρθιος, μετά δυσκολίας. Παραπατώντας, πλησίασε το ηχητικό τουφέκι, το πήρε στα χέρια του.

«Αυτή η ιδέα ήταν τελείως ηλίθια, τελικά,» είπε.

Η παγίδα του Καλλέργη και του Καθάριου; ρώτησε το *β'ζάιλ.*

«Τι άλλο; Τυχεροί θα είμαστε αν ο Ζορδάμης δεν μας σκοτώσει όλους. Τυχεροί θα είμαστε αν… αν ήδη δεν έχει σκοτώσει αρκετούς.» Και το μυαλό του ήταν στην Ανθίνη, γιατί είχε δει, απόμακρα, το όχημα της Αμαλίας να παίρνει τούμπες μέσα σ'ένα μεγάλο σύννεφο άμμου.

Ελέγχοντας να δει αν τα συστήματα του τουφεκιού λειτουργούσαν – *Λειτουργούν· ή έτσι δείχνει, τουλάχιστον* – άρχισε ν'ανεβαίνει την αμμώδη πλαγιά, με μεγάλη προσοχή, σκυμμένος. Γιατί, αν ο Ζορδάμης τον έβλεπε, ο Ηλιόδρομος δεν θα το θεωρούσε καθόλου απίθανο να του

επιτεθεί για να τον πατήσει. *Και το ηχητικό όπλο δεν τον βλάπτει. Δεν του κάνει τίποτα.* Ο Ηλιόδρομος το είχε δει με τα ίδια του τα μάτια. Ούτε τα τζάμια του οχήματός του δεν είχαν σπάσει!

«Τι στις θύελλες του Σάμπρεοθ είν' αυτό το όχημά του;» μουρμούρισε.

Του Ζορδάμη; είπε το *β'ζάιλ.*

Ο Ηλιόδρομος μούγκρισε καταφατικά.

Σ'το είπα και τις άλλες φορές: Δεν μοιάζει με όχημα, Ηλιόδρομε. Δεν μοιάζει με μηχάνημα. Σαν ζωντανό πλάσμα είναι. Και άγριο, μάλιστα.

«Αυτό δεν με βοηθά να καταλάβω τίποτα, όμως...»

Ο Ηλιόδρομος έφτασε, τελικά, στην κορυφή της αμμώδους πλαγιάς κι αντίκρισε καταστροφή. Απόμακρα, το εξάτροχο όχημα του Καθάριου φαινόταν αναποδογυρισμένο. Αλλά πιο κοντά βρισκόταν το όχημα του Καλλέργη, τόσο κατεστραμμένο που με δυσκολία το αναγνώριζες. Πατημένο. Τσακισμένο.

«Θεοί...» μουρμούρισε ο Ηλιόδρομος, πλησιάζοντας το γρήγορα, ελπίζοντας πως δεν θα έβρισκε τον Καλλέργη μέσα. Γονατίζοντας όμως πλάι στο όχημα, τον είδε εκεί: μια μορφή που μετά βίας αναγνώριζε ως ανθρώπινη, πιεσμένη ανάμεσα στα μέταλλα. Αίμα κυλούσε, ποτίζοντας την άμμο.

Ο Ηλιόδρομος ξεροκατάπιε για να μην ξεράσει.

Ο Καλλέργης αποκλείεται να ήταν ζωντανός... «Αυτό το κάθαρμα, ο Ζορδάμης!»

Μην πανικοβάλλεσαι, Ηλιόδρομε, του είπε το *β'ζάιλ* του. *Πρέπει να βρεις τρόπο να φύγουμε από δω. Αλλιώς είμαστε κι οι δύο νεκροί.*

Ο Ηλιόδρομος αναστέναξε καθώς σηκωνόταν όρθιος.

Πίσω από τα σκούρα γυαλιά του, κοίταξε ολόγυρα, αναζητώντας άλλους ραλίστες. Κανένα όχημα, όμως, δεν είδε εκτός από αυτό του Καθάριου ξανά. Εξακολουθούσε να είναι αναποδογυρισμένο, αλλά τώρα κάποιος στεκόταν δίπλα του. Ο Καθάριος; Ή ο Αλλάνδρης, ο συνοδηγός του;

Μόνο από εκεί μπορώ να ζητήσω βοήθεια, σκέφτηκε ο Ηλιόδρομος.

Τότε, είδε τον άνθρωπο που στεκόταν πλάι στο αναποδογυρισμένο τροχοφόρο να σκύβει και, μάλλον, να μπαίνει μέσα στο όχημα. *Κάποιος από τους δυο τους πρέπει νάχει χάσει τις αισθήσεις του...*

Το *β'ζάιλ* είπε: *Ένα άλλο όχημα!*

Αλλά ο Ηλιόδρομος ούτως ή άλλως θα το έβλεπε. Είχε ήδη τραβήξει την προσοχή του, καθώς ερχόταν σηκώνοντας άμμο πίσω του. «Αν είναι του Ζορδάμη…» Όμως δεν ήταν του Ζορδάμη. Πρέπει να ήταν… της Ελοντί.

Ο Ηλιόδρομος, ρίχνοντας το ηχητικό όπλο στην άμμο, έτρεξε κουνώντας τα χέρια του στον αέρα, φωνάζοντας βοήθεια.

Η Ελοντί είδε τον πορφυρόδερμο, μαυρομάλλη Σάρντλιο να της γνέφει και πλησίασε, σταματώντας κοντά του. Δεν ήταν πολλή ώρα που είχε αφήσει πίσω της τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, και δεν είχε επιχειρήσει ακόμα να έρθει σε επαφή με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* – δεν ήταν ακόμα μια θέληση επάνω στις άμμους.

«Ηλιόδρομε,» είπε ανοίγοντας το παράθυρό της.

Εκείνος αμέσως είδε τη φασματική μορφή του παράξενου πλάσματος μέσα στο όχημά της, και σάστισε, κομπιάζοντας, μην ξέροντας προς στιγμή τι να πει. «Αυτό…» άρθρωσε.

Αυτό, του είπε το *β'ζάιλ* του, *δεν είναι ουσιαστικά εδώ, Ηλιόδρομε. Δεν είναι ουσιαστικά στη Σεργήλη. Αλλά… κάτι μού θυμίζει.*

Η Ελοντί μειδίασε. «Μη σ'ανησυχεί· δεν είναι τίποτα το επικίνδυνο.» Και ρώτησε: «Πού είναι ο Καλλέργης;»

Η όψη του Ηλιόδρομου αγρίεψε. «Νεκρός. Ο Ζορδάμης τον σκότωσε. Θα είχε σκοτώσει κι εμένα, αν δεν είχα πέσει έξω από το όχημα.»

Ο Φοίνικας είπε στην Ελοντί (χωρίς ο Ηλιόδρομος να μπορέσει να τον ακούσει από εκεί όπου στεκόταν): «Έπρεπε να το είχα πυροβολήσει το κάθαρμα.»

Η Ελοντί δεν μίλησε στον συνοδηγό της, αλλά στον Ηλιόδρομο: «Μπες μέσα. Θα σε πάρουμε μαζί. Και μη φοβάσαι· ο φίλος μας δεν θα σε δαγκώσει.»

Ο Ηλιόδρομος ένευσε. «Ευχαριστώ.» Ανοίγοντας μια από τις πίσω πόρτες κάθισε πλάι στον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* ο οποίος στράφηκε να τον ατενίσει με κατασκότεινα μάτια· οι τρίχες του Ηλιόδρομου ορθώθηκαν. «Είναι περίεργος, πάντως, ο φίλος σας…»

Η Ελοντί ξεκίνησε το όχημά της. «Αυτό εκεί είναι το όχημα του Καλλέργη;» Έδειξε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Κι αυτό» – έδειξε πιο μακριά – «του Καθάριου. Αλλά δεν πρέπει νάναι κι οι δυο τους χτυπημένοι. Πριν από λίγο ο ένας φαινόταν όρθιος.»

Η Ελοντί είπε: «Δε μπορώ να τους πάρω κι αυτούς μαζί μου, ούτως ή άλλως.»

«Μπορείς, τουλάχιστον, να δεις αν η Ανθίνη και η Αμαλία είναι καλά;»

«Χτυπήθηκαν;»

«Ναι. Προς τα εκεί είναι, νομίζω.» Ο Ηλιόδρομος έδειξε. «Αν και στις ερήμους, είναι πάντα δύσκολο νάσαι σίγουρος.» Γνώριζε από ερήμους˙ υπήρχαν πολλές στη Σάρντλι.

«Πάμε να δούμε,» είπε η Ελοντί, μη μπορώντας να αρνηθεί, γιατί κι εκείνη ήθελε να βοηθήσει την Αμαλία αν υπήρχε ανάγκη. Την ήξερε χρόνια. Τη θεωρούσε φίλη της.

Ο Ηλιόδρομος κοίταζε το φασματικό θηρίο πλάι του να τρέχει σαν να μη βρισκόταν ουσιαστικά μέσα στο όχημα. «Τι είναι αυτό, Ελοντί; Ολόγραμμα; Για πλάκα το έχεις;»

«Δεν είναι ολόγραμμα, και δεν το έχω για πλάκα. Κάποιο… πνεύμα είναι. Υποθέτω.»

«Τι πνεύμα;»

«Θα σου εξηγήσω μετά.» *Που κι εγώ ελπίζω να έχω μάθει περισσότερα,* πρόσθεσε νοερά, *από τον ίδιο τον* Ρέσ’κρικ’κεκ. Αυτό πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν το όνομα του δαίμονα, αφού ο Ζορδάμης (παρότι έκανε τον ανήξερο) έτσι τον είχε αποκαλέσει.

Ο Ηλιόδρομος συνέχιζε να κοιτάζει παραξενεμένος, με τις άκριες των ματιών του, το φασματικό θηρίο να τρέχει. Και το *β’ζάιλ* του (που, φυσικά, μόνο εκείνος μπορούσε ν’ακούσει) του είπε: *Δε σου λέει ψέματα. Πνεύμα πρέπει να είναι, όντως. Και κάτι μού θυμίζει…*

«Τι;» ψιθύρισε ο Ηλιόδρομος.

Δεν ξέρω ακόμα. Αλλά σαν κάπου να τόχω ξαναδεί.

Μετά από λίγο, αντίκρισαν ένα όχημα που όλη του η μπροστινή μεριά ήταν χωμένη στην άμμο και η πίσω βρισκόταν στον αέρα. Ήταν εξάτροχο, αλλά ο ένας τροχός του έλειπε. Φαινόταν άσχημα χτυπημένο.

«Αυτό δεν είναι της Ευγενίας Πυρρόχρωμης;» είπε ο Φοίνικας.

«Ναι,» απάντησε ο Ηλιόδρομος.

Η Ελοντί σταμάτησε πλάι του. «Ας δούμε αν είναι ζωντανές εκεί μέσα, τουλάχιστον.»

Ο Ηλιόδρομος και ο Φοίνικας βγήκαν αμέσως από τον *Γρύπα των Δρόμων,* ενώ ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έλεγε κάτι που κανένας δεν καταλάβαινε, αλλά η Ελοντί ήταν βέβαιη ότι ο δαίμονας ήθελε ξανά να δηλώσει την ανησυχία του για κάποιο λόγο.

Ο Ηλιόδρομος και ο Φοίνικας κοίταξαν μέσα στο όχημα που ήταν καρφωμένο στην άμμο σαν να είχε πέσει από το φεγγάρι. «Δεν είναι κανένας μέσα, Ελοντί,» είπε ο συνοδηγός της, καθώς επέστρεφαν.

«Κάποιος πρέπει να τις πήρε μαζί του,» υπέθεσε η Ελοντί, ενώ οι δυο άντρες έμπαιναν ξανά στον *Γρύπα των Δρόμων* κι έκλειναν τις πόρτες τους. «Προς τα πού για την Αμαλία, Ηλιόδρομε;»

«Προς τα κει. Νομίζω.»

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, κι άφησε τον εαυτό της να χαθεί μέσα στο όχημά της: το όχημα να γίνει προέκταση του σώματός της και το σώμα της προέκταση του οχήματος, μέχρι που τα δύο να είναι ένα. Και είχε εκείνη την Αίσθηση. *Μπορώ να βρω την Αμαλία. Αρκεί να το θελήσω.*

Πού είναι η Αμαλία; Πού είναι;

Ένα πουλί της ερήμου ήρθε ξαφνικά πάνω από τον *Γρύπα των Δρόμων,* φτεροκοπώντας και κρώζοντας. Η Ελοντί το ακολούθησε, και δεν άργησε να δει ένα όχημα γυρισμένο στο πλάι, μισοχωμένο στην άμμο, με τις δύο πλαϊνές ρόδες στον αέρα. Δίπλα του βρίσκονταν δύο γυναίκες, η μία ξαπλωμένη – η Αμαλία – και η άλλη καθισμένη – η Ανθίνη.

«Αυτές είναι!» είπε ο Ηλιόδρομος. «Τις βρήκαμε!»

Το πουλί της ερήμου πέταξε μακριά από το όχημά τους.

Ο Φοίνικας έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ελοντί· ένα βλέμμα που, ξεκάθαρα, έλεγε: *Μη μου πεις ότι το πουλί σε οδήγησε…*

Η Ελοντί κατένευσε, σοβαρά, αμίλητα. *Αυτό με οδήγησε.*

Και σταμάτησε το όχημά της κοντά στην Αμαλία και την Ανθίνη. Οι πόρτες άνοιξαν και όλοι τους βγήκαν. Ακόμα κι ο *Ρέσ'κρικ'κεκ.*

«Ελοντί!» αναφώνησε η Ανθίνη καθώς πεταγόταν όρθια. «Ηλιόδρομε!»

«Είστε καλά;» ρώτησε η Ελοντί πλησιάζοντας μαζί με τους δύο άντρες.

Η Ανθίνη και ο Ηλιόδρομος αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Η Ελοντί, που δεν ήξερε ότι συνέβαινε κάτι αναμεταξύ τους, παραξενεύτηκε λιγάκι.

Η Αμαλία, που ήταν ξαπλωμένη στην άμμο, είπε: «Νομίζω ότι έχω σπάσει το πόδι μου, Ελοντί.» Το δεξί της πόδι ήταν τεντωμένο μπροστά της, χωρίς υπόδημα, χωρίς κάλτσα, αλλά με το μπατζάκι του παντελονιού κατεβασμένο, μάλλον για να καλύπτεται το χρυσό δέρμα της από τον δυνατό ήλιο. Τα ρούχα της ήταν μουντζουρωμένα και αιματοβαμμένα. Δε φαινόταν, όμως, να έχει κανένα σοβαρό τραύμα – εκτός από το σπασμένο πόδι, φυσικά.

«Να το κοιτάξω;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Ξέρεις τι κάνεις;» τον ρώτησε εκείνη με βραχνή φωνή.

«Έχω ξανακοιτάξει τραύματα.»

«Εντάξει.»

Ο Φοίνικας γονάτισε πλάι της και σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού της, με προσοχή. Το πόδι που φάνηκε ήταν μελανιασμένο άσχημα, με πολλά μικρά τραύματα επάνω του. «Κάτω από το γόνατο πρέπει νάναι το σπάσιμο…»

«Ναι,» είπε η Ανθίνη. «Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

«Εσύ μπορείς να οδηγήσεις;» τη ρώτησε η Ελοντί.

«Ναι, δεν έχω πάθει τίποτα. Κάτι μελανιές μόνο. Και είμαι γδαρμένη λιγάκι.» Άγγιξε τον αριστερό της πήχη, που ήταν αιματοβαμμένος.

«Πρέπει να οδηγήσεις, λοιπόν,» της είπε η Ελοντί, «μόλις γυρίσουμε το όχημά σας από την καλή. Πρέπει να την πας στην Ύγκρας, αμέσως.»

Η Ανθίνη ένευσε. «Ναι.»

Η Ελοντί, ο Φοίνικας, και ο Ηλιόδρομος έσπρωξαν το όχημα της Αμαλίας μέχρι που κατόρθωσαν να το γυρίσουν πάλι έτσι ώστε να στέκεται στους τροχούς του. Η Ελοντί κάθισε στο τιμόνι και ενεργοποίησε τη μηχανή, που είχε σβήσει. Πάτησε το πετάλι και οδήγησε για λίγο, κάνοντας κύκλο. Τα πάντα ακούγονταν να τρίζουν γύρω της, και η μηχανή έκανε επίσης έναν πολύ περίεργο ήχο, αλλά σίγουρα το όχημα μπορούσε να ταξιδέψει ώς την Ύγκρας.

Η Ελοντί το σταμάτησε και βγήκε. «Εντάξει είναι,» είπε.

Ο Φοίνικας και ο Ηλιόδρομος σήκωσαν την Αμαλία με προσοχή και την ανέβασαν στο πίσω κάθισμα του οχήματός της.

«Πού είναι ο Καλλέργης;» ρώτησε η Ανθίνη.

«Νεκρός,» απάντησε ο Ηλιόδρομος. «Θα σου εξηγήσω. Θα έρθω μαζί σας.» Κοίταξε την Ελοντί.

Εκείνη κατένευσε, εγκρίνοντας.

Η Ανθίνη κάθισε στη θέση του οδηγού του οχήματος της Αμαλίας, και ο Ηλιόδρομος στη θέση του συνοδηγού. Έβαλαν τους τροχούς σε κίνηση και έφυγαν, κατευθυνόμενοι προς τα ανατολικά, προς την Ύγκρας.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* γρύλισε πίσω από την Ελοντί και τον Φοίνικα, κι εκείνη, στρεφόμενη να τον κοιτάξει, είπε: «Να δούμε τι θα γίνει μ'εσένα, τώρα…»

Αφού η Ελοντί έφυγε, μαζί με τον συνοδηγό της και τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*, ο Ζορδάμης κάθισε μέσα στο όχημά του και προσπάθησε να ενεργοποιήσει τη μηχανή. Όπως το φοβόταν, δεν έπαιρνε μπρος. Είχε καταστραφεί.

Βγήκε ξανά, λέγοντας την Καλλιόπη: «Τελείωσε. Καλύτερα να καθίσω εδώ και να περιμένω ο ήλιος να με ξεκάνει.» Και ξάπλωσε στην άμμο, δείχνοντας κατάκοπος, εξαντλημένος. Τα μάτια του έκλεισαν πίσω από τα μαύρα γυαλιά του.

«Μη λες βλακείες!» είπε η Καλλιόπη. «Πρέπει να φύγουμε από δω. Σήκω!»

Ο Ζορδάμης δεν μίλησε. Ούτε σηκώθηκε.

Η Καλλιόπη τον κλότσησε στα πλευρά, όχι και πολύ ελαφρά. «Σήκω! Δε σκοπεύω να πεθάνω εδώ πέρα!»

«Φύγε τότε,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης χωρίς ν'ανοίξει τα μάτια. «Εγώ δεν έχω να πάω πουθενά. Δεν πρόκειται να νικήσω το ράλι–»

«Αν βάλουμε μπροστά το όχημα, *μπορούμε* να νικήσουμε το ράλι.»

Ο Ζορδάμης ρουθούνισε. «Χωρίς τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*;»

«Αποκλείεται νάχεις ξεχάσει ότι υπάρχουν άνθρωποι που νικάνε αγώνες δρόμου χωρίς δαίμονες μέσα στα οχήματά τους, Ζορδάμη.»

Εκείνος εξακολουθούσε νάχει τα βλέφαρα κλειστά. «Ύστερα από ό,τι έγινε εδώ; Δεν έχει νόημα, Καλλιόπη. Δε θα νικήσω. Ίσως, μάλιστα, να αποβληθώ. Και μετά ξέρεις τι με περιμένει…» Η αλήθεια ήταν, βέβαια, πως η Καλλιόπη δεν ήξερε. Και ούτε κι εκείνος ήξερε ακριβώς. Πάντως, δεν μπορεί να ήταν τίποτα το καλό.

Η Καλλιόπη τον κλότσησε ξανά στα πλευρά, αρκετά δυνατά για να τον κάνει να μουγκρίσει και να διπλωθεί. «Αα!» φώναξε ο Ζορδάμης. «Γαμιέσαι, μαλακισμένη!» Και τώρα άνοιξε τα μάτια του: για να τη δει να έχει ήδη απομακρυνθεί από εκείνον, πλησιάζοντας το όχημα και ανοίγοντας το τμήμα της μπροστινής μεριάς που έκρυβε τη μηχανή. Ή, μάλλον, τώρα πλέον δεν την έκρυβε ακριβώς, μ'αυτή την τρύπα που είχε ανοίξει πάνω στα μέταλλα.

«Τι κάνεις εκεί;» είπε ο Ζορδάμης καθώς είχε ανασηκωθεί.

Η Καλλιόπη τον αγνόησε, κοιτάζοντας τη μηχανή. Μετά μπήκε στο όχημα και, ξαναβγαίνοντας, είχε μαζί της μια τσάντα με εργαλεία. Πήρε ένα ζευγάρι σκληρά γάντια από μέσα, τα φόρεσε, και χρησιμοποιώντας κάποια από τα εργαλεία άρχισε να σκαλίζει τη μηχανή.

Ο Ζορδάμης ξάπλωσε πάλι στην άμμο, κλείνοντας τα μάτια. «Κατεστραμμένη είναι. Δεν πρόκειται να τη φτιάξεις.»

Η Καλλιόπη τον αγνόησε πάλι, συνεχίζοντας τη δουλειά της.

Αρκετή ώρα πέρασε, ενώ ο Ζορδάμης εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένος στην άμμο, νιώθοντας τον ήλιο της ερήμου να τον ψήνει βάναυσα. Η Καλλιόπη, ωστόσο, σκάλιζε τη μηχανή επίμονα. Ιδρώτας την έλουζε, ποτίζοντας τα ρούχα της και πέφτοντας στα μάτια της, κάνοντάς τα να τσούζουν.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε να δουλεύει. Έβαλε τα εργαλεία στην τσάντα, και έβγαλε τα σκληρά γάντια από τα χέρια της ρίχνοντάς τα κι αυτά μες στην τσάντα. Έκλεισε το μπροστινό, τρυπημένο τμήμα του οχήματος και πήγε να καθίσει στη θέση του οδηγού. Προσπάθησε να ενεργοποιήσει τη μηχανή και, ύστερα από την τρίτη φορά, τα κατάφερε. Λειτουργούσε!

«Λειτουργεί!» φώναξε στον Ζορδάμη. «Την ακούς; Λειτουργεί! Σήκω. Πάμε.»

Ο Ζορδάμης δεν κινήθηκε, αλλά η Καλλιόπη ήταν σίγουρη πως δεν κοιμόταν.

«Σήκω!» του φώναξε ξανά.

«Δεν πρόκειται τώρα να νικήσουμε το ράλι,» είπε εκείνος, με φωνή ξερή από τη ζέστη και τα μάτια σφαλισμένα. «Τελείωσε.»

«Μη νομίζεις ότι θα κάτσω εδώ να πεθάνω μαζί σου, μες στην έρημο!» τον απείλησε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης πήρε καθιστή θέση, ακουμπώντας τα χέρια του στα γόνατά του. «Ρίξε μου το καπέλο και μετά κάνε ό,τι θες,» της είπε, ανοίγοντας τα μάτια.

Η Καλλιόπη πήρε το μεγάλο, πλατύγυρο καπέλο από το πίσω κάθισμα και του το πέταξε. Ο Ζορδάμης το φόρεσε.

«Θα φύγω τώρα, αν δεν έρθεις,» δήλωσε η Καλλιόπη.

«Φύγε.»

Η Καλλιόπη έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, και ο Ζορδάμης είδε το όχημά του να απομακρύνεται, τρέχοντας επάνω στις άμμους, να ανεβαίνει στο πλάι μιας θίνας και ύστερα να χάνεται πίσω της. Εκείνος δεν κινήθηκε από τη θέση του. Έβγαλε ένα τσιγάρο από τα ρούχα του και έκανε να το ανάψει με τον ενεργειακό αναπτήρα. Αλλά η μπαταρία του είχε τελειώσει.

«Γαμήσου…» είπε, κουρασμένα, πετώντας τον αναπτήρα πίσω από τον ώμο του αλλά αφήνοντας το τσιγάρο του στο στόμα.

Ο Μεχρέτ, σίγουρα, δεν θ'αργούσε να τον πάρει· και το τέλος που θα έβρισκε από τον θεό της άμμου υπέθετε ότι θα ήταν πιο ανθρώπινο απ'αυτό που τον περίμενε σε οποιαδήποτε από τις πόλεις της Σεργήλης.

Έγλειψε τα ξεραμένα χείλη του. *Έπρεπε να της είχα πει να μου αφήσει και νερό…*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τούτη τη σκέψη και είδε ένα όχημα να έρχεται προς το μέρος του, από τη θίνα όπου είχε εξαφανιστεί πριν από λίγο το δικό του όχημα–

Το δικό μου είναι, ξανά, παρατήρησε, βλεφαρίζοντας στο δυνατό φως του καυτού ήλιου. *Το μετάνιωσε τελικά.*

Η Καλλιόπη σταμάτησε το όχημα επικίνδυνα κοντά στον Ζορδάμη, ο οποίος δεν κινήθηκε από την καθιστή θέση του. «Μπες μέσα!» του είπε από το παράθυρο.

Εκείνος δεν μίλησε.

«Μπες μέσα γιατί, μα τη Λόρκη, θα σε πατήσω να τελειώσω γρηγορότερα το μαρτύριό σου!»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε. «Έχεις φωτιά;» ρώτησε υψώνοντας το τσιγάρο του.

«*Μπες μέσα,*» επέμεινε η Καλλιόπη, «γαμώ την τύχη σου.»

Ο Ζορδάμης σηκώθηκε, εξουθενωμένα, άνοιξε την πόρτα, και μπήκε καθίζοντας πλάι της.

Η Καλλιόπη έβαλε ξανά τους τροχούς σε κίνηση κι έστριψε, παίρνοντας δυτική κατεύθυνση.

«Είπες ότι έχεις φωτιά…»

Η Καλλιόπη τού έδωσε τον αναπτήρα της κι εκείνος άναψε το τσιγάρο του.

«Δε θα οδηγήσεις εσύ;» τον ρώτησε.

«Νερό θέλω να πιω.»

«Ξέρεις πού είναι το νερό˙ μη με τσαντίζεις!»

Ο Ζορδάμης πήρε το παγούρι και ήπιε βαθιά.

«Θα οδηγήσεις, λοιπόν;»

«Τι νόημα έχει να οδηγήσω, Καλλιόπη; Είμαι γαμημένος τώρα.»

«Ανέκαθεν γαμημένο σε θυμάμαι.»

«Ευχαριστώ.»

Η Καλλιόπη αναστέναξε. «Τι θέλεις, δηλαδή; Να μη συνεχίσουμε το ράλι; Τι να κάνουμε; Μπορεί και να νικήσεις, ξέρεις. Τώρα, τόσοι ραλίστες θα έχουν βγει από τον αγώνα – σκέψου το!»

«Η Ελοντί κι ο Φοίνικας θα πουν ότι μπλέχτηκα σε συμπλοκή. Ακόμα κι αν δεν πιστέψουν οι υπεύθυνοι ότι μπορούσε το όχημά μου να προκαλέσει τόσες καταστροφές σε άλλα οχήματα–» Ήπιε νερό γιατί ο λαιμός του είχε ξαφνικά στεγνώσει. «Ακόμα και τότε, θα με αποβάλουν, γιατί *ήδη* με έχουν προειδοποιήσει. Το ξεχνάς; Για να μην πούμε ότι ίσως και να με φυλακίσουν στην Κάρντλας επειδή σκότωσα ανθρώπους. Αν και είναι δύσκολο να αποδειχτεί ότι όντως εγώ τους σκότωσα – ότι ένα όχημα μόνο του– Αλλά… όπως και νάχει, θα με αποβάλουν. Ή θα με κρατήσουν στο ράλι ενώ δεν θα έχω τη βοήθεια του *Ρέσ'κρικ'κεκ* πια.» Κούνησε το κεφάλι του απεγνωσμένα. «Τελείωσε, Καλλιόπη.»

«Μπορείς να τους ζητήσεις να σε βοηθήσουν. Για να μην αποβληθείς, τουλάχιστον. Τους συμφέρει˙ τα λεφτά τους θα κερδίσουν, σωστά;» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε ποιους αναφερόταν.

«Δεν ξέρω…»

«Ξέρεις ότι έχουν *πολλές* διασυνδέσεις.»

«Ναι, αυτό δεν το αμφιβάλλω. Τώρα όμως δεν μπορώ να εγγυηθώ ότι θα νικήσω το ράλι, Καλλιόπη.»

«Εκείνοι δεν το ξέρουν αυτό.» Και είπε: «Ποτέ δε σε θυμόμουν να τα παρατάς τόσο εύκολα, μα τους θεούς! Τι σ’έχει πιάσει;»

Ο Ζορδάμης δεν αποκρίθηκε. Αισθανόταν όπως ένας κουρασμένος λύκος που τρέχει και οι διώκτες του τον πλησιάζουν, είναι πια πολύ κοντά…

39

Η Ελοντί έτρεχε πάνω στις άμμους της ερήμου, οδηγώντας το όχημά της δυτικά, έχοντας κάνει το σώμα της προέκταση του οχήματός της κι ακολουθώντας τους κυματισμούς του εδάφους σαν να πλέει σε θάλασσα, καθοδηγούμενη από το ίδιο το φυσικό τοπίο. Η Αίσθηση τη γέμιζε σαν ασυγκράτητη ενέργεια, απορρέοντας από παντού και κατευθυνόμενη προς παντού, συνδέοντας τα πάντα με την Ελοντί, φέρνοντας τη Σεργήλη κοντά της. Και η Ελοντί νόμιζε ξανά ότι μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε.*

Αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Όχι τώρα.

Περίμενε, συνεχίζοντας να οδηγεί, πλέοντας ακατάπαυστα επάνω στις θίνες της ερήμου, διασχίζοντας τα πεδινά σημεία μέσα σε σύννεφα άμμου.

Η Ελοντί μετατράπηκε σε μια θέληση.

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Ο φίλος σου μοιάζει ανήσυχος,» λέει ο κουκουλοφόρος άντρας δίπλα της, που φορά φαρδιά ρούχα καμωμένα από λευκές, ασημιές, και χρυσές κλωστές.

Η Ελοντί, ενώ οδηγεί, κοιτάζει πάνω από τον ώμο της, το εξάποδο θηρίο που είναι κουλουριασμένο στο πισινό κάθισμα του οχήματος κάνοντας πέρα-δώθε, παιχνιδιάρικα, τις δύο ουρές του. Τα μάτια του είναι κατάμαυρα· δεν υπάρχει, όμως, πια κανένας λίθος ανάμεσα στα μικρά κέρατά του.

«Το όνομά σου είναι, λοιπόν, Ρέσ’κρικ’κεκ;» *ρωτά η Ελοντί τον δαίμονα.*

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνος. «Και ήταν ώρα πια να μιλήσουμε! Γιατί άργησες τόσο; Αν θέλεις να με σκοτώσεις, γιατί δεν το έκανες πριν;»

«Δεν θέλω να σε σκοτώσω, αν δεν υπάρχει λόγος – αν δεν είσαι εχθρός μου. Αλλά δεν καταλάβαινα τι μου έλεγες όσο ήμασταν… ήμασταν στον… κανονικό κόσμο…»

Ο Ρέσ'κρικ'κεκ *βγάζει ένα βραχνό, θηριώδες γέλιο από τη μουσούδα του. «'Κανονικός κόσμος'; Τι σημαίνει αυτό;»*

«Τώρα δεν είμαστε στην κανονική Σεργήλη, ξέρεις. Αυτό είναι… όνειρο. Περίπου.»

«Δεν είναι όνειρο. Είναι αυτό που είναι.»

«Στην κανονική Σεργήλη δεν θα μπορούσες να κουλουριάζεσαι έτσι επάνω στο κάθισμά μου· τα πόδια σου εκεί είναι άυλα, βγαίνουν κάτω από το όχημα.»

Ο Ρέσ'κρικ'κεκ *γελά ξανά. «Είναι αυτό που είναι,» επιμένει. «Με εκπλήσσει που κάνεις τη διάκριση… κάποια όπως εσύ.»*

«Μέχρι στιγμής δεν έβλεπα… τέτοια πράγματα,» κομπιάζει η Ελοντί.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, ξένε;» ρωτά ο Μεχρέτ τον δαίμονα. «Έκανες ήδη τόση φασαρία μέσα στο βασίλειό μου, και δεν είσαι καν από δω.»

«Δεν ήρθα από δική μου επιλογή!» λέει ο Ρέσ'κρικ'κεκ.

«Σε είχε, κάπως, υποδουλώσει ο Ζορδάμης;» ρωτά η Ελοντί, συνεχίζοντας να έχει το βλέμμα της γυρισμένο πίσω, ξέροντας πως δεν υπάρχει κίνδυνος να χάσει τον δρόμο της ή να κουτουλήσει πουθενά – ξέροντας πως ο χρόνος τώρα δεν περνά όταν εκείνη δεν θέλει να περάσει.

«Όχι ο ίδιος ο Ζορδάμης· ένας μάγος που ονομάζεται Λύκος'λι.»

Λύκος, σκέφτεται η Ελοντί. Ένα όνομα από τα Φέρνιλγκαν. «Δεν τον γνωρίζω, αλλά–»

«Πεθαίνω όσο είμαι εδώ,» τη διακόπτει ο Ρέσ'κρικ'κεκ. *«Το πνεύμα μου σύντομα θα εξασθενίσει. Κι εσύ φταις γι'αυτό. Αν δεν θέλεις να με σκοτώσεις, τότε ζητώ τη βοήθειά σου.»*

«Τι μπορώ να κάνω;»

«Να με βοηθήσεις να επιστρέψω στη διάστασή μου. Εκεί το πνεύμα μου θα βρει ανάπαυση, όχι καταστροφή.»

«Δεν… δεν ξέρω πώς να το κάνω αυτό. Δεν ξέρω καν από πού είσαι. Και πώς μπορούσες τόσο καιρό να βρίσκεσαι μέσα στη μηχανή του Ζορδάμη, αφού η Σεργήλη είναι εχθρική για σένα;»

«Ο Λύκος'λι με είχε κλείσει εκεί, με τη μαγεία του. Και η μαγική παγίδευση ήταν που με έδενε. Αλλά τώρα την έσπασες, και δεν υπάρχει τίποτα που να δένει το πνεύμα μου στη Σεργήλη. Χάνεται.»

Η Ελοντί θυμάται τον λίθο ανάμεσα στα κέρατα του θηρίου, τον λίθο που εκείνη, με το τελευταίο της χτύπημα, έκανε να εξαφανιστεί. Αυτός πρέπει να ήταν – ή να συμβόλιζε σε τούτο το όνειρο – το δέσιμο του δαίμονα με τη μηχανή του Ζορδάμη.

«Ο μάγος,» λέει η Ελοντί, «ο Λύκος'λι, πώς σε παγίδεψε; Τι ακριβώς έγινε;»

«Ήρθε στη διάστασή μου,» εξηγεί ο Ρέσ'κρικ'κεκ, *«έχοντας μαζί του μια άλλη οντότητα φυλακισμένη, που τον υπηρετεί. Πρέπει νάναι ισχυρότερη από εμένα, αλλά οι δυνάμεις της περιορίζονται, νομίζω, κλεισμένη καθώς είναι μέσα στο δαχτυλίδι του μάγου. Εγώ, όμως, δεν ξέρω γι'αυτά τα πράγματα· ξέρω μόνο ότι ο Λύκος'λι ήρθε στη διάστασή μας για να κυνηγήσει, για να φυλακίσει. Με σκότωσε, με τη βοήθεια του δαίμονά του και της μαγικής του τέχνης που λόγχιζε την ψυχή μου· και προτού το πνεύμα μου εγκαταλείψει το σώμα μου, το φυλάκισε μέσα σ'έναν κρύσταλλο που είχε προετοιμάσει γι'αυτή τη δουλειά. Κι από τότε δεν ήξερα τι γινόταν... μέχρι που με ελευθέρωσε πάλι, εδώ, στη Σεργήλη, στέλνοντάς με μέσα στη μηχανή του οχήματος του Ζορδάμη.»*

«Από ποια διάσταση είσαι;» ρωτά η Ελοντί.

«Το είδος μου την αποκαλεί Καθ'κιν'ρίκ. *Κάποτε ήταν πολύ όμορφη... κάποτε... πριν από... πολύ καιρό...» Ο* Ρέσ'κρικ'κεκ *μοιάζει να μη μπορεί να βρει τη σωστή λέξη μέτρησης σε χρόνια. «Όταν ο κόσμος ολόκληρος ήταν ένα!» λέει τελικά. «Τότε που διαστάσεις δεν υπήρχαν. Η διάστασή μου δεν ήταν παρά ένα μέρος της δικής σου, Πνεύμα της Σεργήλης. Ζούσαμε εκεί μαζί με τους άρχοντές μας που έχτιζαν πανέμορφα κάστρα, οχυρά, και παλάτια. Ήμασταν οι φύλακές τους... Αλλά μετά ο κόσμος... έσπασε. Η διάστασή μας χωρίστηκε από τη Σεργήλη. Η γη τραντάχτηκε, οι άρχοντές μας πέθαναν, και τα παλάτια τους γκρεμίστηκαν. Το Δηλητήριο έπεσε από τον ουρανό και, συγχρόνως, βγήκε από σχισμάδες του εδάφους, σκοτώνοντας τη βλάστηση, σκοτώνοντας και πολλούς από εμάς.*

»Δεν τα είδα όλα αυτά· είμαι πολύ νέος. Αλλά ακούω την Ιστορία όταν οι Αρχαιότεροι τη διηγούνται.»

«Λυπάμαι,» λέει η Ελοντί, «για ό,τι συνέβη στη διάστασή σου. Αλλά δεν ξέρω πού βρίσκεται για να σε βοηθήσω να επιστρέψεις εκεί.»

«Κι όμως, έχεις πάει μια φορά σ'ένα από τα κομμάτια της – αν και όχι σ'αυτό όπου κατοικώ εγώ και το είδος μου.»

«Έχω πάει; Πότε;»

«Ο Ζορδάμης την έλεγε Σίγμα-Οκτώ–»

«Αυτή *είναι η διάστασή σου;»*

«Ένα θραύσμα της, μονάχα. Υπάρχει κι εκεί, όμως, το Δηλητήριο, σε λίμνες ανάμεσα στους βράχους.»

«Εννοείς τη σκιώδη ύλη;»

«Εσείς έτσι το λέτε.»

«Η σκιώδης ύλη δεν βλάπτει, απ'ό,τι ξέρω. Δεν είναι δηλητήριο.»

«Για εσάς, ίσως, όχι. Για εμάς, είναι.»

«Μπορώ να σε πάω στη Σίγμα-Οκτώ, αν θέλεις.»

«Η Σίγμα-Οκτώ δεν είναι παρά ένα κομμάτι της διάστασής μου, σου είπα. Δεν κατοικώ εκεί. Δεν είναι από εκεί που με πήρε ο Λύκος'λι.»

«Πώς μπορώ να πάω εκεί απ'όπου σε πήρε ο Λύκος'λι; Υπάρχει κάποιο διαστασιακό πέρασμα που γνωρίζεις;»

«Υπάρχει: αυτό από το οποίο ήρθε ο μάγος. Αλλά δεν ξέρω πού στη Σεργήλη οδηγεί, γιατί, όπως όλοι του είδους μου, δεν μπορούσα να έρθω εδώ. Η διάστασή σου είναι εχθρική προς εμάς – προς το πνεύμα μας.»

Η Ελοντί κοιτάζει τώρα τον Μεχρέτ. «Γνωρίζεις πού είναι αυτό το πέρασμα, Άρχοντα της Ερήμου;»

«Δεν είναι στο βασίλειό μου, Ιππεύτρια των Άμμων˙ είμαι σίγουρος.»

Έξω από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος απλώνεται μια ατέρμονη έρημος που κυλά σαν θάλασσα, ονειρικά. Η άμμος της ακτινοβολεί. Παράξενες οντότητες κρυφοκοιτάζουν από τις θίνες. Η Ελοντί δεν φοβάται να στρέψει ξανά το βλέμμα της πίσω, στον Ρέσ'κρικ'κεκ˙ *το ξέρει πως αποκλείεται να χάσει τον δρόμο της – η έρημος οδηγεί το όχημά της, όχι εκείνη.*

«Πόσο χρόνο έχεις;» ρωτά τον δαίμονα. «Για πόσο μπορείς να ζήσεις εδώ;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχεται ο Ρέσ'κρικ'κεκ. *«Ο χρόνος της Σεργήλης με μπερδεύει. Όμως, υποθέτω, κάποιες μέρες και κάποιες νύχτες.»*

«Δηλαδή,» λέει η Ελοντί, «έχουμε μέρες στη διάθεσή μας, όχι ώρες.»

Ο Ρέσ'κρικ'κεκ *μένει σιωπηλός, ατενίζοντάς την με σκοτεινά μάτια· μάλλον, η σιωπή του είναι καταφατική. Μετά από μια στιγμή, ρωτά: «Αυτό σημαίνει ότι θέλεις να με βοηθήσεις;»*

«Θα σε βοηθήσω,» υπόσχεται η Ελοντί, «αν μπορώ.»

«Είσαι πολύ καλή με τους ξένους, Ιππεύτρια των Άμμων,» παρατηρεί ο Μεχρέτ, και γελά πίσω από το μαντήλι που κρύβει το μισό του πρόσωπο. Τα μάτια του γυαλίζουν σαν άστρα μέσα από την κουκούλα του.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί οδηγούσε στην έρημο, νιώθοντας πως η κουβέντα της με τον δαίμονα δεν είχε διαρκέσει ούτε ένα λεπτό. Δεν ήταν πια μια θέληση επάνω στην άμμο, αλλά είχε εκείνη την Αίσθηση. Ακολουθούσε τη ροή των κυματισμών της ερήμου και έτρεχε ομαλά.

Η ώρα κυλούσε.

Η Ελοντί προσπέρασε κάποιους ραλίστες.

Είδε νομάδες να διασχίζουν τις εκτάσεις της ερήμου επάνω σε καμήλες, ντυμένοι με φαρδιά ρούχα. Είδε πουλιά της ερήμου να πετάνε και να χάνονται. Είδε μια όαση, απόμακρα.

Αισθανόταν τη θερμότητα πολύ δυνατή. Είχε ιδρώσει κάτω από τα ρούχα της· κολλούσαν επάνω της, παρότι δεν ήταν ντυμένη βαριά. Μια μαύρη μπλούζα χωρίς μανίκια, και λευκό υφασμάτινο παντελόνι.

Σε κάποια στιγμή, ο Φοίνικας τής είπε: «Θ'αλλάξω φιάλη τώρα.»

Η Ελοντί, κοιτάζοντας τον μετρητή ενέργειας, είδε ότι βρισκόταν στο 5%. «Ναι,» αποκρίθηκε. Και αισθάνθηκε την ταχύτητα του οχήματός της να μειώνεται, καθώς ο Φοίνικας έβγαζε την παλιά φιάλη και έβαζε μια καινούργια. Η ταχύτητα του οχήματος αυξήθηκε ξανά.

«Οδηγείς περίπου τρεις ώρες,» της είπε ο συνοδηγός της.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Ελοντί. Νόμιζε ο Φοίνικας ότι είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου;

Μετά από μιάμιση ώρα οδήγησης ακόμα, η Ελοντί βρέθηκε στις παρυφές της ερήμου, κάπου εξακόσια χιλιόμετρα δυτικά της Ύγκρας. Αντίκρυ της απλωνόταν μια σαβάνα με ψηλό χορτάρι, χαμηλούς θάμνους, και δέντρα σε αραιά διαστήματα αναμεταξύ τους. Ζώα φαίνονταν κάπου-κάπου. Η Ελοντί έβγαλε το όχημά της από τις άμμους και το σταμάτησε πλάι σ'ένα χαμόδεντρο.

«Ανάπαυση,» είπε στον Φοίνικα, κι ανοίγοντας την πόρτα πλάι της βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων,* πατώντας στο μαλακό χώμα. Το χορτάρι τής έφτανε ώς τη μέση. Έκανε ζέστη κι εδώ, πολλή ζέστη, όπως στην Ύγκρας˙ αλλά, σε σχέση με το εσωτερικό της ερήμου, το κλίμα ήταν μάλλον ήπιο.

Ο Φοίνικας βγήκε απ'την άλλη μεριά του οχήματος, και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* βγήκε από πίσω, περνώντας μέσα από τα μέταλλα και τα τζάμια σαν να μην υπήρχαν – ή, ίσως, σαν *εκείνος* να μην υπήρχε.

Ο δαίμονας μίλησε στη γλώσσα του, την οποία η Ελοντί τώρα δεν καταλάβαινε.

Ο Φοίνικας τη ρώτησε: «Τι έγινε μ'αυτόν;»

Η Ελοντί, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της, ακούμπησε την πλάτη της επάνω στον *Γρύπα*– Την απομάκρυνε αμέσως. Το όχημα ήταν καυτό από τον ήλιο της ερήμου! «Του μίλησα,» είπε στον Φοίνικα, και του διηγήθηκε αυτά που είχε συζητήσει με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* και τον Μεχρέτ.

Όταν η σύντομη αφήγησή της τελείωσε, ο Φοίνικας είπε: «Ακόμα δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι όλα αυτά είναι αληθινά… Μιλάς με δαίμονες… με θεούς της ερήμου…»

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους. «Κι εγώ δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είναι αληθινά,» είπε μετά από λίγο.

«Τι θα κάνεις; Θα τον βοηθήσεις;»

«Του υποσχέθηκα να προσπαθήσω, τουλάχιστον. Οπότε θα ήθελα, αν είναι δυνατόν, να τον… συντηρήσουμε όσο πιο πολύ μπορούμε στη Σεργήλη. Να μην πεθάνει προτού καταφέρω να βρω την είσοδο για τη διάστασή του.» Ατένισε τον Φοίνικα ερωτηματικά.

«Σκέφτεσαι τη γυναίκα μου;»

Η Ελοντί ένευσε. «Ίσως να ξέρει κάποιον τρόπο. Αλλά είναι μακριά από εδώ. Πολύ μακριά.»

«Θυμάσαι τον Φίλιππο'χοκ;»

«Φυσικά και τον θυμάμαι. Λες να τον είχα ξεχάσει;»

«Ακόμα στη Βέλνημ νομίζω πως είναι–»

«Εκεί είναι.» Η Ελοντί το ήξερε από πρώτο χέρι.

«Ίσως να μπορούσε να μας βοηθήσει όταν περάσουμε από εκεί – αν ο δαίμονας εξακολουθεί να είναι ζωντανός.» Λοξοκοίταξε τον

Ρέσ'κρικ'κεκ ο οποίος τους ατένιζε με σκοτεινά μάτια, αμίλητος, ακίνητος, μοιάζοντας με οφθαλμαπάτη των ερήμων που είχε ξεγλιστρήσει από τις παρυφές τους.

«Ο Φίλιππος είναι μάγος του τάγματος των Διαλογιστών. Θα ξέρει από τέτοια;»

«Οι Διαλογιστές έχω ακούσει ότι, εκτός των άλλων, ασχολούνται με πνεύματα, δαίμονες, και παρόμοιες οντότητες,» είπε ο Φοίνικας. «Ο Φίλιππος, βασικά, ίσως να είναι πιο κατάλληλος για να μας βοηθήσει από ό,τι η Λιαρνίδα.»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Θα πέσω να κοιμηθώ τώρα, για καμια, δυο ώρες.»

Ο Φοίνικας ένευσε, και εκείνη μπήκε στην πίσω μεριά του οχήματος, βγάζοντας τα μποτάκια της και ξαπλώνοντας στο μακρύ κάθισμα. Προτού την πάρει ο ύπνος, αναρωτήθηκε τι να είχε γίνει με την Αμαλία στην Ύγκρας…

Το Νοσοκομείο της Ύγκρας ήταν μεγάλο αλλά σε άθλια κατάσταση. Ασθενείς βρίσκονταν στοιβαγμένοι στους διαδρόμους σαν σακιά· νοσοκόμοι και νοσοκόμες έτρεχαν από δω κι από κει λες και δαιμονικά της ερήμου τούς κυνηγούσαν· κραυγές πόνου αντηχούσαν από κάποια δωμάτια (μάλλον, λόγω έλλειψης αναισθητικών και παυσίπονων). Το φαγητό που πρόσφεραν στην καντίνα κανένας άνθρωπος που δεν ήταν τελείως απεγνωσμένος δεν θα ήθελε να το αγγίξει, υπέθετε η Ανθίνη. Και την εξέπληττε που έβλεπε κάποιους να *πληρώνουν* γι'αυτό.

Δεν ήταν καθισμένη, φυσικά. Δεν είχε βρει καμια κενή καρέκλα. Και ο Ηλιόδρομος στεκόταν πλάι της, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Είχαν μόλις παραδώσει την Αμαλία στους γιατρούς, χωρίς ν'αργήσουν καθόλου: κι αυτό επειδή συμμετείχαν στο ράλι και είχαν τις ανάλογες ταυτότητες ώστε να το αποδείξουν. Το προσωπικό του νοσοκομείου είχε εντολές να εξυπηρετήσει τους ραλίστες το συντομότερο δυνατό σε περίπτωση ανάγκης – κι ετούτη ήταν, αναμφίβολα, μια περίπτωση ανάγκης.

Η Ανθίνη είπε: «Δεν τους εμπιστεύομαι καθόλου εδώ μέσα.»

«Ένα σπασμένο πόδι θα μπορούν να το περιποιηθούν,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Αποκλείεται να είναι τόσο άχρηστοι.»

«Τι έγινε με τον Καλλέργη;» ρώτησε η Ανθίνη μετά από λίγο. «Πώς...; Και η Ελοντί...; Και τι ήταν αυτό το πλάσμα μαζί σας; Εκείνο το περίεργο θηρίο...»

«Δεν ξέρω τι ήταν αυτό, για να είμαι ειλικρινής,» αποκρίθηκε ο Ηλιόδρομος. «Αλλά ο Καλλέργης, σου είπα, είναι νεκρός...»

«Λυπάμαι, Ηλιόδρομε.» Η Ανθίνη τον αγκάλιασε. «Το ξέρω ότι ήταν φίλος σου παρότι... είχατε κάποιες διαφωνίες.»

«Τελευταία μόνο,» είπε ο Ηλιόδρομος, μυρίζοντας τον ιδρώτα στα ξανθά μαλλιά της. «Κι αν με είχε ακούσει... δε θα είχε συμβεί αυτό. Ο Ζορδάμης...»

«Τι έγινε με τον Ζορδάμη;» ρώτησε η Ανθίνη, αφήνοντάς τον από την αγκαλιά της.

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω καν αν η Ελοντί τον συνάντησε. Ο Καθάριος χτυπήθηκε, πάντως. Και η Ευγενία.» Και της είπε ότι είχε δει έναν άνθρωπο όρθιο κοντά στο όχημα του Καθάριου, αλλά στο όχημα της Ευγενίας δεν ήταν κανένας.

«Πρέπει να στείλουμε βοήθεια,» είπε η Ανθίνη. «Να επικοινωνήσουμε με κάποιον εδώ για να στείλει βοήθεια.»

Ο Ηλιόδρομος ένευσε.

Και πήγαν στους δημόσιους επικοινωνιακούς διαύλους του Νοσοκομείου της Ύγκρας. Οι δύο από τους τρεις δεν λειτουργούσαν, και στον τρίτο υπήρχε μια ουρά τεσσάρων ατόμων.

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη έφυγαν, πηγαίνοντας στη διεύθυνση του νοσοκομείου, όπου μίλησαν με μια μαυρόδερμη γυναίκα η οποία δέχτηκε να τους ακούσει μόνο επειδή είχαν ταυτότητες συνοδηγών από το Πανδιαστασιακό Ράλι. Υποσχέθηκε πως θα έστελνε ένα ελικόπτερο να κοιτάξει τι είχε γίνει στην έρημο και να μαζέψει όσους τραυματίες υπήρχαν.

Όταν έφυγαν από τη διεύθυνση του νοσοκομείου, η Ανθίνη είπε: «Ελπίζω το ελικόπτερό τους να μην είναι σαν το νοσοκομείο τους.»

Μετά, ένας γιατρός τούς πλησίασε – ένας κοντός, γαλανόδερμος άντρας με μεγάλα γυαλιά – αυτός που είχε αναλάβει την Αμαλία. Είχαν

βάλει το πόδι της σε νάρθηκα, τους είπε. Μπορούσαν τώρα να έρθουν να τη δουν.

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη τον ακολούθησαν, βρίσκοντας την Αμαλία σ'έναν χώρο που θύμιζε δωμάτιο πολυτελούς ξενοδοχείου αν τον συνέκρινε κανείς με τους υπόλοιπους χώρους του νοσοκομείου οι οποίοι ήταν βρόμικοι και συνωστισμένοι. Εδώ φαινόταν, τουλάχιστον, να έχει γίνει κάποια βασική καθαριότητα, και η Αμαλία ήταν μόνη της, ξαπλωμένη σ'ένα στενό κρεβάτι, με το δεξί της πόδι τεντωμένο, σε νάρθηκα.

«Ζωντανή;» της είπε η Ανθίνη υπομειδιώντας.

Η Αμαλία τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Χάρη σ'εσένα και τον Ηλιόδρομο.»

«Την Ελοντί πρέπει να ευχαριστείς,» είπε ο Ηλιόδρομος.

Ο γαλανόδερμος γιατρός καθάρισε τον λαιμό του πίσω τους, και στράφηκαν να τον κοιτάξουν. «Βλέπω πως κι εσείς είστε χτυπημένοι,» είπε, κοιτάζοντας κυρίως την Ανθίνη. «Ελαφρά, βέβαια. Αλλά καλό θα ήταν, νομίζω, να σας ρίξει μια ματιά η Βιοσκόπος.»

«Έχετε και Βιοσκόπο εδώ;» έκανε η Ανθίνη, ειλικρινά έκπληκτη.

«Φυσικά και έχουμε,» αποκρίθηκε ο γιατρός.

Όταν κουράστηκε να οδηγεί, η Καλλιόπη σταμάτησε στην πρώτη όαση που είδε. Ένα μέρος με βλάστηση γύρω από μια λίμνη. Μικρά ζώα και πουλιά ήταν συγκεντρωμένα εδώ, καθώς και μερικοί νομάδες που πότιζαν τις καμήλες τους και ξεκουράζονταν στη σκιά. Ένας απ'αυτούς χτυπούσε ένα τύμπανο με τα χέρια του, παράγοντας έναν βαθύ, ρυθμικό, επαναλαμβανόμενο ήχο.

Η Καλλιόπη αισθανόταν τα νεύρα της τσιτωμένα και τα μάτια της να πονάνε από τον ήλιο, παρότι φορούσε σκούρα γυαλιά. Η οδήγηση μέσα στην έρημο δεν της ήταν ευχάριστη. Κανονικά ο Ζορδάμης θα έπρεπε να οδηγεί! Αλλά δεν ήθελε ούτε να το ακούσει, κι αν η Καλλιόπη δεν οδηγούσε θα έμεναν ακίνητοι για ώρες, δίχως αμφιβολία.

Ο ραλίστας ήταν τώρα καθισμένος πλάι της, με το κεφάλι ριγμένο πίσω, σα να κοιμόταν.

«Είμαστε σε όαση,» του είπε η Καλλιόπη.

«Το ξέρω.»

«Θα μείνουμε για λίγο εδώ. Κι άμα θέλεις οδηγείς εσύ μετά.»

Άνοιξε την πόρτα της και βγήκε, βαδίζοντας προς τη λίμνη.

Ένας απ'τους νομάδες τής φώναξε, ξαφνικά, μιλώντας σε μια διάλεκτο της Νέας Σεργήλιας που ήταν δύσκολο για εκείνη να καταλάβει. Νόμιζε όμως πως της έλεγε ότι κάτι ήταν επικίνδυνο–

«Καλλιόπη!» Ο Ζορδάμης πετάχτηκε έξω από το όχημα. «Στάσου!»

Εκείνη σταμάτησε να βαδίζει, στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι;»

Ο Ζορδάμης την άρπαξε από τη μέση, τραβώντας την πίσω. Και φώναξε στους νομάδες, στη Νέα Σεργήλια επίσης: «Ευχαριστούμε! Ο Μεχρέτ να οδηγεί τα βήματά σας.»

Οι νομάδες τον χαιρέτησαν με χειρονομίες, αμίλητα.

«Τι είναι;» ρώτησε η Καλλιόπη. «Τι συμβαίνει;» Δεν της φαινόταν να υπάρχει τίποτα επικίνδυνο στη λίμνη. Πολλά ζώα, άλλωστε, έπιναν νερό από εκεί.

«Απ'αυτή τη μεριά,» της είπε ο Ζορδάμης, «έχει φίδια στην άμμο. Δηλητηριώδη. Δεν τους άκουσες;»

«Δεν κατάλαβα τι... τι έλεγαν.»

Ο Ζορδάμης έπιασε μια πέτρα ανάμεσα από τα χόρτα και την πέταξε πλάι τη λίμνη. Μέσα στην άμμο μια μορφή φάνηκε να σέρνεται.

Τα μάτια της Καλλιόπης γούρλωσαν. «Εντάξει,» είπε. «Άσ'το. Έχουμε, εξάλλου, νερό μαζί μας.»

«Πάμε από την άλλη,» πρότεινε ο Ζορδάμης, και πιάνοντάς την από το χέρι την οδήγησε προς τα εκεί όπου κάθονταν οι νομάδες.

Ο ΡΑΛΙΣΤΑΣ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

40

Αφού ξεκουράστηκε, η Ελοντί σηκώθηκε και συνέχισε τη διαδρομή προς τα βόρεια, προς τη Νούλρηβ, διασχίζοντας τη σαβάνα, με τον Φοίνικα καθισμένο δίπλα της και τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να βρίσκεται στο πίσω κάθισμα αλλά χωρίς τα φασματικά πόδια του να περιορίζονται από τους υλικούς φραγμούς του *Γρύπα των Δρόμων*. Ο δαίμονας έτρεχε μαζί με την Ελοντί· έτρεχε όσο γρήγορα έτρεχε κι εκείνη. Ήταν πνεύμα· δεν υπήρχε όριο στην ταχύτητά του.

Ο Φοίνικας τής είπε: «Μας πέρασαν δύο ραλίστες ενώ κοιμόσουν. Ο ένας πριν από μισή ώρα – και νομίζω πως ήταν ο Αρτέμιος Νιλμάνης. Ο άλλος, πριν από κανένα τέταρτο – και δεν ξέρω ποιος ήταν. Δεν πρόλαβα να τον δω καλά.»

«Θα τους προφτάσουμε,» είπε η Ελοντί, οδηγώντας το όχημά της μέσα στη θάλασσα από χορτάρι, αποφεύγοντας χωρίς δυσκολία τα δέντρα, που φύτρωναν σε αραιά διαστήματα, και τα ζώα, που ούτως ή άλλως κι αυτά να την αποφύγουν ήθελαν.

Η διαδρομή ώς τη Νούλρηβ κράτησε σχεδόν μία ώρα, και η Ελοντί προσπέρασε τον έναν από τους δύο ραλίστες, αλλά όχι τον άλλο. Ο Αρτέμιος Νιλμάνης πρέπει να συνέχιζε να είναι μπροστά της. Πίσω της φαίνονταν κάποιοι ακόμα, και ορισμένοι βρέθηκαν κοντά της μερικές φορές. Ένας, μάλιστα, κατόρθωσε να την προσπεράσει. Η Ελοντί, όμως, ακολουθούσε τη ροή του νοητικού ποταμού της και δεν ανησυχούσε. Ήξερε πως οδηγούσε όσο καλύτερα μπορούσε.

Στη Νούλρηβ δεν σταμάτησε, φυσικά· μέσα στο φως του δειλινού, διέσχισε την πόλη – που δεν ήταν μεγάλη αλλά ένα μικρό πλήθος περίμενε εκείνη και τους άλλους ραλίστες εκεί, έχοντας πανό στον αέρα, φωνάζοντας και χοροπηδώντας, ενώ δυνατή μουσική αντηχούσε από μεγάλα ηχεία (η Ελοντί αναγνώρισε ένα δικό της τραγούδι: *Γηγενείς*

Ταξιδευτές) – και συνέχισε προς τα βόρεια, ακολουθώντας τη δημοσιά που οδηγούσε στην Κάρντλας και στο σημείο ελέγχου.

Επάνω στο πέτρινο οδόστρωμα, ο ανταγωνισμός της με τους υπόλοιπους ραλίστες εντάθηκε καθώς ο ένας προσπαθούσε να προσπεράσει τον άλλο και να φτάσει πρώτος στην Κάρντλας.

«Ο φίλος μας είναι συνετός,» είπε ο Φοίνικας· «έχει το κεφάλι του κατεβασμένο. Πρέπει κανείς να κοιτάζει κάτω από τους τροχούς μας για να δει τα πόδια του να τρέχουν.» Η Ελοντί κατάλαβε, ασφαλώς, ότι μιλούσε για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* «Πρέπει, όμως, να τον αφήσεις κάπου πριν από το σημείο ελέγχου. Το ξέρεις αυτό, έτσι;»

«Ναι.»

Μισή ώρα προτού φτάσουν στην Κάρντλας, ενώ είχε προ πολλού νυχτώσει και η Ελοντί έβλεπε ότι σίγουρα δεν θα τερμάτιζε πρώτη, έβγαλε το όχημά της από τη δημοσιά, μέσα σε μια μικρή πεδινή έκταση περιτριγυρισμένη από δέντρα. Δεν ήταν πλέον σαβάνα εδώ. Δεν ήταν σαβάνα από τότε που είχαν φύγει από τη Νούλρηβ.

Στρεφόμενη στο πίσω κάθισμα, η Ελοντί είπε στον δαίμονα: «Βγες,» χειρονομώντας συγχρόνως γιατί δεν ήξερε αν την καταλάβαινε. *Αφού εγώ δεν τον καταλαβαίνω, μπορεί εκείνος να καταλαβαίνει εμένα;* «Θα έρθω μετά να σε βρω. Βγες.» Του έδειξε έξω πάλι. «Θα έρθω αργότερα,» τόνισε γι'ακόμα μια φορά, προσπαθώντας να το δείξει κι αυτό με χειρονομίες.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μίλησε στην παράξενη, βραχνή γλώσσα του και, μετά, βγήκε.

Η Ελοντί αναρωτήθηκε αν την καταλάβαινε τελικά. Ήταν δυνατόν εκείνη να μην καταλαβαίνει τη γλώσσα του αλλά εκείνος να καταλαβαίνει τη δική της; Του είχε μιλήσει στη Συμπαντική. *Είναι πνεύμα· τίποτα δεν αποκλείεται, υποθέτω.*

«Θα σε βρω,» του είπε ανοίγοντας το παράθυρό της (το οποίο είχε κλείσει καθώς απομακρύνονταν από τη Νούλρηβ, γιατί η ζέστη είχε ελαττωθεί με τον ερχομό της νύχτας και ο ψυχρός αέρας την έκανε να κρυώνει, έτσι ντυμένη όπως ήταν με το αμάνικο μπλουζάκι). «Σ'το υπόσχομαι.»

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έβγαλε έναν ήχο που πρέπει να δήλωνε κατάφαση, και χάθηκε μέσα στη βλάστηση στα άκρα της μικρής πεδιάδας.

Η Ελοντί έβαλε πάλι το όχημά της στη δημοσιά και συνέχισε να τρέχει.

«Νομίζεις ότι κατάλαβε τι του είπες;» τη ρώτησε ο Φοίνικας, έχοντας μάλλον τους ίδιους προβληματισμούς μ'εκείνη.

«Ναι, έτσι νομίζω. Αλλά με χρειάζεται, εξάλλου, για να φύγει από τη Σεργήλη. Δε θ'απομακρυνθεί.»

«Και πώς σκοπεύεις να τον ξαναβρείς, Ελοντί, αν δεν μείνει εδώ;»

«Θα τον ξαναβρώ.»

Η Ελοντί έφτασε δέκατη στην Κάρντλας. Μια θέση που, δεδομένης της κατάστασης, ίσως να μην ήταν και τόσο άσχημη, έκρινε η ίδια.

Οπαδοί της υπήρχαν ακόμα κι εδώ, σ'ετούτη την πόλη της Δυτικής Σεργήλης, που για την περιοχή ήταν μεγάλη αλλά, για την Ανατολική Σεργήλη, δεν ήταν παρά μετρίου μεγέθους. Μέσα στα έντονα ενεργειακά φώτα που έσχιζαν τη νύχτα, η Ελοντί είδε πανό υψωμένα τα οποία έγραφαν:

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ

ή

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ!!!

ή

ΕΚΠΤΩΤΗ ΕΛΟΝΤΙ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ ΣΟΥ!

Οι υπεύθυνοι του ράλι οδήγησαν εκείνη και τους άλλους ραλίστες στο *Δυτικό Άστρο*: ένα αρκετά καλό ξενοδοχείο της Κάρντλας, που το γκαράζ του ήταν, επί του παρόντος, μόνο για τη στάθμευση των αγωνιστικών οχημάτων τους, πληρωμένο από τους χορηγούς.

Η Ελοντί σύντομα έμαθε ότι πρώτος είχε τερματίσει ο Μιχαίας Νάνος, δεύτερη η Χοαρκίδα Εύψυχη, και τρίτος ο Αρτέμιος Νιλμάνης. Μαζί με τον Αρτέμιο, μέσα στο όχημά του, ήταν η Ευγενία Πυρρόχρωμη και η συνοδηγός της, η Τζούλι· γι'αυτό η Ελοντί δεν τις είχε βρει στο δικό τους όχημα, όταν το είχε πλησιάσει. Ο Αρτέμιος τις είχε πάρει μαζί του, μετά από το χτύπημα που τους είχε δώσει ο Ζορδάμης. Η Τζούλι

δεν είχε παρά μερικές μελανιές, αλλά η Ευγενία ήταν πολύ πιο άσχημα τραυματισμένη. Είχε χτυπήσει το πρόσωπό της επάνω στην κονσόλα του οχήματός της, σπάζοντας τα μαύρα γυαλιά της. Το αριστερό της μάτι ήταν πληγωμένο, η μύτη της σπασμένη, και το μέτωπό της τραυματισμένο παρότι φορούσε κράνος, φυσικά, όπως όλοι τους. Οι υπεύθυνοι του ράλι αμέσως την πήγαν στο νοσοκομείο, και ρώτησαν τι είχε συμβεί. Ο Αρτέμιος μίλησε, τότε, εναντίον του Ζορδάμη· η Ελοντί τον άκουσε. Και μετά άκουσε και τον Βαλέριο και τον Μιχαία να μιλάνε εναντίον του. Η ίδια προτίμησε να μείνει σιωπηλή για την ώρα. Αναρωτιόταν αν ο Ζορδάμης θα ερχόταν στην Κάρντλας, και πότε.

Είπε, όμως, στους υπεύθυνους ότι είχε βοηθήσει την Αμαλία και την Ανθίνη ώστε να επιστρέψουν στην Ύγκρας, για να μην τις ψάχνουν. Και μαζί τους είχε πάει και ο Ηλιόδρομος, δεν παρέλειψε να προσθέσει. Ο Καλλέργης, δυστυχώς, ήταν νεκρός.

Τον είχε σκοτώσει ο Ζορδάμης; τη ρώτησαν.

Η Ελοντί αποκρίθηκε ότι δεν είχε δει τίποτα με τα ίδια της τα μάτια· θα έπρεπε να ρωτήσουν τον Ηλιόδρομο, αργότερα, αν ήθελαν να μάθουν περισσότερα.

Οι υπεύθυνοι του ράλι έμοιαζαν πολύ παραξενεμένοι απ'όσα είχαν ακούσει, και η Ελοντί καταλάβαινε γιατί. Απορούσαν πώς ήταν δυνατόν τόσοι ραλίστες να ισχυρίζονται ότι *ένας ραλίστας μόνος του* είχε προκαλέσει τόσες ζημιές. Τι ήταν το όχημά του; Ενισχυμένο σαν άρμα μάχης;

Θα εκπλαγείτε όταν το δείτε από κοντά, σκέφτηκε ειρωνικά η Ελοντί.

Οι υπεύθυνοι του ράλι έστειλαν ένα ελικόπτερο για να αναζητήσει τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο και τον Καθάριο Μονοβάτη, που αγνοούνταν όταν όλοι οι υπόλοιποι ραλίστες είχαν φτάσει στο σημείο ελέγχου της Κάρντλας.

Το αεροσκάφος, φωτίζοντας με τον δυνατό προβολέα του, σύντομα είδε ένα όχημα να έρχεται προς την πόλη – ένα τετράκυκλο που ταίριαζε με την περιγραφή του οχήματος του Ζορδάμη και φαινόταν να έχει μια μεγάλη τρύπα στη μπροστινή μεριά, σαν κάποια έκρηξη να

είχε γίνει μέσα στη μηχανή του. Το ελικόπτερο συνέχισε προς την έρημο, για να βρει τον Καθάριο Μονοβάτη και τον συνοδηγό του.

Ο Ζορδάμης, που οδηγούσε το όχημα, είδε επίσης το αεροσκάφος και είπε στην Καλλιόπη: «Μας ψάχνουν.»

«Δε σταμάτησαν, πάντως, για να μας χαιρετήσουν,» αποκρίθηκε εκείνη, καθισμένη πλάι του, στη θέση του συνοδηγού, όπως συνήθως.

«Βλέπουν ότι ερχόμαστε οικειοθελώς στα νύχια τους.»

«Αν νομίζεις ότι…» Η Καλλιόπη κόμπιασε.

«Τι;»

«Αν νομίζεις ότι θα ήταν καλύτερα να φύγεις, τώρα είναι η τελευταία σου ευκαιρία.» Κινούνταν επάνω στη δημοσιά που ένωνε τη Νούλρηβ με την Κάρντλας.

«Το πιθανότερο είναι ότι θα με αποβάλουν,» είπε ο Ζορδάμης, «εκτός αν οι… φίλοι μας κάνουν κάτι. Δύσκολα, όμως, νομίζω πως θα με φυλακίσουν, γιατί, ό,τι κι αν λένε οι άλλοι ραλίστες, το όχημά μου φαίνεται αδύνατο να μπορεί να προκάλεσε τέτοιες ζημιές σ᾽αυτούς χωρίς να έχει καταστραφεί και το ίδιο.»

«Θα πούμε στους υπεύθυνους εκείνο που συμφωνήσαμε,» τόνισε η Καλλιόπη. «Μην το ξεχνάς.» Δεν ήθελε να γίνει κανένα λάθος και να πουν άλλα αυτή άλλα ο Ζορδάμης.

Ο ραλίστας ένευσε σιωπηλά.

«Πάντως,» πρόσθεσε η Καλλιόπη, μη θέλοντας να τον καταδικάσει, «αν νομίζεις ότι θα ήταν καλύτερα να φύγεις….»

«Έχω την περιέργεια να μάθω τι θα γίνει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι αρχές της Κάρντλας δεν με τρομάζουν. Ξέρεις ποιοι με τρομάζουν. Κι απ᾽αυτούς δεν μπορώ να ξεφύγω με το να απομακρυνθώ από την Κάρντλας. Μπορώ να ξεφύγω ίσως – *ίσως* – μόνο αν αποφασίσω να ζω στους δασότοπους των Φέρνιλγκαν, σαν άγριος.»

Η Καλλιόπη δεν μίλησε. Ήξερε ότι ο Ζορδάμης δεν υπερέβαλλε. *Δεν έπρεπε ποτέ να είχε μπλέξει μαζί τους,* σκέφτηκε. *Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχα αφήσει να μπλέξει!* Αλλά τότε όχι μόνο δεν τον είχε αποτρέψει, τον είχε ενθαρρύνει μάλιστα. *Ήμουν ανόητη!* Και τώρα φοβόταν – είχε ένα άσχημο προαίσθημα – ότι θα τον έχανε πολύ σύντομα. Παρότι είχε τις παραξενιές του, τον συμπαθούσε πάρα πολύ. Ήταν ένας αιώνιος έφηβος με ακατάπαυστη όρεξη για περιπέτεια. Θα της έλειπε˙ το ήξερε

πως θα της έλειπε˙ το ήξερε από τώρα. *Δε θα τους αφήσω να τον σκοτώσουν! Δε μ'ενδιαφέρει τι διασυνδέσεις έχουν, δε μ'ενδιαφέρει πόσους ανθρώπους έχουν στο τσεπάκι τους˙ θα βρω έναν τρόπο!*

Όταν έφτασαν στο σημείο ελέγχου της Κάρντλας, δεν τους περίμενε κανένα πλήθος με πανό, φωνές, και ζητωκραυγές. Ο χώρος ήταν φωτισμένος μονάχα από μερικά ενεργειακά φώτα για να φαίνεται μες στη νύχτα. Αλλά δεν ήταν τελείως έρημος. Κάποιοι άνθρωποι βρίσκονταν εδώ: σκιερές φιγούρες.

Καθώς ο Ζορδάμης σταμάτησε το όχημά του, μια γυναίκα ήρθε προς το μέρος του. Είχε δέρμα λευκό, κοντά μαύρα μαλλιά, και ήταν ντυμένη με γκρίζο παντελόνι, μαύρο πέτσινο πανωφόρι, και κόκκινη μπλούζα.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη βγήκαν από το όχημά τους.

«Κύριε Ζορδάμη,» είπε η γυναίκα, «μας απογοητεύσατε.» Αναμφίβολα δεν ήταν μια οποιαδήποτε υπεύθυνη του ράλι, συνειδητοποίησε αμέσως η Καλλιόπη. Ήταν από *αυτούς.*

Τα μάτια του Ζορδάμη στένεψαν. «Μου επιτέθηκαν,» είπε, «μέσα στην έρημο.»

«Λένε πως *εσείς* τους επιτεθήκατε.»

«Λένε ψέματα! Με το ζόρι κατόρθωσα να γλιτώσω ζωντανός. Η μηχανή μου εξερράγη από την πίεση.» Έδειξε την τρύπα στη μπροστινή μεριά του οχήματός του. «Ή ίσως να ήταν και σαμποτάζ! Δε θα το απέκλεια να έχουμε τροχοφονιάδες ανάμεσά μας.»

«Είναι πολύ πιθανό να σε αποβάλουν από το ράλι,» του είπε η γυναίκα, σταματώντας τον πληθυντικό. «Και υπάρχει ακόμα και κίνδυνος να σε φυλακίσουν.»

«Με λίγη βοήθεια από εσάς, μπορώ να συνεχίσω τον αγώνα.»

«Μετά απ'αυτά που έγιναν – που έκανες – τι είδους βοήθεια περιμένεις από εμάς; Ούτε καν πώς έχεις ενισχύσει το όχημά σου δεν μας έχεις φανερώσει!»

Ο Ζορδάμης έμεινε σιωπηλός, ατενίζοντάς την έντονα.

Η γυναίκα είπε: «Ονομάζομαι Ζαρνάφι Γαιόνομη. Είμαι μία από τους υπεύθυνους του ράλι στην Κάρντλας. Μπες στο όχημά σου και ακολούθησέ με˙ θα σε οδηγήσω στο ξενοδοχείο.» Και απομακρύνθηκε από εκείνον, βαδίζοντας προς ένα δίκυκλο που ήταν σταθμευμένο παραδίπλα.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη αντάλλαξαν ένα βλέμμα. «Δε μ'αρέσει καθόλου αυτή,» είπε η Καλλιόπη.

Ο Ζορδάμης δεν μίλησε, αλλά η όψη του ήταν φανερά αγριεμένη. Μπήκε στο όχημά του και κάθισε μπροστά στο τιμόνι. Η Καλλιόπη κάθισε δίπλα του.

Η Ζαρνάφι Γαιόνομη είχε ήδη ανεβεί στο δίκυκλό της, και τώρα ξεκίνησε. Ο Ζορδάμης την ακολούθησε. Μέσα στη νυχτερινή Κάρντλας, προς το ξενοδοχείο «*Το Δυτικό Άστρο*».

Αφού άφησαν τα οχήματά τους στο γκαράζ, η Ζαρνάφι μπήκε μαζί τους στο *Δυτικό Άστρο*, αλλά όχι από την κεντρική είσοδο. Τους οδήγησε από μια υπηρεσιακή σκάλα: «για να αποφύγουμε ανεπιθύμητες συναντήσεις,» όπως είπε. Και όταν βρίσκονταν μπροστά στην πόρτα του δωματίου του Ζορδάμη, δήλωσε πως ήθελε να μιλήσει μαζί του. Ιδιαιτέρως.

Με διώχνει, σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Αναρωτιέμαι γιατί.* «Προτιμώ να μείνω.»

«Δε σε ρώτησα τι προτιμάς,» είπε η Ζαρνάφι. «Έχουμε να συζητήσουμε κάποια πράγματα με τον Ζορδάμη που αφορούν μόνο εμάς και εκείνον.»

Τα μάτια της Καλλιόπης γυάλισαν άγρια.

Ο Ζορδάμης τής είπε, με όψη σφιγμένη: «Πήγαινε στο δωμάτιό σου και θα μιλήσουμε μετά. Δε νομίζω η… κουβέντα μας» – λοξοκοίταξε τη Ζαρνάφι – «να κρατήσει πολύ.»

Η Ζαρνάφι έδωσε στην Καλλιόπη το κλειδί του δωματίου της. «Το τριάντα-δύο είναι.»

Η Καλλιόπη το πήρε απότομα από το χέρι της λευκόδερμης γυναίκας και βάδισε μέσα στον διάδρομο κοιτάζοντας τα νούμερα επάνω στις πόρτες. Όταν έφτασε στη δική της και πέρασε το κλειδί στην κλειδαριά, παρατήρησε πως ο Ζορδάμης και η Ζαρνάφι ακόμα έξω στέκονταν. *Περιμένουν να δουν ότι σίγουρα θα φύγω.*

Γύρισε το κλειδί και μπήκε στο δωμάτιο, ανάβοντας το ενεργειακό φως στο ταβάνι και κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Δεν της άρεσε

καθόλου που άφηνε τον Ζορδάμη μ’αυτή την παράξενη γυναίκα, αλλά τι κακό μπορεί να συνέβαινε; *Ίσως να μας βοηθήσει κιόλας. Ίσως να αποτρέψει τους υπεύθυνους απ’το να τον αποβάλουν από το ράλι.* Αναστέναξε, προσπαθώντας να διώξει το άγχος.

Έριξε μια ματιά στο δωμάτιο, και ύστερα έβγαλε τα ρούχα της, που ήταν ποτισμένα από τον ιδρώτα της ερήμου. Μπήκε στο ντους και έπλυνε το γαλανόδερμο σώμα της από πάνω ώς κάτω με νερό και σαπούνι, νιώθοντας ένα βαρύ πέπλο να φεύγει από το πετσί της. Σκουπίστηκε και βγήκε από το μπάνιο. Ντύθηκε με καινούργια ρούχα και κάθισε στο κρεβάτι. Νιώθοντας χαλαρωμένη και νυσταγμένη… τόσο πολύ νυσταγμένη…

Αλλά δεν έπρεπε να κοιμηθεί. Όχι τώρα. Όχι προτού μιλήσει με τον Ζορδάμη. Έτριψε τα μάτια της και σηκώθηκε όρθια. Άνοιξε το ψυγείο του δωματίου για να δει αν είχε τίποτα μέσα. Βρήκε δύο αναψυκτικά και πήρε το ένα – *Πνοή Όασης,* έγραφε πάνω στο κουτάκι. Το άνοιξε και ήπιε. Ήταν δροσιστικό, κι έδιωξε την υπνηλία της.

Άναψε ένα τσιγάρο και περίμενε, καπνίζοντας. Βηματίζοντας πέραδώθε, ξυπόλυτη επάνω στα σανίδια του δωματίου.

Όταν το τσιγάρο τελείωσε, το έσβησε μέσα στο κρυστάλλινο τασάκι που είχε μέσα λαξεμένη μια καμήλα.

Ο Ζορδάμης ακόμα δεν την είχε ειδοποιήσει. *Ακόμα μιλάνε; Τι έχουν πια να πουν; –Είπε ότι δεν θ’αργούσαν!* Αλλά, βέβαια, δεν εξαρτιόταν από εκείνον, όπως πολύ καλά ήξερε η Καλλιόπη.

Δάγκωσε τον αντίχειρά της, σκεπτική. Διστακτική. Μετά, πλησίασε τον επικοινωνιακό δίαυλο στον τοίχο και πάτησε το κουμπί που καλούσε το δωμάτιο του Ζορδάμη. Κανένας δεν απάντησε. Η Καλλιόπη έκλεισε τον δίαυλο, περίμενε λίγο, και ξανακάλεσε τον Ζορδάμη. Πάλι, καμία απάντηση.

«Τι σκατά κάνουν τόση ώρα;» μούγκρισε, χτυπώντας απότομα το κουμπί που έκλεινε την επικοινωνιακή συσκευή.

Φόρεσε κάλτσες και παπούτσια και βγήκε απ’το δωμάτιό της, πηγαίνοντας προς αυτό του Ζορδάμη. Κανένας δεν ήταν στον διάδρομο, μες στη νύχτα.

Φτάνοντας στον προορισμό της είδε πως η πόρτα έμοιαζε κλειστή αλλά δεν ήταν. Επίτηδες; Ή όχι; Η Καλλιόπη προσπάθησε να κρυφα-

κούσει τι γινόταν μέσα, όμως καμια ομιλία δεν ερχόταν στ'αφτιά της. Κανένας ήχος, γενικά. Σαν το δωμάτιο να ήταν άδειο. Σαν ούτε ο Ζορδάμης να μην ήταν εκεί. *Κοιμάται;*

Η Καλλιόπη έσπρωξε την πόρτα, μπαίνοντας. Μην κλείνοντας πίσω της.

Κανένας δεν ήταν μέσα. Ούτε ακουγόταν τίποτα από το μπάνιο. Αλλά το φως στο ταβάνι ήταν αναμμένο.

«Ζορδάμη;»

Ησυχία.

Πρόσεξε, τότε, ότι ένα κομμάτι χαρτί βρισκόταν διπλωμένο επάνω στο κρεβάτι. Πλησίασε και είδε το όνομά της γραμμένο με μεγάλα, κεφαλαία γράμματα. Αισθάνθηκε ένα παγερό χέρι μέσα της. *Όχι... Όχι...* Αποκλείεται να ήταν αποχαιρετιστήριο σημείωμα!

Η Καλλιόπη το έπιασε με χέρια που ξαφνικά έτρεμαν και το ξεδίπλωσε. Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν, δίχως αμφιβολία, του Ζορδάμη.

> *Με συγχωρείς αλλά πρέπει να φύγω, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μην προσπαθήσεις να με βρεις, μην προσπαθήσεις ποτέ να με βρεις, δεν θα είμαι εκεί που θυμάσαι.*
>
> *Δεν ξέρω αν θα ξανασυναντηθούμε αλλά θέλω να ξέρεις ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω τον καιρό που ήμασταν μαζί. Σε φιλώ στο αριστερό αφτί.*
>
> *Ζ.*

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε τα χείλη της να χαμογελούν άθελά της. *Σε φιλώ στο αριστερό αφτί...* Ο Ζορδάμης έκανε αστεία ακόμα και τώρα...

Φάρσα είναι – δεν μπορεί να εξαφανίστηκε έτσι! Κακόγουστη φάρσα!

Το ήξερε, όμως, ότι δεν ήταν φάρσα. Νιώθοντας ζαλισμένη, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Το χαρτί γλίστρησε από τα χέρια της, καταλήγοντας στο πάτωμα.

Τον έκλεψαν... Τον απήγαγαν...

Θα τον σκότωναν; *Μην προσπαθήσεις ποτέ να με βρεις, δεν θα είμαι εκεί που θυμάσαι,* έγραφε. Θα τον σκότωναν; αλλά δεν ήθελαν να το κάνουν μες στο ξενοδοχείο γιατί… δεν τους βόλευε;

ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ! Η Καλλιόπη αισθάνθηκε τις γροθιές της να σφίγγονται σαν να είχαν δική τους θέληση. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

Είδε, απρόσμενα, μια ανθρώπινη φιγούρα να στέκεται στο κατώφλι της ανοιχτής πόρτας του δωματίου–

Στράφηκε, ξαφνιασμένη, καθώς τιναζόταν όρθια.

41

«Τι θέλεις εσύ εδώ;»

«Συγνώμη,» είπε ο Φοίνικας. «Απλά περνούσα… Είχα μόλις ανεβεί. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, και σε είδα… Δεν ήξερα ότι είχατε επιστρέψει…»

Ούτε εσύ ούτε κανένας άλλος ραλίστας ή συνοδηγός, σκέφτηκε η Καλλιόπη. Και μετά, θυμήθηκε ότι οι φήμες έλεγαν πως ο Φοίνικας ήταν κάποτε με την Επανάσταση. Πολεμούσε εναντίον των Παντοκρατορικών. Θα μπορούσε, άραγε, να ξέρει και τους–;

«Συγνώμη,» της είπε πάλι. «Δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτος.» Στράφηκε να φύγει.

«Στάσου! Περίμενε.»

Ο Φοίνικας την κοίταξε ξανά, συνοφρυωμένος. «Συμβαίνει κάτι;»

«Έλα μέσα,» είπε η Καλλιόπη. «Κλείσε την πόρτα.»

Ο Φοίνικας δίστασε, μοιάζοντας καχύποπτος.

«Σε παρακαλώ,» είπε η Καλλιόπη. «Νομίζω πως ίσως να χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Ίσως να μπορείς να με βοηθήσεις.»

Ο Φοίνικας μπήκε στο δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του.

«Ο Ζορδάμης,» εξήγησε η Καλλιόπη. «Εξαφανίστηκε.»

Ο Φοίνικας συνοφρυώθηκε πάλι.

«Τον… τον εξαφάνισαν, δηλαδή. Τον απήγαγαν.»

«Τι είναι αυτά που λες; Ποιος τον απήγαγε;»

Η Καλλιόπη πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα έχεις ακούσει, υποθέτω, ότι χρωστούσε λεφτά… δεν το έχεις ακούσει;»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Το έχω ακούσει.»

«Ήσουν κάποτε μέσα στην Επανάσταση, δεν ήσουν;»

«Ήμουν,» παραδέχτηκε ο Φοίνικας. «Αλλά εσείς πώς ήρθατε εδώ από την έρημο; Σας έφεραν οι υπεύθυνοι του ράλι, με το ελικόπτερο;»

Η Καλλιόπη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Κατάφερα να βάλω μπροστά το όχημά μας. Η μηχανή δεν ήταν τελείως κατεστραμμένη· χρειαζόταν κάποιες επισκευές μονάχα. Αλλά ο Ζορδάμης… φοβόταν ότι… Ήταν, βασικά, σίγουρος…» Καθάρισε τον λαιμό της. «Άκου. Θέλεις να μ'ακούσεις;»

«Είμαι όλος αφτιά,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, «και δεν έχω πουθενά αλλού να πάω. Επέστρεφα στο δωμάτιό μου για να κοιμηθώ.»

«Ο Ζορδάμης χρωστούσε σε κάποιους ανθρώπους, ύστερα από εκείνο το ράλι στα Φέρνιλγκαν.»

«Σου είπα, το έχω ακούσει.»

«Αυτοί οι άνθρωποι είναι μια οργάνωση, εξαπλωμένη στη Σεργήλη. Έχουν διασυνδέσεις παντού: σε πλούσιους, σε φτωχούς, σε δημοσιογράφους, σε κακοποιούς, σε επιχειρηματίες. Καταλαβαίνεις. Επειδή ήσουν στην Επανάσταση, ίσως να τους ξέρεις. Ονομάζονται 'η Σιδηρά Δυναστεία'.» Περίμενε να δει την αντίδρασή του.

«Νομίζω πως έχω ακούσει για μια οργάνωση που ονομάζεται Σιδηρά Δυναστεία,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, αβέβαια. «Αλλά δεν ήταν με την Επανάσταση. Ή, αν ήταν, εγώ δεν το γνωρίζω. Βασικά, δεν ήμουν σίγουρος ότι *υπήρχε* η Σιδηρά Δυναστεία. Ούτε τι ακριβώς έκανε. Πουλάνε κάτι; Διακινούν κάτι;»

Η Καλλιόπη μόρφασε. «Δε νομίζω ότι είναι τόσο συγκεκριμένη οργάνωση. Σίγουρα, διακινούν ναρκωτικά, όπλα, διάφορες ουσίες, χρήματα… Αλλά η Σιδηρά Δυναστεία δεν ασχολείται μόνο με *ένα* πράγμα. Είναι… Νομίζω πως υπάρχει για να διατηρεί την ίδια της τη δύναμη. Για να κάνει κάποιους ανθρώπους μέσα στη Σεργήλη πιο δυνατούς. Δεν ξέρω περισσότερα. Αλλά ο Ζορδάμης τούς χρωστούσε. Η Σιδηρά Δυναστεία τού είχε δανείσει λεφτά για να ξεπληρώσει το πρόστιμο που δέχτηκε σ'εκείνο το ράλι στα Φέρνιλγκαν και για να επισκευάσει το όχημά του. Προσπαθούσε, λοιπόν, τώρα να τους επιστρέψει τα χρήματα νικώντας στο Πανδιαστασιακό Ράλι.»

«Και ο δαίμονας; Πού βρήκε τον δαίμονα;»

«Το κανόνισε μ'έναν μάγο που ονομάζεται Λύκος'λι. Από τα Φέρνιλγκαν είναι. Ο Ζορδάμης τον ξέρει εδώ και κάποια χρόνια. Χρωστά τώρα και στον μάγο. Αλλά δε νομίζω ο Λύκος'λι να τον βρει για να τον κυνηγήσει. Φοίνικα, ο Ζορδάμης εξαφανίστηκε. Όταν ήρθαμε εδώ, τον συ-

νάντησε μια γυναίκα από τη Σιδηρά Δυναστεία – κάποια που ονομάζεται Ζαρνάφι Γαιόνομη και είπε πως είναι από τους υπεύθυνους του ράλι στην Κάρντλας. Έχει λευκό-ροζ δέρμα, μαύρα μαλλιά. Περίπου τόσο ψηλή…» Έδειξε με το χέρι της.

Ο Φοίνικας ένευσε. «Νομίζω πως την έχω δει. Ήταν, όντως, ανάμεσα στους υπεύθυνους.»

«Μίλησαν εδώ, οι δυο τους, σ’ετούτο το δωμάτιο, που είναι του Ζορδάμη. Εγώ περίμενα στο δικό μου δωμάτιο, και ο Ζορδάμης δεν με καλούσε, ούτε ερχόταν. Οπότε ήρθα, τελικά, και βρήκα την πόρτα ανοιχτή, και… ένα σημείωμα.» Σκύβοντας, έπιασε το χαρτί από κάτω, όπου της είχε πέσει πριν από λίγο. «Μου γράφει να μην τον αναζητήσω. Νομίζω ότι ίσως να θέλουν να τον πάνε κάπου για να τον σκοτώσουν, Φοίνικα!» Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. «Μπορείς να με βοηθήσεις; Πρέπει να τον πάρω από τα χέρια τους!»

Ο Φοίνικας έριξε μια ματιά στο δωμάτιο γύρω τους σαν να έψαχνε για σημάδια. Είπε: «Δεν ξέρω τι μπορώ να κάνω, Καλλιόπη… Σου εξήγησα: δεν ξέρω τη Σιδηρά Δυναστεία. Δεν ξέρω πού μπορεί να τον πήγαν. Αλλά…» Την ατένισε καταπρόσωπο. «Είσαι σίγουρη – *σίγουρη* – ότι θέλουν να τον σκοτώσουν;»

«Γιατί, αλλιώς, να μου γράψει να μην τον αναζητήσω; Γιατί να μου γράψει ότι δεν θα τον ξαναδώ;» Η Καλλιόπη κούνησε το κεφάλι. «Τέλος πάντων. Αν δεν μπορείς να βοηθήσεις… Με συγχωρείς.» Βάδισε προς την έξοδο του δωματίου.

Ο Φοίνικας την έπιασε από το μπράτσο. «Μην κάνεις τίποτα ανόητο. Αν αυτή η οργάνωση έχει τόσες διασυνδέσεις στη Σεργήλη, πολύ πιθανό να μπλέξεις. Άσχημα.»

«Δε μπορώ να μην τον αναζητήσω,» είπε εκείνη, και έφυγε από το δωμάτιο.

Κατέβηκε στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου και ρώτησε τον υπάλληλο εκεί ποιο ήταν το δωμάτιο της Ζαρνάφι Γαιόνομης.

Εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσε να της το πει αυτό, αλλά μπορούσε να καλέσει την κυρία Γαιόνομη αν η κυρία το επιθυμούσε.

«Το επιθυμώ,» είπε η Καλλιόπη, και ο άντρας έφερε ένα ακουστικό στο αφτί του και πάτησε ένα κουμπί επάνω στον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του.

Μετά από λίγο κατέβασε το ακουστικό λέγοντας πως ή η κυρία Γαιόνομη δεν ήταν στο δωμάτιό της ή δεν ήθελε να την ενοχλήσουν.

Η Καλλιόπη τον έβρισε σιωπηλά και έφυγε, ανεβαίνοντας ξανά στον όροφο όπου βρίσκονταν το δωμάτιό της και το δωμάτιο του Ζορδάμη. Η πόρτα του δεύτερου ήταν ακόμα ανοιχτή, όπως την είχε αφήσει, και, περίεργη, η Καλλιόπη πλησίασε. Μέσα είδε τον Φοίνικα να κοιτάζει τον χώρο. Αμέσως, όμως, την αντιλήφτηκε και στράφηκε προς το μέρος της.

«Ακόμα εδώ;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Δεν άργησες να επιστρέψεις,» παρατήρησε εκείνος.

«Προσπάθησα να βρω το δωμάτιο της Ζαρνάφι Γαιόνομης, αλλά ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν δεν ήθελε να μου πει ποιο είναι. Την κάλεσε μέσω διαύλου, όμως κανένας δεν απαντούσε. Ή, τουλάχιστον, έτσι είπε.» Αναστέναξε. «Τι να κάνω, Φοίνικα;»

«Δε νομίζω ότι μπορείς να κάνεις τίποτα, αυτή τη στιγμή.»

«Μα… ήσουν με την Επανάσταση! Δεν ξέρεις… κάποιο κόλπο;»

«Τι κόλπο; Τον πήραν και έφυγαν. Χωρίς ν'αφήσουν κανένα σημάδι που θα μπορούσε κάποιος ν'ακολουθήσει,» πρόσθεσε ρίχνοντας πάλι μια ματιά στο δωμάτιο. «Μόνο ένας μάγος θα μπορούσε να τον εντοπίσει, ίσως. Κάποιος που γνωρίζει το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Ξέρεις πού μπορώ να βρω τέτοιο μάγο;»

«Στην Κάρντλας; Όχι. Δεν είμαι καν σίγουρος αν υπάρχει καμια Μαγική Σχολή ή Ακαδημία εδώ. Δε νομίζω πως υπάρχει…»

«Πρέπει να ψάξω, τότε.» Έκανε πάλι να φύγει.

«Καλλιόπη.» Η φωνή του τη σταμάτησε. «Μέχρι να βρεις μάγο, ο Ζορδάμης θα είναι πολύ μακριά για να εντοπιστεί με μαγεία. Ή ίσως να…» Δεν ολοκλήρωσε, αλλά η Καλλιόπη κατάλαβε τι ήθελε να πει. *Ή ίσως να είναι νεκρός.*

«Δε με νοιάζει,» του είπε. «Θα προσπαθήσω. Δε θα τον αφήσω στα χέρια τους τόσο εύκολα.» Έφυγε απ'το δωμάτιο, πηγαίνοντας προς το δικό της, για να πάρει λεφτά. Πόσο, άραγε, θα ήθελε ένας μάγος για να κάνει μια τέτοια δουλειά; Δεν ήταν φτηνοί, απ'ό,τι ήξερε. *Και δεν έχω πολλά χρήματα μαζί μου. Ούτε οι τράπεζες είναι ανοιχτές τέτοια ώρα, γαμώ τα χέρια της Λόρκης!* Η Καλλιόπη είχε κάποια λεφτά στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα τα οποία μπορούσε να τραβήξει αν ήθελε· και ο

Σεργήλιος Χρηματοφύλακας είχε υποκαταστήματα σχεδόν παντού στη διάσταση – άρα, μάλλον και στην Κάρντλας.

Όταν βγήκε απ'το δωμάτιό της, φορούσε μια καφετιά καπαρντίνα πάνω από τα ρούχα της και είχε μαζί της όσα λεφτά βρίσκονταν στη διάθεσή της, καθώς κι ένα ξιφίδιο κρυμμένο κάτω από την καπαρντίνα, γιατί μες στη νύχτα ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί.

Ο Φοίνικας την περίμενε στον διάδρομο. «Πιθανώς να το μετανιώσω,» είπε, «αλλά θα έρθω μαζί σου. Αν θέλεις.»

Μέσα στη νύχτα, πήγαν στο Νοσοκομείο της Κάρντλας ελπίζοντας να βρουν κάποιον Βιοσκόπο εκεί ο οποίος ίσως να μπορούσε να τους καθοδηγήσει σε κανέναν άλλο μάγο. Ρωτώντας, όμως, έμαθαν ότι ο Βιοσκόπος δεν εργαζόταν τις νύχτες˙ τον καλούσαν μόνο αν ήταν ανάγκη. Η Καλλιόπη τούς ρώτησε, τότε, αν υπήρχε Μαγική Σχολή στην Κάρντλας, και της απάντησαν ότι δεν υπήρχε.

«Πού μπορώ να βρω κάποιον μάγο, ξέρετε; Κάποιον μάγο που να μπορεί να εντοπίσει ένα αγνοούμενο πρόσωπο για εμένα;»

Μια νοσοκόμα τής σύστησε ένα γραφείο ιδιωτικών ερευνών, αλλά είπε πως δεν ήξερε αν είχαν μάγο.

Η Καλλιόπη και ο Φοίνικας πήγαν στο γραφείο ιδιωτικών ερευνών και χτύπησαν το κουδούνι. Ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα και γκρίζα μαλλιά άνοιξε, μοιάζοντας αγουροξυπνημένος. Η αναπνοή του μύριζε οινόπνευμα. Ρώτησε τι ήθελαν.

Η Καλλιόπη είπε: «Προσπαθώ να βρω κάποιον αγνοούμενο. Και αναζητώ έναν μάγο που να μπορεί να τον εντοπίσει.»

«Μάγο;»

«Ναι.»

«Μπορώ εγώ να τον εντοπίσω. Ελάτε μέσα να μου μιλήσετε. Μια στιγμή μόνο, γιατί το μέρος είναι ακατάσ–»

Η Καλλιόπη είπε: «Θέλω να βρω *μάγο*. Ξέρετε κάποιον που να μπορεί να με βοηθήσει ή όχι;»

«Μη νομίζετε ότι οι μάγοι κάνουν θαύματα, κυρία–»

«Ξέρεις κάποιον ή όχι; Θα σε πληρώσω.»

«Λυπάμαι αλλά δεν ξέρω κανέναν που να κάνει τέτοιες δουλειές.»

Τελικά, η Καλλιόπη και ο Φοίνικας επέστρεψαν στο *Δυτικό Άστρο* χωρίς να έχουν καταφέρει τίποτα. Ήταν ακόμα νύχτα – βαθιά νύχτα – και κανένας δεν ήταν στο μπαρ. Κάθισαν μόνοι τους εκεί, και ο Φοίνικας γέμισε δύο ποτήρια με κρασί Δυτικής Σεργήλης για να πιουν.

Η Καλλιόπη ήταν απεγνωσμένη, και έκλαιγε, και καταριόταν, και κατηγορούσε τον εαυτό της που είχε αφήσει – είχε, μάλιστα, *προτρέψει* – τον Ζορδάμη να μπλέξει μ'αυτά τα καθάρματα. Ο Φοίνικας καθόταν και την άκουγε, καθώς έπιναν. Της είπε ότι δεν έφταιγε εκείνη˙ ο Ζορδάμης δεν ήταν παιδάκι, ήξερε τι έκανε, ήξερε τους κινδύνους.

Στο τέλος, την πήγε σχεδόν με το ζόρι στο δωμάτιό της, επιμένοντας ότι της χρειαζόταν να ξεκουραστεί.

Το πρωί, ο Φοίνικας πήγε στο δωμάτιο της Ελοντί, καλώντας την, πρώτα, μέσω επικοινωνιακού διαύλου κανένα τέταρτο αφότου είχε εκείνη ξυπνήσει.

«Λιγάκι ανήσυχο σε άκουσα,» του είπε όταν ο Φοίνικας μπήκε. «Έγινε τίποτα;» Πήγε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού, πιάνοντας την κούπα της με τον καφέ από το κομοδίνο. (Της τον είχε φέρει πριν από λίγο μια υπάλληλος του ξενοδοχείου.)

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας καθίζοντας στην καρέκλα. «Χτες βράδυ, καθώς επέστρεφα από το μπαρ του ξενοδοχείου για να κοιμηθώ, είδα την Καλλιόπη μέσα σ'ένα δωμάτιο–»

«Την Καλλιόπη; Ήρθε ο Ζορδάμης; Το όχημά του, λοιπόν, δεν καταστράφηκε; Ή τους έφεραν με το ελικόπτερο;»

«Ο Ζορδάμης εξαφανίστηκε, Ελοντί.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε, μην ξέροντας αν είχε ακούσει καλά.

Ο Φοίνικας τής μίλησε για τη συνάντησή του με την Καλλιόπη.

«Για όνομα της Αρτάλης, Φοίνικα! Δεν έπρεπε να είχες βάλει έτσι τον εαυτό σου σε κίνδυνο μαζί της.»

«Δεν παρουσιάστηκε κίνδυνος. Και δεν μπορούσα να την αφήσω να τριγυρίζει μόνη της μες στη νύχτα. Ένα σωρό κακοποιοί καιροφυλακτούν σε πόλεις σαν την Κάρντλας.»

«Ακριβώς αυτό σού λέω,» επέμεινε η Ελοντί. «Τέλος πάντων· έγινε τώρα. Τι είναι η Σιδηρά Δυναστεία;»

Ο Φοίνικας ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Αυτό που είπα και στην Καλλιόπη, Ελοντί. Δεν ξέρω. Ακουστά την έχω μόνο. Δεν ήμουν καν σίγουρος, μέχρι στιγμής, αν ήταν αστικός μύθος ή όχι. Όπως το Χρυσό Ερπετό.»

«Ο Ζορδάμης τα σκάτωσε τελείως, αυτή τη φορά,» παρατήρησε η Ελοντί, κρατώντας την κούπα της με τα δύο χέρια κι αφήνοντας το βλέμμα της να χαθεί μέσα στον καφέ. Νόμιζε πως το υγρό είχε αρχίσει να σχηματίζει παλιές αναμνήσεις της από τον Ζορδάμη. Ήταν πολύ κόπανος, κάπου-κάπου, αλλά του άξιζε τέτοιο τέλος; Τον είχαν πράγματι σκοτώσει;

Καθάρισε τον λαιμό της, υψώνοντας το βλέμμα της ξανά. «Φοίνικα. Ξέρεις τι σκεφτόμουν προτού με καλέσεις;»

«Τι;»

«Τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Τον άφησα νότια της Κάρντλας χτες, αλλά, όταν ο αγώνας συνεχιστεί, θα πάμε βόρεια, και μάλιστα περνώντας στην αντικρινή όχθη του ποταμού, για να διασχίσουμε τους δασότοπους. Επομένως, θα είναι αδύνατο να πάρω τότε τον δαίμονα μαζί μου. Πρέπει να πάω να τον βρω *τώρα*, και να τον οδηγήσω στους δασότοπους, ώστε να με περιμένει εκεί όταν ξεκινήσει η διαδρομή προς Βέλνημ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίνικας, «πράγματι. Κακό μπελά μού φαίνεται ότι βρήκαμε μ'αυτό τον δαίμονα, Ελοντί… Θα μπορούσες και να τον αφήσεις να πεθάνει, ξέρεις…» πρόσθεσε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Εγώ φταίω για ό,τι του συνέβη. Αν δεν τον είχα βγάλει απ'το όχημα του Ζορδάμη, δεν θα πέθαινε· απλά θα έμενε κλεισμένος στη μηχανή.» *Και, μάλλον, ούτε ο Ζορδάμης θα εξαφανιζόταν,* σκέφτηκε. *Ίσως να φταίω και για την εξαφάνιση του Ζορδάμη.* Αλλά το έβγαλε αυτό αμέσως από το μυαλό της. Δε μπορούσε να κάνει τίποτα για τον Ζορδάμη πια, ούτως ή άλλως.

Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού, αφήνοντας την κούπα της ξανά στο κομοδίνο.

Ο Φοίνικας μειδίασε. «Και μετά λες για εμένα, που δεν ήθελα ν'αφήσω την Καλλιόπη να τριγυρίζει μόνη της μες στη νύχτα. Εσύ βοηθάς έναν *εξωδιαστασιακό δαίμονα,* Ελοντί!» γέλασε.

Εκείνη τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Αφού το ξέρεις ότι είμαι περίεργο πρόσωπο...» Μετά, η όψη της σοβάρεψε. «Λοιπόν,» είπε. «Θα πάω να νοικιάσω ένα δίκυκλο, γιατί δε νομίζω να με αφήσουν οι υπεύθυνοι να πάρω τον *Γρύπα* από το γκαράζ.»

Ο Φοίνικας σηκώθηκε από την καρέκλα. «Ελπίζω να μη σκέφτεσαι ότι δεν θα έρθω μαζί σου.»

«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι ότι το σκέφτομαι.»

Δεν ήταν δύσκολο να νοικιάσει δίκυκλο από ένα γκαράζ δείχνοντας την ταυτότητα που την αναγνώριζε ως ραλίστρια του Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης. Αλλά η Ελοντί υποψιαζόταν πως πιθανώς ούτε η ταυτότητα να χρειαζόταν· η γυναίκα με την οποία μίλησε την αναγνώρισε αμέσως μόλις άκουσε το όνομα Ελοντί Αλλόγνωμη. Τα μάτια της γούρλωσαν. «Η Έκπτωτη Ελοντί;» είπε. Και γέλασε. «Πώς... πώς δεν σε κατάλαβα μόλις μπήκες; Είσαι... κάπως διαφορετική στην πραγματικότητα. Χα-χα! Με συγχωρείς. Δεν το πιστεύω αυτό! Η *Έκπτωτη Ελοντί* στο γκαράζ που δουλεύω – *κανένας* δεν θα με πιστεύει! Θα μου δώσεις ένα αυτόγραφο; Σε *ικετεύω*.»

Η Ελοντί έβαλε την καλλιτεχνική υπογραφή της επάνω σ'ένα χαρτί, χαμογελώντας. «Μην το κάνεις τόσο μεγάλο θέμα,» είπε.

Πήρε το δίκυκλο και το καβάλησε, βγάζοντάς το από το γκαράζ.

Ο Φοίνικας ανέβηκε πίσω της. «Πώς θα βρεις τον δαίμονα, αν έχει φύγει από εκεί πού τον άφησες;»

«Σου είπα και την άλλη φορά – θα τον βρω.»

Η Ελοντί ξεκίνησε το δίκυκλο, οδηγώντας το μέσα στους δρόμους της Κάρντλας, ορισμένοι από τους οποίους δεν ήταν καν στρωμένοι με πλάκες. Ωστόσο, η πόλη τής φαινόταν καλύτερη από την Ύγκρας, σε πολύ γενικές γραμμές.

Μόλις βγήκε από τις νότιες παρυφές της, συνειδητοποίησε ότι δύο άλλα δίκυκλα ακολουθούσαν το δικό της. Και την πλησίασαν, από δε-

ξιά κι από αριστερά, ενώ ο ένας αναβάτης τής έκανε νόημα να σταματήσει. Κι δυο τους φορούσαν κράνη και μαύρα γυαλιά, ενώ πέτσινα πανωφόρια τούς έντυναν, κάτω από τα οποία θα μπορούσαν να κρύβονται μικρά όπλα. Φανερά όπλα δεν κουβαλούσαν.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ελοντί, χωρίς να πάψει να κινείται.

«Σταματήστε, κύρια Αλλόγνωμη. Πρέπει να σας μιλήσουμε.»

«Για τι θέμα; Ποιοι είστε;»

«Είμαστε από μια υπηρεσία, και έχουμε μάθει ότι κρύβετε κάποιον εξωδιαστασιακό δαίμονα. Αυτό δεν επιτρέπεται. Καλό θα ήταν να μας οδηγήσετε στον δαίμονα. Αμέσως.»

Από μια υπηρεσία; Η Ελοντί δεν νόμιζε ότι ήταν από *καμια* υπηρεσία. Πρέπει να ήταν άνθρωποι της Σιδηράς Δυναστείας. Ο Ζορδάμης πρέπει να τους είχε πει ότι του είχε πάρει τον δαίμονά του.

«Τι υπηρεσία είναι αυτή;» ρώτησε ευθέως. «Και τι δικαίωμα έχετε να με σταματάτε;»

«Μην προκαλείτε πρόβλημα,» της είπε ο άλλος αναβάτης, τον οποίο εκείνη δεν κοίταζε επί του παρόντος, «γιατί θα το μετανιώσετε, κυρία Αλλόγνωμη.»

Η Ελοντί στράφηκε προς το μέρος του και τον είδε να βάζει το χέρι του μέσα στο πανωφόρι του. Συγχρόνως, πίσω της αισθάνθηκε και τον Φοίνικα να βάζει το χέρι του μέσα στο δικό του πανωφόρι. Η Ελοντί δεν ήθελε αυτή η ιστορία να εξελιχτεί σε ανταλλαγή πυρών, έτσι επιτάχυνε αμέσως, φεύγοντας σαν αστραπή ανάμεσα από τα δύο δίκυκλα.

Οι άντρες την ακολούθησαν, φωνάζοντάς της να σταματήσει˙ κι άκουσε κι έναν πυροβολισμό πίσω της.

«Καταλαβαίνεις τι πρέπει να είναι αυτοί, έτσι;» της είπε ο Φοίνικας.

«Σίγουρα, πάντως, όχι από τις Αρχές της Κάρντλας.»

«Σίγουρα.»

«Μην τους πυροβολήσεις,» είπε η Ελοντί.

«Δεν το σκόπευα, αν δεν αποδειχτεί απαραίτητο.»

Η Ελοντί έβγαλε το δίκυκλό της από τη δημοσιά, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης πίσω της, αρχίζοντας να νιώθει το όχημα σαν προέκταση του σώματός της, αρχίζοντας να έχει την Αίσθηση. Εστιάστηκε επάνω της, ενδυναμώνοντάς την, ενώ πίσω της ένιωθε – *ένιωθε* – τους δύο

κυνηγούς της να έρχονται. Τους άκουσε να την πυροβολούν ξανά. Και τώρα τους πυροβόλησε κι ο Φοίνικας. Εκείνοι δεν πτοήθηκαν.

Η Ελοντί αισθανόταν παντοδύναμη ξανά. Αισθανόταν πως μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε* – αλλά ήταν βέβαιη πως *υπήρχαν* κάποια όρια, ή, μάλλον, κάποιο *πλαίσιο δράσης.*

Ήθελε οι διώκτες της να τη χάσουν, ήθελε το σύννεφο της σκόνης να την κρύψει…

…και το σύννεφο της σκόνης την έκρυψε. Μια απίστευτα πυκνή θολούρα συγκεντρώθηκε γύρω της, και η Ελοντί έστριψε ανάμεσα σε κάτι δέντρα, μπήκε σε μια κατάφυτη περιοχή.

Και ήξερε πως τώρα οι διώκτες της την είχαν χάσει.

Σταμάτησε και κοίταξε πίσω. Δεν τους έβλεπε πουθενά.

«Ολόκληρη ομίχλη σηκώθηκε,» παρατήρησε ο Φοίνικας. «Πρέπει νάχε πολύ ξερό χώμα στη γη.»

«Πρέπει.»

«Τους φοβάμαι αυτούς τους τύπους,» είπε ο Φοίνικας. «Τώρα μπορεί να μας προκαλέσουν προβλήματα, που δεν συνεργαστήκαμε μαζί τους.»

«Μπορεί. Θα δούμε.» Η Ελοντί έβαλε ξανά τους τροχούς της σε κίνηση, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου θυμόταν πως είχε αφήσει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*

Όταν έφτασε σ'εκείνο το μέρος, ο δαίμονας την περίμενε. Με τη φασματική του μορφή να μοιάζει πιο ξεθωριασμένη από πριν, νόμιζε η Ελοντί.

Του έκανε νόημα να έρθει μαζί της, κι εκείνος υπάκουσε, τρέχοντας πλάι στο δίκυκλό της. Η Ελοντί επιτάχυνε… επιτάχυνε κι άλλο – το σώμα της έγινε ένα με το όχημά της και το όχημά της ένα με το σώμα της – κι άλλο… κι άλλο – η Αίσθηση γέμισε την ύπαρξή της – κι άλλο… κι άλλο – ξέχασε το σώμα της: έγινε μια θέληση επάνω στην ύπαιθρο…

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Είσαι καλά, Ρέσ'κρικ'κεκ*;» ρωτά τον δαίμονα που τρέχει πλάι της.*

«Η Σεργήλη με καταστρέφει· το αισθάνομαι. Πεθαίνω, Ελοντί. Χάνομαι… για πάντα…»

«Θα σε βοηθήσω˙ δε θα σ'αφήσω να χαθείς. Αλλά δεν ξέρω πόσο γρήγορα μπορώ να βρω το δρόμο της επιστροφής για τη διάστασή σου, οπότε πρέπει πρώτα να βρω έναν μάγο που ίσως να–»

«Όχι μάγους!» λέει, τρομαγμένα, ο δαίμονας.

«Δεν είναι σαν τον Λύκο'λι αυτός. Δεν είναι καν του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Και ίσως να μπορεί να σε βοηθήσει να διατηρηθείς για περισσότερο χρόνο στη Σεργήλη. Μέχρι να βρω τον δρόμο της επιστροφής για τη δική σου διάσταση.»

Ο δαίμονας αναστενάζει βαριά. Ύστερα, τα σκοτεινά του μάτια την ατενίζουν με ευγνωμοσύνη. «Σε ευχαριστώ για ό,τι κάνεις για μένα, Κυρά της Ταχύτητας. Μπορούσες απλά να με είχες εγκαταλείψει.»

«Δεν ήθελα ποτέ να σε σκοτώσω, Ρέσ'κρικ'κεκ. *Αλλά δεν ανήκεις εδώ. Δεν ανήκεις στη Σεργήλη.»*

«Το ξέρω…»

«Πρέπει να φύγεις τώρα από τούτο το μέρος. Πρέπει να πας βόρεια, στους δασότοπους μετά τον ποταμό. Θα σε συναντήσω εκεί, όταν αρχίσει η επόμενη διαδρομή του ράλι. Εντάξει; Μπορείς να διασχίσεις τον ποταμό χωρίς πρόβλημα, υποθέτω…»

«Όχι,» αποκρίνεται ο δαίμονας˙ «δεν μπορώ να διασχίσω τα τρεχούμενα νερά της Σεργήλης, Κυρά της Ταχύτητας.»

«Θα πρέπει να σε βοηθήσω, τότε,» του λέει η Ελοντί. «Έλα μαζί μου!»

«Σε ακολουθώ.»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί έστριψε προς τα βόρεια, μειώνοντας την ταχύτητά της.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έτρεχε δίπλα της.

«Θα τον περάσεις μέσα από την Κάρντλας;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Φυσικά και όχι.»

«Πού πηγαίνεις, τότε;»

«Θα τον περάσω από τον ποταμό.»

«*Τι;*»

«Νομίζω ότι μπορώ να το κάνω, Φοίνικα.»

«Εννοείς ότι ξέρεις κάποια γέφυρα εδώ κοντά την οποία δεν ξέρω εγώ, έτσι;»

«Όχι, δεν ξέρω καμία γέφυρα.»

«Σκοπεύεις να *πετάξουμε;*»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά θα περάσουμε.»
«Αν δεν έχεις δίκιο, θα πρέπει σίγουρα να αποζημιώσουμε το γκαράζ για ό,τι συμβεί στο δίκυκλο,» είπε ο Φοίνικας.
Και η Ελοντί γέλασε.

Τα νερά του ποταμού Σέρντιληθ γυάλιζαν και άφριζαν μες στο πρωινό, κυλώντας προς την Ανατολική Σεργήλη. Η βόρεια όχθη φαινόταν πολύ μακριά, αλλά η Ελοντί δεν αισθανόταν αυτό να την πτοεί καθόλου καθώς επιτάχυνε πλάι στη νότια όχθη – επιτάχυνε ολοένα και περισσότερο… μέχρι που ούτε το σώμα της πλέον υπήρχε ούτε το δίκυκλό της – μέχρι που ήταν μια *θέληση*, ένα πνεύμα της Σεργήλης–
(ο χρόνος σταμάτησε)
«Είσαι έτοιμος, Ρέσ'κρικ'κεκ*;»*
«Νομίζω,» αποκρίνεται ο εξάποδος δαίμονας που τρέχει δίπλα της με τις δύο ουρές του τεντωμένες σαν κεραίες – νευρικά, ίσως. Τα κατασκότεινα μάτια του μοιάζουν να γυαλίζουν περίεργα.
«Μαζί μου, τότε! Μαζί μου!»
((ο χρόνος επιμηκύνθηκε…

Ο Φοίνικας είδε την Ελοντί να στρίβει προς τον ποταμό, να τρέχει καταπάνω του. *Και τώρα είναι που θα κάνουμε μπάνιο,* σκέφτηκε, έχοντας το ένα του χέρι τυλιγμένο γερά γύρω από τη μέση της, έτοιμος να τη βοηθήσει να κολυμπήσει στην όχθη.
(*Η Ελοντί κοιτάζει το τρεχούμενο νερό και τις άμορφες μορφές που ανασαλεύουν κάτω από την επιφάνειά του. Θυμάται τον Μύστη των Υδάτων – εκείνο το φύλλο από την τράπουλα που δείχνει έναν άντρα να κοιτάζει στα βάθη μιας λίμνης, ατενίζοντας πράγματα που άλλοι αδυνατούν να ατενίσουν.*
Στο δεξί της χέρι η Ελοντί υψώνει το Σκήπτρο των Υδάτων – που κι αυτό από την τράπουλα το θυμάται.

«Βιρινέθη!» φωνάζει, επικαλούμενη το όνομα της θεάς των υδάτων της Σεργήλης, το οποίο νομίζει πως έχει ακούσει – το πολύ – άλλες δυο φορές στη ζωή της, αλλά τώρα έχει την αίσθηση πως το ήξερε καλά ανέκαθεν.

«Κρατήστε με!» προστάζει ό,τι κρύβεται μέσα στον ποταμό.

Και το δίκυκλό της πηδά πάνω στις άμορφες μορφές που σχηματίζουν γέφυρα κάτω από το νερό–)

Ο Φοίνικας νόμιζε ότι θα βούλιαζαν, φυσικά, καθώς η Ελοντί πηδούσε προς το ποτάμι. Αλλά δεν βούλιαξαν. Οι τροχοί του δίκυκλου κάπου πάτησαν (!) συνεχίζοντας να τρέχουν, τινάζοντας νερό γύρω τους. Ο Φοίνικας κοίταξε κάτω, βέβαιος ότι θα έβλεπε κάτι – κάποια πέτρα – *κάτι* – αλλά δεν είδε τίποτα παρά μόνο νερό.

(*Η Ελοντί διασχίζει τον ποταμό προς τα βόρεια, συνειδητοποιώντας πως δεν επικαλείται ακριβώς τη βοήθεια της Βιρινέθης, της θέας των υδάτων. Συνειδητοποιώντας ότι τώρα* είναι *η Βιρινέθη. Σαν η Ελοντί να έχει πάρει τη μορφή της. Ή σαν η θεά να έχει πάρει τη μορφή της Ελοντί.*

«Μαζί μου!» φωνάζει στον Ρέσ'κρικ'κεκ, *αχρείαστα, καθώς εκείνος τρέχει δίπλα της.*

Η Ελοντί συνεχίζει να κρατά το Σκήπτρο των Υδάτων ψηλά, μέχρι που φτάνει στην αντικρινή όχθη…)

Ο Φοίνικας δεν μπορούσε ούτε να το πιστέψει αλλά ούτε και να *μην* το πιστέψει. Του έμοιαζε με ψέμα, όμως συνέβαινε. Η Ελοντί έτρεχε επάνω στο νερό! Και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έτρεχε πλάι της, πολύ κοντά στο δίκυκλο, σαν να φοβόταν πως αν απομακρυνόταν από την επιρροή της θα βούλιαζε ή θα καταστρεφόταν.

Έφτασαν γρήγορα στη βόρεια όχθη, χωρίς δυσκολία.

…ο χρόνος συμπτύχθηκε))

Η Ελοντί πάτησε το φρένο, και το δίκυκλο σταμάτησε. Οι τροχοί του έσταζαν επάνω στο χώμα και στα χόρτα.

Η Ελοντί κοίταξε τον Φοίνικα πάνω απ'τον ώμο της. «Σ'το είπα πως θα περνούσα.» Και χαμογέλασε με την έκφραση στο πρόσωπό του.

«Με δουλεύεις…» της είπε, κατεβαίνοντας από το δίκυκλο. «Πώς το έκανες αυτό; Υπάρχει κάτι κάτω απ'το νερό σ'ετούτο το σημείο;»

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Ελοντί. Και στράφηκε στον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Του έδειξε βόρεια, τις παρυφές των δασών.

Εκείνος είπε κάτι στη βραχνή γλώσσα του και, μετά, έφυγε τρέχοντας. Η φασματική μορφή του εξαφανίστηκε σύντομα ανάμεσα στα δέντρα.

«Επιστρέφουμε τώρα στην Κάρντλας;» ρώτησε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί κατένευσε.

«Πάνω από τον ποταμό ξανά;»

«Ναι, αλλά διασχίζοντας τη γέφυρα που ενώνει την πόλη με τις βόρειες όχθες,» είπε η Ελοντί.

«Αφού επιμένεις.» Ο Φοίνικας κάθισε πίσω της πάλι.

42

Αφού ο Φοίνικας την έφερε στο δωμάτιό της, η Καλλιόπη κατάφερε να κοιμηθεί αλλά ο ύπνος της ήταν ανήσυχος. Αναμνήσεις του Ζορδάμη και τρομακτικές σκέψεις για τη μοίρα του τρυπούσαν τα όνειρά της μεταμορφώνοντάς τα σε εφιάλτες. Στριφογύριζε επάνω στο κρεβάτι της ανακατεύοντας τα σκεπάσματα, ξυπνώντας κάθε τόσο, κοιτάζοντας το ρολόι στον καρπό της, βλέποντας ότι ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να σηκωθεί, και κλείνοντας πάλι τα μάτια. Όταν όμως, ύστερα από άλλο έναν εφιάλτη, είδε πως η ώρα ήταν δέκα-και-πέντε, σηκώθηκε από το κρεβάτι τινάζοντας τον ύπνο από πάνω της σαν μολυσμένο πέπλο.

Τι ήταν αυτό το τελευταίο όνειρο; αναρωτήθηκε για μια στιγμή, προσπαθώντας να βάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη. Α, ναι: έβλεπε ότι περιπλανιόταν σε μια σκοτεινή πόλη. Στην αρχή, ο Φοίνικας ήταν μαζί της˙ μετά, όμως, είχε εξαφανιστεί, ακριβώς όταν η Καλλιόπη είχε δει τη Ζαρνάφι Γαιόνομη να στρίβει σε μια γωνία και είχε πάει να την ακολουθήσει. Παρότι μόνη, η Καλλιόπη έτρεξε πίσω της, μα δεν την πρόλαβε. Και μέσα από ένα παράθυρο είδε τον Ζορδάμη δεμένο στον τοίχο ενός δωματίου, μ’ένα μαχαίρι καρφωμένο στο χρυσόδερμο στήθος του. *ΟΧΙ!* ούρλιαξε η Καλλιόπη, κι έκανε ν’ανοίξει το παράθυρο – διαπιστώνοντας τότε ότι δεν ήταν παράθυρο, τελικά, αλλά μια αφίσα κολλημένη σ’έναν βρόμικο τοίχο. Ένα κοροϊδευτικό, γυναικείο γέλιο ακούστηκε από τ’αριστερά της και, γυρίζοντας, είδε τη Ζαρνάφι Γαιόνομη να φεύγει γρήγορα, καβαλώντας ένα δίκυκλο.

Θα τη βρω, σκέφτηκε η Καλλιόπη, που δεν ονειρευόταν πλέον. *Σήμερα θα τη βρω.* Πήγε στο μπάνιο και άνοιξε το ντους. *Δε μπορεί να μου κρύβεται για πάντα!* Έβγαλε τα ρούχα της και μπήκε κάτω από το κρύο

νερό, νιώθοντάς το να καλμάρει απότομα τα νεύρα της. *Θα πάρω απαντήσεις. Θα μάθω τι αποφάσισαν να κάνουν με τον Ζορδάμη.*

Όταν βγήκε από το μπάνιο, ντύθηκε με καινούργια ρούχα και κατέβηκε από το δωμάτιό της στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου. Ρίχνοντας μια ματιά ολόγυρα, είδε αρκετούς ραλίστες και συνοδηγούς αλλά πουθενά τη Ζαρνάφι Γαιόνομη.

Πήγε στη ρεσεψιόν και είπε στην κοπέλα που τώρα ήταν εκεί ότι ήθελε να μάθει ποιο ήταν το δωμάτιο της κυρίας Ζαρνάφι Γαιόνομης. Εκείνη αποκρίθηκε ότι αυτό δεν μπορούσε να της το πει. «Θέλετε να την ειδοποιήσω ότι τη ζητάτε;»

«Θέλω.»

«Το όνομά σας;»

«Καλλιόπη, πες της.»

Η κοπέλα έφερε το ακουστικό του επικοινωνιακού διαύλου στο αφτί της και πάτησε ένα κουμπί. Περίμενε και μετά από λίγο είπε ότι η κυρία Γαιόνομη δεν πρέπει να ήταν στο δωμάτιό της,

Τι έκπληξη… σκέφτηκε ειρωνικά η Καλλιόπη, κι έφυγε από τη ρεσεψιόν.

Πηγαίνοντας ξανά στην τραπεζαρία και παραγγέλνοντας μια κούπα καφέ, δεν άργησε να ακούσει ότι μια ώρα μετά το μεσημέρι θα γινόταν ενημέρωση για τη διαδρομή που θα ακολουθούσε. *Αν η Ζαρνάφι είναι ανάμεσα στους υπεύθυνους θα πρέπει να είναι εκεί,* σκέφτηκε η Καλλιόπη. *Δε μπορεί να με αποφεύγει για πάντα.*

Και περίμενε, καθισμένη σ’ένα από τα τραπέζια.

Σε κάποια στιγμή, η Ελοντί και ο Φοίνικας μπήκαν στην τραπεζαρία. Ο δεύτερος την πρόσεξε και, αφού είπε κάτι στην Ελοντί, ήρθε προς το μέρος της. Η Ελοντί κάθισε σ’ένα από τα τραπέζια.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Φοίνικας την Καλλιόπη, χωρίς να καθίσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά δε μπορώ να βρω τη Ζαρνάφι.»

«Προσπάθησες πάλι;»

Η Καλλιόπη ένευσε.

Ο Φοίνικας κάθισε. «Να σε ρωτήσω κάτι;»

Η Καλλιόπη ένευσε ξανά.

«Εσύ και ο Ζορδάμης τούς είπατε ότι η Ελοντί έβγαλε τον δαίμονα από το όχημά σας;»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Όχι… Τουλάχιστον, εγώ δεν άκουσα να… Βασικά, στη Μέλβερηθ, είχαν ζητήσει να μάθουν τι έχει κάνει ο Ζορδάμης και το όχημά του τρέχει έτσι· αλλά εκείνος αρνήθηκε να τους πει. Γιατί, όμως, ρωτάς;»

«Γιατί δύο απ'αυτούς μάς κυνήγησαν, πιο πριν. Επάνω σε δίκυκλα.»

«Μες στην πόλη;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας· «δεν ήμασταν μες στην πόλη.»

«Πού είχατε πάει;»

«Θα σου πω άλλη φορά, ίσως. Να προσέχεις, πάντως, μαζί τους. Μην το παρατραβήξεις, γιατί δε μου φαίνονται και πολύ λογικοί άνθρωποι.» Ο Φοίνικας σηκώθηκε απ'το τραπέζι της κι επέστρεψε σ'αυτό της Ελοντί.

Η Καλλιόπη δεν τον ακολούθησε. *Τους είπε ο Ζορδάμης για τον δαίμονα;* Γιατί όχι; Τι είχε πια να χάσει;

Περίμενε να έρθει το μεσημέρι, και η ώρα για την ενημέρωση. Η Ελοντί και ο Φοίνικας, αφού έφαγαν, έφυγαν, αλλά η Καλλιόπη δεν κουνήθηκε από το τραπέζι της. Ούτε έφαγε τίποτα· παράγγειλε μόνο άλλο έναν καφέ.

Όταν έφτασε η ώρα της ενημέρωσης, ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου κάλεσε όλους τους ραλίστες και τους συνοδηγούς που βρίσκονταν στην τραπεζαρία να έρθουν σε μια αίθουσα που είχε ετοιμαστεί γι'αυτούς. Η Καλλιόπη ακολούθησε τούς υπόλοιπους, αλλά, όταν ήταν έξω από την αίθουσα, ένας από τους μισθοφόρους φρουρούς την πλησίασε και της ζήτησε να έρθει μαζί του.

«Γιατί;» ρώτησε εκείνη.

«Διότι δεν είστε πλέον στο ράλι, ή κάνω λάθος;» είπε ο άντρας, που της έριχνε ένα κεφάλι και είχε πιστόλι και ξιφίδιο θηκαρωμένα στη ζώνη του.

«Θέλω να μιλήσω σε μία από τους υπεύθυνους. Πρέπει να μπω!»

«Δεν μπορώ να σας αφήσω να μπείτε.» Το δέρμα του ήταν καφέ, και είχε μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα κοτσίδα. Τα μάτια του ήταν βαθιά μέσα στις κόγχες του κεφαλιού του. Το πρόσωπό του έμοιαζε τετράγωνο.

«Μα, την ψάχν–»

«Υποθέτω πως σ’εμένα θέλει να μιλήσει, Βερνάχ,» είπε μια γυναικεία φωνή πίσω της. «Έτσι δεν είναι, Καλλιόπη;»

Η Καλλιόπη γύρισε για ν’αντικρίσει τη Ζαρνάφι Γαιόνομη ντυμένη με καφέ ταγέρ και πράσινη μπλούζα.

«Τι του κάνατε;» είπε πλησιάζοντάς την. «Πού τον πήγατε; Είναι ζωντανός;»

«Στον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο αναφέρεσαι;»

«Φυσικά και στον Ζορδάμη αναφέρομαι! Παριστάνεις πως δεν–;»

«Ο κύριος Λιγνόρρυγχος αποφάσισε να παραιτηθεί από το ράλι, ύστερα από όσα συνέβησαν. Αυτό μού είπε όταν μιλήσαμε. Νόμιζα ότι θα το είχατε ήδη συζητήσει μεταξύ σας–»

«Με *κοροϊδεύεις;*» γρύλισε η Καλλιόπη αρπάζοντάς την από τον γιακά του σακακιού της και με τις δύο γροθιές. Η Ζαρνάφι δεν φάνηκε να ταράζεται, και στιγμιαία ο μισθοφόρος φρουρός άρπαξε την Καλλιόπη από τη μέση τραβώντας την πίσω και λέγοντάς της να ηρεμήσει. Εκείνη προσπάθησε να τον κλοτσήσει με τις φτέρνες, να τον χτυπήσει με τους αγκώνες, αλλά ο άνθρωπος ήταν σαν να μην είχε κρέας αλλά ατσάλι κάτω από τα ρούχα του! Δεν καταλάβαινε τίποτα! Και της έκλεισε το στόμα με το ένα χέρι για να την κάνει να πάψει να φωνάζει.

«Δε νομίζω ότι είναι επικίνδυνη, Βερνάχ,» είπε η Ζαρνάφι, ατάραχα. «Φέρ’ τη μαζί μου, να μιλ–»

«Τι συμβαίνει εδώ;»

Τα μάτια της Καλλιόπης στράφηκαν δίπλα και είδε τον Φοίνικα να στέκεται αντίκρυ στη Ζαρνάφι, ενώ η Ελοντί ήταν ένα βήμα πίσω του.

«Τι σας φαίνεται πως συμβαίνει;» τον ρώτησε η Ζαρνάφι, ατάραχη όπως πριν.

«Μου φαίνεται ότι ο μπράβος σας κρατάει την Καλλιόπη ακίνητη και φιμωμένη παρά τη θέλησή της,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ζαρνάφι γέλασε κοφτά και μάλλον διαδικαστικά, σαν για να διασκεδάσει την ένταση της κατάστασης. «Τα παραλέτε. Ο κύριος δεν είναι μπράβος μου· βρίσκεται εδώ για τη φύλαξη του χώρου. Και η Καλλιόπη… παραφέρθηκε. Δεν σκοπεύει κανένας να την κρατήσει ούτε ακίνητη ούτε φιμωμένη. Αντιθέτως, ήθελα να μιλήσω τώρα μαζί της.» Κι έκανε νόημα στον Βερνάχ να την ελευθερώσει.

Εκείνος υπάκουσε, και η Καλλιόπη απομακρύνθηκε από τον μισθοφόρο ρίχνοντάς του ένα οργισμένο βλέμμα πάνω απ'τον ώμο της, το οποίο δεν φάνηκε να τον ανησυχεί καθόλου.

«Θα μιλήσουμε, λοιπόν;» τη ρώτησε η Ζαρνάφι.

«Χωρίς τον μπράβο σου;»

«Αν ξέρω ότι οι προθέσεις σου δεν είναι εχθρικές…»

Η Καλλιόπη αναστέναξε. «Πάμε.»

Η Ζαρνάφι τής έκανε νόημα να την ακολουθήσει και, γυρίζοντας, άρχισε να βαδίζει.

Ο Φοίνικας έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Καλλιόπη: *Όλα εντάξει;*

Εκείνη έγνεψε καταφατικά, κι ακολούθησε τη Ζαρνάφι, η οποία την οδήγησε σ'ένα μικρό δωμάτιο με άδειο γραφείο στη μέση και μερικές καρέκλες γύρω. Το παντζούρι του παραθύρου ήταν μισάνοιχτο και ο χώρος σκοτεινιασμένος.

«Ορίστε,» της είπε η Ζαρνάφι. «Οι δυο μας είμαστε.»

Ή, τουλάχιστον, έτσι φαίνεται. Η Καλλιόπη την ατένιζε με στενεμένα μάτια. «Τι του κάνατε;» ρώτησε ξανά. «Τον σκοτώσατε;»

«Μου είπε ότι παραιτείται από το ράλι,» αποκρίθηκε η Ζαρνάφι, «και ότι μου αφήνει, μάλιστα, το όχημά του. Έχω εδώ και το σχετικό έγγραφο. Δεν έγινε τίποτα παράνομο, σε διαβεβαιώνω.» Έβγαλε από το σακάκι της ένα διπλωμένο χαρτί και το έτεινε προς την Καλλιόπη. «Δες το.»

Εκείνη δίστασε προς στιγμή, αλλά μετά το πήρε από το χέρι της Ζαρνάφι, το ξεδίπλωσε, και το διάβασε. Υπήρχε πράγματι η υπογραφή του Ζορδάμη επάνω.

«Και έχω και την αγωνιστική του ταυτότητα,» πρόσθεσε η Ζαρνάφι, κι έβγαλε την ταυτότητα του Ζορδάμη από το σακάκι της η οποία τον αναγνώριζε ως ραλίστα του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης. «Μου την παρέδωσε, φυσικά.»

«Και πού είναι τώρα;» ρώτησε η Καλλιόπη, ρίχνοντας το χαρτί επάνω στο άδειο γραφείο.

«Πού να ξέρω;» μόρφασε η Ζαρνάφι κρύβοντας ξανά την ταυτότητα. «Δε μου είπε πού πήγε–»

«Μη μου λες ψέματα! Τον σκοτώσατε; Είναι νεκρός;»

«Με κατηγορείς για δολοφονία;»

«Γνωρίζεις πολύ καλά σε ποιους αναφέρομαι!» είπε η Καλλιόπη με σφιγμένες γροθιές.

«Δεν γνωρίζω τίποτα» – η Ζαρνάφι πήρε το χαρτί από το γραφείο, διπλώνοντάς το – «πέρα από όσα μού είπε ο κύριος Λιγνόρρυγχος. Κανονικά, θα έπρεπε να το είχατε συζ–»

Η Καλλιόπη επιχείρησε να τη γρονθοκοπήσει, αλλά η Ζαρνάφι απέφυγε τη γροθιά κάνοντας στο πλάι. Το σφιγμένο χέρι της Καλλιόπης ίσα που χάιδεψε το μάγουλό της.

Η Ζαρνάφι τράβηξε ξαφνικά πιστόλι μέσα από το σακάκι της, στρέφοντας την κάννη προς την Καλλιόπη. «Μη με αναγκάσεις,» της είπε. «Δεν είναι θανατηφόρο αλλά, πίστεψέ με, ούτε ευχάριστο είναι.»

Ενεργειακό, παρατήρησε η Καλλιόπη. Ή μάλλον, διπλής λειτουργίας. Πυροβόλο και ενεργειακό – και τώρα πρέπει να ήταν ρυθμισμένο στην αναισθητοποίηση.

«Γνωρίζω,» είπε η Ζαρνάφι, «μόνο ότι ο Ζορδάμης παραιτήθηκε από το ράλι. Μου παρέδωσε το όχημά του και αποφάσισε να φύγει–»

«Πού πήγε;» απαίτησε η Καλλιόπη.

«Δεν ξέρω. Αλλά εσύ πλέον δεν έχεις καμια θέση στο ράλι. Μπορείς να πηγαίνεις. Εκτός αν θέλεις να πληρώνεις το ξενοδοχείο από δω και πέρα.» Η Ζαρνάφι, κατεβάζοντας το πιστόλι, έφυγε από το δωμάτιο αφήνοντάς την μόνη.

Η Καλλιόπη κλότσησε το άδειο γραφείο. «Σκρόφα!» Κλότσησε μια καρέκλα, ανατρέποντάς την.

Τον είχαν σκοτώσει; *Κι αν όχι, πώς μπορώ να τον βρω;*

Δε νόμιζε ότι μπορούσε.

Μην προσπαθήσεις να με βρεις, μην προσπαθήσεις ποτέ να με βρεις, της είχε γράψει.

Οι υπεύθυνοι του ράλι – τρεις στο σύνολό τους: δύο άντρες και μία γυναίκα – η Ζαρνάφι Γαιόνομη – ενημέρωσαν τους ραλίστες για την επόμενη διαδρομή. Θα ξεκινούσαν αύριο, δύο ώρες μετά την αυγή, θα περνούσαν τη γέφυρα του ποταμού Σέρντιληθ, και θα διέσχιζαν τους δα-

σότοπους, όπως τους έδειχνε ο χάρτης τους. Μετά, βγαίνοντας από εκεί, θα κατευθύνονταν προς τη Βέλνημ, όπου ήταν και το σημείο ελέγχου.

«Στημένα εμπόδια,» είπε η Ζαρνάφι Γαιόνομη, «δεν θα συναντήσετε στον δρόμο σας. Η διαδρομή είναι ούτως ή άλλως δύσκολη από μόνη της. Αλλά θα υπάρχουν παρατηρητές μας σε διάφορα σημεία, κι αν δουν κάποιον να μην ακολουθεί την προδιαγεγραμμένη πορεία, αυτός θα αποβληθεί από το ράλι άμεσα.»

«Μπορείτε τώρα να κάνετε ερωτήσεις, αν θέλετε,» είπε ο ένας από τους δύο άλλους υπεύθυνους.

Ο Βαλέριος Ανάερος ρώτησε: «Υπάρχει μονοπάτι στους δασότοπους; Αυτό που είναι σημειωμένο στον χάρτη μας είναι μονοπάτι;»

«Μέχρι ενός σημείου, ναι. Μετά, οι περιοχές είναι άγριες. Και χρειάζεται προσοχή. Δε θα νικήσει μόνο ο πιο γρήγορος αλλά και ο πιο προσεχτικός και ανθεκτικός.»

Κανένας άλλος δεν είχε να ρωτήσει τίποτα, επομένως η Ζαρνάφι Γαιόνομη είπε ότι μπορούσαν να πηγαίνουν.

Ήταν είκοσι-τέσσερις ραλίστες, τώρα, από τους τριάντα που είχαν ξεκινήσει. Η Αμαλία, ο Καλλέργης, η Ευγενία, και ο Ζορδάμης είχαν βγει από το ράλι – πράγμα για το οποίο οι υπεύθυνοι είχαν, φυσικά, ενημερώσει αμέσως τους υπόλοιπους. Ο Καθάριος Μονοβάτης, παρότι το όχημά του είχε ανατραπεί στην έρημο, θα συνέχιζε. Ο ίδιος είχε απλά χάσει τις αισθήσεις του˙ δεν είχε τραυματιστεί σοβαρά.

Ορισμένοι ραλίστες είχαν ρωτήσει, από την αρχή της ενημέρωσης κιόλας, γιατί δεν είχε τιμωρηθεί ο Ζορδάμης γι’αυτά που είχε κάνει. Κάποιοι έλεγαν, μάλιστα, ότι θα έπρεπε να φυλακιστεί. Αλλά οι υπεύθυνοι αποκρίθηκαν πως, έχοντας ελέγξει το όχημά του, το θεωρούσαν αδύνατο να έχει προκαλέσει τις ζημιές για τις οποίες τον κατηγορούσαν. Και ο ίδιος, είπε η Ζαρνάφι Γαιόνομη, είχε διαμαρτυρηθεί ότι κάποιοι από τους άλλους ραλίστες είχαν προσπαθεί να τον σκοτώσουν. Το θέμα, όμως, μπορούσε πλέον να θεωρηθεί λήξαν αφού ο κύριος Λιγνόρρυγχος είχε παραιτηθεί από το ράλι, φεύγοντας από την Κάρντλας.

Καθώς τώρα οι ραλίστες σηκώνονταν από τις θέσεις τους, η Ελοντί άκουσε κάποιον να λέει: «Πολύ βολικό που τώρα ο Ζορδάμης αποφά-

σισε να την κοπανήσει. Πολύ βολικό – για *εκείνον.*» Νόμιζε πως ήταν ο Μιχαίας Νάνος.

Πλάι της ο Φοίνικας ήταν ανήσυχος· το πρόσωπό του και η στάση του δεν φανέρωναν πολλά αλλά η Ελοντί μπορούσε να το καταλάβει: τον ήξερε καλά. Από τότε που αυτή η Ζαρνάφι Γαιόνομη είχε μπει στην αίθουσα, μετά από τους άλλους δύο υπεύθυνους, ο Φοίνικας ήταν ανήσυχος. Μάλλον αναρωτιόταν γιατί δεν είχε έρθει και η Καλλιόπη στην αίθουσα.

Και τώρα, καθώς βάδιζε μαζί με την Ελοντί προς έναν ανελκυστήρα του ξενοδοχείου, είπε: «Θα πάω να δω αν είναι καλά.» Δε χρειαζόταν να προσθέσει ότι αναφερόταν στην Καλλιόπη.

«Πού;»

«Στο δωμάτιό της.»

«Κι αν είναι πάλι στην τραπεζαρία;» είπε η Ελοντί. Και πήγαν πρώτα εκεί, να ρίξουν μια ματιά. Αλλά δεν είδαν πουθενά την Καλλιόπη, οπότε πήραν τον ανελκυστήρα και ανέβηκαν στον όροφο όπου βρισκόταν το δωμάτιό της.

Ο Φοίνικας χτύπησε την πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Καλλιόπη από μέσα.

«Ο Φοίνικας.»

Του άνοιξε, και κοίταξε την Ελοντί πάνω από τον ώμο του.

«Τι έγινε μ'αυτήν;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Μου είπε ψέματα,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, στρέφοντάς του την πλάτη και βαδίζοντας μες στο δωμάτιο, πηγαίνοντας προς το κρεβάτι, όπου είχε σχεδόν ετοιμάσει τα πράγματά της. «Και τώρα, φαίνεται πως δεν είμαι πια φιλοξενούμενη εδώ.»

«Τι εννοείς;» Ο Φοίνικας την ακολούθησε, και η Ελοντί ακολούθησε εκείνον, κλείνοντας πίσω της.

Η Καλλιόπη τράβηξε το φερμουάρ μιας τσάντας. «Δε θα πληρώνουν πια για τη διαμονή μου στο ξενοδοχείο,» είπε. Στράφηκε να τους αντικρίσει. «Ο Ζορδάμης λένε πως παραιτήθηκε…»

Ο Φοίνικας ένευσε. «Και σ'εμάς το ίδιο είπαν. Δεν είν' αλήθεια;»

«Ο Ζορδάμης αποκλείεται να παραιτείτο από το ράλι!»

«Μετά απ'αυτά που είχαν συμβεί, Καλλιόπη–» άρχισε η Ελοντί.

«Τι ξέρεις εσύ;» της είπε απότομα η Καλλιόπη. «Για σένα, καλύτερα είναι που έφυγε! Ήθελες να τον διώξεις ούτως ή άλλως!»

«Δεν είναι έτσι–»

«Δεν είναι; Είχες συμμαχήσει με τον σιχαμένο τον Καλλέργη και τους άλλους!»

«Αυτό που έκανε ο Ζορδάμης δεν ήταν σωστό–»

«Ξέρεις τώρα τι είναι το ‘σωστό’;» γρύλισε η Καλλιόπη. «Μπορεί να τον *σκότωσαν* επειδή νόμιζες πως ξέρεις τι είναι το ‘σωστό’, η Λόρκη να σε φάει!»

Ο Φοίνικας παρενέβη: «Μόνο αυτό σού είπε η Γαιόνομη; Ότι ο Ζορδάμης παραιτήθηκε;»

Η Καλλιόπη έστρεψε τα δακρυσμένα μάτια της σ’εκείνον. «Μου έδειξε κι ένα χαρτί με την υπογραφή του. Έγραφε ότι παραιτείται και ότι παραδίδει το όχημά του σ’εκείνη – τη Ζαρνάφι Γαιόνομη. Και μου έδειξε και την ταυτότητά του, του ράλι˙ την είχε μαζί της. Αλλά έκανε πως δεν ήξερε πού βρισκόταν τώρα!»

«Έτσι όπως είναι αυτή η οργάνωση, μπορεί και όντως να μην ήξερε, Καλλιόπη,» είπε ήρεμα ο Φοίνικας. «Μπορεί νάναι απλά ένα εργαλείο˙ τίποτα περισσότερο.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη. Ξεροκατάπιε. Μετά κούνησε το κεφάλι και στράφηκε πάλι στα πράγματά της, τελειώνοντας με τις λιγοστές προετοιμασίες για αναχώρηση.

«Σου είπε τίποτα για τον δαίμονα;» τη ρώτησε η Ελοντί.

Εκείνη έκανε πως δεν την άκουσε. «Πρέπει να φύγω,» είπε, παίρνοντας έναν σάκο στον ώμο και μια τσάντα στο χέρι.

«Πού θα πας;» τη ρώτησε ο Φοίνικας.

«Στο σπίτι μου, στην Αγκένροβ.»

«Θα πάρεις το τρένο από τη Νούλρηβ;»

Η Καλλιόπη ένευσε.

«Καλό ταξίδι,» είπε ο Φοίνικας.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη.

Η Ελοντί προτίμησε να μείνει σιωπηλή, γιατί δεν ήθελε να νομίσει η Καλλιόπη ότι την προκαλούσε.

Την είδαν να βγαίνει από το δωμάτιο και να φεύγει, βαδίζοντας στον διάδρομο του ξενοδοχείου.

«Ελπίζω,» είπε η Ελοντί, «να μην της συμβεί κανένα… ατύχημα στο δρόμο.»

«Δε μπορεί να τη θέλουν νεκρή, για όνομα των θεών…»

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Πάμε;»

«Πάμε.»

Βγήκαν κι αυτοί από το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα και αφήνοντάς το άδειο από ανθρώπους.

Ο ΜΑΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ

43

Πριν από χρόνια, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία κρατούσε ακόμα τη διάσταση της Σεργήλης υπό την τυραννική κυριαρχία της αλλά ο μεγάλος πόλεμος για την απελευθέρωση της διάστασης και τον διωγμό των Παντοκρατορικών είχε ξεκινήσει, η Ελοντί πέρασε δίπλα από ένα παλιό πεδίο μάχης (καμένη βλάστηση, καμένη γη, συντρίμμια κάθε είδους) και σταμάτησε τον *Γρύπα των Δρόμων* σε μια μικρή πόλη βόρεια της Μέλβερηθ και νοτιοδυτικά της Θακέρκοβ.

Ο Φοίνικας την περίμενε κοντά σ'ένα αγρόκτημα, με τα χέρια στις τσέπες της καπαρντίνας του και την κουκούλα της μπλούζας του στο κεφάλι.

Η Ελοντί βγήκε από το όχημά της και τον πλησίασε, ρίχνοντας συγχρόνως μια ματιά στην περιοχή ολόγυρά τους με τις άκριες των ματιών της, όπως ο ίδιος ο Φοίνικας την είχε διδάξει για να είναι έτοιμη πάντα για πιθανές ενέδρες ή άσχημες εκπλήξεις.

«Σκοτεινιές και ερημιές έχουμε περάσει…» της είπε τώρα, καθώς εκείνη έφτανε κοντά του.

Η Ελοντί μειδίασε. «Συνθηματικά μ'εμένα, Φοίνικα;»

«Σκοτεινιές και ερημιές έχουμε περάσει…» επανέλαβε εκείνος.

Και η Ελοντί αποκρίθηκε, διαδικαστικά: «…για να ξεπροβάλουμε ισχυρότεροι από ποτέ…»

«…και τον εχθρό της ελευθερίας μας να καταποντίσουμε,» τελείωσε το συνθηματικό ο Φοίνικας, νεύοντας. «Εντάξει.»

«Υπήρχε καμια αμφιβολία ότι ήμουν εγώ;»

«Δεν ξέρω. Τις προάλλες, ένας γνωστός μας αποκαλύφθηκε ότι ήταν Δημιούργημα. Πρέπει να προσέχουμε, πάντα. Τώρα που το θηρίο πεθαίνει χτυπά πιο άγρια.»

Δημιουργήματα της Παντοκράτειρας… Η Ελοντί είχε ακούσει γι'αυτά, αν και ποτέ δεν είχε συναντήσει κανένα. *Άνθρωποι που δεν*

είναι άνθρωποι, της είχαν πει οι άλλοι επαναστάτες. Παρίσταναν άτομα που αντικαθιστούσαν, υπό τις προσταγές των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, αλλά όταν χτυπούσες τα Δημιουργήματα δεν έβλεπες αίμα.

«Δεν είμαι Δημιούργημα,» είπε η Ελοντί, τείνοντας το χέρι της προς το μέρος του, αφήνοντάς τον, αν ήθελε, να κόψει τη σάρκα της για να δει ότι θα αιμορραγούσε.

Ο Φοίνικας όμως δεν έκανε καμια κίνηση να τραβήξει λεπίδα· είπε: «Έχουμε ένα πρόβλημα, Ελοντί, που νομίζω ότι ίσως να μπορείς να μας λύσεις. Αλλά είναι επικίνδυνο. Επομένως, η επιλογή είναι δική σου.»

«Πες μου,» τον παρότρυνε εκείνη. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν σκοτώσει τη μητέρα της. Θα τους έκανε, με κάθε τρόπο, να μετανιώσουν που είχαν πατήσει το πόδι τους στη Σεργήλη.

«Πρέπει να στείλουμε κάποια πυρομαχικά και ρούχα στη Βέλνημ. Ξέρεις πού είναι η Βέλνημ, έτσι;»

Η Ελοντί κατένευσε. «Πέρα από τον ποταμό Σέρντιληθ. Δυτικά από εδώ.»

«Ναι,» είπε ο Φοίνικας. «Και ο σιδηρόδρομος που περνά από τη Μέλβερηθ πηγαίνει εκεί. Όμως δεν μπορούμε να στείλουμε τα πράγματα με το τρένο γιατί παντού στους σταθμούς, και ειδικά στη γέφυρα του Σέρντιληθ, γίνονται εξονυχιστικοί έλεγχοι. Με αεροσκάφος, επίσης, είναι πολύ επικίνδυνο να τα στείλουμε γιατί πιστεύουμε ότι θα καταρριφθεί κοντά στη Βέλνημ. Ο μοναδικός τρόπος φαίνεται να είναι με όχημα, αλλά κι αυτό μόνο υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις.»

Ο Φοίνικας αναστέναξε και συνέχισε: «Η δημοσιά που πάει προς τη Βέλνημ περνά από την ίδια γέφυρα του Σέρντιληθ που περνά και ο σιδηρόδρομος. Και το σημείο αυτό οι Παντοκρατορικοί το φυλάνε καλά. Γίνονται έλεγχοι και στα οχήματα, φυσικά. Για να περάσει ένα όχημα πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι όχι τόσο πολύ καλά θωρακισμένο – αν και επιβάλλεται και αυτό, βέβαια – αλλά, κυρίως, *γρήγορο* και ο οδηγός του έμπειρος με την ταχύτητα. Κάποιος από εμάς αστειεύτηκε ότι χρειαζόμαστε ραλίστα…»

Η Ελοντί μειδίασε και τα μάτια της γυάλισαν άγρια. «Μόλις βρήκατε τη ραλίστρια που ζητούσατε.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό.»

Ο Φοίνικας την οδήγησε σ’ένα σκεπαστό γκαράζ στις παρυφές της μικρής πόλης, όπου η Ελοντί στάθμευσε τον *Γρύπα των Δρόμων* και συνάντησε μερικούς άλλους επαναστάτες. Κάποιους τούς είχε ξαναδεί, αλλά τους περισσότερους όχι.

«Δέχτηκε,» τους είπε ο Φοίνικας, κι αυτό φάνηκε να τους ευχαριστεί. Όμως οι αντιδράσεις τους ήταν ποικίλες: κάποιοι την κοίταζαν στωικά, κάποιοι χαμογελούσαν, κάποιοι πλησίασαν για να την αγγίξουν στον ώμο ή για να της σφίξουν το χέρι, κάποιοι την αποκάλεσαν αδελφή τους ή συντρόφισσα. Ο Φοίνικας δεν έμοιαζε και τόσο ευχαριστημένος όσο οι άλλοι· φοβόταν για εκείνη, όπως πολύ καλά μπορούσε να δει η Ελοντί.

«Αυτή,» της είπε, όταν η σύντομη αναμπουμπούλα κόπασε, «είναι η Σερφάντια. Θα έρθει μαζί σου.»

Η Ελοντί αντίκρισε μια μικρόσωμη, χρυσόδερμη γυναίκα με κοντά κόκκινα μαλλιά να την κοιτάζει από πάνω ώς κάτω με υπολογιστικό βλέμμα. Ήταν ντυμένη με μαύρο πέτσινο παντελόνι και καφετί πέτσινο πανωφόρι· στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένο ένα πιστόλι, και σε κάθε μπότα ένα ξιφίδιο.

«Η Σερφάντια είναι Μαύρη Δράκαινα,» συνέχισε ο Φοίνικας.

«Μαύρη Δράκαινα;...» έκανε η Ελοντί, ξαφνιασμένη. Είχε ακούσει, φυσικά, για τις Μαύρες Δράκαινες, όπως και για τα Δημιουργήματα, αλλά ποτέ δεν είχε τύχει να συναντήσει καμια τους. Παλιά, υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα – η Παντοκράτειρα είχε φτιάξει το τάγμα τους – αλλά αργότερα την είχαν προδώσει: είχαν συμμαχήσει με τον Ανδρόνικο, τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, που κάποτε ήταν ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας, προτού κι αυτός την προδώσει και ξεκινήσει την Επανάσταση από τη διάστασή του, την Απολλώνια. «Περίμενα... κάπως αλλιώς μια Μαύρη Δράκαινα, για να είμαι ειλικρινής,» είπε η Ελοντί χαμογελώντας.

Μερικά σχόλια ακούστηκαν από τους επαναστάτες τριγύρω.

«Πιο ψηλή;» της είπε η Σερφάντια, όχι εχθρικά αλλά ούτε χαμογελώντας.

Ίσως. «Γενικά... κάπως αλλιώς. Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Ελοντί, μη θέλοντας να την προσβάλει, ειδικά αφού θα πήγαιναν μαζί σ’αυτή την αποστολή.

«Τα φαινόμενα, συνήθως, απατούν,» είπε ο Φοίνικας. «Πίστεψέ με, δεν θέλεις να σου επιτεθεί η Σερφάντια.»

Η Ελοντί γέλασε. «Το πιστεύω.» Κι έδωσε το χέρι της στη Μαύρη Δράκαινα.

Εκείνη το έσφιξε, και η λαβή της ήταν, αναμενόμενα, δυνατή.

«Είστε και συμπατριώτισσες,» πρόσθεσε ο Φοίνικας. «Η Σερφάντια είναι από τη Μέλβερηθ.»

Μετά από τη γνωριμία με τη Μαύρη Δράκαινα, την πήγαν να δει τα πράγματα που θα μετέφερε: μερικά κιβώτια – τα οποία της άνοιξαν για να κοιτάξει τα πυρομαχικά στο εσωτερικό τους – και μια παράξενη σφαιρική μάζα που θύμιζε το δημιούργημα κάποιου σουρεαλιστή.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε η Ελοντί.

«Αυτά,» αποκρίθηκε μια λευκόδερμη, ξανθιά γυναίκα, «είναι ρούχα.»

«Ρούχα;»

«Μοριακά πεπιεσμένα, ασφαλώς.»

«Δηλαδή;»

«Έχουν συμπιεστεί με Μαγγανεία Μοριακής Συμπιέσεως. Αλλά μην ανησυχείς· αυτός που θα τα παραλάβει στη Βέλνημ γνωρίζει τη Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως και θα τα αποσυμπιέσει χωρίς δυσκολία. Τα ρούχα είναι από τα πιο εύκολα πράγματα να συμπιεστούν.»

«Να σου γνωρίσω τη Νιρίφα'μορ,» είπε ο Φοίνικας δείχνοντας τη γυναίκα με την οποία μιλούσε η Ελοντί. «Μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Ήρθε από τη Θακέρκοβ, μαζί με τη Σερφάντια. Σταλμένες κι οι δύο από τον Πρόμαχο Έκτορα που συντονίζει τις κινήσεις της Επανάστασης σ'εκείνη την περιοχή. Η Νιρίφα θα φροντίσει να κάνει τον *Γρύπα των Δρόμων* θωρακισμένο, για να μη διαλυθεί με τον πρώτο κανονιοβολισμό που πιθανώς θα δεχτεί.»

Η Ελοντί κοίταξε μια τον Φοίνικα μια τη Νιρίφα'μορ. «Δε θέλω να χαλάσετε το όχημά μου!»

«Απλώς πιο ανθεκτικό θα το κάνω,» είπε η μάγισσα.

«Αν βάλεις επάνω του επιπλέον μέταλλα η ταχύτητά του θα πέσει,» την προειδοποίησε η Ελοντί. «Δε θα μπορώ να περάσω γρήγορα από το σημείο που φυλάνε οι Παντοκρατορικοί.»

«Αν δεν προστατέψουμε το όχημα,» της είπε ο Φοίνικας, «ούτως ή άλλως δεν θα μπορέσεις να περάσεις, Ελοντί. Θα σε διαλύσουν.»

Και η Νιρίφα πρόσθεσε: «Η θωράκιση δεν θα είναι μόνιμη αλλά επιπρόσθετη, και πτυσσόμενη μάλιστα.»

«Πτυσσόμενη;» είπε η Ελοντί.

«Δε θέλουμε οι Παντοκρατορικοί να δουν από μακριά ότι ένα θωρακισμένο όχημα έρχεται προς τη γέφυρα. Καλύτερα να νομίζουν ότι είναι ένα *απλό* όχημα, ώστε να τους αιφνιδιάσεις.»

Τις επόμενες δύο ημέρες που η Ελοντί έμεινε μαζί με τους επαναστάτες, είδε τη Νιρίφα'μορ και δύο βοηθούς της να τοποθετούν ένα πτυσσόμενο περίβλημα επάνω στον *Γρύπα των Δρόμων* αφού πρώτα τον έβαψαν για να του αλλάξουν χρώμα και να σβήσουν τον γρύπα που ήταν ζωγραφισμένος στα μέταλλά του. (*Θα πρέπει να τον ξαναφτιάξω μετά. Δε γίνεται να πάω έτσι σε αγώνα!*) Το ένα μέρος του προστατευτικού περιβλήματος ήταν διπλωμένο στην οροφή του οχήματος, το άλλο μέρος κρυμμένο από κάτω του, ανάμεσα στους τροχούς. Η Νιρίφα είχε επίσης κάνει κάποιες αλλαγές στην κονσόλα και στα εσωτερικά συστήματα, και η Ελοντί την είδε, το απόγευμα της δεύτερης μέρας, να μπαίνει στον *Γρύπα των Δρόμων*, να πατά κάποια κουμπιά στην κονσόλα, και το θωρακισμένο περίβλημα να ξεδιπλώνεται από κάτω και από πάνω για να τυλίξει προστατευτικά το όχημα.

«Χτυπήστε με!» είπε η Νιρίφα στους τέσσερις επαναστάτες που στέκονταν έξω˙ και, προτού η Ελοντί προλάβει να φωνάξει να περιμένουν, εκείνοι πυροβόλησαν το όχημά της με πιστόλια και τουφέκια. Οι σφαίρες τους ούτε που έγδαραν τα πανίσχυρα μέταλλα.

Ο Φοίνικας πλησίασε για να αγγίξει τη θωράκιση. «Δεν καταλαβαίνει τίποτα,» παρατήρησε.

«Σ'το είπα, δε σ'το είπα;» είπε η Νιρίφα'μορ, ακόμα κλεισμένη μέσα στο όχημα. Τα μέταλλα υποχώρησαν ξανά: κρύφτηκαν από κάτω του και διπλώθηκαν πάνω στην οροφή του.

Η μάγισσα βγήκε και στράφηκε στην Ελοντί. «Μη νομίζεις ότι αυτό είναι εύκολο να γίνει,» την πληροφόρησε. «Χρειάζεται πολλά ειδικά εξαρτήματα, μηχανισμούς, και δεξιοτεχνία. Σχεδόν σαν μεταβαλλόμενο όχημα το έχω κάνει – αν και όχι ακριβώς, φυσικά.»

Η Ελοντί ήξερε για τα μεταβαλλόμενα οχήματα. Μια φορά, μάλιστα, είχε δει ένα να μεταμορφώνεται από τετράκυκλο ξηράς σε ελικόπτερο.

Χρειαζόταν μάγος να βρίσκεται μέσα τους για να αλλάζουν μορφή, απ’ό,τι είχε ακούσει, καθώς και για να κινούνται.

Αναστέναξε. «Κι αυτά βγαίνουν εύκολα, μετά;»

«Ασφαλώς,» είπε η Νιρίφα.

«Η ταχύτητά μου θα είναι μειωμένη λιγάκι,» τους προειδοποίησε η Ελοντί. «Αρκετά, ίσως. Φαίνονται βαριά τα μέταλλα αυτά.»

Ο Φοίνικας τής είπε: «Δεν θέλεις να πας εκεί απροστάτευτη. Δεν πρόκειται ποτέ να περάσεις. Κι ακόμα κι έτσι,» έδειξε το ενισχυμένο όχημα, «θα πρέπει να προσέχεις. Εντάξει;»

Η Ελοντί ένευσε.

Και την επομένη, ξεκίνησε για τη Βέλνημ μαζί με τη Σερφάντια, τα πυρομαχικά, και τη σφαίρα με τα μοριακά πεπιεσμένα ρούχα. Οδήγησε τον *Γρύπα των Δρόμων* επάνω σε μικρούς επαρχιακούς δρόμους, μέχρι που έφτασε κοντά στη μεγάλη δημοσιά και στη γέφυρα που περνούσε τον ποταμό Σέρντιληθ. Οι Παντοκρατορικές δυνάμεις ήταν άμεσα φανερές. Λευκοντυμένοι στρατιώτες, οδοφράγματα, σημαίες με το σύμβολο της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, άρματα μάχης, κανόνια, κεραίες διάφορων τηλεπικοινωνιακών μηχανισμών.

«Περίμενε,» είπε η Σερφάντια, καθώς η Ελοντί είχε σταματήσει τον *Γρύπα των Δρόμων* επάνω σ’ένα ύψωμα με αρκετή βλάστηση για να τον κρύβει προσωρινά.

«Τι να περιμένω;»

«Το τρένο,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. «Αν περάσουμε συγχρόνως μ’αυτό, θα έχουμε καλύτερες πιθανότητες να τα καταφέρουμε. Είναι πιο δύσκολο να προσέχεις δύο πράγματα απ’ό,τι ένα.»

Η Ελοντί δεν διαφώνησε. Έχοντας τη μηχανή του οχήματός της έτοιμη, περίμενε.

Και το τρένο δεν άργησε να φανεί. Ερχόταν από τα νοτιοανατολικά, από τη Μέλβερηθ, με μεγάλη ταχύτητα, γυαλίζοντας κοκκινωπά μέσα στο φως του απογεύματος. Πηγαίνοντας προς τη γέφυρα του ποταμού Σέρντιληθ.

«Τώρα,» είπε η Σερφάντια τραβώντας μια χειροβομβίδα από το πανωφόρι της και κρατώντας την έτοιμη στα χέρια. Το παράθυρό της το είχε ήδη μισανοίξει.

Η Ελοντί πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τη θωράκιση του οχήματος και άκουσε τα ισχυρά μέταλλα να κλείνουν γύρω από τον *Γρύπα των Δρόμων.* Εν μέρει κάλυψαν και το μπροστινό τζάμι του, μειώνοντας το πεδίο όρασης της Ελοντί.

«Τώρα!» επανέλαβε η Σερφάντια.

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι στο τέρμα, τρέχοντας προς τη γέφυρα όπου κατευθυνόταν και το τρένο, μπαίνοντας στη δημοσιά και ακολουθώντας την.

Η γέφυρα ήταν πέτρινη και μεγάλη: από τη μια περνούσαν οι ράγες, από την άλλη ο λιθόστρωτος, αμαξιτός δρόμος. Και οι δύο μεριές φρουρούνταν από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας.

Οι οποίοι αμέσως πρόσεξαν το όχημα που ερχόταν ολοταχώς καταπάνω τους. Η Ελοντί είδε όπλα να στρέφονται προς το μέρος της, μεγαλύτερα και μικρότερα. Άφησε το σώμα της να χαθεί μέσα στο όχημά της, να γίνει προέκταση του οχήματος, ενώ ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της – τα πράγματα εδώ δεν ήταν και τόσο διαφορετικά απ'ό,τι σ'έναν αγώνα δρόμου: πάλι, τα εμπόδια έπρεπε να αποφύγει. Απλώς τώρα, αν δεν αποδεικνυόταν αρκετά ικανή, αυτό ίσως να της κόστιζε τη ζωή της.

Αλλά η Ελοντί δεν αισθανόταν τρομαγμένη παρά, μάλλον, ενθουσιασμένη. Και αποφασισμένη. Θα τους έκανε να πληρώσουν για τον θάνατο της μητέρα της – για τα βασανιστήρια στα οποία πιθανώς την είχαν υποβάλει προτού πεθάνει. Θα τους έκανε να πληρώσουν που είχαν κυνηγήσει τις ιέρειες στη Μέλβερηθ, και όλες τις ιέρειες της Αρτάλης στη Σεργήλη!

Κάποιος από τους Παντοκρατορικούς τής φώναξε, μέσω μεγαφώνου, να κόψει ταχύτητα, να σταματήσει.

Η Ελοντί τον αγνόησε. Είχε εκείνη την Αίσθηση ξανά…

Τα όπλα των Παντοκρατορικών άρχισαν να ρίχνουν ενώ εκείνη έκανε ζικ-ζακ, αποφεύγοντας τις ριπές τους, ορισμένες από τις οποίες τράνταζαν τη γη με εκρήξεις. Άκουγε το περίβλημα του οχήματός της να σφυροκοπείται έντονα από δεκάδες σφαίρες συγχρόνως˙ το έμπειρο αφτί της μπορούσε αυτό να το εκλάβει σχεδόν σαν μουσική, να βρει τον ρυθμό του.

Και η Ελοντί ένιωθε την Αίσθηση να τη φορτίζει. Αυτά τα σκυλιά της Παντοκράτειρας δεν μπορούσαν να σταθούν στον δρόμο της!

Γέλασε.

Φτάνοντας μπροστά στο οδόφραγμα, το έκανε κομμάτια τινάζοντας ξύλα και μέταλλα γύρω της, βλέποντας λευκοντυμένους στρατιώτες να πασχίζουν να φύγουν από το πέρασμά της. Αισθάνθηκε τους τροχούς του *Γρύπα* να πατάνε έναν, να τον τσακίζουν κάτω από το βάρος τους.

Δίπλα της, ίσα που αντιλήφτηκε τη Σερφάντια να πετά τη χειροβομβίδα προκαλώντας μια δυνατή έκρηξη ανάμεσα στους εχθρούς.

Καθώς διέσχιζε τη γέφυρα η Ελοντί ένιωσε ολόκληρο το όχημά της να τραντάζεται από τις ριπές των Παντοκρατορικών, και μετά όλα του τα τζάμια έσπασαν, ξαφνικά, ενώ τώρα η Ελοντί αισθανόταν κάτι – έναν διαπεραστικό ήχο! – να κλονίζει το σώμα της, τα νεύρα της, να κάνει το κεφάλι της να πονά. Και νόμιζε πως τότε, αν δεν τη φόρτιζε η Αίσθηση, θα είχε χάσει την πορεία της, δεν θα κατάφερνε να κρατήσει το τιμόνι σταθερό, ούτε τα πόδια της καλά συγχρονισμένα στα πετάλια.

Τα κατάφερε, όμως, και βγήκε από την άλλη μεριά της γέφυρας, έχοντας αφήσει χάος και καταστροφή πίσω της για τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας.

Με τις άκριες των ματιών της είδε τη Σερφάντια να μιλά – αλλά δεν μπορούσε να την ακούσει – και να της δείχνει προς τα νότια. Η Ελοντί είπε: «Ναι,» και ξανά: «Ναι» – συνειδητοποιώντας ότι ούτε τον εαυτό της δεν μπορούσε ν'ακούσει! – και έστριψε, βγαίνοντας από τη δημοσιά και τρέχοντας μέσα στην ύπαιθρο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ώστε ν'απομακρυνθεί από τους εχθρούς που πιθανώς να την καταδίωκαν.

Μετά από ώρα, όταν εκείνη και η Σερφάντια είχαν σταματήσει σ'ένα καλά καλυμμένο σημείο, ανάμεσα σε κάτι λόφους, η Ελοντί μπορούσε πάλι ν'ακούσει, αν και τ'αφτιά της ακόμα βούιζαν.

«Μας χτύπησαν με ηχητικό όπλο,» της είπε η Μαύρη Δράκαινα, αφού κατέβηκε από το δέντρο όπου είχε ανεβεί για να κατοπτεύσει τη γύρω περιοχή με τα κιάλια της. «Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι θα έχανες την πορεία σου και θα τελειώναμε.»

«Ήμουν τυχερή,» αποκρίθηκε η Ελοντί, τρίβοντας το δεξί αφτί της καθώς στεκόταν πλάι στον *Γρύπα των Δρόμων*, που, παρότι η θωράκισή του ήταν τώρα διπλωμένη (για να μπορέσουν ν'ανοίξουν οι πόρτες), φαινόταν μαυρισμένος και χτυπημένος. Τα Παντοκρατορικά πυρά είχαν πέσει αλύπητα. «Θα χάσουμε μέρος της ακοής μας, ύστερα απ'αυτή τη μαλακία;»

«Δε νομίζω,» είπε η Σερφάντια. «Η ηχητική ριπή πρέπει να ήρθε από αρκετή απόσταση˙ και ξέρω ανθρώπους που έχουν χτυπηθεί από ηχητικά όπλα από πιο κοντά και δεν έχουν κουφαθεί.

»Οι Παντοκρατορικοί τώρα δεν μας πλησιάζουν˙ μπορούμε, οπότε, να ξεκουραστούμε προτού συνεχίσουμε.» Άφησε τα κιάλια της επάνω στην οροφή του *Γρύπα των Δρόμων.*

Ξεκουράστηκαν τρεις ώρες και, όταν είχε νυχτώσει για τα καλά, η Ελοντί – ακούγοντας φυσιολογικά ξανά – οδήγησε το όχημά της μέσα στην ύπαιθρο γιατί η Σερφάντια είπε ότι δεν ήταν ασφαλές να πάνε από τη δημοσιά. Κι επίσης η Μαύρη Δράκαινα δεν δέχτηκε σε καμία περίπτωση ν'ανάψουν τους προβολείς τους. *Καλύτερα να φτάσουμε πιο αργά,* είπε, *παρά να μη φτάσουμε ποτέ. Τα φώτα φαίνονται από μακριά μες στη νύχτα˙ και παρότι δεν είδα ανιχνευτές να μας ψάχνουν, αυτό δεν σημαίνει πως δεν μας ψάχνουν κιόλας.*

«Είναι αλήθεια ότι κάποτε υπηρετούσατε την Παντοκράτειρα, οι Μαύρες Δράκαινες;» ρώτησε η Ελοντί καθώς οδηγούσε με μεγάλη προσοχή μέσα στη νυχτερινή ύπαιθρο, έχοντας για βοήθεια μονάχα το φεγγάρι στον ουρανό και μια προσευχή προς την Αρτάλη στο μυαλό της.

«Ναι.»

«Και πώς… πώς το αποφάσισες να κάνεις αυτή τη δουλειά; Εννοώ, μεγάλωσες στη Μέλβερηθ, έτσι; Πώς αποφάσισες να γίνεις Μαύρη Δράκαινα;»

«Το αποφάσισα,» είπε η Σερφάντια.

«Δεν είσαι και πολύ ομιλητική, ε;»

«Εσύ πώς αποφάσισες να γίνεις ραλίστρια;»

Η Ελοντί μειδίασε αχνά. «Μου αρέσει η ταχύτητα.»

«Μα, ήσουν τραγουδίστρια πριν. Ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Αλλά αυτά τα δύο δεν διαφέρουν και τόσο.»

Η Σερφάντια τη λοξοκοίταξε, μοιάζοντας απορημένη.

Η Ελοντί γέλασε.

Ο άνθρωπος που θα συναντούσαν στη Βέλνημ ονομαζόταν Φίλιππος'χοκ – ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών – αλλά δεν θα τον έβρισκαν μέσα στην ίδια την πόλη παρά στα περίχωρά της. Η Σερφάντια καθοδήγησε την Ελοντί προς το σημείο συνάντησης καθώς έφτασαν κοντά στη Βέλνημ, μέσα στη βαθιά νύχτα.

«Οι μάχες έχουν αγριέψει,» της είπε, επίσης.

«Τι εννοείς;»

Η Σερφάντια τής έδειξε έξω απ'το παράθυρο. «Πρόσεξε εκεί. Τι σου δείχνει το φεγγαρόφωτο;»

«Πεδίο μάχης;»

«Κάποια πολύ σοβαρή σύγκρουση. Ελπίζω να βρούμε τον Φίλιππο'χοκ καλά.»

«Τον ξέρεις; Τον έχεις ξαναδεί;»

«Όχι, αλλά έχω δει τη φωτογραφία του. Γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, με μούσια. Κρατά ένα ραβδί με κρυστάλλους και κάτι άλλα μπιχλιμπίδια – Διαλογιστής γαρ.»

«Οι Διαλογιστές κρατάνε τέτοια ραβδιά πάντα;»

«Συνήθως. Τους βοηθάνε στις μαγείες τους.»

Η Σερφάντια την οδήγησε κοντά σ'ένα παλιό, εγκαταλειμμένο εργοστάσιο. Δύο ή τρία χιλιόμετρα απόσταση από τη Βέλνημ, το υπολόγιζε η Ελοντί κοιτάζοντας τα φώτα της πόλης στο βάθος.

«Τι ήταν εδώ;» ρώτησε τη Μαύρη Δράκαινα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. Και είπε: «Μείνε μέσα.» Άνοιξε την πόρτα της και βγήκε. Σφύριξε τρεις φορές μέσα στη σιωπηλή νύχτα, συνθηματικά.

Μια αντρική φωνή ακούστηκε από το εγκαταλειμμένο εργοστάσιο, όχι πολύ δυνατά: «Στων κλεμμένων πολιτειών τη σκιά βαδίζουμε...»

«...παρατηρώντας τον λευκό εχθρό και περιμένοντάς τον να γλιστρήσει...» συνέχισε το συνθηματικό η Σερφάντια.

«...για να του δώσουμε το φονικό χτύπημα και να ξαναπάρουμε τα σπίτια μας,» είπε ο άντρας, και ξεπρόβαλε από τις σκιές ντυμένος με κάπα και κουκούλα και βαστώντας μια καραμπίνα στο δεξί χέρι. «Από πού έρχεστε;»

«Από τ'ανατολικά. Φέρνουμε τα πολεμοφόδια και τα ρούχα που ζήτησε ο Φίλιππος'χοκ.»

«Θα τον ειδοποιήσω.» Και χάθηκε πάλι μέσα στο εργοστάσιο.

Μετά από κάποια ώρα, ενώ ο κουκουλοφόρος επαναστάτης με την καραμπίνα και άλλοι δύο – ένας άντρας και μια γυναίκα – στέκονταν κοντά στη Σερφάντια και την Ελοντί μιλώντας για την κατάσταση του πολέμου στη Βέλνημ και γύρω από αυτήν, ο Φίλιππος'χοκ ήρθε μαζί με τρεις ακόμα επαναστάτες, επάνω σε άλογα όλοι τους.

«Σας φέραμε τα πολεμοφόδια,» του είπε η Σερφάντια, μόλις εκείνος συστήθηκε, «και τα ρούχα. Μοριακά πεπιεσμένα.»

Ο Φίλιππος ένευσε καθώς αφίππευε και κατέβαζε την κουκούλα της κάπας του. Το βλέμμα του για μια στιγμή συναντήθηκε με της Ελοντί. Τα μάτια του ήταν γκρίζα και γυαλιστερά˙ της θύμιζαν λίθους στο φεγγαρόφωτο.

Ένας άλλος επαναστάτης – από αυτούς που είχαν έρθει με τον μάγο – είπε: «Εσύ μοιάζεις με την Έκπτωτη Ελοντί, την τραγουδίστρια»˙ και η επαναστάτρια που ήταν ήδη εδώ από πριν τού απάντησε: «Αυτή είναι, ρε, η ίδια.»

«Μα τα μαλλιά της Λόρκης!» αναφώνησε εκείνος. «Είσαι η Έκπτωτη Ελοντί; Και είσαι με την Επανάσταση;»

«Εδώ και κάποιο καιρό,» αποκρίθηκε η Ελοντί. Αλλά ακόμα κοίταζε τον Φίλιππο'χοκ, κι ο μάγος κοίταζε εκείνη.

«Καλωσόρισες στη Βέλνημ, Ελοντί,» της είπε. «Ίσως να χρειαστεί να μείνεις μαζί μας για λίγο.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε.

«Πριν από μερικές ώρες,» εξήγησε ο Φίλιππος'χοκ, «οι Παντοκρατορικοί δήλωσαν ότι σε κανέναν δεν θα επιτρέπεται να φύγει από την πόλη ή τα περίχωρά της. Όλοι οι δρόμοι θα είναι κλεισμένοι. Και μάλλον θα προσπαθήσουν να τσακίσουν μια και καλή την Επανάσταση εδώ.»

«Δε θα τους αφήσουμε, όμως,» είπε ένας από τους άλλους επαναστάτες.

44

Δύο ώρες μετά το ξημέρωμα, οι είκοσι-τέσσερις ραλίστες συναθροίστηκαν στην αφετηρία στα βόρεια της Κάρντλας, αντίκρυ στην ψηλή σιδερένια γέφυρα που ένωνε τις όχθες του ποταμού Σέρντιληθ. Ένα μεγάλο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο γύρω από τα αγωνιστικά οχήματα κρατώντας πανό υψωμένα, ενώ οι δημοσιογράφοι φωτογράφιζαν, αποθήκευαν κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς, ή μιλούσαν σε μικρόφωνα. Γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν στον ουρανό, παρακολουθώντας.

Ένας δυνατός αέρας είχε σηκωθεί σήμερα, σφυρίζοντας δαιμονισμένα πάνω από τον ήχο της μουσικής των τεράστιων ηχείων της αφετηρίας.

Ο άντρας που στεκόταν στη μικρή εξέδρα κρατούσε τη σημαία της εκκίνησης υψωμένη. Οι μηχανές των ραλιστών μούγκριζαν μέσα στα αγωνιστικά οχήματά τους.

Ο άντρας κατέβασε τη σημαία, και τα οχήματα ξεκίνησαν, τινάζοντας σπίθες και σκόνη με τους μεταλλικούς τροχούς τους, σκίζοντας τον δυνατό άνεμο.

Η Ελοντί ακολουθούσε τη ροή του νοητικού ποταμού της καθώς άφηνε την αφετηρία πίσω της, ανεβαίνοντας στη μεταλλική γέφυρα και τρέχοντας προς την αντικρινή όχθη του Σέρντιληθ. Από κάτω της τα νερά του μεγάλου ποταμού άφριζαν και βούιζαν μέσα στον δυνατό αέρα και τινάζονταν ώς εδώ πάνω, πιτσιλίζοντας άκακα τα τζάμια του *Γρύπα των Δρόμων.*

«Ξέρεις κάτι;» είπε η Ελοντί στον Φοίνικα, μη γυρίζοντας ούτε στιγμή να τον κοιτάξει.

«Τι;»

Η Ελοντί προσπέρασε ένα αγωνιστικό όχημα – την Άλβα Σιριφάνδη, πρόσεξε μετά. «Ο Ζορδάμης θα μου λείψει σ'αυτό τον αγώνα.»

«Σοβαρά;»

«Και ο Καλλέργης. Και η Αμαλία.»

«Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας, και η Ελοντί μπορούσε ν'ακούσει το χαμόγελό του στη φωνή του. Κι η ίδια χαμογελούσε μέσα από το κράνος της.

Κατέβηκε από τη γέφυρα και οδήγησε τον *Γρύπα των Δρόμων* προς τις παρυφές των δασότοπων, συνεχίζοντας ν'ακολουθεί τη ροή του ποταμού στο μυαλό της, ενώ το σώμα της είχε αρχίσει να χάνεται μέσα στο όχημά της. «Κάπου εδώ πρέπει να πάρουμε τον φίλο μας...» μουρμούρισε.

Μπήκε στους δασότοπους οδηγώντας επάνω στο ευδιάκριτο μονοπάτι, όπως κι οι άλλοι ραλίστες, αλλά σύντομα έκανε πως έχασε την πορεία της, δήθεν από απροσεξία, και κατέληξε ανάμεσα στους ψηλούς κορμούς των δέντρων και στην πυκνή βλάστηση, τσακίζοντας θάμνους και χορτάρι στο πέρασμά της.

Και σταματώντας.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ!*» φώναξε, ανοίγοντας το παράθυρό της. «*Ρέσ'κρικ'κεκ;... Ρέσ'κρικ'κεκ!*»

Ο δαίμονας παρουσιάστηκε βγαίνοντας μέσα από έναν κορμό σαν ο κορμός να μην υπήρχε. Αλλά ο δαίμονας ήταν που, μάλλον, δεν υπήρχε, ή που, τουλάχιστον, βρισκόταν στα όρια της ανυπαρξίας. Τώρα ήταν ακόμα πιο αχνός απ'ό,τι η Ελοντί τον θυμόταν, και η πορφυροπράσινη ακτινοβολία του πολύ ασθενική. *Πεθαίνει... Ελπίζω ο Φίλιππος να μπορεί να τον βοηθήσει να διατηρηθεί στη Σεργήλη, αλλιώς δεν υπάρχει ελπίδα γι'αυτόν.*

Η Ελοντί τού έκανε γρήγορα νόημα να έρθει. «Μέσα!»

Ο δαίμονας έτρεξε πάνω στα έξι πόδια του και βρέθηκε αμέσως στην πίσω μεριά του οχήματος.

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι και γύρισε το τιμόνι, πραγματοποιώντας στροφή μέσα στη βλάστηση και ακολουθώντας τον ποταμό της για να φτάσει όσο το δυνατόν πιο εύκολα στο μονοπάτι. Όταν οι τροχοί της βρέθηκαν εκεί, βάλθηκε να καταδιώκει τους άλλους ραλίστες.

Ο Φοίνικας, ρίχνοντας μια ματιά πίσω, στον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* είπε στην Ελοντί: «Δεν ξέρω από δαίμονες, αλλά δεν μου φαίνεται καθόλου καλά.»

Η Ελοντί είχε ξεχάσει πού τελείωνε το σώμα της και πού άρχιζε το όχημά της, και είχε εκείνη την Αίσθηση, όταν ένιωσε πως κάτι άσχημο συνέβαινε, πως ένα τραύμα είχε ανοίξει κάπου επάνω της.

Και άκουσε τον Φοίνικα να λέει: «Η ενέργεια. Πέφτει, Ελοντί! Πέφτει πολύ γρήγορα. Κάτι… Κάποιος… Τα καθίκια!»

«Τι;»

«Κάποιος σαμπόταρε το όχημά μας, και νομίζω πως μπορώ να υποθέσω ποιος. Ή μάλλον, ποιοι.»

«Η Σιδηρά Δυναστεία;»

«Πολύ το φοβάμαι. Πρέπει να σταματήσεις, Ελοντί, να κοιτάξουμε τι συμβαίνει.»

Δεν πρόκειται να σταματήσω γι'αυτούς. Η Ελοντί δεν μίλησε· συνέχισε να οδηγεί. Αφήνοντας την Αίσθηση να την κυριέψει πλήρως, ξέχασε τελείως το σώμα της. Κι εξακολουθούσε να νιώθει εκείνο το τραύμα, αλλά πιο έντονο· ένιωθε να χάνει δύναμη από αυτό, να εξαντλείται.

Τώρα, όμως, μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε.* Κι αυτή δεν ήταν παρά μια τρύπα, ένα άνοιγμα, επάνω… επάνω σε κάτι που μπορούσε να αποκαλέσει μόνο *ευρύτερο εαυτό της.* Απλώνοντας το χέρι της – χωρίς να πάρει κανένα από τα υλικά χέρια της από το τιμόνι – έπιασε τα άκρα της τρύπας με τα δάχτυλά της και τα έφερε το ένα κοντά στο άλλο, κλείνοντάς την.

«Η ενέργεια…» άκουσε την παραξενεμένη φωνή του Φοίνικα, σαν από πολύ μεγάλη απόσταση. «Σταμάτησε τώρα να πέφτει. Αλλά είμαστε στο είκοσι-εφτά τοις εκατό κιόλας, Ελοντί…»

Η δουλειά της, όμως, δεν είχε τελειώσει. Γιατί, αν άφηνε την τρύπα, αυτή πάλι θα άνοιγε, και θα αιμορραγούσε κλέβοντάς της δύναμη. Η Ελοντί συνέχισε να την κρατά κλειστή με ένα χέρι, και με δύο άλλα χέρια απέσπασε ένα μικρό κομμάτι από ένα σημείο του εαυτού της και σφράγισε το άνοιγμα σαν να έβαζε κόλλα επάνω του.

Τώρα, θα έμενε κλειστό.

Η Ελοντί πήρε μια ξαφνική, βαθιά αναπνοή καθώς ένιωσε μια παγερή λόγχη να περνά από το διάφραγμά της. Έβηξε. Ξεροκατάπιε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Φοίνικας.

Εκείνη καθάρισε τον λαιμό της. «Ναι,» είπε αδύναμα.

«Πρέπει να υπάρχει κάποια βλάβη, πάντως. Αλλιώς δεν καταλαβαίνω πώς χάσαμε τόση ενέργεια ξαφνικά. Ήταν λες και είχαμε διαρροή.»

«Διαρροή είχαμε.» Καθάρισε πάλι τον λαιμό της.

«Πώς το…;» Και ύστερα, σαν να κατάλαβε: «Μη μου πεις ξανά ότι…;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί. «Ήταν σαμποτάζ, σίγουρα.» Καθάρισε τον λαιμό της. «Το διόρθωσα.»

«Είναι δυνατόν να μου λες ότι διόρθωσες κάποια βλάβη στο όχημα χωρίς να κινηθείς από τη θέση σου;»

«Όπως και το δηλητήριο του φιδιού,» εξήγησε η Ελοντί, κι έβηξε δυνατά, ενώ πρόσεχε το μονοπάτι μπροστά της.

«Είσαι σίγουρα καλά;»

«Ναι. Νομίζω.» Η επιδιόρθωση του οχήματός της ήταν σαν κάτι να της είχε κλέψει· λίγη δύναμη από το σώμα της, ίσως. Αλλά μπορούσε να συνεχίσει· δε χρειαζόταν να σταματήσει. Κρατώντας την αναπνοή της σταθερή, ακολουθούσε τη ροή του ποταμού της επάνω στο μονοπάτι που διέσχιζε τους δασότοπους.

Μετά από δυόμισι ώρες περίπου από τότε που έφυγαν από την αφετηρία, το μονοπάτι έφτασε στο τέλος του, και ο χιλιομετρητής της Ελοντί έδειχνε ότι είχαν κάνει τριακόσια χιλιόμετρα μέσα στους δασότοπους. Ο *Γρύπας των Δρόμων* άρχισε να τραντάζεται άγρια καθώς τώρα έτρεχε επάνω σε εδάφη πέντε φορές πιο δύσβατα από το μονοπάτι, ενώ η Ελοντί έπρεπε να αποφεύγει κάθε λογής εμπόδια – το λιγότερο, και πιο φανερό, από τα οποία ήταν οι κορμοί των μεγάλων δέντρων. Ο ποταμός της, όμως, την καθοδηγούσε ανάμεσα από αυτά. Κυλούσε σαν νερό γύρω τους.

Ωστόσο, δεν ήταν ακούραστη, και το ήξερε πως καλύτερα να ξεκουραζόταν τώρα παρά αργότερα. Καλύτερα να συνέχιζε την υπόλοιπη πορεία μέσα στους δασότοπους *αφού* είχε ανακτήσει τις δυνάμεις της.

«Θα σταματήσουμε εδώ,» είπε.

«Ό,τι νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε, τελικά, το όχημα πλάι σ'ένα ύψωμα γεμάτο δέντρα. Παραδίπλα είδε δύο άλλους ραλίστες να περνάνε παλεύοντας με το άγριο τοπίο. Τα οχήματά τους ήταν γεμάτα χώμα, λάσπη, και σπασμένα κλωνάρια και φύλλα.

«Τι είχες πριν;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Τίποτα.» Έβγαλε το κράνος της και τα γυαλιά της.

«Θα ρίξω μια ματιά στον *Γρύπα* από έξω, εντάξει; Να δω πού ήταν το σαμποτάζ.» Την κοίταζε με ενδιαφέρον, μάλλον περίεργος να δει την αντίδρασή της.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Όταν το βρεις, πες το και σ'εμένα.»

«Ελπίζω να μη μου κάνεις πλάκα,» μειδίασε ο Φοίνικας καθώς έβγαζε το κράνος του.

«Σου μοιάζει να αστειεύομαι;»

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* ήταν στο πίσω κάθισμα του οχήματος, αλλά, άυλος γαρ, δεν είχε κανένα πρόβλημα να το μοιραστεί με την Ελοντί όταν εκείνη πήγε εκεί για να ξαπλώσει, έχοντας βγάλει τα γάντια και τα μποτάκια της. Ο δαίμονας, ωστόσο, δεν έμεινε για πολύ μαζί της (από ευγένεια, ίσως)˙ περνώντας μέσα από τα μέταλλα του οχήματος, βγήκε στο δάσος.

Ο Φοίνικας στεκόταν έξω από τον *Γρύπα* κοιτάζοντας το εσωτερικό της μηχανής του. Όταν έκλεισε το μεταλλικό τμήμα που είχε ανοίξει κι επέστρεψε στη θέση του συνοδηγού, είπε στην Ελοντί: «Ξέρεις τι είδα; Ένα από τα καλώδια της τροφοδοσίας μοιάζει φαγωμένο και ξανακολλημένο. Δηλαδή, είναι σαν κάποιος να το είχε επίτηδες φθείρει ώστε, ύστερα από λίγο, ν'αρχίσει να έχει διαρροή, αλλά μετά κάποιος άλλος να ήρθε και να το κόλλησε πάλι. Και είμαι σίγουρος πως τα πράγματα δεν ήταν έτσι, την τελευταία φορά που είχα κοιτάξει τη μηχανή του *Γρύπα*.»

«Ναι,» μουρμούρισε η Ελοντί, ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα.

«Επιμένεις ότι *εσύ* το επιδιόρθωσες;»

«Έτσι νομίζω.» Χασμουρήθηκε.
«Τέλος πάντων. Ξεκουράσου τώρα.»

Οι δασότοποι εκτείνονταν άλλα διακόσια χιλιόμετρα προς τα ανατολικά μέχρι οι ραλίστες να φτάσουν στις παρυφές τους και να βγουν σε πιο βατά εδάφη. Κι αυτή η διαδρομή ήταν η χειρότερη που είχαν κάνει ώς τώρα. Χειρότερη ακόμα κι από την έρημο, γιατί εκεί είχε κανείς να αντιμετωπίσει μόνο την άμμο και τη δυνατή θερμότητα, ενώ στους δασότοπους οι παγίδες ήταν αμέτρητες.

Η Ελοντί οδηγούσε με προσοχή, κυλώντας όπως το νερό του ποταμού γύρω από τους βράχους, κι αισθανόταν το σώμα της προέκταση του οχήματός της. Δεν ήταν κουρασμένη πλέον. Ό,τι κι αν είχε πάθει με την επιδιόρθωση του σαμποτάζ, τώρα της είχε περάσει. Ή αν κάτι είχε ακόμα μείνει, δεν μπορούσε να το νιώσει, κι επομένως δεν την ενδιέφερε.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έτρεχε ακατάβλητος μαζί της, βρισκόμενος στην πίσω μεριά του οχήματος αλλά με τα άυλα πόδια του να βγαίνουν από κάτω. Το γεγονός ότι η υπόστασή του φαινόταν να ξεθωριάζει ολοένα και περισσότερο δεν έμοιαζε να τον αποδυναμώνει. Ο πνευματικός θάνατος μάλλον θα ερχόταν απότομα γι'αυτόν, υπέθεσε η Ελοντί, και μετά πήρε το βλέμμα της από τον καθρέφτη και το εστίασε αποκλειστικά και μόνο στους επικίνδυνους δασότοπους μπροστά της.

Στο δρόμο της είδε έναν ραλίστα να έχει χτυπήσει το όχημά του επάνω σ'ένα μεγάλο δέντρο. Τα μέταλλα είχαν λυγίσει άσχημα κι ένας τροχός φαινόταν να έχει φύγει από τη θέση του. Ο ραλίστας κι ο συνοδηγός του, όμως, ήταν καλά· στέκονταν έξω από το όχημα. Η Ελοντί, φυσικά, δεν σταμάτησε.

«Αυτά παθαίνει κανείς άμα δεν προσέχει,» σχολίασε ο Φοίνικας.

«Μεγάλο λόγο μη λες,» είπε η Ελοντί, μειδιώντας.

«Δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό εσύ να κοπανήσεις έτσι.»

Έχεις περισσότερη εμπιστοσύνη σ'εμένα απ'ό,τι εγώ στον εαυτό μου.

Λίγο παρακάτω, βρέθηκε κοντά στον Έκτορα Νικένρωφ και στη Χοαρκίδα Εύψυχη: και προσπαθούσαν για κάποια ώρα να προσπεράσουν

ο ένας τον άλλο, χωρίς κανένας να καταφέρνει να βρεθεί πολύ πιο μπροστά. Μετά, η Χοαρκίδα έπεσε μέσα σε κάτι θάμνους και το όχημά της έχασε ταχύτητα δραματικά, μένοντας πίσω. Η Ελοντί και ο Έκτορας συνέχισαν τον ανταγωνισμό τους, και προσπέρασαν έναν άλλο ραλίστα στο μεταξύ ενώ πλατσούριζαν μέσα στα νερά ενός ρηχού ρέματος. Η Ελοντί, ύστερα απ'αυτό, έστριψε ανάμεσα σε δύο χοντρούς κορμούς, περνώντας μόλις και μετά βίας από το άνοιγμα που δημιουργούσαν. Ο Έκτορας – που, μάλλον, δεν ήταν βέβαιος αν θα περνούσε – τους απέφυγε στρίβοντας, κι έτσι η Ελοντί βρέθηκε μπροστά του.

Το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη, όμως, ξεπρόβαλε από κάπου στα δεξιά της και σύντομα την πέρασε, ενώ ο Έκτορας ακόμα ερχόταν πίσω της σαν λύκος που την καταδίωκε.

Ο αγώνας μέσα στους δασότοπους συνεχίστηκε έτσι για μεγάλη διάρκεια χρόνου καθώς οι ραλίστες, λόγω του εδάφους, δεν μπορούσαν να αυξήσουν πολύ την ταχύτητά τους. Μετά από δυόμισι ώρες η Ελοντί βγήκε, τελικά, από τις ανατολικές παρυφές των δασότοπων και βρέθηκε επάνω σ'ένα πεδινό μέρος, όπου μπόρεσε να τρέξει πιο γρήγορα χωρίς φόβο. Είδε πως ήδη άλλοι πέντε ραλίστες ήταν αντίκρυ της. Τους οποίους βάλθηκε να φτάσει και να προσπεράσει.

Ο άνεμος ακόμα φυσούσε δυνατός, και σήκωνε μικρούς στροβίλους χώματος επάνω στον ανοιχτό τόπο, αλλά αυτοί δεν αποτελούσαν πρόβλημα για όσους ραλίστες ήταν έμπειροι στη δουλειά τους. Και *όλοι* οι ραλίστες που είχαν δηλώσει συμμετοχή στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης ήταν έμπειροι.

Η Βέλνημ απείχε τετρακόσια χιλιόμετρα ακόμα, έτσι όπως ήταν προδιαγεγραμμένη η πορεία του αγώνα, και η Ελοντί αναρωτιόταν αν κάποιοι θα άντεχαν να διανύσουν ολόκληρη την απόσταση χωρίς στάση, ειδικά ύστερα από τους δύσβατους δασότοπους. Δεν ήταν καν βέβαιη ότι η ίδια μπορούσε να τη διανύσει χωρίς στάση. Μάλλον το αντίθετο.

Καθώς κυνηγούσε τους υπόλοιπους ραλίστες επάνω στην ανεμοδαρμένη πεδιάδα, άφησε την Αίσθηση να την κυριεύσει, το σώμα της να ξεχαστεί τελείως, κι έγινε μια θέληση – ένα πνεύμα της Σεργήλης. Κατάφερε να προσπεράσει τον Φοίβο Καλοπόταμο ύστερα από κάποια προσπάθεια, όμως άλλοι τέσσερις ραλίστες τουλάχιστον βρίσκο-

νταν ακόμα μπροστά της· και πολλοί περισσότεροι έρχονταν πίσω της, όπως έβλεπε από τον καθρέφτη.

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Πεθαίνω, Κυρά της Ταχύτητας…» παραπονιέται ο Ρέσ'κρικ'κεκ.

«Δεν αντέχεις άλλο;» ρωτά η Ελοντί, ανήσυχη για εκείνον, παρότι ξέρει ότι δεν θα έπρεπε να νιώθει έτσι για έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα.

«Δεν ξέρω για πόσο ακόμα…»

«Δεν αργούμε να φτάσουμε στη Βέλνημ,» του λέει χωρίς να τον κοιτάζει, «και όταν είμαστε εκεί θα μιλήσω μ'έναν φίλο που πιθανώς να μπορεί να σε βοηθήσει.»

«Μπορείς κι εσύ να με βοηθήσεις, αλλά δε νομίζω να δεχτείς…»

«Τι πρέπει να κάνω;»

«Να σκοτώσεις κάτι και να μ'αφήσεις να τραφώ με τη ζωτική του ενέργεια.»

Η Ελοντί αναστενάζει. «Ναι, έχεις δίκιο, δε μ'αρέσει ως ιδέα. Σε λίγο, όμως, φτάνουμε στη Βέλνημ.»

«Η ζωή μου εξαρτάται από εσένα, Κυρά της Ταχύτητας…»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί απέφυγε την προσπέραση ενός άλλου ραλίστα, αφήνοντάς τον πίσω της, και πλησίασε επίμονα έναν απ'αυτούς που βρίσκονταν μπροστά της – έναν με εξάτροχο όχημα ο οποίος ονομαζόταν Τζακ Μελάνθης.

Ήταν αδύνατο για τους ραλίστες να διανύσουν τετρακόσια χιλιόμετρα ακόμα χωρίς ανάπαυση, έτσι η Ελοντί είδε πολλούς να σταματούν σε διάφορα σημεία των τόπων πριν από τη Βέλνημ, και αποφάσισε πως κι εκείνη το ίδιο όφειλε να κάνει.

Παρότι είχε περάσει κάποιον καιρό στη Βέλνημ, δεν γνώριζε αυτά τα μέρη καθόλου καλά, και ρωτώντας τον Φοίνικα διαπίστωσε πως ούτε εκείνος τα γνώριζε· επομένως, επέλεξε ένα τυχαίο χωριό και σταμάτησε κοντά του επειδή εκεί είδε πως πλησίαζαν δύο ακόμα ραλίστες: ο Τζακ Μελάνθης και ο Ευγένιος Έλιρνοφ.

Το μέρος αποδείχτηκε φιλικό προς τους ραλίστες. Οι κάτοικοι, μάλιστα, φάνηκαν να χαίρονται ιδιαίτερα που θα τους φιλοξενούσαν, και ορισμένοι τούς ζήτησαν και αυτόγραφα για να τους θυμούνται ότι είχαν περάσει από εδώ και για να έχουν κάτι να το δείχνουν σε άλλους. Δύο από τους χωρικούς, που είχαν φωτογραφικές μηχανές, ζήτησαν να φωτογραφίσουν τα αγωνιστικά οχήματα, αν οι οδηγοί φυσικά το επέτρεπαν. Εκείνοι το επέτρεψαν – «με την προϋπόθεση ότι δεν θα μας διασύρετε όπου βρείτε!» είπε ο Τζακ Μελάνθης αστειευόμενος, επειδή τα οχήματα ήταν χάλια ύστερα από τη διαδρομή μέσα στους δασότοπους.

Η Ελοντί εξεπλάγη που κανένας δεν την ήξερε εδώ. Κανένας δεν την είχε πλησιάσει, τουλάχιστον, αποκαλώντας την Έκπτωτη Ελοντί και ζητώντας αυτόγραφο. Της είχαν ζητήσει αυτόγραφο μόνο ως ραλίστρια. Κι εκείνη βρήκε αυτή την αλλαγή ευχάριστη.

Τον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* ασφαλώς, τον είχε αφήσει λίγο πριν από το χωριό, για να μην τρομάξει τους ντόπιους. Θα τον έπαιρνε μαζί της όταν έφευγε πάλι.

Τώρα, όμως, καθώς καθόταν στην τοπική ταβέρνα μαζί με τον Φοίνικα, είπε: «Φοβάμαι για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

Ο Τζακ, ο Ευγένιος, και οι συνοδηγοί τους κάθονταν σ'άλλα τραπέζια. Η συνοδηγός του Ευγένιου μιλούσε με τους ντόπιους, μοιάζοντας να διασκεδάζει με την παρέα τους.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Φοίνικας καπνίζοντας ήρεμα το τσιγάρο του μετά το φαγητό.

«Ίσως να πεθάνει προτού προλάβω να τον στείλω στη διάστασή του.»

«Δεν ανησυχείς υπερβολικά για ένα… ένα πλάσμα σαν αυτό; Ούτε κάν 'πλάσμα' δεν είναι ακριβώς. *Πνεύμα,* ίσως, θα έπρεπε να πω. Και εξωδιαστασιακό, μάλιστα.»

«Του έχω υποσχεθεί ότι θα τον βοηθήσω, Φοίνικα. Και όταν είχαμε βγει από τους δασότοπους μού μίλησε…»

«Τι σου είπε;»

«Ότι χρειάζεται ζωτική ενέργεια για να ζήσει περισσότερο στη Σεργήλη.»

«Δηλαδή;»

«Μου ζήτησε να σκοτώσω κάτι για να απορροφήσει τη ζωτική του ενέργεια.»

«Και σκέφτεσαι να το κάνεις; Να σκοτώσεις τι; Ζώο;»

Η Ελοντί ένευσε. «Εννοείται. Άνθρωπο θα σκότωνα; Αλλά, βασικά, σκεφτόμουν ότι… θα μπορούσες εσύ να σκοτώσεις κάποιο ζώο, Φοίνικα… αν θέλεις. Τώρα, όσο είμαστε σταματημένοι εδώ. Σίγουρα στην πεδιάδα κυκλοφορούν μικρά ζώα, και κάποτε μου είχες πει ότι ξέρεις να κυνηγάς.»

«Μου ζητάς να σκοτώσω ένα ζώο της Σεργήλης για να τραφεί ένας εξωδιαστασιακός δαίμονας που δεν ανήκει εδώ…»

Η Ελοντί μόρφασε. «Ούτε εμένα μ'αρέσει ως ιδέα. Αλλά του υποσχέθηκα ότι θα τον βοηθήσω, ύστερα από ό,τι συνέβη. Έχει νοημοσύνη, Φοίνικα, σαν εμάς περίπου˙ δεν είναι θηρίο, παρότι μοιάζει.»

Ο Φοίνικας την ατένισε διστακτικά.

«Απλά σ'το ζητάω,» είπε η Ελοντί. «Αν δεν θέλεις…» Ύψωσε τους ώμους. «Θα ήταν απόλυτα λογικό να μη θέλεις, βασικά.»

Ο Φοίνικας δεν είχε καμια συμπάθεια για τον παράξενο δαίμονα που έμοιαζε με εξασθενημένο ολόγραμμα, όμως θεωρούσε την Ελοντί καλή του φίλη εδώ και χρόνια. Η σχέση τους δεν ήταν ποτέ ερωτική, αλλά την αγαπούσε όπως αγαπούσε και τις δύο αδελφές του, που η μια τους είχε σκοτωθεί από τους Παντοκρατορικούς πριν από καιρό – ένα γεγονός που ο Φοίνικας προτιμούσε να μη θυμάται, ειδικά τώρα που πλέον δεν υπήρχαν Παντοκρατορικοί.

Βγήκε από το χωριό και βάδισε προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει τον δαίμονα.

Θα το έκανε αυτό για την Ελοντί. Δε νόμιζε ότι θα ήταν δύσκολο, ούτως ή άλλως.

«*Ρέσ'κρικ'κεκ;*» φώναξε φτάνοντας στο σημείο όπου θυμόταν πως είχε βγει ο δαίμονας από τον *Γρύπα των Δρόμων*. «*Ρέσ'κρικ'κεκ;*»

Η φασματική μορφή του εξάποδου θηρίου με τις δύο ουρές ξεπρόβαλε πίσω από κάτι θάμνους, τυλιγμένη σε ασθενική πορφυροπράσινη ακτινοβολία. Τα σκοτεινά μάτια του δαίμονα ατένιζαν τον Φοίνικα με

επιφύλαξη, σαν να υποπτευόταν ότι ο πρώην επαναστάτης δεν τον συμπαθούσε.

Ο Φοίνικας τού έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. «Πάμε να σε ταΐσουμε.»

Ο δαίμονας ήρθε πίσω του, αν και μάλλον δεν καταλάβαινε τη γλώσσα του. Πώς η Ελοντί μπορούσε να του μιλά – πώς μπορούσε να κάνει *γενικά* όλα όσα έκανε, τελευταία – ήταν ένα μυστήριο.

Πρέπει να συζητήσει με καμια ιέρεια της Αρτάλης, με την πρώτη ευκαιρία. Ή με κανέναν ιερωμένο της Λόρκης. Ίσως κάποιος απ'αυτούς να μπορεί να της δώσει απαντήσεις. Εγώ, σίγουρα, δεν μπορώ. Και ούτε η Λιαρνίδα νομίζω πως θα μπορεί, όταν της τα διηγηθώ όλα αυτά.

Ο Φοίνικας έβγαλε το πιστόλι από το πανωφόρι του, οπλίζοντάς το. Και πήγε να κυνηγήσει.

Ο δαίμονας ήταν συνεχώς μαζί του, καθώς εκείνος βάδιζε προσεχτικά, σκυφτός ανάμεσα στα χόρτα και στα χαμόδεντρα, αναζητώντας θήραμα, ενώ συγχρόνως αναρωτιόταν μήπως η παρουσία του *Ρέσ'κρικ'κεκ* μπορεί να τρόμαζε τα ζώα. Δεν είχε δει, όμως, κανένα τέτοιο σημάδι μέχρι στιγμής, οπότε δεν έκανε νόημα στον δαίμονα να απομακρυνθεί.

Παρατήρησε κάμποσα πουλιά μέσα στο μεσημέρι, αλλά δεν επιχείρησε να τα πυροβολήσει θέλοντας να βρει κάτι πιο… θρεπτικό (αν ήταν αυτός ο σωστός όρος) για τον δαίμονα. Λογικά, τα μεγαλύτερα ζώα πρέπει να είχαν περισσότερη ζωτική ενέργεια, σωστά; Ο Φοίνικας δεν ήταν Βιοσκόπος για να ξέρει τέτοια πράγματα…

Μετά από κάποια ώρα, τα έμπειρα μάτια του πρόσεξαν έναν λαγό να κινείται πίσω από τα χόρτα. Ο Φοίνικας, ήδη γονατισμένος στο ένα γόνατο και ακίνητος ώς τώρα, ύψωσε αργά το πιστόλι του και σημάδεψε. Το μικρό ζώο σταμάτησε να κινείται˙ τα μεγάλα του αφτιά τεντώθηκαν. Πρέπει να τον είχε ακούσει, αν και ο Φοίνικας θα ορκιζόταν ότι δεν είχε κάνει τον παραμικρό θόρυβο.

Πάτησε τη σκανδάλη – ένας κρότος αντήχησε στην πεδιάδα – ο λαγός σωριάστηκε μέσα στα χόρτα.

Ο Φοίνικας έκανε νόημα στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* προς το σκοτωμένο ζώο, κι ο δαίμονας μ'ένα γρήγορο τίναγμα βρέθηκε πάνω από τον λαγό. Τα σαγόνια του άνοιξαν, αποκαλύπτοντας μια μακριά γλώσσα. Αλλά δεν

τράφηκε από εκεί. Κάτι σαν ατμός υψώθηκε από το νεκρό σώμα του λαγού πηγαίνοντας στα μάτια του δαίμονα, τα οποία τον απορροφούσαν φωτίζοντας μ'ένα χρώμα που ο Φοίνικας δεν μπορούσε να κατονομάσει. *Μεγάλη Αρτάλη! Τρέφεται από τα μάτια!* Όταν ο ατμός είχε τελειώσει, ο Φοίνικας νόμιζε πως η φασματική μορφή του *Ρέσ'κρικ'κεκ* ήταν λιγάκι πιο έντονη από πριν. Και τα μάτια του ήταν σκοτεινά ξανά. Κούνησε τις δύο ουρές του στον αέρα, και τίναξε τη γλώσσα του προς τον Φοίνικα, κάνοντάς την πέρα-δώθε. Εκείνος δεν ήξερε αν αυτό σήμαινε ευχαριστώ ή κάτι άλλο.

Πλησίασε για να δει τι είχε απογίνει ο λαγός, αλλά δεν αντίκρισε τίποτα περισσότερο από ένα σκοτωμένο ζώο. Ό,τι κι αν ήταν αυτή η ζωτική ενέργεια που είχε ρουφήξει ο δαίμονας, η απουσία της δεν είχε αφήσει σημάδια – όχι, τουλάχιστον, σ'ένα πτώμα.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε η Ελοντί όταν εκείνος επέστρεψε.

«Αφού ήθελες να τον ταΐσω, τον τάισα. Πού είν' οι άλλοι;» Ο Τζακ, ο Ευγένιος, και οι συνοδηγοί τους δεν ήταν στην ταβέρνα τώρα.

«Οι ντόπιοι τούς οδήγησαν σε κάτι δωμάτια. Μου πρότειναν κι εμένα να πάω, αλλά είπα ότι θα καθόμουν εδώ. Με κέρασαν ακόμα έναν καφέ.» Τον έδειξε με το βλέμμα της. Δεν είχε πιει παρά μια γουλιά.

«Δε θέλεις να κοιμηθείς λίγο;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Καλά είμαι. Και λέω σε κάνα μισάωρο να ξεκινήσουμε – ό,τι κι αν κάνουν οι άλλοι δύο.»

Ο Φοίνικας δεν διαφώνησε. Έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.

45

Είχε σουρουπώσει όταν η Ελοντί έφτασε στο σημείο ελέγχου της Βέλνημ, και τέσσερις άλλοι ραλίστες είχαν ήδη φτάσει εδώ πριν από εκείνη.

«Ο δαίμονας μάς καθυστερεί,» της είχε πει ο Φοίνικας όταν, προτού φτάσουν στην πόλη, έστριψαν για να απομακρυνθούν λίγο από κάποια αγωνιστικά οχήματα ώστε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* να μπορέσει να βγει από τον *Γρύπα των Δρόμων* χωρίς κανένας να τον δει. «Και στο προηγούμενο σημείο ελέγχου μάς καθυστέρησε. Μπορούσες να είχες πιάσει καλύτερη θέση, Ελοντί.»

Η Ελοντί ήξερε ότι ο Φοίνικας είχε δίκιο, αλλά τι να έκανε; Δεν ήταν δυνατόν να φέρει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* εκεί όπου μπορούσαν να τον δουν άλλοι· θα γίνονταν ένα σωρό ερωτήσεις που ήθελε να αποφύγει. «Στο επόμενο σημείο ελέγχου ελπίζω να μη χρειάζεται να τον έχουμε μαζί μας,» είχε αποκριθεί στον Φοίνικα. Για κάποιο λόγο, όμως, δεν την ενδιέφερε πλέον και τόσο σε ποια θέση θα βρισκόταν στο τέλος του αγώνα.

Αν και δεν νόμιζε πως τα είχε πάει και πολύ άσχημα μέχρι στιγμής. Στην Άντχορκ, είχε φτάσει πέμπτη· στη Νίρκωφ, τρίτη· στη Χαρπόβη, πρώτη· στην Αγκένροβ, πρώτη· στην Άκρη, πέμπτη· στη Μέλβερηθ, πρώτη· στην Κάρντλας, δέκατη· και εδώ, στη Βέλνημ, πέμπτη. Δεν ήξερε πόσους πόντους είχε συγκεντρώσει ακριβώς, αλλά, έχοντας πιάσει τρεις φορές την πρώτη θέση, υπέθετε ότι δεν μπορεί να ήταν και λίγοι.

Οι υπεύθυνοι του ράλι οδήγησαν τους ραλίστες μέσα από το συγκεντρωμένο πλήθος – το οποίο ήταν, ομολογουμένως, πολύ μεγάλο και φασαριόζικο – σ'ένα ευρύχωρο γκαράζ που δεν ήταν μακριά από τον Ναό της Αρτάλης, ο οποίος φαινόταν από εδώ μεγαλοπρεπής και όμορφος. Όταν οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν στη Σεργήλη τον είχαν

μετατρέψει σε Ναό του Κρόνου αλλάζοντας την πρόσοψή του· η Ελοντί τον θυμόταν από τον καιρό που είχε περάσει στη Βέλνημ μαζί με τον Φίλιππο'χοκ. Τώρα, όμως, το οικοδόμημα είχε αλλάξει ξανά, και η πρόσοψή του δεν θύμιζε καθόλου την εξωδιαστασιακή θρησκεία του Κρόνου.

Αφήνοντας τα οχήματά τους στο γκαράζ, οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους μπήκαν σ'ένα μεγάλο επιβατηγό όχημα που τους μετέφερε σ'ένα ξενοδοχείο το οποίο ονομαζόταν *Άνεμος των Βουνών* και η Ελοντί το θυμόταν κι αυτό από παλιά, αν και ποτέ δεν είχε περάσει την είσοδό του. Θεωρείτο, πάντως, καλό ξενοδοχείο, κι εκείνη την εποχή το χρησιμοποιούσαν πολλοί Παντοκρατορικοί αξιωματούχοι κι άλλοι άνθρωποι της Παντοκράτειρας. Οι επαναστάτες της Βέλνημ είχαν δύο δικούς τους εδώ – δύο γυναίκες που εργάζονταν ως υπάλληλοι στο ξενοδοχείο – για να παρακολουθούν. Και η μία είχε εντοπιστεί από τον εχθρό, όσο η Ελοντί βρισκόταν στην πόλη, αλλά δεν είχε προδώσει την άλλη, ούτε τους υπόλοιπους επαναστάτες. Η Ελοντί την είχε θαυμάσει γι'αυτό, γιατί οι πράκτορες της Παντοκράτειρας την είχαν βασανίσει. Όταν οι επαναστάτες κατάφεραν να τη σώσουν, προς το τέλος του μεγάλου πολέμου, ήταν πολύ ταλαιπωρημένη.

Το δωμάτιο της Ελοντί στο ξενοδοχείο βρισκόταν στον τέταρτο όροφο και είχε αρκετά όμορφη θέα προς τα βουνά Ρίναλγκην μέσα στο ηλιοβασίλεμα. Η Ελοντί στάθηκε για λίγο στη μπαλκονόπορτα και ατένιζε, πέρα από την πόλη, το ορεινό τοπίο. Ύστερα μπήκε μέσα ξανά και έκανε ένα γρήγορο ντους. Ντύθηκε και, καθίζοντας στο κρεβάτι, έπιασε τον επικοινωνιακό δίαυλο από το κομοδίνο.

Προς στιγμή δίστασε· μετά κάλεσε το σπίτι όπου ήξερε πως έμενε ο Φίλιππος'χοκ ύστερα από τον πόλεμο. Ήλπιζε να μην είχε αλλάξει κατοικία...

Ένας χτύπος ακούστηκε μέσα από το μεγάφωνο του διαύλου...

Η Ελοντί θυμόταν τον καιρό που είχε περάσει με τον Φίλιππο. Ήταν ερωτευμένη μαζί του, και ο Φίλιππος ερωτευμένος μαζί της. Μια ξαφνική, ανεξήγητη, αμοιβαία έλξη–

Ακόμα ένας χτύπος...

Αλλά ήταν κάτι που δεν μπορούσε να κρατήσει, γιατί ζούσαν διαφορετικά οι δυο τους. Η Ελοντί δεν ήθελε να μείνει στη Βέλνημ, μετά τον πόλεμο, και ο Φίλιππος δεν ήθελε να φύγει. Έτσι, είχαν απομακρυνθεί–

Ακόμα ένας χτύπος…

Η Ελοντί αναρωτιόταν αν ο Φίλιππος είχε τώρα κάποια άλλη γυναίκα κοντά του. Βέβαια, δεν είχε περάσει και τόσος πολύς καιρός από τότε που είχαν απομακρυνθεί. Ούτε καν δύο χρόνια–

«*Μάλιστα;*» ακούστηκε η φωνή του από το μεγάφωνο.

«Καλησπέρα, Φίλιππε. Εγώ είμαι, η Ελοντί.»

«*Σε περίμενα.*» Χαμόγελο ήταν αυτό που μπορούσε ν'ακούσει στη φωνή του;

«Με περίμενες;»

Ο Φίλιππος γέλασε. «*Ήξερα ότι ήσουν στο ράλι, Ελοντί. Είχα έρθει και σε είδα καθώς έφτανες στη Βέλνημ. Το όχημα με τον γρύπα δεν είναι το δικό σου;*»

«Ναι.»

«*Το αποθήκευσα σε κινούμενη εικόνα.*»

«Θα μπορούσα να είχα φτάσει και πιο μπροστά στο σημείο ελέγχου,» είπε η Ελοντί. «Αλλά έχει παρουσιαστεί ένα πρόβλημα. Και… θα ήταν δυνατό να μιλήσουμε; Απόψε;»

«*Ναι,*» αποκρίθηκε ο Φίλιππος. «*Πού θέλεις; Στο ξενοδοχείο που–;*»

«Στο σπίτι σου;» Θα της έλεγε, άραγε, καλύτερα να μην έρθει εκεί;

«*Ναι, φυσικά. Αν δεν είσαι κουρασμένη για να έρχεσαι…*»

«Θα είμαι εκεί σε μισή ώρα. Το πολύ.»

Ο Φίλιππος'χοκ έμενε στη βορειοδυτική μεριά της Βέλνημ, στην περιοχή που ονομαζόταν Ορεινή επειδή ήταν η πιο ανηφορική της πόλης, βρισκόμενη ουσιαστικά στους πρόποδες των Ρίναλγκην. Το σπίτι του ήταν μονώροφο με αυλή, και δίπλα είχε ένα μικρό γκαράζ. Η Ελοντί το θυμόταν σχεδόν σαν φωτογραφία μέσα στο μυαλό της.

Ειδοποίησε τον Φοίνικα ότι θα πήγαινε εκεί, και του είπε ότι εκείνος δεν χρειαζόταν να έρθει. Αλλά ο Φοίνικας δεν ήθελε ούτε να το ακού-

σει. «*Ξεχνάς τι έγινε έξω από την Κάρντλας;*» της είπε μέσω του διαύλου. «*Ξεχνάς ότι σε κυνήγησαν;*»

«Μα… λες πάλι εδώ…;»

«*Γιατί όχι; Νομίζεις ότι δεν θα έχουν ειδοποιηθεί και εδώ; Μπορεί, μάλιστα, ο δίαυλός σου να παρακολουθείτε, Ελοντί. Κακώς τον χρησιμοποιείς. Έπρεπε να το είχα σκεφτεί πιο πριν – έπρεπε να σε είχα προειδοποιήσει. Περίμενε. Έρχομαι εκεί.*»

Η Ελοντί τον περίμενε ενώ έβαζε τα μποτάκια της για να είναι έτοιμη να φύγει. Όταν η πόρτα χτύπησε, πήγε και την άνοιξε. Ο Φοίνικας μπήκε (ντυμένος κι εκείνος και έτοιμος) και πλησίασε τον δίαυλο. Χρησιμοποιώντας ένα κατσαβίδι τον άνοιξε και κοίταξε μέσα, τα συστήματά του.

«Δε φαίνεται να υπάρχει κανένας κοριός,» παρατήρησε, και τον ξανάκλεισε. «Αυτό δεν σημαίνει κιόλας ότι η γραμμή δεν παρακολουθείται.»

«Πώς να την παρακολουθούν;»

«Από το κεντρικό σύστημα του ξενοδοχείου, ή με τη βοήθεια κάποιου Τεχνομαθή μάγου.»

«Για εμένα όλ' αυτά;»

«Για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*,» είπε ο Φοίνικας˙ και πρόσθεσε: «Θα έρθω μαζί σου, Ελοντί.»

«Εντάξει, έλα,» αποκρίθηκε εκείνη, παρότι ήλπιζε να μπορούσε να μείνει μόνη με τον Φίλιππο.

Ο Φοίνικας τράβηξε ένα ξιφίδιο από το πανωφόρι του κι έστρεψε τη λαβή προς το μέρος της. «Όχι άοπλη.»

Η Ελοντί το πήρε και, αφότου φόρεσε μια μαύρη καπαρντίνα, το έκρυψε μέσα της. «Πάμε.»

Βγήκαν από τον *Άνεμο των Βουνών* και βάδισαν μέσα στους δρόμους της Βέλνημ, όπου ενεργειακά φώτα διέλυαν το σκοτάδι του σούρουπου.

«Παράξενο,» μουρμούρισε ο Φοίνικας σε λίγο. «Ή ίσως όχι…»

«Τι πράγμα;»

«Δε νομίζω ότι κανένας μάς παρακολουθεί.»

Η Ελοντί γέλασε. «Κι αυτό είναι παράξενο, ε;»

«Θα *έπρεπε* να είναι,» είπε ο Φοίνικας. «Αλλά δεν είναι. Ξέρεις γιατί; Γιατί δεν περίμεναν ότι θα καταφέρεις να έρθεις εδώ σήμερα.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Σαμπόταραν το όχημά σου, Ελοντί· το ξέχασες;»

«Σωστά...»

«Κανονικά, έπρεπε να είμαστε ακόμα χαμένοι μες στους δασότοπους.»

«Και νομίζεις ότι άνθρωποι της Δυναστείας θα έρχονταν εκεί για να μας βρουν;»

«Ίσως. Πού να ξέρω;»

Η Ελοντί θυμόταν τούς δρόμους της Βέλνημ καλά, καθώς τους διέσχιζαν κατευθυνόμενοι προς την Ορεινή. Αισθανόταν, μάλιστα, μια κάποια νοσταλγία, γιατί πολλές φορές είχε βαδίσει εδώ μαζί με τον Φίλιππο'χοκ. Ειδικά μετά το τέλος του πολέμου, που οι κάτοικοι της Βέλνημ επισκεύαζαν ό,τι ζημιές είχαν προκληθεί από τις συγκρούσεις. Ευτυχώς, οι καταστροφές που είχαν συμβεί δεν ήταν τόσο μεγάλες όσο σε άλλες, σημαντικότερες πόλεις της Σεργήλης – αν και *είχαν* διεξαχθεί οδομαχίες ανάμεσα στους Παντοκρατορικούς και στους επαναστάτες. Στο τέλος, οι Παντοκρατορικοί δεν μπορούσαν να κρατήσουν την περιοχή γιατί δεν τους συνέφερε: έπρεπε να πάρουν τις δυνάμεις τους από εδώ ώστε να ενισχύσουν άλλες θέσεις που θεωρούσαν πιο καίριες. Επομένως, οι επαναστάτες της Βέλνημ είχαν νικήσει περισσότερο από την επιμονή και την αντοχή τους παρά επειδή είχαν κατατροπώσει τον εχθρό.

Η Ελοντί και ο Φοίνικας έκαναν πιο πολύ από μισή ώρα για να φτάσουν στο σπίτι του Φίλιππου, κι αυτό επειδή είχαν χάσει χρόνο στο ξενοδοχείο. Οι αποστάσεις στη Βέλνημ δεν ήταν και τόσο μεγάλες όσο σε άλλες πόλεις της Σεργήλης.

Ο μάγος τούς περίμενε στην αυλή της μονοκατοικίας του, και ήρθε να τους ανοίξει την καγκελόπορτα. Η Ελοντί χαμογέλασε αυθόρμητα που τον ξανάδε, και τον αγκάλιασε φιλώντας τον στα χείλη. Ύστερα, ο Φίλιππος'χοκ αντάλλαξε μια χειραψία με τον Φοίνικα τον οποίο ήξερε επίσης από παλιά αλλά όχι τόσο καλά όσο την Ελοντί· μερικές φορές μονάχα τον είχε συναναστραφεί όσο αντιμετώπιζαν τους Παντοκρα-

τορικούς, και ποτέ για πολύ. Το είχε πει στην Ελοντί όταν εκείνη ήταν εδώ.

«Ελάτε,» είπε τώρα ο Φίλιππος. «Ελάτε.» Και τους οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού του, που δεν είχε αλλάξει από τότε που το θυμόταν η Ελοντί. Οι ίδιοι πίνακες, το ίδιο φιλικό σαλονάκι, το ίδιο ζεστό τζάκι αναμμένο στη γωνία, ο ίδιος μεγάλος γκρίζος γάτος που ονομαζόταν Άγριος και, μόλις την είδε ξανά, τέντωσε την ουρά του σαν κεραία νιαουρίζοντας προς το μέρος της. *Γιατί δεν έμεινα εδώ μετά τον πόλεμο;* αναρωτήθηκε ακούσια η Ελοντί. *Γιατί δεν έμεινα;* Ίσως η Βέλνημ να της έμοιαζε πολύ περιοριστική ύστερα από τόσα ταξίδια που είχε κάνει στη Σεργήλη ως τραγουδίστρια και, έπειτα, ως ραλίστρια…

«Καθίστε,» είπε ο Φίλιππος, και, καθώς οι δυο τους κάθιζαν στον μαλακό καναπέ, τους ρώτησε τι ήθελαν να τους προσφέρει. Τελικά συμφώνησαν κι οι τρεις να πιουν τσάι, και ο μάγος γέμισε κούπες και τις έδωσε στους επισκέπτες του. Ο Άγριος είχε ήδη έρθει να κουλουριαστεί γύρω από τα πόδια της Ελοντί.

«Νομίζω,» της είπε ο Φίλιππος, «ότι συμπαθεί περισσότερο εσένα παρά εμένα.» Ο ίδιος είχε μόλις καθίσει σε μια πολυθρόνα πλάι στο τζάκι – την πολυθρόνα όπου είχαν κάνει έρωτα με την Ελοντί παραπάνω από μια φορά.

Η Ελοντί χαμογέλασε και χάιδεψε τον μεγάλο γκρίζο γάτο στα πόδια της. Τον άκουσε να γουργουρίζει. «Πρέπει να σου μιλήσω για κάτι αρκετά σοβαρό,» είπε στον Φίλιππο.

«Το κατάλαβα ότι κάτι συνέβαινε,» αποκρίθηκε εκείνος, «από τη φωνή σου.» Ήπιε μια γουλιά από το τσάι του, παρατηρώντας την˙ τα γκρίζα, έξυπνα μάτια του την κολάκευαν όπως και τότε…

Η Ελοντί το έβγαλε τώρα αυτό από το μυαλό της. «Το όλο θέμα αφορά έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα,» είπε, «αν και όχι μόνο.»

Το ενδιαφέρον του Φίλιππου'χοκ φάνηκε αμέσως να κεντρίζεται. «Ακούω.»

Η Ελοντί τού διηγήθηκε όλα όσα τής είχαν συμβεί: τα παράξενα πράγματα που έβλεπε, και το γεγονός ότι τώρα είχε καταλήξει να έχει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* μαζί της. «Μπορείς να τον κάνεις να διατηρηθεί περισσότερο στη Σεργήλη; Μέχρι να βρω τη δίοδο για τη διάστασή του;» ρώτησε.

Ο Φίλιππος’χοκ ήταν σκεπτικός για λίγο, και η Ελοντί νόμιζε σχεδόν πως διαλογιζόταν, όπως τον είχε δει να κάνει πολλές φορές όσο ήταν μαζί του. Μετά, ο μάγος είπε: «Ο προφανής τρόπος είναι κάποιος να του δίνει συνεχώς ζωτική ενέργεια, αλλά υποθέτω πως θέλεις να το αποφύγεις αυτό.»

Η Ελοντί ένευσε. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος; Ο Λύκος’λι πώς τον είχε φυλακίσει μέσα στη μηχανή του οχήματος του Ζορδάμη;»

«Ο Λύκος’λι είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, κι εγώ δεν γνωρίζω τις τεχνικές τους. Εικάζω, όμως, πως ο δαίμονας βρισκόταν σε αδράνεια – ανυπαρξία, πιθανώς – όταν η μηχανή δεν λειτουργούσε, κι όταν λειτουργούσε τρεφόταν από την ενέργεια του οχήματος.»

Ο Φοίνικας ρώτησε: «Εννοείς, από την ενεργειακή φιάλη; Κανονικά;»

«Νομίζω πως είναι το πιθανότερο.» Ο Φίλιππος ήπιε ακόμα μια γουλιά τσάι.

Ο Φοίνικας κοίταξε την Ελοντί. «Θυμάσαι που ο Καλλέργης, παρακολουθώντας τον Ζορδάμη, ανακάλυψε ότι αγόραζε παραπάνω ενεργειακές φιάλες απ’ό,τι λογικά τού χρειάζονταν για τον αγώνα;»

Τα μάτια της Ελοντί γυάλισαν. «Σωστά,» αποκρίθηκε αμέσως. «Φυσικά! –Το ξέχασα να σ’το αναφέρω,» είπε στον Φίλιππο. «Δεν το θεώρησα σημαντικό. Αλλά, όντως, αυτό γινόταν: Ο Ζορδάμης αγόραζε περισσότερες ενεργειακές φιάλες απ’ό,τι λογικά τού χρειάζονταν για τον αγώνα.»

«Ορίστε, λοιπόν,» είπε ο μάγος: «ο δαίμονας τρεφόταν από την ενέργεια του οχήματος. Η απάντηση, επομένως, είναι να τον ταΐζουμε με ενέργεια.»

«Ο ίδιος, όμως, όταν του μίλησα, μου ζήτησε *ζωτική* ενέργεια, συγκεκριμένα,» τόνισε η Ελοντί.

«Επειδή, μάλλον, δεν μπορεί μόνος του να τραφεί από την ενέργεια των ενεργειακών φιαλών. Απαιτείται η μεσολάβηση κάποιου μηχανισμού.»

«Τι πρέπει να κάνουμε, λοιπόν;» είπε ο Φοίνικας. «Να τον βάλουμε μέσα στο δικό μας όχημα;»

Ο Φίλιππος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όπως είπα, ακόμα κι αν αυτό είναι εφικτό, εγώ δεν μπορώ να το κάνω. Νομίζω, όμως, πως

μπορώ, αρκετά εύκολα, να φτιάξω έναν ενεργειακό κλωβό για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Ελοντί.

«Δεν θα είναι τίποτα περισσότερο από ένα σημείο στο σπίτι μου, συνδεδεμένο με καλώδια και ενεργειακές φιάλες, έτσι ώστε να δημιουργείται ένα πλέγμα ενέργειας που θα συντηρεί το πνεύμα του δαίμονα στη Σεργήλη.»

«Και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα πρέπει να βρίσκεται συνεχώς μέσα σ'αυτή τη φυλακή;»

«Ναι. Μέχρι να βρεις τρόπο να τον στείλεις στη διάστασή του, τουλάχιστον… Αλλά… Ελοντί.» Την κοίταξε ερευνητικά. «Με παραξενεύουν πολύ αυτά που μου είπες. Για εσένα. Για τα πράγματα που βλέπεις.»

«Κι εμένα με παραξενεύουν,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Μπορείς να δώσεις κάποια εξήγηση;»

«Δυστυχώς όχι. Και αμφιβάλλω αν υπάρχει μάγος στη Σεργήλη που να μπορεί. Κάποιος ιερέας πιθανώς να μπορούσε να σου δώσει απαντήσεις. Κάποια ιέρεια της Αρτάλης… αν αυτές οι δυνάμεις προέρχονται από την Αρτάλη. Αλλά εσύ μου είπες ότι έχεις συναντήσει διάφορους θεούς, διαφόρων ειδών οντότητες…»

«Ακόμα και τον Κάρτωλακ, και τον Μεχρέτ.» Δεν του είχε αναφέρει τη συνάντησή της με τη μητέρα της. Είχε προτιμήσει αυτό να το κρατήσει για τον εαυτό της, για τώρα. Εξάλλου, δεν μπορεί να ήταν η μητέρα της· η μητέρα της ήταν νεκρή· οι Παντοκρατορικοί την είχαν σκοτώσει.

«Δε νομίζω ότι οι δυνάμεις σου σχετίζονται με έναν μόνο από τους θεούς μας, Ελοντί,» είπε ο Φίλιππος. «Οι ιερείς, ωστόσο, ίσως να ξέρουν κάτι…» Μόρφασε, φανερά αβέβαιος.

Η Ελοντί άλλαξε θέμα: «Να φέρουμε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* απόψε στο σπίτι σου;»

Ο Φίλιππος'χοκ ήταν σκεπτικός ξανά. «Ώς το πρωί πρέπει να έχω κατασκευάσει τον ενεργειακό κλωβό,» είπε. «Εξάλλου, απλώς χρειάζεται να βάλω τα σωστά εξαρτήματα στις σωστές θέσεις και να κάνω κάποιες ρυθμίσεις. Καλό, βέβαια, θα ήταν να είναι εδώ και ο δαίμονας

ώστε να μπορώ να δοκιμάσω ορισμένα πράγματα. Είπες ότι έχεις την ικανότητα να του μιλάς, έτσι;»

«Μόνο όταν τρέχω,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «όχι όπως καθόμαστε τώρα. Μόνο όταν τρέχω μέσα στο όχημά μου. Η ταχύτητα είναι που κάνει αυτά τα… οράματα να έρχονται – αν και δεν ξέρω αν θα έπρεπε να τα λέω ‘οράματα’· δεν είναι ακριβώς αυτό, είμαι βέβαιη.»

Ο Φοίνικας είπε: «Όπως και νάχει, καλύτερα να φέρουμε τον δαίμονα εδώ απόψε, όσο η Δυναστεία είναι ακόμα αποπροσανατολισμένη σχετικά με τη θέση μας.»

«Ποια Δυναστεία;» ρώτησε ο Φίλιππος’χοκ, γιατί δεν του είχαν αναφέρει τίποτα για τη Σιδηρά Δυναστεία.

«Θα σου εξηγήσουμε καθοδόν,» είπε η Ελοντί καθώς σηκωνόταν όρθια και ο Άγριος ξεμπλεκόταν από τα πόδια της. «Ο Φοίνικας έχει δίκιο: καλύτερα να μη χάνουμε χρόνο. Έχεις ακόμα εκείνο το μικρό τετράκυκλο, Φίλιππε;»

«Φυσικά.»

«Θα πρέπει να το χρησιμοποιήσουμε, γιατί το δικό μου όχημα είναι στο γκαράζ του ράλι.»

Το τετράκυκλο που ο Φίλιππος’χοκ είχε στο γκαράζ δίπλα στο σπίτι του ήταν ανοιχτό και μικρό. Χωρούσε τέσσερις ανθρώπους αλλά με το ζόρι· δεν μπορούσαν να κάθονται άνετα. Είχε, όμως, μεγάλους, ατρακτοειδείς τροχούς, καλούς για την ύπαιθρο.

Ευτυχώς, ο *Ρέσ’κρικ’κεκ,* καθότι άυλος, δεν πρόκειται να έπιανε χώρο.

Η Ελοντί και ο Φίλιππος κάθισαν στις μπροστινές θέσεις του οχήματος, και ο μάγος επέμεινε εκείνη να οδηγήσει. Η Ελοντί δεν έφερε αντίρρηση, και σκεφτόταν ότι μάλλον ο Φίλιππος ήθελε να τη δει να χρησιμοποιεί τις ικανότητες που του είχε διηγηθεί. Αλλά αμφέβαλλε ότι τούτο το όχημα μπορούσε να τρέξει τόσο γρήγορα ώστε να την οδηγήσει στην κατάσταση που γινόταν μια θέληση – ένα πνεύμα της Σεργήλης. Ήταν αξιοσημείωτα αργοκίνητο: ειδικά σε σύγκριση μ’ένα αγωνιστικό όχημα για ράλι.

Ο Φοίνικας καθόταν πίσω από την Ελοντί και τον Φίλιππο'χοκ, καθώς εκείνη έβγαζε το μικρό τετράκυκλο από το γκαράζ και το οδηγούσε προς τα άκρα της πόλης, που δεν βρίσκονταν και πολύ μακριά από το σπίτι του μάγου.

Είχε πια νυχτώσει και άναψε τους προβολείς για να βλέπει μπροστά της. Έστριψε νότια και συνέχισε προς τα εκεί, σταθερά, με σκοπό να φτάσει στο μέρος όπου είχε αφήσει τον δαίμονα.

Ο Φίλιππος τη ρώτησε: «Θα μπορέσεις να του μιλήσεις τώρα;»

«Μ'αυτό το όχημα;» είπε η Ελοντί. «Δε νομίζω, Φίλιππε. Είναι πολύ αργό.» Και πάτησε το πετάλι στο τέρμα, δίνοντας στο μικρό τετράκυκλο με τις μεγάλες ρόδες όση επιτάχυνση μπορούσε. Η μηχανή του γρύλιζε καθώς κινιόταν επάνω στο τραχύ τοπίο, αλλά η Ελοντί δεν αισθάνθηκε τίποτα το ασυνήθιστο. Δεν ένιωσε το σώμα της να χάνεται μέσα στο όχημα, δεν ένιωσε να μην ξέρει πού άρχιζε το ένα και πού τελείωνε το άλλο· κι αυτό ήταν το πρώτο στάδιο για τη συνέχεια.

«Ναι,» είπε μετά από λίγο στον Φίλιππο. «Αποκλείεται να κάνω τίποτα μ'αυτό το όχημα. Αλλά δε χρειάζεται, ούτως ή άλλως· ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* θα μας ακολουθήσει μόλις του γνέψω.»

Και συνέχισε να οδηγεί νότια, χωρίς να βιάζεται αλλά και χωρίς να πηγαίνει αργά. Αισθανόταν καλά που είχε τον Φίλιππο πλάι της καθώς οδηγούσε· της άρεσε που τα πόδια τους και οι ώμοι τους κουτουλούσαν από τις κινήσεις του οχήματος επάνω στην πετρώδη ύπαιθρο. Του έριχνε λοξές ματιές, κάπου-κάπου, υπομειδιώντας.

«Τι έκανες, λοιπόν, τον καιρό που δεν ήσουν εδώ;» τη ρώτησε, σε κάποια στιγμή.

«Το ένα και το άλλο… Κάποια πράγματα που έπρεπε να γίνουν,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Θα ξαναρχόμουν στη Βέλνημ, φυσικά.»

«Άκουσα ότι έκανες μια ειδική εμφάνιση ως τραγουδίστρια στη Θακέρκοβ.»

Η Ελοντί μειδίασε. «Με παρακολουθείς, ώστε;»

«Το έγραφαν οι εφημερίδες,» έκανε αθώα ο Φίλιππος, με τα γκρίζα μάτια του να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο. «Αληθεύει;»

«Φυσικά,» είπε η Ελοντί. «Αν και σπάνια τραγουδάω πλέον. Πήγα και σε δύο αγώνες δρόμου, επίσης, πριν από αυτόν εδώ. Ο ένας γινόταν κοντά στη Θακέρκοβ, ο άλλος κοντά σε κάτι πόλεις νότια της Νίρβεκ.

Αλλά δεν σου λέω ψέματα ότι σκόπευα να σε επισκεφτώ στη Βέλνημ. Απλά δεν είχα βρει την ευκαιρία ακόμα. Γιατί δεν έρχεσαι σε κάποια πιο κεντρική πόλη της Σεργήλης, Φίλιππε; Εδώ είναι ερημιά!»

Ο Φίλιππος γέλασε. «Δεν είναι και *τόσο* έρημο το μέρος, Ελοντί.»

«Ούτε κεντρικό, όμως, είναι.»

«Αυτή είναι η πατρίδα μου. Έχω συνηθίσει εδώ˙ μου αρέσει. Δεν έχω δουλειές αλλού.»

«Μπορείς να βρεις δουλειές οπουδήποτε, είμαι σίγουρη. Στη Μέλβερηθ, στη Θακέρκοβ, στην Άντχορκ. Με το τρένο μπορείς να πας και στις τρεις από εδώ.»

Ο Φίλιππος, όμως, κούνησε το κεφάλι του.

Η Ελοντί αναστέναξε. «Το πρόβλημά σου είναι ότι είσαι πολύ κλεισμένος, δεν το βλέπεις;»

«Εγώ νομίζω ότι εσύ έχεις μάθει να περιφέρεσαι συνεχώς.»

«Γιατί, ενώ συμφωνούμε σε τόσα άλλα, δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε σ’αυτό το θέμα που είναι αρκετά σημαντικό και για τους δυο μας;» ρώτησε η Ελοντί.

«Είναι, πράγματι, ένα μυστήριο,» είπε ο Φίλιππος και, γέρνοντας το κεφάλι, φίλησε την άκρια του στόματός της.

Η Ελοντί γέλασε, συνεχίζοντας να κρατά το τιμόνι σταθερό. «Μην ενοχλείς την οδηγό,» είπε, αν και ήθελε την ενόχληση.

Μετά από λίγο, ο Φίλιππος τη ρώτησε: «Τι είναι αυτή η Δυναστεία που αναφέρατε προτού φύγουμε;»

Η Ελοντί το είχε σχεδόν ξεχάσει. «Μια οργάνωση του υπόκοσμου,» είπε. «‘Σιδηρά Δυναστεία’ τη λένε. Την ξέρεις;»

«Όχι.»

Η Ελοντί και ο Φοίνικας τού εξήγησαν τι είχε συμβεί με τη Δυναστεία και τον Ζορδάμη, καθώς και ότι τώρα η Δυναστεία μάλλον είχε στόχο την Ελοντί εξαιτίας του *Ρέσ’κρικ’κεκ.* Πρέπει να ήθελε τον δαίμονα για τον εαυτό της. Ο Φίλιππος’χοκ τούς άκουγε στωικά, χωρίς να εκφέρει καμια άποψη.

Ύστερα από κανένα μισάωρο, έφτασαν εκεί όπου ο δαίμονας είχε βγει από τον *Γρύπα των Δρόμων*: ένα μέρος με αρκετή βλάστηση, νότια της Βέλνημ. Η Ελοντί σταμάτησε το όχημα χωρίς να σβήσει τους προβολείς.

Προτού προλάβει να φωνάξει το όνομα του *Ρέσ'κρικ'κεκ* τον είδε να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα δέντρα: μια φασματική μορφή μέσα στο φεγγαρόφωτο, τυλιγμένη σε πορφυροπράσινη ακτινοβολία, με κατασκότεινα μάτια και δύο ουρές που μαστίγωναν τον αέρα.

Ο Φίλιππος'χοκ άρχισε να υποτονθορύζει κάποιο ξόρκι ενώ βαστούσε το ραβδί του – που ήταν γεμάτο κρυστάλλους και μικροσκοπικά κυκλώματα και κάτοπτρα – όρθιο, με το πέρας ακουμπισμένο στο δάπεδο του οχήματος.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* γρύλισε, αλλά η Ελοντί τού έκανε νόημα να ηρεμήσει. «Ο Φίλιππος δεν είναι εχθρός σου,» είπε. «Είναι φίλος μας.» Και μετά στράφηκε στον μάγο. «Τι κάνεις;»

Εκείνος αποκρίθηκε, ύστερα από μια στιγμή αυτοσυγκέντρωσης: «Τίποτα ιδιαίτερο. Ήθελα να δω πώς τον αντιλαμβάνομαι με τις αισθήσεις μου μαγικά διευρυμένες. Είναι, πράγματι, πνεύμα, Ελοντί. Τον εντοπίζεις αμέσως με το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως. Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως μπορείς να τον καταστείλεις με Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως, ή να τον τρέψεις σε φυγή με Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.»

«Τα ονόματα αυτών των ξορκιών δεν μου ακούγονται όμορφα,» παρατήρησε η Ελοντί. «Καλύτερα να μην τα επιχειρήσεις επάνω του.»

«Δεν το σκόπευα.»

Η Ελοντί έκανε νόημα στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να έρθει, κι εκείνος πήγε και κάθισε στις πίσω θέσεις, εν μέρει επάνω στον Φοίνικα. Αν και το «επάνω» δεν ήταν η σωστή λέξη ακριβώς. Ο Φοίνικας έμοιαζε να βρίσκεται περισσότερο *μέσα* στον δαίμονα, τώρα.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε ο Φίλιππος.

«Με πρόλαβες προτού σ'το πω,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Νιώθω μια ζεστασιά. Σαν ένα θερμό ρεύμα αέρα να είναι γύρω μου. Τίποτα το δυσάρεστο.»

Η Ελοντί έκανε στροφή, αρχίζοντας να επιστρέφει στη Βέλνημ.

Ο Φοίνικας έγνεψε στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να μείνει κάτω, σκυμμένος, για να μην τον δει κανένας· και ο δαίμονας πρόθυμα υπάκουσε.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι του Φίλιππου, η Ελοντί είπε στον μάγο πως εκείνη κι ο Φοίνικας καλύτερα να πήγαιναν στο ξενοδοχείο, γιατί οι υπεύθυνοι του ράλι ίσως να τους ειδοποιούσαν σχετικά με την ενημέρωση για την επόμενη διαδρομή, που θα ήταν και η τελευταία. «Θα ξανάρθω, όμως, το πρωί,» υποσχέθηκε.

Ο Φίλιππος'χοκ ένευσε. «Μέχρι τότε θα έχω φτιάξει τον ενεργειακό κλωβό.»

Η Ελοντί έκανε νοήματα στον *Ρέσ'κρικ'κεκ* που ήλπιζε ότι θα του έδιναν να καταλάβει ότι ο Φίλιππος ήταν φίλος και έπρεπε να τον ακούει ό,τι κι αν του πει. Ο δαίμονας δεν έμοιαζε να εμπιστεύεται και τόσο τον μάγο, αλλά σίγουρα εμπιστευόταν την Ελοντί.

Ο γκρίζος γάτος του Φίλιππου, ο Άγριος, δεν φαινόταν να μπορεί να δει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* αλλά όταν σε κάποια στιγμή τον πλησίασε απομακρύνθηκε αμέσως, σαστισμένος. Τρομαγμένος, ίσως.

Η Ελοντί κοίταξε τον μάγο ερωτηματικά.

«Ο Άγριος μάλλον τον αντιλαμβάνεται μόνο ως παράξενη θερμότητα,» της είπε ο Φίλιππος'χοκ.

Ύστερα, η Ελοντί και ο Φοίνικας τον χαιρέτησαν και έφυγαν από το σπίτι του. Επέστρεψαν στον *Άνεμο των Βουνών* με τα πόδια μέσα στη νύχτα. Κι οι δυο ήταν κουρασμένοι, έτσι δεν είχαν πολλά να πουν· καληνυχτίστηκαν και πήγαν στα δωμάτιά τους.

Και, καθώς κοιμόταν, η Ελοντί ονειρεύτηκε ότι βρισκόταν ξανά μέσα στον ναό της μητέρας της, στη Μέλβερηθ. Αλλά τώρα δεν ήταν μικρή. Ήταν μεγάλη. Και το πρόσωπο της μητέρας της έμοιαζε με φωτεινή μάσκα. Εξηγούσε κάτι στην Ελοντί, όμως εκείνη μετά δεν θυμόταν τι…

Το κουδούνισμα του επικοινωνιακού διαύλου την ξύπνησε.

Η Ελοντί άπλωσε το χέρι της στο κομοδίνο και πάτησε το κουμπί για την αποδοχή της κλήσης. «Ναι;» είπε νυσταγμένα, σηκώνοντας το κεφάλι της από το μαξιλάρι. Αισθανόταν σαν να της είχαν κλέψει κάτι…

«*Καλημέρα, Ελοντί,*» είπε ο Φοίνικας. «*Είσαι εντάξει;*»

«Ναι· γιατί να μην είμαι;»

«*Απλώς είπα να σε καλέσω. Μόλις είσαι έτοιμη, να μιλήσουμε, έτσι;*»

Έτριψε τα μάτια της. «Ναι.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Τι τον έπιασε; απόρησε η Ελοντί καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι, κοιτάζοντας το ρολόι και βλέποντας ότι ήταν πολύ πρωί: οκτώ η ώρα. Ακόμα αισθανόταν κουρασμένη ύστερα από τη διαδρομή με τον *Γρύπα των Δρόμων* και τη νυχτερινή εξόρμηση στο σπίτι του Φίλιππου'χοκ.

Τι τον έπιασε; Αλλά μετά κατάλαβε τι είχε πιάσει τον Φοίνικα. Φοβόταν πάλι ότι μπορεί η Σιδηρά Δυναστεία να έκανε κάτι. Ώς τώρα θα είχαν μάθει ότι η Ελοντί δεν είχε σταματήσει στους δασότοπους, από το σαμποτάζ τους, και πιθανώς να είχαν ήδη καταστρώσει κάποιο άλλο σχέδιο εναντίον της.

Η Ελοντί αναστέναξε καθώς πήγαινε στο μπάνιο. *Μόνο αυτό μού λείπει τώρα – να έχω να κάνω με μια παράξενη, εξαπλωμένη οργάνωση του υπόκοσμου της Σεργήλης…*

Όταν ήταν έτοιμη και ντυμένη, βγήκε απ'το δωμάτιό της και πήγε στο δωμάτιο του Φοίνικα. Χτύπησε την κλειστή πόρτα με τις φάλαγγες τις γροθιάς της και περίμενε.

«Ποιος είναι;» άκουσε τη φωνή του από μέσα.

«Εγώ.»

Ο Φοίνικας τής άνοιξε κι εκείνη μπήκε. Ήταν κι αυτός ντυμένος αλλά ξυπόλυτος ακόμα· και δεν φορούσε το πανωφόρι του.

«Θα πάω στον Φίλιππο,» του είπε η Ελοντί. «Αλλά εσύ πρέπει να μείνεις εδώ. Μπορεί οι υπεύθυνοι του ράλι να θέλουν κάτι.»

«Τόσο πολύ θα λείψουμε;»

«Πού να ξέρω; Ίσως–»

«Ελοντί, αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι. Αν και δεν νομίζω να σου επιτεθούν αν πας από κεντρικούς δρόμους–»

«Βλέπεις; Δεν υπάρχει κίνδυνος, επομένως. Εξάλλου, εσύ δεν με έμαθες αυτοάμυνα;»

«Θα προτιμούσα να μη βγεις μόνη σου, όμως.»

«Επιπλέον,» συνέχισε η Ελοντί αποφεύγοντας το βλέμμα του, «δεν ξέρω αν το έχεις καταλάβει αλλά θα ήθελα να μείνω λίγο μόνη μου με τον Φίλιππο…»

Ο Φοίνικας μειδίασε. «Το είχα υποψιαστεί. Συμφωνείς να έρθω μαζί σου ώς το σπίτι του και μετά να φύγω;»

«Κι εσύ δεν θα κινδυνέψεις επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο μόνος σου μες στους δρόμους της Βέλνημ;» τον πείραξε η Ελοντί.

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε ο Φοίνικας, φορώντας το πανωφόρι του και κρύβοντας μέσα το πιστόλι του.

Βγήκαν από τον *Άνεμο των Βουνών* και βάδισαν στους δρόμους της Βέλνημ κοντά σ᾽άλλους πεζούς, ενώ οχήματα περνούσαν παραδίπλα καθώς και καβαλάρηδες επάνω σε άλογα. Ο καιρός ήταν μουντός, κι έμοιαζε ότι σε λίγο θα έβρεχε.

«Έπρεπε να είχαμε πάρει ομπρέλα,» σχολίασε η Ελοντί. Αλλά δεν σταμάτησαν σε περίπτερο για ν᾽αγοράσουν.

Προτού φτάσουν στην Ορεινή, ο Φοίνικας τής είπε: «Μας παρακολουθούν.»

«Σίγουρος;»

«Ναι.»

«Να προσπαθήσουμε να τους ξεφύγουμε;»

«Όχι,» είπε ο Φοίνικας. «Υποθέτω πως τους ενδιαφέρει να μάθουν αν πηγαίνουμε κάπου όπου είναι ο δαίμονας.»

«Εκεί δεν πηγαίνουμε;»

«Ναι, αλλά αποκλείεται να μπορούν να μπουν στο σπίτι του Φίλιππου. Ή, τουλάχιστον, δε νομίζω να κάνουν διάρρηξη αν δεν φανεί ότι υπάρχει καλός λόγος. Αν προσπαθήσουμε, όμως, να τους αποφύγουμε και δεν τα καταφέρουμε, τότε θα *έχουν* καλό λόγο: θα ξέρουν ότι κάτι θέλαμε να κρύψουμε. Ενώ τώρα μπορεί απλά να πηγαίνουμε να κάνουμε μια επίσκεψη.»

Η Ελοντί δεν διαφώνησε μαζί του. Εξάλλου, ο Φίλιππος ήταν γνωστός τους· θα μπορούσαν, όντως, να πηγαίνουν να κάνουν μια επίσκεψη.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, πάτησαν το κουδούνι που βρισκόταν πλάι στην πόρτα της μικρής αυλής, και ο μάγος σύντομα βγήκε για να τους προϋπαντήσει. Η Ελοντί αμέσως κατάλαβε πως ήταν άυπνος: το γαλανόδερμο πρόσωπό του ήταν κουρασμένο, και υπήρχαν μαύροι κύκλοι γύρω από τα μάτια του.

Τους οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού του, στο σαλονάκι, και είπε: «Το ετοίμασα, και φαίνεται να λειτουργεί. Αν και δυσκολεύτηκα λιγάκι να πείσω τον φίλο σου» – απευθυνόταν στην Ελοντί – «να μπει στον ενεργειακό κλωβό. Είχαμε, οφείλω να ομολογήσω, μια κάποια… διαφωνία.»

«Τι διαφωνία;» ρώτησε η Ελοντί, φοβούμενη ότι η διαφωνία ήταν ουσιαστικά σύγκρουση.

«Χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως, γιατί συνεχώς απομακρυνόταν από εμένα όταν του έδειχνα τον ενεργειακό κλωβό–»

«Τον τραυμάτισες;»

Ο Φίλιππος κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορεί να τραυματιστεί, Ελοντί. Πνεύμα είναι. Τον έριξα απλώς σε αδράνεια, μπορείς να πεις, και μετά χρειάστηκε να ψάξω για ένα σπάνιο ξόρκι για να κάνω τη δουλειά μου. Ευτυχώς στη Μαγική Σχολή της Βέλνημ υπάρχει καταγεγραμμένο, έτσι πήγα εκεί και το βρήκα. Δεν είναι δύσκολο ως διαδικασία, οπότε κατόρθωσα να το χρησιμοποιήσω σύμφωνα με τις οδηγίες· γιατί μόνο για εκπαίδευση, παλιά, το είχα χρησιμοποιήσει και δεν το θυμόμουν. Ονομάζεται Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως, και το ήθελα για να σπρώξω τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* μέσα στον ενεργειακό κλωβό. Δεν μπορούσα να τον μετακινήσω με τα χέρια μου, καθότι άυλος. Και το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως δεν θα έπιανε όσο ήταν κοιμισμένος από το Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως, γιατί βασίζεται στο ότι τρομάζει τις πνευματικές οντότητες. Αν το είχα κάνει, απλά θα τον ξυπνούσα και η σύγκρουσή μας θα άρχιζε ξανά–»

«Τι έγινε, τελικά;» ρώτησε ο Φοίνικας, φανερά κουρασμένος από αυτές τις εξειδικευμένες αναλύσεις, και μπερδεμένος επίσης.

«Τον ώθησα, μέσω του Ξορκιού Πνευματικής Απωθήσεως, μέσα στον ενεργειακό κλωβό. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τότε ξύπνησε αμέσως – μάλλον νιώθοντας την ενέργεια γύρω του – και προς στιγμή νόμιζα ότι θα πανικοβαλλόταν και θα έφευγε–»

«Μπορεί, δηλαδή, να βγει από αυτό το κλουβί;»

«Φυσικά και μπορεί. Δεν το έφτιαξα για να τον φυλακίσω αλλά για να τον βοηθήσω. Ευτυχώς, το κατάλαβε κι εκείνος αυτό, έτσι δεν έφυγε τελικά. Έμεινε μέσα στη συσκευή, η οποία τώρα τον τροφοδοτεί με ενέργεια.»

«Πού είναι;» ρώτησε η Ελοντί.

«Ελάτε μαζί μου.»

Ο Φίλιππος'χοκ τούς οδήγησε στο υπόγειο του σπιτιού του, που φωτιζόταν από δύο μεγάλες ενεργειακές λάμπες στο ταβάνι. Σε μια γωνία

ήταν στημένη μια συσκευή που αποτελείτο από ένα στρογγυλό μεταλλικό πάτωμα και τέσσερις στήλες που λύγιζαν προς το κέντρο του στρογγυλού πατώματος σαν να προορίζονταν για τη στήριξη κάποιας πάνινης οροφής από πάνω του. Το μεταλλικό πάτωμα ήταν γεμάτο καλώδια και κυκλώματα, ενώ στις άκριες των στηλών υπήρχαν κρύσταλλοι. Ενέργεια τρεμόπαιζε ανάμεσα στις στήλες, δημιουργώντας μια σφαίρα, μέσα στην οποία βρισκόταν ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* καθισμένος, με τα έξι πόδια του διπλωμένα και τις δύο ουρές του να κάνουν πέρα-δώθε, βαριεστημένα ίσως. Μερικές ενεργειακές φιάλες ήταν παραδίπλα, συνδεδεμένες με το μηχανικό κατασκεύασμα μέσω καλωδίων.

«Ο ενεργειακός κλωβός,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, ενώ ο δαίμονας σηκωνόταν στα πόδια του.

Η Ελοντί πλησίασε τη σφαίρα ενέργειας χαμογελώντας. «Σου είπα: ο Φίλιππος είναι φίλος μας. Έπρεπε να τον είχες εμπιστευτεί.»

Ο δαίμονας γρύλισε και άρθρωσε κάτι στην τραχιά του γλώσσα, την οποία κανένας δεν καταλάβαινε.

«Θα έρθω να σε βοηθήσω, όπως σου υποσχέθηκα,» του είπε η Ελοντί, χειρονομώντας συγχρόνως, κάνοντας νοήματα, «αλλά αργότερα. Τώρα πρέπει να μείνεις εδώ για λίγο. Εδώ. Εντάξει;» Και συνέχισε να χειρονομεί, δείχνοντας κάτω.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* πρέπει να την κατάλαβε γιατί της φάνηκε πως κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, και δεν διαμαρτυρόταν πλέον.

Η Ελοντί στράφηκε στους φίλους της. «Δε νομίζω ότι θα έχεις άλλα προβλήματα μαζί του όσο θα λείπω,» είπε στον Φίλιππο.

Εκείνος ένευσε. «Ούτε κι εγώ το νομίζω. Έχει καταλάβει ότι εκεί μέσα μπορεί να μείνει ζωντανός.»

«Λοιπόν,» είπε ο Φοίνικας. «Εγώ σας αφήνω τώρα. Εσύ θα μείνεις, Ελοντί, έτσι;»

«Ναι.»

Ο Φοίνικας χαιρέτισε τον Φίλιππο μ'ένα νεύμα και είπε: «Αν μπορείς, αργότερα, συνόδεψέ την ώς το ξενοδοχείο. Μας παρακολουθούσαν καθώς ερχόμασταν εδώ.»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε. «Ποιοι;»

«Θα σου πει η Ελοντί.» Ο Φοίνικας στράφηκε, ανεβαίνοντας τη σκάλα του υπογείου, και σε λίγο τα βήματά του ακούστηκαν από το ισόγειο.

«Ποιοι σας παρακολουθούσαν;» ρώτησε ο Φίλιππος την Ελοντί.

«Η Σιδηρά Δυναστεία, υποθέτουμε. Αλλά ο Φοίνικας λέει πως δεν θα προσπαθήσουν να μπουν στο σπίτι σου χωρίς καλό λόγο – δηλαδή, αν φανεί ότι ήρθαμε εδώ για μια επίσκεψη μόνο.»

«Θα πρέπει να πάρω τα μέτρα μου, όμως.»

Η Ελοντί ύψωσε ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Πράγματα που τα καταλαβαίνουν μόνο οι μάγοι,» είπε εκείνος.

Η Ελοντί μειδίασε και τον φίλησε, αγκαλιάζοντάς τον. «Μου έλειψες, το ξέρεις; Έπρεπε να είχες έρθει μαζί μου.»

«Έπρεπε να είχες μείνει εδώ.»

«Πάμε επάνω;»

Ανέβηκαν, αφήνοντας τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* στο υπόγειο.

Έξω από το σπίτι είδαν ότι είχε αρχίσει να βρέχει. Νερό χτυπούσε τα τζάμια των παραθύρων.

«Θα φτιάξω τσάι,» προθυμοποιήθηκε ο Φίλιππος.

«Να καθίσεις κάτω,» του είπε η Ελοντί. «Είσαι έτοιμος να πέσεις. Θα φτιάξω εγώ τσάι, αν όλα στην κουζίνα είναι όπως τα θυμάμαι.»

«Δεν έχω αλλάξει τίποτα.»

Όταν η Ελοντί επέστρεψε στο σαλόνι μαζί με δύο κούπες αχνιστό μυρωδικό τσάι, είδε τον Φίλιππο να κοιτάζει έξω από ένα παράθυρο.

«Τι είναι;»

«Βλέπω μήπως κανένας μάς παρακολουθεί.»

«Και;» Η Ελοντί κάθισε στον καναπέ, αφήνοντας τις κούπες στο τραπεζάκι μπροστά της.

«Κανένας, τουλάχιστον, δεν είναι σε σημείο που μπορώ να τον δω.» Ο Φίλιππος ήρθε και κάθισε κοντά της. Έπιασε τη μια κούπα και, φυσώντας το τσάι, ήπιε μια μικρή γουλιά. «Καλύτερο απ'το δικό μου, σίγουρα.»

«Ακόμα ψεύτης,» τον κατηγόρησε η Ελοντί, γελώντας.

«Πώς σκοπεύεις να βρεις τη δίοδο για τη διάσταση του *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» τη ρώτησε ο Φίλιππος. «Ο ενεργειακός κλωβός καταναλώνει πολλή ενέργεια.»

«Θα πληρώσω για την ενέργεια εγώ–»

«Δεν το είπα γι’αυτό.»

«Το ξέρω, αλλά εγώ θα πληρώσω.»

«Θα μπορούσες απλά να αφήσεις το πνεύμα του να διαλυθεί…» είπε ο Φίλιππος.

Η Ελοντί τον ατένισε συλλογισμένα. «Του υποσχέθηκα να τον βοηθήσω, και… Δεν ξέρω αλλά δεν μπορώ να τον αφήσω να καταστραφεί έτσι. Εγώ τον τίναξα έξω από το όχημα του Ζορδάμη… και…» Κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι είναι σωστό. Δεν είναι σαν εμάς, αλλά είναι… αυτό που είναι. Σκέφτεται. Υπάρχει.»

«Ουσιαστικά, νεκρός είναι,» της είπε ο Φίλιππος. «Από υλικής άποψης, τουλάχιστον. Απλώς στη διάστασή του το πνεύμα του θα μπορέσει να βρει ανάπαυση· δεν θα καταστραφεί. Αυτό δεν σου είπε κι ο ίδιος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «αυτό είπε.»

«Πώς σκέφτεσαι να εντοπίσεις τη διαστασιακή δίοδο;» τη ρώτησε πάλι ο Φίλιππος.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει, για εμένα.» Η Ελοντί ήπιε μια μικρή, δοκιμαστική γουλιά από το τσάι της. Σίγουρα δεν ήταν τόσο καλό όσο έλεγε ο Φίλιππος.

Ο μάγος έμεινε σιωπηλός, μάλλον καταλαβαίνοντας τι εννοούσε.

«Μετά το ράλι, όμως,» πρόσθεσε η Ελοντί. «Το οποίο δεν αργεί να τελειώσει. Ύστερα από εδώ πάμε στη Νέσριβεκ, απ’όπου ξεκινήσαμε.»

«Σε ποια θέση βρίσκεσαι, αλήθεια;»

«Σε τρία σημεία ελέγχου ήρθα πρώτη. Στα άλλα όχι.»

«*Σοβαρά* μιλάς; Δεν ήρθες πρώτη σε *όλα* τα σημεία ελέγχου; Απαράδεχτο!» Αστειευόταν, φυσικά.

Και η Ελοντί γέλασε.

«Ίσως να νικήσεις στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Φίλιππος πίνοντας τσάι.

«Δεν ξέρω. Έχω πολλούς καλούς αντιπάλους. Αν και αρκετοί βγήκαν από τον αγώνα ώς τώρα, όπως σου είπα.»

«Στην έρημο;»

«Και στη Σίγμα-Οκτώ.»

Το μεσημέρι, όταν η Ελοντί επέστρεψε στο ξενοδοχείο, ο Φοίνικας τής είπε ότι οι υπεύθυνοι είχαν δηλώσει πως θα τους ενημέρωναν το απόγευμα για την τελευταία διαδρομή.

«Έφαγες με τον Φίλιππο;»

«Ναι.»

«Τότε θα φάω μόνος.»

«Μη λες ανοησίες. Περίμενε, όμως, μια στιγμή προτού κατεβούμε στο εστιατόριο.» Βρίσκονταν στο δωμάτιό του.

«Γιατί;»

«Θέλω να μάθω αν όλα είναι εντάξει στο σπίτι του Φίλιππου. Μην ξεχνάς ότι έμεινε για λίγο άδειο, καθώς εκείνος ερχόταν μαζί μου εδώ.»

«Με το όχημά του δεν ήρθατε;»

«Ναι.»

«Επομένως, για πόσο έμεινε άδειο το σπίτι; Δε νομίζω να μπήκαν, Ελοντί.»

Εκείνη, ωστόσο, ήθελε να μάθει. Οπότε περίμενε κανένα πεντάλεπτο, για να βεβαιωθεί ότι ο μάγος θα είχε επιστρέψει σπίτι του, και μετά τον κάλεσε μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του δωματίου του Φοίνικα.

Η φωνή του ακούστηκε από το μεγάφωνο: «*Μάλιστα;*»

«Εγώ είμαι. Τι γίνεται; Του άρεσε, τελικά, του γάτου σου το μπισκότο που του έφερα;»

«*Ακόμα γλείφει τα μούσια του.*» Ήταν το συνθηματικό που είχαν συμφωνήσει, επειδή η Ελοντί είχε πει στον Φίλιππο ότι η Σιδηρά Δυναστεία ίσως να παρακολουθούσε τις τηλεπικοινωνίες. Δεν ήταν παράξενος αυτός ο τρόπος επικοινωνίας για όσους κάποτε ήταν με την Επανάσταση.

Η Ελοντί γέλασε. «Φιλάκια,» είπε, και του έστειλε ένα φιλί μέσω του διαύλου. «Θα σε ξαναδώ σύντομα. Και για περισσότερο.»

«*Θα περιμένω.*»

Η Ελοντί πάτησε το κουμπί που έκλεινε τον δίαυλο, και στράφηκε στον Φοίνικα. «Πεινάς ακόμα;»

ΙΕΡΟΜΥΣΤΗΣ

46

Δύο ώρες πριν από το μεσημέρι της επόμενης ημέρας, η τελευταία διαδρομή του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης ξεκίνησε.

Οι ραλίστες συγκεντρώθηκαν στην αφετηρία, στα βορειοανατολικά της Βέλνημ, πέρα από τις σιδηροδρομικές γραμμές. Το πλήθος των θεατών και των δημοσιογράφων ήταν μεγάλο, αλλά η Ελοντί ήταν βέβαιη πως στη Νέσριβεκ, στο τέρμα του αγώνα, θα ήταν ακόμα μεγαλύτερο. Φωνές αντηχούσαν και πανό κυμάτιζαν στον άνεμο που φυσούσε από τα βουνά Ρίναλγκην.

Η ξανθιά γυναίκα που κρατούσε τη σημαία εκκίνησης υψωμένη στεκόταν επάνω σε μια εξέδρα.

Και τώρα κατέβασε τη σημαία απότομα.

Τα αγωνιστικά οχήματα ξεκίνησαν με μεγάλο θόρυβο μηχανών και τροχών. Κατευθυνόμενα βορειοανατολικά, προς ένα από τα περάσματα των Ρίναλγκην που κατά κανόνα δεν χρησιμοποιείτο παρά μόνο από απεγνωσμένους ταξιδιώτες αυτή την εποχή του χρόνου. Δεν ήταν χειμώνας ακόμα, αλλά εκεί πάνω μπορεί ήδη να είχε χιονίσει. Οι υπεύθυνοι του ράλι, που είχαν μιλήσει στους ραλίστες χτες το απόγευμα, τους είχαν κρύψει εσκεμμένα αν είχε χιονίσει ή όχι. *Δείτε το σαν μια από τις εκπλήξεις της διαδρομής,* τους είχαν πει. *Στημένα εμπόδια, άλλωστε, δεν θα υπάρχουν.*

Η Ελοντί οδηγούσε τον *Γρύπα των Δρόμων* σταθερά καθώς απομακρυνόταν από τη Βέλνημ, τρέχοντας επάνω στην ύπαιθρο, στους πρόποδες των Ρίναλγκην, όπου το έδαφος ήταν άγριο και έπρεπε κανείς να προσέχει τα σκαμπανεβάσματα αλλά και τη βλάστηση. Αισθανόταν τα άκρα του σώματός της ήδη να έχουν αρχίσει να χάνονται μες στο όχημά της˙ τα όρια του διαχωρισμού θόλωναν. Η Ελοντί ακολουθούσε τον ποταμό στο μυαλό της, ρέοντας ομαλά μέσα στο τοπίο.

Απέφυγε μια προσπέραση από τον Αρτέμιο Νιλμάνη και πλησίασε τον Έκτορα Νικένρωφ, προσπερνώντας τον ύστερα από λίγο, ενώ τώρα είχε χάσει τελείως το σώμα της μέσα στο όχημά της· δεν ήξερε πού το ένα τελείωνε και πού το άλλο άρχιζε. Μπήκε σ'ένα μέρος γεμάτο δέντρα και συνέχισε να οδηγεί ανάμεσά τους, ζικ-ζακ, κυλώντας όπως το νερό ενός ποταμού… όπως το νερό ενός ποταμού… Προσπέρασε τον Καθάριο Μονοβάτη εύκολα εκεί μέσα, και μετά, τη Τζίνα Μιλχέρνεφ. Βγαίνοντας, όμως, τους είδε να την καταδιώκουν, ενώ πρόσεξε ότι άλλοι ραλίστες πρέπει να είχαν αποφασίσει να κάνουν τον γύρο της κατάφυτης περιοχής.

Η Ελοντί είχε τώρα την Αίσθηση, καθώς τους ανταγωνιζόταν μέσα στους πρόποδες, επάνω σε πλαγιές και πλάι σε μικρούς κρημνούς, ενώ τσάκιζαν χαμηλή βλάστηση κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς τους και έτρεπαν σε φυγή διάφορα ζώα που έβλεπαν τα μηχανικά θηρία και πανικοβάλλονταν.

Ένας από τους ραλίστες χτύπησε, κατά λάθος, ένα ελάφι κι έμεινε πίσω προς το παρόν, άθελά του.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε η Ελοντί, γιατί δεν είχε προσέξει.

«Ο Φοίβος Καλοπόταμος,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Και μας είπαν να προσέχουμε τα ζώα εδώ πέρα…»

Η Ελοντί είδε αντίκρυ της, μετά από λίγο, ένα μεγάλο δέντρο πεσμένο, αλλά, έχοντας την Αίσθηση, δεν ανησύχησε· οδήγησε τον *Γρύπα* καταπάνω του, το καβάλησε, και το πέρασε χωρίς μεγάλη δυσκολία. Πίσω της μπορούσε, από τον καθρέφτη, να δει άλλους ραλίστες να την καταδιώκουν προτιμώντας να κάνουν τον γύρο του πεσμένου δέντρου. Ενώ ο Καθάριος Μονοβάτης είχε πάλι – κάπως – καταφέρει να βρεθεί μπροστά της. Ήταν καλός, δίχως αμφιβολία.

Μετά από καμια ώρα ανταγωνισμού στους πρόποδες των βουνών, η Ελοντί έφτασε στο ορεινό πέρασμα, στα ίδια τα Ρίναλγκην. Και είχε ήδη δει σημάδια χιονιών. Δεν ανησυχούσε γι'αυτό, βέβαια· οι τροχοί του *Γρύπα* (όπως και των άλλων αγωνιστικών οχημάτων) ήταν καλυμμένοι με χαρμάνδια ρητίνη και είχαν αντιολισθητικές αλυσίδες δεμένες γύρω τους. Το χιόνι θα αποτελούσε εμπόδιο, σίγουρα, αλλά όχι μεγάλο κίνδυνο για όσους οδηγούσαν με προσοχή.

Και το ορεινό πέρασμα, όπως είδε η Ελοντί, ήταν χιονισμένο. Τα περισσότερα κανονικά οχήματα θα το απέφευγαν, αναμφίβολα, εκτός αν έπρεπε οπωσδήποτε να το διασχίσουν. Αντίκρυ της ατένισε τον Καθάριο Μονοβάτη να μπαίνει στο πέρασμα πρώτος, και τον ακολούθησε, κυλώντας σαν νερό επάνω στο χιόνι, σαν νερό που δεν κινδύνευε να παγώσει.

«Ευτυχώς, τουλάχιστον, δεν χιονίζει τώρα,» σχολίασε ο Φοίνικας.

Τα τοιχώματά του περάσματος δεξιά κι αριστερά τους ήταν ψηλά κι έμοιαζαν επικίνδυνα. Αειθαλή δέντρα φύτρωναν επάνω στις πλαγιές και χιόνι φαινόταν πιασμένο σε σημεία που το καθιστούσαν επίφοβο να πέσει. Τα βράχια, επίσης, δεν έδειχναν να είναι σε πιο ασφαλείς θέσεις. Και με το βουητό των μηχανών των αγωνιστικών οχημάτων ολάκερο το τοπίο τρανταζόταν. Πουλιά των βουνών που είχαν μάθει να ζουν μέσα στην ορεινή ησυχία φτεροκοπούσαν γύρω από τις φωλιές τους˙ ζώα έβγαζαν τα κεφάλια τους από τρύπες, με επιφύλαξη, για να δουν τι συνέβαινε˙ δύο γρύπες πέταξαν στον ουρανό, κρώζοντας δυνατά.

Οι τροχοί του *Γρύπα των Δρόμων* τίναζαν χιόνι ολόγυρά του, σηκώνοντας ολόκληρο άσπρο σύννεφο που οι υαλοκαθαριστήρες του παραμέριζαν γρήγορα από το μπροστινό τζάμι, σπαθίζοντάς το σαν μαχαίρια. Η ταχύτητα της Ελοντί ήταν υποχρεωτικά μειωμένη, αλλά εκείνη εξακολουθούσε να νιώθει το σώμα της ως προέκταση του οχήματός της, και βρισκόταν στα όρια της Αίσθησης˙ αισθανόταν όπως όταν βρίσκεται κανείς στα όρια ενός κύκλου φωτός, χωρίς ακόμα να έχει καταφέρει να τα περάσει.

Ο ανταγωνισμός συνεχίστηκε άγριος και εδώ. Η Ελοντί απέφυγε τις προσπεράσεις κάποιων ραλιστών, ενώ κάποιοι άλλοι την πέρασαν, και εκείνη πέρασε άλλους ραλίστες. Μέσα στη λευκή θολούρα που σήκωναν όλοι τους ήταν δύσκολο να καταλάβει ποιος ήταν ποιος˙ αλλά δεν την ενδιέφερε. Ο σκοπός της – όπως και των υπόλοιπων – ήταν να τους περάσει όλους και να φτάσει πρώτη στο τέρμα του αγώνα. Αν και, βέβαια, ήταν ακόμα νωρίς για να το σκέφτεται αυτό. Τη χώριζαν πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα από τη Νέσριβεκ. Ουσιαστικά εκείνο που προσπαθούσε ήταν να κερδίσει έδαφος σε σχέση με τους υπόλοιπους.

Μια χιονοστιβάδα έπεσε ξαφνικά από την ανατολική μεριά του περάσματος, ερχόμενη ορμητικά προς την Ελοντί. Εκείνη, όμως, την είχε ήδη διαισθανθεί προτού ο Φοίνικας την προειδοποιήσει. Η ψυχή της, μ'ένα πιεστικό άλμα, βούτηξε μέσα στον κύκλο του φωτός, και η Ελοντί ένιωσε ξανά την Αίσθηση να την πλημμυρίζει. Πίεσε το πετάλι στο τέρμα κάτω από το πόδι της κι έστριψε το τιμόνι, ακολουθώντας τον ποταμό μέσα στο μυαλό της. Κομμάτια χιονιού έπεσαν πάνω στον *Γρύπα των Δρόμων,* τραντάζοντάς τον αλλά μη σταματώντας τον, καθώς είχε βρεθεί στα άκρα της χιονοστιβάδας. Σπρώχτηκε, ωστόσο, και χτύπησε πάνω σ'έναν βράχο στο δυτικό τοίχωμα του περάσματος, και η Ελοντί άκουσε έναν απ'τους τροχούς του να τρίβεται και να τρίζει δαιμονισμένα. Έστριψε ξανά και ελευθέρωσε το όχημά της, τρέχοντας προς τα βόρεια. Εξακολουθούσε, όμως, να μπορεί ν'ακούσει τον τροχό να κάνει έναν περίεργο ήχο, και επίσης *ένιωθε* ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα κάπου στα αριστερά της ύπαρξής της, σαν ένα χαλαρωμένο δόντι. Και δυστυχώς αυτό δεν νόμιζε ότι μπορούσε να το επιδιορθώσει, όπως είχε κάνει με το σαμποταρισμένο καλώδιο. *Θα πρέπει να είμαι προσεχτική,* σκέφτηκε. *Κι ας ελπίσουμε ότι ο τροχός δεν θα φύγει, μέχρι που τουλάχιστον να έχουμε βγει από το πέρασμα.*

«Κανένας δεν έρχεται πια πίσω μας,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

«Σε εκπλήσσει;» είπε η Ελοντί, ενώ συγχρόνως αναρωτιόταν γιατί η Σιδηρά Δυναστεία δεν είχε επιχειρήσει αυτή τη φορά κάποιο σαμποτάζ εναντίον της. Ποιος ο λόγος του προηγούμενου σαμποτάζ, άραγε; Το είχαν κάνει μονάχα για εκδίκηση, επειδή τους είχε αγνοήσει; Ή σκόπευαν να τη συναντήσουν μέσα στους δασότοπους για να την εκβιάσουν κάπως ώστε να τους μιλήσει για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*;

Και σε τι συμπέρασμα είχαν φτάσει όταν έμαθαν πως το όχημά της, τελικά, δεν είχε σταματήσει εξαιτίας της δολιοφθοράς τους; Νόμιζαν πως η Ελοντί και ο Φοίνικας είχαν επιδιορθώσει τη βλάβη χρησιμοποιώντας εργαλεία;

Και μήπως τώρα έχουν ετοιμάσει κάτι άλλο για εμάς; Κάτι προτού φτάσουμε στη Νέσριβεκ, ίσως; Η Ελοντί ήξερε ότι θα έπρεπε να έχει τα μάτια της ανοιχτά. Και ο Φοίνικας το είχε σκεφτεί επίσης, φυσικά· την είχε προειδοποιήσει, προτού ξεκινήσουν, ότι η Δυναστεία μπορεί πάλι να επιχειρούσε κάποιο κόλπο. «Ελπίζω οι εξωπραγματικές δυνάμεις

σου να αποδειχτούν το ίδιο αποτελεσματικές όσο την προηγούμενη φορά,» της είχε πει. «Αλλά μη βασίζεσαι μόνο σ' αυτές.»

Το ορεινό πέρασμα συνεχιζόταν κατάλευκο μπροστά της, ενώ τα αγωνιστικά οχήματα φαίνονταν σαν σφαίρες από βαμβάκι έτσι όπως σήκωναν το χιόνι ολόγυρά τους. Μετά από κανένα δεκάλεπτο, ο Φοίνικας είπε: «Τώρα κάποιος έρχεται πίσω μας. Μάλλον η χιονοστιβάδα δεν τους σταμάτησε όλους.»

«Ή,» είπε η Ελοντί, «αν τους σταμάτησε, τους σταμάτησε μόνο για λίγο.» Τα οχήματά τους ήταν ειδικά για να διασχίζουν δύσκολα εδάφη, και με μεγάλη ταχύτητα. Είχαν όλα δυνατές μηχανές και ανθεκτικούς, ατρακτοειδείς τροχούς που δεν εμποδίζονταν εύκολα.

Ο αγώνας μέσα στο πέρασμα, ωστόσο, κράτησε περίπου δύο ώρες για την Ελοντί, γιατί το έδαφος εδώ ήταν πολύ αφιλόξενο ακόμα και για ένα όχημα σαν τον *Γρύπα των Δρόμων* παρότι η απόσταση δεν ήταν και τόσο μεγάλη – μόλις εκατό-πενήντα χιλιόμετρα. Όταν η Ελοντί βγήκε από το πέρασμα κι άρχισε να τρέχει επάνω σε μια πλαγιά στους βόρειους πρόποδες των Ρίναλγκην αισθάνθηκε απελευθερωμένη. Αισθάνθηκε σαν το ίδιο της το σώμα, που ήταν προέκταση του οχήματός της, να είχε ελευθερωθεί από κάτι που το περιόριζε. Τα χιόνια γύρω της ολοένα και λιγόστευαν καθώς πήγαινε σε ολοένα και πιο χαμηλά εδάφη, ώσπου σύντομα δεν υπήρχαν καθόλου χιόνια, μονάχα χώμα και χόρτα, κάτω από τους τροχούς της.

Ο Καθάριος Μονοβάτης ακόμα προηγείτο, παρατήρησε, καθώς και η Άλβα Σιριφάνδη. *Και νόμιζα ότι την είχα περάσει αυτή!* Αλλά, μέσα στο πέρασμα, ήταν όλα μια λευκή θολούρα˙ δύσκολα καταλάβαινες τι γινόταν, ποιος ακριβώς ήταν πίσω σου ή μπροστά σου.

Η Ελοντί κυνήγησε την Άλβα και δεν άργησε να βρεθεί πίσω της. Η Άλβα προσπάθησε να την απωθήσει, κάνοντας ζικ-ζακ για να παρεμβάλει εμπόδια ανάμεσα στο όχημά της και στον *Γρύπα των Δρόμων.* Αλλά η Ελοντί, ακολουθώντας τον ποταμό της, απέφευγε τη βλάστηση και τους βράχους χωρίς δυσκολία˙ και, καθώς έφταναν εκεί όπου τελείωναν οι πρόποδες των βουνών, βρέθηκε δίπλα στην Άλβα και σύντομα βγήκε μπροστά της, επιταχύνοντας.

«Πρέπει να κοιτάξουμε τον αριστερό μπροστινό τροχό,» είπε η Ελοντί στον Φοίνικα, οδηγώντας τώρα σε βατό, πεδινό έδαφος με άνεση,

νιώθοντας σχεδόν σαν να ονειρευόταν, ή σαν να είχε αφήσει πίσω της έναν περιπετειώδη εφιάλτη.

«Τον ακούω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Μάλλον χτυπήθηκε με τη χιονοστιβάδα.»

«Ναι.»

«Δε θα σταματήσεις κάπου εδώ;»

«Θα σταματήσω,» τον διαβεβαίωσε η Ελοντί· και μετά από κανένα μισάωρο, σταμάτησε μέσα σ'ένα σύδεντρο.

«Μεγάλη Αρτάλη…» αναστέναξε, «είμαι κουρασμένη.» Έβγαλε τα γάντια, το κράνος, και τα γυαλιά της και έτριψε τα μάτια και το πρόσωπό της.

«Δε μπορείς να βλέπεις για πολύ το χιόνι, ε;» είπε ο Φοίνικας, βγάζοντας κι εκείνος κράνος και γυαλιά.

«Ναι. Κουράζει, πάντα.» Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Ελοντί είχε τρέξει σε χιονισμένο τοπίο. Βλεφάρισε και, ανοίγοντας την πόρτα πλάι της, βγήκε από τον *Γρύπα*. Ο καιρός ήταν ψυχρός, παρατήρησε, παρότι όχι κρύος όπως επάνω στα βουνά, φυσικά. Τα Ρίναλγκην φαίνονταν τώρα ομιχλώδη προς τα νότια· πελώριοι, επιβλητικοί όγκοι.

«Θα ελέγξω τον τροχό,» είπε ο Φοίνικας, βγαίνοντας απ'την αντικρινή πόρτα, «και θα αφαιρέσω τις αλυσίδες. Εσύ πέσε να ξεκουραστείς.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Σε λίγο.» Ήθελε να βαδίσει για να ξεμουδιάσει.

Ο Φοίνικας δεν καθυστέρησε να πιάσει δουλειά με τους τροχούς.

Η Ελοντί ξύπνησε από τη δόνηση και το κουδούνισμα του ρολογιού στον καρπό της. Ανασηκώθηκε πάνω στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα* και είδε, από το παράθυρο, ότι ο Φοίνικας καθόταν σ'ένα βράχο παραδίπλα, καπνίζοντας.

Φόρεσε τα μποτάκια της και βγήκε. «Τι έγινε με τον τροχό;» τον ρώτησε.

«Είχε ξεχαρβαλωθεί από το χτύπημα,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Έσφιξα τις βίδες και τώρα πρέπει νάναι εντάξει. Δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο.»

Η Ελοντί τού έγνεψε να έρθει, και μπήκε στο όχημα, καθίζοντας στη θέση του οδηγού.

Ο Φοίνικας ήρθε, κάθισε δίπλα της, και άλλαξε ενεργειακή φιάλη. Η προηγούμενη δεν είχε ακόμα τελειώσει, αλλά καλύτερα που την άλλαζε τώρα, σκέφτηκε η Ελοντί, παρά ενώ έτρεχαν.

Ενεργοποίησε όλα τα συστήματα του οχήματός της και, πατώντας το πετάλι, το οδήγησε έξω από το σύδεντρο, αρχίζοντας να τρέχει προς τη Νέσριβεκ.

Τα μέρη ήταν, κυρίως, πεδινά εδώ με κάποιους λόφους κάπου-κάπου καθώς και μερικές δασωμένες περιοχές. Η Ελοντί δεν είχε το παραμικρό πρόβλημα στην οδήγηση, φτάνει να ήταν προσεχτική να μη χτυπήσει κανένα ζώο που τύχαινε να βρεθεί στο διάβα της ή κανέναν ανυποψίαστο γηγενή που δεν είχε ακούσει για το ράλι. Γιατί οι περιοχές δεν ήταν έρημες. Υπήρχαν χωριά εδώ, καθώς και κάποιες πόλεις, αν και όχι τόσο μεγάλες όσο η Βέλνημ, φυσικά.

Η Ελοντί σύντομα βρέθηκε πάλι σε ανταγωνισμό με τους άλλους ραλίστες, που κι αυτοί διέσχιζαν ετούτα τα πεδινά εδάφη χωρίς να δυσκολεύονται. Μετά από καμια ώρα, είδε πυκνά δάση στα δυτικά της, πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήταν πια πολύ μακριά από τους κάμπους που απλώνονταν γύρω από τη Νέσριβεκ την Όμορφη. Και καθώς οδηγούσε, συνεπαρμένη από την ταχύτητα, έχοντας ξεχάσει τελείως τον εαυτό της μέσα στο όχημά της, μετατράπηκε σε μια θέληση: σε ένα πνεύμα της Σεργήλης: και ήταν σαν να πετούσε πάνω από τις πεδιάδες στα άκρα των δασών, σαν να ήταν ο ίδιος ο άνεμος, η ίδια η φύση.

(ο χρόνος σταμάτησε)

Η Ελοντί βρίσκεται μέσα σ'ένα εκτυφλωτικό φως, οδηγώντας – αλλά έχει την αίσθηση πως δεν κινείται, ή πως η κίνησή της είναι αιώνια, ατέρμονη, χάνοντας την ίδια την έννοια της κίνησης, με αποτέλεσμα να γίνεται μια κίνηση σταθερή.

Πλάι της, η Ελοντί καταλαβαίνει ότι μια παρουσία κάθεται. Ακούει το σφύριγμα της. Ένα γυναικείο σφύριγμα. Την κοιτάζει με τις άκριες των ματιών και βλέπει πως είναι η μπαλαντέρ: η ίδια, δηλαδή, ο εαυτός της αλλά όχι ο εαυτό της: μαύρο/κόκκινο καρό δέρμα από τη δεξιά μεριά, χρυσό/κόκκινο καρό δέρμα από την αριστερή. Έχει τα ξυπόλυτα πόδια

της υψωμένα μπροστά της, ακουμπισμένα επάνω στην κονσόλα του ο-χήματος, σταυρωμένα στον αστράγαλο.

«Τι θέλεις;» τη ρωτά η Ελοντί.

«Δε χαίρεσαι που με βλέπεις;» γελά η μπαλαντέρ.

«Ελπίζω μόνο να μην έρχεσαι να με προειδοποιήσεις πάλι για κάποιον κίνδυνο.» Θυμάται τους ληστές πριν από την Άκρη.

«Δηλαδή, αν υπάρχει κίνδυνος παρακάτω να μη σ'το πω;»

«Ξέρεις τι εννοώ.» Δε μπορεί να μην ξέρει· της μοιάζει πολύ για να υ-πάρχουν παρεξηγήσεις αναμεταξύ τους.

Η μπαλαντέρ γελά σαν να άκουσε τις σκέψεις της Ελοντί. «Κάποια θέ-λει να σου μιλήσει.»

«Κάποια;»

«Κοίτα με καλά, Ελοντί. Κοίτα με ευθεία – δεν πρόκειται να χάσεις το δρόμο σου.» Η φωνή της μπαλαντέρ έχει ξαφνικά γίνει ασυνήθιστα προστακτική – σχεδόν λες και δεν είναι δική της.

Η Ελοντί, παραξενεμένη, γυρίζει και την κοιτάζει ευθέως. Και δεν είναι πια η μπαλαντέρ εκεί, δίπλα της – αλλά η μητέρα της! Η Ελοντί παραλύ-ει, νιώθοντας ένα χέρι να έχει αρπάξει δυνατά, αλύπητα, τον λαιμό της. Όχι ξανά! σκέφτεται απεγνωσμένα.

Η ιέρεια της Αρτάλης κοιτάζει μπροστά, έξω από το όχημα, το εκτυ-φλωτικό φως, και το πρόσωπό της μοιάζει με φωτεινή μάσκα. «Γιατί δεν έψαξες για εμένα, Ελοντί;»

Η Ελοντί καταφέρνει να μιλήσει: «Μαμά, έψαξα για σένα! Έμαθα... έ-μαθα ότι...»

«Μόλις έμαθες με εγκατέλειψες...»

«Τι να έκανα;» φωνάζει η Ελοντί. «Είσαι... είσαι νεκρή, μαμά! Δε μπο-ρώ να σε φέρω πίσω!» Αισθάνεται δάκρυα να κυλάνε στα μάτια της. «Δε μπορώ να σε φέρω πίσω...»

«Στο τέλος του δρόμου σε περιμένω, Ελοντί... Στο τέλος του δρόμου, έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά... Στο τέλος του δρόμου...»

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί ένιωθε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της, μέσα από το κράνος της, ενώ εκείνο το αόρατο χέρι ακόμα έσφιγγε αλύπητα, επώ-δυνα, τον λαιμό της.

Τι ανοησίες ήταν αυτές;

Η μητέρα της δεν ήταν ζωντανή!

Τι εννοεί, «στο τέλος του δρόμου»; Τι θέλει να πει; Είναι κυριολεκτικό; Εννοεί, στη Νέσριβεκ; Πού στη Νέσριβεκ;

Αδύνατον! Η μητέρα της είχε σκοτωθεί σ'εκείνη τη φωτιά, σ'εκείνη την έκρηξη στο πανδοχείο, σε μια πόλη κοντά στη Θακέρκοβ. Οι επαναστάτες τής το είχαν πει. Κανένας δεν είχε δει τις δύο ιέρειες που βρίσκονταν εκεί να φεύγουν ζωντανές. Είχαν σκοτωθεί: η Ιουλίττα και η Φερένια – η μητέρα της Ελοντί.

Εκτός... εκτός αν είχαν κρυφτεί... Αν είχαν διαφύγει και κρυφτεί ξανά...

Και τώρα... στη Νέσριβεκ;

Η Ελοντί το έβγαλε απ'το μυαλό της καθώς παραλίγο να χτυπήσει πάνω σ'ένα δέντρο που έμοιαζε να έχει φυτρώσει απότομα στο διάβα της.

«Θεοί!» αναφώνησε ο Φοίνικας. «Επίτηδες το έκανες αυτό;»

Η Ελοντί δεν αποκρίθηκε, προσπαθώντας να διώξει τελείως τις σκέψεις για τη μητέρα της από το νου της και να εστιαστεί στη διαδρομή. Την είχαν ήδη προσπεράσει δύο άλλοι ραλίστες, παρατήρησε.

Δύο ώρες ακόμα είχαν περάσει όταν η Ελοντί έφτασε στους κάμπους νότια της Νέσριβεκ, στα ειδυλλιακά τοπία με το ψηλό χορτάρι. Και τώρα ο ανταγωνισμός της με τους άλλους ραλίστες εντάθηκε, καθώς όλοι πάλευαν να φτάσουν πρώτοι στο τέρμα του Πανδιαστασιακού Ράλι, στην πόλη από την οποία είχαν ξεκινήσει. Το χόρτο τιναζόταν γύρω τους σαν οι τροχοί τους να ήταν περιστρεφόμενα δρεπάνια που το θέριζαν ανελέητα. Στις πόλεις και στα χωριά κοντά από τα οποία περνούσαν, οι κάτοικοι στέκονταν έξω κοιτάζοντας και φωτογραφίζοντας, κρατώντας πανό και σημαίες, χοροπηδώντας ενθουσιωδώς.

Καμια εκατοστή χιλιόμετρα ακόμα – ή λίγο περισσότερο – πρέπει να απείχε η Νέσριβεκ η Όμορφη, υπέθεσε η Ελοντί όταν πρωτομπήκε στους κάμπους. Το σώμα της το είχε ξεχάσει τελείως, και η Αίσθηση την είχε πλημμυρίσει ενώ ακολουθούσε τον ποταμό μέσα στο μυαλό

της προσπαθώντας να προσπερνά τους άλλους ραλίστες και να αποφεύγει προσπεράσματα. Ένιωθε σαν αυτός να ήταν ο σημαντικότερος αγώνας δρόμου της ζωής της – ο Απόλυτος Σεργήλιος Αγώνας Δρόμου. Και συγχρόνως φοβόταν ότι μπορεί να γινόταν μια θέληση επάνω στους κάμπους, και μπορεί να συναντούσε ξανά τη μητέρα της…

Δεν ήθελε να τη συναντήσει. Δεν ήξερε αν ήταν καν η μητέρα της. Δεν ήξερε αν αυτή η οντότητα που παρουσιαζόταν τής έλεγε αλήθεια, ή αν ήθελε να την κοροϊδέψει. Εξάλλου, μπορεί να ήταν ακόμα κι η ίδια η Λόρκη… και η μπαλαντέρ σίγουρα δεν ήταν ένα φύλλο εμπιστοσύνης, έστω κι αν είχε βοηθήσει την Ελοντί ώς τώρα.

Τα αγωνιστικά οχήματα έμοιαζαν να σκίζουν τους κάμπους προσπαθώντας να φτάσουν στον προορισμό τους, έχοντας δημιουργήσει μακριές γραμμές πίσω τους από το ψηλό χόρτο που έκοβαν οι τροχοί τους. Η Ελοντί κυνήγησε εκείνους που προηγούνταν και, για λίγο, όλο της το σύμπαν περιορίστηκε σ’αυτό τον σκοπό: στο να ξεπεράσει τον Καθάριο Μονοβάτη, τον Βαλέριο Ανάερο, τη Χοαρκίδα Εύψυχη.

Αναρωτήθηκε, φευγαλέα, αν η Αμαλία θα βρισκόταν εδώ, ανάμεσα στους πρώτους, αν είχε παραμείνει στο ράλι…

Ο Ζορδάμης, αναμφίβολα, θα μας είχε ξεπεράσει όλους. Και ο Καλλέργης πρέπει *να ήταν εδώ. Ο Καλλέργης ποτέ δεν το έβαζε εύκολα κάτω.* Θα της έλειπε από μελλοντικούς αγώνες˙ η Ελοντί ήταν βέβαιη. *Δεν έπρεπε να είχε πεθάνει έτσι…* Ήταν μεγάλη μαλακία αυτή η εμμονή που του είχε κολλήσει, να βγάλει από τη μέση τον Ζορδάμη. Και δεν είχε καλά αποτελέσματα, όπως φάνηκε. Για κανέναν τους. Και σίγουρα όχι για τον ίδιο τον Καλλέργη…

Η Ελοντί έφτασε πλάι στον Βαλέριο, κι εκείνος επιχείρησε να τη χτυπήσει ελαφρά με το πλάι του οχήματός του ώστε ν’αποκτήσει για λίγο το προβάδισμα, αλλά η Ελοντί προέβλεψε την κίνησή του: απομακρύνθηκε αρκετά για ν’αποφύγει το χτύπημα και χρησιμοποίησε τη μανούβρα του προς όφελός της, ξεπερνώντας τον, αφήνοντάς τον πίσω της. Κυνηγώντας τώρα τον Καθάριο και τη Χοαρκίδα που φαινόταν να παλεύουν για την πρώτη θέση.

Ο χρόνος κυλούσε αλλά η Ελοντί δεν μπορούσε να τους φτάσει: οδηγούσαν κι οι δυο τους πολύ προσεχτικά, δεν έκαναν λάθη, είχαν αρκετό προβάδισμα, και αντιλαμβάνονταν τη σημαντικότητα της κατά-

στασης. Δεν είδε ούτε τον Καθάριο ούτε τη Χοαρκίδα να επιχειρούν να ρίξουν πλαϊνά χτυπήματα, όπως είχε κάνει ο Βαλέριος. Καταλάβαιναν ότι μια τέτοια αποτυχημένη προσπάθεια θα τους κόστιζε. Και εδώ δεν υπήρχαν εμπόδια που η Ελοντί μπορούσε να χρησιμοποιήσει υπέρ της για να τους προφτάσει. Ο κάμπος ήταν ανοιχτός. Όσοι προηγούνταν, προηγούνταν. Δύσκολα θα έχαναν το προβάδισμά τους.

Η Ελοντί είχε πάλι εκείνη την Αίσθηση, καθώς έτρεχε, νομίζοντας ότι μπορούσε να κάνει οτιδήποτε, *οτιδήποτε,* ήθελε. Και μπήκε προς στιγμή στον πειρασμό να στρέψει το μυαλό της, τη θέλησή της, εναντίον του Καθάριου και της Χοαρκίδας, να ζητήσει (από πού; –από την Αρτάλη; από τη Λόρκη; από την ίδια τη διάσταση της Σεργήλης;) να συμβεί κάτι ώστε να χάσουν το προβάδισμά τους. Αισθανόταν ότι μπορούσε να το κάνει, το *αισθανόταν*· αλλά δεν ήξερε αν ήταν, όντως, αληθινό ή παραίσθηση, ή ενθουσιασμός από την ταχύτητα, από την Αίσθηση που φόρτιζε την ψυχή της. Επιπλέον, ακόμα κι αν *μπορούσε* να το κάνει αυτό, θα ήταν σωστό; αναρωτήθηκε. Θα ήταν καλύτερη από τον Ζορδάμη αν το έκανε; Θα ήταν διαφορετικό σε σχέση με αν είχε έναν δαίμονα κλεισμένο μες στο όχημά της; *Μόνο που εγώ είμαι ο δαίμονας, τώρα…*

Η Ελοντί απομάκρυνε τον πειρασμό από το μυαλό της. Θα τους καταδίωκε κανονικά, όπως έκανε σε όλους τους αγώνες, κι αν ήταν να τους φτάσει θα τους έφτανε!

Εστίασε όλη της την προσοχή και όλες της τις δυνάμεις σ'αυτό τον σκοπό.

Ήταν σαν να πετούσε…

Το σημείο τερματισμού στη Νέσριβεκ, το τέρμα του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης, ήταν εκεί όπου βρισκόταν, στην αρχή, η αφετηρία από την οποία είχαν ξεκινήσει όλα τα αγωνιστικά οχήματα.

Ένα πελώριο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο γύρω του. Λαοθάλασσα. Πανό ήταν υψωμένα πάνω από τα χιλιάδες κεφάλια. Σημαίες κουνιόνταν πέρα-δώθε, ξέφρενα. Φωνές και σφυρίγματα αντηχούσαν πίσω από τη δυνατή μουσική που ερχόταν από τα μεγάλα ηχεία – ένα τρα-

γούδι από τους Ελάσσονες Ανεμοβούβαλους: *Κτηνωδία Τροχών.* Πολλοί κρατούσαν φωτογραφικές μηχανές˙ άλλοι κρατούσαν μηχανικούς οφθαλμούς, για να αποθηκεύσουν τις κινούμενες εικόνες των οχημάτων καθώς τερμάτιζαν. Γρυποκαβαλάρηδες φτεροκοπούσαν στον ουρανό.

Ο Καθάριος Μονοβάτης έφτασε πρώτος – λιγάκι πιο μπροστά από τη Χοαρκίδα Εύψυχη. Και μετά τερμάτισε η Ελοντί – και το πλήθος ούρλιαξε κουνώντας στον αέρα πανό με το όνομά της. Ο Αρτέμιος Νιλμάνης την ακολούθησε.

Ύστερα ήρθαν οι άλλοι ραλίστες, φέρνοντας μαζί τους μεγάλο σαματά μηχανών και τροχών, και σύννεφα σκόνης.

Το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης είχε φτάσει στο τέλος του. Δεν έμενε πια παρά να μετρηθούν οι πόντοι για να φανεί ποιος ήταν ο πρωτονικητής και ποιοι οι δευτερονικητές.

47

Οι ραλίστες οδηγήθηκαν στο ξενοδοχείο *Περίτρανος,* στην Οδό Ήλιου, αντίκρυ της Πλατείας Ελευθερίας και του Ναού της Αρτάλης. Η Πλατεία Ελευθερίας τώρα δεν ήταν περιφραγμένη ώστε να λειτουργεί ως χώρος στάθμευσης για τα αγωνιστικά οχήματα· οι ραλίστες μπορούσαν να τα αφήσουν όπου επιθυμούσαν, και οι περισσότεροι προτίμησαν τα γκαράζ που βρίσκονταν γύρω από τον *Περίτρανο,* γιατί το ίδιο το ξενοδοχείο δεν είχε γκαράζ. Οι μισθοφόροι φρουροί απομάκρυναν τους δημοσιογράφους και τον κόσμο, ώστε οι ραλίστες να μπορέσουν να περάσουν την είσοδο χωρίς ενοχλήσεις. Η Ελοντί τούς άκουσε να λένε ότι θα υπήρχε χρόνος αργότερα για συνεντεύξεις και για ερωτήσεις, αλλά όχι τώρα – οι οδηγοί ήταν κουρασμένοι.

Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείο είχαν ήδη έτοιμα ποτά και φαγητά γι'αυτούς στην τραπεζαρία, καθώς όλοι εκεί συγκεντρώθηκαν. Κανένας ραλίστας ή συνοδηγός δεν πήγε στο δωμάτιό του, γιατί περίμεναν να μετρηθούν οι πόντοι και να ανακοινωθεί ποιος ήταν ο πρωτονικητής, ποιοι οι δευτερονικητές, και ποιοι οι ακόλουθοι.

Η Ελοντί κάθισε σ'ένα τραπέζι μαζί με τον Φοίνικα, έχοντας από κοντά ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό ενώ εκείνος είχε πάρει ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο της Νέσριβεκ, που ήταν κι ο καλύτερος της διάστασης. Ορισμένοι από τους άλλους ραλίστες κάθονταν, ορισμένοι στέκονταν. Η αίθουσα του εστιατορίου είχε γεμίσει ομιλίες και βαβούρα, με υπόβαθρο τη μουσική που ερχόταν από τα ηχεία. Η Ελοντί αναγνώριζε το τραγούδι, φυσικά, γιατί ήταν ένα από τα δικά της: *Γηγενείς Ταξιδευτές.*

Η Αμαλία έπρεπε τώρα να ήταν εδώ… σκέφτηκε, αναρωτούμενη τι να γινόταν νότια, στην Ύγκρας. Αλλά, όχι, δεν μπορεί να ήταν ακόμα εκεί. Εκείνη, η Ανθίνη, και ο Ηλιόδρομος μάλλον θα είχαν φύγει, με το τρένο ή μέσα στο όχημα της Αμαλίας. Μπορεί, μάλιστα, να βρίσκονταν στη

Νέσριβεκ αλλά να μην τους είχε επιτραπεί ακόμα η είσοδος στο ξενοδοχείο…

Μια γνώριμη φυσιογνωμία ξεπρόβαλε μέσα από τον κόσμο: μια γυναίκα με λευκό δέρμα και μαύρα μαλλιά κομμένο στο ύψος του σαγονιού, λεία και γυαλιστερά· ντυμένη με φόρεμα κατάλευκο, μαύρη πλατιά ζώνη, και κοσμήματα στα χέρια και στον λαιμό. Χαμογελούσε καθώς πλησίαζε το τραπέζι της Ελοντί.

«Μια γνωστή σου,» είπε εκείνη στον Φοίνικα, γιατί η γυναίκα ερχόταν από πίσω του.

Ο Φοίνικας στράφηκε και χαμογέλασε βλέποντας τη σύζυγό του, τη Λιαρνίδα’σαρ. Σηκώθηκε από το τραπέζι και τη φιλήσει. «Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε.

«Δεν είμαι η μόνη που έχει έρθει,» αποκρίθηκε εκείνη, γελώντας. «Έχουν έρθει κι άλλοι φίλοι και συγγενείς ραλιστών και συνοδηγών. Όχι τόσοι πολλοί όσοι θα περίμενε κανείς, όμως,» πρόσθεσε, και μετά κάθισε στο τραπέζι μαζί με τον Φοίνικα. «Είδα πως φτάσατε τρίτοι στο τέρμα,» είπε. «Θα έχετε, σίγουρα, καλές πιθανότητες να νικήσετε το ράλι. Άκουσα, μάλιστα, πως κάποιοι έχουν στοιχηματίσει πολλά λεφτά στην Ελοντί.»

«Ελπίζω να μην τα χάσουν,» είπε εκείνη, μειδιώντας, και ήπιε μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό της.

«Πώς ήταν, λοιπόν, ο αγώνας; Πείτε μου!» ζήτησε η Λιαρνίδα.

«Επεισοδιακός,» απάντησε ο Φοίνικας. «Κι εσύ νομίζω πως θα τον βρεις πολύ ενδιαφέρων.»

Η σύζυγός του τον ατένισε ερευνητικά. «Δεδομένου ότι δεν ξέρω *τίποτα* από ράλι, υποθέτω πως συνέβη κάτι το… ασυνήθιστο.»

«Το λιγότερο που μπορείς να πεις.»

«Τι είναι, λοιπόν;»

«Θα σου πούμε αργότερα, καλύτερα. Είναι λιγάκι περίπλοκη ιστορία.» Ο Φοίνικας κοίταξε την Ελοντί, κι εκείνη κατένευσε, συμφωνώντας μαζί του.

«Μπορεί, πάντως, να χρειαστούμε τη βοήθειά σου, μετά,» είπε.

«Τη δική μου βοήθεια;» έκανε η Λιαρνίδα. «Τώρα είμαι *απόλυτα* σίγουρη πως η όλη υπόθεση δεν έχει να κάνει με οχήματα.»

«Μ’έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα έχει να κάνει, και με τη δίοδο προς μια διάσταση η οποία λέγεται…» Η Ελοντί προσπάθησε να θυμηθεί το όνομα που της είχε αναφέρει ο *Ρέσ’κρικ’κεκ.* «Λέγεται… εεε… *Καθ’κιν’ρίκ,* νομίζω. Την έχεις ακούσει;»

Η Λιαρνίδα’σαρ μόρφασε, παραξενεμένη. «Όχι, δεν…»

Τότε, κάποιος φώναξε ότι οι πόντοι είχαν μετρηθεί και οι ραλίστες κι οι συνοδηγοί τους έπρεπε να έρθουν για να ανακοινωθεί πρώτα σ’εκείνους το αποτέλεσμα.

«Θα τα πούμε μετά,» υποσχέθηκε ο Φοίνικας στη Λιαρνίδα’σαρ, καθώς αυτός κι η Ελοντί σηκώνονταν από το τραπέζι, ακολουθώντας τους υπόλοιπους ραλίστες και συνοδηγούς έξω από το εστιατόριο του ξενοδοχείου και στη μεγάλη αίθουσα συγκεντρώσεων όπου, πριν από μέρες, στην αρχή του αγώνα, τους είχε μιλήσει η Πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου της Πόλης, Νιρίφα Τασκάρδεφ. Τώρα, η Πρόεδρος δεν ήταν εδώ, αλλά ήταν η Χασρίνα, η πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης και νυν μέλος του Γενικού Συμβουλίου της Πόλης, καθώς κι άλλοι τρεις άντρες, τον έναν από τους οποίους η Ελοντί νόμιζε πως αναγνώριζε. Ήταν εκείνος που τους είχε ενημερώσει για την πορεία του αγώνα: μελανόδερμος με μοβ μαλλιά, ντυμένος πάλι με γκρίζο κοστούμι. Αρδάνης δεν λεγόταν;

Αυτή τη φορά δεν τους μίλησε εκείνος, όμως, όταν όλοι τους κάθισαν στις θέσεις που τους περίμεναν. Η Χασρίνα ήταν που μίλησε, ανεβαίνοντας στο βάθρο.

«Κατ’αρχήν,» είπε, «θα ήθελα να σας ευχαριστήσω όλους που συμμετείχατε στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης και να σας συγχαρώ που φτάσατε ξανά στη Νέσριβεκ έχοντας διασχίσει τη διάστασή μας από τη μια άκρη ώς την άλλη. Η αρωγή σας συμβάλλει, όπως γνωρίζετε, στην ανοικοδόμηση της Σεργήλης ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο κατά της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Τα έσοδα που είχαμε από άλλες διαστάσεις είναι ικανοποιητικά, απ’ό,τι έχω ώς τώρα πληροφορηθεί. Ακόμα κι εκείνος που τερμάτισε τελευταίος, για όλους εμάς, είναι Ήρωας της Σεργήλης.

»Επειδή, όμως, είμαι βέβαιη πως αδημονείτε να μάθετε τα αποτελέσματα του αγώνα, δεν θα καθυστερήσω άλλο. Πρωτονικητής είναι ο

Καθάριος Μονοβάτης, έχοντας ξεπεράσει για έναν πόντο την Ελοντί Αλλόγνωμη.»

Η αίθουσα γέμισε χειροκροτήματα από ραλίστες και συνοδηγούς, και ο Καθάριος σηκώθηκε από τη θέση του για να πει ότι τους ευχαριστούσε όλους και ότι ήταν βέβαιος πως τη θέση του πρωτονικητή την άξιζε και η Ελοντί εξίσου μ'εκείνον· το είχε, άλλωστε, αποδείξει καθ'όλη τη διάρκεια του αγώνα. Μετά, ο Καθάριος κάθισε ξανά, και η Χασρίνα συνέχισε:

«Πρώτη δευτερονικήτρια είναι, φυσικά, η Ελοντί Αλλόγνωμη.»

Χειροκροτήματα γέμισαν πάλι την αίθουσα, και η Ελοντί σηκώθηκε για να ευχαριστήσει τους υπόλοιπους ραλίστες, χαμογελώντας. Δεν αισθανόταν δυσαρεστημένη που είχε χάσει την πρωτιά για έναν πόντο. Είχε αγωνιστεί όσο καλύτερα μπορούσε, και το ήξερε. Αν και ήταν βέβαιη πως, αργότερα, ο Φοίνικας θα της έλεγε ότι, αν δεν είχαν καθυστερήσει για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*, μάλλον θα είχαν πάρει την πρώτη θέση, ύστερα από όσα είχαν συμβεί στην έρημο.

Η Ελοντί κάθισε ξανά, και η Χασρίνα είπε: «Δεύτερη δευτερονικήτρια είναι η Χοαρκίδα Εύψυχη.» Κι άλλα χειροκροτήματα ακολούθησαν, και η Χοαρκίδα – που το πρόσωπό της έμοιαζε έτοιμο να σπάσει από το φωτεινό χαμόγελό της – σηκώθηκε για να ευχαριστήσει κι εκείνη τους αντιπάλους της και να πει ότι όλοι τους είχαν αγωνιστεί άψογα και ότι αισθανόταν τιμημένη που βρισκόταν ανάμεσά τους.

«Και,» συνέχισε η Χασρίνα ύστερα από τον σύντομο λόγο της Χοαρκίδας, «ακόλουθοι είναι, με αυτή τη σειρά – πρώτος, δεύτερος, τρίτος – ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο Μιχαίας Νάνος, και η Άλβα Σιριφάνδη.»

Χειροκροτήματα, φυσικά, αντήχησαν και γι'αυτούς, και σηκώθηκαν όρθιοι για να ευχαριστήσουν τους υπόλοιπους ραλίστες.

«Αύριο,» είπε η Χασρίνα, αφού περίμενε να τελειώσει κι αυτή η βαβούρα, «από το πρωί ώς το βράδυ, θα γίνει δεξίωση στον *Περίτρανο* για όλους τους ραλίστες και όσους οι ραλίστες θέλουν να φέρουν, και θα απονεμηθούν τα βραβεία.»

Οι περισσότεροι πήγαν στα δωμάτιά τους ύστερα από την ανακοίνωση των νικητών, γιατί ήταν κουρασμένοι από την τελευταία διαδρομή του αγώνα. Η Ελοντί δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Έπειτα από ένα σύντομο δείπνο με τον Φοίνικα και τη Λιαρνίδα'σαρ στο εστιατόριο του *Περίτρανου,* ανέβηκε στο δωμάτιό της. Και στο μυαλό της βρισκόταν η μητέρα της…

Η μητέρα της όπως την είχε δει στο όραμά της. *Στο τέλος του δρόμου σε περιμένω,* της είχε πει. *Στο τέλος του δρόμου έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά…*

Στο τέλος του δρόμου…

Δε μπορεί να ήταν αλήθεια! Η μητέρα της ήταν νεκρή. Κι επιπλέον, τώρα η Ελοντί είχε *φτάσει* στο τέλος του δρόμου – πού ήταν η ιέρεια της Αρτάλης, αν όντως την περίμενε εδώ; Πού ήταν; Ή μήπως δεν εννοούσε το τέλος του αγώνα λέγοντας *τέλος του δρόμου*; Μήπως μιλούσε αλληγορικά;

Ανοησίες! Η Ελοντί δεν ήξερε τι ήταν αυτή η οντότητα που της είχε παρουσιαστεί, ούτε αν ήθελε το καλό της, πάντως εκείνο που τώρα ήξερε ήταν ότι το μυαλό της της έπαιζε παιχνίδια. Χρειαζόταν ξεκούραση, όχι να σκέφτεται μυστηριώδεις, υπερφυσικούς γρίφους.

Ύστερα από ένα γρήγορο ντους, ξάπλωσε στο μαλακό κρεβάτι του δωματίου της και σύντομα την πήρε ο ύπνος.

Το μόνο που θυμόταν από τα όνειρά της ήταν πως ήταν μπερδεμένα, όταν το κουδούνισμα του επικοινωνιακού διαύλου την ξύπνησε. Η Ελοντί σηκώθηκε τρίβοντας τα βλέφαρά της καθώς χασμουριόταν. Πάτησε το κουμπί της αποδοχής της κλήσης και είπε: «Ναι;»

«*Ακόμα κοιμάσαι;*» ακούστηκε η φωνή του Φοίνικα, και πίσω της μουσική, δυνατή μουσική.

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ελοντί. «Τι ώρα είναι;»

«*Μία ώρα πριν από το μεσημέρι, και κυκλοφορούν κάτι τρελές φήμες για εσένα εδώ: ότι αργείς, λέει, επειδή σκοπεύεις να τραγουδήσεις.*»

Η Ελοντί γέλασε, κι ύστερα ρώτησε: «Πού 'εδώ'; Πού είσαι;»

«*Στο ξενοδοχείο· πού να είμαι; Σ'ολόκληρο τον πρώτο όροφο γίνεται η δεξίωση. Θυμάσαι τη δεξίωση, έτσι; Το μεσημέρι θα απονείμουν τα βραβεία. Ετοιμάσου και έλα. Γίνεται χαμός.*»

«Έρχομαι,» υποσχέθηκε η Ελοντί, «έρχομαι.»

«*Σε περιμένουμε.*» Και ο Φοίνικας τερμάτισε την επικοινωνία τους από τη μεριά του.

Η Ελοντί αναστέναξε. Τεντώθηκε και χασμουρήθηκε ξανά. «Πάμε,» μονολόγησε χαμογελώντας. Είχε βγει πρώτη δευτερονικήτρια στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης! Θα έπρεπε να χαίρεται περισσότερο, δεν θα έπρεπε; Αν μόνο δεν είχε συμβεί αυτό το περιστατικό με τη μητέρα της… *Σταμάτα να το σκέφτεσαι αυτό πια!* πρόσταξε τον εαυτό της.

Και ετοιμάστηκε, γρήγορα αλλά όχι πρόχειρα. Ντύθηκε όπως ντυνόταν παλιά. Όπως όταν εμφανιζόταν ως τραγουδίστρια. Έβαψε τα βλέφαρά της, τέντωσε τις βλεφαρίδες της, έβαψε τα χείλη της και τα μάγουλά της˙ έφτιαξε τα καστανά μαλλιά της περίπλοκο κώνο πάνω από το κεφάλι της, πιάνοντάς τα με γυαλιστερά τσιμπιδάκια˙ φόρεσε λεπτά εσώρουχα, σχεδόν αόρατα κάτω από άλλα ρούχα, και ένα μακρύ, γαλανό φόρεμα που άφηνε τον δεξή ώμο και ολόκληρο το δεξί χέρι εκτεθειμένα και είχε κεντητά λουλούδια σ'όλη την αριστερή μεριά, από πάνω ώς κάτω˙ στη μέση της έδεσε μια λεπτή ζώνη από αργυρούς κρίκους, στα δάχτυλά της πέρασε δαχτυλίδια, από τον λαιμό της κρέμασε ένα περιδέραιο με τρεις λίθους (δύο μικρότερους και έναν μεγαλύτερο), και στόλισε τα αφτιά της με σκουλαρίκια που θύμιζαν άστρα μέσα σε κύκλους˙ στα πόδια της έβαλε ένα ζευγάρι μαύρα γοβάκια με λουριά.

Καθώς ετοιμαζόταν, άκουγε τη μουσική και τη βαβούρα από κάτω, και αναρωτήθηκε πώς αυτές δεν την είχαν ξυπνήσει πριν από την κλήση του Φοίνικα. Πρέπει να ήταν πραγματικά κουρασμένη. Ή, ίσως, απογοητευμένη, μπερδεμένη, λόγω της εμφάνισης της μητέρας της– Αλλά είχε πει να μην το σκέφτεται αυτό.

Κατεβαίνοντας στον πρώτο όροφο του ξενοδοχείου, είδε πως εδώ βρισκόταν πάρα πολύς κόσμος. Δεν ήταν μόνο οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους. Ούτε καν οι ραλίστες, οι συνοδηγοί τους, και μερικοί γνωστοί, συγγενείς, και φίλοι. Υπήρχαν ακόμα και δημοσιογράφοι εδώ, οι οποίοι φυσικά αμέσως πλησίασαν την Ελοντί κάνοντας ένα σωρό ανόητες ερωτήσεις: *Πώς αισθάνεστε, κυρία Αλλόγνωμη, που είστε πρώτη δευτερονικήτρια του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι; – Είναι αλήθεια πως σκοπεύετε να τραγουδήσετε στη δεξίωση; – Πώς αισθάνεστε που ο*

Καθάριος Μονοβάτης κέρδισε τη θέση του πρωτονικητή για έναν μόνο πόντο περισσότερο από εσάς; Νομίζετε ότι υπήρξε κάποια αδικία; – Γιατί αργήσατε να κατεβείτε από το δωμάτιό σας; Η Ελοντί τούς απαντούσε με γενικολογίες και αστεία, και είπε πως αισθανόταν φοβερά τιμημένη που είχε συμμετάσχει στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι και *ασφαλώς* δεν πίστευε ότι ήταν καθόλου άδικο που ο Καθάριος είχε βγει πρωτονικητής. *Είναι πολύ καλύτερος οδηγός από εμένα, είμαι βέβαιη,* τόνισε ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να ξεμπλέξει από τους δημοσιογράφους που είχαν μαζευτεί σαν τις μύγες γύρω της.

Ο Φοίνικας την έσωσε γι'ακόμα μια φορά, γλιστρώντας ανάμεσά τους – λιγάκι άκομψα, ίσως· αλλά τους άξιζε, νόμιζε η Ελοντί. Πλησιάζοντάς την, την έπιασε από το χέρι και είπε: «Τι κάνεις ακόμα εδώ; Έλα μαζί μου! Ένα σωρό κόσμος σε περιμένει!»

«Με συγχωρείτε, με συγχωρείτε,» είπε η Ελοντί στους δημοσιογράφους, γελώντας, ενώ δεν αισθανόταν, φυσικά, *καθόλου* δυσαρεστημένη που έβρισκε την ευκαιρία να απομακρυνθεί από αυτούς.

Ο Φοίνικας την οδήγησε στο εστιατόριο, όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους, και εκεί συνάντησαν τη Λιαρνίδα'σαρ, ντυμένη το ίδιο με χτες. «Σ'το είπα,» της είπε ο Φοίνικας: «οι δημοσιογράφοι τής είχαν στήσει καρτέρι.»

Η Ελοντί ακόμα γελούσε. «Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα για να τους ξεφύγω…»

«Η Λόρκη σάς κυνηγά εσάς τους ραλίστες,» είπε η Λιαρνίδα'σαρ, γελώντας κι εκείνη.

Η Ελοντί, για κάποιο λόγο, δεν το βρήκε τούτο και τόσο αστείο, αλλά, λόγω της γενικά εύθυμης διάθεσης, δεν μπορούσε να βαρυθυμήσει. «Δε συμβαίνει σε όλους τους ραλίστες,» είπε. «Μόνο σ'εμένα, δυστυχώς. Ακόμα θυμούνται ότι κάποτε τραγουδούσα, και συνεχίζω να τραγουδάω κάπου-κάπου.»

Κάποιοι άλλοι ραλίστες και συνοδηγοί την πρόσεξαν, τότε, και τη χαιρέτησαν υψώνοντας ποτά προς το μέρος της, χειροκροτώντας, ή φωνάζοντας το όνομά της.

«Είναι αλήθεια πως θα τραγουδήσεις;» τη ρώτησε η Χοαρκίδα, καθισμένη ανάμεσα σε δύο όμορφους άντρες που κανένας δεν πρέπει να ήταν σύζυγός της – ο ένας πορφυρόδερμος με μακρύ γαλανό μαλλί, ο

άλλος χρυσόδερμος και καστανός, με κοντό μαλλί και μούσι. «Σε περιμένουν όλοι να τραγουδήσεις!»

«Δε θα τραγουδήσω,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Και απορώ πώς κυκλοφόρησε αυτή η φήμη,» ενώ συγχρόνως δεχόταν ένα ποτήρι κρασί που της έδινε ο Φοίνικας. *Μεγάλη Αρτάλη! δεν έχω καν φάει πρωινό.*

«Γιατί όχι;» είπε η Χοαρκίδα. Κι ο πορφυρόδερμος άντρας πρόσθεσε: «Τραγούδησε! Όλοι θέλουν να τραγουδήσεις!» Αρκετοί συμφώνησαν μαζί του, και η Ελοντί αποκρίθηκε ότι *ίσως* να τραγουδούσε˙ θα το σκεφτόταν˙ δεν ήταν σίγουρη. «Έχω να τραγουδήσω καιρό˙ δεν είμαι τόσο καλή πια όσο με ακούτε ηχογραφημένη,» τους προειδοποίησε, και πολλοί φώναξαν *Ανοησίες!* ή *Μη μας λες ψέματα!* ή *Δε σ'αφήνουμε να φύγεις αν δεν τραγουδήσεις!*

Μετά από λίγο, η προσοχή έφυγε από πάνω της και η Ελοντί ήπιε δυο γουλιές από το κρασί της ενώ βαβούρα και μουσική γέμιζαν την αίθουσα. *Μέχρις Εσχάτων:* ένα τραγούδι του συγκροτήματος Πολίτες Απολίτιστοι.

«Τη βλέπεις αυτήν εκεί;» της είπε ο Φοίνικας δείχνοντας μια μικρόσωμη, χρυσόδερμη γυναίκα με πελώρια κόκκινη χαίτη που την έκανε να μοιάζει σχεδόν με λιοντάρι. Καθόταν πλάι στον Καθάριο Μονοβάτη, μισοξαπλωμένη επάνω του, με τα χέρια της ολόγυρά του. «Ξέρεις ποια είναι;»

«Φανατική του Καθάριου; Τη βρίσκει με τα εξάτροχα οχήματα;» υπέθεσε η Ελοντί, και η Λιαρνίδα γέλασε καθώς κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο.

«Η γυναίκα του είναι,» είπε ο Φοίνικας ενώ συγχρόνως χτυπούσε ελαφρά αλλά απρόσμενα τη Λιαρνίδα στα πισινά κάνοντας τα μάτια της να γουρλώσουν προς στιγμή, ξαφνιασμένα.

«Είναι παντρεμένος; Δεν το ήξερα,» παραδέχτηκε η Ελοντί.

«Ούτε εγώ,» αποκρίθηκε ο Φοίνικας. «Αλλά φαίνεται να τον λατρεύει, δεν φαίνεται;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Μη μου πεις ότι ζηλεύεις,» είπε η Λιαρνίδα στον Φοίνικα.

«Σίγουρα όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, και φιλήθηκαν στα γρήγορα. Ένα φιλί που η Ελοντί νόμιζε ότι αντήχησε πολύ έντονα πλάι της, παρά την ταχύτητά του.

Μετά, ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου μπήκε στο εστιατόριο για να ανακοινώσει ότι είχε έρθει η ώρα της απονομής των βραβείων. Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους τον ακολούθησαν μαζί με όλους όσους βρίσκονταν εδώ. Ένα αρκετά μεγάλο πλήθος, παρατήρησε η Ελοντί. Και καθοδόν άφησε το κρασοπότηρό της επάνω σ’ένα τυχαίο τραπεζάκι. Δεν ήθελε να πιει πολύ από τώρα˙ δεν ήθελε να είναι ζαλισμένη όταν θα δεχόταν το βραβείο της.

Ο υπάλληλος τούς οδήγησε σε μια μεγάλη αίθουσα όπου ακόμα περισσότεροι άνθρωποι τούς περίμεναν, ανάμεσα στους οποίους και πολλοί δημοσιογράφοι που είχαν υψωμένους μηχανικούς οφθαλμούς ή τραβούσαν φωτογραφίες. Η Πρόεδρος Νιρίφα Τασκάρδεφ ήταν εδώ, καθώς και η Χασρίνα και άλλοι που ο Φοίνικας είπε στην Ελοντί ότι ήταν μέλη του Γενικού Συμβουλίου της Πόλης.

Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου καθοδήγησαν τους ραλίστες έτσι ώστε να σταθούν όλοι σε μια διπλή σειρά αντίκρυ στο βάθρο στο πέρας της αίθουσας, ενώ οι συνοδηγοί τους πίσω απ’αυτούς. Στο βάθρο ανέβηκε η Νιρίφα Τασκάρδεφ, ντυμένη επίσημα με ταγέρ και μανδύα, ενώ δύο αστραφτερά σκουλαρίκια ξεχώριζαν μέσα από τα καστανά μαλλιά της. Εκείνη ήταν που θα απένεμε τα βραβεία, όπως φαινόταν. Πριν από αυτό όμως θα μιλούσε. Μόλις η βαβούρα καταλάγιασε, η Πρόεδρος της Νέσριβεκ είπε στους ραλίστες πως τους ευχαριστούσε όλη η Σεργήλη για την αρωγή που είχαν προσφέρει και πως τους έβλεπε ως ήρωες. Τόνισε ότι όλοι θα ανταμείβονταν για τη συμμετοχή τους στο Πανδιαστασιακό Ράλι, αλλά, όπως συνηθιζόταν, εκείνοι που είχαν έρθει πρώτοι θα ανταμείβονταν περισσότερο.

Και κάλεσε τον Καθάριο Μονοβάτη, ο οποίος πλησίασε περήφανα το βάθρο, καλοντυμένος και καλοχτενισμένος, για να δεχτεί τη μινιατούρα ενός χρυσού, τετράκυκλου αγωνιστικού οχήματος που του πρόσφερε η Νιρίφα Τασκάρδεφ. (Αυτή δεν ήταν, βέβαια, η αληθινή χρηματική αμοιβή, όπως ήξερε η Ελοντί. Η αληθινή αμοιβή θα πήγαινε κατευθείαν σε κάποιον τραπεζικό λογαριασμό του Καθάριου.)

Χειροκροτήματα αντήχησαν καθώς ο ραλίστας έπαιρνε το έπαθλο και επέστρεφε ανάμεσα στους υπόλοιπους.

Η Πρόεδρος της Νέσριβεκ, τότε, κάλεσε την Ελοντί για να της δώσει μια αργυρή μινιατούρα τετράκυκλου αγωνιστικού οχήματος (αλλά,

φυσικά, και στη δική της περίπτωση η πραγματική αμοιβή ήταν χρηματική), την οποία η Ελοντί δέχτηκε χαμογελώντας και ακούγοντας τα χειροκροτήματα του κόσμου.

Επόμενη ανέβηκε στο βάθρο η Χοαρκίδα Εύψυχη – η οποία έλαβε επίσης μια αργυρή μινιατούρα αγωνιστικού οχήματος – και μετά ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο Μιχαίας Νάνος, και η Άλβα Σιριφάνδη, που όλοι τους έλαβαν ένα πολύ μικρότερο αργυρό όχημα από ό,τι η Ελοντί και η Χοαρκίδα. Τα χειροκροτήματα, όμως, ήταν το ίδιο δυνατά για όλους.

Στους υπόλοιπους ραλίστες δόθηκαν επίσημα έγγραφα συμμετοχής στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. Ακόμα και στους οδηγούς που είχαν βγει από τον αγώνα λόγω τραυματισμών, είτε ήταν εδώ για να τα παραλάβουν είτε όχι. Στις περισσότερες περιπτώσεις, όμως, είχαν έρθει αντιπρόσωποί τους. Η Ελοντί είδε την Ανθίνη να παραλαμβάνει το έγγραφο της Αμαλίας και να επιστρέφει κοντά στον Ηλιόδρομο στα άκρα της αίθουσας. *Έχουν έρθει, λοιπόν!* σκέφτηκε, ανυπομονώντας να τους μιλήσει.

Μετά την απονομή των βραβείων, η δεξίωση συνεχίστηκε, και η Ελοντί είχε την ευκαιρία να πλησιάσει την Ανθίνη και τον Ηλιόδρομο, καθώς όλοι έτρωγαν και έπιναν από τον μεγάλο μπουφέ στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, δυνατή μουσική ερχόταν από τα μεγάλα ηχεία, και η διάθεση γινόταν ολοένα και πιο εύθυμη.

«Πολλά συγχαρητήρια!» είπε η Ανθίνη στην Ελοντί, χαμογελώντας.

«Συγχαρητήρια,» είπε κι ο Ηλιόδρομος.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Ελοντί, ενώ έβλεπε με τις άκριες των ματιών της έναν άγνωστο τύπο να υψώνει το ποτήρι του σε χαιρετισμό προς το μέρος της. Και δεν ήταν ο μόνος που της έκανε τέτοια νοήματα, από την απονομή των βραβείων και ύστερα. Θαυμαστές.

«Η Αμαλία θα ζήλευε πολύ, είμαι σίγουρη,» είπε η Ανθίνη.

«Δεν είναι εδώ;»

«Θα έπρεπε να έρθει με πατερίτσες, και δεν ήθελε,» εξήγησε η Ανθίνη. «Έτσι έστειλε εμένα να κάνω την αγγαρεία, όπως συνήθως. Και ο Ηλιόδρομος – τόσο καλός και ευγενικός άνθρωπος – προθυμοποιήθηκε

να με συνοδέψει.» Είχε το ένα της χέρι περασμένο πίσω από τη μέση του, ενώ στο άλλο βαστούσε ένα ποτήρι Χρυσό Καύσωνα˙ κι από τον τρόπο της δεν χρειαζόταν φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι ήταν πολύ τσιμπημένη με τον Ηλιόδρομο, νόμιζε η Ελοντί.

«Δεν είναι, δηλαδή, καν στη Νέσριβεκ;»

«Στη Θακέρκοβ είναι, στο σπίτι της,» αποκρίθηκε η Ανθίνη πίνοντας μια γουλιά από τον Χρυσό Καύσωνα. «Εκτός από το σπασμένο πόδι, μια χαρά κατά άλλα.»

«Με τον Ζορδάμη τι έγινε, αλήθεια;» ρώτησε ο Ηλιόδρομος. «Συναντήσαμε την Καλλιόπη στο τρένο…»

«Την Καλλιόπη;» έκανε η Ελοντί.

«Ναι. Φεύγοντας από την Ύγκρας. Δεν φύγαμε με το όχημα της Αμαλίας˙ το φορτώσαμε κι αυτό στο τρένο. Και στο ίδιο βαγόνι μ'εμάς έτυχε να είναι και η Καλλιόπη. Στην αρχή, δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε.»

«Αλλά δεν αποδείχτηκε και πολύ ομιλητική μαζί μας,» πρόσθεσε η Ανθίνη, «παρότι της μιλήσαμε ευγενικά.» Έριξε ένα λοξό βλέμμα στον Ηλιόδρομο, σαν να ήθελε να προσθέσει ότι εκείνος κανονικά δεν είχε *κανέναν* λόγο να της μιλά ευγενικά.

Η Ελοντί αναστέναξε. «Ο Ζορδάμης εξαφανίστηκε,» τους είπε, «με… μάλλον περίεργο τρόπο, στην Κάρντλας. Ελάτε˙ θα σας πω…» Και τους οδήγησε σ'ένα τραπέζι που τύχαινε να είναι άδειο.

Ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη την άκουσαν κάνοντας ελάχιστες ερωτήσεις και σχόλια, έχοντας όλη τους την προσοχή στραμμένη επάνω της καθώς η Ελοντί μιλούσε μέσα στη δυνατή μουσική και τη βαβούρα της τραπεζαρίας. Κάποιοι, μάλιστα, είχαν ήδη σηκωθεί για να χορέψουν.

«Μόνος του έμπλεξε,» είπε η Ανθίνη, στο τέλος. «Ας πρόσεχε.»

Η Ελοντί δεν τους είχε πει τίποτα για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*˙ είχε αναφέρει μόνο ότι το όχημα του Ζορδάμη ήταν σε άσχημη κατάσταση όταν έφτασε στην Κάρντλας. Αλλά ο Ηλιόδρομος θυμήθηκε το φασματικό θηρίο μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων* και ρώτησε γι'αυτό την Ελοντί.

«Ναι,» είπε η Ανθίνη. «Τι ήταν εκείνο το πλάσμα; Κάποιο ολόγραμμα; Για πλάκα το είχες μαζί σου;»

Η Ελοντί έσμιξε τα χείλη, μη νιώθοντας βολικά τώρα να συζητήσει ένα τέτοιο θέμα. Γινόταν πολλή φασαρία εδώ, και χρειάζονταν πολλές

εξηγήσεις. Επιπλέον, δεν ήξερε αν ήθελε η Ανθίνη και ο Ηλιόδρομος να μάθουν για τα οράματά της και για τη φύση του δαίμονα. «Θα σας πω μια άλλη φορά,» τους υποσχέθηκε.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε η Ανθίνη. «Υπάρχει *ακόμα* μια ιστορία εδώ;»

«Υπάρχει,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Αλλά δεν είναι για τώρα.»

«Τώρα πάντα είναι η καλύτερη στιγμή!»

Αλλά η Ελοντί απλώς κούνησε το κεφάλι της, και ο Ηλιόδρομος είπε στην Ανθίνη: «Όχι πάντα, προφανώς.»

Εκείνη αναποδογύρισε τα μάτια, κωμικά, παριστάνοντας πως ήταν τρομερά ενοχλημένη από τη συμπεριφορά και των δυο τους.

Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ πλησίασαν τότε το τραπέζι τους και τους χαιρέτησαν. Ο συνοδηγός της Ελοντί σύστησε τη σύζυγό του στην Ανθίνη και στον Ηλιόδρομο, και αντιστρόφως· κι εκείνοι αντάλλαξαν σύντομες χειραψίες μαζί της.

«Να καθίσουμε;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Εννοείται,» είπε ο Ηλιόδρομος.

«Αν και κάνουμε κρυφή σύσκεψη αυτή τη στιγμή,» πρόσθεσε η Ανθίνη μειδιώντας, και οι άλλοι γέλασαν.

«Μάθαμε για τον Ζορδάμη,» είπε ο Ηλιόδρομος στον Φοίνικα, και η Ελοντί τεντώθηκε και ψιθύρισε στ'αφτί του Φοίνικα: *Δεν τους είπα τίποτα για τον* Ρέσ'κρικ'κεκ. *Το παραμικρό.* Εκείνος ένευσε.

Και ύστερα η κουβέντα στράφηκε σε άλλα θέματα, σχετικά με το ράλι και την μεταπολεμική οικονομική κατάσταση της Σεργήλης. Σε κάποια στιγμή αναφέρθηκε πάλι ότι ο Ηλιόδρομος και η Ανθίνη είχαν συναντήσει την Καλλιόπη στο τρένο, οπότε ο Φοίνικας ρώτησε: «Και πού είναι τώρα; Δεν ήρθε στην απονομή των βραβείων...»

«Στον σιδηροδρομικό σταθμό της Μέλβερηθ άλλαξε γραμμή,» εξήγησε ο Ηλιόδρομος· «πήγε προς Αγκένροβ.»

«Εκεί νομίζω πως μένει,» πρόσθεσε η Ανθίνη.

«Ναι,» ένευσε η Ελοντί, «από την Αγκένροβ έχω ακούσει κι εγώ ότι είναι η Καλλιόπη.»

«Διαφημίστρια είναι, το ξέρεις;»

«Σώπα...»

«Ναι,» επιβεβαίωσε η Ανθίνη. «Η Αμαλία μού το έχει πει, και σε τέτοια η Αμαλία σπάνια κάνει λάθος.»

«Εννοείς ότι έχει δική της εταιρεία η Καλλιόπη;» ρώτησε ο Φοίνικας.

«Δεν ξέρω˙ δεν είμαι σίγουρη γι'αυτό. Πάντως, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ασχολείται με τη διαφήμιση.

»Παρεμπιπτόντως, να παραγγείλουμε κάτι να φάμε; Ή μόνο εγώ πεινάω;»

Οι άλλοι πεινούσαν επίσης, έτσι έκαναν νόημα σ'έναν σερβιτόρο να πλησιάσει και παράγγειλαν μεσημεριανό.

Κάποιοι εξακολουθούσαν να χορεύουν στο κέντρο της αίθουσας, παρατήρησε η Ελοντί, παρότι πολλοί γευμάτιζαν τώρα. Το μάτι της πήρε ξανά κάποιον άγνωστο να τη χαιρετά, και τον χαιρέτησε κι εκείνη για να μη φανεί αγενής.

Όταν το φαγητό είχε έρθει στο τραπέζι τους, ο Φοίνικας ρώτησε τον Ηλιόδρομο τι σκόπευε τώρα να κάνει. Θα ζητούσε από κάποιον άλλο ραλίστα να τον πάρει ως συνοδηγό; Είχε κανέναν υπόψη του;

«Όχι,» αποκρίθηκε ο πορφυρόδερμος Σάρντλιος, «δεν έχω κάποιον υπόψη μου. Αλλά υποθέτω θα μπορούσα να βρω, αν είχα διάθεση να ψάξω.»

«Θα σταματήσεις να ασχολείσαι με το ράλι;»

«Δεν είμαι σίγουρος ακόμα. Μπορεί. Ίσως να επιστρέψω στη διάστασή μου, τη Σάρντλι. Έχω καιρό να δω τους δικούς μου και διάφορους γνωστούς εκεί.»

Τα λόγια του δεν φάνηκε ν'άρεσαν και τόσο στην Ανθίνη, παρατήρησε η Ελοντί. Η συνοδηγός της Αμαλίας τον κοίταζε δυσαρεστημένα καθώς έτρωγε. *Γιατί δεν του προτείνει να πάει μαζί του; Τόσες δουλειές έχει εδώ; Ή μήπως φοβάται ότι ο Ηλιόδρομος σχεδιάζει να μείνει μόνιμα στην πατρίδα του; Ναι, μάλλον αυτό πρέπει να είναι...*

Καθώς η ώρα περνούσε, η διάθεση στον πρώτο όροφο του *Περίτρανου* γινόταν ολοένα και πιο εύθυμη: η μουσική δυνάμωνε, τα γέλια αντηχούσαν συχνότερα και εντονότερα, τα ποτά έρρεαν αφθονότερα (Σεργήλιος οίνος από την περιοχή της Νέσριβεκ, Κρύος Ουρανός, Χρυσός

Καύσωνας, Γλυκός Κρόνος, Πορφυρός Άνεμος, Πράσινη Γαλανή, και άλλα, πολλά από τα οποία εισαγμένα από άλλες διαστάσεις), οι συζητήσεις ήταν ανάλαφρες και διασκεδαστικές με την ελάχιστη δυνατή σοβαρότητα, οι χορευτές αυξάνονταν, οι κινήσεις τους ολοένα και πιο τολμηρές και μεθυσμένες... και η Ελοντί βρέθηκε πολιορκημένη από διάφορους θαυμαστές που τη λάτρευαν είτε ως ραλίστρια είτε ως τραγουδίστρια είτε και για τα δύο συγχρόνως. Της υπόσχονταν όλοι, με τα υπονοούμενα και τις κινήσεις τους, φλογερές νύχτες και απολαυστικές ημέρες. Ένας, μάλιστα, δήλωσε ανοιχτά πως ήταν πρόθυμος να κάνει τα *πάντα* για εκείνη: πρόθυμος ακόμα και να τον δέσει, και να γδάρει το πετσί από την πλάτη του, αν η Ελοντί είχε τέτοιες ορέξεις. Ο άνθρωπος ήταν καταφανώς μεθυσμένος, και η Ελοντί προσπάθησε να τον παραμερίσει, γελώντας και κάνοντας διάφορα χιουμοριστικά σχόλια.

Δεν ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της, βέβαια, που είχε βρεθεί στο επίκεντρο τόσης πολλής προσοχής από το αντίθετο φύλο και ήξερε ακριβώς πώς να φερθεί για να μην παρασυρθεί από ανθρώπους που ουσιαστικά θεωρούσε ανόητους και ασυλλόγιστα ενθουσιώδεις. Αν και η αλήθεια ήταν ότι, κατά καιρούς, *είχε* παρασυρθεί από τέτοιους, ειδικά στις καλές της ημέρες ως τραγουδίστρια. Είχε κοιμηθεί μαζί τους και διασκεδάσει μαζί τους. Αλλά αυτές οι σχέσεις ποτέ δεν κρατούσαν· και ούτε η Ελοντί θα *ήθελε* να κρατήσουν. Τις περισσότερες φορές, δε, εκείνη έβαζε τέλος.

Και σήμερα δεν είχε όρεξη για τέτοιες περιπέτειες. Ακούσια, παρά τη δυνατή μουσική, παρά την εύθυμη διάθεση που επικρατούσε, η μητέρα της ερχόταν στο μυαλό της. Επίμονα. *Στο τέλος του δρόμου,* της είχε πει. *Στο τέλος του δρόμου έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά...* Τι εννοούσε; Τι μπορεί να εννοούσε;

Όπως θα με αναζητούσες παλιά...

Ο Φοίνικας προέτρεψε την Ελοντί σε κάποια στιγμή, μεταξύ αστείου και σοβαρού, να διαλέξει επιτέλους κάποιον από τους δούλους της για να ικανοποιήσει, ώστε να πάψουν να την καταδιώκουν. Αλλά εκείνη γέλασε και του είπε να κοιτάει τη δουλειά του. «Άσε που δεν είναι *καθόλου* διπλωματικό αυτό που λες,» πρόσθεσε, λιγάκι πιωμένη, καθώς οι δυο τους είχαν βρεθεί σε μια άκρη της αίθουσας, απομακρυσμένοι

από την προσοχή των υπόλοιπων – πράγμα που, αναμφίβολα, δεν θα διαρκούσε.

«Διπλωματικό; Γιατί όχι;»

«Γιατί, αγάπη μου, αν διαλέξω *έναν* απ'αυτούς, τότε οι άλλοι είναι ικανοί να του χιμήσουν για να τον δείρουν, έτσι όπως τους βλέπεις.»

Ο Φοίνικας μειδίασε και παραλίγο να πνιγεί από τον καπνό του τσιγάρου του. «Διάλεξε δύο, τότε!» της είπε μετά από έναν σύντομο, σπασμωδικό βήχα επάνω στη γροθιά του. «Ή τρεις, εν ανάγκη.» Τα μάτια του είχαν δακρύσει από τον καπνό και το γέλιο.

«Με τρεις άντρες κοντά σου, τα πάντα γίνονται πολύ… *στενόχωρα,* πίστεψέ με.»

«Ξέρεις από εμπειρία, δηλαδή, ε;»

Η Ελοντί γελούσε. «Μην κάνεις τέτοιες υποθέσεις!» του είπε, πιέζοντάς τον προς τα πίσω, με το δάχτυλό της στο στήθος του.

Είδε, τότε, με τις άκριες των ματιών της έναν από τους θαυμαστές της – έναν από τους πιο όμορφους, ομολογουμένως – να έρχεται προς το μέρος της. Μάλλον, την είχε εντοπίσει ξανά.

«Ουπς,» είπε η Ελοντί στον Φοίνικα. «Νομίζω ότι με ζητάνε από εδώ.» Και απομακρύνθηκε από τον φίλο της, γλιστρώντας ανάμεσα στον κόσμο για ν'αποφύγει τον θαυμαστή.

Ο Φοίνικας έμεινε πίσω, σαστισμένος για λίγο. Μέχρι που είδε κι αυτός τον άντρα που πλησίαζε. Υπομειδιώντας πέρασε από δίπλα του χωρίς να του μιλήσει.

Αργότερα, μέσα στο σούρουπο, η Ελοντί κατάφερε να καταλαγιάσει κάπως τον ενθουσιασμό των θαυμαστών της μοιράζοντάς τους δώρα. «Με τόσους πολλούς ανθρώπους που με αγαπάνε εδώ,» είπε, «δεν μπορώ παρά να δώσω *λίγη* από την αγάπη μου στον καθένα.» Και άρχισε να τους κερνά ποτά φιλώντας κάθε φορά την άκρη του ποτηριού. Τους πρόσφερε κι άλλα δώρα, όπως αυτόγραφα ή ένα φιλί αποτυπωμένο με κραγιόν επάνω σ'ένα κομμάτι χαρτί (τελείως λευκό ή με αυτόγραφο) ή επάνω σε μια πετσέτα. Αλλά κυρίως τους έδινε ποτά, με μεγάλη προθυμία, ελπίζοντας να τους ζαλίσει και να τους κάνει επιτέλους να καθίσουν κάτω: μια στρατηγική που σύντομα φάνηκε να πιάνει, γιατί, φυσικά, οι θαυμαστές ήθελαν όσα περισσότερα ποτά μπορούσαν να αντέξουν φτάνει τα ποτήρια τους να είχαν στην άκρη το

αποτύπωμα των χειλιών της Έκπτωτης Ελοντί. Κάποιος γλοιώδης τύπος τής πρότεινε να τους δώσει μερικά από τα ρούχα που φορούσε, και η Ελοντί τού είπε: «Τι μας λες, ρε φίλε! Άμα δώσω στον καθένα από εσάς ένα ρούχο που φοράω, θα μείνω γυμνή και μετά θα πρέπει ν'αρχίσω να βγάζω και το πετσί μου!» κάνοντας του μια άσεμνη χειρονομία με το δάχτυλό της, και προκαλώντας γέλιο στους υπόλοιπους που βρίσκονταν γύρω της. Μετά, τον κέρασε δύο ποτά συγχρόνως, και ο τύπος δεν φαινόταν και τόσο δυσαρεστημένος.

Στο τέλος, καθώς νύχτωνε, ύστερα από προτροπές πολλών – όχι μόνο φανατικών θαυμαστών της αλλά και ραλιστών και συνοδηγών – η Ελοντί δέχτηκε να τραγουδήσει αν υπόσχονταν να την αφήσουν έπειτα να ξεκουραστεί για καμια ώρα. Φυσικά το υποσχέθηκαν, ενθουσιωδώς.

Η Ελοντί η αλήθεια ήταν πως δεν είχε όρεξη για τραγούδια˙ παρά τη φασαρία, η μητέρα της εξακολουθούσε νάναι πολύ έντονα στο μυαλό της (*Στο τέλος του δρόμου… έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά… Στο τέλος του δρόμου… Όπως θα με αναζητούσες παλιά…*)˙ ωστόσο, τραγούδησε ελπίζοντας πως, εκτός των άλλων, αυτό ίσως να έκανε το παράξενο φάντασμα της νεκρής ιέρειας της Αρτάλης να εξαφανιστεί.

Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου γρήγορα τής έφτιαξαν μια πρόχειρη σκηνή μέσα στην τραπεζαρία και έβαλαν να παίζει στο ηχοσύστημα ένα από τα τραγούδια της – αυτό που την είχε κάνει πιο γνωστή στη Σεργήλη – *Η Έκπτωτη.* Η Ελοντί πήγε στη σκηνή και έδωσε σε όλους την παράσταση που ήθελαν. Χειροκροτήματα και φωνές αντηχούσαν, καθώς όλα τα φώτα στην αίθουσα είχαν σβήσει εκτός από αυτά που φώτιζαν τη σκηνή της. Και προς στιγμή, μόνο προς στιγμή, νόμιζε πως είχε την ίδια Αίσθηση με όταν οδηγούσε.

Τα λόγια της *Έκπτωτης* ακούγονταν από τα ηχεία, φυσικά, αλλά η Ελοντί τα ήξερε απέξω ούτως ή άλλως. Δε θα μπορούσε ποτέ να τα ξεχάσει, ήταν σίγουρη. Έβγαιναν σαν από ένστικτο από τα χείλη της, συνοδευόμενα από κινήσεις που τους ταίριαζαν επάνω στη σκηνή:

«*Η Έκπτωτη από τη μεγάλη διάσταση διωγμένη… Στους δρόμους κυνηγημένη. Οι ίδιοι οι δικοί της δεν είναι τώρα άνθρωποί της!*

»Η οικογένειά της την έχει διώξει – την έχει εξορίσει!... Είναι τώρα η ΕΚΠΤΩΤΗ!

»Στους κόλπους του βασιλείου της Κυράς της, γαλήνη δεν βρίσκει πια˙ της έχουν απομείνει μονάχα μονοπάτια επαναστατικά...

»Διωγμένη από τη διάσταση τη μεγάλη... είναι τώρα μια αποστάτρια! *–Είναι τώρα η έκπτωτη – η ΕΚΠΤΩΤΗ!»*

Μετά από την *Έκπτωτη,* τραγούδησε άλλα δύο τραγούδια της: *Χωρίς Γνωστούς Σταθμούς* και *Στην Άκρη της Σεργήλης, Κόκκινο.*

Όταν τελείωσε, ένιωθε ικανοποιημένη από την ανταπόκριση του πλήθους και το ρυθμό της μουσικής, παρότι είχε πια αποφασίσει να μην τραγουδά παρά πολύ σπάνια. Και οι θαυμαστές της κράτησαν την υπόσχεσή τους˙ την άφησαν να καθίσει ήσυχη σ'ένα τραπέζι, ενώ ένας σερβιτόρος ήρθε για να της φέρει ό,τι ποτό επιθυμούσε. Η Ελοντί ζήτησε έναν Φλεγόμενο Γρύπα – που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από αναψυκτικό. Δεν ήθελε, με τίποτα, να μεθύσει.

Οι σκέψεις σχετικά με τη μητέρα της, που είχαν εξαφανιστεί με το τραγούδι, τώρα επέστρεψαν καθώς ξεκουραζόταν παρακολουθώντας την κίνηση στην αίθουσα, πίνοντας το αναψυκτικό της, και τρώγοντας τους ξηρούς καρπούς που ο σερβιτόρος τής είχε φέρει μαζί με το μεγάλο ποτήρι. *Στο τέλος του δρόμου... έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά... Στο τέλος του δρόμου...*

Μα εδώ *ήταν* το τέλος του δρόμου, δεν ήταν; Πού βρισκόταν η μητέρα της;

Είναι νεκρή. Αν δεν ήταν νεκρή, κάπου θα με είχε συναντήσει ώς τώρα, δεν θα με είχε συναντήσει; Η Ελοντί καταράστηκε αυτό το πνεύμα που της είχε μιλήσει. Η ίδια η Λόρκη πρέπει να ήταν, σίγουρα! Την είχε επισκεφτεί για να τη βασανίσει!

Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ ήρθαν να καθίσουν κοντά της, ρωτώντας αν τους ήθελε. Η Ελοντί φυσικά και τους ήθελε˙ σκέφτηκε, μάλιστα, ότι ίσως να την είχαν σώσει από τους συλλογισμούς της. Και μετά, καθώς η νύχτα προχωρούσε, επισκέφτηκαν κι άλλοι το τραπέζι της, ραλίστες και συνοδηγοί, περισσότερο ή λιγότερο γνωστοί της. Ευτυχώς, οι τρελοί θαυμαστές έμοιαζαν πια να έχουν ηρεμήσει˙ τα ποτά της, τελικά, είχαν κάνει τη δουλειά τους μαζί με όλα τ'άλλα που είχαν

πιει. Η Ελοντί είδε τουλάχιστον δύο απ'αυτούς να κοιμούνται από το μεθύσι.

Και, σιγά-σιγά, ολοένα και περισσότεροι κατέληγαν σ'αυτή την κατάσταση – όχι μόνο θαυμαστές της, ασφαλώς. Από το πρωί διασκέδαζαν και έπιναν, και τώρα πια η ευχάριστη κούραση και η ζάλη είχαν αρχίσει να υπερνικάνε τις αντοχές τους. Η Ελοντί είδε, σ'ένα τραπέζι παραδίπλα, τη Λιαρνίδα να κοιμάται ξαπλωμένη επάνω στον Φοίνικα, ενώ ο ίδιος φαινόταν επίσης στα πρόθυρα του ύπνου, αργοπίνοντας από ένα ποτήρι ακουμπισμένο πλάι του. Η Ελοντί χασμουρήθηκε και, χωρίς να το καταλάβει, μέσα στη βαβούρα της μουσικής και στα χαμηλά φώτα, γλίστρησε κι εκείνη στο βασίλειο του ύπνου.

Δεν ήξερε τι, τελικά, την ξύπνησε, αλλά μάλλον ήταν το γεγονός ότι η μουσική είχε πάψει, υπέθεσε. Η ησυχία φάνταζε παράξενη· αλλόκοτη· εξωπραγματική. Το κεφάλι της Ελοντί ήταν βαρύ, και ο λαιμός της πιασμένος επειδή είχε κοιμηθεί γέρνοντας στο πλάι επάνω στην καρέκλα της. Γύρω της, η αίθουσα ήταν γεμάτη με κοιμισμένους και μισοκοιμισμένους. Ελάχιστοι ήταν ακόμα ξύπνιοι. Σ'ένα τραπέζι τρεις γυναίκες συζητούσαν χαμηλόφωνα, και μονάχα μία απ'αυτές αναγνώριζε η Ελοντί: *Η συνοδηγός της Χοαρκίδας.* Σ'ένα άλλο τραπέζι, ο Ηλιόδρομος ο Δεύτερος και ο Καθάριος έπαιζαν ένα παιχνίδι με χαρτιά, ενώ παραδίπλα ήταν ξαπλωμένη η γυναίκα του Καθάριου επάνω σε τρεις ενωμένες καρέκλες. *Πού είναι η Ανθίνη;* αναρωτήθηκε η Ελοντί, και σύντομα την είδε πίσω από το τραπέζι του Ηλιόδρομου και του Καθάριου, κοιμισμένη επάνω σε κάτι μεγάλα μαξιλάρια.

«Θεοί...» μουρμούρισε η Ελοντί, αν και είχε ξαναβρεθεί, φυσικά, σε παρόμοιες διασκεδάσεις. Έκανε να σηκωθεί από το τραπέζι, και διαπίστωσε ότι το αριστερό της γοβάκι έλειπε. *Πώς...;* Και τα δύο γοβάκια είχαν λουριά· δεν μπορούσαν να φύγουν τυχαία από τα πόδια της. Ήταν δυνατόν κάποιος από τους θαυμαστές της να το είχε κλέψει όσο εκείνη κοιμόταν; *Αυτός ο παλαβός που μου ζητούσε τα ρούχα μου; Θα τον δείρω, τον γιο της Λόρκης, αν τον ανακαλύψω!* σκέφτηκε, αν και διασκεδασμένη, όχι πραγματικά θυμωμένη. Ή μήπως η ίδια είχε βγάλει το γοβάκι και το είχε ξεχάσει; Δεν ήταν τελείως μεθυσμένη, ευτυχώς, αλλά ήταν, αναμφίβολα, ζαλισμένη· το ήξερε, το αισθανόταν.

Αναστέναξε, και κοίταξε κάτω απ’το τραπέζι αναζητώντας το χαμένο υπόδημα. Αντί γι’αυτό, βρήκε ένα τραπουλόχαρτο που αναγνώριζε.

Ο Οφθαλμός του Πυρός…

Επάνω στην κάρτα ήταν ζωγραφισμένο ένα φωτεινό μάτι περιτριγυρισμένο από φλόγες.

Η Ελοντί σήκωσε από κάτω το τραπουλόχαρτο, παραξενεμένη. *Τι είναι πάλι τούτο;* Ποιος είχε τράπουλα εδώ πέρα; Δε μπορεί να ήταν από τη δική της τράπουλα, γιατί την είχε αφήσει στο δωμάτιό της.

Το βλέμμα της πήγε προς το τραπέζι όπου ο Ηλιόδρομος και ο Καθάριος έπαιζαν χαρτιά· αλλά σύντομα απομακρύνθηκε από εκεί, ξέροντας – κάπως – πως αυτός ο Οφθαλμός του Πυρός (αν όντως έπαιζαν με τέτοια τράπουλα) δεν ήταν δικός τους.

Πού είναι το γοβάκι;

Η Ελοντί κοίταξε γύρω απ’το τραπέζι, μα δεν το βρήκε πουθενά, κι άρχισε και να ζαλίζεται. Κρύβοντας τον Οφθαλμό του Πυρός μέσα στο φόρεμά της, έλυσε και το άλλο γοβάκι και, ξυπόλυτη, προσέχοντας μην σκοντάψει επάνω σε κανέναν κοιμισμένο, βάδισε προς το μπαρ, όπου μπορούσε να δει πως ο άντρας πίσω του ακόμα στεκόταν χωρίς να φαίνεται στο ελάχιστο ζαλισμένος. Ήταν ένας χρυσόδερμος τύπος μετρίου αναστήματος, με λιγνό πρόσωπο και γαλανά μαλλιά χτενισμένα έντονα προς τα πίσω, μοιάζοντας βρεγμένα. Ένα λευκό πουκάμισο με γυρισμένα μανίκια κι ένα κοντό γιλέκο τον έντυναν.

Η Ελοντί κάθισε σ’ένα από τα ψηλά σκαμνιά του μπαρ. «Μόνο εσύ είσαι νηφάλιος εδώ μέσα, το ξέρεις;»

Ο άντρας μειδίασε. «Αυτόγραφο;» ζήτησε.

Η Ελοντί τού επέστρεψε το μειδίαμα κουνώντας το κεφάλι. «Εντάξει,» είπε.

Εκείνος αμέσως έφερε μια χαρτοπετσέτα κι έναν στιλογράφο μπροστά της. Η Ελοντί έβαλε την υπογραφή της.

«Θα πιεις κάτι;» τη ρώτησε ο άντρας.

«Νερό.»

«Σωστή επιλογή γι’αυτή την ώρα.» Της γέμισε ένα ψηλό ποτήρι με νερό που γυάλιζε σαν ποτό κάτω από τα φώτα της αίθουσας.

«Τι ώρα είναι;»

«Δωδεκάμισι. Μετά τα μεσάνυχτα.»

Η Ελοντί ήπιε μια γουλιά. «Αν μου έλεγες ‘μετά το μεσημέρι’ θα είχα ειλικρινά τρομάξει.»

Έλα να με αναζητήσεις όπως θα με αναζητούσες παλιά…

Ο άντρας γέλασε, και μετά είπε: «Δεν περίμενα, ξέρεις, ποτέ να σε δω από τόσο κοντά…»

Στο τέλος του δρόμου…

«Και στη σκηνή ήσουν καταπληκτική, βέβαια. Και στην οθόνη που σε έχω δει, καταπληκτική είσαι. Αλλά εδώ, μπροστά μου…»

Όπως θα με αναζητούσες παλιά…

«Δεν ξέρω… Εδώ μπροστά μου είσαι τελείως… πραγματική.» Ο άντρας γέλασε. «Δε σε είχα για τόσο πραγματική.»

Όπως θα με αναζητούσες παλιά… Και η Ελοντί, ξαφνικά, κατάλαβε˙ και συλλογίστηκε, σχεδόν τρομαγμένη με τον εαυτό της: *Πώς δεν το είχα σκεφτεί από την αρχή;*

Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το νερό της και κατέβηκε από το σκαμνί.

«Δεν το είπα για να σε προσβάλω, έτσι;» διευκρίνισε ο άντρας του μπαρ. «Μην το παίρνεις στραβά.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Είμαι αρκετά πραγματική, στην πραγματικότητα.»

Στο τέλος του δρόμου…

Ο άντρας γέλασε. «Ναι.»

Και η Ελοντί γέλασε μαζί του καθώς απομακρυνόταν από το μπαρ, αποφεύγοντας τους κοιμισμένους μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία του *Περίτρανου.*

Όπως θα με αναζητούσες παλιά. Φυσικά! Φυσικά!

Η Ελοντί βγήκε από την τραπεζαρία και κατέβηκε τις σκάλες προς το ισόγειο. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι ακόμα ξυπόλυτη ήταν, αλλά το αγνόησε˙ δεν ήταν πρόθυμη να γυρίσει πίσω τώρα. Έπρεπε να μάθει!

Αν η μητέρα της ζούσε – αν ζούσε – ήταν τόσο κοντά!

Έφτασε στο ισόγειο, στη ρεσεψιόν, η οποία ήταν έρημη εκτός από μια γυναίκα καθισμένη πίσω από το γραφείο και τρεις μισθοφόρους φρουρούς κοντά στην είσοδο. Οι τελευταίοι συζητούσαν αναμεταξύ τους. Κανένας δεν επιχείρησε να σταματήσει ή να κάνει ερωτήσεις στην Ελοντί καθώς εκείνη έβγαινε.

Και μόλις ήταν έξω απ' το ξενοδοχείο διαπίστωσε, λιγάκι ξαφνιασμένη, ότι έβρεχε. Νερό έπεφτε από τον ουρανό. Όχι κανένας κατακλυσμός˙ ψιλοβρόχι˙ αλλά είχε γεμίσει τις άκριες της Οδού Ήλιου με μικρά ποτάμια.

Η Ελοντί ατένισε την Πλατεία Ελευθερίας αντίκρυ της: και στο τέλος της πλατείας, τον Ναό της Αρτάλης…

Όπως θα με αναζητούσες παλιά…

Εκεί μέσα είσαι, μαμά; Είναι δυνατόν να είσαι εκεί μέσα;

Προσέχοντας να μην τη χτυπήσει κανένα από τα λιγοστά οχήματα που κινούνταν ετούτη την ώρα με τους προβολείς τους αναμμένους, πέρασε γρήγορα την Οδό Ήλιου νιώθοντας το βρεγμένο οδόστρωμα γλιστερό κάτω από τα γυμνά πόδια της.

Έφτασε στην Πλατεία Ελευθερίας, και τη διέσχισε υπό το φως των ενεργειακών λαμπών επάνω στους στύλους και των αστραπών που έφτυναν κάθε τόσο τα οργισμένα σύννεφα. Στάθηκε μπροστά στα σκαλοπάτια του Ναού της Αρτάλης, ατενίζοντας προς στιγμή το σύμβολο της θεάς, καμωμένο από χρυσάφι πάνω από την είσοδο.

Ύστερα, ανέβηκε, αργά, προσεχτικά, σαν να πλησίαζε μεγάλο κίνδυνο…

48

Η Ελοντί ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια του Ναού, γλιστερά από το νερό της βροχής.

Βρέθηκε μπροστά στα δύο ξύλινα φύλλα της ψηλής εισόδου που ήταν μισάνοιχτη, μάλλον όχι για να κρατά κανέναν άνθρωπο έξω αλλά τη βροχή. Παραμέρισε το δεξί φύλλο και μπήκε στον Ναό της Αρτάλης. Ο σηκός δεν φωτιζόταν ούτε από μία ενεργειακή λάμπα· δεκάδες κεριά τον φώτιζαν μέσα από κρυστάλλινα κύπελλα. Η θολωτή οροφή ήταν επίσης κρυστάλλινη, επιτρέποντας στο φως του ήλιου ή του φεγγαριού να μπαίνει – αν και όχι απόψε· απόψε μονάχα οι αστραπές φαίνονταν πίσω από τον κρυστάλλινο θόλο.

Στο κέντρο της αίθουσας έστεκε το άγαλμα της Αρτάλης, πέτρινο και ψηλό όσο δύο φορές η Ελοντί: μια γυναίκα που κρατούσε στην αγκαλιά της έναν χαμογελαστό ήλιο με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, ο οποίος θύμιζε μωρό. Η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου.

Η Ελοντί βάδισε μέσα στον Ναό, παρατηρώντας ότι κανένας άλλος προσκυνητής δεν ήταν εδώ ετούτη την ώρα. Ήξερε όμως ότι σίγουρα κάποια ιέρεια ή δόκιμη πρέπει να παρακολουθούσε τον σηκό. Αλλά πού ήταν; Τα μάτια της Ελοντί έψαξαν στις άκριες της αίθουσας, στα σκοτεινά σημεία…

«Σεβασμιότατη;» είπε, περιμένοντας απάντηση, καθώς πλησίαζε το ψηλό άγαλμα.

Μια κοπέλα ξεπρόβαλε από μια πόρτα που οδηγούσε στα ενδότερα του Ναού. Φορούσε τον χιτώνα δόκιμης. Η Ελοντί τον γνώριζε καλά γιατί κι εκείνη τον είχε πολλές φορές φορέσει.

«Θα θέλατε να ειδοποιήσω κάποια από τις ιέρειες;» ρώτησε η κοπέλα.

Η Ελοντί την πλησίασε, ενώ εκείνη έμοιαζε να την κοιτάζει διστακτικά, και λιγάκι σαστισμένα ίσως, απορώντας μάλλον γιατί ήταν ντυμένη έτσι μέσα στη βροχή, χωρίς κάτι να την προστατεύει, και γιατί ήταν ξυπόλυτη.

«Θέλω μια συγκεκριμένη ιέρεια… αν υπάρχει στον Ναό σας,» είπε η Ελοντί.

Η κοπέλα ήταν γαλανόδερμη και ξανθιά. «Ναι,» αποκρίθηκε αμήχανα, «πείτε μου…»

«Φερένια. Έχετε κάποια ιέρεια εδώ που ονομάζεται Φερένια;»

Τα μάτια της δόκιμης την ατένισαν παραξενεμένα για μια στιγμή. Τα χείλη της τρεμόπαιξαν. «Εννοείτε την… Ναι, υπάρχει αλλά… Ποια Φερένια, εννοείτε;»

«Φερένια Αλλόγνωμη. Δεν είναι από εδώ, από τη Νέσριβεκ,» είπε η Ελοντί. «Είναι από τη Μέλβερηθ.»

«Η Σημαδεμένη Ιέρεια…» έκανε η κοπέλα.

Και η Ελοντί συνοφρυώθηκε. *Σημαδεμένη Ιέρεια;*

Αμέσως μετά, η δόκιμη ρώτησε: «Είστε η Έκπτωτη Ελοντί;» σαν τότε να το συνειδητοποίησε ξαφνικά. «Μοιάζετε πολύ με την…»

«Αυτή είμαι. Είναι εδώ η Φερένια Αλλόγνωμη, ή όχι;»

«Περιμένετε λίγο,» είπε η δόκιμη. «Πρέπει να ειδοποιήσω. Περιμένετε.» Κι έφυγε από κοντά της, γλιστρώντας μέσα στο φως των κεριών και μπαίνοντας πάλι στην πόρτα από την οποία είχε βγει.

Η Ελοντί πλησίασε το άγαλμα της Αρτάλης. Σημαδεμένη Ιέρεια; Τι εννοούσε η κοπέλα; Αν η μητέρα της ήταν όντως εδώ, γιατί να την αποκαλούν Σημαδεμένη Ιέρεια; Η Ελοντί δεν θυμόταν ποτέ κανένας να τη λέει έτσι. Ούτε θυμόταν να υπήρχε κανένας τέτοιος τίτλος μέσα στη θρησκεία της Αρτάλης.

Μια γυναίκα ήρθε τελικά από την πόρτα όπου είχε έρθει και η δόκιμη. Ήταν λευκόδερμη και μαυρομάλλα, ντυμένη με ιερατικά άμφια, και η γαλανόδερμη, ξανθιά κοπέλα την ακολουθούσε.

«Ποια είστε;» ρώτησε η ιέρεια την Ελοντί. «Τι ζητάτε στον Ναό;»

«Ονομάζομαι Ελοντί Αλλόγνωμη, Σεβασμιότατη, και αναζητώ τη μητέρα μου. Φερένια τη λένε, και είναι ιέρεια της Αρτάλης, όπως εσείς.»

Την οδήγησαν στα ενδότερα του Ναού, όπου ήταν κι άλλες ιέρειες, μοιάζοντας αγουροξυπνημένες, και την άφησαν να περιμένει ξανά λίγο προτού την καλέσουν να μπει σ'ένα δωμάτιο, μόνη χωρίς καμια άλλη να έρθει μαζί της.

Η Ελοντί πέρασε το κατώφλι και βρέθηκε σ'έναν χώρο φωτισμένο από δύο μεγάλα κεριά μέσα σε κρυστάλλινα κύπελλα. Ένα παράθυρο ήταν παραδίπλα, ψηλό, με τα παντζούρια μισάνοιχτα. Μια γυναίκα στεκόταν στο κέντρο του δωματίου, ντυμένη με ιερατικά άμφια και με κουκούλα στο κεφάλι η οποία κρατούσε το πρόσωπό της μέσα σε βαθιά σκιά. Τα χέρια της ήταν ενωμένα μπροστά της, τα δάχτυλα πλεγμένα. Η Ελοντί νόμιζε ότι η ιέρεια φοβόταν… *Η μητέρα μου; Είναι αυτή η μητέρα μου, ή κάποια άλλη;*

Την πλησίασε, επιφυλακτικά, διστακτικά. «Μαμά; Εσύ είσαι;»

Ένας λυγμός ακούστηκε μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας, και μετά, ξαφνικά, η ιέρεια τη σφιχταγκάλιασε. «Ελοντί…» ψιθύρισε. «Ελοντί…»

«Είσαι πραγματικά εσύ, μαμά;» ρώτησε η Ελοντί, μην τολμώντας ακόμα να την αγκαλιάσει κι εκείνη το ίδιο σφιχτά.

Η ιέρεια την άφησε από την αγκαλιά της κι έκανε ένα βήμα πίσω. «Ναι,» είπε.

Η Ελοντί άπλωσε τα χέρια για να της βγάλει την κουκούλα γιατί νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει, μέσα από τη σκιά, κάτι… περίεργο.

Η ιέρεια τής έπιασε τους καρπούς. «Ελοντί… Είμαι… τραυματισμένη.»

Η Σημαδεμένη Ιέρεια… Γι'αυτό την έλεγαν έτσι; «Θέλω να σε δω, μαμά.»

«Θα με δεις,» αποκρίθηκε η ιέρεια, αλλά επέμεινε να κρατά τους καρπούς της, έτσι η Ελοντί άφησε τις άκριες της κουκούλας. Η ιέρεια έκανε ακόμα ένα βήμα πίσω, και κατέβασε την κουκούλα μόνη της.

Ήταν, όντως, η μητέρα της Ελοντί· δεν υπήρχε αμφιβολία. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και τα μαλλιά της γκρίζα. Η Ελοντί δεν τη θυμόταν με γκρίζα μαλλιά, αλλά με καστανά. Δεν ήταν, όμως, αυτό που τη σόκαρε. Ολόκληρη η αριστερή μεριά του προσώπου της

Φερένιας ήταν σημαδεμένη, καθώς και το κάτω μέρος της δεξιάς: τα χείλη της, το σαγόνι της, λίγο από το μάγουλό της. *Μεγάλη Αρτάλη!*

Η Ελοντί ξεροκατάπιε. «Η… η φωτιά;»

Η Φερένια ένευσε. «Ναι, από τη φωτιά.» Κι έκανε πάλι να σηκώσει την κουκούλα της, αλλά η Ελοντί τη σταμάτησε.

«Όχι,» είπε. «Θέλω να σε βλέπω όπως είσαι.»

«Έχω τα σημάδια της Λόρκης επάνω μου!» είπε απεγνωσμένα η ιέρεια.

«Τα…; Τι ανοησίες είναι αυτές, μαμά; Πώς θα μπορούσες εσύ να…;»

«Τι ξέρεις εσύ, Ελοντί;» Η Φερένια σήκωσε ξανά την κουκούλα κι απομακρύνθηκε από την κόρη της.

Η Ελοντί την ακολούθησε. «Τι συνέβη, μαμά;» ρώτησε. «Γιατί δεν ήρθες να με βρεις μετά τον πόλεμο; Γιατί δεν ήρθες να με βρεις τώρα, στη Νέσριβεκ;»

Η Φερένια τής είχε γυρισμένη την πλάτη, και η Ελοντί την άκουσε να κλαίει μέσα από την κουκούλα της. «Πώς να ξέρω ότι ήσουν στη Νέσριβεκ;»

«Μα… το ράλι. Δεν άκουσες ότι ήμουν στο ράλι;»

Η Φερένια στράφηκε ξανά να την αντικρίσει. «Στο ράλι; Τι σχέση έχεις με το ράλι, Ελοντί;»

Η Ελοντί σχεδόν γέλασε. «Είμαι ραλίστρια, δεν το ξέρεις;»

«Όχι… Αλλά πώς… πώς να το ξέρω;… Είχα διαβάσει μόνο… είχα διαβάσει ότι τραγουδούσες, και μετά, σε μια εφημερίδα, ότι δεν τραγουδάς πια…»

«Τραγουδάω, αλλά ελάχιστα. Κυρίως επειδή ασχολούμαι με το ράλι.»

«Γιατί κάνεις τέτοια επικίνδυνα πράγματα, Ελοντί;» είπε η Φερένια, αυστηρά, σχεδόν όπως παλιά, σαν να ήθελε να την επιπλήξει.

Η Ελοντί γέλασε και αγκάλιασε σφιχτά τη μητέρα της. «Έπρεπε να με είχες αναζητήσει μετά τον πόλεμο, μαμά! Έπρεπε να είχες ψάξει να με βρεις. Εσύ μπορούσες πιο εύκολα να βρεις εμένα παρά εγώ εσένα. Αν και έψαξα.» Την άφησε από την αγκαλιά της. «Έψαξα, πριν από τον μεγάλο πόλεμο, ενώ τραγουδούσα ακόμα και δεν ασχολιόμουν με το ράλι. Συνάντησα την Αριστέα, στην Παραγκούπολη της Μέλβερηθ. Κρυβόταν εκεί, από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας–»

«Δεν την είχαν βρει;»

«Όχι.»

«Νόμιζα ότι την είχαν πιάσει...»

«Δεν την είχαν πιάσει. Κρυβόταν. Και μαζί της ήταν ο Βασνάρος, αυτός που αποκαλούσαν 'ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ'. Με βοήθησε κι εμένα όταν σε αναζητούσα. Είχα πάει να σε βρω εκεί όπου μέναμε παλιά, και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας με κυνήγησαν–»

«Δεν έπρεπε να είχες έρθει! Σου είχα πει να προσέχεις!»

«Είχα χρόνια να σε δω, μαμά. Έπρεπε να σε συναντήσω. Και δεν ήξερα – δεν είχα ακούσει – ότι σας είχαν καταδιώξει οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, ότι σας είχαν διώξει από την Παραγκούπολη. Τέλος πάντων· ο Βασνάρος με βοήθησε να μάθω για εσένα. Ή μάλλον, με βοήθησε να έρθω σε επαφή με επαναστάτες οι οποίοι έμαθαν για εσένα. Μου είπαν ότι σκοτώθηκες σ'ένα πανδοχείο που κάηκε. Σε μια πόλη κοντά στη Θακέρκοβ. Μου είπαν ότι ήταν βόμβες, τοποθετημένες από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, μάλλον επειδή κυνηγούσαν εσένα και την Ιουλίττα.»

Η Φερένια ένευσε. «Ναι· για εμάς πρέπει να έγινε αυτό... Η Ιουλίττα σκοτώθηκε. Προσπάθησα να τη σώσω...» Έβαλε το ένα χέρι μέσα στην κουκούλα της, αγγίζοντας το πρόσωπό της. «Δεν τα κατάφερα,» είπε κλαίγοντας.

«Αλλά εσύ σώθηκες...»

«Σχεδόν νεκρή ήμουν,» ψιθύρισε η Φερένια. «Και η Λόρκη με σημάδεψε για πάντα.»

«Η Λόρκη; Γιατί η Λόρκη, μαμά; Είσαι ιέρεια της Αρτάλης, και προσπάθησες να σώσεις μια άλλη ιέρεια. Αν κάποια θεά σε σημάδεψε, τότε αυτή ήτ–»

«Μη μιλάς για πράγματα που δεν ξέρεις!» τη διέκοψε απότομα η Φερένια, και της έστρεψε ξανά την πλάτη, βαδίζοντας μες στο δωμάτιο, προς τα εκεί όπου βρίσκονταν ένα χαμηλό ξύλινο τραπεζάκι και δύο καρέκλες. Κοντά τους ήταν μια ενεργειακή θερμάστρα, εντοιχισμένη.

Η Ελοντί την ακολούθησε. «Τι εννοείς 'δεν ξέρω'; Δεν ξέρω ποια είσαι;»

Η Φερένια, αναστενάζοντας, κάθισε σε μια από τις καρέκλες. Η Ελοντί κάθισε αντίκρυ της, περιμένοντάς την να μιλήσει.

Και η Φερένια μίλησε μετά από μερικές στιγμές σιωπής: «Όταν έφυγα από εκείνο το πανδοχείο, έτρεξα μες στη νύχτα. Πονούσα τόσο που δεν ήξερα πού βρισκόμουν, αλλά ήξερα ότι έπρεπε να φύγω γιατί φοβόμουν ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θα με έβρισκαν. Ήμουν βέβαιη ότι για εμάς είχαν κάψει το πανδοχείο. Και… περιπλανήθηκα, μετά, στις ερημιές… τραυματισμένη… κρύβοντας το πρόσωπό μου. Πονώντας και μην ξέροντας πώς να κάνω τον πόνο να σταματήσει. Δεν ήμουν καμένη μόνο στο πρόσωπο, Ελοντί… Ήμουν σίγουρη ότι θα πέθαινα· νόμιζα ότι μπορούσα να αισθανθώ την παρουσία του Νεκροφύλακα ολόγυρά μου, και τον παρακαλούσα να έρθει να με πάρει για να με γλιτώσει απ'αυτό το μαρτύριο… Δεν ήξερα πόσο καιρό τριγύριζα έτσι· μπορεί να ήταν μια μέρα, μπορεί δέκα… αλλά τελικά πίστεψα ότι ο Νεκροφύλακας ήρθε για εμένα. Ενώ ήμουν ξαπλωμένη κάπου, σ'ένα δάσος, είδα έναν γέρο να έρχεται από πάνω μου, με άγρια γαλανά μούσια και δέρμα κατάμαυρο σαν τη νύχτα. Μετά, πολύ πιο μετά, κατάλαβα ότι δεν πρέπει να ήταν και τόσο γέρος, αλλά η όλη του εμφάνιση τον έκανε να μοιάζει *αρχαίος.* Με σήκωσε από κάτω και με πήρε μαζί του.»

Η Φερένια άνοιξε ένα μικρό δοχείο που υπήρχε επάνω στο τραπέζι, γέμισε ένα τετράγωνο ποτήρι με νερό, και ήπιε μια γουλιά. Ύστερα συνέχισε: «Με πήγε σ'ένα μέρος που δεν ήταν της θεάς μας, αλλά της Κυράς της Απάτης: κάποιο βωμό, μέσα σ'ένα δάσος. Σ'έναν τόπο ορεινό. Δεν γνωρίζω πού ακριβώς. Κάπου στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, υποθέτω. Τότε, όμως, δεν κατάλαβα καν ότι ήταν ναός αυτής της θεάς.» (Όπως όλες οι ιέρειες της Αρτάλης, έτσι και η μητέρα της Ελοντί προτιμούσε να μην κατονομάζει τη Λόρκη.) «Πονούσα πολύ και δεν ήξερα τι μου γινόταν. Και εκείνος ο παράξενος άντρας με περιποιήθηκε, δίνοντάς μου να πιω βοτάνια άγνωστα σ'εμένα και βάζοντας αλοιφές επάνω στα εγκαύματά μου. Νομίζω, μάλιστα, πως με έδεσε κάποια στιγμή, γιατί ούρλιαζα και πάλευα. Δεν θυμάμαι καλά τι έγινε τότε, Ελοντί. Αλλά μετά, κάποτε, συνήλθα. Ήρθα στα συγκαλά μου, και, τρομοκρατημένη, κατάλαβα πού βρισκόμουν. Κατάλαβα ότι ήμουν σε ναό της Κυράς της Απάτης. Και για λίγο νόμισα ότι με είχαν φέρει εδώ οι ιερωμένοι της για να με βασανίσουν. Σηκώθηκα για να φύγω, αλλά ο μαυρόδερμος άντρας με πρόλαβε, λέγοντάς μου να περιμένω, λέγοντάς

μου ότι χρειαζόμουν ξεκούραση ακόμα. Και με ανάγκασε να πιω κάτι που με κοίμισε.

»Όταν ξύπνησα ξανά ήταν απόγευμα, και ο άντρας – που σίγουρα ήταν ιερέας της – βρισκόταν πάλι κοντά μου, και μου έδωσε ένα ξύλινο μπολ με χορτόσουπα, προτρέποντάς με να φάω. Ήμουν τόσο πειναςμένη που δεν μπορούσα να αρνηθώ. Τελείωσα το φαγητό και εκείνος μού έδωσε μια ξύλινη κούπα με κρασί, από το οποίο ήπια μόνο μερικές γουλιές.

»'Έχεις τραυματιστεί άσχημα,' μου είπε, 'αλλά είσαι τυχερή. Η Κυρά της Τύχης είναι μαζί σου.' Τα λόγια του με έκαναν να παγώσω, γιατί επιβεβαίωσαν τις υποψίες μου – ήταν ιερέας της! 'Ναι,' μου είπε βλέποντας ότι τον κοίταζα τρομαγμένη, 'η Λόρκη σε έχει σημαδέψει. Σε προστάτεψε, σε αγαπά. Τα σημάδια της είναι πάνω στο πρόσωπό σου.' Κι έβγαλε έναν καθρέφτη, ενώ εγώ τον ατένιζα κοκαλωμένη στη θέση μου. Κράτησε τον καθρέφτη μπροστά μου και είδα τότε το πρόσωπό μου – πολύ χειρότερο απ'ό,τι είναι τώρα, Ελοντί. Τα εγκαύματα, παρά τις αλοιφές, φαίνονταν πολύ έντονα. Αλλά το χειρότερο ήταν ότι διέκρινα τα σημάδια της Πανούργου Κυράς επάνω μου! Εξοργίστηκα, Ελοντί. Ουρλιάζοντας, χτυπώντας τον καθρέφτη και πετώντας τον από τα χέρια του, τινάχτηκα όρθια, φωνάζοντάς του να μείνει μακριά μου. Αλλά εκείνος αρχικά δεν κατάλαβε τίποτα. Μου ζήτησε να μην τρομάζω· μου είπε ότι είχε κάνει για εμένα ό,τι μπορούσε, κι έπρεπε να θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που η Λόρκη με καλοκοίταζε. Εκείνος ήξερε, μου είπε, ότι η Κυρά της Τύχης ήταν μαζί μου· ήταν ιερέας της και μιλούσε συνεχώς μαζί της. Αυτό με έκανε μονάχα να εξοργιστώ περισσότερο. Τον καταράστηκα και του φώναξα 'Πώς τολμάς να μιλάς έτσι σε μια κόρη της Αρτάλης, ερπετό της Λόρκης;' Του ζήτησα να μου επιστρέψει το περιδέραιο που μου είχε κλέψει – το αργυρό περιδέραιο με το σύμβολο της Μεγάλης Μητέρας του Ήλιου που φοράνε όλες οι ιέρειες γύρω από τον λαιμό τους – γιατί δεν μπορούσα να το βρω επάνω μου. Αλλά εκείνος μού αποκρίθηκε ότι δεν είχα κανένα τέτοιο περιδέραιο. Οπότε εγώ τον αποκάλεσα ψεύτη, και ερπετό της Λόρκης ξανά, και κλέφτη. Μα δεν νομίζω, τελικά, ότι μου έλεγε ψέματα, Ελοντί. Του φέρθηκα άσχημα, όποιος κι αν ήταν...» Αναστέναξε. «Ήμουν, όμως, τρομαγμένη τότε και εξοργισμένη. Δε μπορούσα να δεχτώ ότι ένας ιε-

ρέας της Λόρκης με είχε περιθάλψει. Αρπάζοντας ένα μεγάλο μαχαίρι που είδα να βρίσκεται κάτω, κοντά σε κάτι χορταρικά, τον απείλησα να μη με πλησιάσει – δεν ήμουν αιχμάλωτή του, ούτε της θεάς του. Και έπιασα και τις μπότες μου και ό,τι άλλα ρούχα μπορούσα να δω γύρω μου, ενώ εκείνος μού έλεγε να μη φύγω από τώρα, ήμουν πολύ τραυματισμένη. Μου πρότεινε να μείνω και να ξεκουραστώ, και μου υποσχέθηκε πως θα απομακρυνόταν αν δεν τον ήθελα κοντά μου. Αλλά, φυσικά, δεν τον πίστεψα – ήταν ιερέας της. 'Πού είναι το περιδέραιό μου;' ούρλιαξα δείχνοντάς τον με το μεγάλο μαχαίρι. 'Πού το έχεις καταχωνιάσει, ερπετό της Λόρκης; Δώστο μου!' Αλλά εκείνος, κάνοντας πίσω, μου είπε πάλι ότι δεν το είχε, ότι δεν είχε βρει κανένα περιδέραιο επάνω μου, ότι δεν είχε ιδέα πως ήμουν ιέρεια της Αρτάλης, αλλά ακόμα κι αν το ήξερε θα με βοηθούσε: ήμουν τραυματισμένη και χρειαζόμουν βοήθεια. 'Θα είχες πεθάνει αν σε είχα αφήσει εκεί που σε βρήκα,' μου είπε˙ αλλά του απάντησα ότι η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου θα με προστάτευε, και έφυγα από εκείνο τον βωμό όσο πιο γρήγορα μπορούσα, τρέχοντας μες στο δάσος.» Η Φερένια ήπιε κι άλλο νερό, τελειώνοντας το ποτήρι της.

«Και πώς κατέληξες εδώ, στη Νέσριβεκ;» τη ρώτησε η Ελοντί, όταν είδε ότι η μητέρα της δεν θα συνέχιζε.

«Μετά από κάποια ταξίδια,» είπε μονάχα η Φερένια. «Συνάντησα τους επαναστάτες της Νέσριβεκ, κι αυτοί με οδήγησαν στις ιέρειες που κρύβονταν σε τούτα τα μέρη.»

«Ζούσες,» μουρμούρισε η Ελοντί, «και νόμιζα ότι ήσουν νεκρή… Έπρεπε, πράγματι, να είχα ψάξει καλύτερα.»

Η Φερένια έσφιξε το χέρι της. «Πιο καλά που δεν έψαξες. Υπήρχε μεγάλος κίνδυνος παντού, τότε.»

«Γιατί, όμως, τώρα δεν έψαξες εσύ για εμένα, μαμά;»

Η Φερένια απέφυγε το βλέμμα της. «Είμαι σημαδεμένη από τη Λόρκη, Ελοντί. Δεν έπρεπε να με δεις έτσι. Δεν είμαι… αυτή που ήμουν…»

«Για εμένα, τίποτα δεν έχει αλλάξει. Και δε βλέπω κανένα σημάδι της Λόρκης επάνω σου.»

«Δεν με κοίταξες καλά, τότε!» είπε απότομα η Φερένια. «Δες, Ελοντί!» Κατέβασε ξανά την κουκούλα της. «*Δες.*»

Κι εκείνη παρατήρησε τα παλιά εγκαύματα επάνω στο πρόσωπο της μητέρα της.

«Δε θυμάσαι τίποτα απ'αυτά που σε είχα διδάξει;» ρώτησε η ιέρεια της Αρτάλης.

«Θυμάμαι,» είπε η Ελοντί.

«Τα βλέπεις, λοιπόν; Τα σημάδια της Λόρκης επάνω μου;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί, αν και δεν έβλεπε τίποτα. Δεν ξεχώριζε τίποτα μέσα στα εγκαύματα. Πώς ήταν δυνατόν η μητέρα της να διακρίνει κάτι; Είχε τρελαθεί; Τι της έλεγαν οι άλλες ιέρειες; Τα έβλεπαν αυτά τα μυστηριώδη σημάδια; Ή μήπως κι εκείνες τις έλεγαν ψέματα επειδή δεν ήταν πρόθυμη να δεχτεί τίποτε άλλο;

Η Φερένια σήκωσε ξανά την κουκούλα της, κρύβοντας το πρόσωπό της στη σκιά.

«Πώς έμαθες, Ελοντί, ότι ήμουν εδώ;»

Η Ελοντί δάγκωσε το χείλος της, διστακτική να μιλήσει.

«Σ'το είπαν οι άλλες ιέρειες;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι… αρκετά μεγάλη ιστορία… Και ίσως να χρειάζομαι και τη συμβουλή σου, μαμά.»

Η Φερένια γέλασε σιγανά μέσα από την κουκούλα της. «Ποτέ δεν χρειαζόσουν τη συμβουλή μου, Ελοντί.»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό–»

«Πάντα έκανες ό,τι σου έλεγα να *μην* κάνεις.»

«Όχι πάντα, μαμά!»

«Σχεδόν πάντα, όμως. Και στο τέλος, *πάντα.* Έφυγες από εμένα.»

«Κι εσύ έπρεπε να είχες φύγει από τη Μέλβερηθ! Αν… αν είχες φύγει από τη Μέλβερηθ δεν θα–» Σταμάτησε τον εαυτό της.

«Δεν θα με είχε σημαδέψει η Λόρκη,» είπε η Φερένια, καταλαβαίνοντας πού ήθελε να καταλήξει η Ελοντί. «Αλλά μια ιέρεια της Αρτάλης δεν εγκαταλείπει τη θέση της, κόρη μου.»

Η Ελοντί ξεροκατάπιε. «Μπορώ να σου μιλήσω τώρα;»

«Φυσικά και μπορείς. Πάντα μπορούσες, όταν ήθελες.»

Όταν η Ελοντί τής διηγήθηκε όλα όσα τής είχαν συμβεί, η ιέρεια της Αρτάλης είπε απαντώντας στο τελευταίο ερώτημά της: «Όχι, δεν ήμουν εγώ που σε κάλεσα, όπως καταλαβαίνεις.»

«Ποια, τότε; Η ίδια η Αρτάλη;»

Η Φερένια δεν απάντησε σ'αυτό˙ είπε: «Εσύ πρέπει να το αποφασίσεις.»

Η Ελοντί την ατένισε αμίλητα για λίγο˙ ύστερα ρώτησε: «Τι μου συμβαίνει, μαμά; Τι είναι αυτά... αυτά τα οράματα; Αυτά τα πράγματα που μου παρουσιάζονται όταν τρέχω μέσα στο όχημά μου;»

«Νομίζω πως μονάχα μία απάντηση θα λάβεις όποια ιέρεια της Αρτάλης κι αν ρωτήσεις. Ή όποιον άλλο ιερωμένο στη Σεργήλη κι αν ρωτήσεις. Αν και δεν γνωρίζουν όλοι γι'αυτό, ομολογουμένως. Κι εγώ έχω... έχω μόνο *ακούσει* γι'αυτό. Μέχρι στιγμής δεν είχα δει...» Τα μάτια της γυάλισαν μέσα απ'την κουκούλα της καθώς αντίκριζε την Ελοντί. «Είσαι Ιερομύστης της Σεργήλης, κόρη μου. Και είμαι πολύ περήφανη για σένα.» Της έσφιξε πάλι το χέρι, επάνω στο τραπέζι.

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Ιερομύστης;... Τι... τι σημαίνει αυτό;»

«Αυτό που είσαι.»

«Ναι, αλλά... Εννοείς ότι είμαι ιέρεια; Της Αρτάλης;»

Η Φερένια κούνησε το κουκουλωμένο κεφάλι της, αργά. «Όχι. Δεν είσαι της Αρτάλης. Και δεν είσαι ιέρεια. Είσαι Ιερομύστης της Σεργήλης. Είχα ακούσει ότι υπάρχουν τέτοια πνεύματα, μα ποτέ δεν τα είχα δει. Δεν είναι όλα ίδια, δεν ακολουθούν κάποιον νομοκάνονα, όπως εμείς οι ιέρειες της Αρτάλης˙ δρουν με τρόπους ποικιλόμορφους και μυστηριώδεις. Αυτό που κάνεις εσύ με την ταχύτητα, ένας άλλος Ιερομύστης το κάνει με κάποιον διαφορετικό τρόπο. Είχα ακούσει, για παράδειγμα, ότι ένας ποιητής μπορούσε μέσα από την ποίησή του να κάνει θαυμαστά πράγματα. Ποτέ δεν φανταζόμουν, όμως, Ελοντί, ότι εσύ....»

«Ούτε εγώ,» είπε η Ελοντί χαμογελώντας. «Αλλά ακόμα δεν καταλαβαίνω.»

«Θα καταλάβεις. Με τον καιρό. Ή ίσως και ποτέ. Οι Ιερομύστες είναι μυστηριώδεις ακόμα και για τον εαυτό τους.»

Μερικές σιωπηλές στιγμές ακολούθησαν˙ και μετά η Ελοντί ρώτησε: «Θα μένεις εδώ, λοιπόν; Στη Νέσριβεκ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φερένια. «Εδώ είναι η θέση μου τώρα. Δεν υπάρχει πουθενά αλλού θέση για μια ιέρεια της Αρτάλης σημαδεμένη από τη Λόρκη.» Ακουγόταν απεγνωσμένη.

Γιατί πιστεύεις σε τέτοιες ανοησίες, μαμά; ήθελε να της φωνάξει η Ελοντί. *Τίποτα δεν έχει αλλάξει! Τίποτα! Είσαι αυτή που ήσουν!* Αλλά δεν μίλησε, μη θέλοντας να τσακωθεί με τη μητέρα της, μη θέλοντας να τη στεναχωρήσει.

«Αν σε ρωτήσω τώρα ποιος ήταν ο πατέρας μου θα μου απαντήσεις;» είπε, για ν'αλλάξει τελείως την κουβέντα τους. «Μου είχες υποσχεθεί πως όταν μεγάλωνα θα μου έλεγες. Και είμαι αρκετά μεγάλη πια, νομίζω.»

Η Φερένια γέλασε σιγανά μέσα από την κουκούλα της. «Θυμάσαι τι λέει ο νομοκάνονας των ιερειών της Αρτάλης, κόρη μου; Απαγορεύεται να παντρεύονται αλλά όχι να συνευρίσκονται με άντρες˙ κι αν θηλυκά παιδιά προκύψουν από την ένωσή τους, ανήκουν στον ναό, στη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου. Ο πατέρας πια δεν έχει σημασία.»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Ναι, μαμά, θυμάμαι. Αλλά λέει ο νομοκάνονας, επίσης, ότι απαγορεύεται τα παιδιά να μάθουν ποιος είναι ο πατέρας τους;»

«Όχι, αυτό δεν το λέει ακριβώς έτσι. Αλλά λέει ότι τα παιδιά τώρα ανήκουν στον ναό. Και πολλές ιέρειες προτιμούν να κρύβουν την ταυτότητα του πατέρα.»

«Μαμά, θα μου πεις;» επέμεινε η Ελοντί.

«Ήμουν μικρή, τότε,» αποκρίθηκε ύστερα από λίγο η Φερένια. «Μόλις που είχα γίνει ιέρεια, ολοκληρώνοντας την εκπαίδευσή μου. Ήταν τόσο παλιά… Και δεν είναι πια ζωντανός, Ελοντί.»

Νεκρός; Όπως ήσουν «νεκρή» κι εσύ; «Πες μου.»

«Ένα χρόνο αφότου γεννήθηκες, οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας εισέβαλαν στη Σεργήλη. Πόλεμοι έγιναν. Αιματηρές συγκρούσεις. Και ο πατέρας σου έφυγε για ν'αντιμετωπίσει τους Παντοκρατορικούς. Έκτοτε δεν τον ξαναείδα, ούτε άκουσα γι'αυτόν.»

«Ποιος ήταν, όμως; Πώς λεγόταν;»

«Το όνομά του ήταν Νιρμόδος. Εργαζόταν ως μισθοφόρος. Τον γνώρισα όταν έπρεπε να συνεννοηθώ μαζί του για την περιφρούρηση μιας τελετής όπου φοβόμασταν ότι ίσως να γίνονταν φασαρίες.»

«Αυτό; Μόνο αυτό;»

«Τι περίμενες; Τίποτα πιο περίεργο; Δεν ήταν ιερέας ο πατέρας σου, Ελοντί, ούτε κανένα σημαντικό πρόσωπο.»

Η Ελοντί δεν περίμενε ότι θα ήταν ιερέας, αλλά… και πάλι… Καθάρισε τον λαιμό της. «Πώς ήταν; Στην εμφάνιση, εννοώ.»

«Ήταν ωραίος τύπος, και δε νομίζω ότι υπερβάλλω σ'αυτό,» είπε η Φερένια. «Γαλανόδερμος και ψηλός. Σοβαρός γενικά, αγέλαστος στη δουλειά του, αλλά όταν γελούσε ήθελες πάντα να γελάσεις μαζί του. Ήταν τόσο… ζωντανός.»

Ακούγοντάς την η Ελοντί νόμιζε πως η μητέρα της ήταν ακόμα ερωτευμένη μαζί του. Μάλιστα, ύστερα από τόσο καιρό, ίσως και να τον είχε μυθοποιήσει λιγάκι. Σίγουρα, μάλλον. «Και γιατί άργησες τόσο να μου πεις γι'αυτόν;»

«Σου εξήγησα, Ελοντί, δεν σου εξήγησα; Και τι νόημα θα είχε να ήξερες, ούτως ή άλλως; Τώρα που ξέρεις, τι άλλαξε;»

«Τουλάχιστον ξέρω.»

Μετά σηκώθηκε από την καρέκλα. «Θα ξανάρθω, μαμά,» είπε. «Δεν θα περάσουν πάλι χρόνια προτού συναντηθούμε. Σ'το υπόσχομαι.»

Η ιέρεια της Αρτάλης σηκώθηκε επίσης, και την αγκάλιασε. «Η Μεγάλη Θεά μαζί σου, κόρη μου. Και να προσέχεις. Αυτός ο δαίμονας που μου είπες….»

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Δεν θέλει το κακό μου· γι'αυτό είμαι σίγουρη. Ελπίζω μόνο να μπορώ να τον βοηθήσω να επιστρέψει στη διάστασή του.»

Η Φερένια τής είπε: «Περίμενε λίγο εδώ,» κι έφυγε από το δωμάτιο.

Όταν επέστρεψε, είχε μαζί της ένα δερματόδετο βιβλίο το οποίο έδωσε στην Ελοντί. Στο εξώφυλλο έγραφε: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΥΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΕΡΓΗΛΗΣ.

«Πάρε το,» είπε η Φερένια. «Μπορεί να σου φανεί χρήσιμο. Δε νομίζω καμια ιέρεια του Ναού μας να διαφωνήσει που σ'το δίνω, όταν τους εξηγήσω ότι η κόρη μου είναι Ιερομύστης της Σεργήλης.»

«Σ'ευχαριστώ, μαμά,» αποκρίθηκε η Ελοντί, και τη φίλησε κάτω από την κουκούλα, επάνω στο σημαδεμένο μάγουλό της.

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΗΛΙΟΣ, ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

49

Τα βραβεία είχαν απονεμηθεί. Η δεξίωση είχε τελειώσει. Το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης είχε ολοκληρωθεί. Αλλά όχι και οι δουλειές της Ελοντί.

Έπρεπε να επιστρέψει στη Βέλνημ, και χωρίς καθυστέρηση, γιατί ήθελε να αφήσει όσο το δυνατόν λιγότερο τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* υπό την προστασία του Φίλιππου'χοκ. Και δεν ανησυχούσε μόνο μήπως κάτι δεν πήγαινε καλά και ο δαίμονας πέθαινε˙ ανησυχούσε, επίσης, μήπως η Σιδηρά Δυναστεία ανακάλυπτε τι συνέβαινε και ο Φίλιππος βρισκόταν άσχημα μπλεγμένος μαζί τους.

Η Ελοντί, λοιπόν, δεν είχε καιρό για χάσιμο, και ο πιο γρήγορος δρόμος για να πάει στη Βέλνημ ήταν ταξιδεύοντας νότια, φτάνοντας στα Ρίναλγκην, και περνώντας πάλι μέσα από το ορεινό πέρασμα που, αναμφίβολα, θα εξακολουθούσε να είναι χιονισμένο.

Το είπε στον Φοίνικα, την ημέρα μετά τη δεξίωση, και εκείνος, όπως η Ελοντί το περίμενε, προθυμοποιήθηκε αμέσως να ταξιδέψει μαζί της. Η Ελοντί αποκρίθηκε ότι δεν υπήρχε λόγος˙ τώρα δεν βρίσκονταν σε ράλι: ο Φοίνικας κανονικά έπρεπε να πάρει τη Λιαρνίδα'σαρ και να επιστρέψουν στη Νίρβεκ.

«Είσαι σοβαρή;» της είπε εκείνος. «Θέλει και η Λιαρνίδα να έρθει.»

«Δε λέει ψέματα,» επιβεβαίωσε η μάγισσα, που βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο με τη ραλίστρια και τον συνοδηγό της – στο δωμάτιο του Φοίνικα μέσα στον *Περίτρανο*. «Θέλω όντως να δω αυτό τον δαίμονα. Δώσε μου μόνο χρόνο, Ελοντί, για ν'αγοράσω μερικά ζεστά ρούχα για τα βουνά. Δεν έχω φέρει μαζί μου.»

«Δε θα μείνουμε για πολύ στα Ρίναλγκην,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «αλλά γενικά καλό θα ήταν να εξοπλιστείς όπως νομίζεις, γιατί το ταξίδι δεν είναι μικρό, και τώρα δεν θα τρέχουμε σαν να είμαστε σε ράλι.» Αν και δεν σκόπευε να πηγαίνει και πολύ αργά. Βιαζόταν, άλλωστε.

Επειδή όλοι τους είχαν αργήσει να ξυπνήσουν ύστερα από τη δεξίωση, τώρα ήταν σχεδόν μεσημέρι, έτσι αποφάσισαν να ξεκινήσουν το απόγευμα. Η Λιαρνίδα ήθελε, φυσικά, να φύγει αμέσως για να ψωνίσει, και ήθελε και τον Φοίνικα μαζί της, αλλά η Ελοντί τη ρώτησε αν μπορούσε να της τον παραχωρήσει για λίγο γιατί έπρεπε να συζητήσουν κάτι οι δυο τους. «Ελπίζω,» είπε η μάγισσα, «να μην κρατάτε μυστικά από εμένα.»

«Απλώς πρόκειται για κάτι που δεν θα έλεγα παρά μόνο σ'έναν πολύ καλό μου φίλο,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

Η Λιαρνίδα δεν διαφώνησε. Τους είπε ότι θα τους συναντούσε αργότερα, και έφυγε από το δωμάτιο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Φοίνικας την Ελοντί, βλέποντας από την όψη της πως, αναμφίβολα, ήταν κάτι σοβαρό.

Η Ελοντί τού μίλησε για τη μητέρα της στον Ναό της Αρτάλης. Ήθελε να το ξέρει και κάποιος άλλος εκτός από εκείνη, και ο πιο καλός και κοντινός της φίλος ήταν ο Φοίνικας.

Συνάντησαν τη Λιαρνίδα'σαρ στο εστιατόριο του *Περίτρανου,* ενώ είχαν αρχίσει να τρώνε και εκείνη επέστρεφε από την αγορά φορτωμένη με τσάντες. Τους είπε: «Το περίμενα ότι θα σας έβρισκα εδώ. Παραγγείλετε και για μένα – ο Φοίνικας ξέρει τι»· κι έφυγε από την τραπεζαρία, πηγαίνοντας στο δωμάτιο του Φοίνικα για ν'αφήσει τα πράγματα που είχε αγοράσει.

Το απόγευμα, όπως είχαν συμφωνήσει, μπήκαν στον *Γρύπα των Δρόμων* και έφυγαν από τη Νέσριβεκ ταξιδεύοντας νότια, επάνω στους κάμπους. Όταν είχε βραδιάσει για τα καλά, σταμάτησαν σε μια πόλη πέρα από τους κάμπους και κοντά στις ράγες του τρένου που ένωναν τη Νέσριβεκ με την Άντχορκ. Διανυκτέρευσαν σ'ένα πανδοχείο και συνέχισαν το ταξίδι τους με την αυγή, διασχίζοντας πεδινά μέρη κατά κύριο λόγο.

Ήταν ακόμα πρωί όταν έφτασαν στους πρόποδες των Ρίναλγκην. Σκαρφάλωσαν επάνω σε μερικές ράχες, ανάμεσα σε ψηλά αειθαλή δέντρα, και όταν αντίκρισαν χιόνια η Ελοντί σταμάτησε τον *Γρύπα των*

Δρόμων. «Πρέπει να βάλουμε αλυσίδες,» είπε ανοίγοντας την πόρτα της. Ο Φοίνικας την ακολούθησε έξω από το όχημα, όπως και η Λιαρνίδα'σαρ. Η μάγισσα ήταν τελείως άσχετη από τέτοια πράγματα, έτσι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα παρά να κοιτάζει όσο η ραλίστρια και ο συνοδηγός της έβαζαν αντιολισθητικές αλυσίδες στους τροχούς του *Γρύπα.*

Όταν οι αλυσίδες είχαν δεθεί σωστά, η Ελοντί οδήγησε το όχημα επάνω στα χιονισμένα βουνά και μέσα στο επίσης χιονισμένο ορεινό πέρασμα, οδηγώντας τώρα πολύ πιο προσεχτικά από την προηγούμενη φορά. Υπήρχε λόγος να βιάζεται αλλά όχι και σαν να συμμετείχε σε ράλι. Βγήκαν από το πέρασμα, φτάνοντας στους νότιους πρόποδες των Ρίναλγκην, ενώ ήταν πια μεσημέρι και η Ελοντί οδηγούσε συνολικά πεντέμισι ώρες. Σταμάτησαν εκεί, στήνοντας μια σκηνή έξω από τον *Γρύπα* για να φάνε και να ξεκουραστούν. Η Λιαρνίδα είπε ότι το τοπίο ήταν *καταπληκτικό.* Δεν ξανάχε έρθει από τούτες τις περιοχές της Σεργήλης.

Ο Φοίνικας πρότεινε στην Ελοντί να οδηγήσει εκείνος όταν έφευγαν, και η Ελοντί δεν έφερε αντίρρηση. Εξάλλου, δεν βρίσκονταν πια μακριά από τη Βέλνημ. Σκόπευαν να ξεκινήσουν μετά από τέσσερις ώρες, και ώς το σούρουπο πρέπει, λογικά, να είχαν φτάσει στον προορισμό τους.

Μπήκαν στη Βέλνημ από τη συνοικία που ονομαζόταν Ορεινή, ενώ οι σκιές ήταν πυκνές παντού γύρω τους, και σταμάτησαν μπροστά από τη μονοκατοικία του Φίλιππου'χοκ. Η Ελοντί βγήκε από το όχημα και πάτησε το κουδούνι πλάι στην πόρτα του κήπου, προσπαθώντας να καταλαγιάσει τις ανήσυχες σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό της σχετικά με την ασφάλεια του Φίλιππου. Πίσω της άκουσε τον Φοίνικα και τη Λιαρνίδα να ανοίγουν τις πόρτες του *Γρύπα* καθώς κι εκείνοι έβγαιναν.

Ο Φίλιππος δεν άργησε να παρουσιαστεί στο κατώφλι του σπιτιού και, βλέποντας την Ελοντί, της έκανε νόημα να έρθει. Εκείνη άνοιξε την

πόρτα του κήπου και μπήκε πλησιάζοντας το σπίτι με τον Φοίνικα και τη Λιαρνίδα πίσω της.

Όταν όλοι βρίσκονταν στο σαλόνι και ο Άγριος τούς ατένιζε με καχυποψία από τον καναπέ, ο Φίλιππος ρώτησε κλείνοντας την είσοδο: «Ποια είναι η κυρία;»

«Η Λιαρνίδα'σαρ είναι σύζυγός μου,» τη σύστησε ο Φοίνικας. «Και είχε, παλιά, βοηθήσει την Επανάσταση κατά περίσταση.»

Ο Φίλιππος'χοκ και η Λιαρνίδα'σαρ αντάλλαξαν μια χειραψία.

«Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ*;» ρώτησε η Ελοντί τον μάγο.

«Εκεί όπου τον είχες δει την προηγούμενη φορά,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος. «Δεν είχαμε άλλα προβλήματα.»

«Ούτε από... τη Δυναστεία;»

Ο Φίλιππος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.»

«Θα τον πάρω μαζί μου τώρα,» είπε η Ελοντί. «Αλλά όχι απόψε. Αύριο.»

Ο Φίλιππος ένευσε. «Όπως θέλεις.»

«Και θα σε αποζημιώσω για τις ενεργειακές φιάλες και για ό,τι άλλο χρειάστηκες.»

«Μη λες ανοησίες.»

«Εσύ μη λες ανοησίες. Σίγουρα χρησιμοποίησες πολλή ενέργεια.»

«Καλά,» είπε ο Φίλιππος· «θα το συζητήσουμε. Θα μείνεις γι'απόψε, υποθέτω...»

«Φυσικά.»

Μετά από λίγο, ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ πήραν τον *Γρύπα των Δρόμων* και έφυγαν από το σπίτι του μάγου για να αναζητήσουν δωμάτια σε κάποιο ξενοδοχείο. (Όχι πάλι στον *Άνεμο των Βουνών,* είπε ο Φοίνικας· καλύτερα να άλλαζαν μέρος. Και η Ελοντί ήταν βέβαιη πως είχε κατά νου τη Σιδηρά Δυναστεία. Πάντοτε προσεχτικός ο Φοίνικας με τέτοια πράγματα. Ποτέ, μέσα στο μυαλό του, δεν θα έπαυε να είναι με την Επανάσταση.) Η Ελοντί και ο Φίλιππος έμειναν μόνοι, παρέα με τον Άγριο, και εκείνη είπε:

«Αποκλείεται να μη σου πληρώσω την ενέργεια, εντάξει;»

«Δεν υπάρχει λόγος, Ελοντί. Νομίζεις ότι δεν θα ήμουν πρόθυμος να πληρώσω μερικές ενεργειακές φιάλες για σένα;»

«Λες σαχλαμάρες τώρα! Εσύ νομίζεις πως σε κρίνω από το αν είσαι πρόθυμος να πληρώσεις ενεργειακές φιάλες για εμένα;»

«Φυσικά και όχι, αλλά–»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Έχω φέρει λεφτά μαζί μου,» είπε, και βγάζοντας από τον ώμο την τσάντα της την άνοιξε και πήρε από μέσα ένα ρολό χαρτονομίσματα. «Πόσο κόστισαν οι φιάλες;»

Ο Φίλιππος αναστέναξε, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Πόσο κόστισαν οι φιάλες;» επέμεινε η Ελοντί, αρχίζοντας να μετρά Σεργήλιους ήλιους.

Ο Φίλιππος τής απάντησε, κι εκείνη τράβηξε μερικά χαρτονομίσματα από το ρολό και τα πρότεινε προς το μέρος του. Ο μάγος δεν άπλωσε το χέρι του για να τα πάρει.

«Θα τσακωθούμε τελικά!» γέλασε η Ελοντί, κι άφησε τα χαρτονομίσματα στον καναπέ, πλάι στον Άγριο, ο οποίος τα ατένισε σαν να επρόκειτο για κάτι το επικίνδυνο, κι έβγαλε ένα ερωτηματικό νιαούρισμα.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Φίλιππος, και πήρε τους ήλιους από τον καναπέ προτού ο γάτος του αρχίσει να παίζει μαζί τους. Τους έβαλε μέσα σ'ένα συρτάρι και ρώτησε: «Έχεις φάει;»

«Όχι.»

«Ούτε εγώ. Θα κάνουμε συνεργατική μαγειρική;»

Η Ελοντί μειδίασε. «Ναι,» είπε, και τον πλησίασε για να φιληθούν στα γρήγορα προτού πάνε προς την κουζίνα.

Ο Άγριος, πηδώντας από τον καναπέ, τους ακολούθησε νιαουρίζοντας.

Το φαγητό δεν βιάστηκαν να το ετοιμάσουν, και καθώς το ετοίμαζαν η Ελοντί μίλησε στον Φίλιππο για τη μητέρα της, και εκείνος χάρηκε που άκουσε ότι ήταν ζωντανή και ότι είχαν ξανασυναντηθεί οι δυο τους· φάνηκε στο πρόσωπό του: τα γκρίζα μάτια του γυάλισαν. Είπε, όμως, ότι λυπόταν που η Φερένια έπρεπε να περάσει από τέτοιες ταλαιπωρίες. «Ήταν δύσκολοι καιροί, τότε…»

«Σίγουρα ήταν,» συμφώνησε η Ελοντί. «Και δεν τη σημάδεψαν μόνο στο πρόσωπο, Φίλιππε, αλλά και… μέσα της… Δεν είμαι βέβαιη αν όντως υπάρχουν αυτά τα σημάδια της Λόρκης που λέει. Μπορεί απλά να τρόμαξε πολύ, και ακόμα να είναι ο τρόμος στο μυαλό της…»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος ενώ σάλευε τη σάλτσα μέσα στην κατσαρόλα με μια μεγάλη κουτάλα. «Αλλά η μητέρα σου είναι ιέρεια της Αρτάλης, Ελοντί˙ δεν αποκλείεται να βλέπει πράγματα που εσύ αδυνατείς να δεις.»

«Ναι…» είπε εκείνη˙ όμως δεν ήξερε τι να πιστέψει. «Τουλάχιστον, είναι καλά. Είναι ζωντανή.»

«Ακριβώς. Αυτό είναι το σημαντικό.»

Και η Ελοντί τού είπε, μετά, ότι η Φερένια τής είχε εξηγήσει πως ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης, και του έδειξε και το βιβλίο *Μύθοι και Αφηγήσεις των Ιερών Μυστών της Σεργήλης,* φέρνοντάς το από την τσάντα της που είχε αφήσει στο σαλόνι.

«Το ήξερα ότι υπήρχε,» είπε ο Φίλιππος κοιτάζοντάς το καθώς τώρα η Ελοντί πρόσεχε το φαγητό, «αλλά δεν το έχω διαβάσει. Είναι σπάνιο βιβλίο˙ δεν το βρίσκεις εύκολα. Σ'το δάνεισε η μητέρα σου, ή σ'το χάρισε;»

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους. «Μου το χάρισε, υποθέτω.» Έφερε στο στόμα της την ξύλινη κουτάλα, για να δοκιμάσει τη σάλτσα. «Έτοιμη είναι, νομίζω.»

«Ανέκαθεν το υποψιαζόμουν ότι είχες κάτι το πολύ ιδιαίτερο επάνω σου,» είπε ο Φίλιππος κλείνοντας το βιβλίο.

«Σοβαρά;»

«Για εμένα, τουλάχιστον,» μειδίασε ο Φίλιππος μέσα από τα μαύρα μούσια του.

«Κόλακα.»

Ο Φίλιππος έβαλε στον Άγριο να φάει, και ύστερα έφαγαν εκείνος και η Ελοντί στο τραπέζι της κουζίνας, συζητώντας για το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, για τον Ζορδάμη και τη Σιδηρά Δυναστεία, για τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* και την παράξενη διάστασή του, και για Ιερομύστες και άλλα πνεύματα.

Την υπόλοιπη νύχτα την πέρασαν στην κρεβατοκάμαρα στον πρώτο όροφο του σπιτιού, κλείνοντας την πόρτα, μετά από λίγο, για να σταματήσει να μπαίνει ο Άγριος και να τους διακόπτει. Η Ελοντί νόμισε, προς στιγμή, καθώς καβαλούσε τον Φίλιππο, ότι είχε την Αίσθηση, όπως όταν έτρεχε μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων*, αλλά μετά κατέληξε ότι μάλλον ήταν η ιδέα της.

Το πρωί, βρήκαν τον μεγάλο γκρίζο γάτο κουλουριασμένο έξω από την πόρτα του δωματίου. Τους νιαούρισε παραπονεμένα· όμως όταν ο Φίλιππος τον κέρασε πρωινό το παράπονό του έσβησε, ήταν σίγουρη η Ελοντί.

«Ο Φοίνικας δεν μας είπε τι ώρα θα έρθει,» παρατήρησε ο μάγος καθώς έπαιρναν το δικό τους πρωινό στο σαλόνι: τίποτα περισσότερο από μερικά κουλουράκια και καφές, γιατί κανένας από τους δυο τους δεν έτρωγε πολύ το πρωί. «Και δεν ξέρουμε και σε ποιο ξενοδοχείο πήγε. Αν και δεν έχει πολλά η Βέλνημ.»

«Θα έρθει σύντομα· δεν υπάρχει αμφιβολία,» είπε η Ελοντί.

Ύστερα από κανένα τέταρτο, ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ ήταν έξω από το σπίτι του Φίλιππου'χοκ, μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων.* Η Ελοντί βγήκε στο κατώφλι για να τους κάνει νόημα ότι τώρα ερχόταν.

Στράφηκε στον Φίλιππο και είπε: «Δυστυχώς πρέπει να φύγω.»

Εκείνος τη φίλησε πιάνοντας το σαγόνι της. «Θα ξανάρθεις.» Δεν ήταν ερώτηση.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Το ξέρω.»

«Είσαι σίγουρη ότι θα καταφέρεις να βρεις τη διάσταση του *Ρέσ'κρικ'κεκ*;»

«Θα προσπαθήσω.»

«Αν χρειαστείς βοήθεια, ξέρεις πού είμαι.»

Η Ελοντί ένευσε, και τον φίλησε ξανά.

«Πήγαινε στο όχημα,» είπε ο Φίλιππος· «εγώ πάω να πω στον δαίμονα να έρθει.»

Η Ελοντί βγήκε από το σπίτι του μάγου και πλησίασε τον *Γρύπα των Δρόμων.* Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ στέκονταν απέξω.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο πρώτος.

«Ναι.» Η Ελοντί κάθισε στη θέση του οδηγού, και ο Φοίνικας δίπλα της, ενώ η μάγισσα στο πίσω κάθισμα.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* βγήκε από την πόρτα του σπιτιού του Φίλιππου'χοκ χωρίς κανένας να την ανοίξει, περνώντας μέσα από το ξύλο της. Πέρασε μέσα κι από την πόρτα του κήπου και μπήκε, με την ίδια ευκολία, στην πίσω μεριά του *Γρύπα των Δρόμων*, μισοκαλύπτοντας τη Λιαρνίδα'σαρ με την άυλη, φασματική παρουσία του.

«Θερμός,» παρατήρησε η μάγισσα, καθώς η Ελοντί πατούσε το πετάλι οδηγώντας προς τα δυτικά για να βγουν από την πόλη. «Αν κάνω κάποιο ξόρκι θα τον ανησυχήσω;»

«Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «εκτός αν υπάρχει σοβαρός λόγος.»

«Σοβαρότερος από την περιέργεια μιας μάγισσας του τάγματος των Ερευνητών;»

«Ναι. Δεν εμπιστεύεται τους μάγους, απ'ό,τι έχω καταλάβει. Μάλλον φταίει ό,τι συνέβη με τον Λύκο'λι.»

«Κάποια άλλη στιγμή, τότε;» ρώτησε η Λιαρνίδα.

«Ναι,» συμφώνησε η Ελοντί.

Και ο Φοίνικας τη ρώτησε: «Τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;»

«Θα μάθω πώς μπορεί κανείς να πάει στη διάστασή του.»

«Θα τρέξουμε, δηλαδή;»

«Ναι.»

Και, καθώς είχαν πια βγει από τη Βέλνημ, η Ελοντί έστριψε νότια, αναζητώντας ανοιχτό τόπο.

«Θα χρησιμοποιήσεις τις δυνάμεις σου;» τη ρώτησε η Λιαρνίδα'σαρ. Ακουγόταν ενθουσιασμένη. Η περιέργεια της Ερευνήτριας, ξανά, δίχως αμφιβολία.

«Ναι,» είπε η Ελοντί.

«Τι ακριβώς θα κάνεις; Πώς εντοπίζεις μια διαστασιακή δίοδο με τις δυνάμεις σου;»

«Δεν ξέρω. Ειλικρινά σ'το λέω.»

Η Λιαρνίδα'σαρ δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

Η Ελοντί βρήκε το ανοιχτό μέρος που έψαχνε και, λέγοντας στους επιβάτες της *Κρατηθείτε*, επιτάχυνε πιέζοντας ολοένα και περισσότερο το πετάλι κάτω από το πόδι της. Η μηχανή του *Γρύπα των Δρόμων* βρυχήθηκε, ούρλιαξε. Το τοπίο έξω από τα παράθυρα έμοιαζε να χάνει τη σταθερότητά του. Η Ελοντί άρχισε να νιώθει το σώμα της προέκταση του οχήματός της. Μετά, σώμα και όχημα έγιναν ένα. Και είχε την Αίσθηση. Μπορούσε να κάνει οτιδήποτε τώρα, *οτιδήποτε*· η Σεργήλη ήταν ο χώρος της – η περιοχή δράσης της. Αλλά η Ελοντί αμφέβαλλε ότι θα κατάφερνε να διατηρήσει την Αίσθηση τόση ώρα ώστε να οδηγηθεί, τελικά, στο διαστασιακό πέρασμα που έβγαζε στη διάσταση του

Ρέσ'κρικ'κεκ – την *Καθ'κιν'ρίκ,* όπως την είχε αποκαλέσει ο ίδιος ο δαίμονας.

Η Ελοντί μετατράπηκε σε μια θέληση επάνω στο τοπίο, εγκαταλείποντας το σώμα της, κάνοντας τον εαυτό της ένα με την ταχύτητα…

(ο χρόνος σταμάτησε)

Δυνατή ακτινοβολία πλημμυρίζει τον τόπο έξω από το όχημά της. Είναι σαν να πλέει μέσα σε μια θάλασσα φωτός.

Η Ελοντί κοιτάζει δίπλα της και βλέπει εκεί να κάθεται μια σκιά που της θυμίζει τον Φοίνικα: αλλά είναι ακίνητη, σαν άγαλμα.

Η Ελοντί κοιτάζει πίσω και βλέπει τον Ρέσ'κρικ'κεκ *κουλουριασμένο επάνω στο κάθισμα, ενώ η Λιαρνίδα'σαρ δεν φαίνεται πουθενά.*

«Τι συμβαίνει;» ρωτά ο δαίμονας.

«Θέλω να βρω το πέρασμα που οδηγεί στη διάστασή σου.»

«Πώς;»

Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ, σκέφτεται η Ελοντί. Και κοιτάζει πάλι το σκιερό άγαλμα πλάι της. «Μπορείς εσύ να με βοηθήσεις;»

Αλλά το άγαλμα μένει σιωπηλό. Κανένας θεός, κανένα πνεύμα, δεν είναι τώρα κοντά της.

«Δεν είναι κάποιος εδώ που μπορεί να με οδηγήσει στο διαστασιακό πέρασμα;» ρωτά η Ελοντί.

Κι ένα γέλιο αντηχεί, από μπροστά της. Η Ελοντί στρέφει το βλέμμα και αντικρίζει τη μπαλαντέρ να είναι ξαπλωμένη έξω από το μπροστινό παράθυρο του Γρύπα των Δρόμων, *καπνίζοντας.*

«Τι κάνεις εκεί;» φωνάζει η Ελοντί.

«Φοβάσαι μην πέσω;» γελά η μπαλαντέρ, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο καθώς εξακολουθεί νάναι ξαπλωμένη. Βγάζει τη γλώσσα στην Ελοντί, κοροϊδευτικά.

«Μπορείς να μου δείξεις πώς να πάω στο διαστασιακό πέρασμα που οδηγεί στη διάσταση του Ρέσ'κρικ'κεκ; *Στην* Καθ'κιν'ρίκ;*»*

Η μπαλαντέρ ξεσπά σε δυνατότερα γέλια.

«Είπα κάτι αστείο;» Η Ελοντί έχει αρχίσει να θυμώνει.

«Νομίζεις ότι ξέρω τα πάντα;» λέει η μπαλαντέρ, πετώντας το τσιγάρο της πέρα. Αλλά η Ελοντί έχει την αίσθηση ότι, στην πραγματικότητα, είπε: Νομίζεις ότι ξέρεις τα πάντα!

«Νομίζεις ότι είμαι παντογνώστρια; Παντοδύναμη;» λέει η μπαλαντέρ, αγριοκοιτάζοντάς την. Αλλά η Ελοντί έχει την αίσθηση ότι, στην πραγματικότητα, είπε: Νομίζεις ότι είσαι παντογνώστρια! Παντοδύναμη!

«Ορισμένα πράγματα πρέπει να τα κάνεις μόνη σου!» λέει η μπαλαντέρ, και πηδά μακριά από το όχημά της, μέσα στη θάλασσα του φωτός: γίνεται ψάρι με μεγάλα πουπουλένια φτερά.

Δίπλα της η Ελοντί ακούει ήχους θραύσης και, γυρίζοντας, βλέπει το άγαλμα να θρυμματίζεται σε κομμάτια σκιάς–

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί πάτησε το φρένο, τρομαγμένη.

Στράφηκε να κοιτάξει πλάι της, φοβούμενη ότι θα αντίκριζε πάλι το σκιερό άγαλμα – κομματιασμένο.

Αλλά μονάχα ο Φοίνικας ήταν εκεί, ο οποίος την ατένιζε φανερά παραξενεμένος. «Συμβαίνει κάτι;»

Η Ελοντί έγλειψε τα χείλη της, νιώθοντάς τα ξεραμένα. «Δε νομίζω ότι μπορώ έτσι να βρω τη διαστασιακή δίοδο.»

«Τι ‘έτσι’;» άκουσε πίσω της τη Λιαρνίδα’σαρ. «Έκανες κάτι, δηλαδή;»

Ο *Ρέσ’κρικ’κεκ* μίλησε στη γλώσσα του, και κανένας, φυσικά, δεν τον κατάλαβε.

«Τι έκανες;» επέμεινε η Λιαρνίδα’σαρ.

Η Ελοντί είπε: «Πρέπει να βρούμε άλλο τρόπο, Φοίνικα.»

«Έχεις τίποτα υπόψη σου;»

«Αυτή τη στιγμή… όχι.»

Ο Φοίνικας στράφηκε να κοιτάξει τη γυναίκα του στο πίσω κάθισμα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Μια διαστασιακή δίοδος μπορεί νάναι οπουδήποτε στη Σεργήλη, Φοίνικα…» Και μετά: «Αυτός ο Λύκος’λι, όμως, προφανώς ξέρει.»

Ο Φοίνικας στράφηκε στην Ελοντί.

«Σωστά,» είπε εκείνη. «Προφανώς ξέρει.» *Ορισμένα πράγματα πρέπει να τα κάνεις μόνη σου…* Αισθάνθηκε ανόητη που δεν το είχε ήδη σκεφτεί. «Αλλά εμείς δεν ξέρουμε πού είναι ο Λύκος’λι,» πρόσθεσε. «Δεν ξέρουμε τίποτα γι’αυτόν.»

50

Αποφάσισαν να πάρουν το τρένο από τη Βέλνημ, επιβιβάζοντας και το αγωνιστικό όχημα και τους εαυτούς τους στα μεγάλα βαγόνια. Αλλά όχι και τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* Γιατί ο δαίμονας, εκτός του ότι θα έκανε *πολύ* παράξενη εντύπωση στους υπεύθυνους του σιδηρόδρομου, η Ελοντί υπέθετε ότι δεν θα μπορούσε ούτε να σταθεί επάνω στο πάτωμα των βαγονιών· τα πόδια του θα έβγαιναν από κάτω, όπως έβγαιναν και κάτω από τον *Γρύπα των Δρόμων.*

Ευτυχώς, ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν είχε κανένα πρόβλημα να ακολουθήσει το τρένο, τρέχοντας σε κάποια απόσταση από τις ράγες. Μπορούσε να αναπτύξει πολύ μεγάλες ταχύτητες, και ποτέ δεν κουραζόταν. Ήταν πνεύμα, άλλωστε – ένα πνεύμα που κανονικά δεν θα έπρεπε να βρισκόταν εδώ.

Η Ελοντί, κοιτάζοντας από το παράθυρο πλάι της, σύντομα τον έχασε μέσα στο τοπίο καθώς απομακρύνονταν από τη Βέλνημ. Όταν έφτασαν, όμως, στη γέφυρα του ποταμού Σέρντιληθ – τη γέφυρα όπου κάποτε η Ελοντί είχε αντιμετωπίσει τους Παντοκρατορικούς για να περάσει – είδε ξανά τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να τρέχει και να εξαφανίζεται, τελικά, στην άλλη όχθη του ποταμού, ξαφνιάζοντας πολύ κόσμο στον σταθμό εδώ. Η Ελοντί χαμογέλασε καθώς διάφοροι φώναζαν ότι κάποιος δαίμονας είχε μόλις περάσει, ενώ οι φύλακες έμοιαζαν αναστατωμένοι, τραβώντας όπλα από τις ζώνες τους.

Το τρένο συνέχισε, φυσικά, χωρίς περισσότερη καθυστέρηση από τη συνηθισμένη, φεύγοντας από τον σταθμό.

«Γιατί δεν πήγε από τον ποταμό;» ρώτησε η Λιαρνίδα'σαρ την Ελοντί, καθισμένη αντίκρυ της μαζί με τον Φοίνικα. «Σίγουρα δεν υπήρχε κίνδυνος να βουλιάξει...»

«Μου έχει πει ότι δεν μπορεί να περάσει από νερό.»

Η μάγισσα συνοφρυώθηκε, και η Ελοντί δεν μπορούσε να μαντέψει τι σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό της. Προσπαθούσε να θυμηθεί, μήπως, ποιες παρόμοιες περιπτώσεις πνευματικών οντοτήτων γνώριζε;

Στη Μέλβερηθ, όπου το τρένο έφτασε μετά το μεσημέρι, σταμάτησαν για να φάνε, και η Ελοντί συνάντησε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* έξω από τα όρια της πόλης, και έτρεξε μαζί του μέσα στο όχημά της για να μπορέσει να του μιλήσει και να του πει ποιες από τις ράγες που ξεκινούσαν από εδώ θα ακολουθούσε, και πότε. Ο δαίμονας ήταν απόλυτα συνεργάσιμος, και δεν έμοιαζε ακόμα εξασθενημένος˙ η φασματική μορφή του ήταν έντονη, και η πορφυροπράσινη ακτινοβολία που τον τύλιγε, ζωηρή.

Το απόγευμα, η Ελοντί, ο Φοίνικας, και η Λιαρνίδα'σαρ επιβιβάστηκαν πάλι στο τρένο και έφυγαν από τη Μέλβερηθ πηγαίνοντας ανατολικά. Η Ελοντί, κοιτάζοντας ξανά έξω απ'το παράθυρο, είδε σε κάποια στιγμή μια φασματική πορφυροπράσινη φιγούρα να τρέχει μέσα στο σούρουπο ακολουθώντας τον σιδηρόδρομο.

Έφτασαν στην Αγκένροβ τα μεσάνυχτα, και αναζήτησαν ξενοδοχείο για να διανυκτερεύσουν.

Δεν ήξεραν πού να πάνε για να αναζητήσουν τον Λύκο'λι, αλλά γνώριζαν ότι ο Ζορδάμης σίγουρα ήξερε˙ κι αφού ήξερε ο Ζορδάμης, πολύ πιθανόν να ήξερε και η Καλλιόπη. Μέσω αυτής ήταν ο μόνος εύκολος τρόπος για να τον βρουν.

Το πρόβλημα ήταν πως η Ελοντί και ο Φοίνικας δεν είχαν κανένα στοιχείο για να την εντοπίσουν εκτός από το ότι έμενε κάπου στην Αγκένροβ και δούλευε ως διαφημίστρια. Η Αγκένροβ ήταν από τις μεγαλύτερες πόλεις της Σεργήλης˙ δεν μπορούσαν να την ψάξουν όλη μόνοι τους˙ επομένως, απευθύνθηκαν σε ένα τοπικό γραφείο ιδιωτικών ερευνών. Το χρηματικό ποσό που τους ζητήθηκε ήταν, ευτυχώς, μικρότερο απ'ό,τι φοβόταν η Ελοντί, η οποία, φυσικά, ήθελε να το πληρώσει η ίδια και δεν ήθελε ν'ακούσει ούτε λέξη γι'αυτό από τον Φοίνικα. «Πρόκειται για δική μου δουλειά,» του είπε. «Και μόνο που έρχεσαι μαζί είναι αρκετό, και το ξέρεις.»

«Εγώ, πάντως,» παρενέβη η Λιαρνίδα'σαρ προτού απαντήσει ο Φοίνικας, «έρχομαι από επαγγελματική περιέργεια.»

Το γραφείο ιδιωτικών ερευνών εντόπισε την Καλλιόπη την επόμενη ημέρα κιόλας και τους ειδοποίησε για να τους δώσει τη διεύθυνση του σπιτιού της και τη διεύθυνση όπου δούλευε. Το σπίτι της ήταν στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας της Οδού Εσπερίδων, και το μέρος όπου εργαζόταν ήταν μια διαφημιστική εταιρεία ονόματι Ανοιχτό Πλάνο.

Πήγαν να τη βρουν στο σπίτι της, το μεσημέρι. Η πολυκατοικία ήταν μεγάλη, και η θυρωρός δεν τους μίλησε παρότι τους κοίταξε λοξά από το γραφείο της. Παίρνοντας τον ανελκυστήρα, ανέβηκαν στον τρίτο όροφο και χτύπησαν το κουδούνι της Καλλιόπης.

Πίσω από την πόρτα, βήματα ακούστηκαν και ήχοι που υποδήλωναν ότι κάποιος κοίταζε από το ματάκι. Μετά, η πόρτα άνοιξε, αλλά απρόθυμα και κατά το ήμισυ.

«Τι θέλετε εδώ;» ρώτησε η Καλλιόπη. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της, και ήταν ντυμένη ακόμα με ρούχα που πρέπει να ήταν της δουλειάς της, αν και φανερά χαλαρωμένα επάνω της.

«Συγνώμη που σε ενοχλούμε τέτοια ώρα,» της είπε ο Φοίνικας, «αλλά πρέπει να σου μιλήσουμε για κάτι.»

Η Καλλιόπη, ανοίγοντας την πόρτα, τους έκανε νόημα να περάσουν, αν και δεν έμοιαζε και τόσο ενθουσιασμένη απ'αυτή την απρόοπτη επίσκεψη. «Δε μπορώ να φανταστώ τι έχουμε να πούμε, αλλά καθίστε... από δω.» Τους οδήγησε στο σαλονάκι του διαμερίσματος, το οποίο ήταν διακοσμημένο με κάθε λογής μπιχλιμπίδια. Δεν υπήρχε γωνιά του άδεια, και στο δάπεδο ήταν ένα παχύ, γκριζόμαυρο, χνουδωτό χαλί. Ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός, αλλά η Καλλιόπη πλησίασε και τον έκλεισε.

«Λοιπόν;»

Η Ελοντί, ο Φοίνικας, και η Λιαρνίδα'σαρ δεν είχαν καθίσει, και η πρώτη είπε: «Για να μη σε καθυστερούμε άδικα, θα θέλαμε πρώτα να μάθουμε αν ξέρεις πού βρήκε ο Ζορδάμης τον Λύκο'λι.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε ατενίζοντάς την καχύποπτα. «Γιατί θέλετε να το μάθετε αυτό;» Και προς τη Λιαρνίδα: «Εσύ ποια είσαι, αλήθεια;»

«Η σύζυγος του Φοίνικα,» αποκρίθηκε η μάγισσα.

Η Καλλιόπη την κοίταξε από πάνω ώς κάτω. *Νόμιζα ότι ο Φοίνικας θα είχε καλύτερο γούστο,* σκέφτηκε. Δεν της άρεσε καθόλου όπως ήταν ντυμένη αυτή η γυναίκα.

«Ο Λύκος'λι είναι ο μόνος που γνωρίζει πού βρίσκεται η διαστασιακή δίοδος που οδηγεί στη διάσταση του *Ρέσ'κρικ'κεκ,*» εξήγησε η Ελοντί· «γι'αυτό τον χρειαζόμαστε.»

Η Καλλιόπη έστρεψε τα μάτια της στη ραλίστρια τώρα. «Δεν καταλαβαίνω... Τι σ'ενδιαφέρει εσένα αυτό; Ξέρεις κάτι για τον Ζορδάμη; Ξέρεις πού είναι;» Αισθάνθηκε μια ξαφνική ελπίδα να φτερουγίζει μέσα της. Από τότε που είχε επιστρέψει στην Αγκένροβ, είχε ξαναπροσπαθήσει να τον βρει, αλλά δεν είχε καταφέρει τίποτα. Το παραμικρό. Και δεν είχε λεφτά για να πληρώσει ιδιωτικούς ερευνητικές να ψάξουν σ'όλη τη Σεργήλη γι'αυτόν – άσε που ίσως να ήταν ανώφελο, με τους ανθρώπους που ο Ζορδάμης ήταν μπλεγμένος...

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι· δεν έχει σχέση με τον Ζορδάμη. Πρέπει, όμως, να επιστρέψω τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* στη διάστασή του, αλλιώς το πνεύμα του θα καταστραφεί εδώ, στη Σεργήλη.»

Η Καλλιόπη την κοίταξε παραξενεμένη. «Και τι σε νοιάζει εσένα;»

Η Ελοντί αναστέναξε, αρχίζοντας να χάνει την υπομονή της. «Ξέρεις πού μπορώ να βρω τον Λύκο'λι, ή όχι; Θα σε πληρώσω αν θέλεις λεφτά.»

Η Καλλιόπη είχε την εντύπωση ότι κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε. «Τι σχέση έχεις εσύ με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ*; Είσαι φίλη του, τώρα; Τον έχεις μαζί σου – μέσα στη μηχανή του οχήματός σου;»

«Δεν τον έχω στη μηχανή του οχήματός μου, αλλά, ναι,» παραδέχτηκε η Ελοντί, «τον έχω μαζί μου. Και έχει ζητήσει τη βοήθειά μου για να επιστρέψει στη διάστασή του. Αν δεν επιστρέψει, το πνεύμα του θα καταστραφεί. Κι αφού εγώ ευθύνομαι για την κατάστασή του....»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «Αλήθεια, πώς τον έβγαλες από το όχημα του Ζορδάμη;»

Η Ελοντί έσμιξε τα χείλη, διστάζοντας να της απαντήσει. Δεν ήθελε να ξέρει ο καθένας – πόσω μάλλον η Καλλιόπη! – για τις δυνάμεις της: τις δυνάμεις που ακόμα κι η ίδια δεν κατανοούσε πλήρως. Αλλά υπέθετε πως, αν δεν απαντούσε στην Καλλιόπη, ούτε εκείνη θα της μιλούσε για τον μάγο. Δεν ήταν φίλες οι δυο τους. Δεν ήταν ούτε κατά διάνοια φίλες.

Η Ελοντί αποκρίθηκε: «Θα σου εξηγήσω, αν μου πεις πρώτα πού να πάω για να βρω τον Λύκο'λι.»

«Γιατί να πιστέψω ότι θα κρατήσεις την υπόσχεσή σου;»

«Καλλιόπη,» είπε ο Φοίνικας, «είναι σημαντικό. Αν ξέρεις πού μπορούμε να τον βρούμε, πες μας.»

Αλλά η Καλλιόπη περίμενε την απάντηση της Ελοντί. Είχε την περιέργεια να μάθει τι συνέβη με το όχημα του Ζορδάμη στην έρημο˙ κι επιπλέον, θεωρούσε την Ελοντί υπεύθυνη, εν μέρει, για την εξαφάνιση του Ζορδάμη. Αν δεν είχε διώξει τον δαίμονα από τη μηχανή τους, ο Ζορδάμης θα ήταν ακόμα εδώ. Και μάλιστα θα είχε νικήσει το ράλι! Δεν υπήρχε αμφιβολία.

Η Ελοντί είπε: «Μπορούσα να δω τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* μέσα στο όχημά σας. Είχα εκπαιδευτεί κάποτε ως ιέρεια της Αρτάλης.»

«Ιέρεια της Αρτάλης;» Η Καλλιόπη δεν το είχε ξανακούσει αυτό. «Με κοροϊδεύεις;»

«Είναι αλήθεια,» είπε η Ελοντί. «Όταν ήμουν μικρή. Μετά έγινα τραγουδίστρια.»

«Ακόμα κι αν είναι έτσι…» κόμπιασε η Καλλιόπη, «όλες οι ιέρειες της Αρτάλης μπορούν να…;»

«Όχι όλες. Ανάλογα. Προσευχήθηκα στη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου κι αυτή έδιωξε τον δαίμονα από τη μηχανή σας.»

Η Καλλιόπη την ατένισε με στενεμένα μάτια, φανερά δύσπιστη.

Κι έχει δίκιο νάναι δύσπιστη, σκέφτηκε η Ελοντί. *Ούτε εγώ θα με πίστευα.* Αλλά δεν ήθελε να πει στην Καλλιόπη την αλήθεια για τον εαυτό της. Ποιος ο λόγος να ξέρει;

«Θα μας πεις τώρα πού βρήκατε τον Λύκο'λι;» ρώτησε ο Φοίνικας. «Η Ελοντί σού απάντησε.»

«Δε νομίζω ότι μου είπε αλήθεια,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, βηματίζοντας μέσα στο σαλονάκι για να γεμίσει ένα ποτήρι κρασί για τον ε-

αυτό της. Ήπιε μια γουλιά κοιτάζοντας τους σκεπτικά. «Ο Ζορδάμης βρήκε τον Λύκο'λι κάπου στα Φέρνιλγκαν,» τους πληροφόρησε. «Μόνο αυτό ξέρω.»

«Ούτε εσύ νομίζω ότι μας λες αλήθεια,» είπε ο Φοίνικας.

Η Καλλιόπη τον αγριοκοίταξε. «Αυτό ξέρω, αυτό σάς λέω.» Δεν έδειχνε πρόθυμη να συνεχίσει την κουβέντα.

«Μένουμε στο ξενοδοχείο *Επίκουρος*, σε περίπτωση που αλλάξεις γνώμη,» είπε ο Φοίνικας, και μετά εκείνος, η γυναίκα του, και η Ελοντί έφυγαν από το διαμέρισμά της.

Η Καλλιόπη κάθισε σε μια φουσκωτή πολυθρόνα, πίνοντας ακόμα μια γουλιά κρασί και τεντώνοντας τα πόδια της άνετα μπροστά της, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο.

Εσείς φταίτε για ό,τι συνέβη! σκέφτηκε οργισμένα. Αν η Ελοντί δεν είχε διώξει τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* από το όχημα του Ζορδάμη.... Και τώρα ερχόταν εδώ και έλεγε ότι ήταν ιέρεια της Αρτάλης, ότι τα είχε καταφέρει δια της προσευχής! Τι ανοησίες! *Με νομίζει για τόσο ηλίθια ώστε να το πιστέψω;*

Τι μπορεί, όμως, να είχε κάνει *στην πραγματικότητα* η Ελοντί; Πώς μπορεί να είχε διώξει τον δαίμονα; Μάγισσα δεν ήταν… ή, μήπως, ήταν; Η Καλλιόπη δεν είχε ποτέ ακούσει κάτι τέτοιο. Ούτε ο Ζορδάμης την ήξερε για μάγισσα· ή, αν την ήξερε για μάγισσα, δεν είχε πει τίποτα στην Καλλιόπη…

Δε μπορεί να είναι μάγισσα.

Επιπλέον, τόσοι μάγοι έλεγξαν το όχημα μας στα σημεία ελέγχου και δεν βρήκαν τίποτα! Ούτε η Σιδηρά Δυναστεία δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε μαζί του.

Ό,τι μεθόδους κι αν χρησιμοποιούσε η Ελοντί, ήταν, αναμφίβολα, πολύ παράξενες και μυστηριώδεις.

Μακάρι οι μέθοδοί της να μπορούσαν και να με βοηθήσουν να βρω τον Ζορδάμη…

Αφού είχε επιστρέψει στην Αγκένροβ, ταξιδεύοντας με το τρένο, η Καλλιόπη είχε περάσει μια ολόκληρη μέρα μην ξέροντας τι να κάνει. Αναποφάσιστη. Μουδιασμένη. Ο Ζορδάμης τής είχε ζητήσει να μην τον αναζητήσει· αλλά μπορούσε να τα παρατήσει τόσο εύκολα; Μα τους θεούς, δεν νόμιζε ότι ποτέ θα ήταν τόσο κολλημένη μ'έναν άντρα! Ό-

μως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν ήταν μόνο ο έρωτάς της για τον Ζορδάμη που την παρακινούσε· ήταν και η όλη *ιδιομορφία* της υπόθεσης. Δεν είχε τσακωθεί με τον Ζορδάμη και είχαν χωρίσει. Ούτε αυτός, από μόνος του, είχε αποφασίσει να την εγκαταλείψει. Είχε εξαφανιστεί υπό πολύ παράξενες συνθήκες. Είχε πέσει στα χέρια επικίνδυνων ανθρώπων, που… τι μπορεί να ήθελαν μαζί του; Ήταν ακόμα ζωντανός, ή όχι;

Η Καλλιόπη δεν μπορούσε να καθίσει ήσυχα. Ύστερα από εκείνη την ημέρα συλλογισμού και αναποφασιστικότητας, πήρε ξανά το τρένο και έφυγε από την Αγκένροβ. Στη δουλειά της, εξάλλου, δεν θα την αναζητούσαν ακόμα· είχε πάρει άδεια για το Πανδιαστασιακό Ράλι. Το τρένο σταμάτησε στη Μέλβερηθ, και η Καλλιόπη, αφού ξεκουράστηκε εκεί, κοντά στον σταθμό, επιβιβάστηκε μετά στον σιδηρόδρομο που κατευθυνόταν προς Βέλνημ. Αλλά δεν έφτασε στην εν λόγω πόλη· αποβιβάστηκε στη γέφυρα του ποταμού Σέρντιληθ και μπάρκαρε σ’ένα ποταμόπλοιο, από ένα μικρό λιμάνι λιγάκι πιο νότια.

Το ποταμόπλοιο την άφησε στην Κόρλας, την πατρίδα του Ζορδάμη.

Ο Ζορδάμης νοίκιαζε διάφορα σπίτια σε διάφορες πόλεις, αλλά στην Κόρλας – όποτε, τουλάχιστον, βρισκόταν εκεί – μοιραζόταν ένα σπίτι με τον αδελφό του και την οικογένεια του αδελφού του – γυναίκα και δύο παιδιά. Ο αδελφός του Ζορδάμη ονομαζόταν Κρίνος, και ήταν τελείως διαφορετικός από εκείνον. Εργαζόταν σ’ένα ζαχαροπλαστείο της Κόρλας και δεν ορεγόταν περιπέτειες. Ο Ζορδάμης είχε αγαθές σχέσεις μαζί του, αν και ήξερε ότι ο Κρίνος διαφωνούσε με τον τρόπο ζωής του. Η γυναίκα του Κρίνου, ωστόσο, αντιπαθούσε τον Ζορδάμη· η Καλλιόπη την είχε δει πώς τον κοίταζε, και είχε προσέξει ότι πάντα απέφευγε να του μιλά.

Τώρα, όμως, το σπίτι του Κρίνου στην Κόρλας ήταν το μόνο μέρος όπου η Καλλιόπη μπορούσε να φανταστεί ότι ίσως να έβρισκε τον ραλίστα. Ή ίσως ο Ζορδάμης να είχε περάσει από εδώ για να μιλήσει στον Κρίνο, για να του πει πού θα βρισκόταν στο μέλλον.

Αλλά, σε περίπτωση που ο Κρίνος δεν ήξερε τίποτα, η Καλλιόπη δεν ήθελε να πρέπει να του δώσει εξηγήσεις. Έτσι, πήγε σ’ένα δημόσιο τηλεπικοινωνιακό κέντρο της Βέλνημ και τον κάλεσε στο σπίτι του, το μεσημέρι, που πρέπει να ήταν εκεί.

«*Μάλιστα;*» Η φωνή της Ευσταθίας, της γυναίκας του Κρίνου.
«Συγνώμη που σας ενοχλώ τέτοια ώρα,» είπε η Καλλιόπη χωρίς να συστηθεί. «Θα μπορούσα να μιλήσω στον Ζορδάμη;»
«*Δεν είναι εδώ.*»
«Ξέρετε τι ώρα θα επιστρέψει; Επείγει αυτό που θέλω να του πω.»
«*Έχουμε μέρες να τον δούμε. Δεν ξέρω πότε θα γυρίσει. Δε συχνάζει και τόσο εδώ.*»
«Είναι ο Κρίνος εκεί, τουλάχιστον;»
«*Ποια είστε;*»
«Μια φίλη του Ζορδάμη.»
«*Δε με εκπλήσσει· έχει πολλές φιλές. Ποιο είναι το όνομά σας;*»
«Νικίτα.»
«*Μισό λεπτό.*»
Μετά από λίγο, ο Κρίνος τής μίλησε, λέγοντας πως είχε να δει τον Ζορδάμη καιρό, αλλά ήξερε ότι τώρα συμμετείχε στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. «*Εσάς σας γνωρίζω;*» ρώτησε. «*Έχουμε συναντηθεί κάπου;*»
«Δε νομίζω,» είπε η Καλλιόπη που παρίστανε τη Νικίτα, «αλλά ο Ζορδάμης πάντα μιλά με πολύ καλά λόγια για εσάς.» Χαιρέτησε τον Κρίνο και έκλεισε τον δίαυλο. Πλήρωσε τον άνθρωπο του τηλεπικοινωνιακού κέντρου και έφυγε.
Ο Ζορδάμης είχε εξαφανιστεί, και δεν μπορούσε να κάνει πλέον τίποτα για να τον βρει.
Η Καλλιόπη, καθισμένη στην πολυθρόνα της, έχοντας τελειώσει το ποτήρι με το κρασί της, αναστέναξε νιώθοντας ένα βάρος να την πλακώνει και μια οργή να είναι φουντωμένη μέσα της.
Η Ελοντί… σκέφτηκε. *Πώς έδιωξε τον* Ρέσ'κρικ'κεκ *από το όχημά μας; Τι δυνάμεις έχει;*

«Νομίζεις ότι μας είπε ψέματα;» ρώτησε η Ελοντί τον Φοίνικα, ενώ επέστρεφαν προς τον *Επίκουρο* μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων.*

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος, Ελοντί, αλλά το υποψιάζομαι, από τον τρόπο της. Και δε χρειάζεται κανείς να έχει μαντικές δυνάμεις για να καταλάβει ότι δεν σε συμπαθεί.»

«Σίγουρα,» είπε η Ελοντί, «θα με θεωρεί υπεύθυνη για την εξαφάνιση του Ζορδάμη.» *Και δεν είμαι υπεύθυνη;* αναρωτήθηκε. *Είμαι, εν μέρει.* Αλλά τότε, μέσα στο ράλι, βλέποντας τον δαίμονα αντίκρυ της, δεν μπορούσε παρά να τον πολεμήσει. Αυτό το πνεύμα δεν ανήκε στη Σεργήλη˙ έπρεπε να φύγει από εδώ. *Ο Ζορδάμης μόνος του έμπλεξε με τη Σιδηρά Δυναστεία.*

Και η Ελοντί αισθανόταν τυχερή που δεν είχε κι εκείνη μπλέξει τώρα μ'αυτή την οργάνωση. Μάλλον είχαν πάψει να την καταδιώκουν ύστερα από εκείνο το σαμποτάζ στο όχημά της. Στη Βέλνημ πρέπει να είχαν μάθει ότι δεν είχε πια κανέναν παράξενο δαίμονα μαζί της˙ ούτε στη Νέσριβεκ. Ίσως να είχαν συμπεράνει ότι ο δαίμονας είχε φύγει, ή είχε πεθάνει.

Ο Φοίνικας είπε, καθώς έβαζαν τον *Γρύπα των Δρόμων* στο γκαράζ που δεν βρισκόταν μακριά από το ξενοδοχείο τους: «Ας περιμένουμε καμια μέρα, μήπως αλλάξει γνώμη.»

«Νομίζεις ότι υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να συμβεί αυτό, αν όντως μας είπε ψέματα;»

«Το νομίζω. Ποτέ δεν ξέρεις.»

«Όπως θέλεις,» είπε η Ελοντί. «Θα περιμένουμε. Ούτως ή άλλως, πού να πάμε; Στα Φέρνιλγκαν; Είναι πολύ μεγάλη περιοχή για να αναζητήσουμε έναν άνθρωπο. Και επικίνδυνη.

»Εκτός αν η Λιαρνίδα έχει καμια άλλη ιδέα ξανά…» Η Ελοντί, έχοντας σταθμεύσει το όχημά της μέσα στο γκαράζ, στράφηκε πίσω για να κοιτάξει τη μάγισσα.

«Οι ιδέες μού έχουν τελειώσει, Ελοντί. Δεν είναι καθόλου εύκολο να εντοπίσεις μια διαστασιακή δίοδο που δεν έχεις καμία πληροφορία για το πού μπορεί να βρίσκεται.»

Επέστρεψαν στον *Επίκουρο* και κάθισαν εκεί για δυο, τρεις ώρες, περιμένοντας. Μετά, πήγαν σ'ένα κοντινό εστιατόριο για να φάνε, και στη συνέχεια έκαναν μια μικρή βόλτα στους γύρω δρόμους, προτού ανεβούν ξανά στα δωμάτιά τους για να ξεκουραστούν. Κανένα σημάδι από την Καλλιόπη, μέχρι στιγμής. Και ούτε το απόγευμα παρουσιά-

στηκε. Η Ελοντί ήταν βέβαιη πια πως αποκλείεται να ερχόταν για να τους μιλήσει – αν ο Φοίνικας είχε δίκιο και όντως τους είχε πει ψέματα.

Τη νύχτα, ξάπλωσε για να κοιμηθεί, απεγνωσμένη ότι δεν θα κατάφερνε να σώσει το πνεύμα του *Ρέσ'κρικ'κεκ* από την καταστροφή. Και απορούσε που την ενδιάφερε τόσο. Αν όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα…

Δεν ήταν παντοδύναμη, όπως της είχε πει η παράξενη μπαλαντέρ που έμοιαζε με αντανάκλασή της.

Η Ελοντί, απλώνοντας το χέρι της δίπλα από το κρεβάτι, έπιασε την τράπουλα από την τσάντα της και την έψαξε μέχρι που βρήκε το συγκεκριμένο φύλλο. Η εικόνα δεν έμοιαζε *καθόλου* με τον εαυτό της, φυσικά. *Το μυαλό μου είναι που την παρουσιάζει ως αντανάκλασή μου όταν τρέχω;*

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. Πήρε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού και τον άνοιξε. «Μάλιστα;»

«*Κυρία Αλλόγνωμη;*»

«Μάλιστα.»

«*Μια κυρία είναι εδώ και θέλει να σας δει. Καλλιόπη ονομάζεται. Θα κατεβείτε, ή να τη στείλουμε επάνω;*»

«Κατεβαίνω.»

Είχε η Καλλιόπη αλλάξει γνώμη, τελικά; Της έμοιαζε παράξενο. Πολύ παράξενο. Αλλά, φυσικά, θα τη συναντούσε.

Φόρεσε τα ρούχα της και κατέβηκε στο ισόγειο του ξενοδοχείου, στη ρεσεψιόν, όπου η Καλλιόπη στεκόταν και την περίμενε ντυμένη με μια καφετιά καπαρντίνα με μαύρη γούνα γύρω από τον λαιμό. Τα μαλλιά της δεν ήταν τώρα δεμένα, εκτός από δύο μπροστινές τούφες για να μην πέφτουν στο πρόσωπό της.

Η Ελοντί την πλησίασε. «Δεν υπολόγιζα να σε ξαναδώ.»

«Ούτε εγώ υπολόγιζα να έρθω.»

«Γιατί είσαι εδώ, τότε;»

«Θα σου πω εκείνο που θέλεις, αλλά…» Το βλέμμα της πήγε προς το γραφείο όπου καθόταν ο άντρας της ρεσεψιόν. «Πάμε λίγο πιο πέρα;»

Απομακρύνθηκαν, καθίζοντας τελικά σε δύο χαμηλές πολυθρόνες σε μια γωνία. Ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου δίπλα τους φαινόταν η νυχτερινή κίνηση της Αγκένροβ.

«Δεν ξέρω πώς έκανες τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* να φύγει από το όχημά μας,» είπε η Καλλιόπη, «αλλά εκείνο που ξέρω είναι ότι σίγουρα δεν είσαι μάγισσα, γιατί οι μάγοι δεν μπορούσαν να βρουν τον δαίμονα.» Και σταμάτησε, περιμένοντας κάποια απάντηση από την Ελοντί.

Εκείνη ένευσε. «Δεν είμαι μάγισσα. Δεν έχω ιδέα από μαγεία.»

«Δεν πιστεύω, όμως, ότι είσαι ιέρεια, Ελοντί. Μη μου λες τέτοια παραμύθια–»

Η Ελοντί γέλασε, πραγματικά διασκεδασμένη.

Η Καλλιόπη την αγριοκοίταξε.

Η Ελοντί είπε: «Κι όμως, μικρή *εκπαιδεύτηκα* ως ιέρεια, είτε το πιστεύεις είτε όχι. Ή μάλλον, δεν έγινα ποτέ ακριβώς ιέρεια, αλλά ήμουν δόκιμη. Η μητέρα μου είναι ιέρεια της Αρτάλης, Καλλιόπη. Την κυνήγησαν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, κάποτε, και υπέφερε πολύ από αυτό το κυνήγι.»

Η Καλλιόπη δεν μίλησε, αλλά το βλέμμα της τώρα είχε μαλακώσει. Νόμιζε ότι από το στόμα της Ελοντί μπορούσε, αυτή τη φορά, ν'ακούσει αληθινά λόγια. Αλλά… «Θες να πιστέψω, λοιπόν, ότι προσευχήθηκες και ο δαίμονας πετάχτηκε έξω από το όχημά μας; Κατά πρώτον, Ελοντί, είχαμε παρατηρήσει ότι, και πριν, κάτι έκανες: κάπως μας καθυστερούσες–»

«Έχει πραγματική σημασία, τώρα;»

«Προφανώς έχεις δυνάμεις… ασυνήθιστες.»

Η Ελοντί έμεινε σιωπηλή: ούτε το αρνήθηκε ούτε το επιβεβαίωσε.

«Θα μπορούσαν οι δυνάμεις σου να βρουν τον Ζορδάμη;» ρώτησε η Καλλιόπη.

Η Ελοντί θυμήθηκε τη μπαλαντέρ ξανά να της λέει ότι δεν ήταν παντοδύναμη, ούτε παντογνώστρια. «Δε νομίζω, Καλλιόπη.»

«Μου λες αλήθεια;» Η φωνή της δεν ήταν δυνατή, αλλά έντονη, πολύ έντονη.

«Ναι–»

«Αν μπορούσες να τον βρεις, θα τον έβρισκες; Θα τον έσωζες, αν κινδύνευε, ή θα τον άφηνες να πεθάνει;» Η Καλλιόπη ήξερε ότι η Ελοντί

είχε χωρίσει τσακωμένη, εξοργισμένη, μαζί του· ο Ζορδάμης τής το είχε διηγηθεί. Και η Καλλιόπη είχε τότε γελάσει, θεωρώντας την κατάσταση αστεία. Τώρα όμως δεν γελούσε.

«Θα τον έβρισκα,» απάντησε η Ελοντί, «και μόνο από περιέργεια. Δεν μισώ τον Ζορδάμη, Καλλιόπη, ό,τι κι αν πιστεύεις.»

Η Καλλιόπη ατένισε το πρόσωπό της ερευνητικά. *Θα μπορούσε να λέει αλήθεια;* αναρωτήθηκε. Δυσκολευόταν να το χωνέψει.

«Ό,τι κι αν υπήρχε ανάμεσα σ'εμένα και τον Ζορδάμη, έχει τελειώσει,» τόνισε η Ελοντί, «εδώ και *πολλά* χρόνια. Αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τον βρω. Όχι έτσι, τουλάχιστον, όχι χωρίς... κανένα στοιχείο.»

Η Καλλιόπη την παρατηρούσε συνοφρυωμένη. Τι είδους δυνάμεις μπορεί να ήταν αυτές που κατείχε η Ελοντί, αδυνατούσε να κατανοήσει. *Τέλος πάντων,* σκέφτηκε, και είπε: «Γνωρίζω πού ακριβώς μένει ο Λύκος'λι. Πού μένει *συνήθως.*»

«Συνήθως;»

«Υπάρχει περίπτωση να μην τον βρείτε εκεί. Αλλά εγώ κι ο Ζορδάμης, τουλάχιστον, εκεί τον βρήκαμε.»

51

Ο μάγος έμενε σ’ένα ανοικοδομημένο ερείπιο: μια παλιά βίλα δύο χιλιόμετρα από τη Νάρενβαθ, μια μικρή πόλη των Φέρνιλγκαν που βρισκόταν κοντά στους δασότοπους και ήταν στην περιοχή από την οποία περνούσε η διαδρομή του Πανδιαστασιακού Ράλι – αν και η Ελοντί δεν είχε πλησιάσει τότε τη συγκεκριμένη πόλη. Η βίλα ήταν στις παρυφές των δασότοπων. Έμοιαζε επικίνδυνο κάποιος να κατοικεί εδώ μόνος του, ή ακόμα και με μερικούς άλλους ανθρώπους.

Ήταν πρωί, μια ώρα μετά την αυγή, όταν η Ελοντί, ο Φοίνικας, και η Λιαρνίδα’σαρ πλησίασαν τη βίλα μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων.* Σταμάτησαν το όχημα σε κάποια απόσταση αντίκρυ της και βγήκαν.

Είχαν φτάσει στη Νάρενβαθ στις μία η ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ταξιδεύοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, χωρίς να τρέχουν με ταχύτητες ράλι. Φεύγοντας από την Αγκένροβ είχαν ακολουθήσει τη δημοσιά προς τα βόρεια, μέσα από τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς: έξι-και-κάτι ώρες διαδρομή μέχρι να φτάσουν κοντά στη Θακέρκοβ. Αλλά δεν είχαν σταματήσει εκεί για να ξεκουραστούν, γιατί έπρεπε να στρίψουν ανατολικά˙ είχαν, έτσι, κάνει για λίγο στάση στους πρόποδες των βουνών, ώστε ο Φοίνικας να κυνηγήσει για τον *Ρέσ’κρικ’κεκ,* επειδή ο δαίμονας είχε αρχίσει πάλι να εξασθενεί: η φασματική του μορφή φαινόταν αχνή, και η πορφυροπράσινη ακτινοβολία του ήταν ολοένα και πιο ασθενική. Μετά από το σύντομο κυνήγι, είχαν συνεχίσει να ταξιδεύουν ανατολικά για παραπάνω από οκτώ ώρες, οδηγώντας μια η Ελοντί μια ο Φοίνικας, μέχρι που έφτασαν τελικά στη Νάρενβαθ: μια μικρή άγρια πόλη των Φέρνιλγκαν, που όμως είχε ένα πανδοχείο στις παρυφές της. Και μάλλον ήταν το μοναδικό εδώ, γιατί πάνω από την είσοδό του υπήρχε μια πινακίδα που έγραφε ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ, χωρίς κανένα άλλο όνομα.

Εκτός από την Ελοντί, τον Φοίνικα, και τη Λιαρνίδα’σαρ, άλλοι δύο ταξιδιώτες ήταν στο κατάστημα: και τους φάνηκαν πολλοί, καθώς η περιοχή ήταν, καταφανώς, ερημική. Όταν ρώτησαν τον πανδοχέα μήπως ήξερε αν ήταν στο σπίτι του ο Λύκος’λι, εκείνος αποκρίθηκε: «Πού να ξέρω γω τι κάμνει ο μάγος;» και υπήρχε κάτι στη φωνή του που υποδήλωνε ότι ήθελε να αποφύγει να συζητά γι’αυτόν, σα να τον φοβόταν. Η Ελοντί αναρωτήθηκε τι σχέσεις να είχε ο Λύκος’λι με τους κατοίκους της πόλης.

Μέσα στη νύχτα, άνεμος ακουγόταν να σφυρίζει και αγρίμια να ουρλιάζουν από μακριά, ενώ τα παράθυρα και η οροφή του πανδοχείου έτριζαν. Η Ελοντί κατόρθωσε να κοιμηθεί χωρίς πολλή δυσκολία, αλλά η Λιαρνίδα’σαρ είπε, το πρωί, ότι λίγο είχε καταφέρει να την πάρει ο ύπνος· οι θόρυβοι την αγρίευαν.

«Αν ο μάγος είναι εδώ, δε θα χρειαστεί να μείνουμε κι άλλη βραδιά, υποθέτω,» είχε σχολιάσει ο Φοίνικας, και μετά είχαν ξεκινήσει για την ανοικοδομημένη βίλα στις παρυφές των δασότοπων με τα ψηλά αειθαλή δέντρα.

Γύρω από το κεντρικό, γκριζόπτερο οίκημα της βίλας, που ήταν γεμάτο αναρριχώμενα φυτά, υπήρχε μια αρκετά μεγάλη αυλή προστατευμένη από πέτρινο τείχος ψηλότερο από την Ελοντί, στην κορυφή του οποίου ήταν χαμηλά αλλά αιχμηρά κάγκελα. Δεν έμοιαζε καθόλου εύκολο να το περάσει κανείς. Αλλά η Ελοντί αμφέβαλλε πως αυτό ήταν η μοναδική προφύλαξη που είχε ο μάγος.

Βάδισε προς την αψιδωτή καγκελόπορτα που αποτελούσε είσοδο της αυλής και ήταν κι αυτή ψηλή, έχοντας επικίνδυνες αιχμές στην κορυφή της. Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα’σαρ την ακολούθησαν, ενώ ένας παγερός άνεμος σφύριζε, ερχόμενος από τους δασότοπους και φέρνοντας μαζί του οσμές φυτών και ζώων.

Μόλις η Ελοντί έφτασε μπροστά στα κάγκελα, ένα θηρίο παρουσιάστηκε πίσω από την κλειστή πόρτα γρυλίζοντας απειλητικά. Στην αρχή, η Ελοντί νόμιζε πως ήταν λύκος. Τουλάχιστον, η μουσούδα του, το κεφάλι του, και διάφορα άλλα χαρακτηριστικά του αμέσως λύκο τής έφεραν στο μυαλό. Μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι *αποκλείεται* να ήταν λύκος. Κατά πρώτον, είχε μεγάλους χαυλιόδοντες· κατά δεύτερον, το σώμα του ήταν πολύ παχύ και τα πόδια του πολύ κοντά.

Η Ελοντί έκανε ένα βήμα πίσω, τρομαγμένη από την όψη του θηρίου. «Μεγάλη Αρτάλη…»

«Λυκόχοιρος!» είπε η Λιαρνίδα'σαρ, ξέπνοα.

«Τι;» έκανε η Ελοντί, γυρίζοντας για να κοιτάξει τη μάγισσα.

«Ένα ζώο της Φεηνάρκια,» εξήγησε ο Φοίνικας. «Μιας άλλης διάστασης.»

«Ξέρω τι είναι η Φεηνάρκια,» είπε η Ελοντί· «την έχω ξανακούσει. Αλλά δεν είχα ξανακούσει για…» έστρεψε ξανά το βλέμμα της στο θηρίο που συνέχιζε να τους ατενίζει εχθρικά, «λυκόχοιρους.»

«Δεν είναι συνηθισμένοι στη Σεργήλη,» είπε η Λιαρνίδα'σαρ. «Κάποιοι ελάχιστοι εκκεντρικοί μόνο τους αγοράζουν. Και πληρώνουν ακριβά γι'αυτούς.»

«Δε θα ήθελα να έχω τέτοιο πράγμα στην αυλή του σπιτιού μου,» σχολίασε η Ελοντί ενώ συγχρόνως παρατηρούσε ότι υπήρχε ένα κουδούνι πλάι στην καγκελόπορτα.

«Μπορεί νάναι καλός φύλακας,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί, τεντώνοντας το χέρι της με επιφύλαξη – προσέχοντας για την αντίδραση του λυκόχοιρου – πίεσε το κουδούνι. Το θηρίο γρύλισε και κοπάνησε την καγκελόπορτα με τους χαυλιόδοντές του, κάνοντάς τη να τρίξει. Η Ελοντί τινάχτηκε πίσω.

Και περίμενε, ενώ ο λυκόχοιρος συνέχιζε να βρίσκεται πίσω από τα κάγκελα.

«Σίγουρα εκπαιδευμένος ως φύλακας,» παρατήρησε ο Φοίνικας.

Μετά από λίγο, ένας άντρας φάνηκε να βγαίνει από τη βίλα ερχόμενος προς την καγκελόπορτα. Γαλανόδερμος, με μακριά, κόκκινη χαίτη και μούσια· μακριά μύτη και άγρια πράσινα μάτια. Πλησίασε τον λυκόχοιρο χωρίς φόβο, χαϊδεύοντάς τον στο κεφάλι, ανάμεσα στ'αφτιά· και το θηρίο φάνηκε να ηρεμεί.

«Τι θέλετε;»

«Είστε ο Λύκος'λι;» ρώτησε η Ελοντί.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, συνεχίζοντας να χαϊδεύει το άγριο τρίχωμα του λυκόχοιρου, ο οποίος του έφτανε ώς το στήθος. Αν ήθελε, ο Λύκος'λι πρέπει λογικά να μπορούσε να τον καβαλήσει, σαν κοντό άλογο.

«Χρειαζόμαστε μια πληροφορία που έχετε...» άρχισε η Ελοντί, αλλά σταμάτησε να μιλά καθώς είδε ότι ο Λύκος'λι κοίταζε πίσω της. Στράφηκε κι εκείνη, παραξενεμένη, και αντίκρισε τη φασματική μορφή του *Ρέσ'κρικ'κεκ* να στέκεται μερικά μέτρα αριστερά του Φοίνικα: ο οποίος επίσης στράφηκε να κοιτάξει τον δαίμονα, ξαφνιασμένος. Ο ερχομός του (φυσικά) δεν είχε κάνει τον παραμικρό θόρυβο.

Η Ελοντί έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον μάγο. «Γνωρίζουμε ότι κάποτε φυλακίσατε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ...*»

«Ο Ζορδάμης...» είπε ο Λύκος'λι.

«Ναι. Για τον Ζορδάμη.»

«Πού είναι; Ακόμα μου χρωστά λεφτά, κι έχει εξαφανιστεί! Στη Νέσριβεκ έμαθα ότι αποβλήθηκε από το ράλι.»

«Ναι,» είπε η Ελοντί. «Αλλά δεν ξέρω πού βρίσκεται.»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε˙ το βλέμμα του πήγε πάλι στον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*

«Το μόνο που θέλουμε,» εξήγησε η Ελοντί, «είναι να μας πείτε πώς μπορούμε να πάμε στη διάσταση του *Ρέσ'κρικ'κεκ,* την *Καθ'κιν'ρίκ.*»

«*Καθ'κιν'ρίκ;*»

«Έτσι δεν λέγεται;»

«Δεν ήξερα το όνομά της. Εσύ – όποια κι αν είσαι – πώς το γνωρίζεις;»

Ο μάγος, προφανώς, δεν παρακολουθούσε τραγουδίστριες. «Το όνομά μου είναι Ελοντί, και το γνωρίζω επειδή ο ίδιος ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μού το είπε.»

Ο Λύκος'λι την ατένισε ερευνητικά σαν να έψαχνε για κάποιο σημάδι επάνω της. «Ελοντί'λι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είμαι μάγισσα.»

«Τότε, πώς επικοινωνείς μαζί του; Ο νους του είναι... ασύμβατος προς τον ανθρώπινο. Ακόμα κι εγώ δυσκολεύτηκα να μάθω το όνομά του.»

«Δεν έχει σημασία τώρα αυτό. Πρέπει να επιστρέψω τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* στη διάστασή του προτού το πνεύμα του καταστραφεί εδώ, στη Σεργήλη.»

Ο Λύκος'λι συνοφρυώθηκε, φανερά παραξενεμένος. «Έχεις κάνει κάποιου είδους συμφωνία μαζί του; Πώς τον πήρες από τον Ζορδάμη; Πώς τον έβγαλες από τη μηχανή; Την έσπασες;»

«Ναι… περίπου. Μπορείτε να μου πείτε πώς μπορώ να πάω στη διάστασή του; Δεν έχω άλλο τρόπο να εντοπίσω το πέρασμα για εκεί.»

«Ο Ζορδάμης ακόμα μου χρωστά χρήματα…»

«Εγώ δεν είμαι ο Ζορδάμης,» είπε η Ελοντί, «ούτε έχω καμια σχέση μ'αυτόν. Θεωρήστε ότι έρχομαι για να ζητήσω μια υπηρεσία από εσάς. Αν δεν κάνω λάθος, πληρώνεστε για τις υπηρεσίες σας.»

«Είσαι πρόθυμη, λοιπόν, να πληρώσεις;»

«Φυσικά.»

«Πρέπει να σε οδηγήσω ο ίδιος στη διαστασιακή δίοδο,» είπε ο Λύκος'λι, «αλλιώς δεν θα τη βρεις. Είναι μέσα στους δασότοπους των Φέρνιλγκαν.»

«Δέχεστε να με οδηγήσετε;»

«Με την ανάλογη αμοιβή, ναι.»

«Μην ανησυχείτε για τα χρήματα.»

«Τριακόσιους ήλιους θέλω. Οι μισοί τώρα, οι μισοί μετά.»

Το ποσό δεν ήταν μικρό, αλλά η Ελοντί κατένευσε. «Εντάξει. Αν ξεκινήσουμε αμέσως, σήμερα.»

Ο μάγος δεν έφερε αντίρρηση, και η ραλίστρια έβγαλε χαρτονομίσματα από την τσάντα της.

Ο Λύκος'λι έφυγε για λίγο, και όταν επέστρεψε από το εσωτερικό της αυλής τραβούσε από τα γκέμια ένα μυώδες, γκρίζο άλογο. Μαζί του ήταν μια γυναίκα που κι αυτή τραβούσε ένα άλογο, μυώδες επίσης, αλλά μαύρο σαν τη νύχτα, και με πολύ πιο πλούσια χαίτη.

Η γυναίκα ήταν πρασινόδερμη και κορακομάλλα, σγουρή, με μακριά κόμη, χαλαρά δεμένη πίσω από το κεφάλι της. Στεκόταν σαν ψηλόλιγνο δόρυ, και τα μάτια της ήταν στενά και σκοτεινά. Φορούσε σκληρή δερμάτινη τουνίκα, πράσινο παντελόνι από βαρύ ύφασμα, και ψηλές μπότες που έφταναν ώς το γόνατο. Από τον ώμο της κρεμόταν μια καραμπίνα κι από τη ζώνη της ένα κοντό σπαθί· και η όλη της όψη υποδήλωνε πως ήξερε να τα χρησιμοποιεί και τα δύο.

Βανάσκη, τη σύστησε ο Λύκος'λι: και ήταν προφανές, όχι μόνο από το πράσινο δέρμα της αλλά κι από την άγρια εμφάνισή της, πως ήταν

κι εκείνη από τα Φέρνιλγκαν, όπως ο μάγος. Ο Λύκος'λι δεν είπε τίποτε άλλο γι'αυτήν· θα μπορούσε να ήταν γυναίκα του, βοηθός του, ή ακόμα και σωματοφύλακάς του.

Η Βανάσκη ήταν που άνοιξε την καγκελόπορτα της αυλής για να βγουν οι δυο τους, κι εκείνη ήταν που πάλι την έκλεισε και τη λουκέτωσε, ενώ ο λυκόχοιρος κοίταζε ήσυχα από μέσα.

Ο Λύκος'λι ρώτησε την Ελοντί και τους φίλους της: «Δεν έχετε άλογα;»

Η Ελοντί κοίταξε προς το όχημά της. «Δε μας χρειάζονται.»

«Σας χρειάζονται,» είπε ο μάγος. «Δε μπορείτε να πάτε μες στους δασότοπους μ'αυτό.»

«Τότε θα πρέπει να βαδίσουμε.» Και καθώς τέλειωσε τα λόγια της, η Ελοντί είδε ότι της Λιαρνίδας δεν φαινόταν να της αρέσει και τόσο τούτη η ιδέα· μόρφασε δυσαρεστημένα, κι έμοιαζε έτοιμη να διαμαρτυρηθεί.

Αλλά ο Λύκος'λι την πρόλαβε: «Μπορείτε να βρείτε άλογα στην πόλη. Πάμε.»

«Δεν ξέρω αν έχω μαζί μου αρκετά χρήματα για ν'αγοράσουμε άλογα…» έκανε η Ελοντί.

«Θα σας τα νοικιάσουν· μην ανησυχείς.» Ο μάγος καβάλησε το άλογό του και τρόχασε προς την πόλη. Η Βανάσκη ανέβηκε στο δικό της άλογο, μ'ένα γρήγορο πήδημα, και τον ακολούθησε.

Η Ελοντί, ο Φοίνικας, η Λιαρνίδα'σαρ, και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μπήκαν στον *Γρύπα των Δρόμων* και τους πήραν στο κατόπι.

Ο Λύκος'λι σταμάτησε κοντά σ'έναν στάβλο της Νάρενβαθ, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου του και κάνοντάς το να χρεμετίσει.

Ο σταβλίτης – ένας πορφυρόδερμος, γκριζομάλλης άντρας – ήρθε αμέσως να τον εξυπηρετήσει. Ο μάγος, χωρίς να κατεβεί από τη σέλα του, είπε ότι ήθελε να νοικιάσει τρία άλογα τα οποία θα επέστρεφε σε μερικές ημέρες. Ο σταβλίτης δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση, ούτε έκανε καμια ερώτηση. Σφύριξε στον βοηθό του, κι εκείνος δίχως καθυστέρηση άρχισε να σελώνει τα ζώα.

Η Ελοντί, που είχε ήδη βγει από το όχημά της, πλησίασε τον σταβλίτη και είπε ότι δεν χρειάζονταν τρία άλογο – δύο αρκούσαν. Ο Φοίνικας τής είχε μόλις πει ότι εκείνος και η Λιαρνίδα θα καβαλούσαν ένα

άλογο˙ η μάγισσα δεν ήξερε ιππασία και φοβόταν να ιππεύσει μόνη. Ούτε η Ελοντί θεωρούσε πως ήξερε ιππασία, αλλά είχε καβαλήσει άλογο μερικές φορές στη ζωή της.

Ο σταβλίτης, λιγάκι παραξενεμένος από την αλλαγή στον αριθμό των αλόγων, κοίταξε τον Λύκο'λι ερωτηματικά.

Εκείνος κατένευσε. «Ό,τι σου λέει η κυρία.»

Η Ελοντί πλήρωσε τον σταβλίτη, εξηγώντας πως τα άλογα ήταν για εκείνη και τους φίλους της.

Ο σταβλίτης αποκρίθηκε: «Όσοι τα έχουν καλά με τον Λύκο'λι, τα έχουν καλά και μαζί μου, κυρία.» Τον μάγο, σίγουρα, τον σέβονταν ή τον φοβόνταν σε τούτο το μέρος˙ ή και τα δύο.

Μόλις τ'άλογα ήταν έτοιμα ο Λύκος'λι είπε: «Πάμε πίσω, τώρα, ν'αφήσετε το όχημά σας.»

Ο Φοίνικας καβάλησε το ένα άλογο και έπιασε το άλλο από τα ηνία, ενώ η Ελοντί μπήκε στον *Γρύπα των Δρόμων* στρίβοντας κι αρχίζοντας να οδηγεί προς τη βίλα.

«Είναι λογικό που τον εμπιστευόμαστε αυτό τον άνθρωπο για να μας οδηγήσει μέσα στα Φέρνιλγκαν;» είπε η Λιαρνίδα'σαρ, που έμοιαζε αγχωμένη μ'όλα αυτά.

«Δε νομίζω να σκοπεύει να μας κάνει κακό,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Γιατί, άλλωστε;»

Όταν ήταν πάλι έξω από τη βίλα, η Βανάσκη άνοιξε την καγκελόπορτα της αυλής, η οποία ήταν δίφυλλη και μεγάλη, και τους προέτρεψε να βάλουν μέσα το όχημά τους. Ο Λύκος'λι αφίππευσε για να πλησιάσει τον λυκόχοιρο και να τον πάρει παραδίπλα, αγγίζοντας το τρίχωμά του και μουρμουρίζοντάς του λόγια που η Ελοντί δεν μπορούσε ν'ακούσει.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* ίσα που χωρούσε να περάσει από την είσοδο της αυλής, και η Ελοντί τον στάθμευσε μπροστά από την πόρτα της βίλας. Κλείδωσε τη μηχανή του, και εκείνη κι η Λιαρνίδα'σαρ πήραν από μέσα όλα τα πράγματά τους και βγήκαν.

«Ελπίζω να ξαναβρώ το όχημά μου εδώ, όταν επιστρέψω,» είπε η Ελοντί στον μάγο, καθώς πλησίαζε, μαζί με τη Λιαρνίδα, την είσοδο της αυλής.

«Δεν έρχονται παρείσακτοι στο σπίτι μου,» αποκρίθηκε ο Λύκος'λι, εξακολουθώντας να χαϊδεύει το τρίχωμα του λυκόχοιρου. Η Λιαρνίδα κοίταζε το θηρίο φανερά φοβισμένη.

Βγήκαν από την αυλή της βίλας, και η Βανάσκη έκλεισε πάλι την καγκελόπορτα.

«Πόσες μέρες θα είναι το ταξίδι;» ρώτησε ο Φοίνικας τον Λύκο'λι.

«Εφτά μέρες να πάμε, κι εφτά μέρες να γυρίσουμε.»

Η Λιαρνίδα'σαρ κοίταξε τον Φοίνικα με γουρλωμένα μάτια, και η Ελοντί σκέφτηκε: *Μάλλον το μετάνιωσε, τελικά, που ήρθε μαζί μας…*

Οι δασότοποι των Φέρνιλγκαν ήταν ψυχροί και σκοτεινοί. Υπήρχαν πολλά μέρη όπου δύσκολα περνούσε το ηλιακό φως καθώς οι φυλλωσιές των δέντρων σχημάτιζαν ολόκληρες οροφές πάνω από τη γη.

Η Ελοντί δεν ήταν συνηθισμένη στην ιππασία, και, όπως σύντομα ανακάλυψε, το να ιππεύεις εδώ δεν ήταν καθόλου σαν τις άλλες φορές που είχε, περιστασιακά, καβαλήσει άλογο. Το έδαφος των δασότοπων ήταν δύσβατο και κουραστικό όχι μόνο για το ζώο που την κουβαλούσε αλλά και για εκείνη την ίδια. Από την πρώτη ημέρα κιόλας, αισθάνθηκε τη μέση της να πιάνεται και τους μύες στους γοφούς και στους μηρούς της να πονάνε. Ακόμα κι οι ώμοι της πονούσαν, από τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να κάθεται και να κρατά τα ηνία. Το ταξίδι δεν ήταν ευχάριστο, και το κρύο το έκανε ακόμα λιγότερο ευχάριστο με κάθε μέρα που περνούσε. Ήταν αρχές του χειμώνα πια. Ο Λύκος'λι είπε ότι ήταν τυχεροί που δεν είχε χιονίσει κιόλας, αλλά η Ελοντί δεν ένιωθε και τόσο τυχερή.

Έπαιρνε θάρρος μόνο από το γεγονός ότι η Λιαρνίδα'σαρ περνούσε, φανερά, χειρότερα από εκείνη παρότι ίππευε πίσω από τον Φοίνικα, πιασμένη συνεχώς επάνω στην πλάτη του. Η Ελοντί την άκουγε όλο να παραπονιέται για χίλια-δύο πράγματα: από το σκοτάδι και το κρύο του δάσους, μέχρι το πώς κινιόταν έτσι απότομα το άλογο και πόσο εξαντλημένη ένιωθε από τόσες ώρες σ'αυτή τη στάση. *Αν ήμουν σαν τη Λιαρνίδα, τα πάντα θα ήταν σίγουρα χειρότερα για εμένα,* σκεφτόταν συχνά-πυκνά η Ελοντί, κι αντλούσε δύναμη από αυτό. Αν και δεν ήξερε

τι ήταν εκείνο που την καθιστούσε πιο ανθεκτική από τη Λιαρνίδα˙ σίγουρα όχι οι λιγοστές φορές που είχε κάνει ιππασία παλιότερα…

Για τον Φοίνικα η κατάσταση πρέπει να ήταν το ίδιο άσχημη – η Ελοντί δεν νόμιζε πως κι αυτός ήταν τόσο συνηθισμένος στην ιππασία – αλλά δεν παραπονιόταν, παρότι είχε, επιπλέον, και τη Λιαρνίδα όλη την ώρα γαντζωμένη στην πλάτη του. Από την άλλη, βέβαια, ίσως και να *ήταν* πιο συνηθισμένος στην ιππασία, απλά η Ελοντί να μην το ήξερε. Ή, πολύ πιθανότερο, να ήταν πιο σκληραγωγημένος γενικά.

Ο Λύκος'λι και η Βανάσκη κινούνταν και δρούσαν σαν εδώ να ήταν το φυσικό τους περιβάλλον, σαν να είχαν μεγαλώσει μέσα στους δασότοπους. Ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έδιναν στην Ελοντί. Όχι μόνο δεν παραπονιόνταν αλλά κάθονταν κι επάνω στα άλογά τους με φανερή άνεση, και τα δάση δεν τους αποπροσανατόλιζαν ούτε τους τρόμαζαν. Κι οι δυο τους ήταν καλοί στο να βρίσκουν μέρη για ξεκούραση και μονοπάτια μέσα από τη βλάστηση.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ*, φυσικά, δεν δυσκολευόταν καθόλου από τα δάση, φασματικός καθώς ήταν, περνώντας άνετα μέσα από φυλλωσιές και κορμούς. Δεν πλησίαζε, όμως, καθόλου τον μάγο˙ τον απέφευγε σαν να επρόκειτο για κάτι το πολύ επικίνδυνο. Και η Ελοντί είδε μερικές φορές τον δαίμονα να κοιτάζει τον Λύκο'λι με τρόπο που θα μπορούσε μονάχα να φανερώνει μίσος.

Δεν είχαν πάρει μαζί τους πολλές προμήθειες, η Ελοντί, ο Φοίνικας, και η Λιαρνίδα'σαρ – σίγουρα όχι αρκετές για ταξίδι δεκατεσσάρων ημερών – αλλά ο Λύκος'λι και η Βανάσκη κυνηγούσαν με εμπειρία ή έβρισκαν χειμερινούς καρπούς˙ ή έρχονταν σε συνεννόηση με άγριους γηγενείς που κατοικούσαν σε τούτους τους πυκνούς τόπους, ώστε να εφοδιαστούν με φαγητό. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* χρειαζόταν επίσης τροφή, αλλά σε μορφή ζωτικής ενέργειας˙ έτσι, όταν σκότωναν κάποιο θήραμα, τον προέτρεπαν να πάει γρήγορα κοντά του και να απορροφήσει τη ζωτική ενέργεια του θηρίου από τα σκοτεινά του μάτια. Και τότε η εξασθενημένη φασματική μορφή του δαίμονα γινόταν ξανά έντονη.

Η Ελοντί άκουσε τη Βανάσκη να λέει μια φορά στον Λύκο'λι: «Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό το πλάσμα. Έπρεπε να τόχες εξολοθρεύσει.» Αλλά ο μάγος τής απάντησε: «Μας πληρώνουν για να το πάμε εκεί που

θα φύγει για πάντα από τη Σεργήλη. Τι σε νοιάζει; Δε μπορεί να μας βλάψει.»

Μια άλλη φορά, τους είδε να κάνουν έρωτα και τρόμαξε. Ήταν νύχτα, και ο μάγος είχε πει – όπως πάντα έλεγε – να κοιμηθούν χωρίς φόβο γιατί είχε προφυλάξει τον καταυλισμό τους με τη μαγεία του, κι επιπλέον ο δαίμονάς του θα τον ειδοποιούσε αν κάποιος ή κάτι ζύγωνε. Και δεν εννοούσε τον *Ρέσ'κρικ'κεκ,* ασφαλώς· είχε έναν υποταγμένο δαίμονα μαζί του, τους είχε εξηγήσει, σύντροφό του. (Η Λιαρνίδα'σαρ είχε ψιθυρίσει στην Ελοντί και στον Φοίνικα ότι όλοι οι μάγοι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων είχαν δαίμονες. Τους φυλάκιζαν μέσα σε αντικείμενα. Και υποπτευόταν ότι ο Λύκος'λι είχε τον δικό του δαίμονα μέσα στο δαχτυλίδι του.)

Η Ελοντί ξύπνησε από παράξενα μουγκρητά και, ανοίγοντας τα μάτια της, είδε ότι η φωτιά του καταυλισμού έκαιγε έντονα, τρίζοντας, ενώ παγωνιά και μια αραιή ομίχλη απλώνονταν παντού γύρω. Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα ήταν στη μικρή σκηνή τους – τη μοναδική σκηνή που είχαν – οι μπότες τους βρίσκονταν αφημένες απέξω. Ο Λύκος'λι και η Βανάσκη, όμως, δεν φαίνονταν πουθενά. Ήταν δυνατόν κάτι άσχημο να είχε συμβεί;

Η Ελοντί ανασηκώθηκε μέσα στον υπνόσακό της, και συνοφρυώθηκε καθώς ξανάκουσε τους περίεργους ήχους. Φόρεσε γρήγορα τις μπότες της, τυλίχτηκε στην κάπα της, και έχοντας το πιστόλι της στο χέρι βάδισε προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν ο θόρυβος. Το όπλο το είχε αγοράσει από την Αγκένροβ, προτού φύγουν, γιατί, αφού θα πήγαιναν στα Φέρνιλγκαν, υποψιαζόταν ότι ίσως να της χρειαζόταν. Δεν υπήρχε καν λόγος ο Φοίνικας να της το πει αυτό.

Οι ήχοι δεν μπορεί να έβγαιναν από ζώο, συνειδητοποίησε η Ελοντί καθώς πλησίαζε. Και μετά, ανάμεσα από τη βλάστηση, διέκρινε τον Λύκο'λι και τη Βανάσκη να κάνουν έρωτα σαν αγρίμια των δασότοπων, μέσα στο νυχτερινό ψύχος. Οι μορφές τους ίσα που φωτίζονταν από την απόμακρη αντανάκλαση της φωτιάς κι από το φεγγαρόφωτο. Η Βανάσκη ήταν τελείως γυμνή από τη μέση και κάτω – ούτε μπότες δεν φορούσε – και ο Λύκος ήταν γαντζωμένος πάνω στην πλάτη της, μπήγοντας τα δάχτυλά του μέσα στην πράσινη σάρκα της καθώς την κρατούσε μανιασμένα κοντά του, και το στόμα του φιλούσε τον λαιμό,

τα μαλλιά, το αφτί, το μάγουλο, και την άκρια των χειλιών της σαν να ήθελε να την καταβροχθίσει. Οι φωνές που η Ελοντί είχε ακούσει ήταν της Βανάσκης.

Μεγάλη Αρτάλη! Δεν κρυώνουν; σκέφτηκε, και μετά απομακρύνθηκε γρήγορα, φοβούμενη ότι μπορεί να την πρόσεχαν. Επέστρεψε στον υπνόσακό της και προσποιήθηκε ότι δεν είχε ποτέ δει τίποτα.

Την επόμενη ημέρα (όπως όλα τα πρωινά στους δασότοπους) η Λιαρνίδα'σαρ παραπονιόταν ξανά ότι ήταν πιασμένη από τον ύπνο στο έδαφος και πως τώρα τα πράγματα θα χειροτέρευαν που θα ίππευαν πάλι. Η Ελοντί μειδίασε αχνά, καθώς αναρωτιόταν τι θα έλεγε αν είχε δει τον Λύκο και τη Βανάσκη πίσω από τη βλάστηση.

Οι δασότοποι δεν ήταν έρημοι από ανθρώπους. «Εδώ δεν είναι τα βαθιά δάση,» είχε πει ο Λύκος'λι στην Ελοντί και τους φίλους της, από την αρχή του ταξιδιού τους κιόλας. «Κατοικούν πολλοί σε διάφορα σκορπισμένα χωριά. Δεν είναι, όμως, όλοι φιλικοί. Και καλό είναι να αποφεύγει κανείς τις περιοχές των μη φιλικών.»

«Μπορεί να σου επιτεθούν;» ρώτησε η Λιαρνίδα'σαρ, ιππεύοντας πίσω από τον Φοίνικα.

«Ναι.»

«Γιατί; Αν δεν τους πειράξεις....»

«Για φαγητό, εκτός των άλλων,» είπε ο Λύκος'λι.

«Τι;» έκανε η Λιαρνίδα'σαρ, μη δείχνοντας να καταλαβαίνει.

«Τρώνε άλλους ανθρώπους ορισμένοι απ'αυτούς.»

«Σίγουρα, δεν σοβαρολογείς!»

Ο Λύκος'λι δεν απάντησε αλλά, επίσης, δεν χαμογελούσε.

Η Βανάσκη, ωστόσο, γέλασε δυνατά.

«Μας κάνουν πλάκα;» ρώτησε η Λιαρνίδα τον Φοίνικα.

«Δεν μας κάνουν πλάκα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Πώς το ξέρεις;»

«Έχω ακούσει διάφορα για τους δασότοπους των Φέρνιλγκαν.»

Αλλά, εκτός από επικίνδυνοι γηγενείς – που, προφανώς, ο Λύκος'λι και η Βανάσκη ήξεραν τα μονοπάτια για να τους αποφεύγουν – υπήρ-

χαν και αρκετά επικίνδυνα θηρία. Ο μάγος είπε ότι κι αυτά θα προσπαθούσε να τα αποφύγει – να αποφύγει τα λημέρια που ήξερε, τουλάχιστον – αλλά δεν μπορούσε να είναι απόλυτα σίγουρος ότι δεν θα συναντούσαν κανένα. Επομένως, έπρεπε όλοι τους να βρίσκονται σε ετοιμότητα, και να έχουν τα πυροβόλα τους συνεχώς οπλισμένα.

Ευτυχώς, μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, τίποτα δεν τους επιτέθηκε, αν και πολλές φορές άκουσαν βρυχηθμούς, αλυχτήματα, και γρυλίσματα από μακριά.

Το απόγευμα της έκτης ημέρας του ταξιδιού τους, ενώ ψιλόβρεχε και το κρύο ήταν τσουχτερό, βρέθηκαν μπροστά σε μια πλαγιά γεμάτη δέντρα που έγερναν μ'έναν τελείως αφύσικο τρόπο προς τα *μέσα.* Κι αυτό το «*μέσα*» δεν ήταν καμία από τις συνηθισμένες κατευθύνσεις˙ ήταν, θα μπορούσε να πει κανείς, ένα κοίλωμα επάνω στην πραγματικότητα της Σεργήλης. Κι εκεί πέρα τα πάντα έπαιρναν μια έντονη πράσινη απόχρωση, μέχρι που, στο βάθος, χάνονταν τελείως σ'ένα απόλυτα πράσινο. Σ'όλα τα σημεία του διαστασιακού κοιλώματος πορφυρές ανταύγειες τρεμόπαιζαν, μοιάζοντας με ενεργειακές εκκενώσεις ή αστραπές.

«Εδώ είναι,» είπε ο Λύκος'λι.

Και ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* έβγαλε ένα δυνατό γρύλισμα, και πλησίασε το διαστασιακό πέρασμα. Αλλά στάθηκε μπροστά του, δεν μπήκε. Στράφηκε και κοίταξε την Ελοντί με σκοτεινά μάτια, και γρύλισε ξανά˙ γρύλισε επίμονα.

«Νομίζω,» είπε η Ελοντί, «πως θέλει να πάω μαζί του.» Και αφίππευσε, πατώντας στο βρεγμένο έδαφος του δάσους.

«Περίμενε!» της είπε ο Φοίνικας. Και προς τον μάγο: «Αυτή η δίοδος είναι αμφίδρομη ή μονόδρομη;»

«Φυσικά και είναι αμφίδρομη,» αποκρίθηκε ο Λύκος'λι, «αλλιώς πώς θα πήγαινα και, μετά, θα ερχόμουν; Νομίζεις ότι έμεινα για πολύ εκεί μέσα; Είναι επικίνδυνα.»

«Επικίνδυνα;»

«Τριγυρίζουν πλάσματα σαν αυτόν.» Έδειξε με το βλέμμα τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.* «Κι εκεί η μορφή τους είναι υλική.»

«Μην πας, Ελοντί,» είπε ο Φοίνικας, κατεβαίνοντας κι εκείνος από το άλογό του. Η Λιαρνίδα'σαρ αμέσως τον ακολούθησε – ίσως επειδή δεν ήθελε να μείνει μόνη επάνω στο ψηλό ζώο.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μίλησε στη γλώσσα του (που κανένας δεν καταλάβαινε) κι έκανε ένα διστακτικό βήμα προς τη δίοδο. Αλλά δεν μπήκε. Περίμενε.

«Γιατί να θέλει να με βλάψει, Φοίνικα;» είπε η Ελοντί. «Τον βοήθησα, και το ξέρει. Μάλλον, κάτι θέλει να μου δείξει.»

«Θα έρθω μαζί σου, τότε,» δήλωσε ο Φοίνικας, τραβώντας το πιστόλι μέσα από την κάπα του.

«Κι εγώ, φυσικά,» είπε η Λιαρνίδα· και στην όψη της η Ελοντί δεν μπορούσε να δει φόβο αλλά ενθουσιασμό, έντονη περιέργεια. *Μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών…*

«Πάμε, λοιπόν,» είπε η Ελοντί και πλησίασε τη δίοδο.

Ο Φοίνικας ρώτησε τον μάγο: «Θα μας περιμένεις, έτσι;»

«Ελπίζω μόνο να μην αργήσετε,» αποκρίθηκε ο Λύκος'λι αφιππεύοντας. «Να προσέχετε εκεί μέσα – ό,τι συμφωνία κι αν έχετε κάνει με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ.*»

Η Ελοντί ακολούθησε τη φασματική μορφή του εξάποδου θηρίου μέσα στο κοίλωμα της πραγματικότητας, κι αισθάνθηκε το σώμα της να γίνεται ολοένα και πιο ελαφρύ με κάθε της βήμα, ενώ ο φωτισμός γύρω της αποκτούσε ολοένα και πιο πράσινη απόχρωση… μέχρι που η Ελοντί ένιωσε πως πετούσε, και τα πάντα ήταν πράσινα. Μονάχα οι παράξενες κόκκινες αστραπές έσκιζαν το ατελείωτο πράσινο. Ούτε ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* δεν φαινόταν πια…

Μετά από ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα, οι κόκκινες αστραπές ενώθηκαν ψηλά πάνω από την Ελοντί, σχηματίζοντας έναν κόκκινο ήλιο, και το πράσινο ξεθώριασε, έμεινε μονάχα στον ουρανό. Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* παρουσιάστηκε ξανά, σαν πίσω από μια πράσινη κουρτίνα που φθείρεται απότομα λες κι εκατοντάδες χρόνια να έχουν, στιγμιαία, περάσει. Γύρω του το τοπίο ήταν πετρώδες όπως στη Σίγμα-Οκτώ, αλλά εδώ υπήρχε και βλάστηση σε διάφορα σημεία: βλάστηση

που έμοιαζε κουρασμένη, *μολυσμένη* ίσως, καμπούρικη. Και τέτοιου είδους φυτά η Ελοντί δεν είχε ξαναδεί ποτέ της.

Ανάμεσα σε μερικούς από τους άγριους βράχους, μια λίμνη φαινόταν να γυαλίζει. Μια λίμνη από κάποια ημιδιαφανή ουσία που έκανε πολύχρωμες ανταύγειες. Σκιώδης ύλη.

Και πέρα, σε αρκετή απόσταση, διακρινόταν ένα ερειπωμένο οικοδόμημα, η αρχιτεκτονική του οποίου ήταν ανέγνωρη για την Ελοντί.

«Θεοί…» άκουσε πίσω της τη Λιαρνίδα'σαρ να λέει. «Είναι, πράγματι, σαν τη Σίγμα-Οκτώ. Αλλά διαφορετική.»

Η Ελοντί στράφηκε για να δει τη μάγισσα να στέκεται πλάι στον Φοίνικα, χαμογελώντας, με τα μάτια της να γυαλίζουν έντονα, σαν δύο σημεία φωτός επάνω στο λευκόδερμο πρόσωπό της. Ο Φοίνικας, αντιθέτως, ήταν συνοφρυωμένος, επιφυλακτικός. Πίσω τους ορθωνόταν μια στήλη κιτρινοκόκκινου φωτός που κατερχόταν από τον ουρανό. Ή, μάλλον, όχι *στήλη.* Στρόβιλος. Ένας στρόβιλος φωτός. Αλλά ένας *αργός* στρόβιλος. Περιστρεφόταν λες και τον έβλεπες σε αργή κίνηση.

«Δείτε!» είπε η Ελοντί, δείχνοντας.

Η Λιαρνίδα και ο Φοίνικας στράφηκαν.

«Τα μάτια της Λόρκης!» αναφώνησε ο δεύτερος, κάνοντας ένα βήμα πίσω.

«Η διαστασιακή δίοδος,» είπε η σύζυγός του, μένοντας ακίνητη.

«Είναι δυνατόν;»

«Αυτή τη μορφή έχει από εδώ. Δεν είναι τίποτα το περίεργο.»

«Δεν είναι περίεργη αυτή η μορφή;»

«Δεν υπάρχει περίεργη μορφή για διαστασιακή δίοδο, αγάπη μου.»

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τότε έβγαλε ένα δυνατό ουρλιαχτό, και η Ελοντί γύρισε ξανά για να τον κοιτάξει. Είχε το κερασφόρο κεφάλι του ριγμένο πίσω, σαν λύκος, και αλυχτούσε. Δυνατά. Ολοένα και πιο δυνατά.

Εξάποδα θηρία με δύο ουρές φάνηκαν να έρχονται από απόσταση. Θηρία του είδους του, δίχως αμφιβολία. Έτρεχαν με τρομερή ταχύτητα: σχεδόν πετώντας πάνω από το έδαφος! Και η Ελοντί, τότε, σκέφτηκε: *Φυσικά. Οι ελκτικές δυνάμεις εδώ δεν είναι τόσο δυνατές όσο στη Σεργήλη. Είναι όπως και στη Σίγμα-Οκτώ.* Θέλοντας να δοκιμάσει τη θεωρία της, έκανε ένα επιτόπιο πήδημα, και βρέθηκε ξαφνικά πολύ πιο ψηλά απ'ό,τι θα βρισκόταν στη Σεργήλη. Γέλασε, ακούσια.

Τα θηρία – οκτώ στο σύνολό τους – συγκεντρώθηκαν γύρω από τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* καθώς η φασματική μορφή του είχε αρχίσει να σκορπίζεται όπως ένα πυροτέχνημα, αλλά αργά-αργά. Η διάστασή του τον απορροφούσε. Το πνεύμα του θα έβρισκε ανάπαυση στον τόπο όπου ανήκε· δεν θα καταστρεφόταν όπως στη Σεργήλη.

Ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* μίλησε στην παράξενη, τραχιά γλώσσα του, και οι ομοειδείς του φάνηκαν αμέσως να τον καταλαβαίνουν, και ξεκίνησαν να απαγγέλουν δυνατά κάτι που η Ελοντί μπορούσε μόνο να χαρακτηρίσει τραγούδι ή ψαλμωδία.

Τον κηδεύουν, συνειδητοποίησε. Και το είπε στη Λιαρνίδα'σαρ και στον Φοίνικα.

«Ναι,» συμφώνησε η μάγισσα, κοιτάζοντας ενθουσιασμένη, «ναι.» Κι άρχισε κι εκείνη να μουρμουρίζει κάτι, σε κάποια γλώσσα που η Ελοντί δεν καταλάβαινε.

Αλλά ο Φοίνικας αμέσως της έκλεισε το στόμα. «Όχι,» είπε. «Όχι ξόρκια εδώ. Δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει. Μπορεί να τους στρέψεις εναντίον μας.»

Η Λιαρνίδα'σαρ τον αγριοκοίταξε, όμως δεν προσπάθησε να συνεχίσει το ξόρκι της.

Όταν η φασματική μορφή του *Ρέσ'κρικ'κεκ* είχε απορροφηθεί τελείως από τη διάσταση, οι ομοειδείς του έστρεψαν τα μάτια τους στην Ελοντί. Και δεν ήταν σκοτεινά όπως του *Ρέσ'κρικ'κεκ*, αλλά γυάλιζαν με μια έντονη πορφυρή λάμψη. Ή, μάλλον, ούτε του *Ρέσ'κρικ'κεκ* ήταν σκοτεινά αυτές τις τελευταίες στιγμές, συνειδητοποίησε η Ελοντί. Από τότε που είχε έρθει σε τούτη τη διάσταση και μέχρι που το πνεύμα του είχε βρει τελικά ανάπαυση, τα μάτια του ήταν κόκκινα. Κόκκινα σαν τον μικρό ήλιο από πάνω τους.

Τα οκτώ εξάποδα θηρία έκλιναν ομαδικά τα κεφάλια τους αντίκρυ στην Ελοντί, ενώ τέντωναν τις δύο ουρές τους στον αέρα.

«Νομίζω πως θέλουν να σε ευχαριστήσουν,» είπε η Λιαρνίδα'σαρ.

Η Ελοντί είχε κάνει ακριβώς την ίδια υπόθεση, και υποκλίθηκε κι εκείνη προς στιγμή μπροστά τους.

Ύστερα, τα θηρία, υψώνοντας ξανά τα κεφάλια τους, στέκονταν και κοίταζαν τους τρεις ανθρώπους, αμίλητα, μοιάζοντας με όνειρο, αν και οι δικές τους μορφές δεν ήταν καθόλου φασματικές.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε σιγά-σιγά,» είπε ο Φοίνικας.

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Ναι,» συμφώνησε. Αισθανόταν πως ένας κύκλος είχε ολοκληρωθεί. Είχε κλείσει. Η αρχή είχε συναντήσει το τέλος. Από εδώ είχαν ξεκινήσει τα πάντα, από ετούτη τη διάσταση, όπου ο Λύκος'λι είχε έρθει για να φυλακίσει ένα από αυτά τα θηρία και να το πουλήσει στον Ζορδάμη. Κι εξαιτίας αυτού του γεγονότος η Ελοντί είχε ανακαλύψει τον πραγματικό κρυμμένο εαυτό της. Αν δεν είχε συγκρουστεί με τον *Ρέσ'κρικ'κεκ* μέσα στο ράλι, ίσως ακόμα να νόμιζε πως αυτά που είχε δει – ό,τι κι αν είχε δει – δεν ήταν τίποτα περισσότερο από παραισθήσεις που, κάπως, προκαλούνταν στο μυαλό της από τη μεγάλη ταχύτητα.

«Πάμε,» είπε, στρεφόμενη στη διαστασιακή δίοδο – στον στρόβιλο κιτρινοκόκκινου φωτός που κατερχόταν από τον ουρανό – και κάνοντας ένα βήμα προς τα εκεί.

«Κρίμα,» άκουσε τη Λιαρνίδα'σαρ να λέει. «Αυτή η διάσταση είναι *θησαυρός* – είμαι σίγουρη.»

Η Ελοντί βάδισε καταπάνω στον στρόβιλο του φωτός και, παρότι φαινόταν αργός και αδύναμος, τον αισθάνθηκε ξαφνικά να την αρπάζει σαν να ήταν πανίσχυρος άνεμος και να την περιστρέφει τρελά, ασταμάτητα. Η Ελοντί ούρλιαξε, βλέποντας αλλόκοτα χρώματα παντού γύρω της, νιώθοντας όχι να ανεβαίνει αλλά να κατεβαίνει, κάτι να την τραβά με δύναμη προς τα κάτω. Φοβήθηκε πως όταν έφτανε στη γη θα έσπαγε τα πόδια της.

Αλλά εκείνο που συνέβη ήταν ότι βγήκε περπατώντας μέσα στους δασότοπους των Φέρνιλγκαν. Βγήκε από το κοίλωμα της πραγματικότητας όπου είχε μπει, και είδε τον Λύκο'λι και τη Βανάσκη αντίκρυ της, καθισμένους κοντά σε μια φωτιά. Τα άλογα ήταν δεμένα παραδίπλα, και εξακολουθούσε να ψιλοβρέχει.

«Επιστρέψατε ταχύτερα απ'ό,τι περίμενα,» είπε ο μάγος.

«Δεν καθίσαμε πολύ,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Αλλά εδώ...» Για να έχουν ανάψει φωτιά και να έχουν καθίσει έτσι....

«Ναι,» είπε ο Λύκος'λι, «στη Σεργήλη ο χρόνος κυλά πιο γρήγορα.»

Ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ βγήκαν μέσα από το κοίλωμα της πραγματικότητας, και η μάγισσα εξακολουθούσε να μοιάζει ενθουσιασμένη.

«Αυτή η διάσταση έχει τρομερό ενδιαφέρον!» είπε στον Λύκο'λι. «Γιατί δεν έχεις ενημερώσει καμία Μαγική Ακαδημία για την ύπαρξή της;»

Ο μάγος ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα. «Ποιος ο λόγος;»

«Ποιος ο *λόγος;*» έκανε η Λιαρνίδα'σαρ γελώντας. «Οι έρευνες που μπορούν να γίνουν σ'αυτή τη διάσταση... Μα τους θεούς!»

«Νομίζεις ότι τα πλάσματα που κατοικούν εκεί είναι φιλικά, Ερευνήτρια;»

«Αρκετά φιλικά μού φάνηκαν.»

Ο Λύκος'λι συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας παραξενεμένος.

«Μάλλον,» εξήγησε η Ελοντί, «επειδή ο *Ρέσ'κρικ'κεκ* τούς είπε ότι τον βοηθήσαμε. Συγκεντρώθηκαν μπροστά μας και μας... χαιρέτισαν.»

«Μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση, λοιπόν,» είπε ο Λύκος'λι. «Συνήθως, κομματιάζουν τους παρείσακτους στη διάστασή τους.»

Επίλογος

Χρειάστηκαν άλλες εφτά ημέρες μέχρι ο μάγος να τους οδηγήσει ξανά έξω από τους δασότοπους, κι αυτή τη φορά το ταξίδι τους αποδείχτηκε πιο δύσκολο και πιο επικίνδυνο. Το κρύο είχε δυναμώσει και, κάθε τόσο, έβρεχε. Η Ελοντί, που δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη σε τέτοιου είδους ταλαιπωρία, υπέφερε καθώς έπρεπε να κρατιέται επάνω στη σέλα του αλόγου της. Η Λιαρνίδα'σαρ ήταν τελείως δυστυχισμένη και συνέχεια μουρμούριζε. Και ακόμα κι ο Φοίνικας φαινόταν να αντέχει με το ζόρι την κακουχία. Ο Λύκος'λι και η Βανάσκη, αντιθέτως, δεν έδειχναν να ενοχλούνται ούτε από το κρύο ούτε από τη βροχή. Από τι ήταν αυτοί οι κάτοικοι των Φέρνιλγκαν, τέλος πάντων; αναρωτήθηκε παραπάνω από μια φορά η Ελοντί. Από ξύλο και επεξεργασμένο πετσί;

Η χειρότερη, όμως, στιγμή του ταξιδιού της επιστροφής ήταν τη δεύτερη ημέρα, όταν μεγάλοι λύκοι των δασών τούς επιτέθηκαν, ξεπροβάλλοντας από τα σκοτάδια γύρω τους, λίγο προτού σταματήσουν για να καταυλιστούν.

«Μην πανικοβάλλεστε!» φώναξε ο Λύκος'λι, ενώ η Βανάσκη πυροβολούσε με την καραμπίνα της χτυπώντας και ματώνοντας ένα από τα θηρία. Ο Φοίνικας, γρήγορος να τραβήξει το πιστόλι του, επίσης πυροβολούσε. Και συγχρόνως κάτι φάνηκε να ορμά στους λύκους – κάτι που η Ελοντί δεν μπορούσε να διακρίνει από την παρουσία του αλλά από την απουσία του. Ένα περίγραμμα που στραφτάλιζε αχνά μέσα στο σούρουπο σαν να αντανακλούσε το λιγοστό φως που κατόρθωνε να γλιστρήσει μέσα στους δασότοπους. Και θύμιζε μεγάλο φίδι, ή κάποιου είδους πλάσμα με πολλά πλοκάμια. Η σκέψη του προκαλούσε ανατριχίλα, σύγκρυο, στην Ελοντί· και, προφανώς, δεν ήταν η μόνη που τρόμαζε. Οι λύκοι, παρότι έμοιαζαν οι ίδιοι τρομαχτικοί και ατρόμητοι συνάμα, φάνηκαν να πανικοβάλλονται από την παρουσία του

δαιμονικού πνεύματος και να τινάζονται από δω κι από κει για να το αποφύγουν, να κάνουν το παν για να μην έρθουν σε επαφή μαζί του, λες και φοβόνταν ότι θα τους μόλυνε ή ότι θα τους δάγκωνε και θα τους δηλητηρίαζε. Συγχρόνως, η Βανάσκη, ο Φοίνικας, ο Λύκος'λι, και η Ελοντί τούς πυροβολούσαν, έτσι σύντομα οι λύκοι έχασαν την όρεξή τους για μάχη κι έφυγαν τρέχοντας, προτιμώντας να πάνε αλλού να αναζητήσουν το βραδινό τους. Το δαιμονικό πνεύμα εξαφανίστηκε μόλις είχαν κι αυτοί εξαφανιστεί μέσα στα πυκνά σκοτάδια των δασών.

Αργότερα, καθώς είχαν στήσει τον καταυλισμό τους, η Λιαρνίδα'σαρ ψιθύρισε στην Ελοντί και στον Φοίνικα ότι ο ημιαόρατος αρωγός τους ήταν, σίγουρα, ο δαίμονας που κρατούσε ο Λύκος'λι φυλακισμένο μέσα στο δαχτυλίδι του. Η Ελοντί το είχε ήδη υποψιαστεί, γιατί τι άλλο μπορεί να ήταν; Κάποιος δαίμονας του Κάρτωλακ που είχε έρθει για να τους συντρέξει επειδή τους είχε συμπαθήσει ή επειδή η Ελοντί ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης; Μάλλον απίθανο.

Όταν τελικά βγήκαν από τους δασότοπους, πλήρωσαν τον μάγο το ποσό που του χρωστούσαν και ξεκουράστηκαν για λίγο στο πανδοχείο της Νάρενβαθ ώστε να συνέλθουν από το δύσκολο ταξίδι. Ο χειμώνας είχε πλέον μπει και ο καιρός ήταν κρύος κι εδώ, αλλά, φυσικά, όχι τόσο κρύος όσο στους δασότοπους.

Δεν άργησαν να φύγουν από τη μικρή πόλη, μέσα στο όχημα της Ελοντί. Και η Ελοντί αισθανόταν τώρα σαν θεά καθώς οδηγούσε τον *Γρύπα των Δρόμων* προς τη Νίρβεκ και το σπίτι των φίλων της. Το μαλακό κάθισμα έμοιαζε ονειρικό σε σχέση με τη σέλα του αλόγου που καβαλούσε, και η *σύνδεση* που ένιωθε η Ελοντί με το όχημά της ήταν τρομερή. Τα πόδια της στα πετάλια, τα χέρια της στο τιμόνι· τι άλλο μπορεί να ήθελε; Η Αίσθηση, αναμενόμενα, ήρθε ξανά· και μετά, η Ελοντί έγινε μια θέληση, ένα πνεύμα της Σεργήλης.

Στη Νίρβεκ, ο Φοίνικας και η Λιαρνίδα'σαρ προσφέρθηκαν να τη φιλοξενήσουν για όσο επιθυμούσε. Αλλά εκείνη δεν έμεινε για πολύ μαζί τους· μια βραδιά μονάχα. Ύστερα, πήρε το όχημά της και ταξίδεψε προς τα δυτικά, επάνω στη δημοσιά. Δεν είχε καμια συγκεκριμένη δουλειά, τώρα, ούτε ανάγκη από χρήματα· ως πρώτη δευτερονικήτρια του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης, η αμοιβή της δεν ήταν

καθόλου μικρή. Αλλά της έμοιαζε ανούσια, σχεδόν ασήμαντη, μπροστά σε ό,τι είχε ανακαλύψει για τον εαυτό της, και μπροστά σε ό,τι είχε μάθει για τη μητέρα της. *Αυτή* ήταν η πραγματική αμοιβή της Ελοντί από το ράλι. Κι αισθανόταν ότι η ίδια η Σεργήλη την είχε ανταμείψει.

Επίσης, είχε άλλη μια παράξενη αίσθηση: ότι, αν και τα πάντα είχαν αλλάξει, τίποτα δεν είχε αλλάξει. Παρότι ήταν Ιερομύστης – κάτι για το οποίο παλιά δεν είχε καν ακούσει – έπρεπε να συνεχίσει να ζει κανονικά. Μπορούσε απλά να κοιτάζει και να επεμβαίνει, κάπου-κάπου, όταν έτρεχε πολύ γρήγορα, σ'έναν κόσμο που παλιά δεν ήταν προσβάσιμος σ'εκείνη.

Τι θα έκανε τώρα, λοιπόν; Τίποτα που είχε σχέση με τον μέχρι στιγμής κρυμμένο εαυτό της, αποφάσισε η Ελοντί. Θα επισκεπτόταν τη μητέρα της, κατά πρώτον, στη Νέσριβεκ· γιατί, ύστερα από τόσα χρόνια που είχε να τη δει, σίγουρα είχαν να πουν ακόμα πολλά οι δυο τους. Δεν είχαν συζητήσει παρά ελάχιστα εκείνη τη νύχτα, μετά τη δεξίωση.

Κι όταν, τελικά, έφευγε από τη Νέσριβεκ; Τι θα έκανε; Πώς θα ξόδευε τα χρήματα που είχε κερδίσει από το ράλι; Ποικίλους τρόπους μπορούσε να σκεφτεί. Η Ελοντί Αλλόγνωμη, η Έκπτωτη Ελοντί, γνώριζε πολλά μέρη στη Σεργήλη, και είχε πολλές γνωριμίες σε διάφορα στρώματα της κοινωνίας από τις μέρες της ως τραγουδίστρια. Για την ώρα, όμως, μονάχα ο Φίλιππος'χοκ ερχόταν στο μυαλό της. Του είχε υποσχεθεί ότι σύντομα θα επέστρεφε, εξάλλου, δεν του το είχε υποσχεθεί;

Η Ελοντί αναρωτήθηκε αν θα ήταν πρόθυμος να κάνουν ένα ταξίδι στις ερήμους, στα νότια, ή στην Άκρη, στις ακτές του Πορφυρού Κενού, ή, όταν καλυτέρευε ο καιρός, στη θάλασσα. Την άνοιξη, είχε ακούσει, οι Θαρκέλλιες Νήσοι ήταν υπέροχες.